

# Giới thiệu Nhà Trọ Địa Ngục

Truyện Nhà Trọ Địa Ngục của tác giả Hắc Sắc Hoả Chung thuộc thể loại truyện ma-kinh dị những vong hồn, ác quỷ đều tồn tại chân chính, đó không phải do con người tạo ra mà là sự thật.

Người nào bị nó chọn chúng mới có thể nhìn thấy và tiến vào, Bạn sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài sống tại nơi này, nếu như nghĩ rời khỏi nhà trọ, bạn chỉ có thể bị chính cái bóng của mình giết chết.

Bạn nhất định phải thực hiện những chỉ thị máu xuất hiện trên tường trong căn hộ nhà bạn, tới một địa điểm chỉ định, ở lại một khoảng thời gian, nếu không thực hiện... chết! Mà tiến tới địa điểm chỉ định, bạn cũng sẽ gặp phải vô số những hiện tượng kinh dị cực khủng bố, những u linh lệ quỷ sẽ lấy mạng bạn. Cho dù có thể trở về nhà trọ, cũng thời thời khắc khắc lo sợ chỉ thị máu tiếp theo. Chỉ có một con đường thoát khỏi nơi này.....

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 1: Nhà trọ quỷ dị

Lý Ân giật mình mở mắt.

Tim hần lúc này như có lửa thiêu đốt, đau đớn không thôi.

Lại...xuất hiện rồi sao?

Lần này, là đến lượt mình?

Lý Ân chống tay ngồi dậy, bật công tắc đèn ở đầu giường. Lúc này, trái tim đau đớn kịch liệt, cuối cùng cũng đã thuyên giảm chút ít.

Hắn xuống giường, xỏ đôi dép vào, tiếp theo, ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách bên ngoài, bật đèn lên.

Hắn thấy thứ đó.

Trên vách tường trắng tinh của phòng khách, giờ phút này, đột ngột xuất hiện một hàng chữ được viết bằng máu tươi! Tình cảnh này vô cùng quỷ dị, nếu là người bình thường, nhìn thấy cảnh này lúc nửa đêm, thì đều sẽ sợ tới mức hồn phi phách tán.

Nhưng Lý Ân lại không có phản ứng gì.

“Lại đến lượt mình rồi...”

Hắn cẩn thận nhìn hàng chữ trước mặt.

“Ngày 7 tháng 6 năm 2010 --- ngày 7 tháng 7, đi đến U Thủy thôn ở ngoại ô thành phố X, đồng thời ở lại đây hết một tháng này.”

Hàng huyết tự quỷ dị này, sau khi Lý Ân xem xong, bỗng nhiên dần dần mờ đi, máu giống như bị bức tường hút hết vào trong, dần dần...biến mất.

U Thủy thôn...

Lý Ân nhớ kỹ cái tên này.

Vẫn còn rất buồn ngủ, thế nhưng mà không thể ngủ tiếp được rồi. Hắn quyết định mở đèn phòng khách lên, pha một ly trà, uống.... Hắn không có thói quen hút thuốc lá, cho nên cũng chỉ có thể uống trà thôi. Tuy cả phê có lẽ sẽ có hiệu quả tốt hơn, nhưng Lý Ân luôn cảm thấy, thời điểm thường thức hương trà bốc lên, tâm tình sẽ nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Nhìn nước trà trong ly phản chiếu gương mặt mình, Lý Ân siết chặt ly trà.

Chuyến đến nhà trọ này sống, đã...gần một năm rồi.

Tuy thời gian một năm tựa hồ không lâu lắm, nhưng Lý Ân lại cảm thấy, phẳng phát giống như đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Ngày hôm sau, thời điểm mặt trời vừa mới mọc, Lý Ân nằm gục trên bàn trà ở phòng khách bừng tỉnh dậy.

Trên người hắn chỉ mặc một bộ đồ ngủ phong phanh, đắp một cái chăn lông, cứ như vậy ngủ một giấc, cũng không biết là có bị cảm hay không.

Ly trà trên bàn, nước trà còn dư cũng đã lạnh ngắt hết rồi.

Hắn lướt nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, đã...Sáu giờ sáng.

Lý Ân dụi dụi đôi mắt, nhanh chóng đi rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề, tiếp theo, tự nấu ình bữa sáng, chiên một quả trứng, rồi kẹp trứng vào giữa hai lát bánh mì hôm qua mua, thêm chút sốt mayone, coi như xong điểm tâm hôm nay.

Lý Ân kỳ thật rất giỏi nấu nướng, chủ yếu là vì sống độc thân quá lâu, cho nên đành phải tự học nấu ăn, qua thời gian dài, rõ ràng đã trở thành một tay đầu bếp giỏi.

Cắn một miếng bánh mì sandwich tự mình làm, lại lấy một ly sữa trong lò vi sóng ra, Lý Ân lật lịch bàn, sắp xếp công việc tháng sau, cũng chính là tháng 6.

Hắn là một tiểu thuyết gia online, hơn nữa còn rất nổi danh trên mạng, mới ký hợp đồng với một trang web tiểu thuyết, cho nên mỗi ngày chỉ cần ở nhà siêng năng gõ bàn phím, thu tiền nhuận bút là sống tốt.

“Không thành vấn đề.” Hắn nhai một miếng sandwich trong miệng, nói:” Tháng 6 chỉ cần đem theo laptop, đúng hạn cập nhật chương mới là được rồi. Uh.. chỉ là không biết cụ thể lúc đó phát sinh tình huống gì.”

Tiếp theo, hắn bỏ lịch bàn xuống, nhai nuốt hết bánh mì và trứng trong miệng, hai bàn tay nắm chặt lại.

Tuyệt đối phải sống sót... Sống sót về đến đây!

Sau khi chuẩn bị xong, hắn đi ra khỏi nhà, nhưng không quên khóa cửa lại.

Căn hộ của hắn chính là phòng 404 lầu bốn. Cũng chính là một số phòng xui xẻo, nhưng, cái này cũng không phải do Lý Ân chọn.

Đi xuống lầu một nhà trọ. Lầu một không có căn hộ nào, mà là một đại sảnh giống như trong khách sạn. Đại sảnh đặt rất nhiều bàn ghế sofa, để mọi người ngồi nghỉ ngơi.

Một trong những cái bàn đó, có ba người đang ngồi.

Ba người đó, nhìn thấy Lý Ân đi về phía này, đều nhanh chóng đứng lên.

Bọn họ theo thứ tự là một thanh niên cao kều, mặc âu phục đeo mắt kính, kế bên là một tiểu tử đội nón khá điển trai, kế tiếp là một thiếu nữ có khuôn mặt vô cùng đáng yêu xinh đẹp, mặc một bộ âu phục màu xanh lá.

“Các người... vách tường nhà các người, đều xuất hiện huyết tự đúng không?” Lý Ân trầm ngâm một lát, hỏi.

Ba người không hẹn cùng gật đầu.

Bọn họ, cũng đều là khách thuê căn hộ trong tòa nhà trọ này.

“Thì ra là thế, như vậy lần này ít nhất có bốn người đồng hành.” Lý Ân nhẹ thở ra, cũng ngồi xuống với bọn họ.

Thần sắc bốn người, đều rất ngưng trọng.

“Lý Ân...” thiếu nữ xinh đẹp áo xanh sắc mặt vô cùng lo lắng nói:” Thật sự... Không có chuyện gì chứ? Lần này, sao lại báo cho chúng ta trước một tháng? Hơn nữa còn là đến một cái thôn hẻo lánh xa xôi ở ngoại thành?”

“Đúng vậy a,” thanh niên đeo kính mặc âu phục cũng nói theo:” Tôi đã kiểm tra bản đồ, ngoại ô thành phố X là dựa lưng vào núi cao, vô cùng hoang vu vắng vẻ, cơ sở hạ tầng cái gì cũng không có, hoàn toàn là một thôn trang miền núi lạc hậu a.”

“Trung Quốc có rất nhiều vùng nông thôn.” Lý Ân rất bình tĩnh nói:” Những thôn trang hoàn toàn tách biệt với thành phố và lạc hậu kiểu thế này, số lượng tuyệt đối không ít. Đừng suy nghĩ quá nhiều, dù sao, đây cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Nhưng mà...Tôi vẫn là cảm thấy...” Thanh niên đeo kính mặc âu phục kia vẫn còn muốn nói tiếp, nhưng tiểu tử đội nón đã cản hắn lại.

Một lần nữa không khí lại lâm vào trầm mặc.

Qua hồi lâu, cũng không có xuất hiện thêm người nào, đoán chừng, lần này vách tường trong nhà xuất hiện huyết tự, cũng chỉ có bốn người bọn họ mà thôi.

“Đã 7h.” Lý Ân nhìn đồng hồ, nói:” Ba người các cậu đi làm trước đi, tôi sẽ tiếp tục đợi ở đây, nếu có thêm thành viên mới, tôi sẽ gọi điện báo cho các cậu.”

Lý Ân rất bình tĩnh và cơ trí, vẫn luôn khiến bọn họ rất an tâm, vì vậy, ba người liền lập tức đứng dậy, đi ra khỏi nhà trọ.

Vừa rồi, Lý Ân đã dùng điện thoại di động lên mạng, thế nhưng mãi vẫn tra không ra nơi gọi là U Thủy thôn. Bất quá nếu đã nói là ở ngoại ô thành phố X, thì cuối cùng cũng sẽ tìm thấy thôi.

Nếu như dựa vào những manh mối này mà không tìm thấy, thì chỉ dẫn của huyết tự sẽ không chỉ có bấy nhiêu, mà sẽ có thêm địa chỉ cụ thể hơn.

Tối ngày 7 tháng 6, bọn hắn nhất định phải đến được U Thủy thôn. Đồng thời trước ngày 7 tháng 7, tuyệt đối không thể rời khỏi nơi đó.

Tuyệt đối không thể...

Thời gian như thoi đưa, đã đến ngày 6 tháng 6.

Bây giờ là, buổi trưa 2 giờ 30 phút.

Trên con dốc nơi sườn núi, Lý Ân, đi cùng ba người kia, từng bước từng bước tiến về phía trước.

Ngon núi này, tên là Hắc Ô sơn, mà U Thủy thôn, qua nhiều lần thăm hỏi, đã xác định được là nằm ở phía tây ngọn núi này. Thế núi hiểm yếu, giao thông vô cùng bất tiện, thôn trang cơ hồ tách biệt với thế giới bên ngoài, cuộc sống tự cung tự cấp, điện nước đều không có, tình cảnh có thể nói là hết sức khó khăn.

Thanh niên đeo mắt kính mặc âu phục, tên là Tần Thủ Thiên, cậu ta là phóng viên một tờ báo nhỏ, bởi vì thường xuyên phải ra ngoài săn tin, cho nên lúc này cũng không tính là quá mệt mỏi. Nhưng hai người kia, tiểu tử đội nón là La Hằng Viêm, và thiếu nữ xinh đẹp mặc âu phục màu xanh lá là Diệp Khả Hân, đều là giới trí thức hằng ngày làm việc trong văn phòng, mới đi được vài km đường núi, giày bắt đầu mòn, bọn họ đều đã cảm thấy mệt mỏi đi thường. Nhưng mà, ai cũng không dám nghỉ ngơi. Nhất định phải tranh thủ trước khi trời tối, đến được U Thủy thôn.

Lý Ân cầm trong tay la bàn và bản đồ, nhìn hắn cũng không có vẻ gì là mệt mỏi.

“Lý...Lý Ân.” La Hằng Viêm thở không ra hơi hỏi:” Còn, còn bao lâu mới tới a, tôi, chân của tôi muốn đứt hết ra rồi...”

“Cậu muốn dừng chân nghỉ ngơi thì cứ việc.” Lý Ân nhìn la bàn, đầu cũng không quay lại nói:” Chỉ cần cậu không sợ chết, tôi cũng không tiếc bỏ cậu lại.”

“Sao... sao có thể như thế!” La Hằng Viêm hiểu rất rõ cá tính Lý Ân, không... thật ra, ai cũng sẽ làm như vậy thôi.

Người sống trong toà nhà trọ đó, cuối cùng đều sẽ trở nên coi thường tánh mạng người khác. La Hằng Viêm đến ở trong nhà trọ kia, cũng mới được nửa năm mà thôi.

Lại vượt qua một đỉnh núi, Lý Ân tinh thần phấn chấn, nhìn xuống chân núi, nói:” Nhìn đi! Đến rồi!”

Đó quả nhiên là một thôn trang rất lớn. Tuy thoạt nhìn có chút cũ kỹ, nhưng mà nhà cửa quả thật không tồi tàn giống như tưởng tượng, phóng mắt nhìn ra xa, trên một mảnh đất rộng lớn có mấy trăm mái nhà, trong số đó còn có nhà lầu hai tầng, giữa những ngôi nhà là những thửa ruộng, còn có thể nhìn thấy có rất nhiều người đang cày cấy trên đó.

Đến đây, cũng không phải vấn đề quá khó khăn.

Kế tiếp, bốn người đều hưng phấn tiến về phía chân núi.

Nếu đã đến được U Thủy thôn... thì cũng coi như đã hoàn thành chỉ thị của huyết tự kia rồi.

Không có người nào, có thể làm trái chỉ thị của huyết tự kia.

Đã xuống tới chân núi, đột nhiên Lý Ân nhìn thấy, một thôn nữ xinh xắn gánh hai thùng nước đi qua, vì vậy lập tức gọi cô lại.

“Vị cô nương này...” Lý Ân bước lên hỏi:” Đây là ... là U Thủy thôn đúng không?”

Thôn nữ kia thoạt nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, đôi mắt to tròn, rất là dịu người.

“Đúng, đúng vậy. Các người...” thôn nữ kia nhìn nhìn Lý Ân, khó hiểu hỏi:” Xin hỏi... Anh là...”

“Chúng tôi là khách du lịch đến từ thành phố K, đã vượt qua một đoạn đường núi rất dài, nên muốn vào thôn nghỉ chân một chút.”

Thôn nữ lập tức hưng phấn nói:” Thật hiếm thấy, lại có thể có người thành phố đến chỗ này a. Tôi tên là A Tú, các anh đi theo tôi, tôi dẫn các anh đến tiệm cơm của Vương đại thúc, mùi vị thức ăn ở tiệm Vương đại thúc vô cùng tuyệt vời, tất cả đều dùng nước giếng nấu đó.

Nước giếng... Thôn này, thật là chưa có nước máy sao?

Hơn nữa, lúc này từ trên cao nhìn xuống, thực tình cũng không thấy cột điện. Xem ra cái thôn này quả thật rất lạc hậu a.

Thôn nữ tên là A Tú cũng rất nhiệt tình, bọn người Lý Ân cũng đã nhanh chóng đi theo cô.

Ngay lúc này, ánh mắt Lý Ân, trong lúc vô tình, dừng lại tại thùng nước phía sau lưng A Tú. Nước trong thùng thoạt nhìn rất là trong, không biết là nước giếng hay là nước suối.

Nhưng mà... thân thể Lý Ân, ngay lúc đó lại giống như là bị điện giật bắn lên!

Dưới đáy thùng nước, bất thành linh, nổi lên một đôi mắt trắng dã, đôi mắt không trông trên một gương mặt nữ nhân!

Gương mặt này nổi lên thực sự quá đột ngột, làm cho người ta căn bản là không kịp phản ứng!

Lý Ân lập tức thối lui vài bước, trái tim không ngừng đập loạn. Sau đó lại đi tới nhìn về phía thùng nước... Vẫn là một thùng nước trong như cũ mà thôi, chẳng có chỗ nào dị thường.

Nhưng mà, Lý Ân lại vô cùng rõ ràng, vừa rồi cái thứ hấn nhìn thấy, tuyệt đối không phải vì hoa mắt.

“A...A Tú cô nương...” Lý Ân mạnh mẽ kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, nói: “Tôi, có lẽ chúng tôi cũng không làm phiền cô. Thấy cô gánh nước chắc là cũng đang rất bận nhì.”

Hắn cũng không đợi A Tú đáp lại, lập tức nhanh chóng quay đầu, sải bước đi về phía ba người đồng hành, nháy mắt ra hiệu cho bọn họ một cái.

Ba người lập tức hiểu ý, liền vội vàng đi theo Lý Ân rời xa A Tú. A Tú thì ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, cũng không biết đã đắc tội mấy người này chỗ nào.

Đi lại trong thôn, mấy gương mặt lạ hoắc của bọn họ khiến cho rất nhiều người chú ý. Người trong thôn đều nghi hoặc nhìn nhìn bọn họ, Hắc Ô sơn này cũng không phải là danh lam thắng cảnh hay di tích cổ gì, tại sao lại có du khách đến đây chứ?

Diệp Khả Hân thấp giọng hỏi Lý Ân: “Lý... Lý Ân tiên sinh, vừa rồi... Anh đã, nhìn thấy, ‘thứ đó’ rồi hả?”

Lý Ân im lặng, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Tuy đã biết trước, đi vào U Thủy thôn, tuyệt đối không có chuyện bình an vô sự mà vượt qua một tháng, nhưng mà, không ngờ mới chỉ bước tới mép thôn, vẫn còn là giữa ban ngày, đã...

Lý Ân nhìn bầu trời trên đầu, chỉ cảm thấy thái dương tựa hồ cũng đang dần dần bị đám mây che khuất.

Lần này... Bốn người bọn họ, có thể còn ai, sống đến ngày 7 tháng 7, trở về cái nhà trọ ở thành phố K đây?

Một năm rồi... Chuyện như vậy, Lý Ân đã trải qua rất nhiều lần.

Nhiều lần, hắn đã suýt chết.

Suýt chết trong tay “những thứ đó”.

“Những thứ đó”, là từ đâu đến, tại sao lại xuất hiện, không ai biết được, nhưng mà không chỗ nào không có, ở bất cứ địa phương nào, vào bất cứ thời gian nào, cũng có thể đưa người ta vào chỗ chết.

Mà ở cái thế giới này, địa phương duy nhất có thể trốn tránh “những thứ đó”, lại chính là trong căn hộ của toà nhà trọ kia tại thành phố K. Chỉ có ở nơi đó, bọn họ mới có thể chắc chắn mình tuyệt đối an toàn.

Vậy đó, nếu đã trở thành khách trọ trong toà nhà, thì tuyệt đối sẽ không cách nào thoát khỏi quy luật này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 2: Đi vào

Tất cả đều bắt đầu từ ngày hôm đó của một năm trước.

Bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy đó chính là một con ác mộng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Lý Ân không quan tâm đến sự phản đối của cha mẹ, dứt khoát đi làm một cây viết tiểu thuyết online. Đương nhiên, nguyên nhân chẳng phải là theo đuổi mộng tưởng, hay hoài bão gì đó, mà thuần túy chỉ là vì hắn cho rằng làm nghề này dễ kiếm tiền mà thôi.

Lấy công việc viết tiểu thuyết mạng xem như là một nghề chính, là rất hiếm thấy, mà Lý Ân chính là một tên trong số đó. Thật ra thu nhập từ tiền nhuận bút của hắn cũng không tính là nhiều, cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì sinh hoạt hàng ngày. Hơn nữa, những tác phẩm trong tương lai của hắn cũng không chắc sẽ tiếp tục được hoan nghênh. Thời buổi bây giờ, những độc giả có mới nói cũ thì nhiều nhiều lắm, huống chi loại tiểu thuyết mạng này chỉ là văn học mĩ ăn liền, chẳng qua chỉ là sản phẩm để cho người ta giải trí mà thôi.

Có lúc Lý Ân cũng rất phân vân. Luôn cảm thấy, cuộc sống trong tương lai không có phương hướng rõ ràng. Một mình thuê nhà trọ ở thành phố K, mỗi ngày vừa thức dậy liền mở máy vi tính gõ chữ đăng truyện, mua sắm hàng ngày căn bản đều thông qua internet, đơn giản đã biến thành một “trạch nam” chính hiệu.

Tiểu thuyết mà hắn viết chủ yếu là đề tài quân sự, mặc dù bản thân hắn căn bản cũng không hề biết nhiều về quân sự. Trong khi đó tiểu thuyết trên mạng của hắn, lượt xem cũng dần dần sụt giảm. Tháng này, người trả tiền để xem mấy chương Vip càng lúc càng ít, thu nhập một tháng còn chưa tới 800 nguyên. Đừng nói là chi tiêu sinh hoạt hàng ngày, thậm chí đến tiền thuê phòng cũng sắp trở thành vấn đề rồi.

Hắn cảm thấy, cuộc sống đã lâm vào một hoàn cảnh rất quẩn bách.

Ngày hôm đó...

Lý Ân đang bước đi chậm chậm trên một con phố mua sắm ở thành phố K, bình thường vào lúc này, hắn vẫn là ở trong nhà viết tiểu thuyết, nhưng bây giờ...Hắn lại đang suy tính cuộc sống sau này phải làm sao.

Mình đúng là vẫn còn quá ngây thơ, mặc dù sớm dự liệu được sẽ có ngày hôm nay, nhưng lại cho rằng chỉ cần vượt qua một đoạn thời gian, khi đã tích cóp được chút đỉnh, thì sẽ đầu tư vào cổ phiếu, nói không chừng tương lai còn có thể tự tay gây dựng sự nghiệp.

Nhưng mà, sự thật căn bản không có đơn giản như vậy.

Đi tìm việc làm sao? Hắn không có bất kỳ kinh nghiệm làm việc nào, hiện tại có công ty nào mà không đòi kinh nghiệm? Sinh viên vừa mới ra trường, nhiều vô số kể, cơ bản là sẽ không được xem trọng.

Cầm trên tay một tờ báo tìm việc làm, lòng mày Lý Ân càng nhúu càng chặt.

Bước tới bước tới, bất tri bất giác hắn đã đi vào trong một khu phố, rẽ vào một cái ngõ hẻm.

“Hay là... Cứ đi xin một công việc gì làm trước thôi a,” Lý Ân thật sự không làm được chuyện quay đầu về nhà ăn bám cha mẹ, cho dù phải liều mạng cũng phải vượt qua cái ải khó khăn này mới được.

Dù sao... Nếu tiền phòng tháng này mà mình còn thiếu nữa, thì chủ nhà cũng sẽ tổng cổ mình ra ngoài thôi.

Ban đầu lúc dọn ra khỏi nhà sống một mình, cũng là vì bất đồng quan điểm với cha mẹ, cứ nghĩ đến khi nào mình có thành tựu rồi mới trở về nhà. Thế nhưng mà... Hôm nay lại thành ra như vậy.

Một bước tiếp một bước, hắn bỗng nhiên cảm thấy sau lưng truyền tới một chút lạnh lẽo.

Hắn lấy tờ báo tìm việc làm chắn ngang trước mặt, mà dưới vầng thái dương, ánh nắng chiếu rọi xuống mặt đất, cái bóng của hắn...

Cũng như hắn đang cầm tờ báo tìm việc làm chắn trước mặt!

Tiếp theo, hắn thấy cái bóng của mình, có biến hóa vô cùng đáng sợ.

Lý Ân, rõ ràng hiện tại không hề nhúc nhích, thế nhưng mà, cái bóng dưới chân hắn lại bắt đầu chuyển động rồi! Cái bóng, thoát ly khỏi đôi chân Lý Ân, trên mặt đất chạy đi về phía trước rồi rẽ vào một khúc quanh trong con hẻm nhỏ!

Lý Ân nhất thời sững sờ đứng nguyên tại chỗ, sau vài giây mới bắt đầu có phản ứng!

Thời khắc này, hắn đã không còn cái bóng!

Không nghĩ được gì, đầu óc hắn lúc đó trống rỗng, chỉ biết chạy như bay, rượt theo phương hướng cái bóng kia chạy đi! Mà trong con hẻm ngoằn ngoèo này, cái bóng đó chạy với tốc độ rất nhanh, Lý Ân phải tốn hết sức lực mới có thể theo kịp nó.

Cuối cùng, lúc chạy ra khỏi con hẻm nhỏ, Lý Ân thấy cái bóng đi vào một khu đất trống vô cùng rộng lớn. Ở trung tâm khu đất trống này... Có một tòa nhà trọ cao chọc trời.

Tòa nhà trọ này, ngược mắt nhìn sơ qua có lẽ không thấp hơn hai mươi tầng. Nhà trọ này chiếm diện tích cũng rất lớn, ước chừng phải hơn hai trăm mét vuông, tường ngoài màu trắng, mặt tiền tòa nhà là những ban công xếp thành từng hàng chỉnh tề.

Mà cái tòa nhà trọ này, có một chỗ cực kỳ kỳ dị.

Bây giờ là giữa trưa, mặt trời trên cao chiếu thẳng xuống, nhưng mà tòa nhà trọ đồ sộ này... Dưới mặt đất, vậy mà lại không có cái bóng!

Làm sao có thể?

Lý Ân dụi tới dụi lui hai mắt, hần rất nghi ngờ chính mình là đang nằm mơ.

Nhưng mà cảnh tượng trước mắt lại chân thật đến nỗi không thể không tin.

Lối vào ở lầu một tòa nhà, là một cái cửa xoay. Mà cái bóng của mình, đang ở trên mặt đất, chạy đến chỗ cửa xoay đó, ở trên mặt đất tự nó xuyên vào bên trong.

Giờ khắc này, vô số câu chuyện ma quỷ từng nghe lúc nhỏ, toàn bộ đều đang sống dậy trong đầu Lý Ân.

Khoảng cách giữa hần và tòa nhà trọ lúc này cũng không hơn 30m, nhưng mà tòa nhà trọ nhìn rất bình thường này, lại phảng phất giống như một quái vật ăn thịt người, hình như bất cứ lúc nào nó cũng có thể ăn tươi nuốt sống hần.

Nhưng, không biết vì sao, hần vẫn hướng về phía nhà trọ đi tới.

Hình như, có thứ gì đó, đang vẫy gọi hần.

Đi đến trước cửa xoay, Lý Ân vươn tay, xoay cái cửa, đi vào.

Đập vào mắt, chính là một đại sảnh rộng lớn. Dưới đất lót đá cẩm thạch bóng loáng, trên trần nhà treo đèn chùm thủy tinh, có thể nhìn thấy cầu thang ở bên trái đại sảnh, còn phía bên phải thì có ba cái thang máy.

Chỉ thấy cái bóng của hần, trên mặt đất đang chạy tới trước một cái thang máy, lập tức cửa thang máy đó mở ra, cái bóng lướt vào bên trong, cửa thang máy liền đóng lại.

Lý Ân lập tức chạy nhanh đến trước cửa thang máy, khẩn trương nhìn đèn tín hiệu trên thang máy.

Thang máy, đã dừng lại tại lầu bốn.

Lý Ân vội vàng chạy sang thang máy bên cạnh, nhấn nút lên, cửa thang máy chậm rãi mở ra, hần lập tức bước một bước vào trong, nhấn vào nút lầu bốn.

Càng đi lên tầng trên, tìm Lý Ân càng đập nhanh hơn.

Cái bóng của mình... Cái bóng của mình...

Lý Ân trong lòng cảm thấy chặc chấn một điều, nếu như để mất đi cái bóng, thì đó chính là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cuối cùng, đã đến lầu bốn, cửa thang máy lập tức mở ra, hần lập tức bước ra ngoài, đứng ở một đầu hành lang dài.

Trên hành lang đó, ánh sáng cũng rất tốt, thế nhưng mà càng đi tới phía trước, lại càng cảm thấy có chút âm u. Hai bên hành lang, là những cánh cửa. Trên mỗi cánh cửa đều có biển số nhà, “411”, “410”, “412” v.v...

Mà lúc Lý Ân đi đến cửa nhà “404” thì, đột nhiên, thấy cái bóng của mình, từ khe cửa nhẹ nhàng trôi ra, lại trở về bên dưới đôi chân của Lý Ân.

Tuy nhiên, cái bóng vẫn như cũ không làm theo cử động của Lý Ân.

Trên tay phải của cái bóng, tựa hồ đang cầm thứ gì đó, không sao có thể nhìn rõ được. Ngay sau đó, cái bóng liền dứt thứ đó, vào túi quần của cái bóng. Sau khi làm xong hành động này, hai tay nó liền rũ xuống, không nhúc nhích.

Lý Ân thử cử động cánh tay phải, làm hần bất ngờ chính là, cái bóng cũng cử động cánh tay phải theo hần!

Cái bóng... trở về rồi sao?

Thời điểm hiện tại, hần lấy tay phải, dứt vào túi quần mà mới vừa rồi cái bóng bỏ thứ gì đó vào, mò trúng, một thứ gì đó cứng cứng.

Đó là một cái chìa khoá.

Cái chìa khoá nhìn cũng không có gì khác thường, chỉ là trên mặt có khắc mấy con số “404” thôi. Cho nên Lý Ân nhìn cánh cửa nhà 404 ở bên cạnh mình, run rẩy, cầm chìa khoá cắm vào trong ổ khoá, nhẹ xoay một vòng, cửa, lập tức mở ra.

Hần đi vào trong căn hộ 404.

Đập vào mắt, là một phòng khách tương đối lớn, có một bộ bàn trà, sofa, tủ quần áo, TV, thậm chí TV còn có kèm theo karaoke, dàn âm thanh stereo, hình như đều là hàng cao cấp trên thị trường hiện nay. Mà bên cạnh TV, là một cánh cửa, thông ra ban công bên ngoài.

Nhìn kỹ một lượt, thì thấy còn có hai gian phòng ngủ, phòng sách, nhà vệ sinh và phòng bếp. Hơn nữa trang trí nội thất trong căn hộ rất tốt, đồ dùng

trong nhà đều rất mới, mà đa số còn là hàng hiệu. Căn hộ ước chừng bảy tám chục mét vuông, theo giả nhà hiện tại mà nói, cứ cho đây là căn hộ đã có người ở qua, cũng tuyệt đối là một căn hộ có giá không rẻ. Ít nhất... nếu dùng thu nhập trước mắt của mình, thì căn bản là không có cửa để ở căn hộ như thế này.

Cái này... đến tột cùng là chuyện gì đây?

“Anh... anh là, khách trọ mới dọn tới?”

Lý Ân nghe thấy thanh âm này thì lập tức quay đầu lại nhìn, rơi vào trong mắt chính là một thiếu nữ xinh đẹp mặc âu phục màu xanh lá.

“Cô... Cô là ai?” Lý Ân nhất thời vô cùng cảnh giác hỏi lại.

“Anh, anh đừng sợ.” thiếu nữ vội vàng khoát tay, nói: “Tôi, tôi và anh giống nhau... Cũng đều là do cái bóng đột nhiên ở dưới đất chạy đến cái nhà trọ này, tiếp theo, thì liền trở thành khách trọ trong toà nhà này. Anh, cũng nhận được chìa khoá rồi, đúng không?”

Lý Ân cả kinh, lập tức cầm chìa khoá, đi về phía cô gái kia, hỏi: “Rốt cục đây là chuyện gì? Cái này... Cái toà nhà trọ này, đến tột cùng...”

“Anh đã là khách trọ mới dọn tới, chiếu theo lệ cũ, tôi sẽ dẫn anh đi gặp ‘lầu trưởng’ của chúng ta. Đây là người chúng ta nhất trí bầu ra, sau khi đi gặp người này, y sẽ nói cho anh biết tình huống cụ thể, tiếp theo sẽ dẫn anh đi đăng ký danh sách.”

“Lầu... lầu trưởng?”

“Toà nhà trọ này trước mắt có tổng cộng 39 người ở, cộng thêm anh nữa là 40. Tất cả chúng ta... toàn bộ đều là, bị toà nhà trọ này ép buộc dọn đến đây, cũng không thể không đồng ý ở lại.”

Lý Ân nhất thời tức giận: “Cô... Nói đùa gì vậy? Làm sao tôi có thể ở lại cái nơi quỷ quái như thế này chứ!”

Cô gái cười khỏ nói: “Không có biện pháp a... Tôi, thời điểm tôi mới đi vào toà nhà trọ này cũng rất là sợ hãi, nhưng mà... đúng là không có biện pháp. Một khi cái bóng của chúng ta đã đi vào cái toà nhà trọ này, nhận được chiếc chìa khoá này, thì cũng tức là đã trở thành một khách trọ ở đây, và... Cũng không còn có thể thoát ly cái toà nhà trọ này nữa.”

Nói đến đây, về mặt của cô gái kia cũng vô cùng thống khổ.

“Không... không thể thoát ly?” Lý Ân cảm thấy tình huống bây giờ càng lúc càng trở nên quỷ dị, hỏi: “Vì sao không có cách nào thoát ly chứ?”

“Trong quá khứ, cũng từng có người được chọn, nhưng mà, lại không dọn vào ở trong căn hộ tại đây. Những người như vậy... đều sẽ bị cái bóng của mình giết chết.”

“Cái... cái gì?”

Lý Ân nhất thời trợn mắt há mồm.

“Cô... nói đùa sao?”

“Không phải anh đã nhìn thấy sao? Cái bóng kia đã bị toà nhà trọ này hoàn toàn khống chế điều khiển. Lúc bình thường, cái bóng hoàn toàn do anh khống chế và điều khiển, nhưng mà... Nếu như anh có hành vi vi phạm quy tắc, cái bóng sẽ khống chế thân thể của anh đi tự sát. Tôi đã ở trong toà nhà trọ này hai năm rồi... Đã từng thấy rất nhiều, những người bởi vì vi phạm quy tắc của nhà trọ, mà bị cái bóng của mình thao túng tự tử quyền sinh.”

Người, có lý nào ngược lại bị cái bóng của mình thao túng?

Những lời này thật quá hoang đường..., thế nhưng mà Lý Ân không có cách nào phản bác. Bởi vì, vừa rồi là hắn tận mắt chứng kiến cái bóng của chính mình biến hoá dị thường a!

Lý Ân bắt đầu cảm thấy toà nhà trọ này, hoàn toàn đã vượt quá tầm hiểu biết của bản thân.

“Cái này... cái toà nhà trọ này... là ai xây dựng vậy? Đến tột cùng, vì sao lại muốn ép chúng ta đến đây ở?”

Cô gái kia lắc đầu, nói: “Tôi không biết... Hai năm qua tôi cũng suy nghĩ rất nhiều, thế nhưng mà tôi vẫn không thể hiểu được, thật không có cách nào hiểu được! Cái toà nhà trọ này, bản thân nó cũng là một điều khó hiểu đó! Chẳng qua, có thể khẳng định một điểm. Chúng ta không có cách nào gặp được người đã xây dựng lên toà nhà này, còn đối với những người không sống ở đây mà nói, toà nhà trọ này chính là không hề tồn tại trên thế giới này.”

“Cô... cô nói vậy là ý gì?”

“Anh, có phải đã xuyên qua một con hẻm để đến chỗ này không?”

“Đúng... đúng vậy...”

“Thật ra, đó căn bản là một hẻm cụt. Chỉ có người được chọn làm khách trọ, mới có khả năng xuyên qua cái ngõ hẻm kia, đi vào cái nhà trọ này. Khó

đất trống mà toà nhà trọ này toạ lạc căn bản là không hề tồn tại. Căn bản đây chính là một không gian không hề tồn tại a!”

“Không... không tồn tại?”

Lý Ân chạy ra ngoài ban công, bên ngoài, có thể nhìn thấy rõ ràng những toà cao ốc san sát nối tiếp nhau.

“Chúng ta có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, nhưng mà, thế giới bên ngoài thì lại không nhìn thấy chúng ta đâu.” Cô gái hiểu rõ sự nghi ngờ của Lý Ân, nên giải thích với hắn:” Đợi đến lúc anh đi ra khỏi nhà trọ, đi ra khỏi ngõ hẻm kia, căn bản anh cũng sẽ không nhìn thấy toà nhà trọ này. Không phải khách trọ của nó, căn bản là không hề biết toà nhà trọ này có tồn tại trên thế giới.”

Nhưng, toà nhà trọ này quả thực lại tồn tại.

Hơn nữa một khi đã đi vào, thì đồng nghĩa với bước lên một con đường cực kỳ hung hiểm và khủng bố không có đường trở về!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 3: Huyết tự quy tắc

Lịch sử tồn tại của toà nhà trọ này, nghe nói đã có từ lâu lắm rồi. Còn người đã từng sống trong căn hộ tại toà nhà trọ này, cũng đã có rất nhiều. Vài thập niên gần đây, giữa các khách trọ đã có những trao đổi kinh nghiệm với nhau, hiểu được cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Làm sao thì có lợi ỉnh, làm sao thì bất lợi ỉnh.

Cho nên, mỗi khi có khách trọ mới chuyển đến, đều có khách trọ cũ đến phổ biến cho họ biết một số chuyện cần phải cẩn thận chú ý phòng tránh. Nếu như không được hướng dẫn kỹ càng, một khi vi phạm cấm kị, sẽ chết không có chỗ chôn.

Quy tắc cơ bản chỉ có hai cái. Mà một khi đã trở thành khách trọ trong toà nhà, như vậy, hai cái quy tắc này, bất luận thế nào cũng phải triệt để tuân thủ.

Thứ nhất, cũng là cơ bản nhất, ngoại trừ trường hợp chỉ thị của huyết tự yêu cầu phải ra ngoài, tuyệt đối không thể ly khai nhà trọ liên tục bốn mươi tám tiếng đồng hồ. Một khi vi phạm cái quy tắc này, lập tức sẽ chết.

Thứ hai, sau khi trở thành khách trọ, trong căn hộ của mình, một khi xuất hiện huyết tự, nhất định phải tuyệt đối tuân thủ chỉ thị của huyết tự, nếu như vi phạm dù chỉ một chút, cũng sẽ chết.

Lý Ân từng tận mắt chứng kiến những người không tin hai cái quy tắc này, không thèm để ý tới chỉ thị của huyết tự, ly khai căn hộ của mình. Những khách trọ đó, về sau toàn bộ đều chết vô cùng quỷ dị.

Không có ngoại lệ!

Diệp Khả Hân, là khách trọ căn hộ số 403, cho nên là hàng xóm bên cạnh Lý Ân. Còn La Hằng Viêm là khách trọ căn hộ 507, cậu ta đã ở được nửa năm, trải qua hai lần chấp hành chỉ thị của huyết tự vẫn còn sống, còn anh chàng Tân Thủ Thiên kia thì đã ở được hơn chín tháng, chấp hành qua ba lượt huyết tự chỉ thị.

Huyết tự chỉ thị, nội dung đều là chỉ định đi đến một địa điểm đặc biệt, làm một số chuyện đặc biệt, và trong thời gian đó, tất nhiên sẽ phát sinh vô số hiện tượng cực kỳ quỷ dị.

Thường thường, vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì, thì đã chết rồi. Thậm chí ngay cả lúc chết, vẫn không nghĩ mình đã chết.

Nghe thì có vẻ kỳ quái, thậm chí có thể nói là không thể tưởng tượng nổi, nhưng.. nó là một thực tế không thể chối cãi.

Lúc ban đầu, Lý Ân cũng phải tốn không ít thời gian, mới hoàn toàn tiếp nhận hết thấy những chuyện này. Vì dù sao, mọi thứ diễn ra quá đột ngột, quá phi thực tế. Thế nhưng mà, lúc đó, hắn không có dũng khí ly khai nhà trọ hơn bốn mươi tám tiếng. Dù sao, cái loại hành động này cũng không khác gì tự sát.

Cuối cùng, hắn vay mượn một ít tiền của mấy khách trọ khác, trả hết tiền thuê nhà còn nợ, dọn vào sống trong toà nhà trọ này.

Những khách trọ trong toà nhà này, trên cơ bản đều giống như hắn, đều là thấy cái bóng tự chạy vào toà nhà trọ này, trong quá trình đuổi theo nó liền chạy vào đây. Còn người có thời gian sống trong toà nhà này lâu nhất, chính là lầu trưởng, Hạ Uyên.

Hạ Uyên, là một người trẻ tuổi, đeo mắt kính, nhìn bên ngoài thì là một thanh niên rất nho nhã lịch thiệp. Mà cậu ta, thời gian sống trong toà nhà này, đã hơn năm năm. Cậu ta nói với tất cả các khách trọ rằng, nếu muốn sống sót trong toà nhà này, đường sống duy nhất, chính là sau khi kết thúc thời gian quy định, phải kịp thời chạy trở về trong căn hộ! Bất luận địa điểm chỉ định tồn tại cái gì, gặp phải lời nguyên thể nào, một khi đã trở về được căn hộ của mình, là có thể an toàn thoát ly tất cả nguy hiểm. Sau khi đã về nhà thì dù có đi ra trở lại, cũng sẽ không cần lo lắng gặp phải bất cứ thương tổn nào. Cho



đến khi... huyết tự tiếp theo xuất hiện mới thôi.

Chuyện này đã qua một năm, Lý Ân từng tận mắt chứng kiến, những khách trọ bởi vì không tin mấy chuyện này, tuy đã trở thành khách trọ được lựa chọn nhưng lại không dọn vào sống trong căn hộ tại đây thì sẽ có kết cục thế nào. Hắn đã từng đến khuyên những người đó phải lập tức chuyển vào căn hộ trong tòa nhà này để sống, thế nhưng mà đối phương đều chẳng thèm ngó ngang tới hắn. Kết quả... Chỉ vừa mới vượt qua bốn mươi tám giờ đồng hồ một chút, Lý Ân đã tận mắt chứng kiến, bóng của bọn họ, từng cái một đều phát sinh biến hóa, hoặc là khổng chế họ nhảy lầu, hoặc là lấy dao tự sát, trong đó có một người thâm nhất, bị cái bóng thao túng chạy đến ngã tư đường, bị một chiếc xe tải nghiền chết tại chỗ, biến thành một đồng thịt nhão. Mà sau khi chứng kiến một màn đó, suốt ba tháng tiếp theo Lý Ân cứ nhìn thấy thịt là phát ói.

Huyết tự chỉ thị, thông thường đều là từ dễ đến khó. Huyết tự chỉ thị lần thứ nhất, độ nguy hiểm nhỏ nhất, tỷ lệ sống sót cũng tương đối lớn, nhưng bắt đầu từ lần thứ hai, mức độ nguy hiểm và mức độ quý dị cũng sẽ từng bước gia tăng, tiếp theo lần thứ ba... lần thứ tư, chính là phải đem hết toàn lực ra mới có thể may mắn giữ được cái mạng đấy.

Huyết tự chỉ thị, thời gian giãn cách thông thường là trong vài tháng, theo kinh nghiệm của những khách trọ, thời gian giữa hai lần xuất hiện huyết tự chỉ thị trong tòa nhà này chưa bao giờ vượt quá nửa năm. Mà khi căn hộ nào xuất hiện huyết tự chỉ thị, tìm chủ hộ đó sẽ cảm thấy như bị thiêu đốt, cho nên dù là không ở trong nhà, cũng sẽ lập tức biết được căn hộ của mình xuất hiện huyết tự. Một khi xem hết và nhớ kỹ chỉ thị, huyết tự sẽ biến mất.

Huyết tự chỉ thị, chưa bao giờ chỉ thị bọn họ làm những chuyện không thể thực hiện được, ví dụ như mấy chuyện bắt bọn hắn lên mặt trăng chẳng hạn là không hề có, tất cả đều là những chuyện thực tế có thể thực hiện được.

Cuối cùng, căn cứ vào kinh nghiệm mấy chục năm nay của những khách trọ thâm niên, rút ra được một kết luận.

Đó là... muốn hoàn toàn thoát ly khỏi tòa nhà trọ này, chỉ có một phương pháp.

Đó là... liên tục hoàn thành mười lần huyết tự chỉ thị, nếu còn sống sót, thì chính là được tự do, thoát ly nhà trọ mà không cần lo lắng mình sẽ chết.

Đương nhiên, hai chữ “ liên tục ” này căn bản chính là dư thừa, bởi vì, khi đã hoàn thành các yêu cầu trong chỉ thị, tiếp theo quan trọng nhất là phải sống sót trở về nhà trọ, nếu như chết rồi, tự nhiên cũng không có cách nào hoàn thành cái huyết tự chỉ thị tiếp theo. Mà cũng vì vậy căn hộ của người đó cũng trở thành căn hộ vô chủ, cho đến khi khách trọ mới chuyển vào, mới xuất hiện trở lại huyết tự chỉ thị. Cho đến hôm nay, hắn cũng đã hoàn thành ba lượt huyết tự chỉ thị, có một lần chấp hành huyết tự chỉ thị, lần đó cơ hồ là cử tử nhất sinh! Nội dung chỉ thị rất đơn giản, đi đến một ngôi trường năm tầng bỏ hoang chỉ định, đợi ở đó cho đến 0 giờ sáng thì coi như kết thúc nhiệm vụ. Lúc đó, cũng nhận được huyết tự chỉ thị như hắn, tổng cộng có sáu người. Mà khi vừa đến 0 giờ sáng, tất cả mọi người đều phóng chân bỏ chạy khỏi trường học. Nhưng mà... mặc kệ chạy tới chỗ nào, bọn hắn đều phát hiện đó là ngõ cụt! Tiếp theo, trong quá trình bỏ chạy, hắn còn phát hiện, đồng bạn bên người vốn đang không có chuyện gì, đột nhiên trong nháy mắt đã biến thành một cỗ thi thể huyết nhục bầy nhầy!

Cuối cùng, Lý Ân cắn răng, từ cửa sổ nhảy qua một thân cây, từ trên đó bò xuống, sau đó leo lên chiếc xe của đồng bạn đã tử nạn, nhấn lút chân ga đào tẩu về hướng nhà trọ!

Tuy Lý Ân đã học qua lái xe, nhưng mà vẫn chưa lấy bằng, chiếc xe kia lại là xe kiểu mới, lúc ấy hắn vã hết mồ hôi mới lái được nó trở về khu phố gần nhà trọ.

Thế nhưng mà... Ngay thời điểm hắn bước xuống xe, thì cảm thấy có một bàn tay chụp lấy chân hắn!

Mà ngay lúc hắn té sấp xuống đất, thì nhìn thấy... một nhóc con mặt đồng phục học sinh, sắc mặt đỏ nhợt trắng bệch, thân thể nằm dán sát xuống sàn xe!

Lý Ân quyết định thật nhanh, lập tức rút chân ra khỏi chiếc giầy đang mang! Tiếp theo, dốc sức liều mạng chạy vào con hẻm nhỏ đó!

Hắn vì muốn rèn luyện tốc độ chạy bộ của mình, gần như mỗi ngày đều đến phòng tập thể dục ép buộc bản thân tập chạy. Những khách trọ khác cũng cùng hắn tập luyện, đến cuối cùng, cơ hồ mỗi người đều rèn luyện được tốc độ chạy bộ ngang ngửa với những vận động viên chạy marathon.

Nhưng... cho dù tốc độ có nhanh hơn nữa, đũa học sinh nhỏ đằng sau lưng, vẫn không ngừng rút ngắn cự li với hắn! Mỗi lần Lý Ân quay đầu lại, đều nhìn thấy... nó đã tiến sát đến mình! Đáng sợ chính là... Nó chỉ đơn thuần đi bộ mà thôi, nhìn thế nào cũng không thấy có khả năng bắt kịp tốc độ của mình!

Cuối cùng, khi hắn chỉ còn cách nhà trọ khoảng 10m, thì hắn nhìn thấy Hạ Uyên và một đám khách trọ đang ở chỗ cửa xoay chờ đón hắn!

“ Nhanh a! Lý Ân!” Lúc đó, một người thoát nhìn nho nhả lịch thiệp như Hạ Uyên, cũng dốc sức liều mạng hô to khản khản: “ Chỉ còn 10m, cậu sẽ an toàn! Nhanh a!”

Sau này theo như Hạ Uyên thuật lại, bọn họ lúc đó nhìn thấy, con quỷ kia, cách Lý Ân chỉ vùn vện... chưa tới 2m!

Mà 10m cuối cùng đó, trong khi Lý Ân liều mạng chạy, thì đồng thời, con quỷ đó cũng đã rút ngắn cự li trở về con số không, đã giang hai tay ra, muốn ôm lấy Lý Ân!

Nhưng mà, Hạ Uyên và mọi người, đều không thể chạy ra ngoài cứu hắn! Dù sao, ly khai nhà trọ, an toàn tánh mạng cũng lập tức không còn được bảo đảm!

Mà Lý Ân trong khoảnh khắc cuối cùng như điện chớp đó, bỗng nhiên tốc độ lần nữa bộc phát, tức giận gầm lên một tiếng, phóng tới cửa xoay, xông mạnh vào bên trong! Mà trong lúc quá trình này đang diễn ra, học sinh tiểu quý kia, cũng đã chạm được vào hai bên hông của hắn!

Sau khi Lý Ân lao vào nhà trọ, tiểu quý kia, cũng không còn cách nào khác. Sau khi đứng một hồi ở cửa ra vào, thân thể hóa thành làn khói mỏng, chậm chậm biến mất.

Sau đó, Lý Ân vén áo mình lên xem, vô cùng hoảng sợ phát hiện, hai bên hông của mình, rõ ràng... có dấu hai bàn tay nhỏ đen thui lưu lại trên đó! Dấu tay đó, qua một đoạn thời gian rất lâu, mới hoàn toàn biến mất không nhìn thấy nữa.

Hai tháng sau sự kiện lần đó, cũng chính là chỉ thị lần này rồi.

Đối với cá nhân hắn mà nói, đây đã là lần thứ tư chấp hành huyết tự chỉ thị.

Chắc chắn... mức độ nguy hiểm đã lại nâng lên một tầm ới!

Cái thôn này lớn hơn so với tưởng tượng rất nhiều.

Nhưng mà, không ngoài dự đoán, chẳng hề có nhà nghỉ nào cho khách du lịch có thể ở lại. Đây cũng là chuyện vô cùng tự nhiên.

Đương nhiên, căn cứ theo chỉ thị của huyết tự, thì nhất định phải “trú” ở chỗ này. Đi ra khỏi phạm vi U Thủy thôn, coi như là vi phạm huyết tự chỉ thị.

Cái thôn này được bao quanh bởi các dãy núi, địa thế chung quanh vô cùng hiểm trở, có một con sông rất dài chảy qua thôn trang, trở thành nguồn cung cấp nước ngọt rất tốt. Một khi đã có nguồn nước, thì có thể tưới tiêu trông trọt, người trong thôn cũng có thể tự cung tự cấp sinh sống qua ngày bên trong ngọn núi lớn này.

Những mảnh ruộng được gieo trồng, đa số là lúa nước. Thậm chí một vài thửa nhỏ vẫn chưa tới mười tuổi, cũng chân trần lội xuống ruộng giúp đỡ cấy mạ, mặt mũi lấm lem bùn sinh.

Sau khi đi được một đoạn đường, rốt cục có một người đàn ông trung niên đi tới, hỏi:” Mấy vị tiên sinh... Là người thành phố à?”

Mấy thửa nhỏ kia cũng rất tò mò nhìn bọn người Lý Ân, dù sao, ở miền sơn cước này, cũng rất khó gặp được người thành phố. Rất nhiều người trong số họ, căn bản chưa hề thấy qua mấy thứ như đèn điện, TV...

Còn Lý Ân lại mơ hồ cảm giác được, trong giọng nói của người đàn ông trung niên kia, tựa hồ có một chút địch ý.

“Nếu các người là phóng viên muốn đến phỏng vấn cái chuyện kia, thì lập tức rút cho ta!” Người đàn ông trung niên nói đến đây, con mắt đã trừng lên rất lớn.” Đã qua nhiều năm như vậy rồi, vẫn còn đây dựa bám lấy không chịu buông tha sao a!”

Trong lòng Lý Ân máy động, chuyện kia?

Có thể hay không, có liên quan đến huyết tự chỉ thị lần này?

Hắn vội vàng khoát tay nói:” Không phải, tiên sinh, anh đã hiểu lầm... Chúng tôi, chỉ là khách du lịch bình thường, chỉ muốn trú nhờ tại quý thôn mà thôi. Yên tâm, chúng tôi sẽ thanh toán chi phí đằng hoàng mà.”

Những năm gần đây, quả thực có một vài bạn trẻ thích phượt, không thích tham gia các tour do những công ty du lịch tổ chức mà tự mình lên chương trình khám phá, đi đến những vùng rừng núi hoang sơ du lịch. Nhưng mà, cái Hắc Ô sơn này chẳng hề có một điểm du lịch nào hấp dẫn để khám phá, nên từ trước đến giờ cũng chẳng có du khách nào đến đây.

Người đàn ông trung niên hiển nhiên là không tin lời Lý Ân rồi.

“Vớ vẩn! Các người rút nhanh cho ta! Đừng cho rằng ta không biết ý đồ của các người!”

Người đàn ông trung niên này càng ngày càng kích động, nhưng Lý Ân hiểu rất rõ... hắn tuyệt đối không thể đi ra khỏi cái thôn này. Căn cứ vào huyết tự chỉ thị, hắn nhất định phải trú tại cái thôn này thời gian một tháng, bằng không thì...

Hắn sẽ chết!

Huyết tự chỉ thị là phải tuyệt đối tuân thủ, Lý Ân đối với điểm này, đã khắc cốt ghi tâm.

“Có chuyện gì âm ỉ ở đây thế?”

Một thanh âm già nua vang lên, sau đó, mọi người vội vàng tránh ra, một lão nhân đầu tóc bạc phơ, được một thiếu nữ khoảng hai mươi mấy tuổi dìu lấy, chậm chậm đi tới.

“Thôn trưởng...”

“Thôn trưởng, bọn họ là người thành phố, nhất định là vì chuyện của Lý Băng mà đến đây đó!”

“Đúng! Nhất định là như vậy!”

Lão nhân ước chừng, có lẽ đã ngoài tám mươi. Lão run rẩy đi về đám người Lý Ân, nói: “Cậu thanh niên... Các cậu, đến tốt cùng là vì cái gì mà đến đây nào?”

Lý Ân liền bước lên phía trước thi lễ, nói: “Xin chào, lão thôn trưởng. Chúng tôi thuần túy chỉ là vào ngọn núi này du ngoạn, muốn có những trải nghiệm thú vị từ cuộc sống nhà nông, cho nên mới muốn nghỉ lại trong thôn này mà thôi. Lão yên tâm, chúng tôi sẽ không ở miễn phí đâu.”

“Ah? Trải nghiệm thú vị từ cuộc sống nhà nông? Có ý nghĩa đó chứ.” Lão thôn trưởng hình như đang suy tư gì đó, tiếp theo nói: “Cũng được, các cậu, hay là đến nhà của tôi ở đi!”

Lý Ân thoáng sửng sốt, vị thôn trưởng này... vậy mà lại vô cùng sáng khoái đáp ứng?

“Thôn trưởng, ông... Ông sao có thể để đám người không rõ lai lịch này đến nhà của mình ở chứ?” Người đàn ông trung niên kia lập tức nói: “Bọn họ nhất định là phóng viên đó ah!”

“Không sao cả,” vị thôn trưởng này vậy mà lại rất rộng rãi nói: “U Thủy thôn cũng đã rất lâu không có khách nhân đến chơi rồi. Đã tới tức là khách, làm sao có thể không tận tình tiếp đãi đây chứ?”

Lời nói này của lão thôn trưởng, càng làm Lý Ân thêm hoài nghi, chắc chắn là thôn trưởng có mưu đồ khác?”

Nhưng, chỉ cần có thể ở lại là tốt rồi, những thứ khác... mặc kệ nó đi.

Nói thật ra, cân nhắc các phương án rời khỏi nơi này để chạy về nhà vào ngày 7 tháng sau, Lý Ân vẫn rất là đau đầu. Theo thể núi này mà nói, lái xe còn chậm hơn so với đi bộ, cho nên sẽ phải dùng đôi chân để chạy ra khỏi đây. Nhưng mà thể núi hiểm trở, nếu như bị truy đuổi thì... Cả bọn bốn người, có thể sống sót được mấy mạng? Lần trước, có tất cả sáu khách trọ, chỉ có một mình Lý Ân sống sót thôi ah!

Cho nên, Lý Ân quyết định phải tìm hiểu, rốt cục... Bên trong U Thủy thôn này, lực lượng tà ác đang tồn tại thực sự là cái gì, có lẽ, chỉ có như vậy mới tìm ra đối sách!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.1 - Chương 4: Nước

Lý Ân nhớ rõ, trước khi xuất phát, Hạ Uyên đặc biệt tặng hẳn một lời khuyên.

“Bắt đầu từ lần huyết tự chỉ thị thứ tư, nguy hiểm, thông thường sẽ không nhìn thấy được. Muốn sống sót, phải cẩn thận quan sát, tìm kiếm ra quy luật trong đó, ngay cả một điểm bất thường nhỏ bé nhất cũng không được bỏ sót. Đã lâu rồi không có người sống sót được qua bốn lần huyết tự chỉ thị, cho nên tôi hy vọng cậu có thể sống sót.”

Mà cậu ta đặc biệt nhấn mạnh một điểm---

“Ngàn vạn lần không được tin tưởng bất kỳ lời nói của người nào..., thậm chí, ngay cả bản thân cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Bởi vì, con mắt cậu cũng có thể gạt cậu, có thể rõ ràng là cậu đang đi trên vách đá giữa sườn núi, nhưng thực tế cậu lại cảm thấy mình giống như là đang đi trên mặt đất bằng phẳng vậy.”

Lý Ân nhớ kỹ những lời này, một khắc, cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Mà lời mời này của thôn trưởng, rõ ràng là một điểm “bất thường” vô cùng lớn.

“Lão là thôn trưởng thôn này, họ Trương.” Lão thôn trưởng được thiếu nữ trẻ tuổi dìu lấy, dẫn nhóm bốn người Lý Ân, đi về phía nhà của lão.

“Trương thôn trưởng” Diệp Khả Hân là người đặt nghi vấn trước tiên.” Vì sao... Lão nguyện ý để cho chúng tôi tạm trú vậy?”

“Ha ha,” vị thôn trưởng kia vậy mà lại cười thần bí, nói: “Lão và mấy tên cổ hủ chưa khai hóa kia không giống nhau. U Thủy thôn không thể mãi cứ cô lập lạc hậu bên trong ngọn núi này. Không cần lo lắng. Các người muốn ở bao lâu cũng được a.”

Thiếu nữ đang dìu lão vội nói: “Gia gia, chuyện này... Có được không? Ngày mai, lại vừa vận chính là, ngày giỗ của Băng Nhi a, vào lúc này...”

Ngày giỗ của Băng Nhi?

Tim Lý Ân giật thót một cái.

Ngày mai... Theo như chỉ thị của huyết tự trong nhà trọ, thì cũng là ngày chính thức bắt đầu lưu lại U Thủy thôn. Mà Băng Nhi kia, có phải chính là “Lý Băng” vừa rồi được nhắc đến không?

Lại còn đúng ngay ngày giỗ...

Nếu nói chuyện này là trùng hợp, có bị đánh chết hấn cũng không tin.

Nhà của thôn trưởng cũng có thể gọi là có khí thế, mà nó lại còn có chút phong cách phương tây, nhà cao ba tầng, ngoại thất tòa nhà đều làm từ bê tông cốt thép, không giống với những căn nhà khác đa phần đều là làm từ gạch đá vôi vữa.

Dù sao cũng không phải là lúc khách sáo, nhóm người Lý Ân cũng liền tiến vào nhà thôn trưởng.

Đương nhiên, thôn trưởng cũng rất thận trọng, dẫn bọn họ đến phòng của mình, sau khi ngồi xuống, đợi cho cô cháu gái đi khỏi, đóng chặt cửa lại, tiếp theo, mới hỏi: “Bây giờ, có thể nói cho lão biết tên các cậu được không?”

Dù sao cũng là những người không rõ lai lịch, thôn trưởng cũng muốn tìm hiểu rõ ràng một chút.

Lý Ân trả lời: “Tôi tên Lý Ân, còn đây là Tần Thủ Thiên, La Hằng Viêm, Diệp Khả Hân...”

Ngay lúc đó, cửa bỗng nhiên mở ra, một thanh niên trẻ tuổi tóc húi cua đi vào, lạnh lùng quét mắt qua nhóm người Lý Ân, rồi hướng về thôn trưởng nói: “Gia gia... Rõ ràng, cháu nghe người trong thôn nói, ông dẫn theo mấy người không rõ lai lịch muốn để bọn họ lưu lại đây, chuyện này là thật sao?”

“A Vũ! Sao lại không biết lễ phép!” Trương thôn trưởng lập tức tức giận nói: “Lão mời ai tới, còn phải đợi người duyệt sao!”

Thanh niên tên A Vũ kia lại không hề nhượng bộ chút nào, nói: “Gia gia muốn mời ai là tự do của ông, nhưng cháu thật không chịu được khi nhìn thấy một đám người không đảng hoàng chạy vào trong thôn!”

Tức khặc, La Hằng Viêm tính tình khá nóng nảy đã tức giận trong lòng, lập tức đứng thẳng người lên, nói: “Này, cậu nói ai là người không đảng hoàng hả!”

Lý Ân cũng lập tức đứng lên, thấp giọng nói: “Cậu có làm hay không! Bây giờ là lúc để so đo mấy chuyện này sao?” Tiếp theo làm ra một khuôn mặt tươi cười nói: “Vị tiên sinh này, chúng tôi chỉ là muốn trải nghiệm cuộc sống nông thôn, tuyệt đối không có ác ý, ở đây một tháng, chúng tôi lập tức đi ngay.”

“Một tháng?” Thanh niên tên A Vũ vô cùng giận dữ, nói: “Còn muốn ở lại lâu như vậy? Cút cho tôi! Nói cho cậu biết, chuyện ma quỷ gì đó, đều do những người yếu bóng vía nói, Lý Băng kia là tự sát, cục công an đã kết án rồi! Còn cái gì ma cái gì quỷ, toàn là nói xằng nói bậy!”

Tự sát?

Chuyện này khiến cho Lý Ân có chút ngạc nhiên.

Tuy nhiên, chuyện này vẫn làm cho người ta có cảm giác khẩn trương như trước. Ai đã từng xem qua chuyện ma, thì việc người sau khi tự sát biến thành quỷ, cũng là một tình tiết rất phổ biến.

A Vũ tròn mắt nhìn hấn, nhưng điều này lại khiến cho Lý Ân càng thêm quả quyết... “Chuyện ma quỷ”, cũng không phải là nói xằng nói bậy.

“Được rồi, A Vũ!” Trương thôn trưởng dùng quai trượng đập mạnh xuống đất, nói: “Người trở về phòng cho lão! Mấy người Lý tiên sinh chính là khách của lão, làm sao người có thể vô lễ với khách như vậy chứ!”

“Hừ!” nhưng A Vũ căn bản là không hề để ý đến, nói: “Gia gia, ông có thật là để bọn họ ở lại một tháng? Ông biết lai lịch của bọn họ sao?”

Trương thôn trưởng liền giơ quai trượng lên, chính là hướng về A Vũ kia đánh tới! Cậu ta hoàn toàn không có chuẩn bị, bả vai bị đánh trúng một cái thật mạnh!

“Cút về phòng cho lão!” Trương thôn trưởng vừa tức giận, vừa bắt đầu ho khan.

Lý Ân thấy rất khó hiểu.

Vì mấy người không hề quen biết như bọn hấn, mà đi đánh cháu của mình? Lão thôn trưởng này đến tột cùng là có tính toán gì?

Mức độ “bất thường”, càng lúc càng mãnh liệt rồi.

Còn A Vũ kia thì trừng mắt nhìn nhóm người Lý Ân, nói: “Xem các người đặc ý đến khi nào!” Tiếp theo, chạy vọt ra khỏi phòng, hậu quả, là đụng mạnh vào một người phụ nữ trung niên!

“A Vũ! Con làm cái gì vậy a!” Người phụ nữ trung niên ôm lấy cái trán, nói: “Nhắm mắt nhắm mũi mà chạy vậy à!”

“Mẹ, mẹ đi mà hỏi gia gia a!” Sau đó, A Vũ liền xông ra ngoài, người phụ nữ trung niên cũng lập tức đuổi theo.

“Để các cậu chê cười rồi,” Trương thôn trưởng lập tức đóng cửa lại, nói: “Các cậu không cần để ý, còn việc lưu trú, cứ ở lại đây là được.”

Lý Ân cảm giác được, dường như Trương thôn trưởng mời bọn họ đến đây, là có dụng ý gì đó.

Là dụng ý gì đây?

Trong nhà Trương thôn trưởng, tổng cộng có bốn người, bản thân ông ta, con gái Trương Anh Lan, cũng chính là người phụ nữ trung niên lúc này, cùng với cháu trai Trương Hồng Vũ, cháu gái Trương Tô Nguyệt, cũng chính là thiếu nữ trẻ tuổi kia. Còn con rể của thôn trưởng, thì đã qua đời ba năm trước đây.

Nhìn thái độ của A Vũ, Lý Ân cho rằng, mọi người cùng ngồi ăn cơm chung thật sự là không thích hợp, cho nên đề nghị, bữa tối hôm nay bọn họ tự giải quyết, không cần làm phiền thôn trưởng. Dù sao để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, cũng đã đem theo một lượng lớn thực phẩm.

Điều làm Lý Ân bất ngờ chính là... Thôn trưởng cũng không nài nỉ, nghe hắn nói như vậy, cũng liền đồng ý.

Đêm khuya.

Dòng nước xiết từ trên thác nước chảy xuống, A Tú men theo dòng nước, đi về phía con thác.

“Băng Nhi tỷ tỷ...” Giờ phút này, khắp gương mặt cô đều là nước mắt.

Cùng thời gian đó, tại một nơi gần nhà trưởng thôn, chính là nhà của người đàn ông trung niên lúc ban sáng gây khó dễ bọn người Lý Ân. Y tên là Diêm Hạo Thiên, trong thôn là một người rất ngay thẳng và rộng rãi, cũng được vài cô đề ý. Nhưng trước mắt, vẫn là sống độc thân một mình.

“Thôn trưởng đang suy nghĩ gì đó...”

Lúc này, cũng sắp đến 0 giờ rồi, thế nhưng mà, Diêm Hạo Thiên vẫn còn trằn trọc khó ngủ.

Theo lý thì đã sắp đến mùa hè, nhưng sao y lại cảm thấy toàn thân lạnh cóng, cho nên đã đắp thêm một cái chăn. Nhưng dù là vậy, vẫn cảm thấy rét đến phát run.

Đột nhiên, y cảm thấy trong chăn, ướt ướt. Lúc đầu cũng không quá để ý, nhưng càng về sau, cảm giác cái chăn giống như toàn bộ bị ngâm trong nước vậy!

Diêm Hạo Thiên lập tức ngồi dậy lật chăn lên, nguyên cái giường không biết từ khi nào, đã bị thấm nước ướt hết cả.

Hắn lập tức ngồi dậy, thời điểm hai chân chạm đến sàn nhà... cũng là ngập trong nước!

“Quái... chuyện gì vậy?”

Y đứng dậy có chút ngạc nhiên xen lẫn sợ hãi.

Trong phòng rất tối, bởi vì không có thắp đèn, y căn bản không cách nào phân định rõ phương hướng, chỉ có thể lần mò đi về phía trước. Bởi vì sinh hoạt ở đây đã lâu, đã rất quen thuộc rồi, cho nên cũng không có đụng vào những đồ dùng trong nhà.

Lần mò đến tủ đồ, phát hiện đầu tủ cũng đều là nước. Kéo ngăn tủ ra, lấy một cái đèn dầu và một hộp diêm.

Sau khi thắp đèn lên, y thoáng an tâm.

Giờ phút này, đã qua khỏi 0 giờ.

Thời gian, đã bước qua ngày 7 tháng 6.

Diêm Hạo Thiên ra khỏi phòng ngủ, đi ra bên ngoài xem xét, phát hiện mặt đất ngập nước rất nặng.

“Trời mưa rất to sao?”

Thế nhưng, ngoài cửa sổ rõ ràng là trăng đang treo trên cao, làm gì có chút dấu hiệu nào đã có một trận mưa?

Rất nhanh y cảm giác được, nước là từ trên trần nhà nhỏ xuống.

Diêm Hạo Thiên nâng ngọn đèn dầu lên, xem xét, trên trần nhà, quả nhiên là có nước.

Nhưng... ngay vào lúc y nhìn thấy cảnh tượng đó, lập tức bị dọa đến hồn phi phách tán!

Sao... làm sao có thể?

Trần nhà sạch sẽ, rõ ràng, lưu lại một loạt dấu chân! Là những dấu chân do nước tạo thành!

Những dấu chân đó, rõ ràng có thể nhìn thấy năm ngón chân, thử hỏi người mà có khả năng chống ngược đi bộ trên trần nhà sao?

Diêm Hạo Thiên cố trấn tĩnh, cắn chặt môi, nhìn theo những dấu chân đó trên trần nhà, rõ ràng nó dẫn đến phòng bếp.

Tuy là vô cùng sợ hãi, nhưng Diêm Hạo Thiên vẫn muốn đi xem. Có lẽ, có thể tìm được nguyên nhân hợp lý, giải thích loại hiện tượng quỷ dị này.

Y run run, từ từ đi về phía phòng bếp.

Phòng bếp cũng không rộng lắm, hoàn toàn có thể nhìn thấy không sót thứ gì, căn bản không có chỗ để người ta ẩn nấp.

Ngoại trừ... Cái tủ chén.

Mà dấu chân trên trần nhà, rõ ràng là kéo dài đến phía trên đầu tủ chén, rồi thì, di chuyển đến chỗ vách tường mà cái tủ chén dựa vào!

“Không, không thể có chuyện này.”

Diêm Hạo Thiên giờ ngọn đèn dầu lên cao, từ từ đi về phía tủ chén. Mỗi một bước, đều cẩn trọng như bước trên mặt băng mỏng.

Rốt cục cũng tới lúc đi đến trước tủ chén, y dùng tay trái, nắm lấy cửa tủ, hít sâu một hơi.

“Sẽ không đâu... Không liên quan đến tôi... Lý Băng, là cô tự sát, không phải tôi hại cô, cô, cô đừng tới tìm tôi...”

Sau đó, y giật mạnh cánh cửa tủ chén, hoàn toàn mở ra!

Ánh đèn dầu chiếu rọi, lọt vào trong mắt y chính là ---

Những chồng chén đĩa và muống đĩa được sắp xếp gọn gàng.

Tất cả đều rất bình thường.

“Phù ---“

Giờ phút này toàn thân Diêm Hạo Thiên giống như thoát lực, nhưng mà rốt cục cũng nhẹ nhõm. Quả nhiên, chỉ là mình hù mình thôi a.

Nhưng những dấu chân trên trần nhà, là chuyện gì? Chẳng lẽ có người đùa dai? Nhưng mà trong thôn đâu có người nào từng bắt hoà với mình a. Còn nữa, nếu chỉ có những vết nước đọng hình bàn chân kia, thì làm sao có thể ngập nặng như vậy chứ?

Mặc kệ, phải mức nước đổ ra ngoài trước đã, bằng không, căn bản không có cách nào ngủ tiếp được.

Vì vậy, y liền đóng cửa tủ chén lại, quyết định lấy cái chậu rửa mặt đi tát nước trước đã.

Trong nháy mắt khi cánh cửa tủ chén sắp đóng lại...

Một bàn tay không chút huyết sắc, rõ ràng từ trong tủ chén thò ra ngoài, giữ chặt cánh cửa!

Diêm Hạo Thiên còn chưa kịp có phản ứng, lại đã có một cánh tay thò ra, nhanh chóng chụp lấy cổ y, đồng thời, cánh cửa tủ chén bật ra, thân thể Diêm Hạo Thiên, cứ như vậy bị lôi vào bên trong tủ chén!

Cánh cửa tủ chén nặng nề đóng lại, một hồi lâu, cũng không thấy có phản ứng gì. Còn những giọt nước kia, tức thì giống như là bị hút mất, thấm vào mặt đất, biến mất.

Một trận gió thổi tới, cánh cửa tủ chén lần nữa bị thổi bung ra, bên trong, như trước vẫn chỉ là những chồng chén đĩa và muống đĩa được sắp xếp gọn gàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.1 - Chương 5: A tú

Lý Ân nhìn vàng trắng sáng ngoài cửa sổ, kim của chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay đã nhích qua thời điểm 0 giờ --- cũng có nghĩa là, bọn họ đã chính thức bị trói buộc ở cái thôn này. Chỉ có vào tháng sau, vào lúc 0 giờ ngày 8 tháng 7, mới có thể ly khai nơi này.

Một tháng... thật đúng là thời gian dài hiếm thấy a.

Huyết tự chi thị lần này lâu hơn thường lệ.

Hắn nhớ lại lúc trước... Tình cảnh lần đầu tiên Diệp Khả Hân dẫn mình đến gặp Hạ Uyên.

Ở căn hộ số 1006 của Hạ Uyên, ấn tượng đầu tiên của Lý Ân lúc đó chính là – không thể nào? Y chính là người đã ở lại tòa nhà trọ khủng bốn này được bốn năm đó sao ( một năm trước Hạ Uyên đã ở đây được bốn năm), thật hay giả đây?

Đeo kính không viền tròng, mặc một bộ âu phục được ủi thẳng thớm, dáng người cao gầy, khuôn mặt thư sinh hiền lành, thoát nhìn... không có điểm nào giống như trong tưởng tượng của Lý Ân về nhân vật lầu trưởng này.

“Cậu là khách trọ mới đó à?” Lúc đó Hạ Uyên rất thân thiện đón tiếp hắn, giống như công việc này làm mãi cũng đã thành thói quen rồi.

“Đúng vậy, Hạ tiên sinh, tôi...”

“Khoan nói gì đã.” Hạ Uyên lập tức mời hắn vào phòng khách ngồi xuống, sau đó hướng sang Diệp Khả Hân nói:” Khả Hân, đi thông báo ọi người biết có khách trọ mới chuyển đến đi a.”

Khả Hân lúc đó đang liếc nhìn Hạ Uyên, gương mặt ửng hồng như táo chín, rõ ràng không dám nhìn thẳng mặt y. Tiếp theo, thẹn thùng gật gật đầu, đi ra ngoài.

Căn hộ của Hạ Uyên, không khác lắm so với căn hộ của Lý Ân. Chẳng qua, nếu quan sát kỹ, thì nơi này bài trí có phần giản dị hơn một chút.

“Cậu đừng quá khẩn trương.” Hạ Uyên mỉm cười nói:” Những người lần đầu tiên đi vào nhà trọ này, đều không hiểu chuyện gì đã xảy ra, còn sau khi tôi nói rõ ràng chân tướng, bọn họ có cảm giác mọi thể giới quan đều sụp đổ, rất khó tiếp nhận cũng rất khó tin.”

“Tôi... Tôi đến giờ vẫn có cảm giác giống như lạc vào sương mù vậy.” Lý Ân dùng tay vịn trán, nói:” Hạ tiên sinh... Tôi, thực sự nhất định phải dọn đến đây sống sao?”

“Uống cà phê hay trà?” Hạ Uyên lại không trả lời thẳng câu hỏi, mà là lấy từ trong tủ chén ra một ly sứ, nói:” Chỗ này của tôi có trà Long Tĩnh Hàng Châu, còn cà phê thì..., toàn là hàng nhập khẩu từ Colombia và Brazil, là cha mẹ tôi ở nước ngoài gửi cho đấy.”

“Cà phê hả... Tôi lúc nào cũng thấy thứ này không khác gì thuốc bắc cả.” Lý Ân cười khổ nói:” Ừm, trà được rồi, đúng rồi, không cần thêm câu kỳ từ.” (Câu kỳ từ chứa nhiều beta-caroten, vitamin B1, C, can-xi, sắt, có tác dụng làm sáng mắt, bổ can, thận, vốn có vị ngọt, cho dù dùng hãm trà hay ăn vật như nho khô đối với mắt bị khô chất, mỗi một, vấn đề gia tăng tật khúc xạ... đều có trợ giúp rất lớn.)

“Ok. Có muốn thêm một chút hoa cúc không?” (Hoa cúc đem hãm trà, có tác dụng thanh can sáng mắt, một số người kết hợp cả hoa cúc lẫn câu kỳ từ để hãm trà uống, trợ giúp nhiều để thanh can giải uất (chống stress))

“Cũng được.”

Nhìn bề ngoài thì Hạ Uyên cũng chỉ khoảng 24~25 tuổi, so với Lý Ân chỉ lớn hơn một chút, nhưng thao tác pha trà thì lại rất điêu luyện, sau khi hãm xong trà, liền nhiệt tình cầm tách trà mời Lý Ân, tiếp theo, nói:” Những lời tôi sắp nói, cậu có thể hoàn toàn tin tưởng a, tôi có thể đảm bảo với cậu, tuyệt đối sẽ không dựng chuyện. Chẳng qua, cậu tin bao nhiêu thì tin, tôi cũng không miễn cưỡng.”

“Tôi, tôi hiểu.”

Tiếp theo, Hạ Uyên liền đem mọi chuyện nói với Lý Ân.

Đương nhiên sau khi nói xong mọi chuyện, biểu tình của Lý Ân chính là kinh ngạc đến tột độ. Hắn, rõ ràng không thể tiếp nhận được thuyết pháp quỷ dị như vậy.

Nhưng... Đây cũng chính là sự thật. Hắn đã thử chạy ra khỏi ngõ hẻm nhìn về chỗ này, quả nhiên... Toà nhà trọ đã biến mất như bốc hơi khỏi mặt đất.

Toà nhà này, quả thực là một kiến trúc quỷ dị không thể lý giải.

“Tôi hiểu tâm trạng lúc này của cậu, nhưng... Tôi phải nói cho cậu biết... Nếu rời khỏi toà nhà trọ này quá 48 tiếng thì sẽ chết. Cậu không tin..., tôi có thể cho cậu xem một đoạn băng ghi hình. Tôi vì thuyết phục mọi người tin điều này, nên trước đây đã từng...”

“Tôi tin.” Lý Ân vậy mà lại nhanh chóng tiếp nhận chuyện này, nói tiếp:”Như vậy... Các người, ở địa điểm chỉ định trong huyết tự chi thị, đều gặp...”

“Đúng vậy.” Hạ Uyên nói tới đây, sắc mặt cũng có chút tái nhợt:” Thật trớ trêu, từ ngày tôi đặt chân vào nhà trọ này, thì đã không còn là người theo thuyết vô thần nữa rồi.”

“Thuyết duy tâm... thực sự tồn tại sao?” Thời khắc đó tay Lý Ân cũng vô thức mà run lên.

Hạ Uyên đẩy mắt kính trên sống mũi, nói: “Tôi, có thể sống đến hôm nay, quá khứ đã qua, quá thực chính là cơn ác mộng a. Nhiều khi nhớ lại, tôi cũng không biết lúc đó mình làm sao lại có thể vượt qua được.”

Vào lúc này, Lý Ân đưa ra một nghi vấn.

“Cậu mới vừa nói... Trong toà nhà này thời gian giãn cách giữa hai lần huyết tự chỉ thị xuất hiện trong các căn hộ không vượt quá nửa năm, như vậy... Nếu chỉ tính riêng một căn hộ thì..., huyết tự chỉ thị thị thông thường có thời gian giãn cách là bao lâu?”

“Cái này rất khó nói.” Hạ Uyên tiếp tục nói: “Lúc ban đầu thì khá nhanh, cách mấy tháng sẽ xuất hiện một lần huyết tự chỉ thị. Nhưng mà, càng về sau, thời gian giãn cách cũng càng dài. Tôi đã hoàn thành năm lần huyết tự chỉ thị, mà lần huyết tự chỉ thị mới nhất, cách đây cũng gần được một năm rồi.”

“Vậy... Nếu huyết tự chỉ thị không yêu cầu, thì chúng ta nhất định phải lưu lại trong này sao?”

“Đúng. Không có cách nào. Còn thuyết pháp sau mười lần huyết tự chỉ thị có thể ly khai, là lúc tôi mới vào đây, những khách trọ tiền bối đã nói cho tôi biết. Nhưng sau này những khách trọ tiền bối đó, tất cả đều đã chết.”

Lý Ân rất rõ ràng... Sau này sợ rằng chính mình, cũng phải dọn vào căn hộ trong toà nhà này, sống ở đây một đoạn thời gian rất dài.

Tiếp theo, Hạ Uyên dẫn hắn đi giới thiệu với từng khách trọ hàng xóm.

Để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu Lý Ân có mấy người, đôi vợ chồng Hoa Liên Thành ở căn hộ số 706, đôi vợ chồng này đều rất trẻ, tựa hồ chỉ vừa tốt nghiệp Đại Học, bọn họ dọn đến sống trong toà nhà này sớm hơn Lý Ân một năm, nói chuyện với hắn cũng rất hợp gu; còn hai người khác, cũng khiến hắn nhớ rất rõ.

Một người, là Đường Văn Sơn sống trong căn hộ 502, còn một người, là Odakiri Yukiko sống trong căn hộ 402.

Đường Văn Sơn, là một thanh niên cực kỳ âm trầm ít nói, hai mắt vô cùng lạnh lùng, nhìn bất cứ ai, đều giống như đối phương là kẻ thù không đội trời chung với mình; còn Odakiri Yukiko là một du học sinh Nhật Bản, nói tiếng Trung vô cùng sõi, cô rất điềm tĩnh, và ít nói, khiến người ta có cảm giác không thể nhìn thấu cô. Ngoài ra còn một nguyên nhân khác khiến Lý Ân nhớ rõ cô chính là... Cô đẹp đến nỗi Lý Ân kinh ngạc nghĩ là tiên nữ, không, là một tiểu la lị mới chuẩn. (tiểu la lị (lolita): Lolita là tiểu thuyết của tác giả Vladimir Vladimirovich Nabokov, đó là một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất và gây ra nhiều tranh cãi nhất trong nền văn chương thế kỷ 20; Cái tên "Lolita" đã đi vào văn hoá phổ thông như là một từ để mô tả cô gái trẻ phát triển sớm về giới tính. ~ ở thì đơn giản gọi là hotgirl)

Mà sau khi Lý Ân dọn đến đây sống trong căn hộ của mình, tự nhiên là có dịp thường xuyên gặp được cô hàng xóm sát vách Odakiri Yukiko này, là người mới dĩ nhiên hắn hy vọng có thể quan hệ tốt với mấy khách trọ đã sống lâu năm ở đây. Diệp Khả Hân thì rất dễ gần, nhưng Odakiri Yukiko, thì luôn khiến người ta có cảm giác rất khó thân cận, lúc bình thường không có chuyện gì làm, cô đều cầm cúi đọc cuốn [The Tale of Genji] bằng tiếng Nhật. ([The Tale of Genji]: truyện cổ Nhật Bản)

Lý Ân nhớ rõ, hôm qua lúc ra cửa, hắn và Diệp Khả Hân đặc biệt ghé qua căn hộ của Odakiri Yukiko để chào tạm biệt. Mà cô ấy thì, vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng, từ đầu đến cuối, cũng không nói tiếng nào.

Vợ chồng Hoa Liên Thành thì ngược lại rất nhiệt tình, liên tục nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận chú ý, nhất định phải sống sót trở về. Chuyện này làm Lý Ân rất cảm động, một năm trôi qua, tình cảm giữa mọi người với nhau cũng đã rất sâu đậm rồi.

Chúng tôi... chúng quy đều là giúp đỡ lẫn nhau, mới có thể sống sót đến bây giờ đó!

Nhớ tới đây, Lý Ân cảm xúc ngổn ngang, nhìn La Hằng Viêm và Tàn Thủ Thiên ngủ say bên cạnh. Còn, Diệp Khả Hân thì đang khổ sở chống chọi với cơn buồn ngủ.

“Khả Hân, cố lên a, hai người chúng ta nhất định phải tỉnh táo mới được.” Lý Ân nói tiếp: “Cô kiên trì một chút, này, lại đây uống chút trà đi.”

“Tôi không sao...” Tuy cô nói như vậy, nhưng lại nhịn không được mà ngáp lớn một cái: “Tôi, tôi sẽ không ngủ gật đâu.”

Lý Ân thấy vậy đành phải kiểm chuyện nói với cô, làm cho tinh thần cô tập trung một chút: “Vậy đi, chúng ta tán gẫu chút nha. Khả Hân, cô... thích Hạ Uyên đúng không?”

“Ah, đúng vậy... Á? Ah, không không không không, tôi không có...” Khả Hân vội vàng khoát tay, nói: “Tôi, tôi và Hạ Uyên không có...”

Diệp Khả Hân có thể sống đến lúc này, nhất định là có liên quan đến Hạ Uyên. Ba năm qua, cho đến tận bây giờ cô vẫn luôn che giấu tình cảm của mình.” Hạ... Hạ Uyên ư,” Giờ phút này sắc mặt Diệp Khả Hân đã đỏ bừng lên: “Y không để ý đến tôi đâu. Huống chi, hiện tại, chuyện quan trọng cần nghĩ đến chính là vấn đề sinh tồn a, có muốn cũng không dám nghĩ mấy chuyện này...”

Lý Ân cười nói: “Chúng ta nhất định có thể cùng nhau rời khỏi tòa nhà trọ chết tiệt đó... còn sống mà rời khỏi... Nhất định!”

Diệp Khả Hân nghe được những lời này của Lý Ân, cũng thoáng an tâm một chút.



“Hằng Viêm này a, tính cách tương đối nóng nảy, tôi khá lo lắng về cậu ta,” Lý Ân quay đầu nhìn La Hằng Viêm đang ngủ say, nói: “Cậu ta cũng rất đáng thương, sau khi cha mẹ chết thì một mình đến sinh sống tại thành phố K, không ngờ lại gặp phải chuyện thế này.”

“Đúng vậy a...” Diệp Khả Hân gật đầu, nói: “Còn Thủ Thiên cũng vậy... Bởi vì vợ ngoại tình mà ly hôn, một thân một mình chán nản đêm khuya đi uống rượu giải sầu, kết quả đã bị cái bóng...”

Tần Thủ Thiên trước đây đã cùng Diệp Khả Hân trải qua một lần huyết tự chỉ thị, lần đó chỉ có ba người, kết quả chết một người, còn sống chính là Tần Thủ Thiên và Diệp Khả Hân. Cho nên, Diệp Khả Hân đối với Tần Thủ Thiên cũng có tình đồng đội sâu sắc, rất hy vọng anh ta có thể sống sót.

Ngày thứ hai... Rốt cuộc đã đến.

“Nói như vậy, Lý tiên sinh và Diệp tiểu thư vẫn chưa thức giấc sao?” Sáng sớm, Trương thôn trưởng đã ân cần đến thăm hỏi bọn họ, lúc này La Hằng Viêm lập tức trả lời là Lý Ân và Diệp Khả Hân rất mệt, vẫn còn đang nghỉ ngơi.

“Không sao,” Trương thôn trưởng bỗng nhiên nhìn chung quanh một lượt, thấy bốn bề vắng lặng, liền thấp giọng hỏi La Hằng Viêm: “La tiên sinh a, ở đây cũng không có người ngoài, cậu nhanh nói cho lão biết... Ông chủ, khi nào sẽ đến vậy?”

“Hả? Ông chủ?” La Hằng Viêm ngậy ngẩn cả người, hỏi: “Ông chủ nào?”

“Ha ha, còn giả bộ. Lão biết ông chủ đã dặn dò các cậu, nhất định phải giả bộ như thật, nhưng không sao. Lão đã thông tri cho thôn dân rồi, bọn họ còn chưa đến mức dám không nể mặt lão. Các cậu cứ tùy tiện đi khắp nơi trong thôn xem xét, lão tuyệt đối không có ý kiến.”

“Tôi... tôi không hiểu...”

“Đúng đúng, cậu không hiểu, không hiểu là đúng rồi. Yên tâm đi, khoảng thời gian các cậu lưu lại trong thôn, lão nhất định sẽ tiếp đãi mọi người chu đáo, ông chủ của các cậu đã liên lạc dặn dò lão kỹ lắm rồi.”

Nhìn bộ dạng ân cần của Trương thôn trưởng như vậy, La Hằng Viêm cũng đã ý thức được, vị thôn trưởng này, tựa hồ đã hiểu làm chuyện gì rồi.

Nhưng mà, tựa hồ chính là vì “ông chủ” kia, nên thôn trưởng mới để bọn họ lưu lại, thậm chí động thủ với cả cháu trai ruột thịt của mình, trong khi lại nhiệt tình với bọn họ như vậy.

Thế thì... Tạm thời cứ để lão tiếp tục hiểu lầm đi thôi.

“Gia gia!”

Trương Tô Nguyệt bỗng nhiên vội vã chạy tới, thở không ra hơi nói: “Gia gia, xảy ra chuyện lớn rồi... Hạo, Hạo Thiên thức, thức ấy mất tích rồi!”

“Hạo Thiên?” Trương thôn trưởng lập tức nhú mày, vội vàng nói với La Hằng Viêm: “La tiên sinh... Lão đi xử lý chút chuyện trước đây.”

“Mất tích”, đối với La Hằng Viêm vô cùng mẫn cảm mà nói, từ này thật sự khiến cậu ta nhanh chóng liên tưởng đến những thứ đó. Lý Ân đã nhiều lần nhắc nhở cậu ta, bất luận việc gì “bất thường” đều phải tuyệt đối chú ý. Bởi vậy, cậu ta lập tức nói: “Thôn trưởng, tôi đi xem cùng lão một chút!”

Trước thác nước chảy xiết, A Tú cỡi gậy, ngâm chân trong nước, vung vẩy hai chân.

“A Tú...”

Cô lập tức quay đầu lại nhìn, đúng là hàng xóm bên cạnh nhà cô, người bạn thanh mai trúc mã từ tấm bé Lương Nhân Bản.

Tướng mạo Lương Nhân Bản vô cùng tuấn tú, vốn trước giờ vẫn thường hay thân mật cùng A Tú. Sau khi cha mẹ A Tú mất, Lương Nhân Bản có ý muốn A Tú gả ỉn. Nhưng mà, A Tú lấy lý do phải thủ hiếu cho cha mẹ, nhất định chưa muốn kết hôn, người nông thôn, dù sao cũng có nhiều quan niệm bảo thủ hơn so với người thành phố.

Nhưng mà... sau khi sự tình của Lý Băng phát sinh, A Tú cũng bỗng nhiên tỏ ra xa cách với Lương Nhân Bản.

“Hôm nay là ngày giỗ của Băng Nhi tỷ tỷ,” A Tú quay đầu đi, nói: “Tôi sẽ bái tế tỷ ấy. Mặc kệ mấy người trong thôn kiêng sợ tỷ ấy thế nào, tôi tuyệt đối sẽ không quên cái ngày này.”

“Tội gì khổ như thế chứ? A Tú, chỉ vì Lý Băng mà em nỡ vứt bỏ tình cảm bấy lâu nay của anh sao? Tỷ ấy cũng đã chết rồi, anh còn có thể làm được gì chứ?”

“Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.” A Tú vẫn lạnh lùng nói: “Anh còn bước tới, tôi sẽ không khách khí!”

Lương Nhân Bản tỏ vẻ đau khổ, nói: “Được... Được... Cho dù hôm nay, nói gì với em cũng không có tác dụng. Nhưng mà, A Tú, em phải nhớ kỹ, anh đối với em, lúc nào cũng là thật lòng đó!”

Sau khi Lương Nhân Bản rời đi, A Tú cúi người xuống, mức nước rửa mặt. Mà ngay đúng lúc này, giữa những kẽ tay, cô nhìn thấy... bóng ảnh phản

chiếu trên mặt nước, không phải là gương mặt của mình, mà là gương mặt của một thiếu nữ khác!

Cô chậm rãi bỏ tay ra, trên mặt nước, vẫn như cũ phản chiếu gương mặt không phải của mình.

“Băng nhi tỷ tử...” A Tú một chút sợ hãi cũng không có, nói:” Em biết, em biết tỷ rất hận... Cho dù biến thành thế nào, tỷ vẫn là Băng nhi tỷ tử của em. Em sẽ không sợ tỷ, bởi vì em tin tưởng tỷ tuyệt đối sẽ không tổn thương em. Tỷ cứ việc đi làm việc của mình đi. Đem những người lúc đầu đã bức tử tỷ, tất cả đều giết hết... Tất cả...”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 6: Huyết tinh thịnh yển (1)

Trong thôn trang nhỏ này, làm gì có cảnh sát? Có đại sự xảy ra, cũng chỉ có trưởng thôn đến xử lý thôi, mà trong thôn làm gì có nhà nào không biết nhà nào? Những chuyện như trộm cướp, mưu sát cho đến giờ cũng chưa phát sinh qua, cho nên, Diêm Hạo Thiên mất tích, đã trở thành chuyện đại sự trong thôn.

Sự mất tích của Diêm Hạo Thiên rõ ràng là chuyện lớn. Người trong thôn đã tụ tập vài nhóm, tỏa ra các nơi tìm kiếm y. Dù sao Diêm Hạo Thiên cũng là một người không tệ, mọi người đều hy vọng y sẽ không gặp chuyện bất trắc gì.

Thời điểm phát hiện y mất tích, trong thôn đã rất xôn xao.

“Chính là Lý Băng báo thù, là cô ấy báo thù đó!”

Lúc đó, La Hằng Viêm đang đi theo bên cạnh Trương thôn trưởng, sau khi vào nhà Diêm Hạo Thiên xem xét, cũng biết Diêm Hạo Thiên, chính là người đàn ông trung niên hôm qua. Nhưng mà, lúc bọn họ ra khỏi nhà Diêm Hạo Thiên, một nữ nhân da ngăm đen, đột nhiên hoảng sợ thét lên những lời này.

Cái tên Lý Băng này, cũng không phải là lần đầu tiên được nghe, La Hằng Viêm đoán rằng, huyết tự chi thị lần này, hơn phân nửa là có liên quan đến cô ta. Vì vậy, không chút ngại ngại liền hỏi:” Ý cô là gì? Lý Băng này rốt cuộc là ai?”

Cô gái nước da ngăm đen đó ước chừng chưa đến hai mươi tuổi, vóc dáng rất cao, cô vừa muốn nói gì đó, thì từ sau lưng cô một người đàn ông cao lớn thô kệch vội vàng ngăn cản không cho nói tiếp, quát bảo ngừng lại:” A Cẩm, con không được nói xằng bậy! Không thể có chuyện đó! Các vị, mọi người không cần để ý...”

“Ai mà biết được?”

Đột nhiên một thanh âm lạnh lùng truyền đến, La Hằng Viêm lập tức nhìn về hướng phát ra tiếng nói, thì ra lại là cô gái gánh thùng nước mà bọn hắn gặp được ngày hôm qua.

“A Tú, cô...” Thanh niên cao lớn thô kệch kia vội nói:” Cô, đang nói gì đấy...”

“Những năm gần đây, không phải trong thôn đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ quái sao hả? Ha ha, các người đều là có tật giật mình, không ai dám nói gì, thế nhưng... Tôi lại biết rất rõ. Đây là Băng nhi tỷ tử nguyên rủa các người đó ah!”

Vào lúc này thôn dân đã tụ tập gần như toàn bộ lại đây, mọi người nhìn thấy ánh mắt của A Tú, nhất thời cũng không dám lên tiếng, mỗi một người, sắc mặt đều có vẻ sợ hãi, cảm thấy bất an.

La Hằng Viêm bắt đầu cảm thấy, trong chuyện này quả thực có bí ẩn gì đó. Tuy có thể liên quan đến chuyện ma quỷ, nhưng chi tiết cụ thể vẫn chưa rõ ràng lắm.

Có đúng là... cô gái tên Lý Băng đó, oan hồn bất tán?

“Hừ! A Tú, cô đừng dùng lời nói ma quỷ mà mê hoặc mọi người!” Đúng lúc này, một nữ nhân tóc ngắn đeo kính, cùng một người đàn ông mập mập đi tới.

Gã đàn ông mập mập hung dữ nhìn chằm chằm vào cô, nói:” Cô đừng quên, Lý Băng là tự sát! Không liên quan đến chúng tôi!”

“Tự sát? Tổng Thiên, anh nói mà không biết xấu hổ a! Lúc trước, anh đối xử thế nào với Băng nhi tỷ tử giờ quên rồi sao?” A Tú hung dữ nhìn qua gã, nói:” Băng nhi tỷ tử và chúng ta cùng nhau trưởng thành, vậy mà, sau khi chuyện đó xảy ra, tất cả các người đều đối xử với tỷ ấy như ôn thần, xa lánh miệt thị, thậm chí còn ném đá vào tỷ ấy! Chính mắt tôi đã nhiều lần nhìn thấy!”

“Cô...” gã đàn ông mập mập Tổng Thiên bị cô mắng ột trận, tức khí nói:” Chuyện đó, thì sao nào! À là do mẹ mình thông gian sinh ra! Chúng ta chấp nhận lưu đứa con hoang này lại trong thôn, đã là ân huệ lớn lao với a ta rồi, ả làm gì có tư cách trách móc người khác chứ?”

“Anh có gan thì nhắc lại hai chữ đó một lần nữa!” Vào lúc này A Tú đã rất tức giận, thậm chí đã muốn xông lên, nhưng mà cô gái tóc ngắn đeo kính bên cạnh Tổng Thiên còn nhanh hơn, một bước tiến lên phía trước, tát vào mặt cô ấy một bạt tai!

“Cô thử đứng đến anh ấy xem! Ở trước mặt bà dám đánh đàn ông của bà, cô nghĩ bà đây là không khí hả?”

“Chị.. Cát Linh...” A Tú nhất thời kinh ngạc, ôm lấy bên mặt bị tát, nhìn bộ dáng hung dữ của ả đàn bà trước mặt, đột nhiên cô lao vào nữ nhân tóc ngắn đeo kính này, tiếp theo túm chặt lấy tóc của ả, hét: “Chị cũng là đồng loã! Cái chết của Băng nhi tỷ tỷ chị cũng có phần! Tôi cũng sẽ không bỏ qua cho chị đâu!”

Cho dù mọi người đã chạy tới kéo A Tú ra, thế nhưng khí lực của cô ấy quá lớn, khiến cho ả tóc ngắn đeo kính một phen đầu bù tóc rối, thậm chí còn bị cào vào mặt. La Hằng Viêm đứng một bên xem mà mở rộng tầm mắt, ấn tượng đầu tiên khi gặp cô bé này vào ngày hôm qua chính là một cô thôn nữ hiền lành chất phác, không ngờ rằng cô ta lại bạo lực như vậy? Không lẽ đạo gần đây người nông thôn cũng đã bắt đầu bị nhiễm thói bạo lực rồi?

Nhưng mà, rốt cục cũng xem như biết được đầu đuôi câu chuyện của Lý Băng.

Một cách tóm tắt... Cô và những người trẻ tuổi trong thôn cùng nhau trưởng thành, đặc biệt thân với A Tú nhất. Rồi một hôm chuyện mẹ cô thông gian sinh ra cô bị vỡ lẽ, đối với người dân nông thôn bảo thủ mà nói, dĩ nhiên là bài xích cô rồi. Đoán chừng bọn họ đã có hành vi lãng nhục cô ghê ghớm, đến nỗi cô không chịu thể chịu đựng, cho nên mới chọn cách chết đi để thoát nhục.

Thế nhưng, nếu thực sự là oan hồn cô ta báo oán, mình và mấy người Lý Ân, hoàn toàn không có oán cừu với cô ta, thì không có lý do gì cô ta lại tồn thương bọn hắn đúng không? Nhưng mà, tòa nhà trọ kia không bao giờ lại chỉ thị bọn hắn đến một nơi không chút nguy hiểm nào, nếu đã yêu cầu bọn hắn ở lại một tháng, thì một tháng này tuyệt đối không thể không phát sinh bất cứ nguy hiểm gì.

Tiếp theo, từ chỗ thôn trưởng dò hỏi thêm, hắn càng biết rõ câu chuyện hơn một chút.

Cha mẹ Lý Băng đều là người trong thôn, cô ta và những đứa nhỏ khác cùng nhau trưởng thành, nhân phẩm rất tốt, tính cách vô cùng hoạt bát vui vẻ. Trong số đó, A Tú là chị em tốt nhất của cô ta, có thể nói không khác gì ruột thịt. Trong số những đứa trẻ đó, trạc tuổi Lý Băng có mấy người, chính là Hồng Vũ và Tổ Nguyệt nhà trưởng thôn, Lương Nhân Bản, vợ chồng Tổng Thiên – Cát Linh vừa rồi, còn có thiếu nữ nước da ngăm đen Thiết Cầm, người đàn ông cao lớn thô kệch kia là cha cô ta Thiết Mục, là thợ đá ở trong thôn.

Vào một buổi tối năm năm trước, mẹ của Lý Băng, bởi vì say rượu, mà nói lỡ miệng, thì ra, Lý Băng là do bà ta thông dâm với một người từ bên ngoài thôn đến sinh ra. Bà ta đã từng cân thận tính toán, đứa con này nhất định là con của người đàn ông đó.

Chuyện này, khiến cho cha của Lý Băng vô cùng tức giận, đánh vợ mình gần như sắp chết. Sau đó, ông ta nổi giận đùng đùng bỏ đi khỏi thôn, nói là muốn đi tìm tên gian phu kia, đến nay cũng chưa có trở về. Còn mẹ con Lý Băng, đương nhiên là bị người trong thôn khinh bỉ, kết quả mẹ Lý Băng u uất lâu ngày sinh bệnh mà chết. Mà lúc đó, chỉ có A Tú đến giúp Lý Băng tiến hành hành tang sự ẹ cô ta.

Những ngày tiếp theo... Đối với Lý Băng mà nói, quả thực không khác gì địa ngục.

Người trong thôn, nhìn cô ta, cũng giống như nhìn một thứ rác rưởi. Tất cả mọi người cảm thấy cô ta rất dơ bẩn, vừa nhìn thấy cô thì lập tức tránh đi, còn không thôi thì lại lãng nhục cô ta.

Sau cùng, cuộc sống giầy vò như vậy kéo dài đại khái khoảng một năm, một hôm, Lý Băng nhảy xuống thác nước, tự sát. Bởi vì chuyện này mà A Tú khóc hết mấy ngày, cuối cùng cũng là một tay cô lo tang sự cho Lý Băng.

Sau khi quay lại nhà trưởng thôn, La Hằng Viêm đem chuyện nất thấy tai nghe, nhất nhất thuật lại cho Lý Ân vừa mới thức dậy, và Tàn Thủ Thiên nghe.

Đầu tiên Lý Ân kiểm tra xem cửa đã khóa chặt chưa, sau đó, hạ thấp giọng, nhìn La Hằng Viêm và Tàn Thủ Thiên nói: “Tình huống sơ bộ tôi đã rõ. Chỗ này, không thể ở tiếp được rồi.”

“Hả?” La Hằng Viêm còn đang ngỡ ngàng khó hiểu, Tàn Thủ Thiên đã nhanh chóng hiểu ý.

“Trương Hồng Vũ và Trương Tổ Nguyệt... Còn có mẹ của hai người đó Trương Anh Lan, lúc trước chắc hẳn cũng từng mạt sát Lý Băng đó a?”

“Ừ... Chuyện này, đặt giả thiết...”

“Nếu như Lý Băng, thật sự trở thành oan hồn trở về báo thù, như vậy, trong ngôi nhà này có ba người, có thể là đối tượng báo thù của cô ta. Chúng ta lưu lại đây, không phải sẽ gặp tai họa sao?”

Cách nói của Lý Ân quả thực rất có đạo lý.

Nhưng... bây giờ trú ở đâu mới tốt đây?

“A Tú...” Lý Ân không chút đắn đo nói: “nhà A Tú, tôi cho đó là nơi an toàn nhất, bởi vì theo lý mà nói, xác suất Lý Băng tìm cô ấy trả thù chính là bằng không.”

“Hả?” La Hằng Viêm ngăn cả người, lập tức nói: “Nhưng, nhưng mà... Cha mẹ cô ấy đều đã qua đời, sống một thân một mình, ba gã đàn ông chúng ta

mà đến đó ở...”

“Sống chết trước mắt, sao lại còn để ý mấy chuyện này?” Tần Thủ Thiên đẩy mắt kính trên sống mũi, nói: “Cậu nghĩ được chỗ nào an toàn hơn nhà A Tú không?”

Quả thực đúng là như vậy... Trong U Thủy thôn này, nếu nói có một chỗ tuyệt đối an toàn, thì đó... Nhất định chính là trong nhà A Tú.

“Nhưng... Chẳng lẽ chúng ta bức ép người ta cho ở?”

“Thử thương lượng với cô ấy xem,” Tần Thủ Thiên lúc này cũng rất rầu rĩ. “Ngày hôm qua cô ấy cũng khá nhiệt tình với chúng ta, có lẽ sẽ đáp ứng. Chẳng qua quan niệm người nông thôn còn khá bảo thủ, không thân không thích, lưu chúng ta ở lại, khó tránh bị người khác đàm tiếu.”

Cũng không còn cách nào khác.

Vì vậy, Lý Ân đích thân ra mặt, đi tìm A Tú.

Mặt khác, trong khu rừng bên ngoài thôn...

“Cô muốn chết à!” Cát Linh đẩy cô gái có nước da ngăm đen tên Thiết Cầm ngã nhào trên mặt đất, mắng: “Cái gì mà Lý Băng đến trả thù hả? Cô sợ chuyện ma quỷ đồn chưa đủ nhiều à!”

“Nhưng... Nhưng mà...” Thiết Cầm run rẩy toàn thân nói: “Các người quên rồi sao? Hạo Thiên thúc một mực chẳng thèm quan tâm đến chuyện ma quỷ, còn nói, nếu có quỷ, thì cứ đến tìm thúc ấy trước đi! Lời này, chính là một tuần trước thúc ấy đã nói a!”

“Vậy thì đã làm sao? Thực tế làm gì có quỷ!”

“Nhưng... Nhưng mà... thật sự rất quý dị a, con rể nhà trưởng thôn... tự nhiên chết không rõ nguyên do, tất cả mọi người dù ai cũng không nói, nhưng đều chột dạ trong lòng a... Hơn nữa, mỗi lần, những chuyện không may đều xảy ra trong vòng một tháng kể từ ngày giỗ của Lý Băng, chuyện này... chuyện này cũng thật quá quý dị...”

“Chết đi!” Cát Linh tức giận đá cô gái một đá, nói: “Nói ít mấy câu cô sẽ chết à! Quỷ? Quỷ ở đâu, Lý Băng, có gan thì bây giờ đến dọa tôi đi a! Ha ha, không dám hả, cô không... Cô...”

Cát Linh nói được một nửa lại không thể nói được nữa.

Bởi vì...

Chị ta rõ ràng nhìn thấy, Thiết Cầm té ngã trên mặt đất, bên trong cái miệng đang mở lớn, rõ ràng nhìn thấy có một gương mặt trắng toát, đầu bù tóc rối!

“Cô...” Bỗng nhiên Cát Linh dùng tay kéo Thiết Cầm lại, nói: “Miệng... Há miệng lớn ra xem!”

“Linh, Linh tỷ, tỷ, tỷ muốn làm gì ah...”

“Há miệng lớn ra, lớn nữa!”

Lúc này, gương mặt kia đã không còn nhìn thấy nữa. Trong miệng Thiết Cầm, thoạt nhìn rất bình thường. Nhưng mà, Cát Linh lại không tin thứ mình nhìn thấy lúc này là ảo giác, bởi vì nó rất rõ ràng!

Chị ta mở to đôi mắt, nhìn vào cổ họng Thiết Cầm, giống như muốn đem cả mặt của mình chui vào trong miệng Thiết Cầm luôn vậy.

Nhưng mà, như cũ vẫn không thấy gì.

Cát Linh lập tức thối lui không ngừng về sau, hoảng sợ nhìn Thiết Cầm. Dần dần... Chị ta bắt đầu thấy có gì đó không đúng.

“Cô.. Trên người cô sao lại có nhiều nước vậy!”

“Hả?” Thiết Cầm nhìn kỹ lại, quả thực, trên người mình không ngừng tuôn ra nước, quần áo thấm đầy nước, dính sát vào thân thể.

Chứng kiến một màn tiếp theo Cát Linh không khỏi trợn mắt gai người.

Y phục dính sát vào thân thể Thiết Cầm mà ngay phần ngực, chị ta rõ ràng nhìn thấy... bên trên lớp áo hiện ra thật rõ nét, một khuôn mặt người!

“Ah!” Cát Linh tức khắc hoảng sợ dùng tay ôm mặt, ngay sau đó lại lập tức nhặt lên một hòn đá trên mặt đất, chạy đến chỗ Thiết Cầm đang ngã, nhắm ngay ngực cô ấy cũng chính là cái khuôn mặt người đó, hung hăng đập mạnh xuống! Mà hòn đá kia vừa vịn có một cạnh bén nhọn, cái cạnh bén nhọn đó điên cuồng đâm vào ngực Thiết Cầm. Còn Thiết Cầm thì vội vã muốn ngăn cản Cát Linh, nhưng mà Cát Linh đã mất đi lý trí, khí lực mạnh đến kinh người, liên tục đập xuống hai ba nhát, ngực của Thiết Cầm đã huyết nhục bầy nhầy!

Cũng không biết là đập được bao lâu, chị ta bỗng nhiên ý thức được cái gì, nhìn đến gương mặt Thiết Cầm. Giờ phút này... Cô gái đã hoàn toàn không

còn chút huyết sắc nào, vốn nước da ngăm đen cũng đã trở nên vô cùng tái nhợt, trong miệng trào ra lượng lớn máu tươi.

Chỉ ta lột hết quần áo Thiết Cầm, lộ ra ngực của cô gái. Lúc này... trước mắt chỉ có thể thấy vết thương do chính tay mình tạo ra, làm gì nhìn thấy khuôn mặt của ai đâu chứ?

“Quý... là quý...” Chỉ ta lập tức vứt bỏ hòn đá trên tay, toàn thân co rúm lại không ngừng lê lét thân thể lui về phía sau, tự nhủ: “Không, không phải tôi... Lý, Lý Băng, không liên quan đến tôi, cô là tự sát, tôi, tôi chỉ từng mắng cô, từng đánh cô, nhưng, nhưng tôi không có giết cô a... Không phải lỗi của tôi, cô đừng tới tìm tôi, đừng tới...”

Lập tức, cô ta chống tay chồm người dậy, đôi chân bỏ chạy nhanh như gió.

“Có thể a, các anh ở bao lâu cũng được.”

Câu trả lời của A Tú khiến cho bọn Lý Ân rất bất ngờ.

“Thật sự... Có thể?” Lý Ân hỏi lại một câu: “Tất cả bốn người chúng tôi...”

“Có thể a.” A Tú cười rất chân thành nói: “Các anh là phóng viên đúng không a? Chỉ cần các anh đưa tin cái chết của Băng nhi tỷ tỷ ra ngoài, vạch trần tội ác trong thôn, ở bao lâu cũng không thành vấn đề a.”

Tự nhiên lại bị biến thành ký giả... Lý Ân nghĩ thầm, chẳng lẽ nhìn mặt mình giống paparazzi lắm sao?

Nhà của A Tú không lớn lắm, để năm người cùng ở thì hơi chật chội một chút, chẳng qua dù sao buổi tối cũng chỉ có hai người ngủ, hai người còn lại phụ trách canh giới. Như vậy, coi như cũng được rồi.

“Tốt quá, chúng tôi đi thu dọn hành lý đây, thật sự đã làm phiền cô rồi.” Lý Ân liên tục cảm tạ A Tú: “Chúng tôi nhất định sẽ trả tiền thuê nhà, yên tâm đi, sẽ không để cô thiệt thòi đâu.”

Sau khi Lý Ân rời đi, A Tú khép cổng lại, cài then cửa. Sau đó, đi vào bên trong phòng bếp.

Phòng bếp nhà cô khá lớn, có một cái lu nước rất lớn để trong đó.

A Tú đi đến trước lu nước, mở nắp lu lên, nhìn vào bên trong.

Một thân xác đàn ông đang ngâm trong lu nước, sắc mặt trắng hơn cả tờ giấy.

Nam nhân này... Chính là người đang mất tích - Diêm Hạo Thiên!

“Hạo Thiên thúc ah, tôi không có quên, lúc trước, thúc đối xử với Băng nhi tỷ tỷ như thế nào. Thúc làm như mình hay lắm, giống như ông tám suốt ngày đi khắp nơi kể chuyện Băng nhi tỷ tỷ. Cho nên nha...”

A Tú lấy ra một cây kéo, nắm chặt lấy tóc của Diêm Hạo Thiên, lôi đầu y lên khỏi mặt nước, sau đó, cạy miệng y ra. Tiếp theo... Thọc cây kéo vào trong miệng y, cứ thế mà cắt phẳng đầu lưỡi y!

“Băng nhi tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi.” Trên gương mặt xinh đẹp của A Tú vậy mà lại toát lên vẻ tàn nhẫn khiến người ta sợ hãi: “Tỷ cứ việc đem hết cả đám bọn họ đến chỗ này của em đi a, em sẽ cẩn thận chăm sóc bọn hần cho.”

Tiếp theo, cô trở ra ngoài phòng, mở khoá ngăn tủ rồi kéo ra, cầm lên một cái chai nhỏ, thả miếng đầu lưỡi vào đó.

Trong ngăn tủ đó, vẫn còn rất nhiều đầu lưỡi được chứa trong những cái chai tương tự như vậy!

Cô đóng ngăn tủ lại, vặn khoá, chợt nghe trong phòng bếp lại truyền tới tiếng nước chảy róc rách thật lớn. Cô vội vàng chạy trở lại phòng bếp, thì thấy...

Trong lu nước, không còn là Diêm Hạo Thiên nữa, mà lại chính là người mới vừa bị Cát Linh giết chết – Thiết Cầm!

A Tú cười lạnh, lần nữa cầm lên cây kéo sắc nhọn...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.1 - Chương 7: Huyết tinh thịnh yên (2)

“Cậu... Các cậu muốn dọn đến nhà A Tú?”

Trương thôn trưởng vừa nghe Lý Ân nói như vậy, ngấy ngấy cả người, vội vàng thấp giọng hỏi:” Chuyện này, ở đây lão tiếp đãi không được chu đáo sao? Nhà A Tú nhỏ như vậy, các cậu...”

“Làm gì có, lão thôn trưởng tiếp đãi thật rất chu đáo, ngặt nỗi chúng tôi muốn trải nghiệm cuộc sống nhà nông, mà lão thôn trưởng lại chiêu đãi quá tốt, thành ra không có cảm giác mình đang sống cuộc sống nông thôn.”

Câu này đương nhiên là nói xạo ngay cả nửa điểm thật lòng cũng không có. Trên thực tế, cái lý do khiêng cưỡng ”trải nghiệm cuộc sống nhà nông”, có thể lừa được ai chứ? Thôn trưởng rõ ràng do hiểu lầm chuyện gì đó mới lưu bọn hắn ở lại, nhưng lúc trước lỡ lấy lý do này rồi thì đành đâm lao phải theo lao thôi.

Thôn trưởng thấy hắn kiên trì, bỗng nhiên đáng vẻ như bưng tỉnh hiểu ra chuyện gì đó, nói:” Ah, thì ra là thế, thì ra là thế ah.”

“Lão, nói vậy là ý gì?”

“Lão hiểu rồi. Bất quá, Lý tiên sinh cậu cần phải nhớ kỹ một việc.” Trương thôn trưởng vô cùng nghiêm túc nhìn Lý Ân nói:” Cậu làm ơn nhớ kỹ nha. A Tú, nếu có nói với cậu chuyện ma quỷ gì đó, cùng với chuyện một số người trong thôn lúc trước mất tích, cậu ngàn vạn lần đừng có tin, những chuyện đó toàn do cô ấy bịa đặt cả đấy. Đúng, quả thật có một ít người, trong vòng một tháng kể từ ngày giỗ của Băng nhi, mất tích một cách bí ẩn, nhưng mà, chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Trùng hợp?”

“Mấy người đó bây giờ, chắc là đã đến thành thị làm ăn rồi, rất nhiều người đều cảm thấy cả đời mà sống ở trong thôn này thì không có tương lai, nhất là những người trẻ tuổi, bọn họ đều chạy đến thành thị làm công, muốn có thể đổi đời, làm như trong thành thị chỗ nào cũng có vàng để nhặt vậy. Về phần vì sao đều trùng vào ngày giỗ Băng nhi, lão nghĩ, chắc bọn họ muốn mọi người quy sự biến mất của mình cho cái tin đồn ma quỷ này, như vậy, những người trong thôn sẽ không biết trên thực tế bọn họ đã bỏ đi đến thành phố, nếu không lẽ để họ hàng trong thôn rón rén kéo lên thành phố tìm được thì phiền toái.”

Cái suy luận này vô cùng gượng ép, nó càng làm cho Lý Ân tăng thêm cảm giác thôn trưởng tựa hồ là đang tận lực che giấu cái gì đó.

“Tóm lại... Lý tiên sinh cậu làm ơn, không nên tin bất cứ điều gì mà A Tú nói,” Trương thôn trưởng trang nghiêm nói:” Nó dành quá nhiều tình cảm cho Băng nhi, cho nên bây giờ mới biến thành bộ dạng như vậy.”

Sau khi rời khỏi nhà trưởng thôn, Lý Ân càng thêm chắc chắn, thôn trưởng biết chuyện gì đó nhưng lại cố ý không nói với mình.

Còn A Tú... A Tú có che giấu chuyện gì hay không?

Thời điểm đến gần nhà A Tú, hắn bỗng nhiên để ý tới một thanh niên đeo kính đang hướng về phía nhà A Tú đi tới. Mà lúc nhìn thấy bọn người Lý Ân, lập tức nhíu mày lại.

“Các người... Chính là bốn người ở thành phố đến?” Thanh niên đeo kính chính là Lương Nhân Bản, hắn bất mãn nói:” Tôi đây làm gì?”

Dù sao thôn trưởng cũng đã dặn dò mọi người về chuyện bọn họ, cho nên, nề mặt mũi thôn trưởng, y cũng chỉ dám tỏ vẻ lãnh đạm một chút mà thôi.

La Hằng Viêm cũng nhận ra Lương Nhân Bản, buổi sáng hôm nay cậu ta đã gặp qua người này, lúc A Tú xông lên đánh Cát Linh, Lương Nhân Bản cũng có phần kéo cô ấy lại.

“Tôi nhớ ra cậu...” La Hằng Viêm thoáng suy nghĩ một chút, nói:” Cậu gọi là... Nhân Bản đúng không?”

“Lương Nhân Bản.” Y lạnh lùng đáp:” Cha tôi là bác sĩ duy nhất trong thôn, cũng có quan hệ rất thân thiết với nhà trưởng thôn. Tôi không biết thôn trưởng suy nghĩ cái gì, nhưng mà A Vũ đã từng nói qua với tôi, cậu ta nói các người tuyệt đối không phải là người tốt lành gì! Tôi khuyên mấy người các cậu sớm một chút rời khỏi chỗ này a. Chuyện ma quỷ gì đó, đều là lời nói vô căn cứ, chẳng có tin tức gì cho các người đào bới đâu!”

Đúng lúc này, y bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, vội hỏi:” Đợi một chút... Các người đều cầm lấy hành lý... Lại đi đến nhà A Tú? Các người muốn đến nhà cô ấy ở sao?”

“Đúng vậy.” Lý Ân đáp.

Lương Nhân Bản lập tức tức giận vô cùng, hoàn toàn quên hết mấy lời dặn dò của thôn trưởng, rít lên nói:” Các người tưởng mình là ai! Lại dám đến ở cùng nhà với A Tú? Các người dám!”

“Thái độ này của cậu là sao?” La Hằng Viêm cũng nổi giận:” Chúng tôi dám đó thì sao? A Tú là cái gì của cậu, cậu quản được sao?”

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi!” Lương Nhân Bản ba chân bốn cẳng nhào tới, một tay nắm lấy cổ áo Lý Ân, nói:” Cậu lập tức rút khỏi thôn cho tôi! Còn dám bước vào một bước, tôi sẽ đánh cậu tàn phế !”

“Con trai bác sỹ, cũng phải có chút lòng nhân đạo chứ a?” Lý Ân vậy mà không hề hoảng loạn nói:” Lương tiên sinh, kính xin anh buông tay. Chúng tôi ở đây hết một tháng thì lập tức đi ngay, sẽ không gây thêm bất cứ phiền toái gì ở người.”

“Này thì đi ngay!” Lương Nhân Bân nộ khí xung thiên, một quyền mãnh liệt đâm tới, bất quá Lý Ân lại dễ dàng bắt lấy nắm đấm của y, nói:” Lương tiên sinh, xin anh đừng ép tôi!”

Trong một tháng này, bọn hắn không thể rời khỏi U Thủy thôn dù chỉ là nửa bước. Cho nên, nhất định phải tỏ ra cứng rắn! Bây giờ mà nhượng nhịn, thì mai mốt thôn dân liên hợp lại đòi đuổi bọn hắn đi thì thật phiền toái.

“Mày...” Lương Nhân Bân đang muốn nói tiếp gì đó, bỗng nhiên, hắn thấy sau lưng Lý Ân có hai người chạy tới, vì vậy, buông tay, kêu lên:” A Vũ, A Nguyệt!”

Người chạy tới chính là người nhà Trương thôn trưởng – Trương Hồng Vũ và Trương Tô Nguyệt.

“Anh đang làm gì đó? Nhân Bân?” Vừa rồi Tô Nguyệt đã nhìn thấy Nhân Bân muốn động thủ với Lý Ân, liền bước lên phía trước can ngăn:” Chuyện này, như vậy không tốt đâu, Nhân Bân...”

“A Nguyệt, tôi và cô cùng A Tú đều là cùng nhau trưởng thành, cô nói xem, sao tôi có thể để mặc đám người không rõ lai lịch này đến ở trong nhà A Tú chứ? Tình cảm của tôi đối với A Tú, cô cũng biết mà!”

Tô Nguyệt gật đầu, nói:” Tôi biết nên mới chạy đến đây xem nè.” Sau đó cô nhìn về phía Lý Ân, nói:” Lý tiên sinh, La tiên sinh, Tần tiên sinh, còn cả Diệp tiểu thư... Các vị nên đi thôi. Các vị xem, mọi người trong thôn không có ai chào đón các vị cả...”

“Ai nói vậy? Tôi rất hoan nghênh họ đấy.”

Một thanh âm quen thuộc truyền đến, mọi người đều chuyển ánh mắt về phía một người --- A Tú.

Cô lạnh lùng nhìn Lương Nhân Bân, nói:” Lương Nhân Bân, anh cũng có bản lĩnh lắm ha. Ai là vị hôn thê của anh? Anh muốn đánh tàn phế ai vậy?”

“A... A Tú, em hãy nghe anh nói, bốn người này tuyệt đối không có ý tốt...”

“Nhưng vẫn tốt hơn anh!” A Tú căn bản không thèm nhìn y, trực tiếp đi về phía Lý Ân, nói:” Lý tiên sinh, anh đừng để ý, anh đi theo tôi nhé.”

Lương Nhân Bân không thể nhịn được nữa liền lập tức chụp lấy tay A Tú, nói:” A Tú! Ý em rốt cục là sao!”

“Vẫn là ý đó thôi. Tôi không phải là vị hôn thê của anh gì hết, cũng không bao giờ gả cho anh! Anh đối với Băng nhi tỷ tỷ thế nào, tôi nhớ rất rõ!”

Tiếp theo cô liếc mắt nhìn về phía A Vũ và Tô Nguyệt, nói:” Hai người cũng không phải loại tốt lành gì! A Vũ, anh, đã từng muốn cưỡng hiếp Băng nhi tỷ tỷ đúng không?”

Sắc mặt A Vũ lập tức trắng bệch, tức giận nói:” Cô... cô đừng ngậm máu phun người!”

“Tôi biết! Anh đã từng miệt thị Băng nhi tỷ tỷ, rằng tỷ ấy dù sao cũng là do mẹ tỷ ấy thông dâm mà sinh ra tiện chủng, trong xương tủy nhất định cũng đang chảy dòng máu phóng dăng, có một lần... Anh thô bạo bắt ép tỷ ấy vào bụi rậm muốn cưỡng bức người ta, nếu không phải Trương thôn trưởng vừa hay đi ngang qua, Băng nhi tỷ tỷ đã...”

A Vũ lập tức thấy ánh mắt mọi người xung quanh đều dồn về phía mình, lựnh quỳnh giải thích:” Cô, cô ấy nói vậy! Các người đừng tin cô ấy! Tô Nguyệt, em, em tin ca ca đúng không?”

“Còn chị nữa, Tô Nguyệt!” A Tú lạnh lùng quay về phía chị ta nói:” Mặc dù chị không trực tiếp làm gì với Băng nhi tỷ tỷ, nhưng mà, chị cũng là bạn chơi với tỷ ấy từ nhỏ tới lớn, tỷ ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, từ đầu tới cuối chị chỉ khoanh tay đứng nhìn, lúc mẹ tỷ ấy qua đời, chị cũng không thèm tới an ủi tỷ ấy!”

“A Tú, tỷ... Tỷ...” Tô Nguyệt tựa hồ muốn giải thích gì đó, nhưng rốt cục không nói được gì.

Lý Ân đứng xem một màn này, nghĩ thầm: tình cảm của A Tú đối với Lý Băng rõ ràng không phải sâu đậm bình thường, thứ tình cảm này thậm chí có thể gọi là ghi lòng tạc dạ rồi.

“A Vũ,” Lương Nhân Bân cũng kinh ngạc hỏi:” Cậu không phải tệ đến mức đó chứ hả? Chuyện này, cậu, cậu quả thực làm vậy sao? Cậu điên quá rồi!”

“Tôi không có!” A Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định giải thích:” Những lời A Tú nói..., cậu tin sao? Cô ta còn nói âm hồn Lý Băng không tan muốn tìm chúng ta báo thù, chẳng lẽ cậu cũng tin?”

“Tôi chơi với cậu từ lúc bé tí tới trưởng thành cho tới lớn, cậu nói câu nào thật câu nào giả chẳng lẽ tôi nhìn không ra sao?” Tiếp theo Lương Nhân Bân không thèm để ý đến cậu ta nữa, tiếp tục quay sang nói với A Tú:” A Tú... Được, anh biết rồi. Sau này, không, không cần đợi sau này, hôm nay không phải là ngày giỗ của Lý Băng sao? Anh sẽ cùng em đi bái tế cô ấy, để anh hướng cô ấy xin lỗi những chuyện mình đã làm sai, được không? Xin em đừng như vậy! Anh thật sự yêu em mà!”

Nhưng A Tú lại lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói:” Anh yêu tôi? Được, vậy chứng minh cho tôi xem đi.”

“Chứng minh? Chứng minh thế nào?”

Cô chỉ về phía thác nước xa xa trên núi, nói:” Anh, từ trên đó nhảy xuống đi, à, đừng quên cắn đứt lưỡi của anh trước nhé. Anh làm vậy, em lập tức tin ngay là anh thực sự yêu em đó.”

Thời điểm cô nói ra những lời này, một chút giọng điệu đùa giỡn cũng không có. Hơn nữa, hai mắt, cũng tràn ngập oán độc và tàn nhẫn!

Cái này làm Lý Ân lạnh thấu tim gan.

“A, A Tú...” Lương Nhân Bân cũng bị ánh mắt này của cô nhìn đến phát hãi, nói:” Em... Em nói thật chứ?”

“Không dám nhảy sao? Vậy thì, cắn đứt đầu lưỡi cũng được. Làm không được, thì đừng nói cái gì yêu em.”

Ánh mắt băng lãnh oán hận của A Tú lúc này, khiến cho Lý Ân, La Hằng Viêm cả bọn không rét mà run.

Cũng vào khoảng thời gian đó, Cát Linh chạy vội về nhà, chuyện đầu tiên làm, chính là đóng chặt cửa lại!

“Mình, mình giết người... Mình giết người...” Cát Linh dựa vào cửa, nhớ lại một màn lúc này, vẫn chưa hoàn hồn.

Đúng lúc này, từ buồng trong truyền ra thanh âm của anh chồng Tống Thiên:” Làm sao vậy? Mất hồn rồi hả?”

Chị ta cố gắng đứng thẳng lên, đi vào buồng trong, nói với anh chồng đang ngồi trong phòng:” Đây... Hay là, chúng ta, đi đốt ít giấy tiền vàng bạc cho Lý Băng đi nha.”

“Hả?” Tống Thiên ngạc nhiên, nói:” Em... Em không bị làm sao chứ? Chẳng lẽ em nghĩ Hạo Thiên thúc mất tích thực là do chuyện ma quỷ?”

“Em, trong lòng em không yên ah...” Lúc này, chị ta vẫn một mực nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

“Em đừng có suy nghĩ nhiều quá!” Tống Thiên vội vàng dìu chị ta ngồi xuống giường, nói:” Em bị những lời của A Tú dọa đúng không? Đúng là có vài người mất tích, nhưng cũng không nhiều ah! Cho dù con rết nhà trường thôn chết có chút kỳ quái, toàn thân ướt sũng ngã chết ngay trước cửa nhà trường thôn... Nhưng mà, chuyện này cũng không thể gọi là chuyện ma quỷ được ah! Tất cả đều là do A Tú thù ghét ra! Thật ra, mọi người đang bàn luận, phải chăng chính A Tú giết chết những người kia. Nhưng mà anh lại cảm thấy không có khả năng đó a, cô ta chỉ là một đứa con gái yếu ớt thì làm sao giết được nhiều người như vậy.”

“Em... Em không biết, em, em nhìn thấy, em...”

“Em làm gì mà nói năng lộn xộn quá vậy! Được rồi, em đừng suy nghĩ nhiều. Có một chuyện, vừa rồi anh mới nhớ, cảm thấy có lẽ có chút liên quan đến bốn người từ thành phố đến.”

“Cái gì?” Cát Linh vừa nghe, vội vàng truy vấn:” Rốt cục là chuyện gì?”

“Đại khái... Hơn một tháng trước a, có người đem đến cho thôn trưởng một bức thư gửi từ thành phố. Chuyện này rõ ràng là rất hiếm gặp, sau khi thôn trưởng đọc xong lá thư này, thái độ trở nên rất kỳ lạ, càng lúc càng kiêng kỵ nhắc đến mấy chuyện ma quỷ, cho nên ai cũng không dám nói gì trước mặt ông ta cả.”

“Có thư? Sao em lại không biết?”

“Em đương nhiên không biết rồi, có lúc nào em quan tâm chuyện ở trong thôn đâu. Anh đoán là, không chừng bốn người kia, có liên quan đến lá thư này a? Nếu không trường thôn sao lại ân cần tiếp đãi và lưu bọn họ ở lại nhà của ông ta chứ a?”

Nghe, tựa hồ rất có đạo lý.

“Được rồi, em đừng nghĩ ngợi nhiều, ngoan ngoãn đợi ở đây, anh đi nhà xí cái đã.” Nói xong Tống Thiên liền đi ra ngoài.

Nhà xí ngay bên ngoài căn phòng, sau khi Tống Thiên kéo cửa ra, đi đến bên bồn cầu, cởi quần, ngồi xổm xuống.

Đúng vào lúc này... Bỗng nhiên y cảm thấy từ dưới móng truyền đến một cảm giác man mát, tiếng nước cực lớn truyền đến.

Còn chưa kịp phản ứng... Một màn cực kỳ kinh khủng đã xuất hiện!

Nước trong bồn cầu, không phải là nước trong, mà là... Máu huyết đỏ tươi!

Mà bên trong đồng máu huyết bùng nổ những đó, còn có rất nhiều thịt vụn, nội tạng, thậm chí lú lên... Một nửa cái đầu người!

“Oa ah ah ah ah----” Tống Thiên cuống cuống kéo quần đứng lên, phóng đến cửa nhà xí...

Nhưng mà, cửa nhà xí rõ ràng đã bị khóa chặt rồi!



Y lập tức dùng thân thể liều mạng tông cửa, thế nhưng mà, tông thể nào đi nữa, cũng không có tác dụng!

Y lập tức đập cửa, cố sức liều mạng hét to:” A Linh, A Linh! Con đàn bà chết tiệt, mau mở cửa cho ông ah! Mở cửa nhanh lên!”

Đúng lúc này, y vô tình quay đầu lại, kết quả... Toàn thân tê cứng.

Một cánh tay bê bết máu tươi, từ trong bồn cầu thò ra ngoài! Tổng Thiên lập tức xui người ngã trên mặt đất, muốn nói gì đó, nhưng lại nghẹn nơi cổ họng, cái gì cũng không nói ra được.

Tiếp theo, một cái đầu trùn kín bởi bộ tóc vừa dài vừa dày, cũng chậm rãi từ trong bồn cầu trôi lên trên..

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 8: Huyết tinh thịnh yển (3)

Ngay thời điểm Tổng Thiên đã sợ đến mất mặt thì, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, kèm theo là thanh âm Cát Linh:” Anh chửi ai đó! Muốn chết à!”

Thanh âm này lọt vào tai Tổng Thiên nhất thời lại giống như tiếng phật tổ như lai, y lập tức quay đầu lại hét lên:” A, A Linh... Mau mở, có... có...”

Ngay sau đó y lại chuyển ánh mắt nhìn về phía bồn cầu... chỗ đó, sao lại trống trơn không có gì cả rồi...

“Tôi muốn tìm hiểu một chút, chuyện ma quỷ mà cô nói rốt cục là thế nào.”

Lý Ân cứ thế mà diễn vai một tay phóng viên, còn Tần Thủ Thiên cũng lập tức rút thẻ phóng viên của mình ra, lúc này A Tú lại càng thêm tin tưởng vào bọn họ.

Sau đó, Lý Ân ngồi xuống một cái bàn ở phòng khách nhà A Tú, mở ra một cuốn sổ tay, lại rút ra thêm một cây bút, hỏi:” A Tú tiểu thư... Sự tình mà chúng tôi sắp hỏi là một điểm rất then chốt, hy vọng, cô thành thật trả lời.”

Lý Ân rất chắc chắn, hết thảy mọi chuyện sẽ không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy.

Tòa nhà trọ này sẽ không yêu cầu bọn họ thực hiện một nhiệm vụ không có uy hiếp gì đến tính mạng của mình, huống chi đây đã là lần huyết tự chỉ thị thứ tư của hắn. Oan hồn trong ngôi trường ở lần nhiệm vụ trước, đơn thuần chỉ là tìm người để thỏa sức giết chóc. Nhưng mà lần này, tựa hồ là một vụ án linh dị hồn ma báo thù.

Nếu là vậy... thì nữ quỷ này không có lý do gì, lại đi đối phó với nhóm người của mình. Độ khó, ngược lại còn thấp hơn huyết tự chỉ thị lần thứ ba. Chuyện này là không thể nào.

Cho nên Lý Ân rất chắc chắn, bọn hắn đã bỏ sót một điểm nào đó. Mà cái điểm bỏ sót đó, tuyệt đối là một điểm trí mạng!

Tòa nhà trọ này không bao giờ lại chừa cho bọn hắn một chỗ an toàn để ẩn nấp! Sống ở trong tòa nhà trọ đó một năm Lý Ân hiểu rất rõ điểm này!

Lúc này A Tú đã ngồi ngay ngắn đối diện hắn, nhẹ nhàng cười cười, nói:” Phóng viên tiên sinh, chuyện đó, anh nhất định phải ghi chép lại đầy đủ những gì tôi kể và đăng lên mặt báo nhé.”

“Ừ, nhất định như vậy.”

“Tốt quá... Tôi sẽ thuật lại hết cho anh biết a.” A Tú bắt đầu thuật lại sự tình từ sau khi Băng nhi chết đi.

Lý Băng chết, thực ra đã khiến cho thôn này náo loạn một hồi. Mặc dù trước kia mọi người đều khinh thị Lý Băng, nhưng dù sao cũng là mạng người, chuyện này rầm rĩ cũng mất một đoạn thời gian rất dài. Còn người vốn có tình cảm sâu đậm với Lý Băng là A Tú, thì thống khổ vô cùng.

Sau đó, A Tú sống mà như một cái xác không hồn, hàng ngày cũng không có tâm trạng đi làm nông, hơn mấy tháng trời ăn cơm không ngon, kết quả gầy đến chỉ còn da bọc xương mà thôi.

Cuộc sống lúc đó, thật sự rất thống khổ. Mà có hai người, vẫn luôn đến thăm cô, đưa đến một chút thức ăn. Hai người kia, chính là Lương Nhân Bân và Trương Tô Nguyệt.

Trong quá khứ, ngoài Băng nhi, thì A Tú thân thiết với Tô Nguyệt nhất. Chị ta tuy là cháu gái trưởng thôn, nhưng hàng ngày lại rất bình dị dễ gần, bản thân cũng là một thiếu nữ nông thôn cần cù, chỉ có điều tính cách quá nhu nhược, không có chủ kiến. Cho nên, lúc xảy ra chuyện của Băng nhi, mới phải theo tâm lý đám đông. Tuy chị ta cảm thông cho Băng nhi, nhưng lại không dám vì cô ấy mà ra mặt.

Tình cảm ngày xưa, hiện tại đã hoàn toàn tan vỡ. Giờ phút này ánh mắt A Tú nhìn Tổ Nguyệt, chỉ có cừu hận.

Đại khái sau đó một năm, vào một buổi tối ngày 6 tháng 6, Tổ Nguyệt lại đến thăm A Tú. Nói không được vài câu đã cảm thấy lúng túng, nhưng chị ta vẫn liên tục dận dò A Tú bảo trọng thân thể.

Sau khi chị ta rời đi, A Tú vẫn như trước không tài nào ngủ được. Tuy trời càng lúc càng khuya, thế nhưng cô lại không mệt mỏi. Ngày mai chính là ngày giỗ của Băng Nhi rồi.

Sau khi cha mẹ chết, đối với A Tú mà nói, Băng Nhi đã trở thành người thân duy nhất không thể tách rời. Từ nhỏ đến lớn, bất cứ lúc nào, Băng Nhi đều bảo vệ cô, mỗi phút mỗi giây, cũng giống như tỷ tỷ quan tâm bảo vệ muội muội vậy.

Cô đối với cái chết của Băng Nhi, căn bản không có cách nào quên được.

Mà vào buổi tối ngày hôm đó...

Cô chợt nghe, lu nước trong phòng bếp, truyền đến tiếng nước rất kỳ quái.

Lúc đầu A Tú bị giật mình, nhưng mà, cô vẫn từ từ đi vào phòng bếp, tiến đến lu nước.

Lúc nói đến đây, Diệp Khả Hân đứng bên cạnh nghe mà rung mình một cái, không khỏi đưa mắt nhìn vào phòng bếp phía bên kia.

“Đừng sợ, Diệp tiểu thư.” A Tú mỉm cười nói: “Băng Nhi tỷ tỷ, sẽ không làm tổn thương các vị đâu.”

Sau đó, cô tiếp tục kể.

Lúc đó, cô cũng không biết mình lấy đúng khí từ đâu, mở nắp lu nước. Mà xuất hiện ở trong lu nước... Lại là phụ thân của Tổ Nguyệt, cũng chính là thi thể con rể nhà trưởng thôn!

Lúc ban đầu A Tú cực kỳ hoảng sợ, nhưng, cô lập tức... Chú ý tới!

Ở phần eo của thi thể con rể thôn trưởng, đang bị ôm chặt bởi một đôi tay trắng nõn thon dài! Mà lúc A Tú phát hiện ra đôi tay kia, nó lập tức rút về sau lưng thi thể!

A Tú lập tức lôi cổ thi thể kia ra khỏi lu nước để tìm kiếm( lúc nói đến đây Diệp Khả Hân nét mặt có chút sợ hãi nhìn về phía A Tú), nhưng mà, chủ nhân của đôi tay trắng nõn kia, lại không sao tìm thấy.

Nhưng mà A Tú lại có thể đoán ra.

Là Băng Nhi a.

Băng Nhi tỷ tỷ giết chết người đàn ông này, lúc trước Tổ Nguyệt từng bị ông ta la mắng, buộc chị ta phải đoạn tuyệt quan hệ với Băng Nhi, tuyệt đối không được thân cận với tỷ ấy nữa. Cũng bởi vì ông ta, cho nên Tổ Nguyệt mới trở nên lạnh nhạt với băng Nhi tỷ tỷ.

“Biết tiếp theo tôi làm cái gì không?” Khuôn mặt lúc này của A Tú, quả thực trở nên rất tàn ác: “Tôi cắt đứt lưỡi của ông ta! Bởi vì bọn họ thực sự quá lắm lời! Sau đó, tôi đem thi thể của ông ta, quăng ở trước cửa nhà trưởng thôn!”

Tần Thủ Thiên nghe vậy, đẩy mắt kính, chậm rãi bình tĩnh nói: “A Tú tiểu thư... Cô, sao lại thân nhiên đem chuyện như vậy nói cho chúng tôi biết?”

“Các vị không phải là phóng viên sao? Vậy thì đem những chuyện này đăng lên mặt báo đi.” A Tú trên mặt càng tỏ ra vui vẻ, phảng phất như đang bàn luận những chủ đề bình thường hàng ngày vậy: “Ừm, không có ảnh hưởng gì đến tôi đâu. Sau khi Băng Nhi tỷ tỷ chết, tôi sống hay chết, sớm đã không còn quan trọng rồi.”

“Đầu lưỡi của con rể thôn trưởng bị cắt mất... Nhưng sự tình này...”

“Người nhà trưởng thôn nhưng lại không hề nhắc đến. Ha ha, bọn họ chắc là đã nghĩ ra cái gì a? Cũng có người hoài nghi là tôi làm, nhưng mà vậy thì sao? Dù sao quan hệ giữa tôi và người trong thôn từ lâu đã giống như nước với lửa rồi. Dù vẫn còn Lương Nhân Bân suốt ngày bám lấy tôi, nhưng tôi lại luôn hy vọng, có một ngày thi thể của anh ta cũng xuất hiện trong lu nước nhà tôi!”

“Những người trong thôn bị mất tích, toàn bộ đều xuất hiện trong lu nước sao? Thi thể của bọn họ sau đó cô xử lý thế nào?”

“Chỉ cắt đứt lưỡi thôi. Sau khi làm chuyện này, thì thi thể sẽ biến mất, sau đó... Sẽ xuất hiện thi thể mới.”

Lý Ân ghi chép tất cả lại, sau đó, cố gắng duy trì tỉnh táo, nói: “Cảm ơn cô, A Tú tiểu thư, những tư liệu cô cung cấp rất trân quý.”

Nữ nhân này... Rõ ràng đã không còn bình thường nữa rồi.

Tình cảm cố chấp với Băng Nhi, đã khiến cô ta làm ra những hành vi không thể tưởng tượng này.

Đúng lúc này, Tàn Thủ Thiên dùng ánh mắt ngăm hỏi Lý Ân, ý tứ rất rõ ràng: lời nữ nhân này nói ra..., liệu có thể tin được không?

Lý Ân cũng dùng ánh mắt ngăm trả lời: cơ bản có thể tin.

Nếu là lúc trước, Lý Ân tuyệt đối sẽ cho rằng A Tú mắc bệnh hoang tưởng trầm trọng, nhưng bây giờ... Hắn lại cho rằng chuyện phải như vậy mới gần với thực tế.

Lu nước... Thi thể... Cát lười... A Tú... Băng Nhi...

Lý Ân cảm giác được, tất cả những chuyện này, tựa hồ vẫn còn một chi tiết nào đó mà bọn hắn đã bỏ sót. Đến tột cùng là sót thứ gì chứ? Oan hồn Băng Nhi không siêu thoát, hàng năm bắt đầu tính từ ngày giỗ kéo dài một tháng, đại khai sát giới, rồi đưa thi thể chuyển đến nhà A Tú.

Ngắm lại làm cho người ta nổi hết gai ốc.

Chuyển đến ở trong nhà A Tú ở, có đúng là một quyết định chính xác không?

“Cô cho rằng...” Lý Ân hạ giọng, hỏi: “Cô ấy còn có thể giết thêm bao nhiêu người?”

“Chuyện này sao... Đại khái, Thiết Cầm, Nhân Bán, Cát Linh, Hồng Vũ và Tố Nguyệt, năm người này, nhất định chết chắc...”

Lý Ân lại hỏi thêm một vấn đề.

Một vấn đề mà hắn cực kỳ quan tâm.

“Cô, có thể nói chuyện với linh hồn Băng Nhi không?”

A Tú lắc đầu, nói: “Không thể. Nếu như mà có thể, tôi vẫn luôn hy vọng, mình có thể tâm sự thật nhiều cùng tỷ ấy!”

“Cô không sợ sao?”

“Sợ? Sao lại phải sợ?” A Tú vẫn giữ nụ cười trên môi như trước, nhưng, như vậy ngược lại càng thêm đáng sợ.

Diệp Khả Hân rốt cục nhìn không được nói một câu: “A Tú tiểu thư... Cô không nên làm như vậy... Cô...”

Lý Ân vội vàng ra hiệu Diệp Khả Hân đừng nói nữa, nhưng đã muộn rồi. A Tú lạnh lùng nhìn cô ấy, nói: “Cái gì? Chẳng lẽ những tên đó không đáng chết sao? Là bọn hắn bức tử Băng Nhi tỷ tỷ đó! Không phải sao? Không phải sao!”

“Cô... Cô nói vậy...”

Diệp Khả Hân lắp bắp rồi cũng không dám nói gì nữa.

Đêm đó, chuyện Thiết Cầm mất tích, lại làm cho thôn lần nữa lâm vào tình cảnh hoang mang cực độ. Lúc này, có thể nói ai cũng cảm thấy bất an, vốn là ban đêm ở nông thôn cũng không cần đóng cửa, nhưng tối đó cửa nhà ai cũng khóa thật kỹ, nếu có ra ngoài thì đều đi thành nhóm.

Cuộc sống trong một tháng tới này, sẽ phát sinh những chuyện gì đây?

Đêm.

Lý Ân và Tàn Thủ Thiên ngồi trong phòng khách, nghe thấy tiếng ngáy nhỏ ở buồng trong truyền đến, bắt đầu lên kế hoạch bước tiếp theo.

“Không đúng a.” Tàn Thủ Thiên cũng không phải lần đầu tiên chấp hành huyết tự chi thị, cậu ta không tin mọi chuyện lại chỉ đơn giản như vậy.

Lý Ân lấy ra ngọn đèn pin, chiếu vào cuốn sổ tay, cùng Tàn Thủ Thiên phân tích: “Cái lu nước, chắc là vật trung gian để Băng Nhi liên hệ với A Tú. Mỗi lần ả ta giết người xong sẽ chuyển thi thể đến đây, bất quá sau đó thi thể lại cũng sẽ biến mất, chỉ có thi thể con rết nhà trường thôn là ngoại lệ. Từ những gì nhìn thấy, Băng Nhi và A Tú đều có cảm tình rất sâu đậm và liên hệ mật thiết với nhau. Cho nên... Nếu như chúng ta đối xử tốt với A Tú, ả sẽ không có lý do xuống tay với chúng ta. Biểu hiện bề ngoài là như thế...”

“Chẳng lẽ... Lại không phải?”

“Rất kỳ lạ. Người trong thôn, quả thực có hoài nghi A Tú chính là hung thủ giết người, thế nhưng, tựa hồ bọn họ lại càng tin vào cách nói ma quỷ hơn, theo cách bọn họ bài xích phóng viên, cùng những lời nói lúc ban đầu... Chuyện này tựa hồ đã đồn đãi khắp thôn. Bọn họ luôn miệng không thừa nhận lập luận có ma quỷ báo thù, nhưng tôi lại cảm thấy bọn họ không hoàn toàn loại trừ lập luận này.”

“Lý Ân... Ý của cậu là...”

“Hiện tại trong những người còn sống, có lẽ có người từng gặp được Băng Nhi đã chết kia, cho nên mới xuất hiện lập luận ma quỷ báo thù. Vì vậy, nếu như so với lập luận A Tú giết người, thì lập luận kia càng có điểm hợp lý hơn. Mà thôn trưởng rất quan tâm đến chúng ta, nhiều lần dặn dò tôi, những gì A

Tú nói đều là bịa đặt. Vì sao ông ta lại để tâm tới tin hay không tin những lời A Tú nói? Chúng ta phủ nhận trong thôn này có chuyện ma quỷ, đối với thôn trưởng mà nói rất cực có ý nghĩa gì chứ?”

“Chuyện này...” Vấn đề này Tần Thủ Thiên cũng cảm thấy rất khó hiểu: “Thôn trưởng đúng là đối với chúng ta ân cần một cách khác thường...”

“Hạ Uyên nói cho tôi biết, bắt đầu từ lần huyết tự chỉ thị thứ tư, mọi chuyện đều sẽ trở nên càng ngày càng quỷ dị và khác thường, nhưng mà, chuyện này lại chỉ đơn giản là vong linh báo thù, mạnh mẽ thực quá lộ liễu rồi. Tuy thực tế đây cũng là chuyện rất quỷ dị, nhưng nếu đem so với ba lượt huyết tự chỉ thị trước đây mà nói, thì lại không phải đặc biệt quỷ dị.”

“Hoàn toàn chính xác a...” Tần Thủ Thiên cũng nhớ đến những trải nghiệm đã qua, khi đó, có rất nhiều sự tình cho đến bây giờ cậu ta cũng không thể lý giải.

“Băng nhi tự sát biến thành quỷ, sau đó đi kiếm những người lúc còn sống đã từng xa lánh và vũ nhục mình để báo thù... Thực đơn giản như vậy sao?” Lý Ân dùng bút chấm chấm vào những điểm máu chót trên giấy, nói: “Tôi để ý tới một thứ.”

“Thứ..., thứ gì?”

“Nước.”

“Nước?”

“Băng nhi xuất hiện, lúc nào cũng có liên quan đến nước. Lần đầu tiên chúng ta vào thôn, trong thùng nước mà A Tú đang gánh tôi đã phát hiện gương mặt quỷ đó; mà Băng nhi là chết ở trong nước; ả lại còn đem những thi thể, quăng vào lu nước giao cho A Tú. Toàn bộ chuyện này đều có liên quan mật thiết đến nước.”

“Đúng... Đúng là như vậy.”

“Có lẽ, ả chỉ có thể dựa vào nước mà hành động? Không, có lẽ không đơn giản như vậy. Bất quá, nước, tuyệt đối là một dấu hiệu không thể bỏ qua.”

“Ừ... Tôi biết rồi.”

Mà cùng thời gian đó, không ngủ được còn có một người... Chính là Tổ Nguyệt.

Cô ta một mình nằm trên giường, trần trọc khó ngủ.

Cuối cùng, cô ta rời giường, quyết định ra ngoài đi dạo bên ao cá.

Buổi tối hôm nay, trời không trăng, ở chỗ này, đương nhiên là hoàn toàn bị bao phủ trong bóng đêm.

Tổ Nguyệt bước chậm chậm bên ao cá, trong lòng, bất chợt nhớ đến Băng nhi vui vẻ hoạt bát, lúc nào cũng cười của ngày xưa. Vì vậy, chậm rãi ngồi xuống, thút thút.

“Băng nhi...” Bất tri bất giác, mặt mũi chị ta đã ràn rụa nước mắt: “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

Đúng vào lúc này, cô ta cảm thấy một chút cảm giác man mát.

Cúi đầu nhìn xuống ao cá đen kịt, cô ta mơ hồ cảm giác được, bên dưới có thứ gì đó không rõ hình dáng.

Đó là thứ gì?

Đột nhiên, cô ta bất chợt nghe được từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Cô ta quay đầu lại, chỉ thấy trong bóng tối, một bóng người chậm rãi đi tới.

“Ai... Là ai vậy!” Giờ phút này Tổ Nguyệt đã rét run trong lòng, nhưng vẫn cố cất tiếng hỏi.

Đối phương không có trả lời.

Thân thể bóng đen kia, sau khi đến gần, phát hiện ra nó vô cùng ồ ạt, nhìn giống như là thân thể không xương vậy!

Tổ Nguyệt lập tức đứng thẳng người lên, muốn bỏ chạy. Nhưng mà, không kịp nữa rồi...

Cái bóng đen kia không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt cô ta.

Thế nhưng, trời quá tối, cô ta căn bản nhìn không rõ mặt đối phương.

Ngay vào lúc đó, ao cá sau lưng truyền đến tiếng nước, phảng phất có cái gì đó vọt ra.

Bóng đen trước mặt, vương tay, chụp lấy cái cổ Tố Nguyệt! Tố Nguyệt chỉ cảm thấy, cái tay kia, ướt sũng nước...;

“Băng nhi... Băng nhi...” Cô ta lúc này, cảm nhận rất rõ sinh mạng của mình đang dần dần bị rút ra khỏi thân thể.

Cô ấy quả nhiên đã trở về rồi.

Trước lúc tử vong, bỗng nhiên lại có một ánh trắng rọi xuống. Phản chiếu vào trong mắt Tố Nguyệt... Đúng là Băng nhi với gương mặt hoàn toàn băng lãnh và tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 9: Huyết tinh thịnh yển (4)

Ngay lúc này Tố Nguyệt mở bừng hai mắt ra!

Lúc này, cô vẫn như cũ nằm ở trên giường, căn bản chưa hề đi ra ngoài.

Ác mộng? Cảnh tượng vừa rồi, chỉ là một con ác mộng thôi sao?

Nhưng mà, khi cô dùng hai tay chạm vào cổ của mình, lại thấy trên cổ rõ ràng ướt sũng nước!

Tiếp theo... Đôi mắt của cô, nhìn về cửa phòng ngủ trước mặt.

Rõ ràng cô đã đóng cửa lại rồi mà!

“Tóc tóc”...

“Tóc tóc”...

“Tóc tóc”...

Những giọt nước, nhiều xuống sàn nhà.

Một đôi chân trần, đang chầm chậm bước qua bước lại trên sàn nhà.

Ánh trắng xuyên qua cửa sổ, chiếu đến trước mặt Tố Nguyệt, một cái bóng phụ nữ trắng nhợt, không ngừng nhiều nước tí tách, đi ra khỏi cánh cửa trước mặt cô!

“Ah... ah...” Tố Nguyệt há to miệng, chỉ có thể phát ra một chút thanh âm vô nghĩa, trừng mắt nhìn một màn diễn ra trước mặt.

Cô cứ nằm ngây ngốc trên giường, thật lâu sau, rốt cục đánh bạo đứng lên, đồng tử không ngừng co lại rồi giãn ra, hoảng sợ đến không thể thốt nên lời.

Cô từ từ đứng thẳng người lên, hướng cửa phòng đi tới. Thế nhưng, mỗi một bước chân, đều có cảm giác nặng đến gần cân.

Sau khi ra khỏi cửa, thì chẳng nhìn thấy người nào cả.

Thế nhưng trên sàn nhà, vẫn còn lưu lại những vệt nước, chứng minh cái cảnh vừa rồi, cũng không phải là ảo giác.

Tố Nguyệt cảm thấy toàn thân lúc này giống như đang ở trong hầm băng.

Cô nhấc chân, tiếp tục tiến về phía trước, chân trần đạp vào nước, quả thật lạnh như băng. Mà lúc này... Trần nhà, trên tường, cũng bắt đầu không ngừng có nước thấm ra.

Lượng nước càng lúc càng nhiều.

Tố Nguyệt đi tới cửa phòng của ca ca. Đến lúc này, mặt đất cũng đã bắt đầu ngập nước rồi.

Cánh cửa phòng ca ca ở trước mặt, cũng không ngừng có nước thấm ra. Tố Nguyệt vươn tay, nhẹ đẩy cửa phòng.

Ca ca vẫn yên ổn nằm ở trên giường, mà gian phòng của cậu ta cũng đã thấm nước khắp nơi. Kỳ quái chính là, A Vũ lại ngủ rất sâu, một chút dấu hiệu thức giấc cũng không có.

“Ca... ca ca, nhanh, chạy mau...” Tổ Nguyệt vận hết khí lực, mới nói ra được mấy chữ này, nhưng mà, rất nhanh cô đã không thể lên tiếng được nữa.

Giờ phút này cái chân đang đắp trên người ca ca, rõ ràng có thứ gì đó đội lên một cách quỷ dị!

Ngay sau đó, cái thứ đội lên kia, chậm chậm di chuyển lên trên!

“Dừng tay, Băng... Băng...” Tuy ngoài miệng Tổ Nguyệt nói như vậy, nhưng một bước cô cũng không dám nhúc nhích.

Đột nhiên, cái thứ đó lao vụt ra khỏi chân, một đôi tay trắng nõn chụp nhanh tới mặt A Vũ!

“Không -----“

Tổ Nguyệt lại một lần nữa bùng tỉnh!

Cô, vẫn như trước đang nằm trên giường. Dưới đất, cũng không có vệt nước nào. Vầng trăng ngoài cửa sổ, vẫn như cũ bị những đám mây đen che khuất.

Lại là ác mộng?

Sao lại có thể gặp ác mộng sau khi đã tỉnh mộng chứ?

Đúng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen, Tổ Nguyệt thiếu chút nữa đã hét toáng lên! Nhưng mà, một thanh âm quen thuộc truyền đến.

“Tổ Nguyệt, con sao vậy?”

Thì ra là mẫu thân Trương Anh Lan.

“Mụ mụ...” Tổ Nguyệt lập tức khóc òa, nhào vào lòng mẫu thân, nói: “Con, con sợ... Con sợ...”

“Con bé này, sợ cái gì mới được chứ?”

“Con, con gặp ác mộng... Băng nhi, Băng nhi cô ấy quay về rồi, cô ấy còn muốn giết ca ca...”

Mẫu thân Tổ Nguyệt – Trương Anh Lan cười nói: “Con nói nhầm gì đó? Chuyện đó không thể nào a, Băng nhi chết rồi, làm sao còn có thể quay về.”

“Nhưng mà ba ba... còn có Hạo Thiên thúc nữa...”

“Ba ba của con chết... Không phải là do ma quỷ gì hết, con đừng nghe người trong thôn đồn đãi nhầm nhứ. Aiz, con gái đáng thương, con tưởng tượng quá nhiều rồi. Con tưởng tượng quá nhiều rồi.”

“Mụ mụ... Người, người ngủ cùng một chỗ với con được không?”

“Hả? Không phải chứ, lớn đầu như vậy rồi. Lại còn muốn chui vào lòng mẹ ngủ sao?”

“Đi mà... Mụ mụ...”

“Đưa con gái này.” Trương Anh Lan nói: “Được rồi, để mẹ đi lấy cái chăn.”

Mẫu thân đi rồi, Tổ Nguyệt nhẹ thở ra.

Nhưng mà, sau một lát, cô đột nhiên giật mình nhớ tới một chuyện.

Mẫu thân?

Hai ngày này, mẫu thân không phải đều ở nhà Vương đại thẩm đánh mạt chược, thậm chí còn ngủ lại đó luôn sao?

Hôm nay mẫu thân căn bản chưa có về nhà ah!

Mà đúng lúc này... Một cái thân ảnh màu đen lại lần nữa xuất hiện ở cửa phòng!

“Ah ---“

Tổ Nguyệt lại một lần nữa từ trên giường bật người ngồi dậy.

Lại là ác mộng.

Tổ Nguyệt hồn hển thờ dốc ở trên giường, không ngừng nhìn ngó chung quanh.

Đây là thực tại? hay vẫn là ác mộng?

Cô căn bản không dám ngủ tiếp nữa, lập tức ngồi dậy, mặc quần áo, cuộn lấy cái chăn chạy ra khỏi phòng. Tiếp theo, lần mò đi đến phòng của ca ca, dứt khoát đêm nay phải ngủ cùng phòng với ca ca.

Tần tằng lớp lớp ác mộng, đã khiến cho Tổ Nguyệt không thể chịu đựng hơn được nữa.

Rốt cục đã đi đến trước cửa phòng ca ca, Tổ Nguyệt lấy lại bình tĩnh, đẩy cửa ra.

Ca ca vẫn như cũ ngủ ngon trên giường.

Cô rón ra rón rén đi vào, lay lay A Vũ đang ngủ say trên giường, nói nhỏ.” Ca ca... ca ca! Dậy ah, em là Tổ Nguyệt!”

Nhưng mà A Vũ ngủ say như chết, căn bản không hề nhúc nhích.

Tổ Nguyệt lay thế nào cậu ta cũng không tỉnh, thôi thì cứ nằm cạnh ca ca vậy, dù sao giường cũng khá rộng, nằm sát vào ca ca, sau đó nhắm mắt lại.

Hai người ngủ cùng một chỗ, rốt cục cũng thấy an tâm hơn rất nhiều.

Tiếp theo, cô bắt tri bắt giác... lại thiếp đi.

Đột nhiên, đang lúc mơ màng, cô cảm thấy có ai đó đang lay mình, nói.” Tổ Nguyệt, dậy, dậy.”

Là thanh âm của ca ca.

“Ca ca... Để em ngủ một chút đi...”

“Dậy, Tổ Nguyệt!”

Tổ Nguyệt ngái ngủ dụi dụi mắt, sau đó mới mở mắt...

Ca ca đang ngồi trước mặt nhìn cô.

Chỉ là, sao hai tròng mắt ca ca lại lòi ra thế kia, lại còn chảy ra máu nữa này?

Còn có... Sao gương mặt của anh ấy tái nhợt, không một chút huyết sắc thế này?

Tổ Nguyệt đột nhiên bừng tỉnh!

Cô trừng trừng mở to đôi mắt.

Một nữ nhân tóc tai bù xù, đang nắm lấy cái đầu ca ca, âm hiểm cười cười nhìn cô!

Tổ Nguyệt lập tức nhắm mắt lại, lúc cô lần nữa mở mắt ra, thì như cũ vẫn là đang ngủ trên giường của mình.

Vẫn là một con ác mộng.

Giống như một bánh xe luân hồi vĩnh cửu, căn bản không bao giờ ngừng lại.

Lúc này cô căn bản cũng không biết, mình là đang nằm mộng, hay đã trở lại hiện thực rồi. Hết thấy những chuyện vừa rồi đến tột cùng là chân thật hay là ảo mộng? Chẳng lẽ cô sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa?

Nghĩ đến khả năng này, cô cảm thấy toàn thân lạnh cóng.

Cô cắn chặt răng, leo xuống giường, đi ra ngoài phòng, lần mò vào trong phòng bếp... Tiếp theo, cầm lấy một con dao sắc nhọn.

Sau đó, cô nắm chặt con dao kia, ngồi ở trong phòng bếp, có ý chịu đựng như vậy qua đêm nay. Dù sao, cô không muốn mình lại ngủ tiếp. Chỉ mong, bây giờ chính là hiện thực a!

Thời gian chậm chậm trôi qua...

Đột nhiên, cô giật mình nhìn thấy, một cái bóng đen xuất hiện ở cửa phòng bếp! Mà cái bóng đen đó, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng đích thật đó là một nữ nhân tóc tai bù xù!

Cô không chút do dự bật người phóng như tên bắn tới phía trước, một dao nhắm thẳng ngực bóng đen đó đâm tới!

Bóng đen đó lập tức dùng hai tay chụp lấy mặt cô, thế nhưng mà Tổ Nguyệt bất chấp tất cả, dè bóng đen ngã lăn xuống đất, một dao... Một dao, một

dao rồi lại một dao liên tục đâm xuống!

“Đi chết đi! Đi chết đi! Mày đi chết đi, chết đi!”

Tuy Tổ Nguyệt thấy bóng đen kia đã bắt động rồi, nhưng vẫn không ngừng tiếp tục đâm xuống...

Đang lúc cô đâm phải đến trên dưới một trăm dao gì đó, đột nhiên...

“Tóc tóc”...

“Tóc tóc”...

Thanh âm thế này, lần nữa lọt qua màng nhĩ truyền vào tai cô!

Tổ Nguyệt lần nữa mở to đôi mắt, từ trong cơn ác mộng tỉnh dậy!

Còn muốn thêm bao nhiêu lần nữa đây?

Giờ phút này Tổ Nguyệt thật sự sắp nổi điên rồi.

Rốt cục phải làm sao, mới có thể từ trong ác mộng thực sự tỉnh dậy?

Rốt cục phải làm sao?

Hết thấy, đều là oan hồn Bạng nhi đến đòi mạng sao? Nhưng mà, bản thân mình đã làm gì cô ta chứ? Chẳng lẽ chỉ vì khoanh tay mặc kệ, mà cô ta không buông tha mình sao?

Chỉ vì điều này, mà phải tra tấn mình sao?

Tổ Nguyệt cắn răng, lại lần nữa lật chấn lên.

Cô muốn thử xem, cơn ác mộng này rốt cục có bao nhiêu tầng!

Chân trần, cô rảo khắp nơi trong nhà, nhưng, đều không có gì dị thường.

Đột nhiên... Cô nghe thấy tiếng bước chân.

Tuy rất nhỏ, nhưng cô rõ ràng cảm giác được phía sau đang có người bước đi!

Cô lập tức quay đầu lại, bám theo.

Sau đó, cô lại một lần nữa đi tới cửa phòng bếp.

Trong phòng bếp... Quả nhiên có một cái bóng đen!

Mà cái bóng đen kia ngay khi nhìn thấy cô, đột nhiên giơ cây dao trong tay lên, nhắm thẳng cô đâm tới!

Trong lúc còn đang ngỡ ngàng kinh ngạc, cô đã bị bóng đen kia đè ngã trên mặt đất, tiếp theo... Cái bóng đen kia, giơ cây dao nhọn lên...

Lần này, đã không còn lại từ trong cơn ác mộng tỉnh dậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 10: Ma nước

Khi La Hằng Viêm mở mắt thức giấc, hần chột phát hiện bản thân... Rõ ràng đang nằm trong một khu rừng!

Sao lại như vậy?

Rõ ràng là mình nằm trên giường mà!

Tiếp theo, một tín hiệu nguy hiểm xuất hiện trong đầu. Chẳng lẽ... chẳng lẽ là...



Cậu ta lập tức chống người đứng lên, khu rừng vô cùng rậm rạp, lại tràn ngập hắc ám, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể có một con quái vật từ trong bóng tối nhảy xổ ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, cậu ta đã cảm thấy lạnh đến không chịu nổi, thế nhưng mà, cậu ta lại không dám cử động dù chỉ một chút.

Dù sao thời gian cậu ta sinh sống trong tòa nhà trọ vẫn là khá ngắn, cơ hồ không có bao nhiêu kinh nghiệm. Giờ khắc này, căn bản cậu ta không biết nên phải ứng phó thế nào. Nhưng mà, cậu ta thật không hiểu, tại sao chuyện này lại rơi xuống đầu mình?

Không có lý do gì hết a!

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên cậu ta nghe thấy sau lưng truyền tới một thanh âm” Cậu... Cậu không phải là người trong thành phố tới đó sao?”

Quay đầu lại nhìn, lên tiếng thì ra là Lương Nhân Bản.

Không chỉ có y, phía sau y còn có ba người Tổng Thiên, Cát linh, Hồng Vũ.

“Các người...” La Hằng Viêm lập tức vỡ lẽ:” Không lẽ các người cũng...”

“Sau khi thức tỉnh thì không biết tại sao đã ở chỗ này rồi,” Hồng Vũ nhìn xung quanh, nói:” Chẳng lẽ là do các anh giờ trò sao?”

“Nói nhảm!” La Hằng Viêm hiện tại cũng không có tâm tư cãi nhau với anh ta, còn hai người Tổng Thiên và Cát Linh, lại có vẻ rất sợ hãi. Người trấn định nhất, trái lại chính là Lương Nhân Bản.

Y không chút hoang mang nói:” Chúng ta quay về đi, chỗ này cách thôn cũng không xa.”

Lúc này mọi người mới trấn định lại, nhắc chân đi về phía trước. Dù sao cũng cách thôn không bao xa. Nhưng mà La Hằng Viêm lại rất khản trương, thỉnh thoảng lại nhìn cái bóng của mình, lo lắng nó sẽ phát sinh biến hóa. Cũng may là cái bóng từ đầu đến cuối đều vẫn bình thường, có lẽ chỗ này cũng được xem là thuộc phạm vi U thủy thôn mà tòa nhà trọ đó quy định.

“Nhân Bản!” Bỗng nhiên Tổng Thiên kêu lên:” A Tú... A Tú dạo gần đây có hành động cổ quái gì không?”

“Ý gì đây?” Lương Nhân Bản khó hiểu hỏi:” Cậu nói vậy rốt cục là sao...”

“Tôi, tôi...” Nhớ lại cái cảnh kinh khủng đã trải qua, Tổng Thiên bất giác run rẩy toàn thân, nhưng anh ta vẫn cố lấy dũng khí hỏi:” A Tú có phải đã làm cái gì rồi không?”

Gần đây anh ta đã bắt đầu hoài nghi, có phải A Tú đã trù ếm gì bọn họ rồi không? Hoặc là, cô ta chính là hàng đầu sư trong truyền thuyết? Chỉ có như vậy mới có thể giải thích những chuyện ma quỷ phát sinh trên người mình.

“Cậu nói bậy bạ gì đó!” Lương Nhân Bản tức giận nói:” Cậu cho là A Tú đã làm cái gì?”

“Cô... Cô ta có phải biết yêu thuật gì không? Tôi cứ thấy là lạ sao đấy. Tôi, tôi hoài nghi cô ta biết thuật triệu hoán quỷ hồn, nếu không, sao lại trùng hợp như vậy, cứ mỗi khi đến ngày giỗ của Lý Băng là cô ta lại nguyên rủa chúng ta, mà lúc nào cũng ứng nghiệm cả? Cậu xem, Hạo Thiên thúc, a Cẩm đều mất tích...”

“Cẩm mồm!”

Lương Nhân Bản bùng phát lửa giận, xông lên muốn động thủ, lập tức bị A Vũ ngăn lại:” Nhân Bản! Anh muốn làm gì!”

“Tôi cũng thấy cô ta không được bình thường!” Cát Linh cũng liền phụ họa:” Mặt cô ta lúc nào cũng trầm trầm đầy tử khí! Cả ngày cứ nghĩ làm thế nào mà trả thù chúng ta, vì Lý Băng, chỉ sợ cái gì cô ta cũng dám làm! Đúng rồi, không phải là có cái gì gọi là hàng đầu sư đó sao? Nói không chừng cô ta chính là cái loại tà môn này đó! Hoặc là, cô ta làm mấy trò như thỉnh bút tiên gì đó.” (hàng đầu sư: thầy pháp; bút tiên: một phương pháp gọi hồn, trò này đã được HQ, TQ dựng thành phim)

La Hằng Viêm ở một bên nghe bọn họ ầm ĩ tranh cãi những chuyện này, thật sự cảm thấy đau đầu.

Hàng đầu sư? Đương nhiên là không phải!

Hạ Uyên từng đề cập qua với bọn họ, huyết tự chi thị do nhà trọ đưa ra, toàn bộ đều chỉ thuần túy là hiện tượng linh dị, không có khả năng có bất cứ nhân tố con người nào ở trong đó. A Tú, tuyệt đối không có khả năng đóng bất cứ vai trò gì trong chuyện này.

Nhưng mà, chuyện này lại không có cách nào nói cho bọn họ hiểu.

La Hằng Viêm hiện tại chỉ muốn sớm một chút quay lại nhà A Tú, dù sao ở trong khu rừng âm u ẩm ướt này, ai mà biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Âm ướt...

Cậu ta đột nhiên nhớ tới, Lý Ân từng nhắc nhở mình, “Nước” là một nhân tố mấu chốt.

Thảm cỏ trên mặt đất này quả thực có chút ướt ướt, La Hằng Viêm bắt chợt trở nên cảnh giác.

Thời gian dần trôi đi, cậu ta cảm thấy từng trận gió lạnh thổi tới, lập tức nói: “Các người đừng cãi nữa... Hay, hay là tranh thủ đi nhanh một chút đi!”

Những người kia, cũng thôi không tranh cãi ầm ĩ nữa.

La Hằng Viêm bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ quái... Chuyện gì đã xảy ra?

Cậu ta cảm thấy có chỗ nào đó rất bất thường không được tự nhiên. Thế nhưng mà nhất thời lại không thể nói ra chỗ nào không được tự nhiên.

Mấy người bọn họ lại tiếp tục đi, La Hằng Viêm lúc này rất lo lắng sợ hãi, sợ hãi chung quanh sẽ bắt chợt xảy ra biến hóa gì đó. Mà đang lúc này...

“Nhân Bản! A Tú... A Tú dạo gần đây có hành động cổ quái gì không?”

La Hằng Viêm cả kinh, sao lại... lại hỏi câu này nữa?

Nhưng người chất vấn, lại không phải Tống Thiên, mà đã đổi thành Cát Linh rồi.

Kỳ quái hơn nữa chính là, Lương Nhân Bản giống như căn bản không hề nhớ mình mới vừa bị hỏi qua vấn đề này, mà là hoàn toàn giống lúc này, nghi hoặc hỏi: “Ý gì đây? Cô nói vậy rốt cục là sao...”

Tiếp theo Cát Linh trả lời: “A Tú có phải đã làm cái gì rồi không?”

Lập tức, Lương Nhân Bản lại nổi giận đùng đùng, nói: “Cô nói bậy bạ gì đó! Cô cho là A Tú đã làm cái gì?”

Đoạn đối thoại này, cùng với lúc này không khác điểm nào! Có chăng chỉ là người hỏi thay vì Tống Thiên thì đổi thành Cát Linh mà thôi.

La Hằng Viêm lập tức ngắt ngang lời cô ta, nói: “Cô, vì sao cô lập lại y chang những gì đã tranh cãi lúc này vậy?”

Nhưng mà Cát Linh căn bản không hề để ý tới cậu ta, nói tiếp: “Cô... Cô ta có phải là biết yêu thuật gì không? Tôi cứ thấy là lạ sao đấy. Tôi, tôi hoài nghi cô ta biết thuật triệu hoán quỷ hồn, nếu không, sao lại trùng hợp như vậy, cứ mỗi khi đến ngày giỗ của Lý Băng là cô ta lại nguyện rửa chúng ta, mà lúc nào cũng ứng nghiệm cả? Cậu xem, Hạo Thiên thúc, a Cẩm đều mất tích...”

“Cảm ơn!”

“Tôi cảm thấy cô ta không được bình thường!” Lần này Cát Linh nói đúng những gì lúc này cô ta từng nói: “Mặt cô ta lúc nào cũng trầm trầm đầy tử khí! Cả ngày cứ nghĩ làm thế nào mà trả thù chúng ta, vì Lý Băng, chỉ sợ cái gì cô ta cũng dám làm! Đùng rồi, không phải là có cái gì gọi là hàng đầu sư đó sao? Nói không chừng cô ta chính là cái loại tà môn này đó! Hoặc là, cô ta làm mấy trò như thỉnh bút tiên gì đó.”

Quả thực giống như phát lại đoạn băng ghi hình vậy, Lương Nhân Bản lại xông lên, A Vũ ngăn y lại...

“Đủ, đủ rồi!”

La Hằng Viêm quát lên ngăn bọn họ lại, nói: “Các người... các người điên rồi sao? Vì sao phải lập lại giống y như đúc những gì đã nói lúc này? Các người, các người đến cùng là bị làm sao vậy?”

Mọi người nhìn La Hằng Viêm như nhìn người ngoài hành tinh, A Vũ trừng mắt nhìn cậu ta nói: “Ý anh là gì?”

“Các người trở nên rất kỳ quái!” La Hằng Viêm nói: “Các người, có phải bị trúng tà rồi không hả? Đến tột cùng là bị làm sao vậy?”

Đúng như những gì Hạ Uyên nói.

Càng về sau, huyết tự chỉ thị lại càng quý dị. Càng khó có thể lý giải, vượt ra khỏi sự hiểu biết thông thường của con người.

Mà y cũng nói, nếu như gặp phải loại tình huống này, đầu tiên là không được khấn trương, phải nghĩ cách tìm ra quy luật của hiện tượng quý dị.

Nhưng La Hằng Viêm lúc này hoàn toàn đã bản loạn, tâm trí của cậu ta dù sao cũng không thể bằng được với Lý Ân hay Tần Thủ Thiên, càng không cần phải so sánh với Hạ Uyên, giờ phút này cậu ta chỉ nghĩ bọn người trước mặt chắc là trúng tà rồi.

Tức khắc, cậu ta không thèm để ý tới bọn họ nữa, quay đầu bỏ chạy đi.

Rất nhanh, cậu ta dần phát hiện... Hình như mình vẫn chỉ chạy loanh quanh tại một chỗ, cảnh sắc chung quanh, cơ hồ không phát sinh bất cứ thay đổi nào. Vẫn là trong rừng chỗ nào cũng có cây cối và cỏ rậm, cho nên cậu ta không có phát hiện ngay từ đầu.

Nhưng bây giờ chú ý quan sát, quả thực là vô cùng quý dị.

Đứng vào lúc này, sau lưng cậu ta vang lên tiếng bước chân. La Hằng Viêm quay đầu lại nhìn, thì ra là mấy người bọn họ!

Mà một màn quỷ dị ban nãy lại tái diễn lần nữa rồi...

“Nhân Bản...” Lần này người chất vấn, đổi thành A Vũ: “Nhân Bản! A Tú... A Tú dạo gần đây có hành động cổ quái gì không?”

Giờ phút này, La Hằng Viêm cảm thấy chuyện này càng lúc càng bất thường, càng lúc càng vô cùng quỷ dị.

“Ý gì đây? Cậu nói vậy rốt cục là sao...” Nhân Bản vẫn như cũ tỏ vẻ nghi hoặc, tuyệt nhiên không giống như mình đã bị hỏi chuyện này đến hai lần rồi.

Mà A Vũ cũng quỷ dị nói tiếp những lời mà Tống Thiên và Cát Linh trước đó từng nói qua: “A Tú có phải đã làm cái gì rồi không?”

“Cậu nói bậy bạ gì đó! Cậu cho là A Tú đã làm cái gì?”

“Cô... Cô ta có phải là biết yêu thuật không? Tôi cứ thấy là lạ sao đấy. Tôi, tôi hoài nghi cô ta biết thuật triệu hoán quỷ hồn, nếu không, sao lại trùng hợp như vậy, cứ mỗi khi đến ngày gỗ của Lý Băng là cô ta lại nguyên rửa chúng ta, mà lúc nào cũng ứng nghiệm cả? Cậu xem, Hạo Thiên thúc, a Cẩm đều mất tích...”

“Cẩm mòm!”

“Tôi cảm thấy cô ta không được bình thường! Mặt cô ta lúc nào cũng trầm trầm đầy tử khí! Cả ngày cứ nghĩ làm thế nào mà trả thù chúng ta, vì Lý Băng, chỉ sợ cái gì cô ta cũng dám làm! Đúng rồi, không phải là có cái gì gọi là hàng đầu sư đó sao? Nói không chừng cô ta chính là cái loại tà môn này đó! Hoặc là, cô ta làm mấy trò như thỉnh bút tiên gì đó.”

Hoàn toàn giống nhau như đúc! A Vũ lúc này giống như là bị Tống Thiên và Cát Linh nhập vào vậy!

Mà Lương Nhân Bản lần nữa nộ khí xông lên não, một bước nhào tới, hướng về phía A Vũ tung ra một quyền! Một quyền này đánh ra rất mạnh, A Vũ lập tức bị đánh ngã trên đất, đến máu mũi cũng đã chảy ra.

Vừa rồi chính là A Vũ can ngăn Lương Nhân Bản, nhưng bây giờ... Biến thành chính anh ta bị đánh rồi.

Tiếp theo Lương Nhân Bản leo lên người A Vũ đang nằm dưới đất, một quyền lại một quyền nhắm ngay mặt anh ta mà liên tục dấn xuống!

“Này... Dừng tay...” La Hằng Viêm muốn chạy tới ngăn cản, thế nhưng mà, dưới chân lại giống như đeo chì vậy.

Dừng tay...

Dừng tay lại ah...

Hết thấy sự kiện trước mắt, cứ giống như một cái xoáy nước hấp ám, cậu ta cảm giác thân thể của mình, dường như cũng bị cuốn vào cái xoáy nước này.

Cũng vào lúc này, Lý Ân đã phát hiện La Hằng Viêm mất tích, đang cùng Tần Thủ Thiên chạy khắp thôn tìm kiếm cậu ta.

“Hằng Viêm! Hằng Viêm! La Hằng Viêm!” Lý Ân không ngừng kêu gào tên cậu ta, hy vọng cậu ta có thể nghe thấy. Nhưng mà, bất kể tìm thế nào, cũng không có tung tích.

Đứng vào lúc này, hần bỗng nhiên cảm thấy, sau lưng có người tiếp cận mình, lập tức quay đầu lại nhìn!

Xuất hiện trước mắt hần, thì ra lại là A Tú!

“A... A Tú, cô...”

“Các vị, đang tìm ai sao?” A Tú mỉm cười nói: “La tiên sinh, không thấy à?”

“Đúng, đúng...” Lý Ân gật đầu, nói: “Cậu ta vốn ngủ ở phòng ngoài, thế nhưng mà... Bây giờ...”

“Không có việc gì đâu. Tôi nghĩ, La tiên sinh chắc là tản bộ đâu đó thôi a.”

A Tú không lộ ra chút thần sắc lo lắng nào, vẫn nói chuyện vui vẻ bình thường như trước. Chính điều này, lại làm Lý Ân cảm thấy sồn hết gai ốc. Cô ta, đến tận cùng...

“Làm sao vậy? Lý Ân tiên sinh?” A Tú từng bước đi lại gần hần, còn Lý Ân bắt giắc lại lui về phía sau.

“Cô...” Lý Ân thần sắc ngưng trọng hỏi: “Cô rốt cuộc là ai?”

Con người sẽ không tham gia vào những hiện tượng linh dị, Hạ uyên đã nói như vậy. Lý Ân đối với quan điểm này, một chút cũng không hoài nghi.

Nhưng mà...

A Tú có thật là con người không?

Có chứng cứ nào chứng minh cô ta là con người không?

Lý Ân hỏi một đằng nhưng A Tú lại trả lời một nẻo:” Thôn trang này, U Thủy thôn này, chính là dựa vào thế núi hiểm trở và nguồn nước của Hắc Ô Sơn, mà phát triển. Cho dù ở vùng núi heo hút này, chúng tôi cũng có thể tự cung tự cấp mà sống qua ngày. Cha mẹ của tôi a, và cha mẹ của Bạng Nhi tỷ tỷ, đều cả đời chăm chỉ làm việc và xây dựng cuộc sống ở cái thôn này. Anh biết không? Lý Ân tiên sinh, lúc ban đầu thật sự rất vất vả, để xây dựng được một cái thôn như thế này... Tôi vừa mới sinh ra, đã phải đi cuốc đất, gánh nước, mỗi ngày trời chưa sáng đã rời giường. Với tôi mà nói, ngọn núi này, mạch nước này, đều là những ký ức không thể nào nhặt phai. Tuy rất vất vả, nhưng mà tôi và Bạng Nhi tỷ tỷ đã có những kỷ niệm đẹp nhất, vui vẻ nhất. Những người nông dân như chúng tôi, lúc nào cũng tin tưởng, chỉ cần cần cù thì nhất định sẽ có được hạnh phúc.”

“A... A Tú tiểu thư...”

“Nhưng mà bây giờ, tôi lại chân thành hy vọng cái thôn này bị hủy diệt. Cái gì mà con người cần cù chăm chỉ sẽ có được hạnh phúc a... Đều là giả dối. Bất kể Bạng Nhi tỷ tỷ và mẹ của mình, đã vì cái thôn này bỏ ra công sức lớn cỡ nào, chỉ vì cái thứ giá trị đạo đức mà bọn họ tự cho là đúng đắn đó, bỏ qua nỗi thống khổ của hai người họ, làm cho tỷ ấy như sống trong vực thẳm địa ngục, thậm chí còn không ngăn ngại mà bức tử tỷ ấy...”

“Đừng, đừng nói nữa... A Tú tiểu thư...”

“Coi như là biến thành quỷ thì sao chứ?” sắc mặt A Tú, bỗng nhiên trở nên vô cùng hung ác, giọng điệu cũng càng lúc càng âm độc:” Cứ coi như Bạng Nhi tỷ tỷ hóa thành lệ quỷ, thì so với cái đám được gọi là người kia, còn muốn tốt đẹp hơn nhiều!”

“Không... Không phải như vậy...” Trên trán Lý Ân không ngừng xuất ra mồ hôi hột, hần vẫn không ngừng lui về phía sau.” Cô căn bản không biết... Cái gì cô cũng không biết, địa ngục chân chính... Cô biết địa ngục chân chính là sao không? Chân chính... khủng bố...”

La Hằng Viêm bước đi trong khu rừng hắc ám

Còn Lương Nhân Bân đang đi ở trước mặt cậu ta.

“Nhân Bân...” Lời vừa ra khỏi miệng, La hằng Viêm đã cảm thấy có gì đó quái dị, thế nhưng mà, cậu ta vẫn không thay đổi sắc mặt mà nói tiếp:” A Tú... A Tú dạo gần đây có hành động gì quái gì không?”

Lúc này đây... Đã biến thành chính bản thân cậu ta rồi!

Thì ra... Căn bản mình không hề có quyền lựa chọn, không thể tự chủ, lại nói ra những lời này!

Sau khi hết cái đoạn thoại “hàng đầu sư” và “bút tiên”, Lương Nhân Bân quay đầu lại, đôi mắt, trở nên vô cùng độc ác! Lập tức, y lao vọt tới, một quyền đánh ngã La Hằng Viêm, vung nắm đấm lên cao rồi đấm xuống mặt cậu ta!

La hằng Viêm đột nhiên hiểu rõ, chỗ nào khiến cho cậu ta cảm thấy bất thường rồi...

Chính là, mỗi một lần đoạn đối thoại kia được diễn lại...

Trong năm người bọn họ thì có một người không rõ vì sao liền biến mất!

Cho nên lúc đầu người lên tiếng là Tống Thiên, sau khi anh ta biến mất, thì biến thành Cát Linh, sau khi cô ta biến mất thì lại biến thành A Vũ...

Còn bây giờ, A Vũ cũng đã biến mất! Thế nhưng mà, cho dù chính mình là người trong cuộc, cũng chỉ mơ hồ cảm thấy có gì đó bất thường mà thôi!

Bọn họ đều biến đi chỗ nào rồi?

Rất nhanh, cậu ta đã có đáp án.

Trước mắt, đánh cậu ta không còn là Lương Nhân Bân nữa, mà là... một bạch y nữ nhân khổng lồ thân hình cao đến mấy mét!

Nữ nhân đó đang há miệng ra, mà cái miệng ả ta mở ra rộng phải đến hơn hai mét!

Ở trong miệng ả... Rõ ràng chứa đầy nước! Mà Tống Thiên, Cát Linh, A Vũ và Lương Nhân Bân, bốn người bọn họ đều đang ở trong nước dốc sức vùng vẫy!

Cái miệng khổng lồ của nữ nhân đó, đang không ngừng áp sát La Hằng Viêm...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.1 - Chương 11: Không thể vào bờ

“Chân chính địa ngục?”

A Tú có chút nghi hoặc nhìn Lý Ân trước mặt, trong khi đó hắn càng lúc lại càng cảm thấy bất an.

Hằng Viêm mất tích, sự tình trong thâm tâm hắn lo lắng nhất, rốt cục đã xảy ra.

Tuy đã sớm đoán trước, nhưng quả thực hắn cũng thâm hy vọng, có thể may mắn bình yên như vậy mà trôi qua một tháng này. Nhưng hiện tại xem ra không được rồi.

Căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, cũng như những lời Hạ Uyên đã nói, đại khái có thể đoán được đã có chuyện xảy ra rồi.

Mất tích tại địa điểm mà huyết tự chỉ thị chỉ định, cơ bản cũng có nghĩa đã gặp bất trắc rồi. Tuy nghĩ như vậy, nhưng Lý Ân vẫn rất khó chấp nhận La Hằng Viêm lại khi không chết đi.

Hắn còn nhớ rõ, La Hằng Viêm lúc bị cái bóng dẫn vào nhà trọ, bộ dáng thất kinh, thống khổ gần như muốn khóc thét lên, chính mình đi đến an ủi cậu ta, hơn nữa còn nói cho cậu ta biết, chỉ cần hoàn thành mười lần huyết tự chỉ thị là có thể ly khai. Tuy không biết phải hao phí bao nhiêu năm thời gian, nhưng ít ra cũng còn có hy vọng.

Đến lúc đó... rốt cục cậu ta cũng đã có hy vọng trở lại, tình nguyện dọn đến đây và theo hắn cố gắng trở thành người sống sót...

Trong tòa nhà trọ đó, giữa những khách trọ với nhau, mặc dù có tin tưởng vào nhau, nhưng cũng có đề phòng lẫn nhau. Những người mà Lý Ân có thể hoàn toàn mở lòng, triệt để tin nhiệm, chỉ có Hạ Uyên, Diệp Khả Hân, La Hằng Viêm, vợ chồng Hoa Liên Thành và khách trọ căn hộ số 106 – bác sĩ ngoại khoa Đường Lan Huyền.

Lần trước, Lý Ân thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, sau khi trở về nhà trọ, sáu người bọn hắn, tụ tập ở nhà vợ chồng Hoa Liên Thành, cùng nhau tổ chức ăn lẩu. Dù sao chỗ này cũng giống như địa ngục, có thể sống sót thì chính là hạnh phúc lớn nhất. Lúc đó La Hằng Viêm cũng vừa thoát chết trở về nhà trọ, cho nên mọi người nói nhất định phải ăn mừng mới được.

Ngày hôm đó, là một trong số rất ít, thời gian vui vẻ sống tại nhà trọ đó. Mọi người nói chuyện cười đùa, kể chuyện xưa, thậm chí hy vọng tương lai có thể cùng dắt tay nhau ly khai tòa nhà trọ này!

Tất cả mọi người, đều kỳ vọng cái ngày đó sẽ đến.

Nhưng sâu tận đáy lòng, ai cũng rõ ràng, người có thể ly khai nhà trọ, kỳ thật là rất rất ít. Không ai, có thể giải trừ lời nguyền của tòa nhà trọ lên cái bóng của mình, bọn họ chỉ có thể hành động theo những quy tắc của tòa nhà trọ này.

Nhưng mà Lý Ân vẫn luôn hy vọng, có thể cùng bọn người La Hằng Viêm, cùng nhau sống sót, cùng nhau ly khai nhà trọ!

Thế nhưng, rốt cục đó vẫn chỉ là ảo tưởng thôi sao?

Cùng thời gian này, Tàn Thủ Thiên đã đi vào khu rừng rậm kia, tìm kiếm La Hằng Viêm. Tuy thời gian tiếp xúc với La Hằng Viêm không dài, nhưng tên tiểu tử chất phác bộc trực này, làm cho anh ta rất có hảo cảm.

Mặc dù sống trong tòa nhà trọ này, bản thân mình cũng còn khó bảo toàn, nhưng mà, dù sao tất cả đều chịu chung một số mạng, nên bất cứ khách trọ nào chết đi, cũng không khỏi có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. (兔死狐悲: thỏ tử hồ bi – một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ)

Tàn Thủ Thiên, thật sự không muốn chứng kiến một người bạn đồng hành cứ như vậy mà chết đi.

Bỗng nhiên...

Trước mắt, xuất hiện một con sông chảy xiết, con sông kia ước chừng cũng phải rộng đến 10 met.

“Làm sao có thể...”

Tàn Thủ Thiên lập tức kinh ngạc, theo lý không thể nào xuất hiện dòng sông này được! Rốt cục là chuyện gì?

Giờ phút này cậu ta cách mép dòng sông còn khoảng 5 met, nhưng lại không dám bước tới trước thêm một bước nào nữa.

Trong khu rừng u ám, bên trong không có đến một tia nắng mặt trời, xuất hiện một dòng sông cổ quái, không khỏi khiến cho Tàn Thủ Thiên không rét mà run. Mà giờ khắc này, những lời của Lý Ân, cũng xuất hiện trong tâm trí cậu ta.

“Nước”...

Muốn lui về phía sau, nhưng trong lòng Tần Thủ Thiên, lại không khỏi lo lắng đến La Hằng Viêm.

Quay đầu lại... Hay là... Tiến tới?

Đắn đo hồi lâu, cậu ta cúi đầu... Thế nhưng, một cái cúi đầu này, lại làm cho cậu ta ngạc nhiên kêu không ra tiếng!

Vốn là mép sông cách mình còn đến 5 mét, giờ phút này, rõ ràng lại ngay phía dưới chân mình cách không tới vài centimet!

Nó có thể di động sao?

Di động lúc nào?

Quả nhiên giống như những gì Hạ Uyên đã nói... Càng về sau, huyết tự chi thị càng trở nên quý dị...

Chạy!

Giờ phút này Tần Thủ Thiên căn bản không còn chút đắn đo, quay đầu lại phóng chân mà chạy, thế nhưng... một cú phóng chân này lại rõ ràng lao vào trong nước! Sau đó, cả người liền chìm xuống!

Cũng may kỹ thuật bơi lội của Tần Thủ Thiên không tệ, cậu ta không thêm nghĩ nhiều, mà ngay lập tức bơi về phía bờ sông!

Nhưng mà...

Tuy cậu ta không ngừng bơi, đại khái được khoảng hơn hai phút, nhưng mà vẫn chưa bơi được vào gần bờ! Nhưng... Bờ, rõ ràng ở ngay trước mắt mà thôi!

Quý dị... Chuyện quý dị vượt khỏi sức tưởng tượng của bản thân đã triệt để đánh bại Tần Thủ Thiên!

Những huyết tự chi thị trước đây, chưa bao giờ xuất hiện qua tình cảnh nào vượt khỏi sức tưởng tượng như vậy! Đơn giản, đây hoàn toàn không còn giống với thế giới thật nữa!

Hơn nữa, Tần Thủ Thiên lại bắt đầu phát hiện một việc.

Cái đó chính là...

Con sông này, so với vừa rồi, đã rộng thêm rất nhiều rồi! Chỉ đại khái ước chừng, chỉ ít nó phải rộng hơn mười mấy mét! Còn về chiều sâu, cậu ta đoán chừng tuyệt đối ít nhất cũng phải tầm 10 mét! Thậm chí, có thể còn sâu hơn!

Bơi không đến bờ, lòng sông lại còn sâu như vậy... Cái này căn bản là tuyệt cảnh! Một khi khí lực dùng hết, như vậy chỉ còn lại một con đường chết thôi!

“Lý Ân!” Tần Thủ Thiên tuyệt vọng cố sức hét lên: “Cứu mạng a! Lý Ân, Lý Ân!”

Điện thoại di động của cậu ta đã bị thấm nước, căn bản không cách nào sử dụng. Chỉ có thể dựa vào cái miệng, hy vọng Lý Ân có thể nghe thấy. Lúc này cậu ta đã dùng toàn bộ sức lực để gào lên tên của Lý Ân, cho dù có phải gào đến khản cổ cũng phải để cho Lý Ân nghe thấy!

Mà lúc này... Lý Ân cũng đã loáng thoáng nghe được dường như có ai gọi tên mình.

“Ai?” Lý Ân tức khắc đưa mắt nhìn về phía khu rừng đằng sau thôn trang, cẩn thận lắng nghe, lại tựa hồ nghe được thanh âm kêu gọi tên của mình.

“Hằng Viêm? Thủ Thiên?” Hắn lập tức trở nên khẩn trương, vội vàng chạy về cánh rừng rậm kia!

Mà A Tú phía sau hắn, nhìn bóng lưng của Lý Ân, khóe miệng, lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Lý Ân dùng hết sức lực chạy như điên, không ngừng tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, hơn nữa cũng kêu lên: “Hằng Viêm! Là cậu sao? Hằng Viêm! Thủ Thiên, các cậu ở đâu? Trả lời tôi! Các cậu ở đâu!”

Hắn thực sự không muốn thấy có thêm người nào chết nữa.

Đã... Hắn đã phải chứng kiến quá nhiều người chết trước mặt mình rồi!

“Trả lời tôi! Thủ Thiên!”

Lý Ân cơ hồ gào đứt cổ họng, mà đang lúc hắn tuyệt vọng, phía trước truyền đến tiếng la của Thủ Thiên.

“Tôi ở đây... Lý, Lý Ân, cứu tôi!”

Cùng thời gian, A Tú về tới nhà của mình.

Cô đóng cửa lại, sau đó dựa người vào cửa, tự nhủ:” Nhanh thôi... Bểng nhi tỷ tỷ, tất cả đã gần kết thúc rồi. Tất cả đều... sẽ kết thúc.”

Cô chậm rãi đi về phòng của mình, nhìn người vẫn đang ngủ say trên giường Diệp Khả Hân.

“Tuy không biết vì sao Bểng nhi tỷ tỷ lại muốn xuống tay với các vị... Nhưng tỷ ấy làm như vậy, khẳng định có lý do của tỷ ấy. Các vị, nhất định đã làm ra chuyện gì đó đắc tội với tỷ tỷ rồi a.”

Tiếp theo, cô ấy đi vào phòng bếp, đi về phía cái lu nước kia, từng bước từng bước đi tới.

Tần Thủ Thiên lúc này... Rõ ràng đã trôi đến giữa con sông! Nước chảy cực xiết, cậu ta cũng bắt đầu kiệt sức rồi.

Con sông lúc này, dường như đã rộng hơn trăm mét!

Ngay lúc cậu ta đã tuyệt vọng, đột nhiên, thấy từ xa lấp lờ một ánh đèn. Chỉ phút chốc... đã thấy Lý Ân cầm đèn pin trong tay đang vội vàng chạy tới!

Ngay khi Lý Ân nhìn thấy con sông cực lớn này, cùng Tần Thủ Thiên đang ngụp lặn ở giữa sông, liền vội vàng cởi bỏ áo, chuẩn bị nhảy xuống sông!

Nhưng Tần Thủ Thiên lại la to:” Lý Ân! Đừng nhảy xuống, nhảy xuống rồi anh không cách nào trở lên bờ được đâu! Lấy dây thừng, ném qua cho tôi, kéo tôi vào bờ!”

“Được! Cậu cố chịu đựng!”

Lý Ân nói xong lập tức ném ba lô trên lưng xuống đất, kéo khóa túi, lấy ra một cuộn dây thừng rất dài!

Bởi vì phải đến địa phương vô cùng hung hiểm thế này, bọn hắn đương nhiên cũng phải có chút chuẩn bị. Các loại thuốc men cấp cứu, cùng với các trang bị vũ khí đều có mang theo. Chỉ tiếc ở Trung Quốc, muốn mua được súng ống tương đối khó khăn, cho nên chỉ có thể trang bị vũ khí lạnh mà thôi.

“Thủ Thiên! Ngươi bơi gần lại một chút!” Nói xong, Lý Ân liền thắt gút một đầu dây thừng, chuẩn bị ném qua cho Tần Thủ Thiên.

Cuộn dây thừng to này, ước chừng phải dài hơn 10 mét, cũng may ba lô khá lớn, mới có thể bỏ vào. Lúc này Lý Ân đã rất khẩn trương, mặc dù trong quá khứ vì muốn đối phó với những tình cảnh hiểm nghèo như lúc này, đã rèn luyện qua rất nhiều, nhưng ném dây thừng thì đây là lần đầu tiên.

Tần Thủ Thiên lập tức hướng phía bờ bơi vào, tuy không ngừng bị dòng nước đánh vào thân thể, nhưng ý chí cầu sinh khiến cậu ta vẫn cứ liều mạng mà bơi!

“Tôi ném đây!”

Sợi dây thừng dài vắt ngang bầu trời, còn Tần Thủ Thiên thì vươn tay phải ra, chụp mạnh vào đầu dây thừng, tiếp theo cậu ta cột chặt dây vào cánh tay mình!

“Tốt!”

Lý Ân nhẹ thở hắt ra, vừa mới chuẩn bị kéo dây, đột nhiên hắn cảm thấy chân mình uơn ướn... Tức khắc, cả thân hắn bị lôi mạnh tới trước, rơi vào trong nước!

“Không!”

Song, ngay khi con sông mênh mông đó nuốt lấy thân thể Lý Ân, thì hắn đã tức khắc chụp lấy bờ, thế nhưng mà... Bờ đã cách hắn phải hơn 5-6 mét rồi!

“Sao... Sao lại có thể! Cái nhà trọ khốn nạn này, thật tình không chừa cho người ta con đường sống mà!”

Mặc dù vậy, Lý Ân vẫn nắm chặt dây thừng, cố sức liều mạng bơi về phía bờ. Thế nhưng, dù có bơi thế nào... Cũng không cách nào bơi tới gần bờ, hơn nữa, khoảng cách tới bờ, cũng càng ngày càng xa!

“Không... Không đòi nào!”

Lý Ân dần tuyệt vọng.

Hắn sẽ chết...

Sẽ chết ở cái U Thủy thôn này!

Mới chỉ là huyết tự chi thị lần thứ tư đã chết rồi sao?

Đây mới chỉ là lần thứ tư thôi a!

Lý Ân vẫn đang bơi, nhưng mà... nếu vẫn trong tình trạng này, sớm muộn gì khí lực cũng sẽ hết! Huống chi dòng sông này lại chảy xiết đến vậy, sớm

muộn, bọn hán cũng sẽ chết ở con sông này thôi!

“Không! Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết a -----“

Đúng vào lúc này, ở trung tâm con sông, đột nhiên xuất hiện... một cái xoáy nước cực lớn! Xoáy nước này khiến cho Lý Ân và Tần Thủ Thiên bị xoáy tròn, hai người đều không tự chủ được bị cuốn về phía trung tâm con sông.

Lý Ân và Tần Thủ Thiên lúc này đều đã bị xoáy nước xoay cho đầu óc choáng váng, cũng không biết đã uống bao nhiêu nước. Còn xoáy nước càng ngày càng mạnh, bọn hán đã không cách nào giữ thân thể nổi trên mặt nước nữa rồi!

“Chụp lấy dây thùng! Lý Ân!”

Thanh âm bất ngờ này, quả thực không khác gì thanh âm của quan thế âm bồ tát! Lý Ân miễn cưỡng mở to con mắt, chỉ thấy một đầu dây thùng to từ trên không bay tới, hán lập tức vươn tay ra chụp lấy!

Còn Tần Thủ Thiên, giờ phút này chỉ còn lại một cánh tay lú trên mặt nước. Khoảng cách giữa cậu ta và Lý Ân chỉ tầm 5-6 mét, nhưng ở trong trung tâm xoáy nước này, thì khoảng cách đó quả thực giống như một con mương rộng!

Lý Ân chụp mạnh lấy dây thùng, đây là hy vọng sinh tồn duy nhất của hán!

“Nắm chặt! Tôi kéo anh lên!”

Đây là...

Giong Khả Hân!

Diệp Khả Hân tại thời điểm A Tú về nhà thì đã tỉnh, chỉ là vẫn giả bộ ngủ. Sau khi nghe được đoạn độc thoại cổ quái của A Tú, lập tức xách ba lô lên, chạy ra khỏi phòng. Cuối cùng, đã tìm tới được khu rừng này.

Lý Ân nắm chặt lấy dây thùng, còn Tần Thủ Thiên thì đã chìm hết cả người vào trong nước.

“Khả Hân!” Lý Ân la to.” Cách xa con sông này ra! Con sông này sẽ tự động tiếp cận đôi chân cô đó!”

Nếu Khả Hân mà cũng rơi xuống sông, thì tất cả lập tức sẽ kết thúc!

Tuy Khả Hân là nữ nhi, nhưng mỗi một khách trọ trong tòa nhà này có ai lại không siêng năng đến phòng tập thể dục tiến hành rèn luyện thân thể, ba năm qua, lực tay của cô đã luyện được tương đối mạnh. Ba lô trên lưng cô cũng có một cuộn dây thùng dài.

Nghe Lý Ân nói vậy, Khả Hân vội vàng lui thân người về phía sau, không ngừng chú ý dưới chân, đồng thời tiếp tục kéo Lý Ân.

Dây thùng này là lúc trước chính tay Hạ Uyên lựa chọn, độ cứng cáp tự nhiên không cần nói nhiều, còn Khả Hân thì khí lực cũng không nhỏ. Trong nháy mắt, Lý Ân cách bờ chỉ còn khoảng trên dưới 10 mét thôi.

Lý Ân toàn thân ngâm trong nước, trong lòng cũng khắp khỏi mừng thầm. Mà giờ khắc này, cái xoáy nước kia tựa hồ cũng đã ngừng lại rồi.

Nhưng mà, chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra.

Khả Hân đột nhiên cảm thấy dưới chân có chấn động, lập tức... Mặt đất xung quanh con sông kia, vậy mà bắt đầu trôi lên rồi!

Kỳ thật nếu từ trên không trung nhìn xuống, thì sẽ phát hiện, đây là một con sông hình tròn.

“Lý Ân!” Khả Hân kinh hãi, vội vàng tiếp tục kéo mạnh dây thùng. Mà giờ khắc này... Con sông kia rõ ràng đang được nâng cao lên!”

Thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lý Ân rốt cục chạm được vào bờ, còn con sông lúc này đã cao hơn mặt đất 5 mét!

Tiếp theo, Khả Hân mở to đôi mắt, cô nhìn thấy trước mắt, quả thực chính là một con ác mộng không thể tưởng tượng nổi!

Mặt đất không ngừng trôi lên, bên dưới lớp bùn đất, rõ ràng lộ ra một đôi mắt trắng dã không lồ!

Con sông này...

Lại chính là bên trong cái miệng khổng lồ của một nữ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Q.1 - Chương 12: Chân tướng

Lý Ân đến lúc này vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, lúc leo lên bờ sông, thì rõ ràng thấy mình đã cách mặt đất phải hơn 10 mét!

Từ độ cao này mà nhảy xuống thì...

Nhưng, hắn không thể do dự!

Hắn nắm chặt dây thừng, dậm mạnh xuống bờ sông, bật người nhảy xuống!

Đồng thời lúc này, cái miệng khổng lồ của nữ nhân đó cũng tức khắc khép lại! Chớp mắt, cái đầu khổng lồ của ả, cũng hóa thành một làn khói mỏng, biến mất vô ảnh vô tung!

Thân thể Lý Ân ngã trên mặt đất, nhưng may là bên dưới là thảm cỏ ẩm ướt, hơn nữa bên dưới lớp cỏ lại là lớp bùn, cho nên bị thương không đến nỗi nghiêm trọng lắm. Bất quá, toàn thân chỗ nào cũng cảm thấy đau nhức.

Nhưng, sau khi nhìn thấy cái đầu khổng lồ kia, quang cảnh quỷ dị khó hiểu này, đã làm hắn hoàn toàn quên mất đau đớn.

“Lý... Lý Ân...”

Sinh sống trong tòa nhà này được ba năm, Diệp Khả Hân có thể sống sót đến ngày hôm nay, đương nhiên cũng đã được chứng kiến qua không ít hiện tượng quỷ dị không tưởng, cho nên cô cũng không thấy quá kinh hãi. Còn Lý Ân thì vô cùng kinh ngạc, cảnh tượng khủng bố cực kỳ khoa trương thế này, làm hắn cảm thấy toàn thân phát lạnh.

“Chúng ta... lại phải ở cái thôn kinh khủng này... cho đến hết một tháng?”

Giờ phút này đầu óc Lý Ân hoàn toàn trống rỗng.

Tuy đã dự tính qua các loại tình huống, nhưng tình hình thực tế lại còn vượt xa những gì hắn đã dự tính!

“Khả Hân...” Giờ phút này Lý Ân, toàn thân ướt sũng, nhưng mà, lại không biết bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

Một tháng thời gian chỉ mới qua được một phần ba thôi. Đoạn thời gian kết tiếp... làm sao để vượt qua?

Tiếp theo đây, tiếp theo nên làm cái gì đây?

“Tôi thực là quá ngây thơ rồi. Mới sống trong nhà trọ có một năm, đã tự mình là có rất nhiều kinh nghiệm. Thế nhưng nếu so với Hạ Uyên, tôi vẫn cách rất xa.”

Khả Hân thở dài, nói: “Được rồi, Lý Ân, anh còn sống là tốt rồi, chúng ta rời khỏi chỗ này trước đi a...”

“Thủ Thiên chết rồi.”

Khả Hân nghe thấy Lý Ân nói ra những lời này, tâm tình tức khắc chùng xuống.

“Cậu... Cậu ta chết rồi sao?”

“Đúng. Vừa rồi, cậu ta cũng ở trong nước.”

“Sao lại như vậy...” Diệp Khả Hân gục đầu xuống, trong lòng quặn đau.

Trong ba năm qua, những khách trọ lảng giềng chết quá nhiều, Khả Hân sớm đã chuẩn bị tâm lý. Lần trước, khó khăn lắm mới cùng Tần Thủ thiên thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, không ngờ lần này lại...

Khả Hân không có rơi lệ. Chuyện như vậy, không phải là lần đầu tiên cô trải qua. Nước mắt của cô, từ sau khi tiến vào tòa nhà trọ này, cơ hồ đã chạy cạn rồi.

“Nhưng mà... Ít ra vẫn còn Lý Ân sống sót.” Khả Hân nâng hân dậy nói: “Chúng ta, nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau, sống qua một tháng này! Ừm, chỉ còn khoảng hơn hai tuần thôi, là chúng ta có thể ly khai U Thủy Thôn.”

Còn đến hơn hai tuần...

“Không còn chỗ nào, là chỗ an toàn nữa rồi.”

Lý Ân rất rõ ràng điểm này.

Tại U Thủy thôn này... Không hề có bất cứ địa phương nào để bọn hán an tâm vượt qua một tháng này đâu! Những ngày tiếp theo, vẫn sẽ không ngừng xuất hiện những hiện tượng quỷ dị như vậy!

“Băng Nhi”... Rốt cục cô ta muốn thế nào thì mới thỏa mãn? Vì sao đến Thủ Thiên và mình cũng muốn giết? Hằng Viêm, cậu ta còn sống không? Chỉ e cũng là dữ nhiều lành ít rồi.

Nếu như mục đích của Băng Nhi chính là tìm những người ở thôn này từng hãm hại qua mình mà báo thù, thì không có lý do gì ngay cả bọn hán cũng không buông tha. Như vậy... Chỉ có thể kết luận rằng, cô ta đã biến thành một ác quỷ giết chóc điên cuồng bất kể đối phương là ai!

Nhưng còn... A Tú thì sao?

Băng Nhi đối với A Tú, phải chăng sẽ không xuống tay?

Suy luận này, có khả năng lắm. Như vậy, nếu như tỏ ra thiện ý với A Tú, phải chăng có thể thoát chết được?

“Chúng ta, quay về nhà A Tú đi.”

Trước mắt, đây là lựa chọn duy nhất của hán.

Bất luận A Tú nguy hiểm đến cỡ nào, nhưng hán bây giờ, chỉ có thể dựa vào cọng cỏ cứu mạng A Tú này thôi.

Thời điểm hai người bọn họ quay về đến nhà A Tú, lúc gõ cửa, chỉ nghe tiếng A Tú cảnh giác hỏi: “Là ai?”

“Chúng tôi.” Lý Ân một môi nói: “A Tú tiểu thư... Thịnh cô mở cửa.”

Khi A Tú mở cửa ra, Lý Ân thoáng nhìn thấy trong phòng có một người đang nằm.

Đó chính là Lương Nhân Bản.

Lúc này đầu lưỡi của y đã bị cắt mất, toàn thân ướt sũng nằm trên mặt đất, hán là đã chết.

“Ấy da, để các vị nhìn thấy rồi.” A Tú vậy mà rất thản nhiên: “Cứ thoải mái đi..., dù sao các vị cũng biết rồi mà. Tôi chỉ cắt đầu lưỡi của y thôi.”

“A Tú...” Lý Ân không dám đắc tội cô ta, đành phải nói: “Xin cô dừng tay. Cô, có thể nghĩ biện pháp câu thông với Băng Nhi, khuyên cô ấy đừng có lại giết...”

“Im ngay!” A Tú lạnh lùng nói: “Anh lấy tư cách gì, gọi cái tên “Băng nhi” này?”

“Cô...”

“Tuy tôi không rõ vì sao Băng nhi tỷ tỷ lại xuống tay với các vị... nhưng mà, nếu như tỷ ấy làm như vậy, nhất định là có lý do của tỷ ấy.” Cô cười lạnh nói: “Được rồi, vào đi. Các vị có thể tiếp tục ở lại, đừng quên ghi chép lại tất cả sự tình nhé! Nếu không vì vậy thì làm sao tôi lại đi lưu các vị ở lại chứ?”

Điên rồi...

Nữ nhân này tuyệt đối là bị điên rồi!

Nhưng biết rõ cô ta điên thì đã sao? Cái cô gái điên loạn này, rất có thể chính là hy vọng duy nhất để sống sót tại U Thủy thôn này.

Ngày tiếp theo... Bọn người Nhân Bản, A Vũ mất tích đã tạo nên con chấn động cực lớn trong thôn! Tuy những năm trước cũng có người mất tích, thế nhưng mà năm nay người mất tích lại đặc biệt nhiều! Hơn nữa cháu trai và cháu gái của thôn trưởng cũng ở trong số đó!

Mặc dù, ngày càng có nhiều người hoài nghi A Tú, thế nhưng, không ai dám đến nói ra nói vào gì cô.

Lý do rất đơn giản. Nếu mọi người đã tin có chuyện ma quỷ, thì đi gây sự với người có tư cách là bằng hữu tốt nhất của Băng nhi là A Tú, không phải là muốn đi tìm chết sao?

Những ngày tiếp theo, người trong thôn khi nhìn thấy A Tú, đều hoảng sợ mà vòng đi đường khác. Ai cũng không dám nói nặng nhẹ gì cô, thậm chí không ít người còn nghĩ đến chuyện đi đút lót cô, cho cô rất nhiều thực phẩm, thậm chí còn thay cô tưới tiêu làm ruộng.

Bất quá, trong những ngày tiếp theo, rõ ràng mọi chuyện đều rất bình thường. Không còn phát sinh hiện tượng quái dị gì nữa.

Không lẽ sau một lần ra tay giết chết nhiều người như vậy, Băng nhi cũng muốn tạm dừng một thời gian?

Vì vậy... Cứ thế, cùng với tâm trạng nơm nớp đề phòng trong lòng, ngày 7 tháng 7, rốt cục cũng đến.

Lý Ân và Diệp Khả Hân thoáng thả lỏng tâm tình, nhưng rất rõ ràng... Đêm nay trước thời điểm 0 giờ, tuyệt đối sẽ phát sinh sự tình cực độ khủng bố.

“Các vị, đêm nay 0 giờ 1 khắc nhất định lên đường sao?”

Trong bữa cơm tối, A Tú có chút kinh ngạc, nhưng, lại lập tức nói:” Cũng tốt... Chuyện đó, xin các vị đăng tải thật đầy đủ ah. Nếu mà, các vị không đăng báo... Hậu quả các vị đều đã biết.”

Hậu quả... Lý Ân đương nhiên biết rõ. Bất quá hắn cũng không có ý định đăng báo.

Bất luận là gặp phải oan hồn lệ quỷ hung ác tàn nhẫn cỡ nào, chỉ cần có thể trốn về nhà trọ, là có thể triệt để an toàn.

Tòa nhà trọ đó tuy đáng sợ, nhưng cũng là nơi núp gió an toàn nhất. Hạ uyên cũng đã nhiều lần đề cập qua, cậu ta hoàn toàn khẳng định, bất luận quỷ hồn đáng sợ đến cỡ nào, đều khó có khả năng vào được nhà trọ.

Sau khi ăn cơm tối xong, Lý Ân và Khả Hân lập tức thu dọn hành lý, chuẩn bị thật tốt để lên đường.

“Nhanh như vậy đã muốn đi rồi?” A Tú lúc này vẫn còn đang dọn dẹp chén đĩa, nghi hoặc hỏi:” Các vị vì sao lại vội vã ly khai như vậy?”

“Chúng tôi có việc gấp, phải lên đường ngay trong đêm...”

“Nhưng mà, muốn vượt qua Hắc Ô Sơn cũng phải tốn rất nhiều thời gian. Hơn nữa vào lúc này, dưới núi cũng không có xe buýt, các vị làm sao mà đi?”

“Xe của chúng tôi đậu ngay dưới chân núi, có lẽ không thành vấn đề.”

“Ah? Tùy ý các vị.”

Tiếp theo, hai người cất bước đi mà cứ như chạy.

Một tháng này, Lý Ân và Khả Hân, đều có thái độ vô cùng thân thiện với A Tú, nhiều lần giúp cô làm việc nội trợ, cố gắng không để cô bận rộn. Nếu như Băng nhi và cô ta có cảm tình tốt như vậy, thì hy vọng làm những chuyện này có thể khiến ả đối với bọn hắn hạ thủ lưu tình a.

Đương nhiên, nếu đơn giản như vậy mà có thể sống sót, thì lần huyết tự chi thị thứ tư này không phải là rất đơn giản sao. Bản thân Lý Ân, hoàn toàn không tin có khả năng này.

Lý Ân và Khả Hân đi tới ranh giới thôn, đến đây thì dừng lại, ngồi xuống.

Hai người đều nhìn vào cổ tay của mình.

Vì đề phòng có sai sót về thời gian, bọn họ đều là mua đồng hồ hàng hiệu nổi tiếng của Thụy Sĩ, cái giá cho dù rất đắt, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể tiết kiệm, nếu nhất thời phạm sai lầm, bọn hắn ly khai thôn sớm một khắc, khiến cho cái bóng thao túng bọn họ đi tự sát, thì chính là khóc không ra nước mắt rồi.

“Lý Ân...” Khả Hân lúc này đã khẩn trương tới cực điểm, trong lòng không ngừng thấp thỏm. Rất cực... Cũng đến lúc ly khai cái thôn này rồi!

“Nghe kỹ, Khả hân.” Lý Ân thần sắc ngưng trọng nói:” Đoạn đường núi trước mắt tương đối khó đi, chúng ta đi chuyến này chỉ sợ vô cùng gian nan, cứ cho là thuận lợi cũng phải mất hơn ba giờ mới có khả năng xuống đến chân núi. Lái xe chạy tới thành phố K, cần khoảng hơn hai giờ nữa. Sau khi vào nội thành, còn phải chạy về tòa nhà trọ kia, ước chừng cũng phải mất thêm một giờ nữa.”

Sáu giờ!

Sáu giờ quyết định sinh tử của bọn hắn!

Có thể sau sáu giờ đồng hồ chạy vào nhà trọ, là có thể sống sót!

“Hạ Uyên nói với tôi...” Lý Ân tiếp tục nói:” Tuy nhà trọ vô cùng tàn khốc, thông thường đều là cục diện nhất định phải chết. Nhưng, vẫn có một số ít người có thể sống sót. Cho nên... Chúng ta tuyệt đối không thể từ bỏ!

Khả Hân nhẹ gật đầu.

Ba năm qua, cô làm sao lại không biết đạo lý này.

Tuy sáu tiếng đồng hồ dài đằng đặc, nhưng quỷ hồn không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều tấn công người. Nếu không, chỉ với thân thể máu thịt con người, Hạ Uyên và Diệp Khả Hân có thể sống tới ngày hôm nay sao?

Thời gian cứ thế mà trôi qua, cách nửa đêm 0 giờ, cũng càng lúc càng gần.

Bên trong U Thủy thôn, trong nhà A Tú.

Trong phòng bếp, lu nước kia, cái nắp đã được mở ra.

“Một nhà thôn trưởng bây giờ chắc là đang thống khổ lắm đây... ha ha, thực là buồn cười a.” A Tú lúc này mặt mũi nhăn nhúm vì cười, đôi mắt trợn ngược lên ác độc như quỷ satan, trong tay của cô, đang cầm cây kéo, nói:” Bãnh nhi tỷ tỷ... Tỷ giết thật tốt, tỷ phải giết hết bọn họ a! Ah, đúng rồi, còn mẹ của A Vũ và Tổ Nguyệt đâu, bà ấy cũng phải chết a, bởi vì bà ta cũng miệt thị tỷ. Đúng, ngày mai tỷ hãy giết bà ta đi, sau đó đến lượt em cắt lưỡi bà ta, ha ha, không sai a...Ah, hả?”

Một cánh tay, từ trong lu nước duỗi mạnh ra!

Giống như là không có xương vậy, một thân thể uốn éo từ trong lu nước từ từ trôi lên.

Tóc bay phấp phới, gương mặt nhợt nhạt, hai tay hươu hươu không rõ ý là gì...

Ả ta từ trên cao quan sát A Tú, thân thể đã cao đến trần nhà.

“Bãnh nhi tỷ tỷ...” A Tú hưng phấn hô to:” Tỷ rất cực, rất cực chịu gấp em rồi!”

Mà giờ khắc này, tại ranh giới thôn trang Lý Ân lại liếc nhìn đồng hồ... Còn chưa tới 5 phút đồng hồ, là có thể ly khai thôn!

“Sắp lên đường rồi...” Lý Ân mỗi một khắc vẫn cảnh giác đề phòng xung quanh, đột nhiên, hắn phát hiện một bóng người đang tiếp cận chỗ này!

“Ai...” Lý Ân lập tức kinh hãi, hét:” Người là ai!”

Hắn cầm đèn pin chiếu về phía bóng người kia, thì ra là một thiếu nữ còn rất trẻ, nhìn bên ngoài chỉ khoảng 24~25 tuổi. Ăn mặc, chính là phong cách của người thành phố, trên tay còn cầm lấy một cái ba lô.

“Cô?” Lý Ân quan sát nữ nhân này, tựa hồ, là “người”.

“Các người là ai?” Cô gái kia kinh ngạc nói:” Chẳng lẽ thôn trưởng phái người đến đón tôi? Không đúng, tôi không có báo cho ông ấy biết hôm nay tôi đến a.”

“Tôi...” Lý Ân một phen lúng túng, lập tức hỏi:” Cô biết thôn trưởng?”

“Ừ, các người ăn mặc... không giống dân trong thôn a. Các người là ai?”

“Chúng tôi, đến du lịch, là muốn trải nghiệm cuộc sống nhà nông...”

“Hả?” Cô gái kia có vẻ hiểu ý cười cười, nói:” Cũng thú vị đấy! Nhưng mà nửa đêm, sao lại ở chỗ này làm gì?”

“Chuyện này...”

“Ok, ok, các bạn cứ tự nhiên. Tôi phải vào thôn nhìn ngắm một chút, đã rất nhiều năm không có trở về rồi...”

“À này, tiểu thư, trước kia cô đã từng ở trong thôn?” Lý Ân truy vấn.

“Ừ...” Cô rất chân thành nói:” Đúng vậy, tôi rời khỏi thôn đã rất nhiều năm rồi nha. Hai tháng trước tôi có viết cho thôn trưởng một lá thư, nói với ông ấy lần này tôi trở về đây đầu tư sẽ giúp thôn làm giàu thoát nghèo.”

“Cái gì? Cô là...”

“À, đúng rồi. Quên tự giới thiệu, tên của tôi là – Lý Băng.”

Trong phòng A Tú, bạch y nữ nhân khổng lồ kia, cánh tay chậm rãi, hướng về phía A Tú duỗi tới... Đôi mắt không có con ngươi, lại đang bắn ra từng tia lạnh lẽo và khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.1 - Chương 13: Ác linh trong nước

Hiện tại Lý Ân vô cùng sốc, sốc hơn bất cứ lúc nào!

“Sao, có chuyện gì à?” Lý Băng khó hiểu nhìn gương mặt vô cùng ngạc nhiên của Lý Ân và Khả Hân, nhất thời hiểu ra, nói:” Ah, tôi biết rồi. Người trong thôn nói cho các bạn biết, tôi chết rồi phải không? Năm đó, tôi quả thực có ý muốn nhảy xuống nước, thậm chí giấy cũng đã cời ra, thời điểm

chuẩn bị nhảy... Lại cảm thấy, cứ như vậy mà chết, thật không cam lòng mà. Cho nên tôi đã bỏ ra ngoài thôn, muốn đi tìm cha mình trước đây...”

Nếu cẩn thận nhớ lại..., trong thôn hoàn toàn không có ai nói, tìm được thi thể Lý Băng. Chỉ nói là, cô nhảy xuống nước tự vẫn, mà căn cứ để suy luận ra như vậy, chính là vì đôi giày cô ấy lưu lại a.

Nước chảy xiết như vậy, tìm không thấy thi thể Lý Băng cũng là chuyện bình thường. Cũng khó trách người trong thôn, lại tưởng lầm là Lý Băng đã chết.

“Cô... Mới vừa nói hai tháng trước có viết thư cho thôn trưởng?” Lý Ân bất ngờ hỏi: “Vậy tại sao thôn trưởng lại không nói ra vậy?”

“Ah... Tôi muốn ông ấy giữ bí mật đó. Sau khi rời khỏi thôn, tuy không tìm được phụ thân, nhưng tôi tìm được công việc trong thành phố, gầy dựng sự nghiệp, cuối cùng mở được một tiệm ăn nhỏ, không ngờ mấy năm trôi qua vậy mà lại phát triển lên thành chuỗi hiệu ăn nhượng quyền, mở công ty, trở thành chủ tịch... Kinh doanh lời nhiều như vậy, cái tôi nghĩ đến đầu tiên chính là thôn mình. Tuy, từng có đoạn ký ức thống khổ, thế nhưng nơi này có cha mẹ của tôi, A Tú, Tổ Nguyệt các tỷ muội... Đây là những ký ức không thể phai mờ. Cho nên tôi quyết định trở về thôn đầu tư, giúp thôn làm giàu. Nhưng mà, tôi muốn cho A Tú một cái kinh hi, để tôi đột nhiên xuất hiện trước mặt muội ấy, nói với muội ấy biết tôi còn sống. Ah, A Tú là...”

“Tôi biết.” Lý Ân cắt ngang lời cô mà nói: “A Tú rất nhớ cô.”

“Vậy sao... Muội ấy vẫn khỏe chứ?”

A Tú hiện tại, liệu có khỏe không?

“Tôi từng nói với thôn trưởng, có thể tôi sẽ phái vài nhân viên quản lý trong công ty đến thôn để khảo sát, quy hoạch cụ thể các hạng mục cần đầu tư. Bất quá, vì để tránh làm người nhiều miệng, bọn họ sẽ nói là mình đến trải nghiệm cuộc sống nhà nông, và dặn thôn trưởng đừng nói chuyện này ra, hảo hảo tiếp đãi bọn họ. Hơn nữa cho dù trước mặt thôn trưởng, bọn họ cũng sẽ không nhắc đến tên tôi, cứ như là làm một chuyến trải nghiệm cuộc sống nhà nông thực thực vậy... Nhưng rốt cục tôi lại đổi ý tự mình đến đây một chuyến.”

Thì ra là vậy!

Thôn trưởng như vậy đã đem bọn hán tưởng lầm là người do Băng nhi phái tới rồi! Ông ấy nhắc đến ông chủ, tự nhiên là ý chỉ Băng nhi rồi! Khó trách lại ân cần với bọn hán như vậy, còn muốn bọn hán đi khắp nơi trong thôn quan sát nhiều một chút...

Nhưng tiếp theo, một vấn đề liên này sinh...

Nữ nhân không lồ giết chết Hằng Viêm và Thủ Thiên...

Là ai?

Cô ta là ai?

Đồng thời lúc này, A Tú vẫn như cũ đứng trước mặt bạch y nữ nhân không lồ kia, vẫn như trước cho rằng cô ta là “Băng nhi tỷ tỷ”.

“Băng nhi tỷ tỷ...” Giờ phút này A Tú vui đến phát khóc, chậm chậm tiến tới gần nữ nhân không lồ kia, nhưng mà... Trong phút chốc, nữ nhân không lồ đó lại mạnh mẽ bắt lấy thân thể cô, tiếp theo lôi cả người cô vào trong lu nước!

Tích tắc trước khi chết đi, A Tú vẫn không rõ, “Băng nhi tỷ tỷ” vì sao lại muốn giết mình.

“Chạy mau...” Lý Ân lúc này cảm thấy toàn thân sợ run!

Lý Băng còn sống, cho nên... Nữ quý kia, mặc kệ cô là ai, thì cũng tuyệt đối không có khả năng vì nể tình A Tú, mà đối với bọn hán hạ thủ lưu tình!

Đúng vào lúc này, cây kim trên đồng hồ cũng đã điểm 12h!

Nửa đêm 0 giờ đến rồi!

“Chạy! Khả Hân!”

Lý Ân gầm lên một tiếng như sấm nổ, làm Lý Băng bên cạnh giật nảy mình, ngay lập tức Lý Ân và Khả Hân liền dốc sức liều mạng phóng nhanh về phía trước chạy đi!

Ở trong tòa nhà trọ này, bọn hán bỏ nhiều thời gian rèn luyện nhất chính là tập luyện chạy bộ. Thực tế mà nói, nếu như một con quỷ quyết tâm giết người, cho dù người có chạy nhanh hơn cả Lưu Tường cũng không sống được. Nhưng mà, dù sao người nào chạy nhanh hơn thì sinh cơ cũng sẽ lớn hơn. (Lưu Tường: VĐV chạy vượt rào nổi tiếng TQ)

Lý Băng hơi có chút kinh ngạc, nhưng lúc này nhiều hơn chính là tâm tình muốn ngay lập tức nhìn thấy A Tú, nếu không cô cũng không cần vội vã chạy về thôn như vậy. Ngay thời điểm cô đặt chân vào thôn, đột nhiên cảm thấy một cái bóng trắng mờ ảo lướt qua mình!

“Cái đó... là cái gì?”

Thời khắc đó Lý Băng cảm thấy toàn thân đều phát lạnh...

“Khả Hân, nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể đến gần nơi có nước!”

Lý Ân nắm chặt tay Khả Hân, hai người cùng nhau men theo đường núi tiến tới. Trước mắt, bọn hắn cũng không có chạy, chỉ là cố gắng bước những bước thật dài. Dù sao lộ trình còn rất dài, nếu bây giờ đã chạy thì..., đoạn đường tiếp theo căn bản không cách nào đi tiếp.

Con đường núi này quả thực khó đi cực kỳ, Lý Ân mọi lúc đều chú ý cảnh giác bốn phía, tuy trước mắt không có động tĩnh gì, thế nhưng, hắn biết rõ... Chỉ một thoáng chủ quan, tiếp theo chính là chết.

Sống sót!

Nhất định phải sống sót!

Khả Hân lúc này giống như chim sợ cành cong, đi chưa được hai bước đã quay đầu lại trông, hoặc là ngẩng đầu lên ngó, cúi đầu xuống nhìn, chỉ sợ quý sẽ từ một nơi nào đó đột nhiên nhào ra.

Dù sao trong ba năm qua, cô cũng đã có nhiều lần cận kề cái chết thế này rồi. Cô nhớ rõ, lần hung hiểm nhất, là ở trong một căn nhà ma, cô bị một sợi dây thừng treo trên xà nhà, cơ hồ đã muốn nghẹt thở chết ngay lập tức, chính là Hạ Uyên kịp thời phát hiện và chém đứt dây cứu được cô. Lúc đó, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng, thật sự nghĩ mình ắt phải chết.

Chính vì đã từng có những kinh nghiệm như vậy, cô càng không muốn chết!

Đi được khoảng chừng 20 phút, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ sẽ có quý xuất hiện, cô dần dần an tâm hơn mà đi. Lý Ân lúc này thì vẫn luôn bảo trì cảnh giác.

Hạ Uyên từng nói qua với hắn, kỳ thật, những người bình yên vượt qua thời gian chỉ định của huyết tự chi thị, nhưng lại chết đi khi đang trên đường chạy trở về nhà trọ, số lượng không hề ít. Thậm chí có nhiều người là ngay trước cửa nhà trọ mà bị chết.

Đúng vào lúc này, Lý Ân đột nhiên liếc thấy, khoảng giữa hai cây đại thụ trước mặt, một cái bóng trắng lướt nhanh qua!

“Đó... đó là...” Khả Hân cũng nhìn thấy cái bóng trắng kia, tức khắc cảm thấy hai chân mềm nhũn...

Lý Ân lập tức đỡ lấy cô, phóng chân chạy như điên! Dĩ nhiên, cho dù đang chạy nhanh, ánh mắt hắn cũng không lúc nào rời khỏi la bàn, một khi mà chạy nhầm hướng, vậy thì khóc không ra nước mắt rồi.

Chạy liên tục khoảng 5-6 phút, Lý Ân cảm thấy thân thể đã vô cùng mệt mỏi, Khả Hân cũng không khá hơn, hai người đứng lại thở dốc không ra hơi.

“Lý... Lý Ân...” Khả Hân thở hồng hộc nói: “Á... đuổi theo kịp không?”

“Không, không biết a...” Lý Ân giờ phút này hết nhìn đông lại nhìn tây, trên dưới trái phải trước sau đều nhìn, nhưng mà chung quanh chỗ này chỉ toàn là cây cối và núi đá, vô cùng âm u yên tĩnh.

“Hình như, không kịp a...”

Trái tim hai người đều đang nhảy lên kịch liệt, chỉ cần một thoáng buông lỏng lập tức tính mạng sẽ nguy hiểm. Bọn hắn, đều rất rõ ràng điểm này.

Đúng lúc này, Lý Ân chợt thấy, bóng trắng kia, xuất hiện ở sau lưng Khả Hân!

“Khả... Khả, Khả Hân... Cô, phía sau cô...”

Lý Ân vừa nói, Khả hân đã sợ tới mức trái tim như đông cứng lại! Cô vội vàng quay đầu lại nhìn, thế nhưng, cái gì cũng không thấy.

“Anh, anh làm gì vậy a! Lý Ân, anh muốn hù chết tôi hả!”

Nhưng mà vừa rồi, cái bóng trắng kia quả thực đã xuất hiện ngay sau lưng Khả Hân.

Khu rừng âm u yên tĩnh này, bây giờ lại khiến hai người bọn họ lo sợ dường như bất cứ lúc nào nó cũng có thể nuốt chửng mình. Nếu ở trong trạng thái như vậy suốt ba giờ đồng hồ thì sao? Chưa về tới nhà trọ, e rằng bọn họ đã suy nhược thân kinh rồi.

Nhưng mà, nhất định phải tiến tới. Ngừng lại ở đây, chỉ càng thêm nguy hiểm!

“Chúng ta đi! Khả Hân!” Lý Ân cắn chặt răng, song hành cùng Khả Hân tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Không thể chết!

Tuyệt đối không thể chết!

Giờ này khắc này, mỗi một bước đi, đều giống như bước trên miếng băng mỏng.

Bất quá, cũng may phần lớn khoảng thời gian kế tiếp, đều không có xuất hiện tình cảnh dị thường nào nữa. Thời gian yên ổn, kéo dài ước chừng đã hơn hai giờ. Bọn hắn đã chạy ra khu vực bên ngoài ngọn núi, nếu mà thuận lợi, sẽ rất nhanh xuống đến chân núi.

Chỉ cần không phải là ở trong nhà trọ, thì trên thế giới này bất kỳ chỗ nào cũng không phải là nơi an toàn. Cho nên bọn hắn vẫn như cũ không cách nào làm cho thần kinh đang căng thẳng cực độ của mình dịu lại.

“Khả Hân..”

“Chuyện gì? Lý Ân?”

Lý Ân hít sâu một hơi, nói:” Nếu còn sống trở về... Cô đi tò tình với Hạ Uyên đi a. Ít ra, để cuộc sống của mình không có gì phải hối tiếc. Tình cảm của cô dành cho y kỳ thật rất sâu đậm đúng không?”

Khả Hân tức khắc đỏ mặt.

“Được... Tôi, tôi sẽ cân nhắc một chút.”

Rất cực, đã thuận lợi xuống đến chân núi, Lý Ân nhìn thấy xe của bọn hắn. Vốn hắn vẫn luôn lo lắng chiếc xe có hay không sẽ biến mất không còn ở chỗ đó, bây giờ xem ra là mình đã nghĩ nhiều rồi.

Sau khi đứng trước cửa xe, Lý Ân rút ra chìa khóa, cắm vào cửa xe, cho đến khi cánh cửa mở ra, hắn và Khả Hân mới thoảng buông lỏng một chút. Ngồi vào xe, Lý Ân khởi động động cơ.

Khả Hân đóng cửa xe lại, sau đó thắt dây an toàn.

Xe rất thuận lợi lăn bánh, cái này có chút ngoài dự liệu của Lý Ân. Hắn còn tưởng rằng, trong quá trình này ắt hẳn sẽ phát sinh chuyện gì đó.

Chỉ là... Cả hai đều không có phát hiện... Ở băng ghế sau, lúc này, rõ ràng có một vũng nước lớn!

“Sao cậu cũng đến chỗ này?”

Thành phố K, trong nhà trọ.

Đại sảnh lầu 1, lúc này có hai người. Bác sĩ ngoại khoa Đường Lan Huyền, và một người lúc nào cũng âm trầm Đường Văn Sơn.

Kỳ thật theo thời gian mà tính toán, bốn người bọn Lý Ân không thể nhanh như vậy đã trở về, nhưng Đường Lan Huyền vô cùng lo lắng cho bọn họ, ngủ không ngon giấc, thức dậy, dứt khoát mặc y phục vào, xuống lầu chờ bọn họ.

Vậy mà thấy Đường Văn Sơn đã có mặt ở đó, quả thực có chút ngoài ý muốn.

Nhưng, Đường Văn Sơn vẫn tỏ vẻ lạnh lùng âm trầm, Đường Lan Huyền cũng không nói thêm gì nữa, ngồi xuống ghế sofa.

“Không biết... Bọn hắn có mấy người trở về?”

Ngay lúc Đường Lan Huyền đang lo lắng, bỗng nhiên cửa thang máy mở ra, lại có hai người đến. Chính là hai vợ chồng Hoa Liên Thành và Y Hàm.

“A ha, Liên Thành, Y Hàm!” Đường Lan Huyền lập tức đứng lên, nói:” Các bạn cũng ngủ không được, đến đợi Lý Ân bọn hắn sao?”

Hoa Liên Thành gật gù đầu, còn Y Hàm thì nói:” Thật là lo cho bốn người bọn họ... Nhất là Lý Ân và Khả Hân, hy vọng ít nhất bọn hắn có thể còn sống trở về...”

Hai người cũng ngồi xuống ghế sofa, ít nhất ba người cũng có thể tâm sự với nhau, bằng không, không khí sẽ rất áp lực.

“Hạ Uyên chắc là cũng sẽ nhanh xuống đây đợi a,” Đường Lan Huyền vừa nhìn đồng hồ treo trong đại sảnh, vừa nói:” Lầu trưởng rất quan tâm chúng ta a.”

Mọi người mặc dù đang nói chuyện, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy rất nặng nề, cuối cùng thật khó để tiếp tục nói thêm gì nữa. Chẳng bao lâu, đã lâm vào trầm mặc.

“Bọn hắn nhất định sống sót trở về.” Y Hàm kiên định nói:” Nhất định!”

Qua tiếp một trạm thu phí, xe của Lý Ân sẽ tiến vào nội thành rồi.

Vừa lái xe trên đường, Lý Ân vừa lo lắng đề phòng.

Chưa xuất hiện... Ít nhất hiện tại vẫn chưa xuất hiện...

Cũng đồng thời lúc này, trong vũng nước trên băng ghế phía sau, năm ngón tay trắng nhón âm thầm, từ từ chui ra! Nhưng mà, Lý Ân và Khả Hân, lúc này vẫn không hề hay biết.

Phút chốc, một bàn tay hoàn hảo đã đưa hết ra ngoài, tiếp theo, lại thêm một bàn tay...

Một gương mặt ghé tòm trần ngập u oán và căm hận, bắt đầu trôi lên mặt nước. Cái vũng nước kia, bắt đầu co rút lại, đã tạo thành hình dáng nữ quý kia.

Nhưng mà Lý Ân và Khả Hân vẫn còn chưa phát hiện.

Bởi vì kính chiếu hậu trong xe, căn bản không hề rọi thấy á!

Hoàn toàn trái ngược với những câu chuyện ma, thường hay kể kính chiếu hậu trong xe có tác dụng “nhắc nhở” tài xế là đằng sau người có quý, nhưng hiện tại lại hoàn toàn ngược lại khiến Lý Ân bọn hắn bị che mắt.

Tiếp theo... Đôi tay ướt sũng của á ta, kéo dài ra hướng về phía Khả Hân ngồi đằng trước vươn tới...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.1 - Chương 14: Hụt mắt

Ngay trong nháy mắt này...

Lý Ân đột nhiên đạp xuống chân thẳng!

“Sao... Chuyện gì vậy? Lý Ân?” Khả Hân bị hắn làm cho hoảng sợ la lên một tiếng, còn bạch y nữ quý kia, thân thể lập tức hóa thành một đám khói mỏng tan biến.

Lý Ân thì nắm chặt tay lái, nói: “Tôi cảm thấy, cảm thấy hình như có điểm gì đó là lạ...”

“Điểm nào, là lạ điểm nào?”

“Hình như có chút thuận lợi thái quá. Hạ Uyên đã từng nói với tôi, đáng sợ không phải là bất thường, mà là quá mức bình thường. Trong quá trình chấp hành huyết tự chỉ thị, nếu thấy ‘tất cả đều bình thường’ thì chính là chuyện càng thêm khủng khiếp.”

“Nhưng, nhưng mà...” Khả Hân lại quan sát chung quanh một phen, nói: “Có lẽ, không đâu...”

Sau khi Lý Ân suy tư một lúc, thờ dãi nói: “Được rồi.. Vẫn phải đề cao cảnh giác. Trước khi vào trong nhà trọ, thậm chí là trước khi bước qua cái cửa xoay kia 1 giây, cũng không thể thả lỏng. Bằng không, sẽ là kiểm cùi ba năm thiêu trong một giờ.”

Lúc này hắn lần nữa khởi động động cơ.

Rất nhanh... Rốt cục đã vào nội thành. Hai người đều nhẹ thở hắt ra.

Thành phố X và thành phố K cách nhau tương đối gần, cho nên mới có thể nhanh như vậy đã vào được nội thành thành phố K. Mặt khác do lúc này là thời gian tăng sáng, nên trên đường xe cộ cũng không nhiều. Chỉ đến khi, những ánh đèn nê ông của thành phố hiện ra, hai người mới dần dần nhẹ nhàng thở ra.

Khoảng cách với nhà trọ... Đã càng lúc càng gần rồi. Nhưng ngược lại, đường xá chung quanh lại càng trở nên yên tĩnh và u ám.

“Khả Hân...” Lý Ân lúc này vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, nói: “Chúng ta...”

“Ah ah ah ---”

Khả Hân đột nhiên hoảng sợ cực độ chỉ vào cửa sổ xe bên cạnh Lý Ân!

Gương mặt trắng nhợt hung ác của bạch y nữ quý, chính là đang dán lên cửa sổ xe!

“Chuyện gì!” Lý Ân vội vàng xoay qua nhìn cửa sổ xe, thế nhưng.. Cái gì cũng không thấy.

Hắn cắn răng, tấp xe vào ven đường, mở cửa xe, cùng Khả Hân xuống xe, quyết định chạy bộ về nhà trọ!



Hai người đốc sức liều mạng chạy về phía trước, thỉnh thoảng chú ý cảnh giác chung quanh, còn cánh cổng chào của cư xá kia... Đã gần ngay trước mắt!

Lại nói cái cư xá này cũng không phải là cư xá cao cấp gì, bên ngoài không có hàng rào sắt, ai cũng có thể ra ra vào vào, ban quản lý cư xá là mờ một mắt nhắm một mắt, quản lý rất lỏng lẻo. Bất quá nếu không phải như vậy, bọn người không hộ khẩu như Lý Ân sớm đã bị bảo an sờ gáy rồi.

Dĩ nhiên, sống trong tòa nhà trọ đó, căn bản cũng không cần quan tâm đến vấn đề trị an. Thậm chí có vài hộ gia đình buổi tối căn bản không khóa cửa, dù sao cư dân trong nhà trọ đó, chẳng ai có tâm tư mà đi ăn trộm đồ.

Sau khi chạy vào cư xá, hai người đều triệt để bung chân, dùng tốc độ nước rút 100 mét mà chạy về hướng tòa nhà trọ!

Sinh tử sắp được quyết định!

Trước mắt, đã là cái hẻm nhỏ kia!

“Khả Hân, chúng ta... chúng ta nhất định có thể sống sót!”

Tại thời điểm chạy đến đầu con hẻm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, trong lòng hai người đều thầm cảm thấy vô cùng bất an.

Nữ quý sẽ làm gì?

Sẽ làm gì?

Đám người Hạ Uyên, đang đứng ở cửa vào nhà trọ, đã nhìn thấy Lý Ân và Khả Hân đang chạy về phía nhà trọ!

“Lý Ân!” Hạ Uyên đằng sau cánh cửa kiếng hướng về hẻm hô to.” Nhanh ah! Nhanh!”

10 mét... 8 mét... 6 mét... 4 mét... 3 mét... 2 mét...

Một mét!

Lý Ân tức khắc cuống hì, ngay tại thời khắc cánh tay hắn sắp chạm đến cánh cửa xoay của tòa nhà trọ...

Đột nhiên chỉ còn lại cảm giác hụt hẫng, lắc mạnh đầu, nhìn kỹ lại, nhà trọ rõ ràng còn cách mình đến 20 mét!

Sao, sao lại như vậy?

Vẫn là quỷ dị như vậy! Chính là giống như lúc trước không cách nào chạm đến bờ sông!

Lý Ân ngây ngẩn cả người... Nếu quả thực là như thế, thì chỉ một mình mình sẽ không cách nào tiến vào nhà trọ được a!

Phải làm gì bây giờ?

Khả Hân cũng kinh ngạc không thôi, rõ ràng đã đến trước cửa nhà trọ, lại không cách nào vào được!

“Sao, sao lại như vậy?” Lý Ân vẫn tiếp tục chạy về phía trước, thế nhưng, mỗi lần tại thời điểm đến trước cửa nhà trọ, lại bị kéo trở về khoảng cách 20 mét bên ngoài!

Đúng vào lúc này...

Lý Ân nhìn thấy thứ hắn sợ hãi nhất.

Mọi đôi chân trần trắng nhợt không lồ, từ bên trái nhà trọ bước ra! Một bạch y nữ nhân cao không kém tòa nhà trọ bao nhiêu, từ đằng sau tòa nhà đi ra!

Hạ Uyên, Hoa Liên Thành, Y Hàm bọn họ đều vạn phần lo lắng, còn Đường Văn Sơn thì vẫn thờ ơ lạnh lùng đứng một bên.

Nữ nhân khổng lồ kia đã đến trước mặt Lý Ân và Khả Hân!

“Không... “ Lý Ân giờ khắc này cảm thấy tuyệt vọng chưa từng có!

Không cách nào tiến vào nhà trọ, cũng không thể chống cự nổi nữ quý này...

Chính mình phải làm gì bây giờ?

Chính mình đến tột cùng phải làm gì bây giờ?

Nữ nhân kia hơi khom người, há miệng ra, cái cằm lập tức kéo dài ra phải hơn 10 mét, còn ở trong miệng ả thì là sóng nước mênh mông.

“Lý Ân...” Khả Hân lúc này đã ràn rụa nước mắt.” Tôi, tôi không muốn chết... Tôi không muốn chết ah... Tôi, tôi còn chưa có nói cho Hạ Uyên, nói cho

y biết tôi thích y...”

Lý Ân nhú chặt chân mày, suy nghĩ đôi sách...

Thật là không có biện pháp nào đối phó ả sao?

Hạ Uyên nhiều lần nhấn mạnh, đối diện với mấy cái quái vật ma quỷ thế này, sức lực nhân loại căn bản là vô nghĩa, bất cứ vũ khí gì cũng không thể tồn thương được chúng. Cho nên, chỉ có trốn vào nhà trọ, mới có thể được cứu.

Khả Hân giờ phút này vẫn đang khóc, đột nhiên, cô cảm thấy dưới chân mình giống như ngấm vào trong nước, còn chưa có thời gian phản ứng... Lại đã ở trong miệng của nữ quỷ!

Tiếp theo, nữ quỷ khép miệng lại, tại thời điểm nó mở ra lần nữa... Tuy vẫn mênh mông nước, nhưng, Khả Hân lại vô ảnh vô tung!

Khả Hân chết rồi...

Cô ấy cũng đã chết!

Thời khắc này, trong đầu Lý Ân chỉ có một ý niệm— Chạy!

Vì vậy hắn không chút do dự lập tức quay đầu lại, hóa tốc đào tẩu! Đã không cách nào tiến vào nhà trọ, thì chỉ còn nước bỏ chạy thoát thân trước đã!

Nhưng, nếu như sau 48 giờ mà không quay về nhà trọ, cái chết cũng vẫn sẽ lại rơi xuống đầu của hắn!

Thế nhưng liệu có chạy thoát không?

Nữ quỷ kia nhẹ nhàng bước một bước, đã đuổi kịp hắn!

Cái miệng khổng lồ kia mở ra, chậm rãi... Áp sát Lý Ân...

Nhưng mà, ngay trong tích tắc này, đột nhiên một đôi tay trắng bệch từ trong miệng ả ta thò ra ngoài! Lập tức, lại có thêm một cái đầu nữ nhân trắng bệch khổng lồ chui ra từ trong miệng nữ quỷ này!

Gương mặt nữ nhân kia, tràn ngập oán độc, hung ác và căm hận! Mức độ kinh khủng chỉ tăng không giảm!

Mà nữ quỷ khổng lồ mới xuất hiện này, lại gắt gao ôm chặt lấy thân thể nữ quỷ ban đầu kia, điên cuồng cắn nuốt.

Lý Ân ngây người nhìn, tức khắc, hắn đột nhiên cảm thấy nữ quỷ mới xuất hiện này vô cùng quen thuộc...

Tiếp theo, hắn đã nhận ra.

Ánh mắt tàn độc hung ác này chính là...

A Tú!

Lý Ân không chút đắn đo, quay đầu lại, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía nhà trọ!

“Cảm ơn cô... Cảm ơn cô! A Tú!”

Chấp niệm và căm hận của A Tú, vậy mà lại đáng sợ như thế! Lại có thể làm cho cô ta trở nên còn kinh khủng hơn cả lệ quỷ! Cái này Lý Ân hoàn toàn không thể ngờ tới.

Nguyên nhân có lẽ bởi vì A Tú, nên hắn dường như đã có thể tiếp cận nhà trọ rồi!

Cửa xoay rất nhanh đã ngay trước mặt, Lý Ân tức khắc xộc thẳng qua, lao vào bên trong nhà trọ!

Sống rồi!

Một lần nữa sống rồi!

Lý Ân thời khắc này toàn thân không còn chút sức lực nào, nằm giang tay giang chân thành một chữ đại ở trên sàn nhà, không ngừng thở hổn hển. Còn ở bên ngoài nhà trọ, thân thể A Tú không ngừng từ bên trong cơ thể nữ quỷ khổng lồ kia chui ra! Hiện tượng quỷ dị đến mức này, bọn Hạ Uyên nhìn đến trợn mắt há mồm, cũng quên quay sang chúc mừng Lý Ân lần nữa đã sống sót.

U Thủy thôn.

Thời điểm Băng nhi đang hưng phấn đi đến nhà A Tú, cô nhẹ gõ cửa, tuy nhiên lại phát hiện cửa nhà chỉ khép hờ thôi.

Trong nhà A Tú, cô không nhìn thấy bất cứ ai.

“A Tú...” Bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng buồn vô cớ nhìn gian phòng trống, không biết làm sao.

Rất cục, đối với cô em nhỏ này, vẫn là hụt mất, vĩnh viễn đã không còn có thể gặp lại lần nữa.

Còn hai nữ quý không lồ kia, cuối cùng là không ngừng gào thét, cùng nhau đồng dạng hóa thành sương mù, ở trước nhà trọ biến mất vô ảnh vô tung..

Bỗng nhiên tỷ tỷ...

Nếu hữu duyên..., kiếp sau, chúng ta tiếp tục làm tỷ muội a...

Nằm trên sàn nhà, Lý Ân sức cùng lực kiệt, loáng thoáng nghe được mấy câu nói đó, rồi hôn mê.

\*\*\*Hết quyển 1.\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.2 - Chương 1: Doanh tử dạ

hành phố K, khoa vật lý trường Đại học Hồng Ung danh tiếng.

Doanh Tử Dạ đảm nhiệm công tác giảng dạy môn vật lý tại đây đã được một năm rồi. Tốt nghiệp Đại học sư phạm, sau khi lấy được học vị thạc sĩ, bỏ qua cơ hội ra nước ngoài du học, mà lại đến ngôi trường trước kia cha mẹ công tác để giảng dạy.

Mỗi lần, tới giờ cô lên lớp, số sinh viên vắng mặt gần như là bằng không. Nguyên nhân lớn nhất chính là, bởi vì dung mạo khuynh thành và khí chất thông tuệ của Doanh Tử Dạ. Từ nhỏ cô đã vô cùng xinh đẹp, một gương mặt trái xoan, một mái tóc dài bồng bềnh xõa ngang vai, một đôi mắt làm say lòng người, cùng với ngũ quan tinh tế như được điêu khắc mà nên. Cộng thêm khí chất băng lãnh ngạo nghễ thường ngày, mỗi cái đưa tay nhắc chân đều toát ra vẻ cao quý, bất luận là nam sinh hay nữ sinh đều có ấn tượng rất tốt với cô.

Sắc đẹp của Doanh Tử Dạ, cũng không phải là loại sắc đẹp khiến cho người khác nổi lên dục vọng nguyên thủy, mà là một vẻ đẹp bất luận là nam hay nữ, đều thật tâm yêu thích, một vẻ đẹp trong sáng thuần khiết. Trong một năm giảng dạy, hầu hết sinh viên đều có quan hệ vô cùng tốt với cô.

Sau khi kết thúc tiết học, Doanh Tử Dạ sắp xếp lại tài liệu giảng dạy, hắt giọng một cái, cô bình thản nhìn những học sinh bên dưới nói: “Cuối cùng.. Muốn thông báo cho các bạn một việc. Hôm nay, là ngày dạy học cuối cùng của tôi tại Đại học Hồng Ung. Tôi, đã nộp đơn từ chức cho hiệu trưởng. Hơn nữa, cũng đã bàn giao tốt công việc cho giảng viên vật lý dạy thay.”

Tức khắc bên dưới một mảnh xôn xao, một năm qua các sinh viên và Doanh Tử Dạ sớm đã thân thiết như người nhà, bên dưới âm thanh nhốn nháo càng lúc càng lớn. Không ít người đã lớn tiếng hỏi: “Lão sư... vì sao cô lại từ chức vậy?”

“Đúng vậy a, lý do gì a...”

Doanh Tử Dạ tiếp tục nói.

“Trường Đại học Hồng Ung là nơi dạy học trước đây của cha mẹ tôi, cho nên tôi rất có cảm tình với ngôi trường này. Bất quá... bởi vì lý do cá nhân, tôi không cách nào ở lại đây để tiếp tục giảng dạy nữa. Thật sự rất tiếc... Có lẽ sau này vào một dịp nào đó tôi sẽ quay lại nơi đây, dù sao thiết bị dạy học và phòng thí nghiệm ở trường ĐH Hồng Ung đều rất tốt.”

“Lý do cá nhân?” Mọi người bàn tán xôn xao, chẳng lẽ là lão sư muốn ra nước ngoài du học? Hoặc là muốn kết hôn nên từ chức?

Tuy rất lưu luyến, nhưng nếu tâm ý Doanh Tử Dạ đã quyết, mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa.

“Lão sư, sau này có cơ hội nhất định phải về thăm trường a...”

“A, lão sư, một năm qua mọi người cùng nhau học tập rất vui đó nha...”

Tuy Doanh Tử Dạ thường ngày ít khi tếu táo, trầm mặc ít nói, nhưng giảng dạy rất tinh tế, chỉ cần hai ba câu là đã truyền đạt được ý của mình. Rất nhiều người đều đối với cách giảng của cô cảm thấy vô cùng dễ hiểu và thoải mái.

Ra khỏi cánh cổng trường ĐH Hồng Ung, Doanh Tử Dạ nhìn thoáng qua ngôi trường mình đã công tác một năm qua, chậm rãi quay đầu lại, bước đi.

Lý Ân mở mắt. Lúc này, bên cạnh hắn, đang ngồi là hai người Hạ Uyên, Đường Lan Huyên.

“Cậu đã tỉnh rồi hả, Lý Ân!” Hạ Uyên nhẹ thở ra, nói: “Cậu hôn mê cũng đã hai tuần rồi ah.”

“Hai tuần ah...” Lý Ân cảm thấy đầu óc hỗn loạn, cẩn thận nhớ lại một phen... Mới nhớ tới, hắn và Khả Hân cùng nhau từ U Thủy thôn trốn trở về nhà trọ, kết quả, Khả Hân ngay trước cửa nhà trọ bị nữ quý gia ăn tươi... Còn mình thì...

“Là A Tú đã cứu mình ah.”

Lý Ân rốt cục nhớ lại hết tất cả. Bất luận thế nào, cuối cùng mình cũng đã may mắn sống sót qua lần huyết tự chỉ thị thứ tư. Nhưng mà, Khả Hân rốt cục lại không thể tránh được một kiếp này...

“Khả Hân, Hằng Viêm và Thủ Thiên đều chết hết à?” Hạ Uyên thở dài, nói: “Không có biện pháp... Mỗi lần chấp hành huyết tự chỉ thị, nhất định là sẽ có người hy sinh. Lý Ân, cậu có thể sống sót, cũng coi như không tệ. Huyết tự chỉ thị lần thứ năm có lẽ sẽ cách một đoạn thời gian rất dài mới lại xuất hiện a, cậu cũng không thể thư giãn, mấy ngày này phải nghiêm túc chuẩn bị. Huyết tự chỉ thị lần thứ năm, có thể nói là một cái ranh giới a...”

“Ranh giới?” Lý Ân ngạc nhiên một chút, tiếp theo Hạ Uyên nói: “Vì lúc đó cậu còn chưa vượt qua lần huyết tự chỉ thị thứ tư, và không muốn tạo cho cậu áp lực quá lớn cho nên tôi cân nhắc khoan nói cho cậu biết. Huyết tự chỉ thị lần thứ năm là một mốc giới hạn, sau khi vượt qua mốc này... Bắt đầu từ lần huyết tự chỉ thị thứ sáu, mức độ nguy hiểm và khủng bố, tự nhiên sẽ tăng vọt một cách đột biến!”

“Bất quá, cậu cũng đừng quá lo lắng,” Hạ Uyên trấn an: “Bắt đầu từ lần huyết tự chỉ thị thứ sáu, nhà trọ sẽ dành cho cậu điều kiện ưu đãi để tránh né quý hôn.”

“Điều kiện ưu đãi?”

“Đúng... Không như hiện tại phải bán sống bán chết liều mạng chạy về nhà trọ. Bắt đầu từ lần huyết tự chỉ thị thứ sáu, chỉ cần kỳ hạn thời gian vừa hết... Bất luận người cậu ở chỗ nào, chỉ cần cậu muốn trở lại nhà trọ, tại bất kỳ địa phương nào đều có thể mở ra thông đạo tiến vào nhà trọ!”

Sao lại có chuyện tốt đến mức này?

“Cậu nói vậy là... Cho dù người chúng ta cách xa nơi này nửa vòng trái đất, cũng có thể lập tức quay về nhà trọ?”

“Đúng. Đừng nói nửa vòng trái đất, cho dù cậu đang ở sao Hỏa cũng có thể lập tức trở về.”

Nói một cách khác, bắt đầu từ lần huyết tự chỉ thị thứ sáu... Chỉ cần cảm cự đến khi chấm dứt kỳ hạn huyết tự chỉ thị, là có thể chạy đi tìm đường sống rồi!

“Còn một điểm... Bắt đầu lần huyết tự chỉ thị thứ sáu, thông thường kỳ hạn cũng không quá dài, giống như lần này kéo dài cả tháng là ít khả năng xảy ra. Tôi đa cũng chỉ là một tuần thôi. Hơn nữa, càng về sau, kỳ hạn càng ngắn. Nghe nói thời điểm đến lần huyết tự chỉ thị thứ mười, kỳ hạn còn chưa đến một ngày.”

Chưa đến một ngày?

“Đúng...” Hạ Uyên tiếp tục nói: “Càng về sau, điều kiện sống sót càng được ưu đãi, nhưng đổi lại thì... tỷ lệ tử vong sẽ càng ngày càng cao.”

Kỳ thật bản thân Hạ Uyên cũng rất lo lắng.

Có thể cảm cự đến huyết tự chỉ thị lần cuối cùng không?

Thật sự là rất khó khăn!

Nhưng, cũng chỉ có thể tiếp tục thôi. Bất luận cảm hận tòa nhà trọ này đến cỡ nào, có muốn thoát khỏi chỗ này đến cỡ nào, đều không thể không tiếp tục. Trước đây đã từng có một vài khách trọ muốn thử hủy diệt tòa nhà trọ, thế nhưng mà, những người đó sau này đều bị cái bóng của mình thao túng giết chết.

Cái bóng đã hoàn toàn bị tòa nhà trọ này khống chế, hoàn toàn không có phương pháp kháng cự. Cho dù trốn vào một góc nào đó để cái bóng căn bản không thể xuất hiện, thì nó vẫn có thể thao túng bản thân mình như thường. Có thể nói thế này, muốn sống sót, chỉ có cách tuân theo quy tắc của nhà trọ, sống sót đến lần huyết tự chỉ thị cuối cùng.

Không có biện pháp khác.

“Tốt rồi, không nói chuyện này nữa...” Hạ Uyên vỗ vỗ vai hắn, nói: “Tôi cũng chỉ là muốn nhắc cậu, không được nghỉ ngơi, trước khi huyết tự chỉ thị tiếp theo đến, phải tận lực rèn luyện thân thể, nâng cao năng lực phản ứng của cơ thể và khả năng ứng biến...”

Đối mặt với quý hôn, thân thể nhân loại rốt cục chẳng thể làm gì.

Không có một biện pháp nào hết a...

“Được rồi, không nói những chuyện này nữa.” Lý Ân giờ phút này chỉ cảm thấy cái bụng kêu rồn rột, nói: “Ừ... có gì ăn không, bây giờ tôi đói quá...”

“Ah, phải rồi!” Đường Lan Huyền lập tức nói:” Để tôi đi làm cái gì đó cho cậu ăn a, Lý Ân! Ừ, cậu muốn ăn gì? Mấy thứ thanh đạm một chút sẽ tốt đấy?”

“Tùy tiện a. Cháo hay mì đều được...”

Lần thứ tư tìm được đường sống từ cõi chết, Lý Ân giờ khắc này đúng là ngổn ngang cảm xúc.

Bất quá, rốt cục cũng tạm thời có được một đoạn thời gian an tâm sinh sống. Có cảm cực đến lần thứ sáu, sẽ không cần cực khổ như vậy nữa, trực tiếp có thể trở về bên trong tòa nhà trọ.

“Đúng rồi, Lý Ân.” Hạ Uyên lên tiếng:” Trong hai tuần cậu hôn mê... căn hộ 403 vốn là Khả Hân đang sống, đã có chủ hộ mới.”

“Hà?” Lý Ân hơi kinh ngạc, lập tức hỏi:” Câu... Cậu nói cái gì? Chủ hộ mới? Nhanh như vậy?”

“Ừ... Cô ấy đến sau khi các cậu trở về được ba ngày. Là một nữ giáo viên, cô ấy đã dọn một ít hành lý vào trong căn hộ rồi. Thời điểm cô ấy tiến vào nhà trọ, tuy có chút hốt hoảng, nhưng chỉ một lát sau, đã dần dần bình tĩnh trở lại... Thật hiếm thấy a.”

“Vậy sao?” Lý Ân bất ngờ thốt lên, thực sự có người có tố chất tốt như vậy sao? Lúc trước phải đến khi hắn hoàn thành nhiệm vụ huyết tự chỉ thị lần thứ nhất, rốt cục mới có thể đem cực độ khủng hoảng ở trong lòng mà áp chế bình tĩnh lại đây.

Nếu là hàng xóm mới, thì phải đến chào hỏi thôi, sau này đi ra đi vào đều phải chạm mặt mà.

“Cô ấy bây giờ đã ra ngoài rồi, đại khái một lúc nữa mới trở về a. Chắc là đến trường học cô ấy đang giảng dạy để nộp đơn từ chức.”

“Vậy à...”

Sau khi ăn vài thứ, Lý Ân rốt cục có lại khí lực. Sau khi xuống giường, hắn không khỏi suy nghĩ vị hàng xóm mới kia... là dạng người gì đây?

Hắn mặc y phục tử tế, mở cửa, bước ra ngoài hành lang, nhìn căn hộ 403 đối diện. Nhớ tới Khả Hân hay e thẹn ngày nào, vậy mà bây giờ đã vĩnh viễn rời xa... Lý Ân không khỏi bóp cổ tay thờ dài.

“Anh tỉnh rồi sao? Lý Ân tiên sinh?”

Một thanh âm có chút lạnh lùng nhưng lại vô cùng êm tai lọt vào trong màng nhĩ, Lý Ân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cô gái đứng ở đó. Cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc dài xõa ngang vai, gương mặt trái xoan, mái ngang che khuất cái trán, bên dưới hàng mi cong, là đôi mắt trong suốt, như hai hạt pha lê. Nét mặt ngây thơ, thần sắc ung dung, nhưng đôi chân mày lại ẩn chứa sự thông thái có thể nhìn thấu hết thấy mọi việc.

Lý Ân tại thời khắc đó, cứ ngỡ cô gái trước mắt chính là tiên nữ hạ phàm, trong lúc nhất thời vậy mà đứng ngẩn người ra đó.

Cô gái đã tiến tới, nói:” Xin tự giới thiệu, tôi là Doanh Từ Dạ, là chủ hộ mới của căn hộ 403. Sau này, xin anh giúp đỡ nhiều hơn.”

Lý Ân lúc này mới khôi phục trạng thái bình thường, liền vội vàng đưa tay ra trước nói:”Chào, chào cô... Tôi, tôi là chủ hộ 404 tên Lý Ân.. Cũng mong được cô giúp đỡ! Doanh tiểu thư... Sống trong tòa nhà này, không cần quá lo lắng, chúng ta...”

“Tôi biết.” Doanh Từ Dạ sắc mặt vẫn như cũ không có gì biến đổi nói:” Phải cố gắng sống sót qua mười lần huyết tự, mới có thể tiếp tục tồn tại, đúng không? Tôi, sẽ làm được.”

“Chuyện đó... ah... Doanh tiểu thư dọn đến đây sống, đã nói với cha mẹ thế nào...”

“Cha mẹ tôi đều đã qua đời. Là lúc tôi còn rất nhỏ.”

“Ah... Thực xin lỗi, tôi...”

“Không sao... Đều là chuyện đã qua rồi.”

Thời điểm sắp đi đến trước cửa căn hộ 403, cô chợt nói:” Đúng rồi... Tôi nhớ hình như anh viết tiểu thuyết mạng?”

“Ừ...”

“Tên tác phẩm là gì?”

“[Phi Đạn], là... tiểu thuyết quân sự về thế chiến thứ 2.”

“Vậy à?” Cô gật gật đầu, lấy chìa khóa ra mở cửa, nói:” Tôi sẽ lên mạng xem.”

Cánh cửa đã đóng lại, nhưng Lý Ân vẫn còn ngơ ngẩn trước cửa ra vào. Chấm chú... dán chặt đôi mắt lên cánh cửa, dường như là muốn nhìn xuyên qua nó vậy.

Những ngày tiếp theo, Lý Ân lại trở về với công việc thường ngày trước đây, viết tiểu thuyết online để kiếm tiền nhuận bút sinh sống. Tuy là cuộc sống vô vị nhàm chán, nhưng nếu so với đoạn thời gian một tháng sống tại U Thủy Thôn thì lại hạnh phúc hơn rất nhiều...

Cha mẹ thỉnh thoảng vẫn gọi điện thoại đến, dĩ nhiên, là gọi vào điện thoại di động. Điện thoại của tòa nhà trọ này chỉ có thể gọi ra ngoài, nhưng lại không cách nào từ ngoài gọi vào đây. Cha mẹ vẫn như trước nghĩ Lý Ân đang thuê phòng trọ ngồi viết kịch sống như một trạch nam chính hiệu, nên khuyên hẳn mau tìm một công việc ổn định, thực tế một chút để sống qua ngày.

Chỉ sợ cha mẹ có nằm mơ cũng không ngờ được, đứa con trai này một năm qua đã trải qua bao nhiêu chuyện không thể tin được a?

Doanh Tử Dạ sinh hoạt rất nề nếp, ngày thường cô đều tham gia các buổi thảo luận theo thông lệ cùng các chủ hộ khác, tuy không thường lên tiếng, nhưng mỗi lần đều nghiêm túc ghi chép lại. Mặc dù cô cũng giống như Odakiri Yukiko, đều là người rất trầm tính, nhưng Odakiri Yukiko cho người ta cái cảm giác băng lãnh xa cách, còn cô lại cho người ta cái cảm giác như làn gió xuân ấm áp, nhẹ nhàng lướt qua mặt đất, khiến cho người ta rất thoải mái.

Cô cùng hàng xóm lầu 4 Odakiri Yukiko quan hệ cũng không tệ, hai người vẫn thường xuyên ngồi nói chuyện với nhau. Còn Lý Ân thỉnh thoảng cũng đến tìm cô, nói những chuyện có liên quan đến huyết tự chỉ thị cho cô nghe. Lý Ân phát hiện, sự bình tĩnh của cô quả thực khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi, hầu như không thể bắt gặp cô trong trạng thái bối rối hay bất an. Có lẽ... Cô đã nén chặt nỗi sợ hãi ở trong lòng, không để nó lộ ra trước mặt người khác chăng?

Đến tốt cùng lần huyết tự chỉ thị tiếp theo, khi nào sẽ đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 2: Tà ác chú thị

Hôm nay, Lý Ân lại đến nhà Doanh Tử Dạ.

Cô luôn dọn dẹp căn hộ rất sạch sẽ, sàn nhà không dính một hạt bụi nào, chuyện này rất hiếm thấy, bởi vì đa phần những chủ hộ khác đều chẳng ai có tâm tư như vậy.

Khi Lý Ân vào nhà, cô đang đeo một cặp kính gọng đen, xem ra hình như là đang tra cứu gì đó?

“Doanh tiểu thư... cô đang xem gì à?”

“Ừm, sắp xếp lại các ghi chú và những thông tin của các năm trước.” Doanh Tử Dạ đợi Lý Ân đi vào phòng khách, mới nói: “Uống trà không?”

“Không... không cần, tôi không khát. Sống ở đây, cô đã quen chưa?”

“Coi như cũng ổn...” Cô đợi Lý Ân ngồi xuống, sau đó bản thân cũng ngồi xuống, nói: “Xem các tư liệu này thì thấy... Nơi huyết tự của tòa nhà trọ này chỉ định, cơ bản không có ngoại lệ, đều sẽ xuất hiện ác quỷ oan hồn, nhưng mà... Tôi phát hiện, ma quỷ không rõ lai lịch và duyên cớ, chiếm tỉ lệ rất lớn.”

“Đúng vậy...”

“Hơn nữa còn không có quy luật gì, tựa hồ chỉ là muốn đẩy từng người một vào hoàn cảnh khủng bố rồi hành hạ đến chết.” Tử Dạ tháo mắt kính xuống, nói: “Nhưng hình như, người có thể sống sót, là người có thể từng chút một hiểu được chỗ nào là ‘sinh lộ’ của huyết tự. ‘Sinh lộ’ bị ẩn dấu, đó mới là điểm mấu chốt.”

“Đúng vậy a...” Lý Ân gật đầu nói: “vấn đề ‘sinh lộ’, là vô cùng trọng yếu, nhưng quy luật của nó cũng vô cùng khó nắm bắt, đây cũng là vấn đề mà Hạ Uyên và mọi người lúc nào cũng đau đầu nghiên cứu...”

“Ừm, tôi đúc kết được hai trường hợp tương đối trọng yếu, nói cho anh nghe một chút. Cụ thể là...”

Nói đến đây, bỗng nhiên thần sắc cô biến đổi, một tay giơ lên ôm lấy ngực trái! Tay còn lại bấu chặt vào ghế sofa, khuôn mặt lộ ra vẻ thống khổ...

Trái tim cảm thấy bông rã!

Nhanh như vậy đã tiếp nhận huyết tự lần thứ nhất?

Lý Ân lập tức quay đầu lại nhìn lên vách tường... Trên vách tường, hàng loạt vết máu từ trên đó chảy ra, hình thành những hàng chữ viết...

“Cái này...” Doanh Tử Dạ dần dần cảm thấy con đau đã bắt đầu thuyên giảm, nhìn về phía vách tường, thì thào nói: “Cái này là... Huyết tự chỉ thị?”

Huyết tự trên vách tường là:” Vào tháng 8 năm 2010 từ ngày 16 đến ngày 20, đến ngoại ô thành phố K, địa điểm là tòa biệt thự kiểu Châu Âu nằm ở bên trái đường Trác Phong, trong sân vườn của biệt thự có trồng ba gốc cây Phong. Đặc biệt nhắc nhở, sau khi tiến vào biệt thự, quý hồn sẽ hóa thân thành một đồ vật vô cùng bình thường ở trong biệt thự, khiến cho các người không cách nào phát hiện được. Người có thể tìm ra thứ mà quý hồn hóa thân, có thể trước khi kỳ hạn trên kết thúc, rời khỏi biệt thự.”

Doanh Tử Dạ lúc này đã không còn cảm thấy trái tim bông rất nữa, nhưng mà trên trán cô đã ướt đầm những giọt mồ hôi. Sau đó, huyết tự giống như là thấm vào tường vậy, biến mất.

Cùng lúc đó, còn có ba người, cũng đồng thời nhận được huyết tự chỉ thị.

Một trong số đó, chính là hàng xóm cùng lầu 4 Odakiri Yukiko.

“Ngôi nhà ma? Tìm được hóa thân của quý hồn là có thể rời đi?” Cô nhìn về phía huyết tự chỉ thị kia, chân mày dần dần nhíu chặt lại. Tựa hồ... Có chỗ nào đó không đúng a...

Còn hai người kia, chính là Hạ Uyên và chủ hộ 502 Đường Văn Sơn.

Điều kiện đặc biệt của huyết tự lần này làm tất cả bọn họ vô cùng lưu tâm. Hạ Uyên là bất an nhất, đã trải qua 5 lần huyết tự, y lẽ nào không biết đằng sau điều kiện đặc biệt này nhất định ẩn dấu hiện tượng gì đó rất đáng sợ?

Song... Khi đến đại sảnh tầng trệt, Hạ Uyên và ba người còn lại cực kỳ ngạc nhiên khi nhìn thấy Doanh Tử Dạ!

“Sao... Sao lại có thể!” Hạ Uyên kinh ngạc đến không ngậm miệng lại được.” Cô chỉ mới tiến vào nhà trọ, đây là lần thứ nhất chấp hành huyết tự a, tôi là người đã chấp hành 5 lần huyết tự, Odakiri Yukiko và Đường Văn Sơn đều đã chấp hành bốn lần huyết tự a! Cô... Cô sao lại...”

Sự chênh lệch cực lớn! Chuyện như vậy trước kia chưa bao giờ phát sinh qua a!

“Đúng vậy a...” Odakiri Yukiko cũng tỏ vẻ khó hiểu.” Thật không thể hiểu nổi a... Không thể nào. Cô... có đúng là lần đầu tiên chấp hành huyết tự?

Nhưng chuyện này lại không thể nghi ngờ. Doanh Tử Dạ chính là tiếp nhận căn hộ của Diệp Khả Hân.

Nhưng mà, Doanh Tử Dạ lại không có phản ứng gì thái quá, nói:” Chuyện này là họa hay phúc, cũng không có cách nào dự đoán. Có lẽ tôi có điểm gì đó đặc biệt a...”

Tuy cô tỏ ra rất thần nhiên, nhưng Lý Ân phát giác được, trong mắt của cô đã xuất hiện một chút bất an.

Đi vào bên trong nhà Hạ Uyên, vừa ổn định chỗ ngồi, Hạ Uyên đã lên tiếng mở màn:” Chuyện này thật sự là làm cho tôi quá bất ngờ rồi.. Cực ít có chủ hộ nào mới vừa dọn vào liền lập tức nhận được huyết tự chỉ thị... Những chủ hộ tiền bối cũng chưa từng nói cho tôi nghe có tiền lệ như vậy.”

Trong trường hợp bình thường, cùng một huyết tự chỉ thị quả thực sẽ có những người có số lần chấp hành huyết tự khác nhau tham gia, nhưng lúc nào cũng giống nhau là không có sự chênh lệch quá lớn. Ví dụ như tham gia lần thứ hai và tham gia lần thứ ba sẽ cùng một tổ, hoặc là lần thứ tư và lần thứ năm hình thành một tổ... Còn chủ hộ lần thứ nhất chấp hành huyết tự chỉ thị, và chủ hộ lần thứ sáu chấp hành huyết tự chỉ thị cùng một tổ hành động thì...

Quá mức khác thường rồi.

Cô là ai? Vì sao nhà trọ lại biệt đãi cô như thế?

Hạ Uyên, Doanh Tử Dạ, Odakiri Yukiko ngồi lại với nhau, bắt đầu thảo luận kế hoạch hôm nay.

“Tôi cũng không biết vì sao mình lại được biệt đãi như vậy,” Doanh Tử Dạ bình thản nói:” Bất quá, lần huyết tự chỉ thị này, có một nguy cơ tiềm ẩn. Không biết, các bạn có chú ý tới không?”

“Nguy cơ?” Hạ Uyên khó hiểu hỏi:” Nguy cơ gì?”

“Tìm ra thứ mà quý hồn hóa thân, có thể sớm quay về nhà trọ. Coi như là một điều kiện không tệ a, cái này cũng đồng nghĩa với cơ hội sống sót sẽ càng lớn hơn. Nhưng có thực là như vậy không?”

Doanh Tử Dạ nói xong, Hạ Uyên vẫn còn chưa hiểu, nhưng Lý Ân vừa nghe đã có vẻ hiểu, nói với cô:” Doanh tiểu thư ý của cô là... Cái này đối với chúng ta ngược lại càng thêm nguy hiểm đúng không? Bởi vì, muốn sớm rời khỏi đó, thì cũng có nghĩa là phải tìm đến chỗ quý hồn... Trong trường hợp bình thường chúng ta đều tận lực tránh không tiếp xúc với quý hồn, nhưng bây giờ nhà trọ lại đẩy chúng ta vào thế đối mặt với quý hồn.”

“Đây đúng là một điểm. Nhưng không chỉ có như vậy.” Doanh Tử Dạ chỉ lên vách tường, nói:” Huyết tự chỉ thị, rất mơ hồ. ‘Tìm ra’ như thế nào mới gọi là tìm ra? Quý hồn kia sẽ hóa thân thành hình thái gì đây? Có lẽ là một chậu hoa, có lẽ là một vũng nước... Mà ai biết nó có thể thay đổi hình thái hay không? Mà tìm ra, là ý nói phát hiện được nó là quý hồn, hay là đoán được nó là quý hồn? Tìm ra là phải nói ra mới tính, hay là trong lòng mình biết rõ thì đã được tính? Được người khác nói cho nghe có tính là ‘tìm ra’ hay không? Nếu như thứ đồ vật đó trực tiếp biến thành quý hồn xuất hiện ở trước mặt mình thì có tính là ‘tìm ra’ không?”

Quả thực, tìm ra, là khái niệm quá mơ hồ, Doanh Từ Dạ nói không sai.

Một khi hiểu sai khái niệm này mà ly khai khỏi địa điểm chỉ định, như vậy hậu quả... xin lỗi chịu không nổi!

“Tiếp theo chính là điểm nảy sinh vấn đề. Bởi vì khái niệm này không rõ ràng, cho nên chúng ta không biết phải hành động như thế nào? Nếu có một người, tự mình tìm ra được quý hồn. Thì khó tránh khỏi sẽ tạo nên biến động lớn, tất cả những người còn lại không phải đều sẽ nghĩ cách tìm hiểu từ người đã ‘tìm ra’ đó như thế nào mới gọi là tìm ra hay sao? Và nếu như người ‘tìm ra’ không chịu nói mà ích kỷ tự mình chạy trốn để thoát chết thì..., như vậy chỉ sợ những người khác sẽ không dễ dàng buông tha đâu a.”

Doanh Từ Dạ nói đến điểm then chốt, thì Lý Ân đã lập tức hiểu rõ.

“Sẽ có người... tàn sát lẫn nhau sao?”

“Ai biết được. Nhân tính là cái khó nắm bắt nhất đấy. Nếu so với quý hồn, tôi cảm thấy con người nhiều khi còn kinh khủng hơn nhiều lắm.”

Doanh Từ Dạ nói những lời này, Lý Ân cũng tán đồng. Trước mắt tuy các chủ hộ vẫn luôn đồng tâm cộng sức, nhưng mà, vì để sinh tồn, bản tính ích kỉ cũng sẽ theo đó mà lộ ra...

Đó mới là đáng sợ nhất!

“Nghe kỹ...” Hạ Uyên hít sâu một hơi, nói: “Ngày mốt là bắt đầu kỳ hạn chỉ định. Tôi nghĩ, ngày mai tôi sẽ đến địa điểm đó trước để tìm ngôi biệt thự. Tựa hồ huyết tự chỉ thị miêu tả không được rõ ràng lắm a, hơn nữa, trong kỳ hạn đó chúng ta cũng không thể chạy ra ngoài biệt thự được, nên bây giờ tôi sẽ đến trước hỏi thăm những người chung quanh biệt thự, xem xem có ai từng nghe nói trong biệt thự có người nào chết qua hay không, có lẽ sẽ thu thập được ít manh mối... Đến lúc đó tôi sẽ liên lạc với các bạn bằng điện thoại di động.”

Ngày tiếp theo, Hạ Uyên chạy trên con đường ngoại ô thành phố. Trước mắt cái duy nhất rõ ràng, chính là biệt thự nằm trên đường Trác Phong, trong sân còn có ba gốc cây Phong.

Cảm giác bất an của Hạ Uyên lúc này rất mãnh liệt... Doanh Từ Dạ rơi vào trường hợp cá biệt, cùng với điều kiện cổ quái của huyết tự lần này, tất cả dường như là một cái bẫy cực lớn.

Huyết tự chỉ thị lần này, quá mức quỷ dị rồi...

Nếu như là bình thường, y sẽ không vội vàng đề xuất chạy tới đây điều tra như vậy, nhưng lần này cảm giác bất an quá mức mãnh liệt, khiến y đứng ngồi không yên.

Hạ Uyên lái xe thật chậm trên con đường mòn rợp bóng cây, lúc này ánh nắng chói chang, chung quanh hoa nở khắp nơi, nhìn qua khung cảnh thật là yên bình. Nhưng Hạ Uyên lại cảm thấy phía trước chẳng khác gì một cái lỗ đen khổng lồ khủng khiếp nuốt chửng con người.

Cuối cùng cũng chạy vào đường Trác Phong, Hạ Uyên khống chế tốc độ xe chậm đến tối thiểu, nhìn kỹ hai bên, có không ít nhà cửa, nhưng so với hai chữ “biệt thự” thì còn có khoảng cách rất lớn.

Trong nhà trọ, Doanh Từ Dạ đã bắt đầu thu dọn hành lý rồi. Trong tủ lạnh dự trữ rất nhiều đồ ăn, nếu mà ăn tiết kiệm, thì có thể dùng trong năm ngày cũng không thành vấn đề gì.

Sau khi đóng xong hành lý, cầm lên một tấm bản đồ, cô liền chuẩn bị xuất phát.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Là tôi, Doanh tiểu thư.”

Là Lý Ân.

Cô mở cửa, hỏi: “Có chuyện gì sao? Lý tiên sinh?”

“Doanh tiểu thư...” Lý Ân do dự một hồi, mới lấy ra một cuốn bút ký đưa cho cô nói: “Đây là tôi ghi đó... Căn cứ vào kinh nghiệm một năm qua mà tôi tổng kết ra một ít quy luật. Cô có thể lướt qua, tham khảo một chút.”

Doanh Từ Dạ hơi ngỡ ngàng, nhận lấy sổ tay, nhẹ mở ra, thần sắc có đôi chút biến hóa, sau đó cô hỏi: “Vì sao lại giúp tôi? Có lợi gì cho anh không?”

Lý Ân có chút lúng túng, nhưng vẫn nhìn vào mắt Doanh Từ Dạ, đáp lời: “Chỉ là... Muốn giúp cô... Chỉ đơn giản như vậy. Đương nhiên, nội dung bút ký cô cũng chỉ có thể dùng để tham khảo, không nhất định mọi thứ sẽ diễn ra theo quy luật được ghi chép trong đó.”

“Không, tôi cảm thấy nó rất có giá trị.” Doanh Từ Dạ khép lại bút ký, nói: “Rất cảm ơn quyền bút ký của anh.”

“Nếu có thể giúp được cô... thì tốt rồi.”

Mà đúng lúc này, Hạ Uyên tại ngoại ô thành phố, một căn nhà lớn tan hoang khiến cho y phải chú ý.



Căn nhà kia hoàn toàn có thể gọi là một biệt thự, cao hai tầng lầu, chiếm diện tích rất lớn, ngoại thất bạc màu, tháp nhọn theo kiến trúc phương tây, bên ngoài là một vòng hàng rào sắt, trong sân, cũng chính xác có ba gốc cây Phong.

Chính là chỗ này!

Hạ Uyên lập tức dừng xe lại, trong lòng đã có chút khẩn trương. Dù sao... cũng cách ngôi nhà ma quá gần rồi. Hơn nữa không biết có phải là bị ảnh hưởng tâm lý hay không, mà mới vừa rồi còn cảm thấy ánh nắng chói chang vô cùng, bỗng nhiên lúc này lại trở nên âm u tăm tối, chung quanh, chủ yếu là những bông hoa héo rũ.

Lúc này xe của y, cách biệt thự một khoảng, ước chừng hơn 100m.

Y đã, không dám tiếp cận thêm nữa, thậm chí còn de xe trở lại một chút.

Cầm lên chiếc cặp màu đen để dưới chân, từ bên trong lấy ra một cái ống nhòm, y bắt đầu quan sát ngôi biệt thự này.

Đầu tiên y lấy một cuốn album tiêu bản thực vật, tiến hành so sánh với cây Phong bên trong sân vườn, xác định mấy gốc cây đó quả thực là cây Phong không thể sai được. Lập tức, y di chuyển ống nhòm đến cửa sổ lầu một.

Buổi tối hôm nay nửa đêm 0 giờ, sẽ phải vào ở chỗ này đây...

Nhìn xuyên qua cửa sổ, hình như đây là phòng ngủ, bởi vì bên trong thấp thoáng thấy có một cái giường lớn.

Tiếp theo Hạ Uyên di chuyển ống nhòm lên cửa sổ lầu hai.

Cái y nhìn thấy chính là... trước cửa sổ có một thân hình mặc quần áo màu đen đứng đó, tóc dài xõa vai, gương mặt thối rửa chảy nước, cái cảm hoàn toàn đứt lìa, chỉ nhờ vào một sợi gân phía dưới miệng mới chưa rớt xuống... Người! Trên gương mặt đó, một đôi đồng tử đỏ như máu, đang chăm chú nhìn thẳng về phía trước, hình như chính là đang nhìn Hạ Uyên!

Ống nhòm trong tay Hạ Uyên bắt chợt rơi xuống chân.

Mặc dù khoảng cách phải hơn trăm met, nhưng y vẫn hoảng sợ đến tột đỉnh.

Nhặt lại ống nhòm nhìn lần nữa... Trước cửa sổ lầu hai, đã không còn người nào nữa.

Phải đến ở trong ngôi nhà ma này sao? Còn phải tìm ra quỷ hồn này nữa sao?

Ngay cả là Hạ Uyên, giờ phút này cũng cảm thấy, muốn y làm như vậy, còn không bằng đi tự sát sướng hơn. Ở chỗ đó dù chỉ một phút đồng hồ cũng đã là tra tấn dã man! Mà cái tòa nhà trọ đó lại muốn bọn họ ở suốt năm ngày sao?

Y bắt đầu hối hận vì đến chỗ này sớm rồi.

Không chút chậm trễ, Hạ Uyên bắt đầu quay đầu xe, hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ biện pháp tìm ra chút ít manh mối, để biết rõ bộ mặt thật của con quỷ này!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.2 - Chương 3: “Nó” ở nơi nào? (1)

Huyết tự chỉ thị lần này, ngoại trừ Hạ Uyên và Doanh Tử Dạ, còn có hai người tham gia. Hai người kia chính là chủ hộ 402 nữ du học sinh Nhật Bản Odakiri Yukiko và chủ hộ 502 Đường Văn Sơn.

Dù sao, trong tòa nhà trọ này, có thể sống đến huyết tự chỉ thị lần thứ năm thứ sáu, thực sự là quá hiếm thấy. Mà Doanh Tử Dạ chỉ mới vừa vào nhà trọ sống, Đường Văn Sơn và Odakiri Yukiko, đều là chủ hộ lâu năm. Cái tổ hợp này thật sự kỳ lạ.

Đường Văn Sơn phụ trách lái xe, cả ba cùng tiến về khu ngoại ô thành phố.

Băng ghế sau, Doanh Tử Dạ và Odaki Yukiko ngồi cùng với nhau, hai người đều có tính cách hướng nội, ngồi cùng một chỗ, khiến cho người ta có cảm giác phi thường cổ quái. Doanh Tử Dạ với vẻ đẹp hồn nhiên trong sáng mà thông tuệ, còn Odakiri Yukiko thì lại có vẻ đẹp của một nụ hoa chớm nở rất nữ tính và mỏng manh, có thể nói mỗi người mỗi vẻ.

Đường Văn Sơn vốn cho rằng, hai cô này đều là loại người trầm mặc ít nói, đặc biệt là Odakiri Yukiko, chính là điển hình cho loại gương mặt ‘Poker

face', Doanh Tử Dạ cũng có tính cách tương tự, nên hai người mà ngồi lại với nhau, đoán chừng căn bản sẽ không nói chuyện. (Poker face: Khi chơi bài poker, đôi khi bài ta xấu, nhưng vẫn giả vờ rằng ta có bài đẹp, để khiến những người chơi cùng sợ mất tiền mà rút lui (fold), để lừa được họ, mặt ta phải không biểu hiện cảm xúc, không tài nào đọc được ta đang nghĩ gì. người ta gọi mặt đó là poker face. Poker face ngoài dùng trong poker còn dùng để chỉ một gương mặt không có cảm xúc, không vui, không buồn -> mặt của Yukiko đấy)

Nhưng trên thực tế... Hai cô gái này rõ ràng nói chuyện rất là hợp ý.

Rất ít khi thấy Odakiri Yukiko không cảm quyền [ The Tale of Genji ] dày cộp lật xem, mà lại nói chuyện rất hứng thú với người hàng xóm mới Doanh Tử Dạ này. Còn Doanh Tử Dạ, đối với cô bé người Nhật Bản này, cũng cảm thấy cứ chỉ đáng về của cô bé, không giống một người bình thường.

Odakiri Yukiko dùng hai tay chống cằm, tiếp tục nói: "Tôi, lúc nào cũng nghiên cứu về cái nhà trọ này. Đến tốt cùng quan hệ giữa nhà trọ và quý hồn là cái dạng gì, tôi vẫn như cũ không được rõ ràng lắm. Tôi hay nghĩ, là nhà trọ tạo ra quý hồn, hay là những quý hồn kia bản thân nó đã tồn tại, nhà trọ chỉ là lợi dụng chúng đến hành hạ và giết chết chúng ta? Nhà trọ và quý hồn, cô có cho rằng đó là quan hệ giữa người sáng tạo và thứ được người ta sáng tạo ra hay không?"

Doanh Tử Dạ lắc đầu nói: "Hiện nay dữ liệu và thông tin đều không đầy đủ, tôi cũng không cách nào chắc chắn điều gì. Cũng không cách nào chứng minh, sự xuất hiện quý mị của huyết tự chi thị, có đúng là do chính nhà trọ tạo ra hay không."

"Bí ẩn của nhà trọ còn rất nhiều đó," Odakiri Yukiko tiếp tục phân tích: "Ví dụ như cô... Mới vừa dọn vào nhà trọ đã nhận được huyết tự chi thị, hơn nữa còn là cùng với Hạ Uyên chấp hành cùng một cái huyết tự chi thị. E rằng, nhà trọ bắt đầu phát sinh biến hóa gì đó rồi..."

Odakiri Yukiko nói như vậy, quả thực có đạo lý.

"Đúng rồi, chắc là chuyện này cô còn chưa biết?" Odakiri Yukiko bỗng nhiên nhìn Doanh Tử Dạ nói: "Bắt đầu từ lần chấp hành huyết tự chi thị thứ sáu, chỉ cần kỳ hạn vừa hết, dù ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể mở ra thông đạo dẫn về nhà trọ. Nói cách khác, chỉ cần sống đến khi kỳ hạn chỉ định chấm dứt, thì cũng gần như là vượt qua thử thách rồi."

Doanh Tử Dạ chớp mắt một cái, gật gật đầu, nói: "Còn có chuyện này sao? Như vậy, Hạ Uyên có lợi nhất rồi. Đây là lần chấp hành huyết tự chi thị thứ sáu của y mà đúng không? Vậy khẳng định y càng thêm mong muốn tìm ra hóa thân của quý hồn kia. Bất quá tôi nghĩ y không có khả năng trực tiếp xông vào ngôi nhà ma đó lúc này đâu, dù sao chuyện đó quá mức nguy hiểm, hiện tại đoán chừng y đang ở phụ cận biệt thự để nghe ngóng tin tức, xem xem nơi đó có người nào từng chết qua hay không, hoặc là có truyền thuyết gì hay không a?"

Odakiri Yukiko lạnh lùng cười cười, nói: "Cô có cùng suy nghĩ với tôi đấy. Bất quá... Nếu cô đã nghĩ được đến mức này, thì chắc cũng biết, Hạ Uyên thật ra chính là một lão hồ ly a? Y có thể sống tới hôm nay, khẳng định cũng hy sinh không ít người cùng chấp hành huyết tự chi thị với y. Y so với người khác, càng nguy hiểm hơn nhiều. Nói là đi dò xét trước, nhưng tôi xem... Chỉ sợ y cho dù có phát hiện ra đầu mối gì, cũng chưa chắc sẽ nói cho chúng ta biết a. Lòng người hiểm ác, không thể không đề phòng a..."

"Chuyện này tôi biết." Doanh Tử Dạ đem đầu mình ngửa ra sau một chút, nói: "Bất quá, tôi nghĩ y chẳng thể nghe ngóng được cái gì đâu. Nếu chỉ đơn giản như vậy mà tìm được manh mối, nhà trọ không có khả năng ban phát điều kiện ưu đãi như thế. Tôi không hơi đâu phí sức đi làm chuyện vô bổ."

"Cô hình như là, một chút cũng không sợ hãi nhỉ?" Odakiri Yukiko càng lúc càng nghi hoặc, Doanh Tử Dạ nhìn thế nào cũng không giống một chủ hộ mới đến.

Doanh Tử Dạ lúc này chuyển đầu sang hướng cửa sổ.

Có thật là... Một chút cũng không sợ?

Thời điểm xe chạy đến ngoại ô thành phố, vừa chạy vào đường Trác Phong, Đường Văn Sơn lập tức nhìn thấy xe của Hạ Uyên.

"Lầu trưởng đã ở đây rồi này." Đường Văn Sơn đáp phanh, nhìn Hạ Uyên xuống xe đi về phía bọn họ.

Đường Văn Sơn thò đầu ra, hỏi: "Hạ lầu trưởng, có tìm được manh mối gì không?"

Sắc mặt Hạ Uyên thoát nhìn rất tái, y nhìn tứ phía một lượt, sau đó nói: "Các bạn chuẩn bị tâm lý cho thật tốt a. Muốn sống qua năm ngày này, tuyệt đối không thể có một chút chủ quan!"

Hạ Uyên hoàn toàn không có nói cho bọn họ biết sự tình ma quỷ trước cửa sổ kia.

Thời điểm hai chiếc xe chạy đến trước tòa biệt thự kia, Đường Văn Sơn đã cảm nhận được bầu không khí âm trầm nơi đây. Quả thực... là một sân khấu khá phù hợp cho vở diễn ngôi nhà ma a.

"Cô chắc là không sao đâu a." Bỗng nhiên Odakiri Yukiko nhìn Doanh Tử Dạ nói: "Dù sao cô cũng là lần đầu tiên chấp hành huyết tự chi thị, cho nên mức độ nguy hiểm của cô so với chúng tôi có lẽ nhỏ hơn rất nhiều. Lần thứ nhất chấp hành huyết tự chi thị mà bị chết, là chuyện hiếm đấy."

Doanh Tử Dạ bỗng nhiên cười một tiếng, nói: "Cám ơn cô an ủi. Yukiko tiểu thư... Hy vọng cô cũng có thể sống sót, bởi vì tôi cảm thấy cô và tôi đúng là nói chuyện rất hợp ý."

Bốn người xuống xe, đi đến trước biệt thự.

Khóa trên hàng rào sắt đã rỉ sét, không cần bao nhiêu sức đã có thể nhẹ nhàng mở ra.

Tiếp theo, bốn người ngồi ổn định trong xe, lẳng lặng chờ đến lúc nửa đêm 0 giờ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, không bao lâu, trời đã sụp tối.

“Chung quanh đây cơ hồ chẳng có ai ở a...” Đường Văn Sơn vừa nhai miếng pizza ăn liền đem theo từ trong tủ lạnh nhà mình, vừa thao tác laptop, nói: “Tôi đã điều tra, không có bất kỳ truyền thuyết ma quỷ nào về căn biệt thự này. Xem ra lại là một cái quỷ hồn không thể tra ra lai lịch nữa rồi.”

Doanh Tử Dạ lúc này đang suy tư...

Cô rất rõ ràng, nếu có người phát hiện hóa thân của quỷ hồn, tuyệt đối sẽ không đem bí mật nói ra, cũng không có khả năng đi nhắc nhở những người khác, mà sẽ trực tiếp bỏ chạy!

Bởi vì nếu như nói ra, thì tức là bốn người đồng thời chạy ra khỏi biệt thự, như vậy quỷ hồn tự nhiên sẽ đuổi theo. Hạ Uyên thì có thể lập tức trốn trở về nhà trọ, nhưng mà, ba người còn lại đều phải dùng xe để quay về nội thành. Trên đoạn đường này mà bị quỷ hồn đuổi giết thì..., thật sự rất nguy hiểm. Người thông minh đều sẽ để những người khác lưu lại trong căn biệt thự, kéo dài thời gian.

Khi cách thời điểm nửa đêm 0 giờ, chỉ còn chưa đến năm phút đồng hồ, bốn người đều xuống xe, đi về phía biệt thự.

Dọc theo con đường rải sỏi trong sân vườn, bốn người dần dần đi đến cửa trước của tòa biệt thự. Trên cửa bám một lớp bụi dày, vết nứt chằng chịt, rất dễ dàng mở ra.

Đi hết một cái hành lang dài, tiến vào một phòng khách cực lớn. Phòng khách này nối liền hai tầng lầu, trái phải hai bên phòng đều có cầu thang dẫn lên lầu hai.

Tuy rất cũ kỹ, nhưng cũng có thể nhận ra đây là một biệt thự rất xa hoa, không biết vì sao hiện tại lại không còn người ở nữa.

Trong phòng khách có bày vài bộ sofa, trên mặt sàn phủ một tấm thảm đỏ cực lớn, trên trần nhà treo hai ba ngọn đèn chùm khổng lồ, ở mỗi vách phòng đều đặt một cái giá treo áo. Trên tường có treo một vài bức tranh, còn ở góc tường thì đặt một gốc cây cảnh.

Sở dĩ nói nó là cây cảnh lý do rất đơn giản... Nếu như là cây thật, lâu như vậy không có người chăm sóc thì nó sớm đã chết khô rồi.

Bức tranh... Sofa... Bàn trà... Đèn chùm... Thang lầu... Thảm... Vách tường... Cây cảnh...

Mỗi một thứ, đều có thể là hóa thân của quỷ hồn.

“Bây giờ...” Hạ Uyên nói: “Mọi người thấp đèn lên trước đi”

Đúng lúc này, Doanh Tử Dạ đột nhiên ấn xuống công tắc một cái đèn chùm, kết quả... Vậy mà đèn lại sáng!

“Rõ ràng còn chuẩn bị điện cho chúng ta a, nhà trọ thật đúng là suy tính rất chu đáo.” Doanh Tử Dạ nhìn về phía mấy cái đèn chùm, lẩm nhẩm nói: “Ừm... Chụp đèn thứ nhất bên trái cách chụp đèn thứ hai đại khái là ba mét, chụp đèn thứ hai và chụp đèn thứ ba ước chừng là...”

“Nhớ mấy cái này để làm gì vậy?” Hạ Uyên khó hiểu hỏi.

“Nếu như những cái đèn chùm này là quỷ biến thành, như vậy nếu như lần sau khoảng cách phát sinh biến hóa, thì có nghĩa là chúng có khả năng đã di động qua.” Doanh Tử Dạ nói xong, còn rút điện thoại di động ra chụp lại vị trí mấy ngọn đèn chùm này. Sau đó, lại đi chụp mấy bức tranh và cây cảnh kia...

Doanh Tử Dạ làm như vậy, Odakiri Yukiko và Đường Văn Sơn lập tức cũng học theo cô bắt đầu chụp hình.

Điện thoại của Tử Dạ có độ phân giải camera rất cao, cho nên hình chụp rất rõ. Bất quá cô cũng không cho rằng chỉ cần làm như vậy là có thể đơn giản tìm ra được quỷ hồn.

Tiếp theo đi lên cầu thang, bắt đầu tiến về phía lầu hai. Tựa hồ chỗ này đã rất cũ kỹ, mỗi bước chân đạp xuống bậc thang đều phát ra thanh âm kêu kệt, lan can cũng lung lay sắp rơi ra rồi. Càng đi lên gần đến trần nhà, Tử Dạ lại càng nghiêm túc quan sát.

Trên mặt thảm không có hoa văn, nên khó có thể tìm được vật làm tham chiếu. Cho nên Tử Dạ rút trong ba lô ra dao rọc giấy, mỗi khi đi đến trước vật gia dụng nào đó, sẽ rạch một đường trên tấm thảm, nếu như sau này mặt thảm trước các vật gia dụng này mà không có vết cắt, thì chứng tỏ tấm thảm đã từng di động qua.

“Tôi muốn lưu ý các bạn, tuyệt đối không được di chuyển tấm thảm nha.” Doanh Tử Dạ lúc rạch những vết cắt còn đặc biệt nói rõ: “Nếu không, có lẽ sẽ làm tôi đoán lầm đó.”

Doanh Tử Dạ xác định ba người kia sẽ không làm như vậy, dù sao bọn họ cũng muốn biết hóa thân của quỷ hồn.

Còn lúc lên đến lầu hai, thì lại bất ngờ kinh ngạc như là vừa phát hiện ra tân đại lục vậy, Hạ Uyên đang dán chặt ánh mắt vào đằng trước... Một pho tượng!

Đó là một pho tượng thạch cao, điêu khắc chính là một cô gái khỏa thân người nước ngoài.

“Chẳng lẽ...” Hạ Uyên chậm chậm tiến về phía pho tượng đó, nói: “Cái này chẳng lẽ là quý hồn kia?”

“Theo lý thì sẽ không đơn giản như vậy.” Odakiri Yukiko lắc đầu nói: “Trực tiếp biến thành pho tượng? Cái này quá lộ liễu rồi a.”

“Cũng không hẳn.” Doanh Tử Dạ đi đến trước pho tượng thạch cao, nói: “Có thể là nhà trọ sẽ lợi dụng lối suy nghĩ này của chúng ta đó a.”

Tiếp theo... Trong nhiều gian phòng ở lầu hai, cũng tìm thấy các pho tượng thạch cao, phần lớn đều là điêu khắc nhân vật nào đó.

Vì vậy, Doanh Tử Dạ đưa ra kiến nghị: “Đường Văn Sơn, Hạ Uyên, giúp nhau đem mấy pho tượng thạch cao này chuyển hết xuống phòng khách, đặt bọn chúng nằm xuống hết, đặt bên trên vài thứ gì đó, sau đó chụp hình.”

Hai người vội vàng bắt tay vào di chuyển mấy pho tượng thạch cao này. Cuối cùng, trong phòng khách bày đầy tượng thạch cao, thoạt nhìn đúng là có chút quỷ dị.

“Mỗi pho tượng thạch cao, từng bộ vị đều phải chụp hình.” Doanh Tử Dạ vừa chụp hình vừa nói: “Biểu cảm, tư thế dù chỉ thay đổi rất nhỏ đều chứng tỏ tượng thạch cao đã từng di động qua.”

Sau khi hoàn thành toàn bộ công việc, bắt đầu phân chia phòng ốc. Tự nhiên là Hạ Uyên và Đường Văn Sơn cùng một phòng, Doanh Tử Dạ và Odakiri Yukiko cùng một phòng. Hơn nữa hai căn phòng được chọn cũng kề sát nhau, hai người trong mỗi gian phòng thay phiên nhau gác đêm.

Đóng cửa lại, Doanh Tử Dạ cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Cô sẽ tiếp tục đi tìm chứ? Doanh tiểu thư?” Odakiri Yukiko hỏi: “Hay là ngủ một giấc trước?”

“Tất cả mọi nơi trong biệt thự tôi đều chụp ảnh lại rồi. Sáng ngày mai sẽ thẩm tra đối chiếu, hiện tại không có gì phải vội.” Doanh Tử Dạ kéo một cái ghế qua ngồi xuống, nói: “Tôi ngủ trước đi. Bây giờ đang là mùa hè, trong phòng không có chăn cũng không sao. Tôi sẽ gác đêm.”

“Cô... Không sợ cái ghế mình đang ngồi là do quỷ biến thành sao?” Odakiri Yukiko nói một câu khiến người nghe choáng váng.

Doanh Tử Dạ gật gật đầu, nói: “Có đạo lý a. Bất quá... Cô sao lại không nghĩ cái giường này cũng là quỷ? Cái gì cũng sợ hãi lo lắng, chúng ta làm sao ở được năm ngày a? Tôi cũng không có khả năng đứng đó gác đêm, như vậy tuyệt đối sẽ mệt đến chết. Không sao đâu, không phải tôi là lần đầu tiên chấp hành huyết tự chỉ thị đó sao? Chắc không đến nỗi đen đui như vậy chứ hả.”

Đêm đã khuya.

Odakiri Yukiko đã ngủ say ở trên giường, còn Doanh Tử Dạ thì lại không buồn ngủ chút nào.

Cửa sổ thỉnh thoảng bị gió thổi kêu cọt kẹt, Doanh Tử Dạ hai tay đan vào nhau, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn chăm chú ra ngoài cửa.

“‘Nó’ rốt cục ẩn nấp ở nơi nào đây?”

Đúng vào lúc này, đột nhiên dưới lầu truyền đến tiếng vang thật lớn. Lập tức, tiếng nổ lớn không ngừng phát ra, Odakiri Yukiko cũng bị đánh thức.

Doanh Tử Dạ khi nghe được tiếng vang lớn đầu tiên, đã tức tốc lao ra khỏi phòng, đến đầu cầu thang, chạy xuống dưới, mở công tắc đèn chòm.

Tất cả các tượng thạch cao, toàn bộ đều bị đập nát nằm trên mặt đất.

“Cái này...” Doanh Tử Dạ chậm rãi đi về phía những pho tượng thạch cao này, đột nhiên, cô cảm thấy ớn lạnh!

Tại một cái chớp mắt đó, cô chỉ cảm thấy trước mắt tựa hồ mọi thứ đều biến thành màu đỏ của máu!

Một đôi mắt tà ác, ở một góc nào đó đang chăm chú dán chặt vào cô!

Doanh Tử Dạ lập tức nhìn xung quanh, nhưng mà, cô tìm không ra nơi bắn ra ánh mắt đó.

Hạ Uyên, Đường Văn Sơn và Odakiri Yukiko đều từ trên lầu chạy xuống, kinh ngạc nhìn cảnh tượng nơi này.

“Chuyện này... Đây là...” Đường Văn Sơn nhìn đồng thạch cao nát vụn trên mặt đất, nói: “Chẳng lẽ đây là...”

Những pho tượng thạch cao này đều được cố định vững vàng trên mặt đất, không có khả năng ngã xuống mà vỡ vụn. Nói cách khác... Chuyện này chỉ có thể là do ngoại lực tạo thành mà thôi!

Còn Doanh Tử Dạ lại cảm nhận được, đôi mắt tà ác kia, vẫn không ngừng hướng về phía mình mà mãnh liệt bắn ra những tia nhìn tràn đầy ác ý!

“Mày ở nơi nào?” Doanh Tử Dạ không ngừng quan sát chung quanh, không muốn buông tha bất cứ dấu vết nào sót lại, lấy ra điện thoại di động, căn cứ vào ảnh chụp mà so sánh sự biến hóa của căn phòng.

Cô rất rõ ràng, nhất định phải nhanh chóng tìm ra chủ nhân của đôi mắt tà ác kia.

Nếu không... Chỉ sợ chính mình sẽ trở thành người thứ nhất hy sinh!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.2 - Chương 4: “Nó” ở nơi nào? (2)

“Lập tức kiểm tra tất cả vật gia dụng trong nhà!” Doanh Tử Dạ quyết định thật nhanh, cô không tiếp tục để đầu óc mình tập trung vào những mảnh thạch cao vỡ nát này nữa, mà lập tức gọi bốn người Hạ Uyên đi kiểm tra những vật dụng đã đánh dấu. Cô cũng dùng bluetooth truyền hình ảnh đã chụp trong di động của mình cho ba người họ, yêu cầu bọn họ cẩn thận kiểm tra đối chiếu. Ảnh chụp và hoàn cảnh thực tế dù chỉ có một điểm khác biệt nhỏ thì đó cũng là chính là sự khác biệt.

Tuy Hạ Uyên mới là lầu trưởng, nhưng Doanh Tử Dạ từ đầu đến giờ thủy chung vẫn giữ được sự bình tĩnh hiếm có khiến cho ba người bội phục khí thế đó không thôi, cho nên lập tức dựa theo sự sắp xếp của cô mà hành động. Dù sao thì, nếu có thể tiếp tục sống, ai lại đi so đo mình bị ai chỉ huy ah.

Odakiri Yukiko kiểm tra trước nhất chính là những bức họa. Những bức họa trong tòa biệt thự này đa số được treo trên vách tường ở lầu một, số lượng ước chừng hơn mười bức, đều là tranh phong cảnh, phòng ốc, hoa quả các loại..., chỉ có hai bức là vẽ chân dung. Nhưng Odakiri Yukiko lại không đi kiểm tra hai bức họa chân dung trước, theo quan điểm của cô, quỷ hồn hóa thân thành nhân vật trong tranh chính là khả năng thấp nhất.

Còn bản thân Doanh Tử Dạ, thì lại chăm chú tìm kiếm những điểm thay đổi nhỏ nhất trong phòng khách ở lầu một bất luận đó có thể chỉ là gió thổi có lay.

“Mày ở nơi nào?”

Cô rất rõ ràng, nếu không nhanh chóng tìm ra thì... Cô có thể sẽ chính là người đầu tiên phải hy sinh!

Đúng lúc này, cô bỗng nhiên đưa mắt về phía những mảnh vụn thạch cao trên mặt đất!

“Chẳng lẽ...”

Cô lập tức ngồi xổm xuống, bắt đầu đem mấy mảnh vỡ thạch cao này tập trung lại. Tuy đã rất khó phân biệt, nhưng cô vẫn cố gắng dựa vào hình ảnh trong điện thoại di động thử so sánh lại.

“Khối này đúng... Cánh tay của nữ nhân này đúng a... Cái mảnh này đúng...”

Doanh Tử Dạ lúc này đang lo lắng cái mình e sợ rất có khả năng là đúng. Nếu như đó là sự thật, như vậy có lẽ sẽ tìm ra được hóa thân của quỷ hồn kia. Trên thực tế, cô cho rằng, những bức tượng thạch cao này bị nghiền nát không chỉ là vì khiến cho nhóm người mình lâm vào sợ hãi đơn giản như vậy.

Mà cô cảnh giác nhất chính là Hạ Uyên. Một khi y phát hiện ý đồ của cô, hậu quả thật khó lường. Cho nên tuy cô đang xới tung đám vụn thạch cao lên, nhưng ngoài miệng thì lại nói: “Không được rồi, phải nghĩ biện pháp đem đám thạch cao này ghép lại, nếu không thì sẽ không cách nào biết được mấy bức tượng thạch cao này có phải là do quỷ hồn hóa thân hay không...”

Cuối cùng, ba người kia trở về đều nói, không có phát hiện gì dị thường. Tất cả vật dụng bài trí trong nhà đều vẫn giống như trước.

Thật là vậy sao? Không, có lẽ là nó được ẩn dấu rất kỹ thôi...

Không thành công a!

Liên tục bận rộn hai ba giờ đồng hồ, trời cũng đã sắp sáng, thế nhưng mà vẫn không có cách nào đem những mảnh vỡ thạch cao này một lần nữa ghép lại với nhau.

Doanh Tử Dạ không cách nào chứng minh giả thiết của mình là đúng. Nhưng nếu như giả thiết đó đúng, thì những mảnh thạch cao này tuyệt đối không thể vứt bỏ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, nhưng mà, vẫn như trước, không có bất kỳ tiến triển nào. Cuối cùng, Doanh Tử Dạ tự mình đi khắp nơi trong biệt thự, bắt đầu kiểm tra xem có thứ gì phát sinh biến hóa hay không.

Lại trôi qua một giờ...

Vẫn không có tiến triển.

Làm sao bây giờ?

Làm Sao bây giờ?

Cảm giác buồn ngủ, cũng bắt đầu kéo tới. Nếu như sự tình cứ tiếp tục như vậy thì... hậu quả rất khó lường.

Nhìn những bức tượng thạch cao bị nghiền nát, cô cũng đã cảm thấy bó tay đành đứng dậy.

Sau khi hùng dũng, bốn người tùy tiện ăn một chút điểm tâm, coi như qua bữa. Tối hôm qua bốn người đều nằm ở phòng khách, mà Doanh Tử Dạ từ đầu đến cuối thủy chung không dám chớp mắt, cô rất rõ ràng... Một khi ngủ, rất có thể sẽ không có cách nào tỉnh lại nữa.

“Kế tiếp nên làm gì đây?” Hạ Uyên lúc này thoạt nhìn cũng không có chủ ý, nhìn về phía Doanh Tử Dạ.” Doanh tiểu thư, cô còn biện pháp gì không?”

“Tóm lại... Chúng ta phải tụ lại cùng một chỗ a, bất luận thế nào cũng đừng tách ra.” Doanh Tử Dạ đưa ra lý do rất đơn giản, đó là:” Kỳ thật tình cảnh hiện tại của chúng ta và bối cảnh trong thể loại tiểu thuyết bảo tuyết sơn trang rất giống nhau, nội dung cốt truyện có thể khác, nhưng các tác giả vẫn hay dùng chung một kiểu dẫn dắt, chính là tất cả mọi người sẽ lần lượt bị chết sau khi có người đầu tiên chết, và đều giống nhau là mạnh ai nấy lo phần mình, không chịu tụ tập lại với nhau.” (thể loại tiểu thuyết trinh thám “bảo tuyết sơn trang”: một nhóm người đến một nơi bị cô lập với bên ngoài, từng người một chết đi trong sự nghi ngờ lẫn nhau đến cực độ, đề cử hàng đầu cho thể loại này chính là quyển “Mười người da đen nhỏ” của Agatha Christie, Link ebook: tại đây)

“Nhưng mà...” Hạ Uyên dừng một chút, nói tiếp:” Định nhân của chúng ta không phải là nhân loại, mà là... quý hồn a...”

“Hạ Uyên tiên sinh... Không biết anh có phát hiện không. Kỳ thật huyết tự chỉ thị lần này, đối với chúng ta mà nói, có một điểm có lợi.” Người lên tiếng là Odakiri Yukiko.” Đương nhiên, lợi và hại là cùng tồn tại. Chỉ là nếu chúng ta tụ tập cùng một chỗ, điểm có lợi này sẽ càng nổi bật. Tất nhiên tôi cũng mới chợt nghĩ ra chuyện này thôi.”

“Điểm có lợi? Đường Văn Sơn tỏ vẻ rất khó hiểu.” Có ý tứ gì? Trú ở loại địa phương này, chúng ta còn có lợi?”

“Cậu nói Doanh Tử Dạ bọn họ trú trong ngôi nhà ma còn có một điểm có lợi?”

Giờ phút này tại nhà trọ, trong căn hộ 404 của Lý Ân. Vợ chồng Hoa Liên Thành, Y Hàm đang ở cùng một chỗ với hắn. Từ lúc bọn người Doanh Tử Dạ lên đường chấp hành huyết tự chỉ thị đến lúc này, Lý Ân lại nói, đối với bọn họ thì huyết tự chỉ thị lần này có một điểm có lợi.

“Đó là điểm nào?” Y Hàm lập tức nhanh miệng hỏi:” Rốt cuộc là điểm nào có lợi chứ?”

“Phải tìm ra hóa thân của quý hồn – chính là điểm này.” Lý Ân nói đến đây, ngừng lại một chút, nhìn về phía hai người, thấy bộ dạng bọn họ vẫn còn chưa hiểu, đành phải nói rõ hơn một chút:” Nếu đã yêu cầu “tìm ra” hóa thân của quý hồn, như vậy cũng tức là khi bốn người tụ tập cùng một chỗ, quý hồn sẽ không có khả năng hiện thân. Nếu không, bốn người đều sẽ lập tức biết rõ quý hồn hóa thân thành cái gì.”

Thì ra là vậy!

Lý Ân tiếp tục giải thích:” Nhất là Hạ Uyên. Y là lần thứ sáu chấp hành huyết tự chỉ thị, cho nên... Một khi y biết quý hồn hóa thân thành cái gì, đương nhiên là sẽ lập tức trốn về nhà trọ. Bởi vậy, ở bên người Hạ Uyên là an toàn nhất đó. Bình thường, nếu như quý hồn thân không biết quý không hay lại đột nhiên hiện ra nguyên hình giết chết bọn họ, e là bọn họ đến phản ứng cũng không kịp nữa. Nhưng mà đồng thời có đến bốn người thì lại khác rồi. Nói cách khác, thời điểm bốn người cùng tụ tập một chỗ, khả năng quý hồn xuất hiện gần như bằng không.”

Lại còn có chỗ tốt như vậy!

“Nhưng mà...” Y Hàm vẫn không hiểu:” Đối với Doanh Tử Dạ thì đây là lần đầu chấp hành huyết tự chỉ thị, đơn giản một chút cũng có thể lý giải. Nhưng mà đối với đám người Hạ Uyên... Sao lại có thể đơn giản quá mức như vậy?”

“Sai.” Lý Ân lắc đầu, tiếp tục phân tích:” Đối với Hạ Uyên mà nói, độ khó thật ra là lớn nhất, lý do chính là vì...”

“Bởi vì một khi anh phát hiện ra hóa thân của quý hồn, có thể lập tức bỏ chạy!”

Bên trong ngôi nhà ma, Doanh Tử Dạ nói toạc ra huyền cơ:” Hạ tiên sinh anh lần này chấp hành huyết tự chỉ thị là có lợi nhất, nhưng đó cũng chính là điểm bất lợi nhất... Đầu tiên, bởi vì một khi anh tìm ra quý hồn, liền lập tức có thể trốn về nhà trọ, như vậy, anh sẽ là người tích cực tìm kiếm khắp nơi trong biệt thự, như vậy anh càng có nguy cơ chạm trán quý hồn. Còn nữa, chính bởi vì anh rất dễ dàng trốn về nhà trọ... Cho nên khi tấn công anh, tuyệt đối sẽ không để anh có thời gian kịp phản ứng. Có lẽ anh còn chưa ý thức được bản thân bị quý hồn tấn công, anh đã chết ngắc rồi không chừng.”

Hạ Uyên nghe nói như vậy, cũng nhẹ gật đầu.

Doanh Tử Dạ lý giải quả thực rất có đạo lý.

“Bốn người cùng nhau đi tìm kiếm sẽ..., có hiệu quả nhất.”

“Nhưng mà...” Đường Văn Sơn nghi hoặc hỏi: “Lúc nào cũng ở chung một chỗ? Như vậy, tắm rửa thay y phục thì làm thế nào?”

“Đầu óc anh có vấn đề sao?” Odakiri Yukiko khinh thường nói: “So với tánh mạng, tắm rửa quan trọng hơn sao? Hơn nữa trong phim ma, nữ nhân một mình đi tắm gặp phải quỷ hồn tấn công chính là tình tiết phổ thông nhất trên màn ảnh đỏ. Tôi cũng nghĩ như thế. Bốn người mọi lúc đều tụ tập cùng một chỗ, hiệu quả tốt nhất.”

Nhưng mà... Tắm rửa thay y phục có thể miễn, còn chưa tính. Tắm rửa có thể thay bằng rửa tay chân mặt mũi, quần áo à, chịu bẩn một chút cũng không sao, hơn nữa đối với đàn ông mà nói..., chỉ cần không phải đồ lót, thì đứng trước mặt phụ nữ thay y phục cũng có thể chấp nhận được...

Thế nhưng mà vấn đề đi nhà xí phải giải quyết thế nào a?

Đi nhà xí làm sao có thể bốn người tụ tập cùng một chỗ a?

Tuy tánh mạng là rất trọng yếu, nhưng mà, ở trước mặt người khác phải mà đi nhà xí... Dù thế nào thì Odakiri Yukiko tự vấn cô tuyệt đối làm không được.

“Thời điểm đi nhà xí, đương nhiên phải tách ra.”

Đồng thời với lúc Doanh Tử Dạ nói ra những lời này, Odakiri Yukiko rõ ràng thấy hai nam nhân đối diện dường như lộ ra một chút thất vọng thì phải..

Doanh Tử Dạ đã có tính toán của riêng mình.

Trước đó cô đã đi kiểm tra qua WC. Đồng thời cũng đã chụp ảnh nơi đó lại. Thời điểm đi nhà xí, nhiều lắm là chỉ có thể ở chung với người cùng giới. Nhưng như vậy, mức độ nguy hiểm so với khi bốn người tụ tập một chỗ sẽ cao hơn không ít.

Cho nên... Nhà xí là nơi có độ nguy hiểm cực cao! Bởi vậy, cô cố gắng ở trong WC chụp nhiều ảnh nhất có thể.

Bốn người, cũng không thể cứ mắt to nhìn mắt nhỏ, ngồi ở phòng khách, như vậy không phải cách. Nhất định phải đi tìm kiếm những nơi quỷ hồn có khả năng đang ẩn nấp. Vì vậy bốn người đi chung với nhau, tìm kiếm khắp nơi trong biệt thự.

Tòa biệt thự tương đối lớn, lầu một lầu hai, đều có không ít gian phòng.

Sau khi tìm kiếm mấy giờ đồng hồ, Doanh Tử Dạ trong đầu không ngừng tính toán những vật dụng khả nghi trong nhà.

Đầu tiên chính là tấm gương.

Tính luôn trong WC, số gương trong tòa biệt thự này tổng cộng có hơn hai mươi tấm. Mà đối với những tấm gương thì chụp ảnh không có ý nghĩa, bởi vì tấm gương có khác thường hay không chỉ cần nhìn ảnh phản chiếu trong đó và thực tế có khác nhau không là được. Doanh Tử Dạ đứng trước mỗi tấm gương, đều cẩn thận nhìn thật kỹ, rồi mới rời đi.

Còn một nơi xem ra cũng rất khả nghi... Tủ quần áo. Là thứ lúc nào cũng đóng kín, nó rất dễ làm cho người ta sinh nghi và để ý. Mà trong biệt thự thì tủ quần áo có tổng cộng mười hai cái, trong mỗi chiếc tủ quần áo đều treo rất nhiều y phục. Mà tất cả y phục, đều là đồ nữ.

Chẳng lẽ lần này lại là một nữ quỷ?

Tại thời điểm mở ra một cái tủ quần áo, Tử Dạ phát hiện một bộ y phục màu đen. Sở dĩ chú ý đến bộ y phục đó, là vì trước đó cô chỉ nhìn thấy toàn y phục màu sắc rực rỡ, cơ hồ không có một bộ quần áo màu sắc đơn điệu nào.

Thời điểm cô lấy bộ y phục màu đen kia ra ngoài, đột nhiên nhận thấy, đầu lông mày Hạ Uyên nhú một cái.

Mặc dù chỉ là một chút mất tự nhiên, nhưng lại khiến cho Tử Dạ chú ý.

Cô vẫn không hoàn toàn tin tưởng, Hạ Uyên nói hôm qua y đến nơi này, không hề phát hiện điều gì.

Y phục... Chẳng lẽ y biết bộ y phục màu đen này có ý nghĩa sâu xa gì đó? Không đúng, nếu như vậy thì ngày hôm qua y nhất định sẽ đi tìm những bộ y phục màu đen.

Huyết tự chỉ thị không có đề cập đến bất cứ manh mối nào có liên quan đến hắc y, như vậy... Vì sao y lại đặc biệt quan tâm hắc y? Là vì màu đen tượng trưng cho bí ẩn sao? Cũng là một cách lý giải. Nhưng mà, Hạ Uyên là người đã trải qua năm lần huyết tự chỉ thị, sẽ không ngạc nhiên đến mức đó chứ hả?

Hắc y...

Đột nhiên Doanh Tử Dạ nghĩ đến, nếu ở bên ngoài biệt thự thì..., có thể nhìn thấy phía sau cửa sổ.

Hạ Uyên y chắc hẳn đã nhìn thấy thứ gì? Xuyên qua cửa sổ? Ví dụ như, ai đó mặc hắc y...

Doanh Tử Dạ vâng về hắc y trên tay, lúc tiếp tục chú ý Hạ Uyên, phản ứng của y lại chẳng có gì kỳ quái nữa rồi. Còn Doanh Tử Dạ lập tức đem hắc y trên tay treo trở vào bên trong tủ quần áo.

Sau khi đóng tủ quần áo lại, cô lấy ra băng keo trong, dùng băng keo niêm phong tủ quần áo. Nếu có “thứ gì” từ trong tủ quần áo đi ra, sẽ làm rách niêm phong.

Cô còn cố ý lưu lại trên băng keo, một đường kẻ bút lông rất nhỏ, như vậy một khi vị trí băng keo bị thay đổi, cũng sẽ bị phát hiện.

Sau khi cất đi cây bút, cô đã xác định... nhất định phải luôn chú ý đến Hạ Uyên. Trên thực tế cô đề nghị mọi người tụ tập cùng một chỗ, cũng là muốn thuận tiện giám sát Hạ Uyên.

Y rất có thể đã phát hiện gì đó nhưng không có nói ra...

Tỷ như manh mối về bộ hắc y này, cũng đừng hy vọng Hạ Uyên sẽ nói ra. Bởi vì y thầm nghĩ tự mình phải cứu lấy bản thân mình, còn những người khác có lẽ y chỉ xem như vật hy sinh thôi.

Bộ y phục màu đen kia, tuyệt đối có huyền cơ.

Chẳng lẽ hóa thân của quỷ hồn lại là hắc y sao?

Đi vào một gian phòng, hình như là một thư phòng. Bên trong đặt hai giá sách, mà trên giá sách, đa số là tiểu thuyết.

“Phải chú ý đến cái giá sách này một chút.” Doanh Tử Dạ đột nhiên nói với ba người kia.” Có chút vấn đề a.”

“Vấn đề?” Odakiri Yukiko nhìn lại, Doanh Tử Dạ chỉ vào chính là hàng đầu tiên của giá sách.

Hàng đầu tiên của giá sách, từ trái sang phải, tên sách là [ Các người u buồn ], [ Mọi người đều hạnh phúc ], [ Ác ma đều từ địa ngục kéo đến ], [ Có lẽ người sẽ tin tưởng ta ], [ Tìm vỡ khi thần chết hàng lâm ], [ Vô số oan hồn đang ở sau lưng người ], [ Hy vọng người sẽ lưu lại đây mãi ].

“Mấy tựa sách này hình như có chút quái dị ah,” Đường Văn Sơn chau mày nhìn mấy cuốn sách này, toàn bộ đều chưa nghe qua, tên sách cuốn nào cuốn nấy đều rất quái.

“Vẫn chưa phát hiện sao?” Doanh Tử Dạ nói.” Theo thứ tự từ trái sang phải, cuốn đầu tiên đọc chữ đầu tiên, cứ mỗi quyển tiếp theo lại đọc nhảy một chữ. Sau đó đọc liên lại thử xem...”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.2 - Chương 5: “Nó” ở nơi nào? (3)

Odakiri Yukiko lạnh lùng cười cười, nói:” Thật là có sáng kiến ah... Làm ra mấy thứ này để dọa chúng ta sao?”

Sau khi nói xong cô lập tức rút ra cuốn [ Tìm vỡ khi thần chết hàng lâm ], ném xuống đất, một chân dẫm mạnh lên!

“Đừng manh động,” Doanh Tử Dạ giữ chặt cô bé, nói:” Cái giá sách này chắc là có huyền cơ a.” Sau đó cô ngồi xổm người xuống nhặt quyển sách kia lên, dựa theo thứ tự vốn có đặt lại vào giá sách.

Doanh Tử Dạ chụp ảnh giá sách, đồng thời, cô cũng thỉnh thoảng chú ý xem Hạ Uyên có thêm phản ứng khác thường gì không.

Đến tốt cùng là ở nơi nào... Đến tốt cùng là ở nơi nào...

Cô biết rõ lo lắng chỉ tổ vô dụng, nên không ngừng suy nghĩ về những manh mối trước mắt đã thu lượm được.

Quỷ hồn hóa thân có khả năng là bộ hắc y không đây?

Tiếp theo vào lúc kiểm tra gian phòng, cô cố ý tìm xem trong tủ treo quần áo có thêm bộ hắc y nào không, nhưng mà, tựa hồ hắc y chỉ có một bộ, hơn nữa trong tất cả gian phòng đã tìm, thì đều là y phục phụ nữ.

Sau khi tìm kiếm một lượt các gian phòng, bốn người lại quay về phòng khách.

Doanh Tử Dạ tiếp tục đi về phía đồng tượng thạch cao bị nghiền nát, có ý muốn kiểm tra xem có biến hóa gì không. Mà ngay sau lúc này...



Quang cảnh trước mắt, lại biến thành một mảng đỏ như máu! Cái ánh mắt tà ác kia lại lần nữa nhìn chăm chăm cô!

Doanh Tử Dạ chỉ cảm thấy một cơn buồn nôn mãnh liệt, thân thể giống như là không thể đứng vững nữa rồi. Cô muốn quay đầu lại bỏ chạy, thế nhưng mà cái ánh mắt kia tựa hồ đã khiến cho toàn bộ thân thể của cô triệt để tê liệt.

Đôi mắt...

Lập tức, cô đột nhiên cảm giác có một đôi tay, vòng qua eo của mình!

Chuyện này làm cho Doanh Tử Dạ chấn kinh, rốt cục cô cũng quay người lại được, đồng thời cũng nhìn xuống phần eo xem xét, lại chẳng thấy bất cứ cái gì. Ba người sau lưng đều đang khó hiểu nhìn cô.

Doanh Tử Dạ sắc mặt đã trắng như tờ giấy, bắt đầu thở dốc liên tục, mồ hôi từ trên trán cũng bắt đầu không ngừng lăn xuống.

“Mọi người... Có thấy không?”

Giọng nói của cô giờ đây cũng đã run rẩy bầy.

Odakiri Yukiko cảm thấy rất bất ngờ, cô bé chưa từng thấy qua Doanh Tử Dạ bị khủng hoảng đến thế này. Nhưng cô bé là một người thông minh, đã trải qua bốn lần huyết tự chỉ thị, cũng biết rõ rất nhiều chuyện. Cô bé lập tức hiểu Doanh Tử Dạ nhất định là đã nhìn thấy hoặc tiếp xúc với thứ gì, nhưng bọn cô thì lại không hề phát giác.

Doanh Tử Dạ bắt đầu cảm thấy mình hơi bị ngầy thơ.

Bốn người tụ tập lại cùng một chỗ thì sẽ không xảy ra chuyện sao? Cô đã đánh giá quá thấp nhà trọ rồi.

Doanh Tử Dạ lập tức khôi phục thần sắc trấn định, lấy khăn tay ra lau mồ hôi, cố gắng ổn định lại tinh thần. Cô biết rõ, “Nó” đã bắt đầu động thủ với cô, tuy không biết là ở nơi nào, nhưng mà có thể khẳng định, “Nó” sẽ ra tay với cô!

Nhất định phải nhanh chóng tìm ra “Nó”!

Đã đến buổi trưa, bốn người tụ tập cùng một chỗ ăn một chút thức ăn coi như cơm trưa. Mặc dù đang ăn cơm, nhưng thần kinh người nào người nấy đều căng thẳng, lúc nào cũng chú ý đến chung quanh, chỉ sợ có đồ vật gì đó đột nhiên biến thành quỷ hồn.

Còn ánh mắt Doanh Tử Dạ từ đầu đến cuối thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ thạch cao trên mặt đất, và những giá áo chõng chó trong phòng khách.

Đang lúc nhai lấy bánh mì, đột nhiên sau lưng lại truyền tới một tiếng vang thật lớn. Bốn người đều giống như chim sợ náy đứng bật dậy, nhìn về phía gian phòng phát ra thanh âm, đồng loạt chạy ào đến!

Gian phòng đó chính là thư phòng.

Mà cái giá sách có vấn đề kia, giờ phút này không hiểu sao đã ngã trên mặt đất! Vô số sách vở rơi đầy trên mặt đất.

Tình cảnh lần này, lại càng làm cho bốn người cảm thấy quỷ dị.

Cái giá sách này nặng như vậy, không có khả năng nó tự ngã. Cùng với sự kiện mấy tượng thạch cao toàn bộ bị vỡ nát lần trước là hoàn toàn tương tự, đều chứng minh... Ẩn nấp trong bóng tối chính là “Nó”, vừa đùa bỡn vừa tra tấn mỗi người bọn họ.

Odakiri Yukiko cắn chặt đôi môi, cơ hồ cắn đến bật máu. Còn Doanh Tử Dạ cũng bắt đầu hiểu rõ... Giờ phút này tại tòa biệt thự này mỗi một khắc đều không còn an toàn nữa rồi.

Sau khi dời mắt khỏi giá sách, Doanh Tử Dạ ngồi xổm xuống nhìn kỹ mấy cuốn sách rơi vãi trên đất.

Cũng giống như mấy tượng thạch cao khi đó... Hiện tại, cũng không có cách nào so sánh thứ tự mấy quyển sách này với ảnh chụp nữa rồi.

Là tượng thạch cao? Hay là sách vở? Quỷ hồn đến tột cùng ẩn nấp ở nơi nào?

Doanh Tử Dạ cầm một cuốn sách lên, đại não nhanh chóng chuyển động. Đến tột cùng nên làm thế nào mới tốt? Tình hình trước mắt, xem ra dù làm thế nào, cũng không có cách tìm ra nó.

Hiển nhiên bản thân mình sẽ bị đùa bỡn, bị tra tấn... Rồi cũng sẽ bị giết chết.

Không có cách nào sao?

Đúng vào lúc này, đột nhiên gương mặt của một người xuất hiện trong đầu.

Lý Ân. Hắn không phải inh một quyển bút ký sao?

Cô suy tư một phen, rút quyển sổ tay, mở ra nhìn nhìn. Đối với mỗi lần kinh nghiệm của bản thân, Lý Ân đã viết ra tất cả nội dung suy luận, mạch suy nghĩ thấu đáo rõ ràng, làm cho người ta tán thưởng không thôi.

Cô quyết định thử nhờ cậy Lý Ân trợ giúp.

Doanh Tử Dạ bởi vì vậy mà quay sang Odakiri Yukiko hỏi thăm” Yukiko tiểu thư... Cô biết số điện thoại Lý Ân chứ?”

Dẫu sao, số điện thoại cố định của nhà trọ bên ngoài căn bản không cách nào gọi vào được.

“Ừ, có.”

“Nói cho tôi biết,” vừa nói Doanh Tử Dạ vừa rút điện thoại của mình ra, bắt đầu nhấn xuống một dãy số, tiếp theo, bấm nhanh số điện thoại Lý Ân.

Lúc này, sau khi chuông điện thoại của Lý Ân reo lên, hắn lập tức nhấc máy, nhận cuộc gọi.

“Lý Ân tiên sinh...”

“Là Doanh tiểu thư sao?” Lý Ân mỉm cười nói:” Có phải hỏi Yukiko tiểu thư số của tôi không?”

“Ừ.” Cô gật đầu nói:” Tôi nói cho anh nghe manh mối trong ngôi nhà ma, anh có thể suy luận ra hóa thân của quỷ hồn ở chỗ nào không? Hiện tại tôi chẳng có biện pháp gì cả...”

“Được rồi, cô nói thật rõ đi.” Lý Ân đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bất chợt đối với an nguy của Doanh Tử Dạ lại cảm thấy vô cùng nóng ruột.

Bất luận thế nào hắn cũng hy vọng Doanh Tử Dạ sống sót.

“Ừ... Hắc y? Giá sách?” Lý Ân vừa nghe cô thuật lại, vừa ghi chép những manh mối này xuống, đầu mày cũng đã nhanh chóng nhíu chặt.

Manh mối quá ít.

Thế nhưng mà, đợi đến khi manh mối nhiều hơn, chỉ sợ lúc đó đã có người hy sinh rồi.

Nấp ở nơi nào? Bức họa, giá sách, sách vở, tủ quần áo, quần áo, thảm, tượng thạch cao, cái ghế, giường, trần nhà, đèn chùm...

Cái gì cũng có thể là hóa thân của quỷ hồn! Không tìm ra manh mối, làm sao tìm được a!

Không... không đúng...

Không thể nào không tìm thấy manh mối đâu!

“Nhà trọ không có lý do gì lại ra cho chúng ta một cái đề khó giải như vậy,” Lý Ân nhấp ngụm nước, rồi lại tiếp tục nói vào điện thoại:” Bằng không thì, trực tiếp yêu cầu các bạn ở lại trong biệt thự năm ngày là được rồi, còn bày vẽ ra chuyện này thật đúng là dư thừa. Đây là tôi căn cứ vào những kinh nghiệm trước đây mà rút ra kết luận. Nói cách khác, muốn chúng ta tìm ra, thì tất nhiên sẽ cho các bạn một ít manh mối.”

“Manh mối...” Doanh Tử Dạ nhìn thoáng qua Hạ Uyên, nói vào điện thoại:” Trên thực tế, có manh mối hạng nhất...”

Giọng cô có vẻ hơi ấp a ấp úng, Lý Ân lập tức hỏi:” Cô không muốn để người bên cạnh nghe được? Vậy được rồi, nói cho tôi biết, người nào cô không hy vọng y nghe thấy? 1, Hạ Uyên, 2, Đường Văn Sơn, 3, Odakiri Yukiko, 4, toàn bộ. Trả lời tôi.”

“Một.”

“Đã rõ. Manh mối này có liên quan đến một?”

“Đúng, có liên quan đến hắc y.”

“Đã rõ. Cô nói tiếp.”

“Chuyện này...”

“Không thể nói? Để tôi đoán thử xem... Vào lúc y nhìn thấy hắc y, thái độ có chút mất tự nhiên?”

“Anh... làm sao lại biết được?”

“Cô đã chú ý y khi nhắc tới manh mối trọng yếu, cũng có nghĩa là cả hai có mối liên hệ khá mật thiết. Nhưng mà Hạ Uyên lúc ra ngoài không có mặc hắc y, hơn nữa bản thân y cũng rất ghét màu đen, do đó không lý nào trên người y lại có thứ làm cô liên tưởng đến hắc y, như vậy... chỉ có thể kết luận rằng y đối với hắc y nhất định có phản ứng gì rồi. Nói chung, nhà trọ sắp xếp huyết tự chỉ thị không có khả năng có mối liên hệ nào với người trong cuộc,

hoàn toàn tách bạch đấy. Nói cách khác phản ứng của Hạ Uyên nhất định là sinh ra trong lần huyết tự chỉ thị này. Như vậy... Hôm qua y xuất phát sớm đến biệt thự, đoán chừng đã nhìn thấy cái gì a. Ví dụ như, tại cửa ra vào biệt thự, hoặc là cửa sổ, thấy được quý hồn đang mặc hắc y, hoặc là bộ hắc y đó đang bay lơ lửng chẳng hạn... Bất quá khả năng sau là rất thấp, bởi vì nếu là như vậy, Hạ Uyên chắc chắn đã nhận định bản thân hắc y chính là hóa thân của quý hồn rồi.”

“Thì ra là vậy, tôi đã hiểu.”

Lý Ân trầm mặc hồi lâu, nói:” Nhưng mà, sẽ không đơn giản là hắc y. Cô đã niêm phong cái tủ treo quần áo kia?”

“Rồi. Làm như vậy cũng là vì xác nhận...”

“Biết rồi.” Lý Ân mở cửa sổ ra, đại não nhanh chóng tự vấn, rốt cục nói với Doanh Tử Dạ:” Tôi có một suy đoán. Bất quá muốn chứng minh lại có chút khó khăn.”

“Khó khăn?”

“Tôi hỏi cô một vấn đề...”

Sau khi Lý Ân nói ra vấn đề đó, Doanh Tử Dạ lắc đầu, nói:” Chưa, không có quá dễ ý đến a.”

“Đưa điện thoại cho Odakiri Yukiko.”

Sau khi Doanh Tử Dạ đưa điện thoại cho Yukiko, Lý Ân lại hỏi cô bé một vấn đề khác. Odakiri Yukiko sau một lúc suy tư, trả lời:” Không.. Hình như không cảm thấy có cái gì đặc biệt cả.”

“Vậy sao? Tôi hiểu rồi. Đưa điện thoại lại cho Doanh tiểu thư.”

Thời điểm điện thoại trở lại trong tay của Tử Dạ, cô cầm điện thoại lên và hỏi:” Anh... Rốt cục đang suy tính điều gì? Anh nghĩ ra cái gì rồi hả?”

“Tạm thời cô không cần nghĩ nhiều đến vấn đề tôi đã hỏi. Bất quá tôi cho rằng manh mối trọng yếu có lẽ đã xuất hiện, hoặc ít nhất là, trước khi giết chết người đầu tiên có lẽ sẽ xuất hiện.”

“Cái gì?”

“Cô nói là... Cô đã cảm nhận được một đôi mắt màu huyết hồng nhìn chăm chú lên người cô đúng không a?”

“Ừ... Đúng vậy, tràn ngập ác ý đó...”

“Làm sao cô biết đó là một đôi mắt màu huyết hồng?”

“Ah...”

Vì sao lại biết là... Đôi mắt màu huyết hồng...

Đúng vậy, vì sao?

“Cô thật ra chỉ nói là khi đó trước mắt cô bỗng nhiên biến thành một mảng màu đỏ, sau đó cảm giác được ai đó đang nhìn chăm chú vào mình, nhưng cô cũng không nhìn thấy người đã nhìn chăm chú vào mình đúng không a?” Lý Ân tiếp tục phân tích:” Vậy cô vì sao lại có cái cảm giác này?”

Vì sao...

Vì sao lại có cái loại cảm giác này...

“Tôi, tôi không biết... Hình như tôi, hoàn toàn bị đôi mắt kia khóa chặt lại, sau đó toàn thân giống như chìm vào biển máu vậy. Chính là dạng...”

Thật sự rất khó hình dung, rất trừu tượng.

Nhưng mà Lý Ân lại không thỏa mãn với đáp án này.

“Không thể là trừu tượng được. Phải có lý do cụ thể hơn chứ?” Lý Ân nói tiếp:” Tôi không cho rằng cô là loại người sẽ bị cái gọi là trực giác ảnh hưởng đến đến phán đoán của mình. Cái có thể làm cho cô quả quyết rằng đó là đôi mắt màu huyết hồng, phải là một cái gì đó rất cụ thể a?”

“Anh, anh nói rất đúng...”

“Hai lần cô phát sinh cảm giác như vậy, đều là ở phòng khách đúng không?”

“Ừ... Đúng vậy...”

Đúng lúc này, Doanh Tử Dạ đột nhiên chú ý tới một thứ.

Đó là... Tầm thâm màu đỏ trên mặt đất. Trên mặt thảm có chỗ bị cô cắt đi một góc, lộ ra bên dưới là mặt sàn đá cẩm thạch cực kỳ trơn bóng.

“Cô hiểu rõ chưa?” Lý Ân tiếp tục nói. “Cô ắt hẳn không phải bị trực giác trừu tượng nào đó ảnh hưởng tới. Mà là cô đã nhìn thấy thứ gì đó rất cụ thể.” Lý Ân rốt cục nói đến chỗ then chốt: “Cô nhìn xem có cái gì như vậy không?”

“Ừ... Đúng vậy.”

Doanh Tử Dạ ngồi xổm người xuống, nhìn về phía mặt sàn đá cẩm thạch trơn bóng đó.

Đúng lúc này, trước mắt lần nữa biến thành một mảng đỏ như máu, còn trên mặt đá cẩm thạch trơn bóng kia, bắn ra một ánh mắt tràn ngập ác ý, một đôi mắt vô cùng hung ác!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.2 - Chương 6: “Nó” ở nơi nào? (4)

Nhưng chỉ sau một cái nháy mắt, ánh mắt bắn ra từ nền đá cẩm thạch đã biến mất.

Bàn tay Lý Ân vô thức nắm chặt lấy màn cửa, hai mắt gắt gao nhìn ra ngoài cửa sổ, như thể giờ phút này hắn đang cùng Doanh Tử Dạ ở ngôi nhà ma ám đó vậy.

Mà đầu dây điện thoại bên kia, hắn nghe thấy thanh âm của Doanh Tử Dạ: “Thấy rồi... Tôi nhìn thấy rồi...”

“Cô nhìn thấy gì?” Lý Ân vội vàng hỏi. “Rốt cục... Cô nhìn thấy gì?”

Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm Doanh Tử Dạ: “Đá cẩm thạch... Trên đó phản chiếu một đôi mắt màu đỏ! Bất quá, hiện tại đã biến mất.”

“Quả nhiên là thế...” Lý Ân gật gật đầu, sự tình phát triển so với tính toán của hắn không sai biệt lắm, nhưng đến lúc rút ra kết luận, còn phải chờ thêm một thời gian ngắn nữa.

Nắm thật chắc điện thoại, Lý Ân hít sâu một hơi, nói: “Nhưng mà, hóa thân của quỷ hồn hắn không phải là đá cẩm thạch, tôi không cho rằng nó lại lộ ra rõ ràng như vậy.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.”

Còn ba người bọn Đường Văn Sơn thì lại bị phát hiện của Doanh Tử Dạ làm cho hoảng sợ, mặc dù không nhìn thấy cặp mắt kia, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nó.

“Tóm lại, cố gắng hết sức tránh xa các tấm gương.” Lý Ân cho cô một lời khuyên như vậy, cảnh báo. “Về phần nguyên nhân, trong bút ký của tôi cũng có ghi đó.”

“Ừ... Tôi đã từng đọc.”

“Đưa di động qua cho Hạ Uyên nghe, tôi còn muốn hỏi y mấy vấn đề.”

Doanh Tử Dạ đưa điện thoại cho Hạ Uyên, sau đó y và Lý Ân nói những chuyện có chủ đề hoàn toàn không có liên quan gì đến ngôi nhà ma, tiếp theo di động lại được trả về cho Doanh Tử Dạ.

Lý Ân nói với cô: “Trước mắt vẫn rất khó chứng minh suy đoán của tôi đúng hay sai. Nếu có đầu mối mới, tôi sẽ gọi lại cô.”

Sau khi cúp điện thoại, Lý Ân toàn thân nặng nề ngồi phịch xuống ghế sofa. Đồng thời, hắn cũng bắt đầu lo lắng cho Doanh Tử Dạ.

Kỳ thật muốn chứng minh phỏng đoán kia có đúng không, cũng không khó.

Thực kỳ lạ, rõ ràng chỉ mới quen biết nhau một thời gian rất ngắn, thế mà Doanh Tử Dạ ở trong lòng Lý Ân lại đã chiếm lấy một địa vị vô cùng trọng yếu như vậy. Nhưng... tại sao lại quen nhau ở trong tòa nhà trọ này kia chứ?

Lý Ân trong quá khứ, đối với cái kiểu thuyết pháp “vừa thấy đã yêu”, rất là xem thường, chỉ cho rằng đó là luận điệu của những tác giả tiểu thuyết ngôn tình. Thế nhưng, từ cái ngày đầu tiên nhìn thấy Doanh Tử Dạ, bất tri bất giác, Lý Ân đã bị cái khí chất trên người cô hấp dẫn rồi.

“Mày... Suy nghĩ đi đâu thế này?” Lý Ân vỗ lấy tóc mình, tự nhủ: “Sống ở cái tòa nhà trọ khủng bố này lúc nào cũng có thể mất đi tánh mạng, sao lại còn có tâm tình đi nghĩ mấy chuyện này chứ hả? Mà muốn nghĩ, cũng phải đợi đến khi được tự do, sau khi ly khai tòa nhà trọ này mới nghĩ đi.”

Thế nhưng, Doanh Tử Dạ có thể sống được bao lâu đây?

Lý Ân cảm giác được, nếu như Doanh Tử Dạ chết, hắn sẽ rất khó sở. Thực là kỳ quái ah, cho dù là Khả Hân làm hàng xóm với hắn một năm bị chết, hắn cũng bình thản tiếp nhận. Nhưng mà Doanh Tử Dạ, một nữ nhân mà thời gian quen biết còn chưa vượt quá mười ngày, lại làm cho hắn tiếc thương đến thế.

“Đừng chết nha... Doanh Tử Dạ...”

Lý Ân lúc này cũng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho cô mà thôi.

Mà ở trong tòa biệt thự kia, hiện tại bốn người cũng không dám đóng cửa phòng khách lại. Và Doanh Tử Dạ luôn cảm thấy, đại khái có thể thu hẹp phạm vi khả nghi lại bên trong phòng khách này.

Nhưng nếu là như thế... Hắc y, giá sách vân vân, đều hoàn toàn không có quan hệ gì sao?

Lúc này, bốn người đều ngồi ở trên bậc thang, nhìn căn phòng khách trống rỗng to lớn. Ở vị trí này, toàn bộ phòng khách đều có thể thu hết vào mắt, một khi có biến hóa cũng sẽ dễ ứng phó.

“Lý Ân rốt cục nói thế nào?” Hạ Uyên hỏi Doanh Tử Dạ: “Hắn có nói cho cô biết đó là thứ gì không?”

“Không có nói.” Doanh Tử Dạ lắc đầu.

Hạ Uyên lại chuyển hướng sang Odakiri Yukiko, hỏi: “Yukiko tiểu thư, Lý Ân nói với cô đó là thứ gì?”

“Không có.” Odakiri Yukiko vẫn như trước lắc đầu, cô bé đồng thời cũng nhớ lại vấn đề mà Lý Ân đã hỏi mình.

Cái đó là có ý gì?

“Cứ như vậy thật là buồn chán quá...” Đường Văn Sơn đề nghị: “Dù sao cứ tiếp tục như vậy, mọi người sẽ càng lúc càng khẩn trương, không bằng thoải mái tâm sự đi a. Mọi người nói ra cách nhìn của bản thân mình như thế nào được không?”

“Cách nhìn?” Odakiri Yukiko cười khò nói: “Chẳng phải cả ngày đã xem xét kỹ lưỡng mọi vật dụng trong nhà, anh cũng nhìn không ra mấy thứ đó có phải là hóa thân của quỷ hồn hay không a?”

“Không.. Thật ra tôi có một ý nghĩ.” Doanh Tử Dạ đột nhiên lên tiếng.

Odakiri Yukiko biến sắc, vội hỏi: “Ý nghĩ? Cô...”

“Những bức tượng thạch cao kia...” Lúc này ngón tay Doanh Tử Dạ chỉ về hướng đồng tượng thạch cao đang nằm chồng lên nhau đằng xa, mà đồng thời với lúc cô làm ra động tác này, bao gồm cả Odakiri Yukiko trong đó, tất cả mọi người không tự chủ được lập tức nhích người về sau mấy bậc thang.

Doanh Tử Dạ nói ra cách nhìn của cô: “Bởi vì những bức tượng thạch cao này đều nát vụn rồi, cho nên, chúng ta không cách nào xác nhận, những mảnh vỡ này... có phải là toàn bộ tượng thạch cao.”

“Là ý gì?” Đường Văn Sơn vẫn không hiểu. Thế nhưng, Odakiri Yukiko lại lập tức có phản ứng.

Cô bé lập tức nói: “Cô... Ý cô chẳng lẽ là, bên trong đồng mảnh vỡ thạch cao này có lẫn vào những thứ khác?”

“Những mảnh vỡ đó tôi đều so với ảnh đã chụp lại, nhiều lần so sánh, nhưng mà cũng không có khác biệt gì.” Doanh Tử Dạ thủy chung vẫn không rời mắt khỏi đồng tượng thạch cao: “Bất quá, cũng có thể tôi đã đoán sai rồi.”

Trước mắt bốn người, một mục tiêu chung dần dần đã hình thành.

Tìm ra quỷ hồn, phương pháp giải quyết ổn thỏa nhất, đó chính là bức quỷ hồn hiện ra nguyên hình, sau đó có thể sớm ly khai, trốn về nhà trọ.

Nhưng làm như vậy không khác gì dẫn hổ xuất động, tự tìm đường chết.

Đây là đánh cược. Đánh cược trong năm ngày có thể sống sót, hoặc là bức quỷ hồn hiện ra rồi thoát đi. Nhưng mà trước mắt dù có muốn đánh cược cũng không thể đánh cược, bởi vì căn bản là tìm không ra.

Đến tận cùng “Nó” ở nơi nào?

Odakiri Yukiko trải qua bốn lần huyết tự chỉ thị trước đây, đều không có lần nào bị tra tấn thần kinh kiểu thế này. Tuy quỷ hồn còn chưa chính thức xuất hiện, nhưng so với xuất hiện thì còn đáng sợ hơn. Biết rõ là ngôi nhà ma, lại phải 24/24 ở lại trong này.

Đột nhiên cô bé đứng lên, đi lên lầu.

Doanh Tử Dạ hỏi:” Yukiko tiểu thư, cô đi đâu vậy?”

“Đi WC ah. Còn nữa...” Odakiri Yukiko nhìn Doanh Tử Dạ nói:” Doanh tiểu thư cô có muốn đi cùng không?”

Doanh Tử Dạ suy nghĩ, vẫn là hai người cùng một chỗ sẽ an toàn hơn, vì vậy nói:” Được rồi, tôi cũng đi cùng.”

Đi qua một cái hành lang, phía trước chính là một phòng vệ sinh. Phòng vệ sinh có diện tích tương đối lớn, mà lúc đi tới trước cửa, Doanh Tử Dạ đột nhiên kéo Odakiri Yukiko lại, nói:”Yukiko tiểu thư... Chờ một chút. Lý Ân đã nói với tôi, cố gắng hết sức đừng đến gần tấm gương.”

“Tấm gương?” Odakiri Yukiko nghi hoặc nhìn cô một cái, đột nhiên hỏi:” Chẳng lẽ Lý Ân lại cho rằng quỷ hồn hóa thân thành tấm gương?”

“Không... Hẳn không có nói như vậy.”

Trong phòng vệ sinh có một tấm gương rất lớn, Doanh Tử Dạ tự nhiên biết rõ không thể đi vào. Nhưng mà, không có bất kỳ phòng vệ sinh nào mà không có tấm gương cả.

“Vậy làm sao bây giờ?” Odakiri Yukiko thần sắc rất xấu hổ:” Tôi... Rất gấp.”

Cô bé đối với Lý Ân vẫn luôn rất tín nhiệm, người nam nhân này xác thực không đơn giản, nếu không cũng không còn có thể sống sót đến khi huyết tự chỉ thị lần thứ tư chấm dứt.

Nhưng... Không vào trong thì, chẳng lẽ ở bên ngoài giải quyết?

Odakiri Yukiko tức khắc đỏ bừng mặt, còn Doanh Tử Dạ thì lại nói:” Ừm.. Vậy sao, thôi cứ lựa đại phòng vệ sinh nào đấy... Phòng này cũng tốt.”

Nhưng nhìn đối phương hung hăng trừng mắt nhìn mình, Doanh Tử Dạ biết rõ Odakiri Yukiko chắc chắn sẽ không đồng ý.

Tuy không phải đi vào rồi thì nhất định sẽ chết, nhưng trong tình cảnh quỷ dị thế này ai dám đánh cược? Chỉ vì vấn đề mặt mũi và tôn nghiêm mà khi không đi đánh cược cái mạng, quả thực không đáng.

Odakiri Yukiko oán hận nói:” Đưa đi động cho tôi... Tôi hỏi Lý Ân một chút! Vì sao lại không thể đến gần tấm gương!”

“Chuyện này...” Doanh Tử Dạ kè vào bên tai Odakiri Yukiko, sau khi nói mấy câu, cô bé lập tức nhẹ gật đầu. Nhưng sắc mặt vẫn rất khó tin nói:” Có đơn giản vậy không? Không đến mức đó chứ? Nếu đơn giản như vậy có thể nhìn ra được hóa thân của quỷ hồn vậy đó chẳng phải...”

“Yukiko tiểu thư, đây chỉ là đề phòng vạn nhất thôi a...”

“Cô ngốc à?” Odakiri Yukiko lúc này lại trực tiếp xoay nắm cửa muốn đi vào trong, còn nói:” Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải sẽ biết được hóa thân của quỷ hồn sao?”

“Nhưng mà... Như vậy cô cũng sẽ rất nguy hiểm..”

“Nguy hiểm thì bất cứ lúc nào cũng sẽ có.” Tiếp theo cô bé dứt khoát đóng cánh cửa lại.

Odakiri Yukiko sau khi tiến vào phòng vệ sinh, đầu tiên là lập tức nhìn về phía tấm gương

Rất bình thường, không có bất kỳ điểm nào không đúng.

Bất quá Odakiri Yukiko bấm sinh cực kỳ cẩn thận, ánh mắt thủy chung không hề rời khỏi tấm gương.

Mở khóa quần, sau đó ngồi xuống mặt bồn cầu, Odakiri Yukiko đột nhiên cảm thấy có một loại áp lực khiến mình hô hấp vô cùng khó khăn.

Giống như... Bị một ánh mắt tà ác đang nhìn chăm chăm vào!

“Đến rồi?” Cô bé cắn chặt môi, gắt gao nhìn chăm chăm vào tấm gương, nói:” Đến rồi thì ra đi!”

Đột nhiên, một tiếng mở cửa vang lên, Odakiri Yukiko vội vàng nhìn lại, nhưng cánh cửa đã đóng lại.

Ngay sau đó... Cô bé nhìn thấy trong gương, xuất hiện một người toàn thân mặc hắc y, trên mặt lại là thịt thối trộn lẫn với máu tươi, một đôi mắt màu đỏ, cái cằm vỡ ra, còn dính trên miệng được là nhờ mấy cọng gân giữ lấy nó... Ác quỷ!

Doanh Tử Dạ giờ phút này vẫn như trước canh giữ ở cửa ra vào, chờ Odakiri Yukiko đi ra.

Thế nhưng... Thời gian không ngừng trôi qua, cô bé vẫn chưa trở ra.

Chẳng lẽ...

Chân của cô, không ngừng bước lùi về phía sau.

Lý Ân đã nói đúng!

Đúng vào lúc này, đột nhiên cửa phòng vệ sinh bật mở. Còn bên trong, nằm trên mặt đất là thi thể Odakiri Yukiko. Nhưng mà đầu cô bé... Lại xuất hiện ở bồn rửa tay trong phòng vệ sinh!

Doanh Tử Dạ lập tức quay đầu lại chạy, dùng hết tốc lực hướng đằng sau chạy như điên!

“Nó” rốt cục đã ra tay!

Đang khi cầm đầu chạy về phía trước, thì trước mặt lại đang có người chạy đến, là Hạ Uyên toàn thân nhuốm máu!

“Doanh tiểu thư...” Hạ Uyên vẻ mặt hoảng sợ nói: “Đường Văn Sơn, Đường Văn Sơn hán đã chết!”

Chết?

Doanh Tử Dạ choáng váng, cô lập tức cùng Hạ Uyên chạy trở lại chỗ cầu thang, chỉ thấy... Đường Văn Sơn rõ ràng bị treo cổ ở ngọn đèn chùm trên trần nhà! Quần lấy cổ anh ta chính là một sợi dây thừng màu đen!

“Chuyện này... Đã xảy ra chuyện gì?” Doanh Tử Dạ vừa định hỏi Hạ Uyên bên cạnh, nhưng cô vừa mới mở lớn miệng, lập tức đã dừng lại.

Trong lòng của cô đã có một giả thiết táo bạo. Có lẽ... chân thân của “Nó” chính là...

“Hạ lâu trường... Chúng ta đến phòng vệ sinh lâu một đi.”

Hạ Uyên tựa hồ đối với Doanh Tử Dạ rất tin tưởng, cũng không hỏi lý do, đã theo cô chạy vào bên trong phòng vệ sinh lâu một. Doanh Tử Dạ đặc biệt lựa một phòng vệ sinh có cửa sổ, một phòng vệ sinh có thể lập tức ly khai biệt thự.

Sau khi bước vào phòng vệ sinh, đầu tiên là cô nhìn về phía tấm gương...

Tấm gương, có thể phản chiếu ánh thật. Tuy phương pháp này rất đơn giản, nhưng lại phải trả một cái giá rất đắt bởi vì cùng lúc bản thân tìm ra quỷ hồn, thì nó cũng nhìn thấy mình.

Trong gương, bên cạnh Doanh Tử Dạ, vốn là vị trí của Hạ Uyên, nhưng hiện tại đứng đó là một thân hắc y, với một đôi mắt màu huyết hồng, một xác chết thối rửa khủng bố giống như ác quỷ!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.2 - Chương 7: Sinh lộ

Quay trở lại ngày hôm qua, thời điểm Hạ Uyên mới vừa đến trước tòa biệt thự kia.

Khi y nhìn qua ống nhòm thấy được tình cảnh kinh người đằng sau cửa sổ, lúc đó phản ứng đầu tiên chính là muốn bỏ chạy trước đã, rồi sẽ thăm dò mạnh mẽ ngôi nhà ma này sau.

Thế nhưng, ngay lúc Hạ Uyên quay đầu xe, chuẩn bị rời khỏi đó, đột nhiên... Một bàn tay đầm đìa máu tươi, xuất hiện ở trước mũi xe!

Còn chưa kịp phản ứng, một màn đen đã lập tức bao phủ lấy kính xe.

Hai mắt Hạ Uyên chỉ nhìn thấy một cái miệng lớn há ra, cả người y hoàn toàn bị nuốt vào!

Hạ Uyên... Sau đó tại nơi này xuất hiện trước mặt bọn người Doanh Tử Dạ, nhưng thật ra là...

Doanh Tử Dạ ngay khi nhìn thấy chân tướng trong gương, lập tức phóng một bước xa đến bên cửa sổ, dùng hết sức nhảy ra ngoài! Sau đó, cô căn bản không quay đầu lại, dốc sức liều mạng hướng về phía hàng rào mà chạy tới!

Doanh Tử Dạ nhiều lần nghiên cứu huyết tự, rốt cục tự rút ra một kết luận. Huyết tự nói, quỷ hồn sẽ hóa thân thành một thứ “đồ vật” “vô cùng bình thường”. Nhưng vấn đề ở chỗ, bất kỳ vật gì trong ngôi nhà ma, mặc dù cũng là những vật gia dụng bình thường trong nhà, nhưng bất cứ ai cũng sẽ không cảm thấy đó là vô cùng bình thường đâu. Chỉ mỗi việc nó tồn tại trong ngôi nhà ma, cũng đã đủ không bình thường rồi.

Như vậy dưới loại tình hình này, như cũ có thể ở trong mắt mọi người, coi là bình thường, chỉ có những chủ hộ mà thôi.

“Đồ vật”... Lúc ban đầu Doanh Tử Dạ vẫn còn băn khoăn ý nghĩa của từ này, nên đối với suy luận của bản thân không tự tin lắm, nhưng sau đó thì cô đã bình tĩnh suy nghĩ lại. Đối với nhà trọ mà nói, những người như bọn cô, so với “đồ vật” có chỗ nào khác nhau đâu chứ? Bất quá chỉ là một thứ đồ chơi dùng để đùa giỡn tra tấn mà thôi.

Doanh Tử Dạ sau khi đã tự rút ra được kết luận đó, lập tức nghĩ ngay người có khả năng bị giả dạng, chỉ có thể là người sớm đến biệt thự - Hạ Uyên, hơn nữa Lý Ân tựa hồ cũng ngầm có cùng suy nghĩ như cô, bởi vì lúc đó qua điện thoại hắn đã hỏi Doanh Tử Dạ:” Cô cảm thấy Hạ Uyên có chỗ nào không bình thường không?”

Trên thực tế sau đó Lý Ân lại tiếp tục đem vấn đề này hỏi Odakiri Yukiko, mà cô bé cũng chỉ đáp không cảm thấy gì.

Chẳng lẽ đã đoán sai?

Hắn còn đi một nước cờ cuối cùng, kêu Hạ Uyên nghe điện thoại, hỏi thăm mấy vấn đề mà chỉ có Hạ Uyên mới biết. Nhưng mà, y đều nhất nhất đối đáp trôi chảy. Đến bước đó, Lý Ân cơ bản gần như gạch bỏ giả thiết này của mình.

Thế nhưng, vì để phòng ngừa vạn nhất, hắn như trước khuyên Doanh Tử Dạ cố gắng đừng tiếp cận tấm gương. Dù sao, có khả năng Hạ Uyên vừa đứng trước gương, sẽ lập tức hiện ra hình dáng quỷ hồn. Căn cứ kinh nghiệm trước đây, có những quỷ hồn đôi khi ở trong gương, hoàn toàn lộ ra nguyên hình.

Tình cảnh Doanh Tử Dạ hiện tại vô cùng nguy hiểm, nếu như Hạ Uyên đã bị quỷ hồn giả dạng thì..., như vậy người tiếp theo phải chết chính là cô. Muốn sống sót, chỉ có cách tìm ra quỷ hồn hóa thân, như vậy lập tức có thể ly khai biệt thự. Cuối cùng, Doanh Tử Dạ cũng nghĩ đến cái giả thiết này, đồng thời cũng lợi dụng tấm gương tiến hành nghiệm chứng.

Doanh Tử Dạ chụp lấy hàng rào, tung người nhảy lên, đã ở bên kia hàng rào, tiếp theo rút ra chìa khóa sơ-cua mà Đường Văn Sơn đã chuẩn bị cho cô, mở cửa chiếc xe đang đậu bên ngoài biệt thự.

Cô vừa ngồi vào xe, đồng thời với việc khởi động động cơ cô cũng đánh mắt nhìn nhanh một vòng xung quanh, nhưng mà... Lại không có bất cứ động tĩnh gì.

Nhưng như vậy lại càng thêm khủng bố...

Động cơ đã nổ, Doanh Tử Dạ đạp chân ga, đột nhiên, cô nhìn vào kính chiếu hậu... Thấy xe Hạ Uyên từ sau băng lên, ác quỷ kinh tởm kia đang an vị phía đằng sau tay lái!

Doanh Tử Dạ đạp lún chân ga, chiếc xe lập tức giống như mũi tên xông thẳng ra đường!

Đoạn đường ngoại ô này cực kỳ vắng vẻ, Doanh Tử Dạ lúc này chỉ muốn mau chóng tiến vào nội thành, có thêm nhiều xe mới có thể nghĩ cách cắt đuôi nó.

Nếu như... Nếu như phát hiện sớm một chút thì tốt rồi..

Tuy không ngừng tăng tốc, nhưng chiếc xe đằng sau vẫn như trước bám riết không buông.

Bất quá Doanh Tử Dạ cũng không có khẩn trương, cô đã đọc được trong bút ký của Lý Ân có một quy luật. Thông thường, đang trên đường trốn chạy về nhà trọ, lúc mới bắt đầu truy đuổi quỷ hồn cũng sẽ không ra tay quá ác liệt, chủ hộ có cơ hội tránh thoát rất lớn. Còn càng tiếp cận nhà trọ, quỷ hồn mới càng đuổi giết đáng sợ hơn, càng khó tránh né được.

Hiện tại ác quỷ kia vậy mà đang dùng phương thức của nhân loại để truy đuổi cô, cũng không có bộc lộ ra năng lực đặc dị gì cả, ví dụ như đột nhiên xuất hiện bên trong xe, hoặc là dán người bên ngoài xe, càng không có khoa trương như trong phim kinh dị, chỉ dựa vào đôi chân chạy hoặc bò là có thể bắt kịp ô tô.

Trước khi chạy trở về đến nhà trọ, cô còn có cơ hội lên kế hoạch làm thế nào để đào thoát.

Trong bút ký Lý Ân đã viết, quỷ hồn dù bất luận dùng biện pháp gì đều không thể giết chết. Trước đây có những chủ hộ đã từng thử nghiệm qua, tưới máu chó mực, treo ảnh Chung Quỳ, đeo thập tự giá, lên Ngũ Đài Sơn thỉnh cao tăng ban bùa hộ mệnh, mua phù chú trừ tà, tất cả đều không dùng được. Trước đây còn có chủ hộ mua cả kiếm gỗ đào, đi chém quỷ hồn, kết quả bản thân chết rất thê thảm.

Tóm lại, những phương pháp dân gian truyền thuyết có thể khu tà đuổi quỷ, các chủ hộ toàn bộ đều thử qua rồi, không có bất cứ cái nào hiệu quả cả. Cho nên, muốn giết chết quỷ hồn, đó là chuyện tuyệt đối làm không được. Điểm này, nếu so với những bộ phim kinh dị không thể phá giải cũng không khác lắm. (phim kinh dị không thể phá giải: đề cử cho thể loại này là series Final Destination.)

Mà cách “phá giải” duy nhất, chính là trốn về nhà trọ.

Quỷ hồn đều là tồn tại duy tâm, còn chủ hộ chỉ có thể dùng những vật dụng thông thường và phương thức duy vật để mà trốn chạy. Thế nhưng, từ xưa đến nay vẫn có người thành công trốn về nhà trọ. Tổng kết lại thì... hoặc là vận khí siêu tốt, quỷ hồn hơi chậm một chút, để y vừa kịp tiến vào nhà trọ, nhưng khả năng này không nhiều lắm, mà nhiều hơn chính là, bởi vì có những chủ hộ khác làm đá lót đường, quỷ hồn đang lúc bận bịu giết chóc nhóm



chủ hộ này, thì một ít chủ hộ khác lại tranh thủ chạy vào nhà trọ.

Nói cách khác...

Nếu như chỉ có một mình còn sống chạy về nhà trọ, thì đó chính là vô cùng hung hiểm đấy. Doanh Tử Dạ luôn cố gắng tránh cho tình huống như vậy phát sinh, nhưng bây giờ, vẫn đã xảy ra.

Đơn độc một mình, mặc dù hiện tại may mắn còn sống, nhưng mà càng đến gần nhà trọ, mình lại càng nguy hiểm. Từ lối vào cư xá đến ngõ hẻm nhỏ, lại đến cửa lớn tòa nhà trọ, chỉ cần quỷ hồn mai phục tại bất cứ địa phương nào, cũng có thể đẩy mình vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục. Nhất là con hẻm nhỏ dẫn vào nhà trọ, nó tương đối chật hẹp, gần như chỉ để ột người có thể đi qua, tránh cũng không thể tránh. Trong bút ký Lý Ân còn đặc biệt nhấn mạnh một điểm, trước đây từng có chủ hộ nghĩ ra một biện pháp, chạy đến vách tường sát con hẻm dẫn vào nhà trọ rồi leo qua, nhưng cuối cùng y phát hiện... Nếu như không phải đi từ đầu con hẻm, thì cuối cùng đây chỉ là hẻm cụt, cũng không cách nào chạy vào mảnh đất trống mà nhà trọ tọa lạc.

Nói cách khác... Chỉ có một đường đi vào ngõ hẻm kia! Một chút mảnh khõe, cũng không có! Hơn nữa con đường kia cũng chỉ có thể đi bộ, không tồn tại bất cứ cách nào khác!

Đã chạy hơn mười phút đồng hồ, tuy chiếc xe sau lưng vẫn bám riết, nhưng mà, thủy chung lại không vượt qua mình. Nhưng, một khi tiến vào nội thành, chỉ sợ sẽ rất là phiền toái đây.

Trong bút ký Lý Ân có viết, trước mắt những quỷ hồn đã từng chạm trán, không có một con nào sợ hãi ánh sáng mặt trời, hay những chỗ đông người. Cho dù ở nơi công cộng rất nhiều người tụ tập vẫn có thể hiện thân, chỉ là thông thường chỉ có chủ hộ mới có thể nhìn thấy được thôi.

Thời điểm hiện tại, Doanh Tử Dạ vô ý thoáng liếc sang ghế phụ... Đập vào mắt, là một đôi mắt màu đỏ như màu huyết hồng, cái cảm vỡ nát lung lảng, chỉ dính với miệng nhờ vào mấy cọng gân!

Doanh Tử Dạ không kịp phản ứng gì nữa, chỉ cảm thấy thân thể bị ném mạnh, lập tức ngã xuống trên sàn nhà lạnh toát!

Ngồi thẳng người lên xem xét... Rõ ràng lại xuất hiện trên sàn nhà tòa biệt thự ma ám!

Doanh Tử Dạ vậy mà một cái nhú mày cũng không có, lập tức bật người lên, hướng cánh cửa lớn tòa biệt thự mà chạy. Thế nhưng... Trong nháy mắt này, một bộ hắc y ở sau lưng cô bay ra ---

Cô lập tức quay đầu lại nhìn... Lúc này trước mắt cô, thân thể ác quỷ kia thành linh xuất hiện. Doanh Tử Dạ lập tức cảm thấy toàn thân mình không khác gì bị khóa chặt lại.

Lý Ân, lúc này đang cùng các chủ hộ đứng chờ dưới đại sảnh lầu một. Số người tụ tập rất nhiều, dù sao đa số mọi người đều rất quan tâm đến sinh tử của Hạ Uyên. Đúng lúc này, cửa thang máy đối diện bỗng nhiên mở ra, tiếp theo đi ra là một cô gái nhỏ nhắn, nhưng tướng mạo lại rất thanh tú. Ngoại trừ Doanh Tử Dạ đang ở bên ngoài thì cô bé này chính là chủ hộ có thời gian sống ở đây ngắn nhất, là lúc Lý Ân đang ở U Thủy thôn thì vào sống trong nhà trọ, tên là Hạ Tiểu Mỹ, là một cô bé có tính tình vô cùng lạc quan vui vẻ, một thân một mình đến thành phố K học đại học. Ngay cả khi đã rơi vào trong ngôi nhà trọ kinh khủng này, vậy mà vẫn không sợ hãi, ngược lại còn nói:” Nếu như thế, mỗi lần đều còn sống trở về là được rồi?”

Đây gọi là ngu hay là ngây thơ đây?

Chắc cô bé cũng là quan tâm Doanh Tử Dạ nên mới đến, bởi vì mấy ngày này cô bé và Tử Dạ quan hệ rất tốt.

Đột nhiên, Lý Ân nhìn thấy một thân ảnh rõ ràng xuất hiện ở cửa ra vào nhà trọ! Lý Ân gắt gao nhìn về phía đó, người đó... Đúng là Doanh Tử Dạ!

Ngay thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đó, Doanh Tử Dạ đột nhiên nghĩ đến...

Hạ Uyên... Chỉ sợ là bởi vì nhìn thấy được ác quỷ này nên mới bị giết chết, Odakiri Yukiko hẳn là trong gương thấy được quỷ hồn, còn Đường Văn Sơn có lẽ là vì cụng vào nhà vệ sinh với Hạ Uyên bị quỷ hồn giả dạng này...

Chẳng lẽ là...

Bởi vì nhìn thấy quỷ hồn, nên mới bị giết chết sao?

Nhà trọ một lần lừa hết cả bọn rồi! Trong huyết tự chỉ thị, có viết “ Tìm ra hóa thân của quỷ hồn, có thể sớm ly khai biệt thự”, thật ra là vì muốn dẫn dắt bọn họ bước lên con đường đi xuống địa ngục!

Doanh Tử Dạ ở trong bút ký của Lý Ân từng đọc được một điểm” Nhà trọ cũng không phải đơn thuần muốn hành hạ giết chết chúng ta. Mà còn cấp cho chúng ta không ít cơ hội chạy trốn, bất luận là chấp hành huyết tự lần thứ mấy, đều tồn tại sinh lộ. Chỉ là... Chuyện này không được chắc chắn lắm”

“ Thông thường các chủ hộ đều cho rằng, bất cứ thứ gì có trong quá trình một lần chấp hành huyết tự chỉ thị, quỷ hồn a, lời nguyên a, đều là không thể giải trừ, chỉ có một biện pháp duy nhất là trốn về nhà trọ. Nhưng mà, cũng không hẳn là như thế. Mỗi một lần đều sẽ có sinh lộ ẩn tàng dành cho chủ hộ, chỉ có điều bất luận là phát hiện hay sở hữu sinh lộ này đều không phải chuyện dễ dàng. Tỷ như, sự kiện U Thủy thôn, kỳ thật cũng tồn tại sinh lộ đấy. Sinh lộ đó chính là dừng đến gần A Tú, quỷ hồn kia hẳn là sinh sống trong lu nước nhà A Tú, không ngừng giết hại những người đến gần A Tú, cuối cùng đến bản thân A Tú cũng bị giết chết. Nói cách khác, đến nhà A Tú ở, ngược lại không cách nào tránh thoát quỷ hồn. Còn nếu tận lực tránh xa A Tú, thì có thể sống sót.”

Nếu như vậy thì... Nếu không đi tìm hóa thân của quỷ hồn, hoặc có thể nói là không nhìn thấy quỷ hồn, thì dù có ở đó thời gian năm ngày, cũng sẽ bình yên vô sự.

Thủ đoạn đùa bỡn của nhà trọ, cũng phải kể tới mấy cuốn sách. Lợi dụng tên mấy quyển sách ghép thành cái câu kia, tạo cho bọn họ áp lực tâm lý, cộng thêm kết cục kinh khủng khi bị quỷ hồn đoạt mạng trong quá khứ, tất cả mọi người một lòng tin tưởng, không tìm ra hóa thân của quỷ hồn, thì tất nhiên sẽ chết trong biệt thự. Bởi vậy... Mới có thể không tiếc tất cả muốn tìm ra. Nhà trọ chính là bức bách bọn họ đi vào con đường vạn kiếp bất phục a!

Bất quá, Doanh Tử Dạ đã biết được sinh lộ duy nhất đó.

Cùng lúc với cánh tay ác quỷ chụp tới, Doanh Tử Dạ đột nhiên nhắm hai mắt lại!

Tiếp theo... Cô vẫn đứng yên ở đó, trải qua hồi lâu... Chuyện gì cũng không xảy ra nữa.

Quỷ hồn kia, thật ra chỉ vào thời điểm hai mắt người ta nhìn thấy nó, mới có thể đưa họ vào chỗ chết. Hạ Uyên là người đầu tiên, rồi những người sau đó cũng tương tự. Chỉ cần quỷ hồn xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của người, là có thể tiễn người đến với cái chết. Nhưng trái lại, nếu không nhìn thấy quỷ hồn, thì chuyện gì cũng không xảy ra. Cho nên nhà trọ muốn bọn họ tìm ra hóa thân của quỷ hồn, chính là muốn bọn họ “nhìn thấy” quỷ hồn.

Cho nên, chỉ cần nhắm mắt lại, đừng nhìn đến con quỷ đó, như vậy là không có việc gì nữa rồi.

Sau đó cô một mực nhắm mắt lại, gọi điện kêu taxi, là có thể an toàn trở về.

Lý Ân lúc đó vô cùng kích động, mặc dù cái chết của Hạ Uyên khiến cho rất nhiều chủ hộ kinh hãi oán thán, nhưng Doanh Tử Dạ trong tình huống nguy hiểm như vậy, có thể sống sót trở về lại còn đáng chú ý hơn!

Sau khi nghe cô thuật lại kinh nghiệm của mình, rất nhiều chủ hộ cực độ kinh ngạc thốt lên:” Chỉ cần nhắm mắt lại là có thể thoát được? Thì ra lại đơn giản như vậy?”

“Đúng là rất đơn giản,” Doanh Tử Dạ nói nhỏ:” Nhưng nếu không phát hiện ra thì sẽ rất khó.”

Lý Ân nhẹ thờ phào, nói:” Không ngờ đến tôi cũng bị nhà trọ gạt luôn... Tôi vẫn cho rằng nhà trọ sắp xếp sinh lộ rất là khó phát hiện ra đấy... Không ngờ lại ẩn trong huyết tự chỉ thị.”

“Cũng không hẳn vậy.” Doanh Tử Dạ nói:” Anh có lẽ đã phát hiện, nhưng mà... Anh không dám đánh cược. Dù sao, quỷ hồn vẫn có khả năng như cũ đoạt đi tánh mạng của chúng ta, không ai dám nhắm mắt mạo hiểm”

Đúng là như vậy.

Bất luận thế nào, rốt cục mọi chuyện đều được giải quyết.

Tối hôm đó, Doanh Tử Dạ sau khi tắm xong vừa ra khỏi phòng tắm, chuông cửa vang lên. Doanh Tử Dạ đã nghe thấy thanh âm Lý Ân:” Cô có nhà không? Doanh tiểu thư?”

Cô choàng khăn tắm, đi ra mở cửa. Hỏi:” Có chuyện gì?”

Lý Ân thoát tiên ngó người ra một chút, nhưng ngay lập tức nói:” Doanh tiểu thư... Ăn bánh ngọt không? Tôi có làm bánh ngọt a.”

“Tôi mới đánh răng rồi,” Doanh Tử Dạ nói:” Nhưng vẫn phải cảm ơn anh. Để ngày mai tôi sẽ qua ăn.”

“Ừm, được... Như vậy, ngày mai tôi đợi cô qua...”

\*\*\*\*HẾT QUYỂN 2\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Q.3 - Chương 1: Chơi trốn tìm

Ngày hôm sau, mười hai giờ trưa, tiếng chuông cửa nhà Lý Ân vang lên.

Đúng lúc này, Lý Ân cũng vừa cập nhật xong chương mới cho tiểu thuyết, liền tắt máy tính rồi ra mở cửa. Người đứng trước cửa quả thực là, Doanh Tử Dạ.

Lý Ân mỉm cười, nói:” Em đã đến rồi. Tôi để dành bánh ngọt ở trong tủ lạnh đây.”

Doanh Từ Dạ sau khi vào nhà, Lý Ân liền đi tới tủ lạnh lấy bánh ngọt ra.

“ Trong nhà trọ này thực phẩm đều tự xuất hiện trong tủ lạnh, anh còn tự mình làm bánh ngọt à?” Doanh Từ Dạ hơi khó hiểu hỏi.

“Ừ, trứng gà và bơ đều lấy từ tủ lạnh, cái nhà trọ này cũng rất tiện lợi, muốn ăn cái gì cứ ghi vào tờ note dán lên cửa tủ lạnh là được rồi. Bánh ngọt đến đây.”

Lý Ân bung một đĩa bánh ngọt đi tới, nói:” Dụng cụ làm bánh ngọt tôi vừa mua mấy hôm trước, tự xem sách dạy làm bánh để làm đây. Thức ăn, do chính mình làm mới có thể cảm nhận được mỹ vị của nó a.”

“Ừ.” Doanh Từ Dạ lấy quyển sổ tay trong túi áo ra, đưa cho Lý Ân, nói:” Trả anh quyển bút ký, rất cảm ơn anh... Nội dung bút ký tôi nhớ hết rồi, Lý Ân anh... rất thông minh a.”

Lý Ân cười nhận lấy bút ký, đặt đĩa bánh ngọt xuống trước mặt cô, hơn nữa còn ghim một chiếc nĩa lên đó, nói:” Em thử xem mùi vị thế nào? Tôi đang suy nghĩ, nếu như ngon, sẽ mở một tiệm bánh online, haha, chắc dạo này tôi xem phim Hàn nhiều quá nên bị nhiễm rồi a ... Ăn tự nhiên nha, ít nhất cũng phải nếm một miếng a, hay là em không thích bánh ngọt?”

“Ừm... Cảm ơn.” Doanh Từ Dạ ngồi xuống, cầm lấy nĩa, ăn hết một góc bánh ngọt.

Hương vị thật sự không tồi.

“ Nhà trọ quả nhiên cung cấp nguyên liệu nấu ăn hảo hạng a, kem này rất mịn và thơm, dâu cũng rất tuyệt...” Doanh Từ Dạ vừa thưởng thức bánh ngọt, vừa nói:” Nhưng cũng phải nói, tay nghề làm bánh của anh quả không tệ nha.”

“ Thực không? Kỳ thực trước lúc đi thi Đại Học, tôi vốn là muốn đi học nấu ăn, nhưng mà cha mẹ cứ nhất định ép tôi phải thi vào Đại Học Khoa Học, cho nên tôi cảm thấy bốn năm đại học trôi qua thật lãng phí thời gian a.” Lý Ân tựa hồ rất xúc động, lại nói tiếp:” Nếu thích..., sau này tôi sẽ tiếp tục làm bánh ngọt cho em ăn.”

Nhưng, câu hỏi tiếp theo của Lý Ân, lại khiến cho Doanh Từ Dạ đang đưa chiếc nĩa có ghim miếng bánh lên phải lập tức ngừng lại.

“ Em có muốn... Làm bạn gái của tôi không?”

Doanh Từ Dạ còn chưa kịp hiểu chuyện gì, thì Lý Ân đã trở nên rất nghiêm túc:” Tôi không có nói giỡn với em, tuyệt đối không có.”

“ Bạn... gái?” Doanh Từ Dạ ngẩng đầu nhìn Lý Ân, nét mặt của cô vẫn không có chút biến hóa, tựa hồ trên thế giới này không có chuyện gì có thể làm cho cô phải để ý cả.

“ Lý Ân anh... Chẳng biết gì về tôi. Chúng ta quen biết nhau cũng chẳng được bao lâu đúng không a?”

“ Những chuyện này đều không quan trọng. Tôi chỉ biết... Tôi thích em, cho nên muốn ở bên cạnh em. Hơn nữa... Thời gian sau này rồi chúng ta sẽ dần hiểu nhau hơn a.”

Doanh Từ Dạ lại đưa chiếc nĩa vào miệng ăn hết một miếng bánh, nói:” Thật ngạc nhiên... Thế là cũng có người tỏ tình với tôi rồi...”

“ Trước đây chưa có ai tỏ tình với em à?” Lý Ân có chút kinh ngạc, Doanh Từ Dạ xinh đẹp như vậy, sao lại chưa từng có người theo đuổi cô ấy chứ?

“ Những người tiếp cận tôi đều bị tôi dọa chạy hết cả. Bởi vì bọn họ đều nói tôi là bị nghiện nghiên cứu, hơn nữa cả ngày giam mình trong phòng thí nghiệm, còn không bằng kết hôn với phòng thí nghiệm luôn cho rồi.”

“ Không... Tôi rất thích những người đam mê nghiên cứu.”

“ Vậy sao? Bất quá, bây giờ tôi cũng không có cách nào trả lời anh một cách chắc chắn...”

“ Không sao, em có thể từ từ suy nghĩ. Tôi, có thể đợi em. Bất luận bao lâu, đề nghị này đều có hiệu lực.”

“Ừ. Tôi sẽ suy nghĩ. Bất quá bây giờ, điều quan trọng nhất chính là phải làm sao để vượt qua lần huyết tự kế tiếp a.”

“ Đúng vậy... Tôi biết...”

“ Thôi... Tôi đi trước.”

Doanh Từ Dạ sau khi ăn hết miếng bánh ngọt, dùng khăn giấy lau miệng, nói:” Rất cảm ơn bánh ngọt của anh, hy vọng lần sau lại có dịp đến ăn.”

“Ừ, được, nếu em thích tôi nhất định sẽ tiếp tục làm...”

Doanh Từ Dạ sau khi rời đi, cả người hấn tề cứng ngắc xuống ghế sofa, không ngừng vò tóc, la lớn:” Lý Ân mày thật ngu! Tại sao lại nóng vội nói ra

như vậy... Trời ạ, mày bị làm sao vậy... Thế nhưng, ai biết mình còn bao nhiêu thời gian đây chứ?”

Sau khi Hạ Uyên chết, các chủ hộ trong nhà trọ tổ chức hội nghị ngay đêm đó. Đa số chủ hộ đều tán đồng, tân lầu trưởng, không phải Lý Ân thì chẳng còn ai xứng đáng hơn. Dù sao, tại thời điểm này, hắn đã trở thành người duy nhất sống sót qua bốn lần huyết tự chi thị.

Trên thực tế, sau khi các chủ hộ nghe Doanh Tử Dạ thuật lại tình huống của huyết tự chi thị lần này, đều tương đối hưng phấn. Bởi vì... Chuyện này đã chỉ rõ một điểm, nếu như tìm được “sinh lộ” mà nhà trọ ẩn dấu, muốn vượt qua huyết tự chi thị thật sự rất đơn giản, như lần này chỉ cần nhắm mắt lại là chắc chắn có thể bình yên vượt qua thời gian năm ngày!

Bất quá, nghe thì đơn giản như vậy. Nhưng nếu như không biết điểm này, lại có ai khi không đi nhắm mắt 24/24 à?

Cuối cùng, tất cả mọi người nhất trí biểu quyết, lầu trưởng tân nhiệm là... Lý Ân.

Lại qua mấy tháng.

Hôm nay... Nhà trọ lần nữa xuất hiện huyết tự chi thị.

Mà huyết tự chi thị lần này... Cực kỳ quý dị.

Nội dung là: “Ngày 1 tháng 11 năm 2010, vào lúc 12:00 trưa, đến đỉnh núi Hoa Nham ở ngoại ô thành phố K, sau đó bắt đầu chơi trốn tìm. Chọn ra một người làm “quý” những người còn lại thì phải lập tức ẩn nấp, không để cho “quý” bắt được, trong lúc này không được ly khai núi Hoa Nham. Sau nửa đêm 0h:00 ngày hôm đó, thì có thể chạy về nhà trọ.”

“Trốn... Trốn tìm?”

Những chủ hộ bị chọn trúng khi nhìn thấy nội dung huyết tự này đều bối rối, thế này là có ý gì? Lên núi chơi trốn tìm là có thể coi như chấp hành một lần huyết tự chi thị? Sao lại đơn giản như vậy?

Vì vậy, một trong những chủ hộ bị chọn trúng, chủ hộ 806 Dương Lâm đến tham khảo ý kiến của lầu trưởng tân nhiệm Lý Ân.

“Tôi nghĩ, không thể nào lại đơn giản như vậy, chỉ việc chơi trốn tìm thôi sao?” Dương Lâm rất khẩn trương hỏi. “Lầu trưởng, cậu cho rằng, trong này có ẩn ý gì không?”

Lý Ân cũng cảm thấy rất quý dị. Hắn tuyệt đối khẳng định, trong huyết tự chi thị của nhà trọ, có ẩn dấu một cái bẫy nào đó. Mà cái bẫy kia, nếu như không phát hiện ra mà tự chui đầu vào, tất nhiên sẽ vạn kiếp bất phục.

Bất quá hắn cũng không nghĩ ra rốt cục cái bẫy này là gì, đành phải nói với Dương Lâm. “Trước mắt, ý tứ rõ ràng của huyết tự nhất định phải tuân thủ. Sau khi các cậu lên núi, thì chọn ra một người làm “quý” để chơi trốn tìm. Cái gọi là chơi trốn tìm, dĩ nhiên là phải trốn để người ta tìm không ra, như vậy phải cố hết sức leo lên núi để dễ tìm nơi ẩn nấp. Hoa Nham núi rất lớn, muốn tìm chỗ ẩn nấp tuyệt đối không khó khăn. Mặt khác... trong khi chơi trốn tìm, mỗi người phải tự mình ẩn nấp thật kỹ, tuy hai người cùng ẩn nấp một chỗ cũng được, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, vẫn là không nên trốn cùng một chỗ với người khác a. Tôi biết, một mình hành động quả thực rất đáng sợ, nhưng cũng không còn cách nào.”

Dương Lâm gật gật đầu, nói tiếp: “Nếu như... Bị tìm được thì như thế nào? Chẳng lẽ sẽ chết? Hơn nữa, người đang làm “quý” nếu như không tìm được người khác, có phải cũng sẽ chết?”

Đây là vấn đề mà chủ hộ bị chọn trúng quan tâm nhất. Nếu thật là như vậy, thì bất luận thế nào, cũng sẽ có ít nhất một người chết. Tuy không biết thực tế có đúng như vậy không, nhưng nhà trọ này quý dị vô cùng, sự tình gì cũng không thể chắc chắn 100% được.

Lý Ân lắc đầu, nói: “Loại khả năng này xác suất không cao lắm. Nhà trọ không phải là giết chúng ta để duy trì sự sinh tồn của nó, nếu không sẽ không có chuyện còn người sống sót vượt qua huyết tự chi thị, cho nên nó sẽ chờ cho chúng ta một con đường sống, nếu nói như cậu, thì hiển nhiên sẽ có một người lâm vào tuyệt cảnh, không hề có sinh lộ nào.”

Lý Ân nói vậy khiến Dương Lâm yên tâm rất nhiều, dù sao hắn cũng là người vượt qua bốn lần huyết tự chi thị, lời nói của hắn rất có sức thuyết phục.

Bất quá, mặc dù là như vậy, nhưng làm sao để chọn ra “quý” đây chứ?

Bỏ phiếu? Bốc thăm? Kéo búa bao? Dù sao thì chẳng có người nào tự mình ứng cử. Cứ cho là chọn được đi nữa, thì người bị chọn làm “quý” cũng chưa chắc đã chịu làm, dù sao nhà trọ cũng không có bắt buộc dùng phương pháp gì để chọn ra “quý”. Nhưng mà, nhất định phải có một người đóng vai “quý”, nếu không tất cả mọi người sẽ bị cái bóng của mình thao túng giết chết.

Đối với vấn đề này, Lý Ân cảm thấy rất khó xử, đành phải nói: “Đến lúc đó các cậu phải tự thương lượng a, dù sao thì cũng phải có người làm “quý” không có cách nào khác đâu. Các cậu nhanh chóng ra quyết định đi.”

Ngày 1 tháng 11, 4h sáng, các chủ hộ bị chọn trúng xuất phát.

Phụ trách lái xe lần này là chủ hộ 1204 Thần Chấn Hưng, y là một thanh niên vô cùng tuấn tú, tính cách ôn hòa, trong nhà trọ có quan hệ rất tốt với mọi người. Ngoại trừ Dương Lâm, còn có 3 người, theo thứ tự là Đường Lan Huyền, Trương Linh Phong và chủ hộ 1215 Tư Thần.

Dương Lâm xuất thân là sinh viên trường Khoa Học Tự Nhiên, bắt đầu hiện tại vẫn chưa có việc làm, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, thỉnh thoảng có chút thông minh vặt. Đường Lan Huyền và Lý Ân có quan hệ đặc biệt tốt, tính tình thì hơi nói nhiều một chút, chỉ là cái tên quá nữ tính của y lại thường hay bị người ta giễu cợt. Trương Linh Phong thì tính tình quái gở, không có giao hảo với ai, cho nên tất cả mọi người không biết nhiều về y. Về phần Tư Thần thì là một tên bói sư, bình thường lúc nào cũng cầm một bộ bài Tarot. (Tarot là một bộ bài 78 lá, trên mỗi lá được vẽ một hình ảnh tượng trưng khác nhau. Bài Tarot có thể được sử dụng để giải quyết các vấn đề người đọc đang gặp phải trong cuộc sống, sự mừng rỡ tượng về tính sáng tạo, thiên định, cải thiện bản thân, là công cụ hỗ trợ trí tuệ, bói toán, tiên tri, hay thậm chí chỉ để dùng để chơi bài như bài tây thông thường.)

Bởi vì lên đường từ rất sớm, cho nên chưa đến 8h, đã đến được núi Hoa Nham, hơn nữa thành công treo lên tới đỉnh.

Núi Hoa Nham là một ngọn núi lớn ở ngoại ô thành phố K, nhưng tương đối hoang vu, theo truyền thuyết thì vào thời kỳ dân quốc có một đám thổ phi chiếm núi làm sơn tặc, giết rất nhiều dân chúng vô tội, cho nên oan hồn đầy rẫy. Bởi vì truyền thuyết này, trừ những kẻ đam mê khám phá cái lạ, thì phần lớn mọi người, đều không thích đến ngọn núi này, cho nên núi Hoa Nham rất hợp với bốn chữ “Hiểm đáu chân người”.

Đứng trên đỉnh núi nhìn xuống, chỉ thấy những khe núi trọc, không có bao nhiêu cây cối. Trên mặt đất, cỏ dại mọc thành thảm, nhưng bởi vì có rất ít người đến đây, nên lại không có quá nhiều rác thải. Ngọn núi này rất hoang vắng, một chút thanh âm cũng không có, đến tiếng chim hót cũng không nghe thấy, cho nên 5 người đều có một loại cảm giác giống nhau đó là giống như bị điếc.

“Quả thực là một địa phương chán ngắt.” Dương Lâm thoáng nhìn chung quanh, liếc đồng hồ, nói: “Này... Thời gian còn nhiều, chúng ta trước tiên quyết định xem ai làm ‘quý’ đi a.”

Lúc này, Tư Thần lấy ra một bộ bài Tarot, nói: “Không bằng dùng bài Tarot quyết định xem sao?”

“Đừng nói đùa!” Dương Lâm vội vàng quát lên ngắt lời y, nói: “Ừm, tôi nghĩ nên dùng kéo búa bao để quyết định đi được không? Nếu mà bốc thăm thì có người sẽ cho rằng có thể tồn tại sự gian lận trong đó. Nhưng người thắng làm ‘quý’ hay người thua làm ‘quý’ đây?”

Sau khi tranh luận một lúc, quyết định cuối cùng chính là dùng kéo búa bao để quyết định, và người đóng vai “quý” chính là... Tư Thần.

“Lại là tôi à...” Tư Thần thở dài, ngồi xổm trên mặt đất, trải bộ bài Tarot ra, sau đó rút một lá bài nhìn nhìn.

“Thế nào? Là bài gì?” Đường Lan Huyền ân cần hỏi thăm. “Nó nói cái gì?”

Tư Thần liền nhanh tay thu lại bộ bài Tarot, nói: “Không... Không có gì.” Thoáng nhìn y, sắc mặt tựa hồ không tốt lắm.

Tất cả mọi người cùng ngồi xuống, thảo luận tiếp theo nên làm như thế nào.

“Tóm lại căn cứ theo khuyến cáo của lầu trưởng.” Dương Lâm nhìn Tư Thần dặn dò thật kỹ. “Cậu nhất định phải tận tâm dốc sức đi tìm chúng tôi, chúng tôi ẩn nấp thì sẽ ẩn nấp thật kỹ, không để cậu dễ dàng tìm được. Ừ, chúng tôi đều sẽ chuyển điện thoại sang chế độ rung, như vậy cậu sẽ không thể thông qua chuông điện thoại di động mà tìm ra chúng tôi.”

Tư Thần giờ phút này đã lộ vẻ lo lắng. “Nếu tôi không tìm được các cậu... Thì sẽ làm sao a...”

“Không có chuyện gì đâu a...,” Thần Chấn Hưng an ủi y, nói: “Lầu trưởng đã từng nói, nhà trọ rất cực vẫn chưa đường sống cho chúng ta đấy.”

Cứ như vậy... Rốt cục, 12h trưa đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.3 - Chương 2: Hàm ý thực sự của huyết tự chỉ thị

Khi 12h trưa vừa đến, trò chơi trốn tìm chính thức bắt đầu. Theo đúng quy tắc, với vai trò là “quý” nên Tư Thần phải nhắm mắt lại, đưa lưng về phía bọn họ, đợi đếm xong thì có thể đi tìm mọi người.

Bọn người Dương lâm nhiều lần nhắc nhở Tư Thần, nhất định không thể nhìn lên. Dù sao, đây là quy tắc cơ bản của trò chơi trốn tìm, nếu như hấn làm trái, cũng chẳng khác nào làm trái với quy tắc huyết tự chỉ thị của nhà trọ.

Sau khi Tư Thần quay lưng đi, bốn người còn lại lập tức bung chân hướng phía dưới núi dốc sức bỏ chạy! Giờ phút này, mỗi người đều dùng đến tốc độ chạy nước rút 100m, dù sao ai cũng không biết, nếu như bị tìm thấy, thì hậu quả sẽ đáng sợ thế nào.

Người chạy trốn nhanh nhất chính là Dương Lâm, thời y còn là học sinh vẫn thường hay tham gia thi môn điền kinh trong đại hội thể dục thể thao, hơn nữa thành tích đặc biệt xuất sắc, cũng từng thử tham gia thi ma-ra-tông, cộng thêm sau khi tiến vào nhà trọ, thì thường xuyên rèn luyện tốc độ chạy bộ, cho nên Tư Thần còn chưa đến đến 5, ba người kia đã không còn nhìn thấy thân ảnh của y rồi.

Dương Lâm một hơi chạy gần 700m, lúc này tốc độ mới giảm dần, nhưng y cũng không hề thở dốc. Y không dám buông lỏng chút nào, vẫn như trước không ngừng quan sát chung quanh. Mặc dù nói muốn ẩn nấp, thế nhưng mà ngọn núi Hoa Nham này có chỗ để ẩn nấp sao? Cơ hồ không nhìn thấy cây cối, bụi cỏ cũng không cao, đi đến đâu cũng đều dễ gây chú ý cho người khác. Trừ phi, có thể tìm ra huyết động. Bất quá Dương Lâm cho rằng, trốn vào bên trong huyết động là kẻ sách hạ hạ. Dù sao, một khi huyết động bị tìm ra, muốn trốn cũng trốn không thoát. Ngọn núi này mặc dù lớn, nhưng Tư Thần cũng có đến 12 tiếng để tìm kiếm mình. Cho nên y cho rằng, còn không bằng chạy loạn khắp nơi ở chân núi, mới không dễ đụng phải Tư Thần.

Đồng thời y cũng vẫn chưa rõ, huyết tự chỉ thị lần này đến cùng có bấy rập gì. Nhưng mà có thể khẳng định, tuyệt đối không chỉ đơn thuần là chơi trốn tìm.

Đường núi trên núi Hoa Nham cực kỳ mập mờ, cao thấp bất thường, tương đối khó đi. Mặt đất cực kỳ khô ráo, trong không khí tựa hồ một chút hơi ẩm cũng không có, thậm chí Dương Lâm còn cảm thấy mỗi lần hô hấp hình như đều có cát bay vào lỗ mũi.

Cái trò chơi trốn tìm này, Dương Lâm lúc nhỏ cũng hay chơi, khi đó cũng giống bây giờ, là người ẩn nấp. Mỗi lần lựa chọn chỗ nấp, đều tương đối cẩn thận, thậm chí có thể chạy đi rất xa. Đến cuối cùng khi người khác không tìm thấy y, thì y cũng lạc đường không trở về nhà được luôn. Bởi vì đã trải qua kinh nghiệm lạc đường, nên sau lần đó y đối với trò chơi trốn tìm này sinh ra cảm giác sợ hãi rất mãnh liệt, thế cho nên sau đó y không muốn chơi trò trốn tìm nữa.

Thế mà bây giờ... Rõ ràng lại muốn dùng cái trò chơi mà y chán ghét này, để chấp hành huyết tự chỉ thị.

Một nơi khác, Trương Linh Phong chạy trốn cũng không thể gọi là chậm, cách đỉnh núi cũng đã khoảng năm sáu trăm mét. Chỉ là thể lực của y không bằng Dương Lâm, giờ phút này đã thở không ra hơi, từ chạy nước rút đã chuyển thành đi bộ rồi.

Thế nhưng, vừa nghĩ tới bị “quỷ” tìm thấy, không biết sẽ có hậu quả thế nào, nên cũng không dám dừng lại, tiếp tục bắt đôi chân tăng tốc độ lên. Quy tắc huyết tự chỉ thị là, chỉ cần không ly khai núi Hoa Nham, thì ẩn nấp chỗ nào cũng đều được cả. Như vậy thì... Nhắm chân núi chạy xuống? Như vậy khi vừa hết thời gian, lập tức có thể ly khai. Thế nhưng mà, y lập tức bác bỏ ý tưởng này. Nếu như bị Tư Thần tìm được, thì trong tình huống không cách nào ly khai núi Hoa Nham, rõ ràng ngay cả đường chạy trốn căn bản cũng không có. Vẫn là gần chân núi tìm một chỗ thỏa đáng để ẩn nấp vậy.

Mười hai tiếng, nghe thì rất ngắn, nửa ngày mà thôi. Thế nhưng mà, đối với bọn người chủ hộ này mà nói, mỗi một phút, một giây đều là thống khổ và khủng bố! Trương Linh Phong cơ hồ cứ hai ba phút lại nhìn đồng hồ một lần, tiếp theo thì ngoảnh đầu lại nhìn xem Tư Thần có đuổi theo hay không.

“Không biết tốc độ chạy của tiểu tử kia thế nào. Hắn có thể quay đầu lại nhìn trộm lộ tuyến mà chúng ta bỏ chạy không a?”

Trương Linh Phong tính tình cao ngạo, cùng các chủ hộ khác quan hệ cũng không gọi là thân thiết gì, còn Tư Thần lại ở tầng tương đối cao, nên càng ít có liên hệ với y. Trong nhà trọ, người có quan hệ tương đối tốt với y, cũng chỉ có Tần Thủ Thiên đã chết. Lúc biết được cái chết của hắn, Trương Linh Phong quả thực than khóc một phen. Thế nhưng mà không có cách nào, ở trong cái nhà trọ này, mọi người đều là sống hôm nay không biết ngày mai, bất luận là đi chấp hành huyết tự chỉ thị lần thứ mấy, cũng có thể sẽ không bao giờ trở về.

Sống trong tòa nhà trọ này, quả thực tương đối sợ hãi, nhưng mà qua thời gian dài, sợ hãi cũng dần dần chai sạn. Các chủ hộ bây giờ chỉ còn biết liều chết chiến đấu đến hết lần huyết tự chỉ thị thứ 10, thì mới được tự do, ly khai cái nhà trọ chết tiệt này.

“Mình tuyệt đối sẽ không chết! Mình nhất định phải còn sống ly khai nhà trọ!”

Thời điểm Trương Linh Phong trầm nhủ trong lòng mình như vậy, thì đột nhiên nổi lên một trận gió. Con gió này thổi tới có chút quỷ dị, cuốn cát bụi dưới mặt đất bốc lên, thậm chí che mờ cả đôi mắt. Trương Linh Phong nhất thời đứng không vững, trước mắt tối sầm lại, ngã nhào xuống đất, thế là đã bị trật chân!

“Ah-----”

Trương Linh Phong vô cùng hoảng sợ, trong khi chơi trò trốn tìm mà chân lại bị trật, đó không phải chuyện đùa đâu! Y vội vàng dùng tay tận lực xoa bóp mắt cá chân, thế nhưng mà bất kể xoa thế nào, đều cảm thấy đau nhức! Nếu thế này, đừng nói là chạy, cho dù là đi bộ, thì tốc độ cũng cực chậm!

Nhất thời trên trán y rịn đầy mồ hôi, y vội vàng nhìn chung quanh, trong lòng thầm khẩn vái tất cả thần phật mà y biết, hy vọng Tư Thần ngàn lần vạn lần đừng tìm thấy y ngay lúc này!

Sẽ không trùng hợp như vậy đâu... Ngọn núi này lớn như vậy, không có lý nào hắn lại tìm được mình nhanh như vậy...

Y đứng lên, cắn răng muốn tiếp tục đi về phía trước, dù sao thì lúc này cũng quá gần đỉnh núi, cứ bước một bước là con đau kịch liệt lại từ chân truyền đến, thế nhưng Trương Linh Phong vẫn dốc sức liều mạng không bỏ cuộc.

Thần Chấn Hưng lúc đầu muốn lái xe lên núi luôn, nhưng mà đường núi so với tưởng tượng của y lại quá nhấp nhô, nhất là có một đoạn đường phủ đầy đá vụn, nếu như miễn cưỡng lái qua đó, lốp xe nhất định sẽ bị đâm thủng, cho nên chỉ có thể đậu xe dưới chân núi. Muốn chạy cũng chỉ có thể dùng chân thôi.

Kỳ thật mặc dù Lý Ân nói là tách ra chạy trốn sẽ tốt hơn, nhưng mà trong lòng y lại hy vọng có thể trốn cùng một người khác. Ngày bình thường hắn rất vui tính, trong nhà trọ có quan hệ rất tốt. Trong đó, thân nhất chính là Hạ Uyên. Khi từ miệng Doanh Tử Dạ biết được hắn đã chết, y cũng khổ tâm hết vài ngày. Y rất khó chấp nhận cái người đeo mắt kính, lúc nào cũng tràn đầy tự tin như Hạ Uyên, lại đơn giản chết đi như vậy. Nhưng đây chính là sự thực, bất kỳ chủ hộ nào, đều không thể đảm bảo mình sẽ sống sót.

Lý Ân trở thành tân lều trưởng, tuy trong lòng y cũng có thể tiếp nhận, nhưng trong tiềm thức y luôn tồn tại sự mâu thuẫn. Y cảm thấy, chỉ có Hạ Uyên mới có tài năng đảm nhiệm chức vụ lều trưởng này, Lý Ân chỉ mới sống trong nhà trọ một năm mà thôi a. Đương nhiên, không thể nghi ngờ tài trí của Lý Ân, nhưng mà y vẫn cảm thấy nếu so với Hạ Uyên thì hẳn còn thua một bậc. Hạ Uyên lúc nào cũng tràn đầy tự tin, núi Thái Sơn có sụp xuống hẳn cũng không biến sắc, khích lệ rất nhiều chủ hộ tích cực đối diện huyết tự chỉ thị, còn Lý Ân lại không cho người ta cái cảm giác đó.

Hơn nữa... Đến Hạ Uyên cũng đã chết, thì những chủ hộ khác tính là gì? Chuyện này không khỏi làm cho người ta cảm thấy tương đối tuyệt vọng. Thế nhưng, muốn sống sót, chỉ có cách tiếp tục đi chấp hành huyết tự chỉ thị thôi.

Thần Chấn Hưng hy vọng, Lý Ân có thể đem đến cho các chủ hộ hy vọng mới. Dù sao, Hạ Uyên cũng không thể cái tử hồi sinh nữa rồi.

“Không biết giờ này A Viện và Bình Dương có khỏe không a...”

Sau khi y trở thành chủ hộ trong tòa nhà trọ, Thần Chấn Hưng cay đắng quyết định, ly hôn với vợ. Dù sao, thê tử còn trẻ, mà y sau khi tiến vào nhà trọ, ai cũng không biết tương lai sẽ thế nào. Thời buổi này, phụ nữ từng kết hôn một lần so với quả phụ, là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, dạng người đầu tiên muốn tái hôn tự nhiên là dễ dàng hơn dạng sau nhiều. Hơn nữa loại chuyện này, cũng không thể nói thật cho thê tử nghe được, nếu không y sẽ bị xem như bị mắc bệnh hoang tưởng.

Cuối cùng y cắn răng, tìm một cô gái ngoại tình đến thành phố làm việc, kín đáo đưa cho cô ta một khoản tiền, ở trước mặt thê tử diễn một vở kịch, nói mình lãng nhãng ở bên ngoài, cho nên muốn ly hôn với thê tử. Dù sao, nếu như vô cớ ly hôn, thê tử sẽ không ngừng truy xét nguyên nhân, nói không chừng sẽ cho rằng y có nỗi khổ tâm mà không chịu ly hôn. Kết quả, Thần Chấn Hưng cố gắng tắt cả tiếng xấu lên lưng mình, đến con của y cũng xem thường y, nghĩ y là Trần Thế Mỹ, là đàn ông phụ bạc. Thê tử lúc đó vô cùng tức giận, hơn nữa Thần Chấn Hưng bởi vì phải trú trong nhà trọ, nên vừa ném cho thê tử tờ đơn ly hôn xong liền rời khỏi nhà, ủy quyền cho luật sư làm việc với thê tử. Chuyện này càng làm cho thê tử y nhận định y đã triệt để thay lòng đổi dạ, cay đắng quyết định, ký vào đơn ly hôn.

Tuy chuyện này đã cách đây nửa năm, nhưng Thần Chấn Hưng khi nhớ lại vẫn thống khổ như trước. Thê tử rất kiên cường, căn nhà bọn họ ở lúc trước chủ yếu là do Thần Chấn Hưng bỏ tiền ra, đứng tên chủ hộ cũng là Thần Chấn Hưng, cho nên thê tử dứt khoát bỏ nhà cửa, một thân một mình dạt theo hải tử Bình Dương, ra ngoài xã hội tự kiếm việc làm nuôi sống nhi tử.

Trong lúc nhất thời, những người không rõ chân tướng sự việc, tất cả đều chỉ trích Thần Chấn Hưng, đến cha mẹ ruột của y còn nói, nếu như không phục hôn với thê tử, sẽ cắt đứt quan hệ với y. Còn những người bạn thân thì nói với hắn, nam nhân ở bên ngoài có dịp thì chơi bời một chút cũng được, đôi khi say nắng cũng là bình thường, nhưng đâu cần phải cho thê tử kết tóc “về hưu” sớm chứ? Còn có người nói, đến việc giành quyền nuôi con y cũng không thêm quan tâm sao chứ?

Thần Chấn Hưng đương nhiên không thể giành quyền nuôi con, y đúng là không thể nào sống bên cạnh con của mình được đây. Hơn nữa, y với tư cách là người phạm lỗi, cho dù có đi giành quyền nuôi con, tòa án cũng không có khả năng phán y thắng.

Trong vòng nửa năm sau ly hôn, Thần Chấn Hưng lúc nào cũng gửi tiền chu cấp đúng hạn, thế nhưng thê tử không bao giờ chủ động liên lạc với y. Hơn nữa chỗ ở mới của thê tử cũng rất xa xôi, tuy đi tới đi lui chưa đến 48 tiếng, nhưng ai cũng không thể đảm bảo có khi nào lại bị kẹt xe hay là một tình huống đột xuất tương tự như thế, bình thường không có chuyện gì ai cũng sẽ không ly khai nhà trọ. Cuối cùng Thần Chấn Hưng cố lấy dũng khí đi thăm thê tử một lần, thế nhưng mà thê tử căn bản không muốn nhìn thấy y.

Sau khi các chủ hộ trong nhà trọ biết chuyện của y, tất cả mọi người đều rất cảm động. Nhất là Hạ Uyên, sau khi biết rõ chuyện này, nói:”Đừng nhụt chí! Chờ đến khi chúng ta ly khai nhà trọ, tôi nhất định giúp anh lần nữa theo đuổi thê tử của mình! Tuy đến lúc đó, chuyện của nhà trọ cũng không thể nào nói cho cô ấy biết, nhưng ít ra có thể sống bên cạnh cô ấy!”

Hạ Uyên nói rất chân thành, làm Thần Chấn Hưng cực kỳ cảm động, cho nên y và Hạ Uyên cũng trở thành bạn bè tốt. Hai người giao kèo, nhất định phải cùng nhau sống sót ly khai nhà trọ!

Thật không ngờ... Hạ Uyên lại đi trước mình. Lời giao ước ngày xưa còn văng vẳng bên tai, thế nhưng Hạ Uyên lại đã chết mất xác.

“Tôi sẽ cố gắng sống sót như từng giao ước với cậu đấy! Hạ Uyên!”

Trong bốn người này, chạy trốn chậm nhất, chính là Đường Lan Huyền.

Đường Lan Huyền là một trong những chủ hộ có quan hệ tốt nhất với Lý Ân, quan hệ với Thần Chấn Hưng cũng không tệ. Đường Lan Huyền tính tình ôn hòa thiện lương, là đền hình của một người trí thức, trong nhà trọ, ai nhìn thấy y đều chào một tiếng “Bác sĩ Đường”. Cha mẹ Lan Huyền đều không ở trong nước, y làm việc tại một bệnh viện lớn trong thành phố. Là một bác sĩ ngoại khoa, y thường xuyên hỗ trợ chữa trị ọi người khi chấp hành huyết tự chỉ thị, thậm chí cung cấp cho các chủ hộ nhiều loại thuốc men và truyền thụ các kiến thức y học cấp cứu, khiến cho các chủ hộ đều rất cảm động. Các chủ hộ nói đùa với nhau rằng, trong tòa nhà trọ này nếu có chủ hộ nào khi chết, lại có hơn phân nửa số hộ còn lại thương tâm rơi lệ, thì đó khẳng định là bác sĩ Đường Lan Huyền.

Đường Lan Huyền rất sùng bái phụ thân của Lý Ân là Lý Ung, Lý Ung hiện là viện trưởng bệnh viện đa khoa nổi tiếng tại thành phố K, đồng thời chủ tịch bệnh viện cũng chính là mẫu thân Lý Ân. Đường Lan Huyền đã từng tham dự hội thảo y học do Lý viện trưởng chủ trì, và vô cùng ngưỡng mộ kiến thức chuyên sâu của Lý viện trưởng. Cũng bởi vì nguyên nhân này, y và Lý Ân có quan hệ đặc biệt tốt. Bất quá y rất kinh ngạc khi thấy Lý Ân vậy mà không kế thừa bệnh viện của cha hắn, mà lại đi làm nhà văn online, không khỏi cảm thấy vô cùng kỳ quái. Y và Lý Ân đã từng trao đổi với nhau về kiến thức y học, phát hiện về phương diện này Lý Ân không hề kém phụ thân hắn.

Đối với chuyện này, Lý Ân giải thích là, không thích loại thân phận thừa kế này. Dù sao hắn tinh thông không chỉ một lĩnh vực y học, hoàn toàn có thể

làm việc trong lĩnh vực khác. Bất quá, Lan Huyền cảm thấy đây không phải là nguyên nhân mấu chốt. Y cho rằng, Lý Ân không muốn làm bác sĩ, là xuất phát từ sự miễn cảm đối với tử vong của hắn. Trở thành bác sĩ, mỗi phút mỗi giây đều phải đối mặt với bệnh tật và tử vong của con người, trên thực tế đó là khảo nghiệm tâm lý vô cùng khắc nghiệt đấy.

Lý Ân từng nói qua một câu: “Có cảm giác, làm bác sĩ lâu ngày, đối với cái chết của con người dần chai sạn, cho dù là chết rất thảm thiết, cũng không cách nào khiến họ bị thương. Tôi không thích bộ dạng đó, vì sống sót mà vui sướng, vì chết đi mà bị thương, đây mới là con người.”

Câu nói kia, Lan Huyền lúc nào cũng nhớ kỹ trong lòng. Hắn rất tán đồng cách nói của Lý Ân, đối với bác sĩ mà nói, y thuật tuy rất quan trọng, nhưng mà, trái tim biết đồng cảm và thương xót, cũng tuyệt đối không thể thiếu được. Chỉ có trong lòng thủy chung luôn trân trọng và tôn kính sinh mạng, mới có thể dốc hết toàn lực đi cứu chữa từng cái sinh mạng.

Thời điểm Lan Huyền nghĩ như vậy, cũng đã cách đỉnh núi rất xa. Đột nhiên, điện thoại trong túi lại rung lên. Y lấy ra xem, là Lý Ân gọi.

Lan Huyền nói máy, hỏi: “Lý Ân, có chuyện gì?”

“Lan Huyền... Các cậu chọn “quý” thế nào? Vừa rồi tôi mới có cách nghĩ mới đối với huyết tự chỉ thị, muốn trao đổi với cậu.”

“À, chọn xong rồi. Cậu có ý kiến gì?”

“Chọn thế nào? Ai làm ‘quý’?”

“Là dùng kéo búa bao để chọn. Làm ‘quý’ chính là Tư Thần.”

Lý Ân giống như là không nghe rõ, lại hỏi thêm một câu: “Ai? Ai làm ‘quý’?”

“Tư Thần a, chính là Tư Thần ở căn hộ 1215, là người thích chơi bài Tarot đó.”

Lý Ân ở đầu dây bên kia la lớn: “Lan Huyền! Cậu tỉnh táo một chút cho tôi! Nhà trọ chúng ta 12 lầu căn hộ cuối cùng là 1214, ở đâu ra căn hộ 1215 chứ? Tư Thần? Trong nhà trọ làm gì có chủ hộ nào tên này?”

“Lý... Lý Ân, cậu nói đùa gì vậy a, không phải Tư Thần cũng tập trung ở dưới lầu với chúng tôi, nói trong căn hộ của hắn cũng xuất hiện huyết tự....”

“Cậu tỉnh táo lại đi! Lần này nhận được huyết tự chỉ thị chỉ có cậu, Thần Chấn Hưng, Dương Lâm và Trương Linh Phong! Ở đâu chui ra Tư Thần gì đó a!”

Lan Huyền đột nhiên giật nảy mình, đại não bỗng nhiên trở nên sáng suốt...

Đúng vậy...

Nhà trọ của chúng ta, từ lúc nào có chủ hộ tên là Tư Thần? Lục lại trí nhớ một lần, căn bản cũng không tìm thấy có người này tồn tại!

Cái gì mà ở căn hộ 1215, là người thích dùng bài Tarot để xem bói, đó là tất cả những gì có liên quan đến Tư Thần...

Toàn bộ đều là trí nhớ giả tạo!

Chỉ sợ là sau khi rời khỏi nhà trọ, gặp “nó”, sau đó bị “nó” mê hoặc, coi “nó” cũng là một chủ hộ, sau đó cùng “nó” đi đến núi Hoa Nham, cùng “nó” chơi kéo búa bao để xác định “nó” làm quý...

Giờ phút này, Lan Huyền ý thức được một việc.

Nói cách khác... Bốn người bọn họ, bây giờ chính là đang cùng một con “quý” thực sự, chơi trốn tìm...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.3 - Chương 3: “Quý” và người ẩn nấp (1)

Một con “quý” thực thụ... Đang cùng bọn họ chơi trốn tìm, phải tìm được tất cả bọn họ...

Đường Lan Huyền tức khắc rung mình một cái, bất giác quay đầu lại nhìn một vòng, đôi chân lập tức tăng tốc, vừa chạy vừa hỏi Lý Ân: “Lý... Lý Ân, cậu nói bây giờ nên làm gì?”

Lúc này, Lý Ân đã hiểu rõ “quý” dùng phương thức gì để xuất hiện trước mặt bọn họ rồi. Hơn nữa, đoán chừng bất luận dùng cách thức nào để chọn ra



“quý”, thì đều sẽ do cái tên không hề tồn tại “Tur Thần” đảm nhiệm

Lý Ân không ngừng suy nghĩ xem nên ứng phó thế nào với tình huống trước mắt, cuối cùng, cắn răng nói:” Cố gắng hết sức di chuyển loạn lên đừng theo quy tắc nào, nhưng nhất định phải luôn đảm bảo rằng bản thân cách đỉnh núi càng lúc càng xa, lộ tuyến chạy trốn nhất định phải cực kỳ rối loạn, còn nữa, đừng đi gần vách núi. Tuyệt đối đừng ẩn nấp ở một nơi cố định, như vậy sẽ rất dễ bị tìm thấy!”

“Biết... biết rồi...”

“Nếu thấy đói thì vừa di chuyển vừa ăn nha, cố hết sức đừng dừng lại. Nếu quá mệt, thì chỉ nên nghỉ ngơi thật nhanh, hơn nữa lúc nào cũng phải cảnh giác xung quanh, nhớ kỹ, cố gắng đừng đi vào những con đường mòn chật hẹp, chỗ càng trống trải sẽ càng an toàn! Tôi gọi điện thoại thông báo cho ba người còn lại, cậu nhất định phải tự bảo trọng!”

Lý Ân cúp điện thoại, rồi lại lập tức nhấn số Thần Chấn Hưng.

Thần Chấn Hưng lúc này đã cách đỉnh núi rất xa, đang chạy vòng vo tam quốc ở dưới chân núi. Khi cảm thấy điện thoại rung lên, lật đật lấy ra xem, thì ra là Lý Ân gọi.

“Này, Lý... Lâu trưởng, có chuyện gì?”

Trong suy nghĩ của Thần Chấn Hưng thì lâu trưởng vẫn là Hạ Uyên, nhất thời không quen gọi Lý Ân bằng danh xưng lâu trưởng.

Lý Ân lập tức đem mọi chuyện nói hết cho y nghe, lúc đầu Thần Chấn Hưng còn chưa hiểu là chuyện gì, nhưng sau một lát y giống như là bị một gáo nước lạnh dội xuống đầu đột nhiên tỉnh táo lại!

Trong trí nhớ, căn bản không hề tồn tại cái người gọi là Tur Thần kia!

“Sao, sao có thể có chuyện như vậy...” Dù sao Thần Chấn Hưng mới vào sống trong nhà trọ được nửa năm, đến nay cũng chỉ mới chấp hành qua một lần huyết tự chỉ thị mà thôi, những hiện tượng quỷ dị như thế này, y nhất thời cảm thấy rất khó hiểu.

Lý Ân đem những lời đã khuyên Đường Lan Huyền lúc nãy..., lập lại một lần cho y nghe, sau đó nói:” Tóm lại cậu không cần khẩn trương. Thật ra như vậy cũng tốt, hàm ý của huyết tự chỉ thị rất cực đã rõ. Tình huống này, nếu so với mọi chuyện mơ hồ thì đã tốt hơn nhiều lắm.”

Sau đó, Lý Ân lại gọi điện cho Dương Lâm..

Vào lúc này, Trương Linh Phong đã chạy đến bên khe núi của núi Hoa Nham. Thật sự tìm không ra bất cứ địa phương nào có thể ẩn nấp, cho dù là một thân cây cũng không thấy.

Y lấy ra một chai nước khoáng, vặn nắp hộp một ngụm nước lớn, sau đó lau miệng. Cái chân bị đau so với lúc nãy, đã khá hơn rất nhiều. Nhưng mà, cho dù như thế, đi lại vẫn không được thuận tiện. Còn nếu muốn chạy, thì lại càng không dễ chịu.

Hắn sẽ không đuổi theo mình chứ?

Trương Linh Phong cẩn thận nhớ lại những chuyện có liên quan đến Tur Thần, chỉ là, chợt phát hiện, ký ức về Tur Thần này, tương đối mơ hồ. Quỷ dị hơn chính là, mới chia tay hắn chưa tới một tiếng, mà y lại không có cách nào nhớ ra tướng mạo của Tur Thần nữa rồi.

“Mình làm sao vậy... Trí nhớ có vấn đề à...”

Trương Linh Phong cất chai nước khoáng vào người, tiếp tục tiến lên. Mới đi được vài mét, điện thoại trong túi áo lại rung lên.

“Hử? Ai vậy?”

Hắn rút điện thoại ra xem, là điện thoại của Lý Ân, vừa mới lật nắp lên, bỗng nhiên cảm thấy chân trái như dẫm vào khoảng không, vội vàng chụp lấy một phiến đá nhô ra ở bên cạnh, còn điện thoại thì lập tức rơi xuống vách núi.

Tay nắm chặt lấy phiến đá lớn kia mà Trương Linh Phong thầm hoảng sợ một trận, bất chợt y cảm thấy dựng tóc gáy!

Chỗ này... Chỗ này sao lại xuất hiện vách núi chứ? Vừa rồi rõ ràng là mảnh đất trống trải bằng phẳng mà! Hơn nữa nhìn độ cao của vách núi này, ít nhất cũng phải 50~60m, nếu mà té xuống..

Trương Linh phong lập tức bị dọa đến mặt trắng không còn hột máu!

Trốn... Mau trốn!

Thần Chấn Hưng lúc này có lẽ đang ở phía tây ngọn núi. Sau khi nhận được điện thoại của Lý Ân, y lập tức không dám nghỉ ngơi cố gắng chạy thật nhanh, kết quả thể lực cơ hồ đã tiêu hao hết rồi.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới một con “quý” đang truy tìm bọn y... Thần Chấn Hưng vẫn là không dám ngừng lại để nghỉ ngơi!

Dù sao, đối phương không phải là người a! Bất luận chạy nhanh cỡ nào, ắt nấp kín đáo đến đâu, đều có khả năng bị tìm thấy! Điểm này, thật sự quá đáng sợ!

Càng đến gần chân núi, đường núi càng khó đi. Mặt đất không chỉ mấp mô bất thường, mà còn càng lúc càng nhiều phiến đá. Cái này đối với tốc độ di chuyển, có ảnh hưởng rất lớn.

Mà đúng lúc này, điện thoại lại lần nữa rung lên.

Thần Chấn Hưng lập tức lấy điện thoại di động ra xem, người gọi điện... Lại là thê tử!

Tức khắc y chạy chậm lại, nhận cuộc gọi. Nửa năm qua, y đã nhiều lần gọi điện cho thê tử, nhưng đến giờ cô ấy vẫn chưa hề nghe qua. Vì sao hôm nay, cô ấy lại gọi điện ỉn?

Mà mới vừa nói thông đầu dây, lập tức truyền đến thanh âm nức nở của thê tử: “Chấn Hưng! Không hay rồi! Xảy ra chuyện lớn! Bình Dương, Bình Dương bị xe đụng! Bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện a! Máu của con là Rh-... Em, máu của em không phù hợp, trong kho máu cũng không có loại máu này... Chỉ có anh mới có thể truyền máu cho con...” (Rh là một cách phân loại nhóm máu, cũng giống như hệ nhóm máu ABO, hệ nhóm máu Rh có 2 nhóm máu là Rh+ và Rh- trong đó ở Việt Nam nhóm Rh+ chiếm tỷ lệ rất cao khoảng 99,96% còn nhóm máu Rh- chỉ chiếm khoảng 0.04%, tức là rất thấp.)

Đại não Thần Chấn Hưng lập tức trống rỗng, điện thoại trong tay cũng đã run lên bần bật...

Máu của y là Rh-, bởi vì nhóm máu này tương đối hiếm, cho nên một khi bị thương cần truyền máu, thì thông thường đều cần thân nhân đến để làm người truyền máu. Nhi tử của y không ngờ lại đi truyền nhóm máu này...

“Làm sao... Làm sao mà xảy ra chuyện!” Thần Chấn Hưng tim như bị đao cắt, nói: “Sao lại bị xe đụng? Có nghiêm trọng không?”

Lúc này, y thậm chí đã quên tình cảnh của mình.

“Là buổi trưa... Giờ nghỉ trưa nó ra bên ngoài trường chơi, lúc qua đường thì tài xế vượt đèn đỏ, đụng trúng nó... Em, lúc em đến bệnh viện, Bình Dương đã máu me khắp người... Bác sĩ nói, nếu không truyền máu sẽ rất nguy hiểm! Bệnh viện, là Bệnh Viện Chính Thiên...”

“Bệnh Viện Chính Thiên?” Trong lòng Thần Chấn Hưng run lên, bệnh viện không xa lắm, nếu như chạy xe đến đó, thì trong vòng một tiếng đại khái có thể đến...

“Nhi tử... Bình Dương, Bình Dương nó có thể chịu được thêm bao lâu?” Thần Chấn Hưng lúc này đã sắp phát điên rồi.

“Hiện tại bác sĩ đang cố hết sức cấp cứu... Mất máu nhiều lắm, nếu... nếu không truyền máu kịp thì... sẽ nguy hiểm đến tính mạng a... Cầu xin anh mau tới đây a! Ở phòng cấp cứu lầu 5...”

Thần Chấn Hưng đương nhiên nóng ruột vô cùng, thế nhưng mà... Hiện tại y không thể ly khai núi Hoa Nham a! Còn nếu miễn cưỡng ly khai núi Hoa Nham, cái bóng sẽ thao túng y đi tự sát. Trước đây y đã từng chứng kiến một chủ hộ không tin lời cảnh báo của Hạ Uyên..., đã ly khai nhà trọ. Mà sau đó 48 tiếng đồng hồ, người đó rõ ràng cầm lấy con dao cắt đứt cổ họng mình mà chết! Thần Chấn Hưng nhớ rất rõ ràng, trước khi người đó tự sát, cái bóng của hắn tự động hành động trước, sau đó người đó mới làm theo đấy!

Bởi vậy về sau, Thần Chấn Hưng vốn còn đôi chút hoài nghi lời nói của Hạ Uyên, đã triệt để tin tưởng sự khủng bố của tòa nhà trọ này rồi! Muốn sống mà ly khai nhà trọ, chỉ có cách vượt qua mười lần huyết tự chỉ thị, đây là biện pháp duy nhất!

“Thực, thực sự... Tim không ra người nào phù hợp để truyền máu sao?” Thần Chấn Hưng giọng nói đã run rẩy lắm rồi, giờ phút này y chỉ muốn chạy vội đến bệnh viện để cứu nhi tử, thế nhưng nếu ly khai núi Hoa Nham y sẽ bị nhà trọ nguyên rửa giết chết!

“Chính bởi vì không có nên mới phải gọi cho anh a!” Thê tử lúc này đã giận dữ gầm lên rồi: “Anh bỏ em thì thôi, nhưng mà Bình Dương là con của anh a! Anh chẳng lẽ không cứu nó sao!”

“Anh... Anh... Anh, anh không cách nào đến được...” Thần Chấn Hưng lúc này cảm thấy sống còn thống khổ hơn chết... Sao lại có thể trùng hợp như vậy, sao nhi tử lại gặp tai nạn giao thông vào đúng lúc này? Hiện tại cách thời điểm có thể trở về nhà trọ còn đến hơn 11 tiếng a! Nếu không kịp truyền máu, hậu quả thiết nghĩ không cần phải nói!

Lý Ân! Đúng rồi, Lý Ân! Bệnh Viện Chính Thiên, trùng hợp chính là bệnh viện mà phụ thân Lý Ân đang công tác. Phụ thân Lý Ung của Lý Ân là viện trưởng bệnh viện Chính Thiên, còn mẫu thân hắn là chủ tịch hội đồng quản trị bệnh viện.

“Em chờ chút, A Viện, anh gọi điện nhờ cậy một người...”

Sau đó, y đập máy, rồi gọi điện thoại cho Lý Ân.

“Chuyện gì? Thần Chấn Hưng?” Lý Ân thấy y gọi điện thoại tới, tưởng rằng có chuyện không hay gì đã xảy ra.

“Lão trưởng! Cậu mau cứu con của tôi a! Con của tôi bị tai nạn giao thông, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện của phụ thân cậu a! Hiện tại nó cần truyền máu gấp...”

“Cậu, cậu nói sao?” Lý Ân vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Cậu, làm sao cậu biết con mình gặp tai nạn?”

“Tôi, tôi từ gọi điện báo cho tôi biết! Con của tôi có nhóm máu Rh-, trong kho máu không có... Chỉ có tôi mới có thể đi truyền máu cho nó thôi a!”

Lý Ân cảm thấy không thể tin được, tại sao có thể xảy ra chuyện trùng hợp đến như vậy!

“Phiền cậu, phiền cậu gọi điện cho phụ thân mình, nói ông ấy nghỉ cách... Bệnh viện Chính Thiên của cha cậu không phải là một bệnh viện lớn sao, như vậy...”

“Tôi biết rồi. Tôi sẽ tận lực giúp cậu, tôi sẽ hỏi các chủ hộ khác, có ai có nhóm máu Rh- không...”

“Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu! Lý Ân!” Thần Chấn Hưng lúc này, đã khóc nghẹn không ra tiếng.

Sau khi Lý Ân cúp điện thoại, lập tức đánh điện cho phụ thân. Nhưng mà phụ thân lại rõ ràng đã tắt máy! Đoán chừng, đang họp?

Lý Ân lập tức gọi ngay ấu thân, bà là người trong ban giám đốc bệnh viện, nói cho bà biết cũng có thể giải quyết. Thế nhưng mà... Điện thoại rõ ràng cũng đã tắt máy! Hẳn là cuộc họp này cũng có mẫu thân tham gia? Lý Ân là nhóm máu A, căn bản không giúp gì được cho Thần Chấn Hưng. Lý Ân ra khỏi căn hộ của mình, đến gõ cửa căn hộ 403 bên cạnh, Doanh Tử Dạ chỉ sau một lát đã ra mở cửa, hỏi: “Sao vậy? Nhìn anh khẩn trương quá a. Bốn người đi núi Hoa Nham đã gặp chuyện sao?”

“Từ Dạ... Nhóm máu của em...”

“Nhóm B. Có gì không?”

“Không, không có gì...”

Trong khoảng thời gian ngắn, đi chỗ nào tìm ra người có nhóm máu Rh- đây a!

Nhìn thấy thần sắc hần không ổn, Doanh Tử Dạ lập tức hỏi: “Nhóm máu có liên quan đến huyết tự lần này à?”

Lý Ân lúc này lòng như lửa đốt. Đến tột cùng nên làm sao đây?

Trương Linh Phong không biết vừa rồi Lý Ân gọi tới, đến tột cùng là muốn nói gì với mình, chẳng lẽ là phát hiện huyền cơ trong huyết tự chỉ thị hay sao?

Thế nhưng, hiện tại không còn cách nào để biết nữa. Điện thoại rơi từ nơi cao như vậy xuống dưới, nhất định là hư rồi.

Lúc này y bắt đầu cuống lên, nói không chừng Lý Ân muốn nói mình biết chuyện gì rất trọng yếu cũng nên a! Mà bây giờ mình lại không biết gì hết..., hậu quả sẽ...

“Tức quá! Sớm biết vậy thì đã mua hai cái điện thoại đem theo bên mình rồi!”

Ngon núi hoang vu ít ai lui tới này, vẫn tịch mịch cô liêu như trước, chung quanh không có bất kỳ thanh âm nào. Nhưng cũng bởi vì vậy, mới càng thêm khủng bố người ta!

Đến tột cùng quý sẽ từ đâu chui ra? Nếu bị Từ Thần tìm được..., thật sự sẽ chết sao? Có khi nào, nếu không bị tìm thấy, ngược lại mới gặp chuyện? Rất có thể, nhà trọ đã rất nhiều lần thông qua huyết tự chỉ thị mà lừa gạt bọn họ a!

Thế nhưng, không thể cứ đứng ngây ngốc chỗ này đợi Từ Thần đến tìm mình. Dù sao, cũng có khả năng sau khi bị tìm thấy sẽ chết a.

Đúng vào lúc này...

Trương Linh Phong bỗng nhiên nhìn thấy phía trước, rõ ràng lại là vách núi kia, mà ngay bên cạnh vách núi chính là phiến đá đó!

Không lẽ này giờ mình đi vòng quanh, cuối cùng lại vòng về chỗ này? Ngon núi này ở đâu cũng khô trọc, căn bản không có vật tham chiếu, cũng khó trách xảy ra tình trạng này!

Lúc đến gần vách núi đó, nghiêng người một chút là có thể nhìn thấy khung cảnh phía dưới.

Nói không chừng... có thể nhìn thấy Từ... Từ, chủ hộ đóng vai “quý” kia, tên là Từ gì nhỉ?

Trương Linh Phong càng lúc càng kỳ quái, y không ngừng suy nghĩ, người kia, tên là Từ gì a? Là chủ hộ căn hộ một hai một...bao nhiêu nhi...

Đúng lúc này, Trương Linh Phong rung mình một cái...

Trong các chủ hộ ở nhà trọ, có người này sao?

Y thả phịch cái mông xuống mặt đất, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Không có người này... Trong nhà trọ căn bản không tồn tại người này!

Như vậy... hần là ai?

Trương Linh Phong không ngừng thụt lùi thân thể về phía sau, tựa vào một phiến đá lớn, nhịp đập con tim không ngừng gia tốc!

Hần là... “Quý” thực thụ!

Đột nhiên, từ đằng sau phiến đá đó, một cánh tay trắng bệch vươn ra, chụp lấy bả vai Trương Linh Phong!

“Người thứ nhất, đã tìm được.”

Trương Linh Phong vẫn chưa kịp phản ứng gì, cả người y, đã bị cánh tay trắng bệch kia, kéo ra đằng sau phiến đá lớn!

Lập tức... Nơi này lại phục hồi về tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.3 - Chương 4: “Quý” và người ẩn nấp (2)

Dương Lâm lúc này đang ngồi trên một phiến đá, hần đổ nước khoáng xuống mặt đất phía trước mặt mình, như vậy, dựa vào sự phản chiếu của nước khoáng thì y lúc nào cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng phía sau mình, không cần lúc nào cũng phải quay đầu ra sau.

Cũng may đã qua khỏi mùa hè, thời tiết không quá ư nóng bức, nếu không một vũng nước này, rất nhanh sẽ bốc hơi. Trên ngọn núi này không có chỗ nào ẩm ướt, cũng không thấy cây cối, nhưng mà càng về buổi chiều, nhiệt độ mặt đất theo đó cũng từng chút giảm xuống.

Thời điểm Lý Ân gọi tới cú điện thoại đó, Dương Lâm lúc đầu hoảng sợ điếng người, nhưng mà sau đó y đã bình tĩnh lại. Tình huống kỳ thật cũng không có thay đổi gì cả, dù sao từ đầu cũng đã biết bọn họ không có khả năng bình yên trải qua 12 giờ đồng hồ ở trên ngọn núi này rồi. Chỉ là, con “Quý” kia vậy mà phải đi tìm bọn họ, có thể thấy con “Quý” này không hề có năng lực cảm ứng vị trí của bọn họ, bằng không thì, tùy lúc tùy nơi đều có thể hiện ra trước mặt bọn họ rồi. Bởi vì trong quá khứ, “Quý” gặp trong huyết tự chỉ thị, đều có năng lực tùy ý di chuyển đến bất cứ nơi nào nó muốn.

Điểm hạn chế này, có lẽ là sinh lộ duy nhất nhà trọ dành cho bọn họ. Còn muốn triệt để tận dụng lợi điểm này, thì phải nhờ vào bản thân mình thôi. Nếu như giống con ruồi mất đầu mà chạy loạn trên núi, thì y cho rằng đó là hành động thất sách. Ngọn núi này rất lớn, nếu như “Quý” đã không có cách nào biết được vị trí của bọn họ, thì không bằng trốn ở một chỗ kín đáo nào đó ngược lại sẽ không dễ dàng bị tìm thấy, còn nếu mà chạy loạn lung tung thì khả năng bị tìm thấy sẽ càng tăng lên.

“Ta đây cũng không phải là loại người dễ dàng bị nhà trọ hù dọa mất mật.” Dương Lâm lại uống một ngụm nước khoáng, lau miệng, tự nhủ.” Lúc Hạ Uyên còn sống, mình đã cùng hần trao đổi đến khuya không biết bao nhiêu phương pháp chạy trốn, hơn nữa còn nhiều lần đoán trúng phương pháp mà các chủ hộ đã chạy thoát. Hạ Uyên đúng là thiên tài a... Đáng tiếc hần lại chết sớm như vậy.”

“Đương nhiên, trốn kỹ ở một chỗ, cũng không phải là biện pháp tốt nhất. Cách nửa tiếng lại đổi một chỗ nấp khác sẽ tốt hơn. Địa hình ngọn núi này chính là uốn khúc từ dưới lên trên. Càng đến gần đỉnh núi, lại càng nhiều lối rẽ. Huống chi, con “Quý” kia quá nửa là sẽ rời xa đỉnh núi mà đi tìm kiếm, mình mà cứ cầm đầu cầm cổ chạy xa khỏi đỉnh núi. Thì càng gần dưới chân núi ngược lại càng không còn đường để chạy trốn. Ở chỗ có nhiều ngã rẽ, không dựa trên bất cứ quy tắc nào mà cứ rẽ đại vào bất kỳ một ngã nào đó, như vậy thì sẽ không dễ dàng bị tìm thấy. Hơn nữa cứ nửa tiếng lại đổi chỗ nấp một lần... Mình không tin con “Quý” đó có thể tìm thấy mình!”

Dùng vũng nước trên mặt đất như tấm gương cũng là một thủ đoạn ỉn. Tuy Dương Lâm cũng có mang theo gương, nhưng dùng nước để tạo thành gương sẽ có phạm vi rộng hơn một chút. Nhưng mà, nước lại có hạn, cứ cho là Dương Lâm có 12 chai nước khoáng ở trong ba lô, nhưng mà y cũng cần phải uống nước để bổ sung thể lực.

Cũng sắp hết nửa tiếng, Dương Lâm liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lại đứng lên, tiếp tục chạy đến các lối rẽ, rẽ đại vào một ngã bất kỳ.

Đương nhiên, không phải y hoàn toàn không sợ hãi. Thực ra, y cũng chỉ là cố gắng áp chế nỗi sợ hãi không ngừng dâng lên trong nội tâm của mình. Bởi vì căn cứ vào những kinh nghiệm của rất nhiều chủ hộ trong quá khứ, càng sợ hãi sẽ càng dễ dàng hành động sai lầm, chỉ có như Hạ Uyên lúc nào cũng cố gắng giữ tinh táo, gặp nguy không loạn, mới có thể tìm ra sinh lộ mà nhà trọ ẩn giấu.

“Sẽ không dễ dàng đụng trúng đâu... Con “Quý” kia nhất định đang ở dưới chân núi tìm bọn người Trương Linh Phong rồi...”

Trước mắt Dương Lâm cố gắng duy trì tốc độ tiến tới ở mức trung bình, y biết rõ, nếu lúc nào cũng chạy nhanh thì thể lực sẽ nhanh chóng tiêu hao, mà càng về lâu dài, khi thể lực đã cạn kiệt..., trong trường hợp phải bỏ trốn sẽ trốn không thoát.

Dù sao Dương Lâm cũng là cao thủ điện kinh, y đối với tốc độ chạy bộ của bản thân, vô cùng tự tin. Hiện tại, tiết kiệm thể lực là ưu tiên hàng đầu.

Đương nhiên... Vô tình đụng phải con “quỷ” kia, khả năng này cũng có. Nếu quả thực đụng phải, vậy thì coi như xong cả rồi. Bất quá Dương Lâm vô cùng rõ ràng, chấp hành huyết tự chỉ thị, nhiều khi cũng giống như trò đánh cược “Cò quay Nga”, thuần túy chỉ dựa vào vận khí để quyết định sinh tử. Không thể phủ nhận, vận khí thông thường cũng là nhân tố mấu chốt để trốn thoát thành công. (Russian Roulette / Cò quay Nga: là một trò chơi chết người với súng lục với ổ đạn 6 hoặc 8 viên. Luật chơi là hai người thay phiên nhau đưa súng lên đầu mình và bóp cò, xác suất mỗi lần bóp là 1/6 hoặc 1/8 tùy ổ đạn nên trò chơi sẽ nhanh chóng kết thúc sau vài lần bóp cò vì xác suất trúng đạn sẽ tăng dần lên sau mỗi lượt.)

Mà Hạ Uyên có thể vượt qua 5 lần huyết tự chỉ thị... Cũng là bởi vì vận khí của hắn vô cùng vô cùng tốt! Lần chấp hành huyết tự chỉ thị thứ 5, Hạ Uyên gần như là rơi vào tử cục. Huyết tự chỉ thị quy định, vào lúc nửa đêm 0h ngày được chỉ định đi đến một ngã tư đường, sau đó đợi ở đó 10 phút đồng hồ, là có thể trở về nhà trọ. Lúc đó, còn có một chủ hộ thâm niên khác cùng Hạ Uyên tham gia chấp hành huyết tự chỉ thị.

Mà chủ hộ thâm niên đó, là người duy nhất hy sinh! Nửa đêm 0h tại ngã tư đường, vắng vẻ không người, chỉ có thừa thớt vài chiếc xe lâu lâu đi qua. Sau khi đến ngã tư đường đó, Hạ Uyên và chủ hộ thâm niên kia đều cảnh giác đối với những chiếc xe chạy qua hoặc những người bộ hành xung quanh. Vừa đến đúng nửa đêm 0h, Hạ Uyên cùng với chủ hộ thâm niên kia vốn là đang đứng trên vỉa hè, thế nhưng chỉ trong thoáng chốc, vậy mà lại xuất hiện ở trung tâm giao lộ! Tiếp theo, từ bốn ngã của ngã tư đều xuất hiện một chiếc xe buýt! Mà tài xế lái xe, toàn bộ đều giống nhau chính là những bộ khô lâu!

Cùng một lúc bốn chiếc xe buýt dùng tốc độ cực nhanh lao ra, cho dù muốn tránh cũng không thể tránh! Quả thực chính là tử cục!

“Tiểu tử Hạ Uyên kia có vận khí thực sự siêu tốt a. Bị bốn chiếc xe buýt đồng thời lao vào, hắn rõ ràng bị một chiếc trong số đó tông trúng, cả người bay lên, đập vào ban công một tòa cao ốc bên cạnh! Tuy bị thương không nhẹ, thế nhưng mà rõ ràng đã thoát chết! Còn chủ hộ kia thì bị phân thân toái cốt chết không toàn thây a... Vận khí tốt đến nghịch thiên như vậy, thế mà trong lần chấp hành huyết tự chỉ thị thứ 6, vẫn chưa chính thức bắt đầu đã bị quỷ giết chết để giả dạng...”

Thế sự khó lường a.

Còn Đường Lan Huyền vào lúc này, không được tỉnh táo như Dương Lâm. Bây giờ y đang chạy loạn khắp nơi không theo quy tắc nào cả, thể lực rất nhanh bị bào mòn. Hơn nữa lúc nào cũng chăm chăm nhìn đồng hồ, thời gian trôi qua đã được hai tiếng. Hiện tại, còn mười tiếng nữa!

Tuy ngọn núi này rất lớn, thế nhưng mà đến mười tiếng... Nếu không may mà đụng phải nó thì...

Đường Lan Huyền không dám tiếp tục nghĩ nữa. Lý Ân đã hứa sẽ tiếp tục phân tích để tìm ra sinh lộ trong lần huyết tự chỉ thị này, một khi có biện pháp sẽ lập tức thông tri ỉnh, nhưng dù sao Lý Ân cũng không phải là thánh vạn năng a.

Có thể tránh được “quỷ” để tìm ra sinh lộ không? Hay là tìm chỗ để ẩn nấp? Nhưng ẩn nấp ở chỗ nào?

Ngọn núi này căn bản không có chỗ nào có thể ẩn nấp a! Đến một cái huyết động, một thân cây đều tìm không thấy! Mà nhà trọ lại quy định, không thể ly khai núi Hoa Nham!

Tâm tư rối như tơ vò, y đột nhiên nghĩ, bằng không cứ dứt khoát hội họp với bọn người Dương Lâm xem thế nào? Mọi người tụ tập lại một chỗ, vừa có thể tăng thêm lòng can đảm, vừa có thể thêm một cái đầu thêm một sách lược, cho nên người ta mới nói ba tên thợ đóng giày, còn hơn một Gia Cát Lượng đó mà!

Bất quá, y vẫn quyết định hỏi ý kiến Lý Ân trước đã, vì vậy lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Ân.

“Này, Lý Ân hả?” Đường Lan Huyền sau khi nói máy, lập tức nói: “Là như thế này, tôi nghĩ, tôi cùng ba người bọn Dương Lâm sẽ hội họp lại được không? Bốn người cùng một chỗ mà nói...”

“Tuyệt đối không thể làm như vậy!” Lúc này Lý Ân đang trên đường đến bệnh viện, hắn khuyên Đường Lan Huyền: “Nếu các cậu tụ tập lại một chỗ, thì biến thành mục tiêu cực lớn, hơn nữa vạn nhất con “quỷ” kia đang theo đuổi một người nào đó, thì lúc đó có thể một lần tìm được toàn bộ các cậu rồi! Chưa kể, nếu làm vậy đường như cũng không đúng với quy tắc trò chơi trốn tìm.”

“Nhưng mà... Một mình, thật sự quá đáng sợ...”

“Tôi hiểu.” Lý Ân thờ dãi, nói: “Nhưng mà không thể hội họp. Nguyên nhân trọng yếu nhất ở chỗ... Con ‘quỷ’ kia có thể biến thành Tư Thần gì đó, thì cũng có thể biến thành mấy người bọn Dương Lâm! Vạn nhất ‘quỷ’ tìm được một người trong bọn họ, giết chết người đó đồng thời giữ lấy điện thoại của hắn, còn cậu lại gọi điện thoại tới thì...”

Nghe đến đó, Tim Đường Lan Huyền nhảy lên như đánh trống. Hoàn toàn chính xác... Nếu như vậy, không phải mình tự tìm đường chết ư! Lần trước không phải Doanh Tử Dạ cũng gặp phải một con quỷ giả dạng thành Hạ Uyên đó sao?

“Chuyện đó... Lý Ân, cậu đã phân tích ra sinh lộ của lần huyết tự chỉ thị này chưa?” Đường Lan Huyền lo lắng hỏi: “Vạn nhất quả thực bị tìm thấy thì...”

“Không dễ dàng tìm được như vậy đâu. Lan Huyền, cậu nghe cho kỹ, nếu như con ‘quỷ’ kia có thể dễ dàng tìm được các cậu, bây giờ cậu đã không thể gọi điện thoại cho tôi rồi. Nhà trọ có lẽ đã hạn chế năng lực này của ‘quỷ’, khiến nó không cách nào cảm ứng được vị trí của các cậu. Nói cách khác... Nếu vẫn chưa chạm mặt các cậu, thì con ‘quỷ’ kia cũng phải đi tìm kiếm như một con người bình thường mà thôi.”

“Chuyện này... Thật vậy sao?”

“Cũng đã qua hai tiếng rồi, nếu thật sự dễ dàng tìm được các cậu, toàn bộ các cậu sớm đã đi gặp Diêm Vương cả rồi. Còn nữa, hết sức tiết kiệm thể lực, đừng có lúc nào cũng chạy, nếu quả thực đụng phải ‘quý’ thì chạy nhanh cỡ nào cũng vô dụng. Cậu cố gắng đừng đi đến gần những vách núi, nếu không rất dễ bị phát hiện.”

“Hiểu, hiểu...”

“Còn về sinh lộ mà cậu nói...” Lý Ân tập trung suy nghĩ thật lâu mới nói” Tạm thời tôi còn chưa nghĩ ra. Cũng có thể, ‘Quý’ không cảm ứng được vị trí của các cậu là sinh lộ duy nhất. Cho nên, có khả năng con ‘quý’ kia sẽ dùng biện pháp nào đó để dụ dỗ các cậu phải hiện thân.”

“Dụ dỗ? Dụ thế nào?”

“Tôi cũng chỉ chợt nghĩ đến điểm này khi cậu nói muốn mọi người hội họp lại mà thôi. Nếu cậu nhận được một cuộc điện thoại, là do bọn người Dương Lâm gọi tới, kêu cậu đến địa điểm nào đó trên núi để hội họp với bọn họ... Cậu ngàn vạn lần không được đi! Đương nhiên trong điện thoại cậu có thể lừa gạt đối phương rằng cậu sẽ đi, sau đó cố gắng tận lực rời xa địa điểm hội họp đó.”

“Theo cậu nói... Có khả năng ‘Quý’ sẽ dùng biện pháp gọi điện thoại dụ tôi xuất hiện?”

“Khả năng này rất cao. Cho nên cậu có thể lợi dụng ngược lại, rời xa địa điểm hội họp đó, sẽ có thể tranh thủ thêm chút ít thời gian!”

“Tốt... Biện pháp tốt a! Lý Ân, cậu quả là thiên tài!”

Tiếp theo, Lý Ân vừa muốn tắt điện thoại, bỗng nhiên Doanh Tử Dạ ở bên cạnh đang cùng hắn chạy đến bệnh viện, đoạt lấy điện thoại của hắn, nói với Đường Lan Huyền đang ở đầu dây bên kia.” Bác sĩ Đường hả? Tôi là Doanh Tử Dạ. Nếu như anh muốn sống sót, tôi còn có một phương pháp rất tốt chỉ cho anh.”

“Doanh... Doanh tiểu thư?”

“Đúng, tôi đây. Biện pháp này rất đơn giản, bây giờ anh... Lập tức chạy lên đỉnh núi đi!”

Đường Lan Huyền kinh ngạc nói không thành lời!

“Doanh... Doanh tiểu thư, cô, cô nói là...”

“Đúng, chẳng lẽ anh cho rằng con ‘quý’ kia sẽ đứng yên trên đỉnh núi sao? Nhà trọ cho các anh sinh lộ, có lẽ bao gồm cả cái điều kiện ‘đỉnh núi’ này đó. Hiển nhiên khi đã đến đỉnh núi, thì không còn cách nào lên tiếp được nữa. Bởi vậy muốn chạy trốn, nhất định phải chạy xuống chân núi. Phía trên núi Hoa Nham lại có rất nhiều lối rẽ, con ‘quý’ kia lúc này đương nhiên là đang không ngừng chạy xuống núi tìm các anh. Như vậy, anh dùng biện pháp ngược lại, trực tiếp chạy lên trên đỉnh núi đi!”

Ý tưởng táo bạo! Cực kỳ gan dạ!

“Nhưng... Thế nhưng...” “Thanh âm Đường Lan Huyền đã run lấy bầy, hỏi” Vạn nhất đang trên đường chạy lên đụng phải con ‘quý’ kia thì làm sao...”

“Sẽ không đâu. Cũng đã qua hai tiếng rồi, chẳng lẽ con ‘quý’ kia còn khả năng xuất hiện ở lối rẽ thông lên đỉnh núi sao chứ? Dĩ nhiên là đang chạy khắp núi mà tìm các anh rồi. Trừ phi con ‘quý’ kia một mực canh giữ đường lên đỉnh núi, mà không đi tìm các anh, nhưng khả năng này có thể sao?”

“Nhưng mà... nhưng mà...”

“Bác sĩ Đường, cẩn thận nhớ kỹ... Cho dù anh trốn ở bất cứ địa phương nào trên ngọn núi đó, cũng không thể đảm bảo tuyệt đối an toàn! Thế nhưng, đỉnh núi thì khác, ở trên đó ngược lại nằm ngoài lộ tuyến tìm kiếm của ‘quý’ rồi! Đương nhiên anh không nhất thiết phải ở rết trên đỉnh núi, sau một lúc anh có thể chọn một đường đi xuống núi. Dù sao, càng về lâu dài ‘quý’ cũng có thể quay trở lại đỉnh núi để tìm. So với việc chạy loạn không mục đích ở dưới chân núi, anh cẩn thận suy xét lại xem, con đường nào có khả năng bị ‘quý’ phát hiện là lớn hơn?”

Đường Lan Huyền giờ phút này đang đấu tranh tâm lý dữ dội.

Đây là đánh cược a! Hơn nữa là cược tánh mạng của chính mình!

Quả thực, đỉnh núi, hiện tại trong lòng mình là nơi mà ‘quý’ đang ở đó, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hiện tại ‘quý’ còn có khả năng ở nơi đó sao? Lối rẽ lên núi cũng rất nhiều, rất nhiều a... quả thực con ‘quý’ kia cũng không có khả năng canh giữ tất cả tuyến đường đi lên đỉnh núi. Đương nhiên sẽ có khả năng đụng phải nó, nhưng mà cứ đứng ở đây cũng có khả năng bị phát hiện thôi!

“Doanh tiểu thư, tôi...”

“Đương nhiên chấp nhận hay không là do anh quyết định, tôi chỉ đưa ra kiến nghị mà thôi.”

Sau khi cúp máy, Doanh Tử Dạ trả lại điện thoại cho Lý Ân đi bên cạnh. Lúc này, hai người cũng đã đi đến trước cửa bệnh viện.

“Phương pháp của em...” Lý Ân trầm ngâm một chút, rồi nói” Quả thực rất inh. Nhưng mà, tôi đang lo lắng, nếu như con ‘quý’ kia có năng lực phân

thân thì...”

Dù sao đối thủ cũng là ‘quý’ vô cùng thần bí, nếu có năng lực phân thân cũng không có gì kỳ quái.

“Nếu là ‘phân thân’ thì không cần phải lo.” Doanh Tử Dạ tiếp tục nói: “Người muốn tìm tổng cộng là bốn, cứ cho là nó có thể phân thân ra để cùng lúc tìm kiếm nhiều nơi dưới chân núi. Nhưng mà số lượng phân thân không thể nào là vô hạn, nếu không khắp núi toàn là ‘quý’ rồi, nhà trọ cũng sẽ không có hành động tuyệt đường như vậy. Hơn nữa, cho dù có nhiều phân thân thì cũng phải đi tìm người, không lý nào lại lưu lại một phân thân ở trên đỉnh núi ôm cây đợi thỏ.”

Giờ phút này trên núi Hoa Nham, người thống khổ nhất, dĩ nhiên là Thần Chấn Hưng rồi.

Thê tử lại gọi điện đến lần nữa, lần này ở bên kia đầu dây cô ấy gào thét như một người điên vậy.

“Em van anh... cầu xin anh...” Thê tử nức nở không thành tiếng.” Bác sĩ nói, tình trạng vô cùng nguy kịch, chậm một giây một phút lại càng thêm nguy hiểm, anh mà không đến thì... Bình Dương nhất định phải chết! Van anh... cầu xin anh mau đến a!”

Thần Chấn Hưng lúc này đã quỳ sát xuống mặt đất, nước mắt tuôn như mưa.

“Bình Dương... Bình Dương... Em, em mau tìm Lý viện trưởng, nói... Nói, anh là bằng hữu của con ngài ấy Lý Ân, nhờ viện trưởng nghĩ giúp biện pháp... Nhất định sẽ có biện pháp mà...”

“Rốt cục, rốt cục anh có chuyện gì mà còn trọng yếu hơn tánh mạng của con mình vậy! Ah, em muốn phát điên rồi! Bình Dương mà chết thì em cũng không sống nổi, em sẽ giết anh rồi tự sát! Bình Dương, Bình Dương con đừng chết a!”

Đột nhiên, thê tử ở đầu dây bên kia thét lớn: “Bác sĩ, bác sĩ, cầu xin các vị cứu con của tôi, cầu xin các vị cứu nó a!”

Đầu dây bên kia truyền đến rất nhiều tạp âm, tiếp theo thê tử bỗng nhiên thét lớn: “Không a! Bình Dương! Bình Dương!”

“Sao... Sao rồi?” Thần Chấn Hưng cảm giác toàn thân tê liệt.

“Không a ---- Bình Dương ----“

Chết rồi sao?

Con mình... chết rồi sao?

Điện thoại từ trên tay trôi tuột xuống, Thần Chấn Hưng toàn thân co quắp ngã trên nền đất.

“Không... Đây không phải là sự thật...”

Nhà trọ đã hủy đi cuộc hôn nhân của y, hủy đi cuộc sống của y... Hôm nay, ngay cả tánh mạng đứa con duy nhất của y cũng cướp đi...

Vì sao! Vì sao ông trời lại muốn tra tấn mình như vậy!

Thần Chấn Hưng mất hết lý trí ngửa mặt nhìn trời cao, điên cuồng gào thét: “Ah ah ah ----“

Y như người điên gào thét rất lâu, cổ họng đã khản đi, nhưng y vẫn còn đang điên cuồng thét lớn. Y hoàn toàn quên mất, như vậy có khả năng sẽ khiến cho ‘quý’ nghe thấy.

Cuối cùng, y hung hăng đập mạnh đầu mình xuống mặt đất, máu thậm chí đã tươm trên trán, y cũng không quan tâm.

Lúc này trong đầu y chột nghĩ, thê tử cũng rất cần được an ủi, vì vậy dùng đôi tay đang run rẩy nhấc chiếc điện thoại lên, nước mắt tuôn như mưa nói: “A... A Viện, Bình Dương, Bình Dương con nó...”

“Người thứ hai, đã tìm được.”

Đầu dây bên kia, truyền đến chính là thanh âm băng lãnh, vô tình của thê tử.

Thanh âm kia... Giống như cách chỗ này rất gần...

Thần Chấn Hưng ngẩng đầu quan sát...

Trước mắt, có một người đang mặt y phục của Tư Thần, bộ mặt còn muốn trắng hơn cả tờ giấy, tay phải đang cầm một chiếc điện thoại để ở bên tai, nhìn Thần Chấn Hưng ở trước mặt, lại nói thêm một lần: “Người thứ hai, đã tìm được.”

Thanh âm... So với của thê tử hoàn toàn giống như đúc!

Cùng thời gian đó, Lý Ân bước vào bệnh viện, đi nhanh đến quầy tiếp tân, nói với y tá trực: “Chào tiểu thư, xin hỏi phòng cấp cứu lầu 5 có phải đang có

một bệnh nhân tên là Thần Bình Dương đang được cấp cứu? Bệnh nhân bị tai nạn giao thông mới vừa nhập viện đó...”

Y tá trực lập tức kiểm tra sổ ghi chép, tiếp theo ngẩng đầu lên nói:” Thưa không, tiền sinh, không có bệnh nhân tên này, có phải anh đến nhầm bệnh viện rồi không?”

Trong chớp mắt, Lý Ân tức khắc bừng tỉnh đại ngộ! Hắn lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi đến số Thần Chấn Hưng, nhưng mà, thanh âm truyền đến chỉ là...

“ Xin chào quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi hiện nằm ngoài vùng phủ sóng...”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.3 - Chương 5: “Quý” và người ẩn nấp (3)

Tiếng thét thống khổ của Thần Chấn Hưng, có thể nói là chấn động núi hoang, ở đằng xa Dương Lâm cũng đã nghe được!

Dương Lâm lúc này cách Thần Chấn Hưng, cũng không quá xa, vẫn chưa đến 2000m. Bởi vậy tiếng thét này, y nghe thấy rất rõ ràng!

“ Cái đó... Là tiếng thét của ai?”

Tiếng thét từ không trung truyền tới bao gồm cả phần nộ và bi thống, quả thực khiến cho người ta sờn hết cả gai ốc! Mà thứ Dương Lâm nghĩ đến đầu tiên lại là --- đây là tiếng quý khiêu!

Y lập tức bung chân chạy như điên, liên tục xuyên qua mấy ngã rẽ, một lòng chỉ muốn rời xa khu vực phát ra tiếng gầm thét kia! Mà lúc hắn bắt đầu chạy, tiếng thét kia vẫn còn tiếp tục vang lên, khiến cho Dương Lâm tim đập chân run!

Đột nhiên y nhận ra... Cái này tựa hồ là thanh âm của Thần Chấn Hưng! Chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn đã chạm mặt quý hồn?

Vừa nghĩ như thế, y lại tiếp tục đẩy nhanh tốc độ!

Cho đến lúc này, Dương Lâm vẫn cố gắng duy trì thể lực, không để mình tiêu hao thể lực quá nhanh, thế nhưng, lần này bởi vì tiếng gào thét kia đã làm kế hoạch của y bị xáo trộn, sự sợ hãi trong tiềm thức đối với việc có một con “quý” ở ngay phụ cận đã khiến cho thể lực mà y cố gắng tích lũy chỉ trong vài phút ngắn ngủi cơ hồ tiêu hao hết!

Khi y dừng lại, đã không còn thở ra hơi, toàn thân đều cảm thấy vô lực, vừa rồi ít nhất cũng chạy hơn 2000m, coi như là y đã phá kỷ lục điền kinh của chính mình, nhưng đó cũng là cực hạn. Hiện tại, cần phải nghỉ ngơi một chút mới có thể tiếp tục tiến tới.

“ ‘Quý’... Chắc là không ở gần đây đâu nhỉ?”

Dương Lâm nhanh chóng quan sát chung quanh, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Rốt cục, “quý” không có đuổi theo.

Y thở nhẹ ra một hơi...

Nếu như, vừa rồi thanh âm kia quả thực là của Thần Chấn Hưng, cái đó chẳng phải có nghĩa là... Đã có một người đã bị tìm thấy? Mà theo tiếng thét chói tai kia để phán đoán... Bị “quý” tìm được, kết cục chỉ sợ là rất thảm!

Dương Lâm chỉ nghĩ thôi, toàn thân đã không khống chế nổi run lẩy bẩy.

Nhanh như vậy... Đã tìm được một người!

Thực ra y đâu có biết, Trương Linh Phong còn bị tìm thấy sớm hơn.

Để kiểm chứng, Dương Lâm lấy điện thoại di động ra gọi vào số của Thần Chấn Hưng, còn đầu dây bên kia lại nói:” Xin lỗi quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi nằm ngoài vùng phủ sóng...”

Ngoài vùng phủ sóng? Có ý gì? Thần Chấn Hưng không có khả năng ly khai ngọn núi này, vậy không phải có nghĩa là...

“ Bình tĩnh... Phải bình tĩnh! Bình tĩnh! Không thể rối loạn!” Dương Lâm hít sâu vài cái, tự mình an ủi nói:” Không sao... khẳng định chỉ là trùng hợp, ‘quý’ trùng hợp chạm mặt Thần Chấn Hưng, chuyện như vậy sẽ không xảy ra liên tục được... sẽ không đâu...”

Thế nhưng mà, bất kể làm gì, sự hãi trong nội tâm cũng khó có thể ngăn lại. Dương Lâm đã không còn cách nào bảo trì sự tỉnh táo nữa rồi.



Y không ngừng quệt mồ hôi từ trên trán lăn xuống, quyết định thay đổi kế hoạch, quay trở lại phương pháp di chuyển rối loạn, để giảm thiểu khả năng chạm mặt với “quý”.

Mười hai tiếng... Thật sự là quá dài! Trong khoảng thời gian này sẽ có rất nhiều rất nhiều chuyện xảy ra...! Cho dù ngọn núi này rất lớn, cũng không thể đảm bảo không vô tình chạm mặt nó ở một nơi nào đó!

Cỏ dại trên mặt đất tựa hồ càng lúc càng nhiều, mà đường núi cũng càng lúc càng nhấp nhô. Dương Lâm từng bước tiến tới... Đột nhiên, dưới chân đạp vào hư không, sau đó toàn thân, ngã vào một cái hố!

May mắn hố chỉ sâu khoảng 10m, Dương Lâm té xuống chỉ bị thương, hơn nữa bùn đất cũng tương đối xốp, cho nên chân cũng không bị gãy xương.

Cái này không phải là cái bẫy săn thú sao?

Dương Lâm lập tức ngẩng đầu nhìn lên miệng hố, nếu muốn leo lên, thì mình không có khả năng đó. Mà cái hố này quá chật hẹp, miễn cưỡng chỉ vừa đủ một người đứng thôi. Nói cách khác... Nếu như “quý” vô tình đi qua ở bên trên thì chắc chắn nhìn thấy mình...

Gọi điện thoại, gọi Đường Lan Huyền hoặc Trương Linh Phong đến cứu mình ra ngoài!

Y lập tức lấy điện thoại di động ra, thế nhưng kiểm tra lại, lập tức trợn tròn mắt... Điện thoại vậy mà cũng bị té hư rồi!

Không lẽ từ giờ cho đến lúc nửa đêm 0h mình lại phải ở dưới cái hố này sao? Chỗ này căn bản không phải là một địa điểm tốt để ẩn nấp a, nếu như trên miệng hố có cái gì đó che lại làm cho người ta không nhìn thấy thì không nói, nhưng đằng này... Ai đi ngang cái hố này cũng đều phát hiện ra mình! Mà cái hố này lại nhỏ như vậy, muốn nấp cũng không có chỗ nấp! Chung quanh đều là đất đá, không có cách nào ẩn nấp a!

Đào huyết? Y chồm lên dùng tay đào đất, nhưng rất nhanh phải từ bỏ, nếu chỉ dựa vào đôi tay, thì đào cho đến lúc trời tối, cũng chẳng đào sâu được nhiều. Hơn nữa cứ cho là đào được cái huyết thì sao, cũng không cách nào che giấu cả người mình a!

Y thử leo lên, thế nhưng, lại không tìm thấy bất cứ điểm tựa nào có thể đặt chân... Quá trơn! Sau 5 phút cố gắng thử, một mét cũng không leo lên được.

Dùng dây thừng? Trong ba lô có đem theo dây thừng vừa to vừa dài, có lẽ sẽ hữu dụng. Nhưng mà... Nếu như không cột một đầu dây thừng vào vật cố định nào đó, y cũng không cách nào leo lên được a! Ít nhất, phải có một người giúp y giữ một đầu dây thừng mới được.

Chỉ một mình y... Căn bản không có biện pháp để leo ra ngoài a!

Thế nhưng xuất phát từ ý chí cầu sinh mãnh liệt, y vẫn không ngừng cố gắng tiếp tục leo lên...

Một tiếng trôi qua...

Hai tiếng trôi qua...

Ba tiếng trôi qua...

Cùng lúc với ánh dương quang dần được thay thế bởi màn đêm hắc ám, Dương Lâm cơ hồ cũng đã tuyệt vọng. Nhìn đồng hồ một cái, bây giờ đã hơn sáu giờ, cách thời điểm kết thúc còn chưa đến sáu tiếng đồng hồ.

Lúc này, sợ hãi đã vượt lên trên tất cả, thậm chí y không có cảm giác đói bụng.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

“Ai đào cái hố này, ta nguyện rửa tởm tông nhà hắn!” Dương Lâm tức giận chửi đồng một câu, dù sao hiện tại y cơ hồ đã mất hết lý trí.

Điện thoại cũng hư rồi... Dây thừng cũng không có cách dùng... Leo cũng leo không lên...

Hiện tại, chỉ có cầu nguyện con “quý” kia đừng có đi ngang đây thôi.

May là... Ánh trăng đêm nay không quá sáng, nhờ bóng đêm, có khi nào ngược lại mà tránh được một kiếp?

Nhưng mà Dương Lâm lập tức nghĩ... Đến lúc nửa đêm 0h, bản thân lại không có cách nào leo ra ngoài để trở về nhà trọ a! Nếu không trở về được nhà trọ, con “quý” kia sẽ cùng mình tiếp tục chơi trò trốn tìm đến vĩnh viễn!

Vĩnh viễn chơi trò này... Chỉ nghĩ thôi Dương Lâm đã cảm thấy khủng bố! Nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian, như vậy “quý” sớm muộn gì cũng có thể phát hiện mình a!

Chỉ có một biện pháp có thể leo ra... Chính là có một chủ hộ nào đó còn sống đi ngang nơi này phát hiện ra y, sau đó dùng dây thừng kéo y ra ngoài!

Đúng... Đúng! Nếu là như vậy thì có thể chạy thoát rồi!

Nhưng đến lúc này, ba người kia có khi nào cũng đã bị “quỷ” tìm thấy hết? Bị “quỷ” tìm được, thì chỉ có một con đường chết a!

Sinh lộ... Lý Ân sẽ đoán “sinh lộ” là gì?

Cần thận nghĩ nào!

Dương Lâm từ trong túi rút ra một tờ giấy, trên tờ giấy đó viết nguyên văn huyết tự chỉ thị: ” Ngày 1 tháng 11 năm 2010, vào lúc 12:00 trưa, đến đỉnh núi Hoa Nham ở ngoại ô thành phố K, sau đó bắt đầu chơi trốn tìm. Chọn ra một người làm “quỷ” những người còn lại thì phải lập tức ẩn nấp, không để cho “quỷ” bắt được, trong lúc này không được ly khai núi Hoa Nham. Sau nửa đêm 0h:00 ngày hôm đó, thì có thể chạy về nhà trọ.”

Trong huyết tự chỉ thị rốt cục là có ẩn giấu sinh lộ hay không đây? Lần chấp hành chỉ thị trước của Doanh Tử Dạ, nhắm mắt không nhìn quỷ, là có thể an toàn trở về, vậy lần này có thể có sinh lộ nào tương tự hay không, cho dù “quỷ” tìm thấy mình cũng có thể không sao?

Nhà trọ ra điều kiện chính là...

Một, không để cho “quỷ” bắt được.

Hai, trước ngày 2 tháng 11 không thể ly khai núi Hoa Nham.

Không để bị “bắt” được? Vậy có phải là, nếu như “quỷ” không tiếp xúc với thân thể của mình, thì sẽ không sao? Vậy bây giờ mình ẩn nấp trong cái hồ này...

Không, không đúng! Đối phương là “quỷ” a! Đó căn bản không thành vấn đề đối với nó a!

Hơn nữa nấp ở chỗ này, một khi đụng phải “quỷ”! Chạy cũng không có đường chạy a!

Điểm thứ hai, là trước ngày 2 tháng 11 không thể ly khai núi Hoa Nham... Đây là điều kiện trước giờ vẫn có, cũng chưa hề thấy nhà trọ ẩn giấu “sinh lộ” trong điều kiện này lần nào.

Như vậy, đến tột cùng là phải làm sao bây giờ? Không phải ẩn giấu trong huyết tự chỉ thị thì...

Xét kỹ lại, con “quỷ” này, tuy quả thực là do bọn họ chọn ra, nhưng mà, chỉ sợ trước đó nhà trọ đã sắp xếp cả rồi. Bất kể dùng cách nào, đều sẽ do tên Tư Thần kia làm “quỷ” a.

Bất chợt, một tia sáng xẹt qua đại não y.

Có điểm kỳ quái!

Do đâu mà Tư Thần kia làm quỷ? Lúc đó dĩ nhiên là bởi vì chơi kéo búa bao mới chọn ra hắn, nhưng mà, vì sao lại phải chơi trò kéo búa bao để quyết định chứ? Thông thường chơi trốn tìm đều dùng kéo búa bao để quyết định “quỷ”, thế nhưng mà, cũng có thể tự đề cử bản thân mình a.

Trong tình huống lúc đó, nếu như Tư Thần tự đề cử mình thì..., tất cả mọi người sẽ lập tức đáp ứng. Dù sao... Không có ai nguyện ý làm “quỷ”. “Quỷ” rất dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng đến tử vong, cho nên tất cả mọi người đều lo lắng, trở thành “quỷ” có lẽ nhất định phải chết...

Thế nhưng, thái độ của Tư Thần lúc đó thế nào?

Rất rõ ràng... Hắn cũng không có ý định muốn làm “quỷ”!

Như vậy, nếu có ai đó tự đề cử mình làm “quỷ” thì..., chẳng phải Tư Thần kia không cách nào trở thành “quỷ” sao!

Chẳng lẽ...

Sinh lộ chính là đây? Sinh lộ có thể giúp bọn họ tìm được đường sống trong chỗ chết, đã bị chính bọn họ chối bỏ rồi sao?

Dương Lâm bị suy đoán này làm cho hoảng sợ lên rồi. Nếu như không còn sinh lộ thì... Chẳng phải có nghĩa là chỉ có thể dựa vào vận khí để vượt qua lần huyết tự chỉ thị này thôi sao?

Nhưng vấn đề là, không phải tất cả mọi người, ai cũng đều có vận khí tốt như vậy a!

Đường Lan Huyền, cuối cùng đã hạ quyết tâm. Chạy lên đỉnh núi.

Doanh Tử Dạ quả nhiên nói đúng, trên đỉnh núi không có một bóng người.

Cuối cùng thành công rồi. Đường Lan Huyền lúc chạy lên đến đỉnh núi, quả thật toàn thân đã rã rời. Y chỉ sợ “quỷ” đang ở trên đỉnh núi ôm cây đợi thỏ, nếu là vậy thì y chính là tự chui đầu vào lưới rồi.

Bất quá, sắc trời dần chuyển tối, Doanh Tử Dạ cũng nói là không cần phải ở trên đỉnh núi đợi đến khi kết thúc, Đường Lan Huyền nghĩ ngợi, lựa một con đường mà xuống núi.

Lý Ân vẫn chưa có điện thoại tới, xem ra, hắn còn chưa nghĩ ra “sinh lộ” là gì.

Như vậy, có nên ẩn nấp, để “quỷ” không có cách nào tìm được mình?

Trước mắt, đây là biện pháp duy nhất mình có thể nghĩ ra rồi.

Vừa đi, y vừa lấy thức ăn trong ba lô ra ăn. Bởi vì trong lòng vô cùng khẩn trương, cho nên nuốt cái gì cũng không trôi, cắn hai ba miếng bánh mì, uống chút nước, coi như xong bữa.

Tối hôm nay, sắc trời rất u ám. Đi trên đường, chung quanh tịch mịch cô liêu, Đường Lan Huyền cảm thấy, cho dù không có “quỷ”, cũng đủ khủng bố rồi. Mỗi một bước y đi, đều cực kỳ cẩn thận, cố gắng không để phát ra một chút thanh âm nào.

Đèn pin nắm trong tay, chiếu về phía trước, ít nhiều gì, cũng có thể xua tan một chút hắc ám.

Đừng xuất hiện... Van người... Đừng xuất hiện...

Dương Lâm lấy bánh mì trong ba lô ra ăn, y thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nhưng lại sợ vạn nhất “quỷ” vô tình đi ngang qua thì không biết làm sao bây giờ?

Đến lúc đó, còn không phải là mặt đối mặt hay sao?

Dương Lâm tận lực đào lên chút bùn đất đắp lên thân thể, bò lên mặt, đoán chừng sắc trời u ám như vậy, từ bên trên nhìn xuống sẽ không nhìn rõ được mình. Nhưng lại lo lắng nếu như một chủ hộ nào đó đi ngang qua cũng không phát hiện ra mình thì sao? Cho nên thỉnh thoảng lại ngóc đầu lên...

Y cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mà Dương Lâm cũng càng lúc càng lo lắng. Sao mà còn chưa có chủ hộ nào đi ngang đây vậy? Đừng có nói là... thực sự đều chết cả rồi chứ?

Không, sẽ không! Trong lòng hắn thầm nói, sẽ không khoa trương đến vậy đâu? Có lẽ, ít nhất vẫn có một người còn sống a?

Thế nhưng, ý nghĩ bi quan càng lúc càng chiếm lấy nội tâm y, sự sợ hãi giống như một cái hố đen không đáy, đang dần nuốt lấy y... nuốt lấy tất cả...

Đúng vào lúc này, đột nhiên y nghe được gần đó... Hình như có tiếng bước chân truyền đến!

Dù sao quanh đây cỏ dại thực sự quá nhiều, mặc kệ có bước đi nhẹ nhàng thế nào, vẫn phát ra thanh âm đấy.

Là ai?

Là “quỷ”? Hay là, một chủ hộ nào đó?

Thế nhưng hắn lại không dám kêu lên: “Người là ai?” Vạn nhất là “quỷ”, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Dương Lâm không ngừng đắp bùn lên đầu mình... Bùn đất, bao phủ gần hết cái đầu rồi.

Thượng đế phù hộ... Ngàn vạn lần đừng là “quỷ” nha!

Đúng lúc này một tia sáng chiếu xuống dưới, tiếp theo, Dương Lâm đã nghe được thanh âm của thượng đế: “Người... Người là ai?”

Đây là thanh âm của Đường Lan Huyền!

Dương Lâm lập tức ngẩng đầu lên nhìn, đứng bên trên miệng hố, đúng là Đường Lan Huyền!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.3 - Chương 6: “Quỷ” và người ẩn nấp (4)

Dương Lâm lúc này, giống như gặp được chúa cứu thế vậy, không... Mà là thực sự đã gặp được chúa cứu thế a!

Không phải “quý” mà là bác sĩ Đường phát hiện mình trước, thật sự là quá tốt!

Y lập tức hô to với Đường Lan Huyền:” Bác sĩ Đường! Nhanh cứu tôi, tôi là Dương Lâm đây!” Nói xong, liền không ngừng lau đi bùn đất ở trên mặt, để Đường Lan Huyền cầm đèn pin soi rõ khuôn mặt của y.

“Quả thật là cậu nha Dương Lâm...” Đường Lan Huyền lập tức kéo ba lô, lấy cuộn dây thừng bên trong ra, thả xuống, nói:” Dương Lâm, nắm lấy dây thừng, tôi kéo cậu lên!”

Dây thừng vừa thả xuống bên dưới, Dương Lâm vươn tay ra muốn bắt lấy, lại chợt nhớ đến một câu chuyện cổ tích.

Truyện cổ Grimm {Rapunzel}

Nội dung của câu chuyện cổ tích này chính là, một mù phù thủy ác độc nhốt một nàng công chúa có mái tóc dài đến 70 feet vào một toà tháp cao, lại có một chàng hoàng tử vừa gặp đã thầm yêu nàng, dựa vào mái tóc dài kia mà leo lên đến đỉnh tháp gặp gỡ cùng công chúa. Nhưng mà, sau khi mù phù thủy phát hiện ra chuyện này, liền cắt đi mái tóc dài của công chúa, tiếp theo lại thả xuống, để hoàng tử lại theo nó mà leo lên đỉnh tháp. Cuối cùng, xuất hiện đằng sau cửa sổ không phải là người mà chàng ngày nhớ đêm mong, mà là mù phù thủy độc ác, kết quả, mù ta đã chọc mù đôi mắt của chàng.

Tuy truyện cổ Grimm đều giống nhau lúc nào cũng có kết thúc đại đoàn viên, nhưng mà Dương Lâm lúc còn nhỏ xem câu chuyện này, cảm thấy đây là câu chuyện cực kỳ khủng bố.

Mà hôm nay... Đường Lan Huyền thả dây thừng xuống, cũng giống như mái tóc dài của nàng công chúa trong câu truyện cổ {Rapunzel}. Ai biết sau khi leo lên tới..., thì sẽ có hậu quả gì? Người này... Có thật đúng là Đường Lan Huyền?

Y do dự. Có khi nào sau khi leo lên tới, con người đang là “Đường Lan Huyền” này sẽ hiện ra bộ mặt hung ác, tiếp theo là tiến mình đi...

Bởi vì bị câu chuyện cổ tích kia ám ảnh, nên Dương Lâm nhất thời lại không dám bắt lấy sợi dây thừng.

“Sao vậy? Dương Lâm?” Ở bên trên miệng hố Đường Lan Huyền hỏi:” Cậu còn chờ gì mà không bắt lấy dây thừng?”

Bất... Hay là không bắt?

Dương Lâm không dám đánh cược! Đây là lấy cái mạng ra đánh cược đó a!

“Cậu... Cậu có thật là bác sĩ Đường không?”

Nói xong câu này, y lập tức chú ý sắc mặt của Đường Lan Huyền. Dù hần chỉ thoáng lộ ra một chút bối rối, cũng đủ để y chứng minh suy đoán của mình là đúng. Còn phản ứng của Đường Lan Huyền thì lại là mờ mịt không hiểu gì cả, hỏi:” Cậu nói gì vậy? Dương Lâm? Tôi đương nhiên là... Chẳng lẽ cậu hoài nghi tôi là do ‘quý’ cái trang hay sao?”

Có biện pháp để chứng minh hần là Đường bác sĩ thực sự hay không?

Đáp án dĩ nhiên là, không có.

Lần trước, Lý Ân đã nói với y, con quý giả dạng Hạ Uyên, vẫn trả lời được những chuyện mà chỉ có Hạ Uyên và Lý Ân mới biết mà thôi.

Không thể tin tưởng! Tuyệt đối không thể tin tưởng!

Nhưng tình huống của Dương Lâm lúc này hoàn toàn không giống với chàng hoàng tử nọ trong câu chuyện cổ tích. Hoàng tử có thể chọn không leo lên, nhưng còn y thì lại không thể a. Vạn nhất người này đúng là bác sĩ Đường, mà y lại cứ một mực đứng ở dưới này... Không phải tự mình chối bỏ cơ hội sống sót sao?

Có cách nào... Vừa có thể leo lên, lại vừa có thể xác định bác sĩ Đường trước mặt không phải là quý hay không?

Dương Lâm dốc sức liều mạng bắt bộ não mình chuyển động, nhưng mà Đường Lan Huyền lại không có kiên nhẫn chờ, nói:” Dương Lâm! Cậu nhanh bắt lấy dây thừng đi a, tôi đứng là Đường Lan Huyền đây, cậu có còn nhớ? Lúc cậu vừa mới chuyển vào nhà trọ, khi lần đầu tiên tôi đến nhà cậu...”

“Đừng nói mấy chuyện này! Người có nói ra mấy chuyện này ta cũng không tin người!” Dương Lâm vừa nghe hần nói như vậy, ngược lại càng hoài nghi Đường Lan Huyền trước mặt không phải là người, nói:” Người, người khẳng định chính là ‘quý’! Bác sĩ Đường thực sự đã bị người giết!”

“Cậu nói bậy bạ gì vậy a!” Đường Lan Huyền trông có vẻ đã gấp lắm nói:” Cậu còn không chịu bắt lấy dây thừng thì..., vạn nhất ‘quý’ tới...”

“Như vậy đi!” Dương Lâm bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp:” Bác sĩ Đường, tôi nhớ... Kế bên cái hố có một phiến đá lớn, cậu thấy không?”

Đường Lan Huyền cầm đèn pin chiếu qua bên cạnh, gật đầu nói:” Đúng, có.”

“Bác sĩ Đường chắc là biết nguyên lý đòn bẩy a? Vậy thì lấy một đầu dây thừng trói chặt tay của cậu, vòng dây thừng qua phiến đá đó, đầu dây còn lại,

tôi sẽ nắm chặt... Tiếp theo cậu nhảy xuống cái hố này, tôi lập tức có thể lên trên! Nếu như cậu làm vậy, tôi liền tin cậu không phải ‘quỷ’ tiếp theo lại kéo cậu lên!”

Thực ra Dương Lâm đang làm một phép thử.

Y hiểu rất rõ tính cách Đường Lan Huyền, đó tuyệt đối là một người tốt bụng, vì cứu giúp người khác mà hy sinh một chút, hẳn cũng sẽ không thoái thác đâu. “Luong y như từ mẫu” Dương Lâm luôn cho rằng đó chỉ là lời nói giả tạo..., bất quá Đường Lan Huyền lại là một người xứng với cái câu đó.

Nếu như hẳn thực là ‘quỷ’, không có khả năng sẽ đáp ứng a? Còn nếu đáp ứng thì quá tốt, mình lập tức có thể chạy thoát rồi.

Đề nghị Đường Lan Huyền dùng dây thừng trói chặt hai tay, cũng là để phòng ngừa vạn nhất. Như vậy cho dù hẳn thực sự là “quỷ”, khi hai người trong nháy mắt giao nhau giữa không trung, hẳn cũng không cách nào chạm vào mình.

Đương nhiên nếu là ‘quỷ’ thực sự thì..., thực tế nó có rất nhiều thủ đoạn có thể bắt y. Nhưng mà Dương Lâm cũng chỉ cố gắng giảm sự nguy hiểm xuống mức thấp nhất thôi, dù sao y không thể cứ đứng trong này không leo ra ngoài. Cho dù y có vận khí vô cùng tốt, “quỷ” vẫn không hề phát hiện được chỗ này, nhưng sau nửa đêm 0h, nếu trong vòng 48 tiếng không quay về nhà trọ, như vậy hậu quả cũng không cần phải nói nữa!

Đường Lan Huyền trông có vẻ rất mệt mỏi, tựa hồ là không biết vì sao mình lại phải hao phí tâm sức như vậy để làm gì.

“Dương Lâm, nếu như tôi thực là ‘quỷ’ thì tôi trực tiếp nhảy xuống giết chết cậu không phải là được rồi sao? Còn cần phải lừa cậu leo lên đây làm gì?”

“Cái này không thể nói như vậy, ai biết nhà trọ có hạn chế gì với ‘quỷ’ hay không, ví dụ như nó không thể nào đi xuống dưới hố chẳng hạn.” Tiếp theo Dương Lâm vô cùng khẩn thiết nói: “Bác sĩ Đường... Vừa rồi tôi thật lỗi mẫn, cậu bỏ qua nhé. Tôi cũng không phải là không tin cậu, chỉ là cậu cũng biết, tình huống của chúng ta. Cậu làm như vậy, tôi có thể hoàn toàn tin tưởng cậu, trên đường trở về nhà trọ cậu cũng có bạn đồng hành a. Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ kéo cậu lên lại mà!”

Đường Lan Huyền trông có vẻ hơi do dự, nhưng mà Dương Lâm cũng rất rõ ràng, mặc kệ hẳn là người hay là “quỷ”, đều sẽ do dự. Cái mà Dương Lâm lo lắng nhất, chính là Đường Lan Huyền lo sợ y sẽ không kéo hẳn lên trở lại. Tuy trên lý thuyết Dương Lâm không có lý do gì không kéo hẳn lên, thế nhưng Đường Lan Huyền nảy sinh nỗi lo lắng đó là hoàn toàn bình thường.

Dương Lâm vừa muốn tiếp tục mở miệng, thề độc mấy câu, thì Đường Lan Huyền đã nói.

“Được rồi, tôi đáp ứng cậu. Nhưng mà cậu nhất định phải kéo tôi lên đó nha!”

“Yên tâm đi, bác sĩ Đường!”

Lúc này Dương Lâm nghĩ thầm: đáp ứng nhanh như vậy... Chẳng lẽ thực sự là bác sĩ Đường? Có phải mình đã quá đa nghi rồi không? Làm như vậy có phải là hơi quá đáng hay không?”

Tiếp theo, trên miệng hố xuất hiện Đường Lan Huyền đã trói chặt hai tay, nói: “Này, cậu nắm chắc dây thừng nha.”

Dương Lâm gật gù đầu, nắm chặt dây thừng, tiếp theo dùng sức khẽ giật vài cái, thì thấy dây thừng đang buộc trên tay Đường Lan Huyền cũng rung động vài cái theo, xác định quả thực là hai đầu của cùng một sợi dây thừng, lúc này y mới yên tâm.

“Này, bác sĩ Đường, cậu nhảy đi!”

Đường Lan Huyền gật gù đầu, lập tức nhảy xuống! Tức khắc, thân thể Dương Lâm cũng nhanh chóng được kéo lên!

Rốt cục... Rốt cục đã thoát ra ngoài rồi!

Trong cái hố chật hẹp này, ở giữa không trung dĩ nhiên trong nháy mắt Dương Lâm và Đường Lan Huyền đã lướt qua nhau! Lúc đó Dương Lâm khản trương quan sát Đường Lan Huyền, rõ ràng sắc mặt hẳn vẫn như trước rất thiện lương...

Cuối cùng, Dương Lâm cũng đã được kéo ra khỏi hố, chân y vừa chạm đất, liền lập tức buông dây thừng ra!

“Thành công, thành công rồi!”

Y lập tức nhìn Đường Lan Huyền đang ở dưới hố, rốt cục nhẹ thở phào.

“Dương Lâm!” Đường Lan Huyền vội vàng nói: “Nhanh, kéo tôi lên đi!”

Dương Lâm gật gù đầu, lập tức kéo dây thừng, mà Đường Lan Huyền xem ra cũng rất nặng đấy...

Nhưng đúng lúc này...

Y chú ý tới trên mặt đất, chỗ cây đèn pin của Đường Lan Huyền. Đèn pin vẫn đang mở, chiếu thẳng tới phía trước.

Trong bóng đêm hắc ám, ánh sáng từ cây đèn pin nhỏ chiếu ra cũng rất sáng đấy.

Ngay lúc Đường Lan Huyền được kéo lên khỏi mặt đất khoảng 3~4 mét, Dương Lâm lúc này lại trừng to đôi mắt!

Phía trước đại khái 100m... Bị ánh sáng đèn pin, rọi thấy một đôi giày!

Cái đó... Đúng là giày Tư Thần đã mang!

Dương Lâm tức khắc cảm thấy huyết dịch toàn thân rần rần nghịch chuyển, vội vàng tung một cước đá cây đèn pin kia xuống dưới hố, lập tức nhìn xuống Đường Lan Huyền bên dưới, ra dấu im lặng!

Chạy... Hay là không chạy?

Đường Lan Huyền nặng hơn so với tưởng tượng của mình, muốn kéo hẳn lên đại khái phải mất mười mấy giây đồng hồ. Mà con “quỷ” kia... chỉ cách đây hơn 100m thôi a!

Đương nhiên y biết, nếu như bây giờ bỏ mặc Đường Lan Huyền, chẳng khác gì giết chết hẳn. Hẳn vừa rồi nguyên ý phối hợp cùng mình, chấp nhận nguy hiểm nhảy xuống hố... Hiện tại chẳng lẽ mình lại vong ân phụ nghĩa bỏ mặc hẳn ở nơi này?

Nhưng vấn đề là... Hiện tại bản thân y còn khó bảo toàn a!

Dây thừng nắm trong tay, cũng bắt đầu run lên.

Buông dây thừng... Sau đó chạy... Chạy... Chạy... Buông dây thừng... Buông dây thừng... Buông dây thừng...

“Buông dây thừng”, thanh âm này giống như ma quỷ không ngừng vang vọng ở trong đầu y...

Buông hay không buông dây thừng?

Buông hay không...

Lúc này, y nhìn xuống Đường Lan Huyền bên dưới hố, còn màng nhĩ... lại truyền đến thanh âm cõ đại bị giẫm đạp.

Càng lúc càng... Tới gần! Sợ là chỉ còn tới đa hai ba mươi mét!

Mà lúc này Đường Lan Huyền vẫn còn cách miệng hố một đoạn! Mẹ kiếp! Ngày thường vẫn đi rèn luyện thể lực vậy mà lại không có tác dụng giảm cân sao?

Lúc này... Trong bóng tối, một thân ảnh trắng bệch, dần dần... hiện rõ.

Buông dây thừng a!

Dương Lâm thậm chí đã quyết định buông tay, trong nháy mắt những hình ảnh Đường Lan Huyền lúc trước nhiệt tình chiếu cố bọn y cũng đồng thời từng màn từng màn xẹt qua trước mắt.

Rõ ràng... Rõ ràng... Rõ ràng mình căn bản không phải là thánh nhân a...

Cuối cùng Dương Lâm cắn chặt răng, lại là kéo mạnh một phát, Đường Lan Huyền rốt cục lên tới rồi!

Mà cùng thời gian đó, một thanh âm băng lãnh truyền đến.

“Người thứ ba, thứ tư, đã tìm được.”

Dương Lâm lập tức quay đầu, bụng chân chạy như điên!

Chạy! Chạy! Chạy! Chạy!

Y căn bản không dám quay đầu lại nhìn, mà lúc này y cũng nghe được thanh âm chạy bộ từ sau lưng truyền tới, có lẽ là Đường Lan Huyền?

Dương Lâm bắt đầu hối hận rồi... Thời khắc mấu chốt, lại đi làm một thánh nhân làm gì a? Chẳng lẽ còn có người vì mình mà lập bia công đức hay sao? Chết từ tế không bằng vẫn còn sống, không phải lúc nào mình cũng tâm niệm như vậy sao?

Thế nhưng mà, hối hận cũng không còn kịp rồi!

Tốc độ chạy bộ của Đường Lan Huyền thua xa Dương Lâm, thật ra vừa rồi y nhìn thấy Dương Lâm làm ra cái dấu “xuyt” kia thì đã đoán được tất cả rồi. Lúc đó, y thực sự sợ rằng Dương Lâm sẽ buông tay ỉnh rơi xuống a!

Bỗng nhiên lúc này y nghĩ, không nên chạy theo sau Dương Lâm!

Vì vậy Đường Lan Huyền cắn răng rút cây đèn pin so-cua trong túi ra, lập tức bật lên, hướng về một phía khác bỏ chạy!

Mục đích bật đèn pin lên... Tự nhiên không cần nói cũng biết.

Bất luận thế nào, nếu như vào lúc đó mà Dương Lâm buông tay bỏ dây thừng ra, để y rơi xuống hố, vậy y tuyệt đối xong rồi. Đã như vậy, y đương nhiên muốn báo đáp hẳn!

Thế nhưng mà Đường Lan Huyền không có khả năng không sợ hãi, đèn pin mở lên được một lúc, y liền lập tức tắt đi, tiếp tục chạy.

Con “quỷ” kia, có thể phân thân để truy đuổi bọn họ hay không a?

Lúc này, là 8h30 tối rồi. Cách 12h khuya còn 3 tiếng rưỡi đồng hồ a!

Chạy tới chạy tới, đột nhiên dưới chân không biết vì sao lại bị vấp một cái, Đường Lan Huyền tức khắc ngã nhào thật mạnh trên mặt đất!

Đã xong!

Hoàn toàn xong!

Tình cảnh thông thường vẫn hay xuất hiện trong phim kinh dị như thế nào lại phát sinh trên người mình rồi!

Nhưng mà, lại không có bất kỳ ai xuất hiện. Chung quanh như trước tịch mịch cô liêu.

Tức khắc Đường Lan Huyền nảy sinh một dự cảm không tốt...

Chẳng lẽ... Con “quỷ” kia, đuổi theo...

Thể lực của Dương Lâm đã gần cạn kiệt rồi. Cho dù tại thời khắc sinh tử có bộc phát ra tiềm lực to lớn cỡ nào, thì thể lực cũng không thể nào là vô hạn được.

Có lúc y nghĩ, có khi nào đã cắt đuôi con “quỷ” kia rồi hay không, nhưng cứ vào lúc tốc độ chạy của y chậm lại...

Quay đầu lại nhìn, thì đều phát hiện, cách hơn 20m, thân ảnh trắng bệch kia, cứ giống như một con thỏ nhảy về phía mình!

Vĩnh viễn, không có cách nào làm cho khoảng cách tăng lên cả!

Giờ phút này, thể lực của y đã hoàn toàn tiêu hao hết, chạy nhiều thêm một mét cảm giác cũng giống như sắp chết vậy. Mà quay đầu lại nhìn, cái thân ảnh trắng bệch kia vẫn như trước tiếp cận chính mình!

Đã chạy hết năm sáu ngàn mét rồi a!

Không còn hy vọng rồi!

Ngay khoảnh khắc Dương Lâm vùi sâu trong tuyệt vọng, đột nhiên y chú ý thấy, bên cạnh là một sườn dốc!

Dương Lâm hiểu rõ, tình huống bây giờ, chỉ có thể đánh cược một ván thôi!

Từ trên sườn dốc này nhìn xuống, có lẽ phải cao đến trăm mét, độ dốc rất lớn.

Cẩn chặt rằng, Dương Lâm nhanh chóng thả người lăn một vòng, lập tức từ trên sườn dốc lăn xuống dưới!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.3 - Chương 7: “Quỷ” và người ẩn nấp (5)

Liều mạng!

Dương Lâm thả người lăn từ trên sườn dốc xuống, dọc đường thân thể không ngừng bị đất đá làm bị thương, toàn thân đau đớn. Khi đến được chân dốc, thì khắp người đều đã bị thương.

Trong quá trình này, y cũng không dám tin mình có thể kiên trì được. Song, y lần nữa đã đứng dậy, cảm thấy toàn thân dường như đã bị xé nát, tiến tới một bước lại đau đến không thể chịu nổi. Lại ngừng đầu quan sát... Phía trên sườn dốc, cái thân ảnh trắng bệch kia cứ như một con nhện đang lao xuống

chỗ này!

Dương Lâm tức khắc hít một hơi khí lạnh, y chỉ có thể lựa chọn tiếp tục chạy trốn!

Nhưng đúng vào lúc này, y chú ý thấy phía dưới sườn dốc, rõ ràng xuất hiện một cái huyết động!

Vậy là rốt cục cũng tìm được một cái huyết động để ẩn nấp!

Dương Lâm không chút do dự liền chui vào huyết động! Cái huyết động này cực kỳ chật hẹp, có lẽ còn chật hẹp hơn cái hố lúc này, để một người chui vừa cũng rất miễn cưỡng. Nhưng mà, y vẫn dốc sức liều mạng khom người tiến về phía trước.

Phía trước vô cùng tối, vì vậy Dương Lâm lấy đèn pin trong túi ra bật lên, đem chuôi đèn pin ngậm trong miệng, chiếu sáng phía trước.

Cái huyết động này tựa hồ rất ẩm ướt, hơn nữa dường như cũng không phải chạy theo đường thẳng. Dương Lâm không ngừng khom người tiến tới, tiến tới, lại không dám phát ra thanh âm quá lớn. Y không biết “quý” có tiến vào cái huyết động này truy đuổi mình hay không.

Trên đỉnh huyết động ngoại trừ nước đọng, còn có rất nhiều rêu, chỉ một lát cả đầu và lưng của Dương Lâm đều dính đầy rêu. Mà càng tiến sâu vào bên trong, lại càng ẩm ướt, huyết động cũng dường như... càng lúc càng thu hẹp lại!

Cũng bởi vì như vậy, mỗi lần tiến về phía trước, quần áo trên người đều bị vướng rách. Cuối cùng, chỉ có thể ném ba lô đi, mới có thể tiếp tục tiến tới.

Giờ tay lên nhìn... Tám giờ bố mười lăm... Vẫn chưa đến chín giờ!

Hơn ba tiếng a! Cứ ở trong cái huyết động này chơi trốn tìm với “quý” sao? Vạn nhất, vạn nhất cái huyết động này không có đầu ra thì phải làm sao?

Không gian của huyết động, không ngừng thu hẹp lại!

Vốn là, lúc trước còn có thể khom người tiến về phía trước, nhưng hiện tại... Dương Lâm phải nằm sát người trên mặt đất, chỉ có thể bò mới có thể tiếp tục tiến tới! Huyết động dường như đã trở thành một đường ống bao trùm lấy toàn thân y, không ngừng ép chặt lấy thân thể y, thậm chí y cảm thấy những mạch máu dường như sắp bị vỡ ra!

Trước đó y vốn có thể quay đầu nhìn lại đằng sau, nhưng hiện tại, đến quay đầu cũng không làm được nữa rồi. Bất quá, hiện tại cũng không nghe thấy thanh âm gì.

Vách động này vô cùng cứng rắn, cho dù dùng xẻng, cũng phải tốn không ít công sức mới có thể khoan phá được nó. Cho nên, y không có cách nào để nói rộng bề ngang cũng như chiều cao của huyết động.

Đúng lúc này... Phía trước, xuất hiện... Ngã ba!

Ngã ba?

Dương Lâm tức khắc cứng người.

Xuất hiện ngã ba có chỗ tốt nhưng cũng có chỗ xấu.

Chỗ tốt, chính là có thể mê hoặc “quý”, một khi y và “quý” rẽ theo hai hướng khác nhau, thì khoảng cách càng lúc sẽ càng xa. Nhưng mà, xấu ở chỗ...

Y rất khó lựa chọn!

Dù sao, nếu không may một trong hai ngã rẽ, là ngõ cụt thì phải làm sao bây giờ? Nếu như có thể quay đầu lại thì còn được, nhưng nếu “quý” đang đuổi theo đằng sau thì thế nào, muốn quay đầu lại cũng không có đường quay a!

Sao cả ngày hôm nay toàn phải đánh cược thế này a!

Chạy hướng nào?

Thời gian không nhiều lắm! Nếu như “quý” đang ở sau lưng thì..., nhất định phải mau chóng lựa chọn, nếu không..

Đoán đồng xu sắp ngã? Đùa sao?

Hay là ném đá thử xem? Nhưng chung quanh một viên đá cũng không có!

Hai ngã rẽ, ngã nào cũng vô cùng hẹp, cả hai ngã đều không có tia sáng nào lọt ra. Đúng là quá khó để chọn một trong hai.

Đột nhiên... Sau lưng y truyền đến thanh âm ma sát với vách động! Tốc độ... Rất nhanh!

Liều thôi... Tùy tiện chọn đại một ngã a!



Dương Lâm cắn môi, cơ hồ bật máu, cuối cùng, rẽ vào ngã bên phải bỏ đi!

Cùng thời gian đó, Đường Lan Huyền đang di chuyển không mục đích trên núi Hoa Nham.

Quả thật vận khí của Đường Lan Huyền đúng là tốt đến không ngờ.

Thứ nhất, trong tình huống đó, Dương Lâm vậy mà còn cố sức kéo y lên rồi mới chạy trốn. Nếu là bình thường, những chủ hộ đã sống một thời gian trong nhà trọ, những thứ gọi là giá trị đạo đức gì đó đều sẽ hoàn toàn bị họ vứt bỏ.

Thứ hai, khi chạy trốn sợi dây thừng trói hai tay vẫn còn bị kéo theo, vậy mà “quý” lại không bắt lấy sợi dây thừng đó.

Thứ ba, bật đèn pin lên và tách khỏi Dương Lâm, vậy mà “quý” vẫn một mực truy đuổi Dương Lâm.

Vận khí tốt đến mức này, đến bản thân Đường Lan Huyền còn tin không nổi. Chẳng lẽ, vận khí của mình quả thực rất tốt sao? Đường nhiên, dây thừng cột trên tay là gút sống, trong lúc chạy trốn cũng đã tháo ra rồi.

Dương Lâm rốt cục sống chết thế nào? Gọi di động thì lại không nổi máy được, chẳng lẽ đã gặp phải bất trắc? Thực tế y căn bản không biết điện thoại của Dương Lâm đã bị hư mất.

Lý Ân vẫn chưa gọi điện thoại tới. Chẳng lẽ hắn còn chưa tìm được sinh lộ của trò chơi trốn tìm này hay sao?

Đường Lan Huyền nhìn đồng hồ, chỉ hận kim đồng hồ sao lại quay quá chậm. Ba tiếng nữa a! Thời gian lâu như vậy, thật sự có rất nhiều chuyện có thể phát sinh. Hơn nữa cho dù đã hết thời gian, từ chỗ này lái xe về nhà trọ, cũng cần thêm một khoảng thời gian.

Đúng lúc này, bỗng nhiên điện thoại rung lên, người gọi tới... là Lý Ân!

Đường Lan Huyền vội phần kích động nhấn nút nghe, từ đầu dây bên kia Lý Ân nói: “Tình huống thế nào rồi?”

“Chuyện này... Lý Ân, cậu tìm được sinh lộ rồi sao?”

“Chưa... Vẫn chưa có...” Lý Ân lúc này vô cùng bất đắc dĩ, theo quy tắc thông thường của trò chơi trốn tìm, người đầu tiên bị tìm được sẽ phải đổi vai làm “quý”. Nhưng Thần Chấn Hưng nếu là người thứ nhất bị tìm thấy, như vậy... Hắn rõ ràng đã bị giết nên suy luận đó không thông rồi.

Đến tận cùng sinh lộ bị ẩn giấu là cái gì?

“Nói cho tôi biết tình huống trước mắt đi.”

Tiếp theo, Đường Lan Huyền đem chuyện gặp phải Dương Lâm, và bị “quý” truy đuổi nói cho Lý Ân nghe.

“Dương Lâm cũng... đã chết rồi sao?”

“Có, có thể. Hắn là vì tôi mới...”

Trương Linh Phong không liên lạc được, Thần Chấn Hưng và Dương Lâm hơn phân nửa là đã... Chỉ còn lại có Đường Lan Huyền thôi sao?

“Lan Huyền...” Lý Ân đi ra ban công, nhìn bóng đêm đang bao trùm cả thành phố, nói: “Ít nhất, có thể khẳng định một chuyện. Con ‘quý’ kia không thể phân thân. Nếu không, nó đã có thể cùng lúc truy đuổi cả Dương Lâm và cậu.”

Lan Huyền cũng gật đầu đồng ý, nói: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà, chỉ biết được điểm này thì...”

“Chuyển điện thoại từ chế độ rung sang đồ chuông, điều chỉnh âm lượng chuông đến mức lớn nhất. Tiếp theo, để điện thoại xuống đất, toàn lực chạy trốn. Sau đó khoảng 20 phút, tôi sẽ gọi vào di động của cậu. Tiếp theo, dụ con ‘quý’ tới chỗ đó!”

“Cậu... Ý cậu là...”

“Nếu như ‘quý’ không có phân thân, thì đến lúc nó tới nơi điện thoại phát ra tiếng chuông reo, chẳng khác nào cậu đã cố định được vị trí của ‘quý’!”

“Nhưng, ‘quý’ rất nhanh sẽ phát hiện nó bị lừa, cái này không có ý nghĩa quá lớn a, bây giờ còn đến 3 tiếng đồng hồ...”

“Đúng, chính xác nó sẽ nhanh chóng phát hiện. Cho nên, đợi qua khoảng 1 tiếng, cậu quay trở lại vị trí đã đặt điện thoại đi!”

Ý tưởng thực đáng sợ!

“Lý, Lý Ân cậu...” Đường Lan Huyền không khỏi hít một hơi khí lạnh, cái này so với kế hoạch ban nãy của Doanh Từ Dạ không phải cũng tương tự sao? Lại là dùng chiêu hư hư thật thật?

“Làm như vậy, có thể kéo dài thêm chút ít thời gian, Lan Huyền. Ít nhất cũng có thể thêm được nửa tiếng đồng hồ. Lúc đầu, có lẽ ‘quý’ sẽ không lập tức nghe thấy tiếng chuông, nhưng mà ngọn núi rất trống trải yên tĩnh, nhất định có thể nghe được, cho nên trong vòng một tiếng nhất định nó có thể tìm

đến vị trí của điện thoại, phát hiện cậu không có ở đó nó sẽ đi nơi khác tìm cậu, còn cậu thì lập tức lợi dụng cơ hội này quay về chỗ này! Một lần đến một lần đi thì... Có lẽ sẽ kéo dài được không ít thời gian!”

“Nhưng mà...” Lan Huyền vẫn có chút do dự.” Như vậy quá nguy hiểm, rất dễ dàng chạm mặt nó a! Nếu không may con ‘quỷ’ kia cứ ngồi đó mà ôm cây đợi thỏ...”

“Không có khả năng đó! Ngồi đó ôm cây đợi thỏ thì làm sao có thể tìm được cậu hả? Dù sao chỉ khi nào tìm được cậu, trò chơi trốn tìm mới coi như kết thúc. Ngọn núi này có rất nhiều lối rẽ, hơn nữa cậu còn chờ một tiếng mới quay lại, xác suất so với việc cậu đi lung tung chạm mặt với ‘quỷ’ sẽ thấp hơn đấy.”

“Lý Ân, 20 phút sau cậu gọi tới có khi nào nhanh quá không..”

“Thể lực của cậu đã tiêu hao rất nhiều rồi sao? Cũng đúng... Vậy thì 45 phút đi a. Sau 45 phút nữa tôi sẽ gọi tới, nhưng mà, cậu chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, thời gian càng dài cậu càng bất lợi.”

Phải thực hiện kế hoạch điên cuồng này thật sao?

Đường Lan Huyền cảm thấy mình không còn bình thường nữa rồi.

Nhưng mà, cẩn thận cân nhắc thì... Làm thế này quả thực có thể kéo dài thêm không ít thời gian. Hơn nữa thời gian chơi trốn tìm cũng đã sắp hết, con “quỷ” kia không có lý do gì mà còn có thể ôm cây đợi thỏ.

Vì vậy, Đường Lan Huyền chuyển điện thoại từ chế độ rung sang chuông báo, điều chỉnh âm lượng tối đa, tiếp theo nói với Lý Ân:” 45 phút nha, 45 phút sau cậu hãy gọi tới!”

Tiếp theo, sau khi y đặt điện thoại xuống mặt cỏ, liền lập tức chạy đi theo một hướng khác!

Cùng thời gian đó, sau khi Dương Lâm đã rẽ vào ngã bên phải, thực tế cũng không có tiến vào tử lộ như hấn sợ hãi. Mà thanh âm ma sát với vách động từ sau lưng đã không còn truyền đến. Chẳng lẽ... “quỷ” đã chọn ngã rẽ còn lại hay sao?

Thể lực quả thực gần như cạn kiệt, Dương Lâm lúc này chỉ còn dùng sức mạnh ý chí và bản năng sinh tồn để cố gắng duy trì. Nhưng mà, huyết động vẫn cứ như trước càng lúc càng thu hẹp!

Nếu cứ tiếp tục như vậy... Chỉ sợ sẽ không có cách nào tiếp tục tiến tới! Hiện tại, cả người y không ngừng bị huyết động chèn ép, xương cốt toàn thân đau nhức. Mỗi lần di chuyển, đều phải dùng hết sức bình sinh. Tốc độ, tự nhiên là rất chậm rồi.

Rốt cục... Sự tình đã phát triển đến mức rất nghiêm trọng.

Không gian của huyết động đã thu hẹp lại chỉ còn vừa cái đầu! Trừ phi Dương Lâm đánh nát xương cốt toàn thân, bằng không căn bản không cách nào chui qua lọt! Nhưng có thể làm chuyện đó sao?

Không cách nào tiến tới... Thì chẳng khác gì tử lộ a!

Cũng may, y không nghe thấy thanh âm ma sát với vách động ở phía sau lưng. Nếu như ‘quỷ’ đã lựa chọn một con đường khác, thì y còn có thể lui về phía sau.

Lui về phía sau sao? Tựa hồ là lựa chọn duy nhất lúc này. Nhưng nếu không may “quỷ” cũng đang...

Nhưng mà, còn có lựa chọn khác sao? Y lại không thể biến thành động vật nhuyễn thể không xương, tiếp tục bò tới!

Mà ở trong cái huyết động hẹp thế này, cũng không có biện pháp xoay người, Dương Lâm chỉ có thể không ngừng nhích thân thể về phía sau, nhích người từng chút một. Được một lúc thì thụt lui so với tiến tới đã thoải mái hơn rất nhiều, bởi vì đằng sau rộng hơn so với đằng trước.

Cũng không lâu lắm, y đã về đến cái ngã ba kia.

Xem ra, “Quỷ” thật sự đã chọn một con đường khác a.

Thực quá may mắn!

Y tiếp tục dịch chuyển thân thể của mình. Chỉ cần rời khỏi huyết động, như vậy, là có thể chạy trốn rồi.

Y khó khăn giờ đồng hồ lên... 9strong0’.

Trong cả cuộc đời, lần đầu tiên y cảm thấy thời gian dài đến thế. Dương Lâm tiếp tục lui về phía sau, mà đúng lúc này... Ở phía trước tại ngã rẽ bên trái, bỗng nhiên truyền đến thanh âm ma sát vào vách động vô cùng kịch liệt!

Thanh âm kia... Cách nơi này rất gần!

Dương Lâm tức khắc hốt hoảng, vội vàng tăng tốc độ liên tục lui về sau, mà hậu quả trực tiếp của hành động này chính là hai vai ma sát kịch liệt với vách động làm cho lớp da bị bong ra. Tuy cực kỳ đau đớn, nhưng bây giờ chỉ có thể cố gắng chịu đựng thôi!

Cuối cùng, y cảm thấy rất rõ ràng, hai cánh tay của mình, giờ phút này đã đầm đìa máu tươi, một mảng da lớn bị lột đi a! Thế nhưng mà, cũng chỉ có thể tiếp tục gia tăng tốc độ thôi a!

Lui về sau... Lui về sau... Lui về sau...

Cái huyết động này cũng không phải là đường thẳng, mà là quanh co đấy. Ngay lúc lui đến một khúc cua, khi thân thể gần như đã di chuyển qua hết khúc cua đó, khỏe mắt y chợt bắt được, một gương mặt trắng bệch!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.3 - Chương 8: “Quý” và người ẩn nấp (6)

Nhà trọ, cửa xoay đại sảnh, lúc này đã có hơn mười chủ hộ tụ tập ở đó.

Nhiều người tụ tập như vậy, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Đường Lan Huyết. Tất cả mọi người đều hy vọng anh chàng bác sĩ thiện lương thường ngày vẫn hay chiếu cố bọn họ, có thể sống sót vượt qua huyết tự chỉ thị lần này.

Bởi vì quá đông, nên sô-pha cũng đã không còn chỗ ngồi, rất nhiều người cứ thế mà đứng đợi.

“Bác sĩ chấp hành huyết tự đây là lần thứ mấy vậy?” Hoa Liên Thành hỏi thê tử Y Hàm ở bên cạnh.” Là lần thứ hai hay là thứ ba?”

“Là lần thứ hai.” Y Hàm đáp.” Trừ cậu ta ra, những người khác đều là lần thứ ba chấp hành huyết tự chỉ thị.”

“Thực là lo cho bác sĩ nha...” Hoa Liên Thành chống cằm, thanh âm nghẹn ngào.” Bác sĩ Đường là một người rất tốt, hy vọng cậu ta sẽ không xảy ra chuyện gì a. Lý Ân đâu, sao vẫn chưa thấy cậu ta xuống?”

“Hình như còn đang thảo luận với Doanh Tử Dạ, để tìm sinh lộ giúp bác sĩ...” Lúc này khỏe mắt Y Hàm cũng có chút ươn ướt, mặc dù biết mỗi một chủ hộ đều phải trải qua những chuyện như vậy, nhưng khi Lý Ân nói cho bọn họ biết, lần này bác sĩ Đường chính là cùng một con “quý” thực thụ chơi trốn tìm, mọi người vẫn cảm thấy rất hoảng sợ.

Bác sĩ Đường có thể tránh được một kiếp này không? Trong lòng mỗi người ở đây đều hy vọng là có.

“Nhất định có thể được a!” Chủ hộ mới nhất Hạ Tiểu Mỹ nói:” Tôi nghĩ, bác sĩ khẳng định có thể sống sót trở về đấy!”

“Tôi cảm thấy rất khó nói,” một nữ tử trẻ tuổi tóc xoăn, đeo mắt kính đứng sau lưng Hạ Tiểu Mỹ nói:” Huyết tự chỉ thị, đều giống nhau đó là phải đối diện với những quái vật quỷ dị, tuy vậy, cũng không phải một khi quỷ hồn xuất hiện thì nhất định phải chết. Nhưng đây lại là trò chơi trốn tìm, quy tắc rất rõ ràng nếu bị tìm được lập tức K-O (knockout)... Điểm này rất bất lợi. Bác sĩ... Vận khí không tốt lắm a.”

“Cô... cô nói xui xẻo gì đó a!” Hạ Tiểu Mỹ lập tức quay đầu lại, bắt mắt nhìn cô gái tóc xoăn đeo kính kia, bởi vì cô mới chuyển đến, cho nên có một vài chủ hộ vẫn chưa nhớ được, hỏi:” Cô... cô là ai? Tôi thấy bác sĩ là người tốt, bác sĩ khẳng định sẽ trở lại!”

“Tôi là Âu Dương Tinh, chủ hộ 1004 trong nhà trọ này, trước kia là hàng xóm của Hạ Uyên.” Chủ hộ Âu Dương Tinh vậy mà không hề tức giận, nói với Hạ Tiểu Mỹ:” Tôi rất khâm phục Hạ tiểu thư cô a, dù đã vào trong nhà trọ này ở rồi mà vẫn còn có thể lạc quan như vậy, cô là người đầu tiên đó. Tôi hy vọng cô có thể giữ được sự lạc quan đó đến phút chót a. Ừm, cô có thể gọi tôi là A Tinh.”

Lời nói tuy rất khách sáo, nhưng hàm ý lại là... Cô chẳng thể giữ được thái độ lạc quan đó bao lâu đâu.

Hạ Tiểu Mỹ lập tức cảm thấy Âu Dương Tinh rất khó ưa, nói:” Đây cô, cô, đã vượt qua được mấy lần huyết tự chỉ thị vậy?”

“Không nhiều lắm, ba lần thôi à.”

Ba lần... Trong nhà trọ này, xem ra là thành tích không tồi!

Đúng lúc này, Hoa Liên Thành bên cạnh vội kéo Hạ Tiểu Mỹ lại, nhỏ giọng nói với cô:” Hạ tiểu thư... Cô nên giữ mối quan hệ tốt với Âu Dương tiểu thư. Cô ấy là một chủ hộ có kinh nghiệm khá phong phú đấy, quan hệ tốt với cô ấy, đối với cô không có thiệt thòi đâu.”

Lúc này ánh mắt của Âu Dương Tinh, đã nhìn ra bên ngoài cửa xoay của nhà trọ. Trong lúc mọi người đang vì an nguy của bác sĩ Đường mà lo lắng, thì một thanh niên có bộ dáng như sinh viên, đang cầm một máy quay DV, đứng sau tất cả mọi người, quay lại từng lời nói và việc làm của họ.

Trên núi Hoa Nham

Cái gương mặt trắng bệch đó, tuy chỉ lướt nhanh qua khóe mắt, nhưng vẫn hù Dương Lâm giật nảy mình. Thế nhưng, cũng đã hết cách để gia tăng tốc độ lui về sau rồi.

Cũng may càng về sau, không gian để thân thể di chuyển cũng càng lúc càng lớn ra. Y rốt cục đã lui được đến động khẩu, lập tức nhào ra ngoài.

Lúc y thoát ra ngoài, đã ngã chống cả bốn vó lên trời, mới vừa chạt vật đứng lên, một cánh tay trắng bệch đột ngột từ trong huyết động thò ra bên ngoài!

Dương Lâm sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng lăn lộn dưới mặt đất, lăn liên tục mấy vòng, sau đó mới đứng dậy chạy.

Vẫn trốn không thoát... Con “quỷ” này căn bản chính là âm hồn bất tán a!

Y căn bản không dám ngoảnh đầu lại, chỉ biết không ngừng chạy, chạy, chạy...

Đúng lúc này... Ánh trăng lại đột nhiên chiếu xuống. Trên mặt cỏ, một cảnh tượng làm đôi mắt của Dương Lâm trừng to như muốn nứt toét ra!

Trên mặt cỏ, có hai cái bóng!

Một cái, đương nhiên là bóng của mình, cái bóng còn lại, lúc này đang bám sát phía sau y, khoảng cách có lẽ còn chưa tới một mét, thậm chí cái bóng kia đã vươn tay ra, cánh tay đó cơ hồ rất nhanh sẽ chạm tới mình rồi!

Không... Không... Không... Không!

Tôi chưa muốn chết đâu... Tôi chưa muốn chết!

Dương Lâm không ngừng huy động đôi chân để gia tăng tốc độ, thể lực rõ ràng đã cạn kiệt tựa hồ lại lần nữa khôi phục, lực lượng không biết đến từ đâu này đã giúp y nâng tốc độ lên một mức cao hơn! Thế nhưng mà, khoảng cách hai cái bóng trên mặt đất, tựa hồ chẳng hề thay đổi, cánh tay kia... Lại càng lúc càng gần!

Không thể để “quỷ” bắt được... Nếu không thì sẽ lập tức K-O!

Nhưng mà trước mắt chính là tuyệt cảnh không thể cứu vãn.

Một vách núi xuất hiện trước mặt Dương Lâm!

Đây cũng không phải sườn núi dốc xuống như lúc này, mà là vách núi thẳng đứng cao hơn hai trăm mét! Tuyệt đối không có khả năng chạy thoát rồi!

Còn sinh cơ duy nhất chính là... Đối diện còn có một vách núi khác! Khoảng không ở giữa hai vách núi... Ước chừng 4~5 mét!

Trong quá khứ mặc dù thành tích điền kinh của Dương Lâm không tệ, nhưng môn y kém nhất lại chính là nhảy xa! Y nhớ rõ thành tích nhảy xa tốt nhất y từng đạt được, cũng chỉ tầm ba mét! Bốn ~ năm mét... Nếu không may hụt chân thì..., chín phần là thịt nát xương tan a! Từ độ cao hơn hai trăm mét rớt xuống, chết là cái chắc!

Thế nhưng mà, từ thân đoạt mạng sau lưng, lại không cho y bất cứ cơ hội nào để kéo dài chút hơi tàn! Chỉ cần y thoáng chần chừ, lập tức sẽ bị chạm tới!

“Thượng đế ơi... Phù hộ con nha!”

Dương Lâm chạy tới bên bờ vực, y thét lên một tiếng như thế, đồng thời dậm nhảy một cú thật mạnh! Dùng hết khí lực toàn thân!

Đã nhảy qua một mét...

Hai mét qua rồi...

Ba mét...

Vượt qua 3 mét một chút...

Ngay thời điểm gần đến 4 mét, cả người Dương Lâm rơi xuống!

Thực tế đây đã là thành tích nhảy xa tốt nhất từ trước đến giờ của y, thế nhưng mà để chạm đến mốc 5 mét, vẫn là quá miễn cưỡng!

Dương Lâm ngay tại thời khắc điện quang hỏa thạch đó, đã nghĩ mình chết chắc trăm phần trăm! Nhưng bản năng cầu sinh khiến cho y vẫn vươn tay về phía vách núi đối diện, nhưng, vẫn thất bại. Ngay khi đã rơi xuống, Dương Lâm vẫn vươn tay cố bấu vào vách núi, thế nhưng vách núi lại rất trơn nhẵn, căn bản không có bất cứ thứ gì có thể bám vào!

Cứ như vậy, Dương Lâm đã rơi xuống hơn hai mươi mét!

Nhưng y vẫn cố gắng dùng hai tay dán chặt vào vách núi, nhưng rốt cục vẫn chưa bám vào được thứ gì có thể làm điểm tựa để leo lên, thân thể vẫn như trước không ngừng rơi xuống!

30m... 40m... 50m...

Chết chắc rồi... Thật sự chết chắc rồi!

Biết rõ tánh mạng của mình nhất định sẽ kết thúc tại ngọn núi Hoa Nham này, Dương Lâm không cam lòng thét lên thống khổ:” Không -----“

Y đã rơi xuống hơn 60m, hai tay đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, thế nhưng vẫn chưa bám được bất cứ thứ gì có thể giúp leo lên!

Ngay lúc Dương Lâm đã hoàn toàn tuyệt vọng, quyết định đón nhận thời khắc tử vong sắp đến...

Một đôi tay chụp mạnh lấy y!

Dương Lâm ngẩng đầu nhìn lên... Bắt lấy y, là Đường Lan Huyền! Ngay tại lúc này trên tay Đường Lan Huyền đang nắm lấy một sợi dây thừng vừa to vừa dài, thân hình treo giữ không trung.

“Đường... Bác sĩ Đường!” Dương Lâm thoi khắc này, thực sự xúc động muốn quỳ xuống dập đầu với Đường Lan Huyền! Hấn cứu mình a! Vốn tưởng lần này chết chắc trăm phần trăm, không ngờ lại để cho Đường Lan Huyền cứu được mình a!

“Dương, Dương Lâm...” Đường Lan Huyền cũng đang kích động mà nhìn hấn.

Y nghe theo kiến nghị của Lý Ân, đem di động giấu kỹ, lúc chạy trốn, lại chạy đến vách núi này. Đúng lúc này, mắt y nhìn thấy phía trước Dương Lâm cũng chạy về phía này, loáng thoáng nhìn thấy có một bóng người đang đuổi theo sau lưng hấn! Vì vậy, vội vàng lấy sợi dây thừng vừa to vừa dài kia ra, cột một đầu vào phiến đá lớn nhô ra bên vách núi, một đầu khác muốn ném cho Dương Lâm, ai ngờ vừa cột chắc dây thừng đang muốn gọi Dương Lâm ở vách núi bên kia, thì không ngờ Dương Lâm đã trực tiếp nhảy thẳng qua đây.

Lúc đó Dương Lâm quá mức khẩn trương, cộng thêm cứ một mực nhìn cái bóng dưới mặt đất, căn bản không có chú ý tới Đường Lan Huyền ở vách núi đối diện, chứng kiến cú nhảy này, Đường Lan Huyền lập tức nhớ tới lúc nãy Dương Lâm vì cứu mình mà mà không tiếc hi sinh tại bị “quý” truy đuổi, trong lòng quyết định dứt khoát, tay cầm chặt lấy dây thừng mà nhảy xuống, kết quả rơi xuống hơn sáu mươi mét, mới bắt được Dương Lâm!

Nhìn thấy Dương Lâm máu me đầm đìa, cơ hồ bị bong mất lớp da trên hai tay, Đường Lan Huyền cũng cảm thấy giật mình.

“Đường... Bác sĩ Đường...” Dương Lâm khẩn trương nhìn Đường Lan Huyền đang nắm chặt dây thừng trong tay, cố chịu lấy sức nặng của hai người, tuy sợi dây thừng này rất bền chắc, nhưng mà Đường Lan Huyền có thể kiên trì được bao lâu đây?

Dưới chân, chính là độ cao hơn 100m a! Một khi rơi xuống, hai người nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

“Dương... Dương Lâm...” Đường Lan Huyền cắn chặt răng, nói:” Không sao, tôi, tôi sẽ không buông tay đâu...”

Nghĩ đến quá trình rơi xuống vừa rồi, Đường Lan Huyền cảm thấy như là gặp ác mộng, Y cũng không ngờ mình lại không chút do dự nắm lấy dây thừng mà nhảy xuống vách núi hơn 200 mét này!

Cũng may một đầu dây thừng đã được cột chặt vào phiến đá lớn, không cần phải quá lo lắng.

Nhưng mà kiếp nạn vẫn chưa tới hồi kết.

Dương Lâm ngẩn đầu quan sát... Tức khắc á khẩu!

Giống như bom tấn Spider Man của Hollywood, phía trên vách núi đối diện, mơ hồ nhìn thấy một cái bóng trắng, đang di chuyển bên trên vách đá, bỏ qua quy tắc trọng lực mà lao xuống phía dưới!

Không những vậy tốc độ còn không chậm!

Dương Lâm vội vàng nhìn chung quanh, muốn tìm quanh đây, có thứ gì đại loại như huyết động để có thể chui vào, nhưng khiến người ta tuyệt vọng chính là... Cái vách núi này trơn láng đến đáng sợ!

Tuyệt cảnh... Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Dương Lâm bây giờ.

Y vô cùng hối hận lúc trước sao lại không ngay lập tức kéo Đường Lan Huyền lên, con “quý” thực thụ kia đến vách núi thẳng đứng thế này còn có thể dễ dàng bò xuống, vậy thì ra vào một cái hồ còn phải đi lừa gạt y sao? Đây chính là mình tự lãng phí thời gian, mới khiến con “quý” kia đuổi đến kịp đây!

Thế nhưng mà, trên đời này làm gì có thuốc hối hận chứ.

Dương Lâm nhìn sợi dây thừng, cắn răng, dùng tay bắt lấy đuôi dây, nói:” Bác sĩ Đường... Cậu buông tay đi, chúng ta leo lên!”

Không có lựa chọn khác!

Đường Lan Huyền thấy Dương Lâm bắt được đuôi dây thừng, cho nên buông tay hẳn ra, Dương Lâm phía dưới toàn thân run rẩy, lập tức nắm chặt dây thừng. Sau đó... Hai người bắt đầu bám vào dây thừng leo lên trên!

Trong quá khứ Đường Lan Huyền chưa từng có kinh nghiệm leo núi, chứ đừng nói tới bám vào dây thừng mà leo núi thế này. Còn Dương Lâm cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, ngẩng đầu quan sát, cái bóng trắng trên vách núi đối diện càng lúc càng gần.

Thời điểm này, ánh trăng lại bị mây đen che khuất, cái bóng trắng kia đột nhiên lại chìm vào bóng đêm thăm thẳm.

Leo... Không ngừng leo lên phía trên a!

Không biết leo lên được bao lâu, Dương Lâm rõ ràng nghe được thanh âm từ vách núi đối diện truyền đến.

Còn đỉnh... Như trước có lẽ còn rất xa.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, Dương Lâm thậm chí đã bật khóc, y thật sự nghĩ đến cái chết. Đây mới chỉ là lần chấp hành huyết tỵ chỉ thị thứ ba mà thôi, y vốn tưởng sẽ không quá đáng sợ. Nhưng không ngờ được, chỉ trong đoạn thời gian ngắn, đã nhiều lần cứu tử nhất sinh!

Đột nhiên, y nhìn thấy rất rõ ràng một cái bóng từ trên vách đá cách chỗ này đại khái phải hơn 10m nhảy tới!

“Quý”... Sắp tới rồi...

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đột nhiên, điện thoại trong túi ngực của Đường Lan Huyền rung lên. Y có hai cái điện thoại, cái đem giấu đi là cái cũ, còn cái này là điện thoại đời mới nhất đấy.

Ôm lấy tia hy vọng cuối cùng, Đường Lan Huyền bỏ một tay ra để lấy điện thoại, là Lý Ân gọi tới.

Y vội vàng nhận cuộc gọi.

Trong điện thoại, thanh âm Lý Ân truyền đến:” Lan Huyền phải không? Tôi, rốt cục biết, sinh lộ của cái trò chơi trốn tìm này rồi! Sinh lộ này, chính là ẩn giấu trong huyết tỵ chỉ thị!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.3 - Chương 9: “Quý” và người ẩn nấp (7)

Đường Lan Huyền có thể thề, cho dù đem toàn bộ các ca khúc ưu mỹ nhất mà y đã từng nghe qua từ trước đến giờ, cũng không cách nào so được với những lời Lý Ân nói lúc này.

Nhìn cái bóng đen di chuyển trên vách đá bất chấp quy tắc trọng lực kia, Đường Lan Huyền nói vào điện thoại:” Lý Ân... Cứu chúng tôi! Tôi và Dương Lâm hiện giờ đang ở lưng chừng vách núi, chúng tôi...”

“Vách núi?” Lý Ân nghi hoặc hỏi:” Chuyện gì đã xảy ra? Các cậu sao lại phải...”

“Tôi và Dương Lâm đang bám vào dây thừng ở lưng chừng vách núi, nơi này là biên giới của núi Hoa Nham rồi, con “quý” kia hoàn toàn không bị trọng lực ảnh hưởng, có thể di chuyển trên vách núi, sắp bắt được chúng tôi rồi!”

Giống như muốn đùa giỡn với bọn họ, bóng đen trên vách đá kia, tiếp cận bọn họ với tốc độ rất chậm.

\*\*\*\*HẾT QUYỂN 3\*\*\*\*

“Con ‘quý’ kia rất gần các cậu sao?” Lý Ân lúc này cũng cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Đúng vậy a...” Đường Lan Huyền giờ khắc này đã sợ muốn chết:” Nhưng mà khoảng cách cụ thể cũng không rõ lắm, quá tối...”

“Tôi?” Lý Ân hơi suy nghĩ một chút, vội nói: “Cơ hội tốt! Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp a!”

“Cơ hội tốt?”

“Cậu nói các cậu đang ở khu vực biên giới núi Hoa Nham đúng không?”

“Đúng...”

Dương Lâm thấy Đường Lan Huyền phía trên đang nói di động với Lý Ân, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc kích động, ngay lúc đó, Đường Lan Huyền bỗng nhiên đưa di động xuống, cho Dương Lâm xem.

Trên màn hình di động có viết một hàng chữ.

“Cởi áo ra! Đợi lát nữa bắt luận tôi nói cái gì cậu cũng phải làm theo tôi đây!”

Tuy Dương Lâm thấy khó hiểu, nhưng nếu như là chỉ thị của Lý Ân, chuyện này nhất định có đạo lý.

Y tức khắc dùng một tay kéo mở dây khóa, lúc này... Bóng đen kia càng lúc càng gần rồi! Khoảng cách, chưa đến năm mét!

Sau khi kéo mở dây khóa, y tuột ống tay áo bên trái ra trước, rồi dùng tay trái nắm chặt dây thừng, lại tuột nốt ống tay áo bên phải... Còn bóng đen kia, lúc này đã gần trong gang tấc!

Bất quá, cho dù là gần như vậy, nhưng vì sắc trời quá tối đen, cho nên cũng không thấy rõ gương mặt của bóng đen đó.

Tiếp theo, Đường Lan Huyền phía trên tựa hồ cũng đã cởi áo, lúc này quát to một tiếng: “Dương Lâm, thế nào cũng sẽ chết, hay là chúng ta dứt khoát tự sát đi a!”

Lập tức y đem chiếc áo ném xuống dưới! Còn Dương Lâm nghe thấy câu nói đó của hắn, tức khắc hiểu rõ đây là chuyện “phải làm theo”..., lập tức cũng lấy áo ném xuống dưới!

Cái bóng đen kia lập tức nhảy xuống, muốn bắt lấy hai chiếc áo kia!

Dương Lâm lập tức hiểu ra, nghe thấy bọn họ nói muốn “tự sát”, sau đó lại thấy 2 chiếc áo rơi xuống, quả là rất giống cả hai người họ đã nhảy xuống. Sắc trời tối đen này rõ ràng đã trợ giúp đắc lực cho bọn họ.

Một lát sau, ánh trăng lần nữa thoát khỏi đám mây đen!

Chỉ thấy cái bóng trắng bệch kia giờ phút này đã xuống tới đây, áo cũng đã rơi trên mặt đất, còn “quý” hình như cũng đã phát hiện đây chẳng qua là chiếc áo, nhưng cũng đã muộn rồi, thân hình con “quý” đó cũng đã văng vẳng chạm đất.

Cái này thì có tác dụng gì chứ? “Quý” rồi cũng trở lên thôi!

Dương Lâm không rõ, Lý Ân làm như vậy đến tột cùng là có dụng ý...

Bỗng nhiên, kỳ tích đã xảy ra!

Thân ảnh ở bên dưới vách núi kia, nhìn giống như là đang bị phong hóa, thân thể dần dần tan rã, biến mất không còn thấy nữa...

Đường Lan Huyền nhìn thấy cũng tròn mắt há hốc miệng, hơn nửa ngày mới có phản ứng.

“‘Quý’ ‘quý’ biến mất rồi?”

Y vội vàng đưa điện thoại lên, nói với Lý Ân ở đầu dây bên kia: “Lý Ân... Vì sao... Vì sao, ‘quý’ biến mất?”

“Bởi vì ‘quý’ đã phạm phải một quy tắc của trò chơi trốn tìm, cho nên không thể tiếp tục làm ‘quý’ trong trò chơi này nữa rồi.”

“Phạm phải quy tắc? Quy tắc gì?” Đường Lan Huyền khó hiểu hỏi.

“Còn nhớ rõ nội dung của huyết tự chỉ thị không? Có hai hạn chế, đầu tiên là không để ‘quý’ bắt được, thứ hai là không thể ly khai núi Hoa Nham. Cho đến giờ chúng ta đều bị nhà trọ khéo léo lừa gạt, do những lần huyết tự chỉ thị trong quá khứ, đã ảnh hưởng đến suy nghĩ của chúng ta, cứ nghĩ là hạn chế không thể ly khai địa điểm chỉ định chỉ nhằm vào các chủ hộ mà thôi. Thế nhưng mà, huyết tự chỉ thị lần này rõ ràng đã khác... Sau khi chọn ra ‘quý’, bắt đầu chơi trốn tìm, trong lúc đó không thể ly khai núi Hoa Nham.”

“Ah... Chẳng lẽ là, Lý Ân...”

“Các cậu bị gạt... Chính là bắt đầu từ điểm này đó. Lúc ban đầu, các cậu đều cho rằng, ‘quý’ và người ẩn nấp, đều là do các chủ hộ có mặt đảm nhiệm, cho nên tự nhiên nghĩ rằng, tất cả mọi người đều phải tuân thủ cái hạn chế không được rời khỏi núi Hoa Nham này. Nhưng mà, người đóng vai ‘quý’ lại không phải là một chủ hộ, mà là quý hồn thực thụ. Bắt đầu từ giờ khắc đó, các cậu cũng đã đem cái điều kiện hạn chế không được rời khỏi núi Hoa

Nham của vai ‘quý’, loại trừ đi.”

“Cái này... Nói như vậy...”

“Đúng vậy. Cho dù là quý hồn thực thụ, nhất định cũng phải tuân thủ cái điều kiện hạn chế này! Không thể ly khai núi Hoa Nham, nếu không tức là trái với quy tắc trò chơi, không thể tiếp tục đóng vai ‘quý’ nữa!”

Đường Lan Huyền lập tức giống như có ngọn đèn thấp sáng trong đầu. Chỗ này là biên giới núi Hoa Nham, hai vách núi này, cũng không phải là song song, mà lại giống như hypebol tạo thành một chữ “Nhân”, mà vách núi hiện tại bọn họ đang ở chính là phía dưới chân chữ “Nhân”, từ vị trí bọn họ mà rơi xuống mặt đất, cũng tức là đã “ly khai” núi Hoa Nham a! Phía dưới không còn được tính là phạm vi núi Hoa Nham nữa rồi!

Cửa thang máy mở.

Lý Ân ra khỏi thang máy, mỉm cười nhìn đám đông chủ hộ đang đợi, nói: “Các vị yên tâm, bác sĩ Đường và Dương Lâm đều không có chuyện gì nữa rồi, bọn họ sẽ an toàn trở về nhà trọ đây.”

Mọi người ban đầu sững sờ, sau đó liền kinh hỷ, nhất là Hoa Liên Thành, y lập tức nhảy dựng lên hỏi: “Lý... Lâu trưởng, cậu nói thật không?”

“Ừm. Không sao cả rồi.”

“Nhưng...” Thê tử Y Hàm bên cạnh Hoa Liên Thành nhìn lên đồng hồ trên tường nói: “Thời gian còn chưa đến 12h a...”

“Không sao rồi. ‘Quý’ sẽ không tiếp tục truy tìm bọn họ nữa.”

Nghe được câu này, Hạ Tiểu Mỹ lập tức cười cười quay sang Âu Dương Tinh phía sau làm mặt xấu, nói: “Ha ha, có ai vừa nói bác sĩ Đường không thể trở về nhà trọ vậy ta?”

Âu Dương Tinh lúc này có chút ngạc nhiên nhìn Lý Ân, lập tức nói: “Là anh sao? Lý lâu trưởng? Anh tìm ra sinh lộ của huyết tự chỉ thị lần này?”

“Chính xác mà nói, là tôi và Doanh Tử Dạ cùng nhau thảo luận tìm ra.”

Ngay lúc này cửa thang máy còn lại cũng mở ra, Doanh Tử Dạ từ bên trong thông thả bước ra ngoài.

Ánh mắt mọi người lúc này nhìn Doanh Tử Dạ, đều tràn ngập cảm kích. Từ điểm này có thể thấy, nhân duyên của Đường Lan Huyền trong nhà trọ tốt đến cỡ nào.

“Còn... Trương Linh Phong và Thần Chấn Hưng đều chết cả rồi sao?” Bỗng nhiên Y Hàm hỏi: “Bọn họ...”

“Trương Linh Phong thì không rõ lắm, nhưng Thần Chấn Hưng quá nửa là đã chết...” Lý Ân lúc này vô cùng tiếc hận, nói: “Nhưng mà không có biện pháp, chấp hành huyết tự chỉ thị, căn bản không thể hy vọng tất cả mọi người đều sống sót.”

Núi Hoa Nam, Đường Lan Huyền và Dương Lâm đều dốc hết sức lực leo lên trên. Tuy đã thoát khỏi sự truy đuổi của quý, nhưng nếu không cẩn thận té xuống, như vậy thì quá oan uổng rồi.

“Lý Ân quả là lợi hại a...” Dương Lâm hai tay nắm chặt dây thừng, nói: “Không hổ là người kế nhiệm chức lâu trưởng của Hạ Uyên a! Nói không chừng, huyết tự chỉ thị lần thứ năm, lần thứ sáu hẳn cũng có thể vượt qua...”

Đương nhiên, nói thì nói như vậy, nhưng sinh lộ rõ ràng là không hề dễ dàng tìm ra. Hơn nữa, cho dù đã tìm được sinh lộ, thì để nó xuất hiện trong thực tế cũng chưa chắc là dễ dàng. Ngay cả... những lần huyết tự chỉ thị sai cùng, có còn tồn tại sinh lộ hay không, cũng là một vấn đề lớn. Nói không chừng lúc đó, chỉ có cách dựa vào vận khí mới có thể sống sót.

Cuối cùng, hai người sức cùng lực kiệt leo lên được bờ vực, thời khắc đôi chân chạm vào mặt đất, bọn họ mới cảm nhận được mình thật sự còn sống. Hai người đều nằm trên mặt đất, từng hơi từng hơi hô hấp, giờ phút này thả lỏng, mới cảm thấy vừa rồi có thể cảm cực được quả thực là không thể tin nổi.

“Để tôi băng bó hai tay của cậu một chút a,” Đường Lan Huyền quăng ba lô xuống mặt đất lấy ra băng gạc, nói: “Tình trạng của cậu thể này rất dễ bị nhiễm trùng đấy.”

Sau khi băng bó kỹ lưỡng các vết thương trên người Dương Lâm, Đường Lan Huyền nhìn đồng hồ một chút, khoảng 10h10’. Tiếp theo, chỉ cần an tâm đợi đến nửa đêm 0 giờ, là có thể rời khỏi ngọn núi Hoa Nham như ác mộng này rồi.

“Rốt cục... Rốt cục sống rồi,” Giờ phút này Dương Lâm vẫn chưa thể tin được là mình vẫn còn sống, có nhiều lúc y đã nhận định bản thân chết chắc rồi, nhưng rốt cục vẫn tìm được đường sống trong chỗ chết.

Đường Lan Huyền và Dương Lâm cùng nhau trải qua thời khắc hoạn nạn sinh tử lần này, đã hình thành một tình bằng hữu vô cùng sâu đậm.

“Bác sĩ Đường, cậu là lần thứ hai vượt qua huyết tự chỉ thị à?” Dương Lâm đột nhiên hỏi.

“Ừ, đúng vậy. Sớm đã nghe mọi người nói càng về sau huyết tự chỉ thị càng đáng sợ, hôm nay coi như tôi đã thực sự được lĩnh giáo.” Đường Lan Huyền



nhìn bầu trời trên đầu, nói:” Nếu như không có Lý Ân, chỉ sợ chúng ta bây giờ đã...”

“Tôi cũng bắt đầu thấy phục hấn rồi đó, tôi nghĩ hấn nhất định sẽ còn làm tốt hơn cả Hạ Uyên.”

Lúc này hai người đều toàn thân vô lực, nằm ở bên vách núi, bất tri bất giác, vậy mà đều ngủ cả.

Đến lúc tỉnh dậy, Dương Lâm dụi dụi đôi mắt, giơ tay lên nhìn, thì đã mười một giờ bốn mươi lăm! Qua thêm mười lăm phút nữa, là có thể ly khai núi Hoa Nham rồi!

Y vội vàng đánh thức Đường Lan Huyền bên cạnh, nói:” Bác sĩ Đường, dậy, dậy đi!”

Đường Lan Huyền mở mắt, nhưng vẫn còn bộ dáng ngái ngủ. Hai người quả thực đã rất mệt mỏi.

“Đi thôi, bây giờ đi xuống núi, chắc cũng vừa kịp hết thời gian.” Dương Lâm đứng thẳng người lên, một giấc ngủ này cũng bổ sung được một ít thể lực.

Cẩn thận nghĩ lại, vì sao bắt đầu từ lần thứ sáu, thì có thể trực tiếp trở về nhà trọ? Chỉ sợ là... Cho dù muốn dùng phương thức vật lý thông thường để về nhà trọ, thì cũng không cách nào thực hiện được!

Sự vui sướng vì sống sót đã dần tan biến, hiện tại muốn vượt qua huyết tự chi thị đã khó khăn thế này, như vậy tương lai... Bọn họ có thể sống thêm thời gian bao lâu đây?

Hai người hoảng hoảng hốt hốt tiến vào nội thành, trở lại cư xá chỗ nhà trọ. Đến lúc chạy đến cái hẻm nhỏ, mới nhớ tới xe không thể lái vào được.

Sau khi xuống xe, hai người vẫn không thôi nhìn đông nhìn tây, đồng thời cũng dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng nhà trọ!

Chỉ có nhà trọ... Chỉ có trong nhà trọ mới có thể cấp cho bọn họ cảm giác an toàn!

Thời điểm đến trước cửa nhà trọ, mọi người nhìn thấy Đường Lan Huyền và Dương Lâm, đều rất cao hứng hô to đứng dậy.

“Chúc mừng cậu, bác sĩ Đường, đại nạn không chết tất có hậu phúc a!”

“Tôi đã sớm nói bác sĩ Đường là người tốt khẳng định sẽ có hồi báo tốt đẹp mà!”

“Bác sĩ Đường, lần này đều do Lý lâu trường...”

Bất quá, hai người Đường Lan Huyền và Dương Lâm, sắc mặt vẫn trắng bệch, không hề hưng phấn vì sống sót sau đại nạn. Khi nghĩ đến tương lai vô cùng hung hiểm, là bọn họ đã đem sự vui mừng vì thoát chết trong đường tơ kẽ tóc mà ném thẳng lên chín tầng mây rồi.

Dù sao... Đối với Đường Lan Huyền và Dương Lâm, thì đây vẫn mới chỉ là lần huyết tự chi thị thứ hai và thứ ba thôi a!

Tại thời khắc bước vào nhà trọ, toàn bộ vết thương trên người Dương Lâm, đều tự động khôi phục lại rồi. Dương Lâm xé toạc băng gạc trên tay, cánh tay đã hoàn toàn có lớp da mới, huyết dịch cũng tự động được bổ sung. Khi chấp hành huyết tự chi thị, chủ hộ bất luận bị tổn thương thể nào, chỉ cần không chết quay về nhà trọ, như vậy là có thể tự động khôi phục.

Bất quá, cũng chỉ khi chấp hành huyết tự chi thị mới có thể như thế. Bình thường mà bị thương, khi quay về nhà trọ cũng không có tự động lành lại đâu đấy.

Lý Ân cảm thấy thân sắc của bọn họ rất cổ quái, nhưng bây giờ nhìn bọn họ cũng đã rất mệt rồi a, tốt hơn không nên hỏi thêm bọn họ cái gì nữa. Bất luận thế nào... Có chuyện gì, ngày mai mới nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.4 - Chương 1: Không được thề

Trong lớp học, lúc này Hạ Tiểu Mỹ đang nằm ngáy o...o..., đương nhiên, trên giảng đường Đại học, sinh viên giống như cô còn nhiều, rất nhiều, giảng viên chỉ lo giảng bài, chỉ cần trong lớp không có tiếng huyền não, họ cũng sẽ không để ý.

“Dạo này Tiểu Mỹ ngủ không đủ giấc thì phải?” An Tử ngồi cùng bàn với Hạ Tiểu Mỹ nhìn cô bạn đang ngủ gật, lắc đầu, nói:” Thiệt là... Mỗi lần như vậy lại mượn tập của mình.”

“Hay là...,” nam sinh Liễu Nguyên Tân ngồi phía trước An Tử nói:” Gần đây nhất định bạn ấy có bạn trai rồi, nếu không thì sao lại dọn khỏi ký túc xá nữ để ra ngoài thuê nhà trọ? Ha ha, ngủ ngon như vậy, chẳng lẽ buổi tối...”

Lời còn chưa dứt thì một cuốn { Lịch sử mỹ thuật phương tây } dày cộm đập mạnh lên đầu Liễu Nguyên Tân, nó ôm đầu la lên:” Đau đau đau đau... Cậu làm gì vậy An Từ...”

“Cậu không lên tiếng không ai nói cậu cầm đâu!” tiếp theo An Từ nhìn qua Hạ Tiểu Mỹ, có chút quan tâm nói:” Có lẽ Tiểu Mỹ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để vẽ tranh thôi? Thành tích của cậu ấy lúc nào cũng đứng đầu danh sách trong học viện mà... Bức tranh đẹp nhất học viện tháng này, chắc lại là của Tiểu Mỹ nữa đây.”

“Chưa chắc...”

Sau lưng An Từ là một nữ sinh viên đeo mắt kính thật dày, tóc cắt ngắn, đang cầm một quyển { Lịch sử mỹ thuật phương tây } tên Khang Âm Huyền nói:” Tổ lại cho rằng, Tông Viêm Chu có trình độ vẽ cao hơn Tiểu Mỹ một bậc đó nha. Sở dĩ cậu ta không được lão sư thưởng thức, là vì cậu ta lúc nào cũng vẽ mấy bức tranh có nội dung khủng bố, u ám”

Tông Viêm Chu mà bọn họ đang nói tới, hiện ngồi ở góc khuất bên trái lớp học, đó là một nam sinh cực kỳ đẹp trai lãng tử, nhưng trên gương mặt lại phảng phất chút u sầu.

Hết tiết học, Hạ Tiểu Mỹ rốt cục tỉnh lại dụi dụi đôi mắt, hơi ngẩng đầu, nói:” A... Tan học rồi hả?”

“Tiểu Mỹ, cậu bị sao vậy? Thức đêm à?” An Từ ân cần hỏi:” Nhớ nhớ trước đây cậu đâu có ngủ gật trong lớp.”

Có thể không mệt mỏi sao? Vì đội bác sĩ Đường trở về nhà trọ, nên thức đến rạng sáng mới đi chợp mắt. Kết quả ngủ hết cả 3 tiết học.

“Rốt cục Tiểu Mỹ cậu hiện giờ đang sống ở đâu thế?” An Từ tiếp tục truy vấn:” Vì sao lại đột ngột dọn ra khỏi ký túc xá vậy? Tớ muốn đến chỗ cậu trọ xem một chút, cậu lại một mực không cho.”

Hạ Tiểu Mỹ lập tức lắc đầu, nói:” Nhà trọ tớ ở bên kia, cậu đừng đến đó làm gì. Chuyển ra ngoài ở, tớ có lý do của tớ.”

Đối với cha mẹ, Hạ Tiểu Mỹ chỉ thông báo là mình tạm thời thuê nhà trọ bên ngoài để ở, cũng may cha mẹ đều không sống tại thành phố K, nếu không, chẳng may bọn họ đòi tới nhà trọ xem qua một cái, cô cũng không biết dùng cách gì để che giấu nữa. Loại chuyện siêu vớ vẩn thế này, nói cho ai nghe họ cũng chẳng tin.

Trước mắt, trong căn hộ của Hạ Tiểu Mỹ vẫn chưa xuất hiện huyết tự chỉ thị, theo suy luận của Lý Ân, đoán chừng phải qua tiếp một tháng, huyết tự lần thứ nhất sẽ xuất hiện. Nghe nói huyết tự chỉ thị lần thứ nhất khả năng vượt qua là rất cao, bởi vì sinh lộ tương đối rõ ràng, có rất ít chủ hộ không vượt qua được.

Cô thu dọn xong túi sách, chuẩn bị ra về. An Từ thấy tinh thần của cô bạn không tốt, có chút hơi lo lắng. Nhưng mà, nếu cậu ấy đã nhất quyết không nói, vậy cũng không có biện pháp.

An Từ cũng thu dọn túi sách của mình, chuẩn bị về nhà. Đúng lúc này, bỗng nhiên cô phát hiện bàn vẽ và màu nước của Hạ Tiểu Mỹ vẫn còn trong ngăn bàn!

Cậu ấy sao lại đăng trí như vậy? Đến mấy cái này mà cũng quên mang theo?

An Từ vội vàng lấy điện thoại gọi cho Hạ Tiểu Mỹ, nhưng lại thật không đúng lúc, điện thoại của Hạ Tiểu Mỹ vừa vụn hết pin.

“Đành phải đuổi theo đưa cho cậu ấy thôi.” An Từ đeo túi sách lên, lúc chuẩn bị đi ra, bỗng nhiên Khang Âm Huyền nói:” Tớ đi cùng cậu, vừa lúc tớ cũng có chuyện muốn nói với Tiểu Mỹ.”

Liễu Nguyên Tân cũng đứng lên nói:” Thật ra... tớ cũng có chút chuyện muốn nói với Tiểu Mỹ...”

“Được rồi, cùng đi đi.”

Thế nhưng khi đuổi ra đến bên ngoài, chạy đến tận cổng trường, cũng không thấy Tiểu Mỹ.

“Cậu ấy đi đâu rồi?” An Từ nhìn chung quanh, chợt thấy Hạ Tiểu Mỹ ở trạm chờ xe, đang lên một chiếc xe buýt!

“Ah, Tiểu Mỹ ---” An Từ vội vàng đuổi theo, thế nhưng xe buýt đã xuất phát rồi!

Phiền toái rồi! Ngày mai là phải nộp bài tập đó! Trang lão sư lúc nào cũng khắc khe trong việc nộp bài tập, không chừng Tiểu Mỹ sẽ bị trừ điểm chuyên cần mất!

Nghĩ vậy, An Từ vội vàng muốn chặn đón một chiếc taxi, ngay lúc này thì lại nhìn thấy Tông Viêm Chu đứng ở ven đường đón được một chiếc, và đang lăn bánh. Cô và Khang Âm Huyền cùng Liễu Nguyên Tân lập tức lao lên, chui vào bên trong xe taxi!

“Cậu... Các cậu làm gì vậy?” Tông Viêm Chu ngạc nhiên, còn An Từ thì lập tức nói với bác tài:” Nhanh, chạy theo chiếc xe buýt đằng trước!”

Còn Liễu Nguyên Tân thì dùng cánh tay vòng qua cổ Tông Viêm Chu, cười hi hi nói:” Viêm Chu, mọi người đều là đồng học, giúp đỡ chút nha, cùng lắm

thì tiền xe chúng tớ trả.”

“Này, tớ và các cậu đâu có đến cùng một chỗ.”

“Đã nói tiền xe chúng tớ trả mà.”

“Thiệt là, các cậu đang giờ trò quỳ gì vậy?”

Lúc này An Từ đang ngồi ở ghế cạnh bác tài đột nhiên quay đầu lại nghi hoặc hỏi: “Đúng rồi, Liễu Nguyên Tân, Khang Âm Huyền, các cậu muốn gặp Tiểu Mỹ để làm gì? Có chuyện gì quan trọng sao?”

“Chuyện này ~ “Liễu Nguyên Tân gãi đầu nói: “Chắc cậu cũng biết? hôm nay lão Trang đã nói, sau khi kiểm tra giữa kỳ, nếu như chúng tớ vẫn về không đạt điểm trung bình, thì điểm chuyên cần sẽ bị trừ hết, nếu vậy chúng tớ rất có thể sẽ rớt kỳ thi cuối kỳ a.”

“Đúng vậy,” Khang Âm Huyền lại đẩy mắt kính. Cậu cũng không phải không biết, Trang lão sư rất nghiêm khắc, ông ấy không dễ cho qua đâu. Cho nên, chỉ có thể nhờ Tiểu Mỹ giúp đỡ chúng tớ một chút, dạy chúng tớ một ít kỹ xảo vẽ tranh.”

“Ah... Đúng nha.” An Từ nghe xong cũng nói: “Quên mất, thành tích của tớ cũng rất kém ah ~”

Không lâu sau xe buýt dừng lại ở một giao lộ, Hạ Tiểu Mỹ xuống xe, đi vào một khu cư xá.

“Tiểu Mỹ ở trọ gần trường nhì.” An Từ vừa nói vừa cầm tờ một trăm đồng đưa cho Tông Viêm Chu ở ghế sau, nói: “Gởi cậu, Viêm Chu, chúng tớ xuống ở đây.”

Sau đó bọn họ xuống xe, ai ngờ, Tông Viêm Chu cũng xuống luôn.

“Cậu... Cậu không về à?” An Từ nghi hoặc hỏi.

“Gởi lại cậu.” Tông Viêm Chu lấy tiền thối đưa cho An Từ, nói: “Nghe các cậu nói chuyện, tớ cũng muốn biết Hạ Tiểu Mỹ đối với hội họa có tâm đắc gì.”

Sau đó, bốn người theo sau Hạ Tiểu Mỹ đi vào khu cư xá.

Vừa đi vào, thì nhìn thấy Hạ Tiểu Mỹ rẽ vào một con hẻm nhỏ, An Từ vốn định gọi cô bạn đứng lại, đột nhiên lại nghĩ, cũng đã đến nơi này rồi, thôi thì không ngại đi xem chỗ ở của bạn mình một chút a.

Sau đó, bốn người đều đi vào con hẻm nhỏ, theo sau Hạ Tiểu Mỹ, xuyên qua không ít ngõ nhỏ, sau đó thì thấy cô tiến vào một góc khuất, bọn họ cũng đi qua đó.

“Cái này...”

Bốn người An Từ lập tức choáng váng.

Sao lại là ngõ cụt!

“Tớ hoa mắt à?” An Từ ngây ngẩn cả người, sau đó lại nghĩ, Tiểu Mỹ hay là leo tường đi rồi? Nhưng mà bức tường này cao như vậy, cô ấy làm sao mà leo qua được?

“Chúng ta, tìm chỗ khác thử xem.” Khang Âm Huyền nói: “Chắc là lúc nãy chúng ta nhìn lầm rồi?”

Đi ra khỏi ngõ hẻm, bốn người bắt đầu chia ra tìm kiếm. Vào lúc này, bọn họ không ai phát hiện, cái bóng sau lưng, bỗng nhiên đều có phát sinh biến hóa, nguyên cả đám, thoát khỏi lòng bàn chân bọn họ, lơ lửng trên mặt đất di chuyển về hướng ngõ hẻm kia!

Tìm một lúc lâu, cũng không tìm thấy. Bốn người cũng đành bỏ cuộc.

Đúng lúc này bầu trời cũng dần dần trở nên âm u, cho nên bọn họ càng không để ý tới cái bóng của mình đã biến mất.

“Đành phải về thôi.” An Từ thở dài, còn Khang Âm Huyền lại cảm thấy rất cổ quái, cô cảm thấy lúc nãy mình không có nhìn nhầm, vì sao Hạ Tiểu Mỹ đi vào một ngõ cụt rồi lại biến mất tăm.

Sau khi ra khỏi mấy con hẻm ngoằn ngoèo rồi rầm rây, bốn cái bóng kia lại từ bên trong nhẹ nhàng đi ra, trở lại bên dưới lòng bàn chân bọn họ.

Ở đây cách trường học không xa, đi bộ cũng có thể trở về, bốn người đều là học sinh ngoại trú, cho nên mỗi người lại đón một chiếc xe buýt ai về nhà nấy.

Tối hôm đó, tại nhà An Từ. Lúc này An Từ đang sửa soạn đi tắm, chuẩn bị tiếp tục vẽ tranh.

An Từ chợt nghĩ, lấy mấy thứ linh tinh trong người ra trước đã, nên lục lọi mấy cái túi, lấy điện thoại bỏ ra, chìa khóa nhà, còn có...

Thêm một cái chìa khóa.

“Hừm? Chiếc chìa khóa này...?”

Trên một mặt chìa khóa có khắc con số “1002”. Chiếc chìa khóa này, cô hoàn toàn không có ấn tượng.

“Là chìa khóa của ai?” An Từ nhất thời khó hiểu, liền lấy chiếc chìa khóa bỏ vào ngăn kéo, tính để ngày mai đem đến trường hỏi mọi người.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy tim mình phát ra cơn đau kịch liệt! Cảm giác này, thống khổ giống như là bị ngọn lửa thiêu đốt vậy!

Qua khoảng năm sáu giây, loại thống khổ này rốt cục kết thúc.

“Sao, sao lại như vậy?” An Từ ôm ngực, thở hổn hển nói: “Vừa rồi đau ời là đau.”

Cùng lúc đó.

“Cô chắc chắn không có nhìn lầm chứ?”

Tầng 10 nhà trọ, Lý Ân chỉ vào cửa căn hộ 1002, hỏi Âu Dương Tinh bên cạnh: “Cô thấy có bóng người tiến vào bên trong?”

“Đúng. Lâu trường, lúc đó anh chưa về, tôi đã gõ cửa rất nhiều lần, lại chẳng có ai ra mở cửa.”

Có chủ hộ mới đến là một đại sự, cần phải có một chủ hộ tiền bối nói cho bọn họ biết quy tắc của nhà trọ.

Lúc này, mấy người Lý Ân, Doanh Từ Dạ, Đường Lan Huyền, Dương Lâm, Đoạn Dịch Triết, Hoa Liên Thành đang tụ tập ở cửa phòng 1002.

Lý Ân tiếp tục gõ cửa, lớn tiếng nói: “Có người ở trong không? Không cần sợ, chúng tôi cũng giống như bạn, đều là người, sẽ không làm hại bạn! Xin mở cửa đi!”

Nhưng mà qua rất lâu, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

“Phá cửa vào.” Lý Ân ra quyết định: “Dù sao bất cứ cái gì trong nhà trọ này nếu bị hư thì nó cũng có thể lập tức phục hồi lại như cũ.”

Điểm này đã được các chủ hộ tiền bối thử nghiệm qua, nhà trọ cho dù là bị phá hư một viên gạch hay mất một viên ngói đều lập tức phục hồi lại như lúc ban đầu. Trước kia nghe Hạ Uyên nói, có chủ hộ thậm chí đã đem bom vào nhà trọ, thử nổ sập nó, nhưng kết quả là thất bại, sau khi nhà trọ bị nổ, không đầy một khắc đã tự động phục hồi như cũ.

Ba người Lý Ân, Dương Lâm, Hoa Liên Thành nhìn nhìn cánh cửa, tích tụ toàn bộ khí lực, dốc hết sức đánh tới!

Sau khi cửa phòng bị phá ra, bọn họ liền chạy vào, Hoa Liên Thành lập tức nhìn thấy... Trên vách tường xuất hiện huyết tự!

Không thể nào? Cũng giống như trường hợp của Doanh Từ Dạ, cùng ngày tiến vào nhà trọ thì nhận được huyết tự chỉ thị?

Mà huyết tự chỉ thị lần này nếu so với lần chơi trốn tìm thì còn muốn quỷ dị hơn.

“Trong cả ngày ngày 3 tháng 11 năm 2010, không được thè bất cứ chuyện gì. Nếu như thè, thì tính từ thời điểm bắt đầu thè, trong vòng một tuần không được đi vào nhà trọ. Sau khi hết một tuần, thì có thể trở về nhà trọ.”

Không được thè... Không thè là được rồi sao? Cho dù là huyết tự chỉ thị lần thứ nhất, cũng không đến nỗi quá đơn giản như vậy chứ?

Nhưng mà tìm một lượt khắp cả căn hộ, cũng không tìm thấy người nào.

“Tìm khắp nơi trong nhà trọ!” Lý Ân trở nên khẩn trương, nói: “Cứ cho là đã vượt qua được huyết tự chỉ thị, nhưng mà nếu quá 48 tiếng đồng hồ mà không trở về nhà trọ thì cũng chết! Mọi người mau tìm!”

Nhưng mà kiếm đến hơn mười giờ, nhà trọ cơ hồ đã bị lật úp, nhưng vẫn không tìm được người.

Lý Ân liền phán đoán, e là đã ra khỏi nhà trọ!

Trong phòng bảo an của cư xá, bảo vệ đang bắt chéo 2 chân, xem tivi. Rõ ràng là thái độ lơ là nhiệm vụ.

Lúc Lý Ân đến gõ cửa, bảo vệ mở cửa sổ, hỏi: “Sao? Có chuyện gì?”

“Sur phụ,” Lý Ân chia ra một gói thuốc lá, nói: “Hôm nay bác có thấy ai đi vào cái hẻm nhỏ kia không? Là người lạ hoặc chưa gặp qua bao giờ đó.”

Bảo vệ lắc đầu nói: “Tôi làm sao mà nhớ! Đi chỗ khác hỏi đi, đừng quấy rầy tôi!”

Lý Ân lại lấy ra mấy tờ một trăm nguyên đưa tới, nói:” Sư phụ, quả thực tôi có việc gấp, phiền bác cố nhớ lại thử xem?”

Trong tay hắn đang cầm 500 nguyên, bảo vệ nhìn thấy, lập tức vui vẻ ra mặt, nói:” Được, coi nào, để tôi nhớ lại ah ~ Ủ, hôm nay người vào con hẻm nhỏ kia đúng là nhiều hơn. Bất quá cậu nói là người lạ hoặc sao, đúng rồi, buổi chiều, hình như có bốn người trẻ tuổi đi vào, nhìn thì giống như là sinh viên, từ trước tới giờ chưa từng gặp qua.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.4 - Chương 2: Ngôi nhà ma Nhật Bản

Ngày hôm sau, Học viện mỹ thuật thành phố.

Môn đầu tiên hôm nay là lịch sử mỹ thuật phương tây, Liễu Nguyên Tân mỗi lần lên lớp môn này đều giống nhau, lúc nào cũng cầm đầu xem psp trong tay mình. Lúc này, nó đang xem chương trình linh dị Nhật Bản mới hôm qua download được. (PSP: thiết bị giải trí cầm tay)

Chương trình Linh dị Nhật Bản đêm khuya này dạo gần đây khá nổi tiếng, cho nên lượng download cũng tăng vọt, vừa hay nó lại tìm được một trang web cho download bản có phụ đề.

Trên màn hình, là một ngôi nhà phổ thông chìm trong bóng đêm, ngôi nhà này có hai tầng lầu, đã rất cũ kỹ, thậm chí tường ngoài có rất nhiều chỗ đã nứt toác rồi.

“Các vị khán giả, chào buổi tối.” Người dẫn chương trình là một cô gái Nhật Bản tương mạo ngọt ngào xinh đẹp, mặc một bộ kimono, nói:” Ngôi nhà Shinozaki nổi tiếng của thành phố Kamakura đây rồi.”

Thám hiểm ngôi nhà ma, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy thú vị rồi, Liễu Nguyên Tân đang hồi hộp theo dõi chương trình, chợt nghe bên cạnh truyền đến một thanh âm:” Há? Là chương trình Nhật Bản?”

“Ah~ đây là chương trình linh dị Nhật Bản...Há?”

Nó nhìn sang bên cạnh, thì ra là Khang Âm Huyền!

“Âm Huyền? Sao cậu lại ngồi cạnh tớ thế?”

“Không được sao?”

“Không... Cũng không phải...”

Sau đó nó lại tiếp tục nhìn vào màn hình, nữ MC mặc kimono tiếp tục nói:” Shinozaki sống ở đây vào năm Showa 60 (tức là năm 1985), chính ở nơi này, vợ chồng Shinozaki đã bị bọn tội phạm đột nhập sát hại, chỉ duy nhất một bé gái sơ sinh may mắn sống sót. Từ đó về sau, rất nhiều hàng xóm xung quanh chính mắt nhìn thấy quỷ ảnh xuất hiện sau cửa sổ, ban đêm lại có tiếng khóc ai oán, làm cho những hộ gia đình gần đó không một ai dám ở lại, là ngôi nhà ma cực kỳ nổi tiếng ở Kamakura.” (năm 1873, lịch phương Tây du nhập vào Nhật Bản và hiện nay vẫn được sử dụng phổ biến. Tuy nhiên, người Nhật vẫn áp dụng cách đếm năm theo cách của họ, đó là hệ thống đánh số các năm theo niên hiệu và số năm trị vì của Nhật Hoàng đương thời. Cách đánh số này được áp dụng rất thông dụng trong các form mẫu, giấy tờ ở khắp nơi tại Nhật.)

Đúng vào lúc này, trên màn hình chạy ra một hàng chữ, là chữ Nhật Bản, đã được nhóm phụ đề biên dịch bên dưới, ý là” Khán giả hãy chú ý quan sát cửa sổ”

Liễu Nguyên Tân lập tức nhìn qua, Khang Âm Huyền bên cạnh cũng nhìn qua.

Đằng sau lưng nữ MC mặc kimono, cửa sổ lầu hai bên trái của tòa “quý ốc”, giờ phút này vô cùng tối đen, cơ hồ chẳng thấy gì. Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, một điểm trắng rõ ràng xuất hiện ở trên cửa sổ!

Cái điểm trắng đó... Quả là cực kỳ giống mặt người!

“Nhất định là kỹ xảo máy tính tạo ra a...,” Khang Âm Huyền khinh thường nói:” Loại chương trình này vì muốn hấp dẫn khán giả chắc chắn phải dùng đến thủ đoạn này, dù sao người xem cũng đâu có đi khám phá xem đó là ngôi nhà ma thực hay nhà ma giả.”

“Đừng nói vậy nha,” Liễu Nguyên Tân cười nói:” Làm mất hết cảm giác thần bí.”

Tiếp theo, nữ MC mặc kimono tiếp tục nói:” Nào, tổ quay phim hãy dẫn các khán giả của chúng ta, tiến vào ngôi nhà ma này xem thể nào nha.”

Tiếp theo, màn hình chuyển sang quang cảnh cửa ra vào.

Cửa chính lộ ra những dấu vết loang lổ gỉ sét, mắc đầy mạng nhện, trong sân vườn mọc đầy cỏ dại, cơ hồ cao đến đầu gối.

Cửa căn bản không khóa, đẩy nhẹ một cái là có thể đi vào rồi.

“Ah, Risa thấy sợ quá a.” mỹ nữ MC mặc kimono tên là Risa Itabashi, hình như cô đã dẫn chương trình này được một thời gian rồi, tiến vào ngôi nhà ma, tuy ngoài miệng thì kêu sợ, nhưng trong giọng nói lại chẳng có chút hương vị ‘sợ’ nào cả.

Bên trong là các gian phòng hết sức phổ thông, sàn nhà bằng gỗ đã hư hỏng khá nhiều, bên ngoài gian phòng đều là cửa kéo. Hành lang uốn lượn vô cùng âm u và tĩnh mịch, nữ MC cầm microphone nhắm một phòng trong số đó đi tới.

Mặc dù biết điểm trắng trên cửa sổ lúc này quá nửa là do tổ hậu cần chế tác, nhưng mà trong lòng Liễu Nguyên Tân vẫn có chút hồi hộp. Đây chính là thể loại phim phóng sự, hoàn toàn không giống với phim kinh dị bình thường.

Khi cánh cửa kéo mở ra, bên trong là một gian phòng trải chiếu rom Tatami, một cái bàn đặt tại trung tâm căn phòng, ở góc phòng, có mấy con búp bê rất cũ kỹ. (Tatami: một loại chiếu lót sàn của người Nhật)

MC Risa chậm rãi đi về phía những con búp bê, nói: “Quý vị khán giả, đây có lẽ là phòng khách của Shinozaki tiên sinh trước lúc qua đời. Gian phòng khá nhỏ, cũng không có bài trí những vật gia dụng gì khác. Những con búp bê này... Nghe nói khi Shinozaki tiên sinh còn sống là nghệ nhân chế tác búp bê, xem ra đây là tác phẩm của ông rồi.”

Trong góc tổng cộng có 3 búp bê. Ông kính chuyển sang chiếu cận cảnh mấy con búp bê đó.

“Đây là...” Sự chú ý của Khang Âm Huyền cũng đặt hết vào màn hình.

Ba con búp bê này, đều bị khoét mắt đôi mắt! Trống rỗng đối diện với máy quay, nhìn có chút quỷ dị. Gương mặt búp bê rất trắng, hơn nữa đều là búp bê nữ.

Nữ MC Risa không biết có phải là gan quá lớn hay không, vậy mà dám cầm búp bê lên và bắt đầu vuốt ve, thậm chí còn áy con búp bê làm đủ các điệu bộ.

“Con gái Nhật Bản quả nhiên rất dạng nha, chẳng lẽ cô ấy một chút cũng không sợ?”

“Chỉ sợ ngôi nhà ma này căn bản chỉ là bịa đặt thôi a,” Khang Âm Huyền lập tức nói: “Con búp bê này đương nhiên chỉ là đạo cụ mà thôi. Nếu quả thực hù dọa người bản địa, hơn nữa chuyện ma quái sớm đã bắt đầu từ năm Showa 60, thì e là chính quyền địa phương sớm đã dỡ bỏ ngôi nhà này rồi?”

Chắc là vậy, bất quá Liễu Nguyên Tân lại cảm thấy, nếu đây là quỷ ốc thực sự, thì lúc này mới tới đoạn kích thích đây.

Đúng vào lúc này, Risa buông búp bê xuống, nhìn đồng hồ một cái, nói: “Quý vị khán giả, thời điểm tiếng khóc ai oán phát ra mỗi ngày cũng sắp đến rồi.”

Nghe đến đó, Liễu Nguyên Tân cũng bắt đầu cảm thấy khẩn trương hơn.

Bỗng nhiên, một cánh tay đập lên bờ vai của nó!

Nó hoảng sợ kêu lên một tiếng, quay phát lại nhìn, thì ra là An Từ!

“An... Từ, ah, cậu đừng dọa tớ được không. Muốn đứng tim rồi nè.”

“Tiểu Mỹ vẫn chưa đến trường, điện thoại của bạn ấy vẫn không liên lạc được, bạn ấy có gọi cho các cậu không?”

“Không có ah,” Liễu Nguyên Tân nghĩ nghĩ, nói: “Chắc bạn ấy đang bận chuyện gì đó? Xong việc rồi sẽ gọi cho cậu thôi.”

“Tớ cứ cảm thấy lo lo, bạn ấy dạo này rất quái, rất nhiều biểu hiện khác thường.”

Hạ Tiểu Mỹ hiện tại, đang ở trong đại sảnh lầu một của nhà trọ. Lý Ân đề nghị, tuyển ra một nhóm người thay phiên nhau đợi ở đại sảnh, có khả năng chủ hộ mới này sinh hiếu kỳ sẽ quay lại nhà trọ, một khi quay lại, thì lập tức nói cho họ biết sự tình của nhà trọ này. Hạ Tiểu Mỹ xung phong nhận việc.

“Không phải em còn phải đi học sao?” Lý Ân lúc đó còn nói: “Trốn học không tốt lắm đâu?”

“Không sao mà, chúng ta ưu tiên cứu người trước ah!” Hạ Tiểu Mỹ rất nhiệt tình nhận lấy nhiệm vụ này, bộ mặt vô cùng nhiệt huyết, cho nên, Lý Ân đáp ứng.

Nhưng cô đâu có biết, nếu cô đến trường, thì có thể lập tức tìm được bốn người “tân chủ hộ” rồi.

Buổi chiều, là môn của Trang lão sư. Mà lúc ông ấy vừa tiến vào, liền tuyên bố một tin tức khiến tất cả mọi người có mặt xém chút ngất xỉu: “Buổi kiểm tra vẽ tranh đã được sửa lại thành ngày mai tiến hành! Những người tôi nêu tên sau đây, sau khi tan học không được về, ở lại trong phòng mỹ thuật, tôi sẽ đích thân phụ đạo!”

Lời này vừa nói ra, phía dưới lập tức huyền não, âm thanh kháng nghị liên tiếp vang lên. Nhưng mà, Trang lão sư vẫn cứng rắn tiếp tục nói:” Tôi đã quyết định, sẽ không thay đổi! Sau đây bắt đầu đọc tên. Tông Viêm Chu, An Tử, Khang Âm Huyền, Liễu Nguyên Tân!”

Những người bị gọi tên đều bốn mắt nhìn nhau, lập tức hiểu rõ, phiền phức rồi đây.

Môn học này, thành tích của bốn người cơ hồ đều bết bát. Vậy mà ngày mai muốn kiểm tra?

Sau khi kết thúc tiết học, Trang lão sư liền dúi mắt khóa chặt bốn người, bọn nó một đứa cũng không thè chuồn mắt. Đành phải ngoan ngoãn lưu lại.

“Biết vì sao tôi lại chỉ yêu cầu bốn trò ở lại không?”

Phòng mỹ thuật to lớn trống trải, bốn người đều mang vẻ mặt đau khổ, Liễu Nguyên Tân là người đầu tiên lên tiếng:” Dạ... dạ biết.”

“À, vậy trò nói.”

“Bởi vì chúng em vẽ... vẽ hơi kém.”

“Các trò vẽ không phải là kém, mà căn bản là vô hồn!” Trang lão sư đem một xấp giấy vẽ ra, nói:” Đây là bài tập các trò đã nộp! Ngoại trừ Tông Viêm Chu vẽ còn có thể coi là có chút căn bản, những trò khác thực tình ta nghi ngờ có phải các trò đi cửa sau mới vào được học viện mỹ thuật thành phố này không đây!”

An Tử nhận lấy bức tranh, nhìn bức họa mà chính tay mình vẽ, tường tận xem xét, cảm thấy quả thực mình vẽ không phải quá tốt, nhưng không đến mức tệ như lão sư nói a?

Còn Liễu Nguyên Tân và Khang Âm Huyền rõ ràng cũng không đồng tình với nhận xét của Trang lão sư..., nhưng mà... có thể phản bác sao?

Tông Viêm Chu thì ngược lại, sau khi nó nhận lấy bức họa, nói:” Em quả thực học nghệ chưa tinh, hy vọng lão sư chỉ bảo thêm nhiều.”

“Tốt! Tôi muốn chính là thái độ này!” Trang lão sư rất hài lòng với thái độ tự kiểm điểm của Tông Viêm Chu, tiếp tục nói:” An Tử, trò nói xem, tác phẩm của trò, vấn đề nằm chỗ nào?”

“Ừm. Tác phẩm của em... Chắc là bước lên màu ạ.” (Lên màu: Đây là giai đoạn vẽ màu và chi tiết cho bức tranh sơn dầu. Màu được lên từ từ, lớp nọ chồng lên lớp kia, các chỗ sáng cần được vẽ dày bằng màu ấm, các chỗ trung gian và tối cần được vẽ mỏng bằng màu lạnh.)

“Lên màu đúng là kém đến mức không thể cứu chữa! Nhưng quan trọng nhất là cảnh vật trò vẽ căn bản là cảnh chết, không hề có sinh khí! Rõ ràng cho thấy đây là tác phẩm vẽ vội vàng cho có!”

“Ah... Nhưng mà em...”

“Còn trò nữa, Khang Âm Huyền! Tác phẩm của trò, lên màu thì cũng chấp nhận được, nhưng mà cảnh vật căn bản là không nắm bắt được cảm giác về khoảng cách! Nhất là những chỗ tỉ mỉ chi tiết.”

Cứ thao thao bất tuyệt như vậy ước chừng nửa giờ, bức họa trong tay bốn người, đã sắp sửa trở thành nổi si nhục của cả học viện mỹ thuật thành phố rồi. Lúc này, trong lòng Liễu Nguyên Tân, đã xuất hiện không biết bao nhiêu mỹ từ nguyên rủa Trang lão sư rồi.

“Cho nên!” Trang lão sư vỗ mạnh xuống bục giảng, nói:” Với trình độ này của các trò mà muốn vượt qua đợt kiểm tra ngày mai, căn bản là chuyện hoang đường! Bây giờ, tôi sẽ ở đây vẽ cho các trò xem một bức tranh! Cho các trò mở mắt, nhìn xem cái gì mới thực sự là mỹ thuật hội họa!”

Điều này làm cho cả bốn hoàn toàn kinh ngạc, nhưng bọn họ cũng lập tức ý thức được một chuyện, chỉ sợ phải đợi ở đây đến rất muộn.

Ai mà biết bức họa này sẽ vẽ trong bao lâu chứ? Hơn nữa bởi vì là vẽ mẫu cho bọn họ xem, tất nhiên sẽ càng vẽ cẩn thận, vẽ xong khẳng định còn muốn bọn họ phát biểu cảm tưởng đủ loại.

Nhưng mà, không có cách nào, chỉ biết nhìn lão sư từ từ vẽ thôi.

Trang lão sư mở tủ học cụ trong phòng mỹ thuật, lấy ra các dụng cụ vẽ tranh, để ở trên bục giảng, sau đó lắp bàn vẽ, lấy ra thuốc màu và bảng pha màu, xắn tay áo lên, bắt đầu vẽ tranh.

Bốn người chỉ đành bất đắc dĩ nhìn, nhìn đến không chớp mắt. Bọn họ rất rõ ràng, Trang lão sư vẽ xong nhất định sẽ hỏi bọn họ rất nhiều vấn đề, nếu bây giờ mà nhìn không kỹ càng thì lát nữa thấm rồi.

Bất quá, bốn người đều không thể không bội phục trình độ vẽ tranh của Trang lão sư, thật sự rất cao. Nghe nói ông ấy lúc còn trẻ từng có cuộc triển lãm tranh cá nhân, Học viện mỹ thuật phải chi ra số tiền lớn mới mời được ông ấy về làm cố vấn mỹ thuật đấy.

Nhìn lúc ông ấy từ tốn phác họa những đường cọ, Liễu Nguyên Tân làm thế nào cũng không thể tập trung. Trong lòng, vẫn còn nghĩ đến chương trình linh dị kia.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, đến lúc Trang lão sư bắt đầu chuẩn bị lên màu, sắc trời đã muộn.

“Dạ... Lão sư,” Liễu Nguyên Tân hỏi: “Chúng em... đi ăn cơm trước đi được không ạ? Lão sư cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Gấp cái gì! Người trẻ tuổi ăn cơm trễ chút có làm sao! Tiếp tục xem! Chờ tôi vẽ xong mới đi ăn!”

Liễu Nguyên Tân vội nói: “Dạ... Chúng em gọi người ta giao đến được không ạ? Vừa ăn vừa xem.”

“Được rồi, tùy trò.”

Như được đại xá, Liễu Nguyên Tân lập tức gọi điện thoại. Mọi người không gọi gì nhiều, lúc này ai cũng không có tâm trạng ăn cơm. Nghĩ đến ngày mai phải kiểm tra, hơn nữa còn là môn của Trang lão sư nghiêm khắc này...

Thời điểm bên ngoài giao thừa ăn đến, bức tranh chỉ mới lên màu được một nửa. Có thể thấy Trang lão sư vẽ cực kỳ cẩn thận, hoàn toàn không rời mắt khỏi bức tranh sơn dầu đang vẽ.

Rất cực vẽ một hơi cho đến khi hoàn thành mới thôi, bốn người cũng không khỏi tán thưởng bản lĩnh của Trang lão sư, cảnh vật bức tranh này rất là phổ thông, nhưng cảm giác lại vô cùng sống động, sắc điệu, bối cảnh và các chi tiết đều được xử lý hoàn hảo, Tông Viêm Chu nhìn đến không rời mắt.

Tiếp theo, Trang lão sư nói: “Các trò đánh giá bức tranh một lượt xem nào. Hãy nói ra cảm thụ chân thật trong lòng, đừng có vuốt mông ngựa đấy.”

Tông Viêm Chu lập tức nói: “Lão sư, bức họa này phần nền xử lý hoàn hảo nhất. Bởi vì...”

Trong lúc Tông Viêm Chu nói, Liễu Nguyên Tân lại sắp ngủ gật rồi. Thế nhưng mà, lại không thể úp mặt xuống bàn, trong lòng khẩn cầu sớm kết thúc.

Lại qua thêm khoảng một giờ, Trang lão sư rốt cục nói: “Những gì tôi nói hôm nay các trò phải nhớ kỹ. Phải giống như tôi vậy, trước khi vẽ tranh thì mỗi chi tiết đều phải ghi nhớ trong đầu. Nhớ kỹ, yêu cầu của tôi vẫn nghiêm khắc như trước, ngày mai kiểm tra, không đạt được một nửa tiêu chuẩn của bức tranh này, chính là không điểm! Điểm giữa kỳ bằng không cũng chưa tính là tốt! Bởi nếu như vậy, các trò buộc phải đạt điểm tối đa trong kỳ thi cuối kỳ, tôi cũng sẽ cho các trò qua môn này.”

Tiếp theo, giọng nói của ông ấy dịu xuống, nói: “Các trò có lòng tin vượt qua đợt kiểm tra ngày mai không?”

“Có!”

Bốn người lúc này cho dù không có lòng tin thì cũng phải nói có thôi.

“Vậy sao? Nếu như không vượt qua được thì sao nào?”

Liễu Nguyên Tân lúc này nôn ra vẻ lấm rồi. Trễ thế này mà còn hỏi sao với trắng gì nữa? Không phải nếu trượt thì không được học phần sao?

Nó cắn răng, đột nhiên lấy PSP trong người ra, chỉ vào chương trình linh dị đang chiếu trên màn hình, nói: “Lão sư, thầy thấy không? Đây là ngôi nhà ma nổi tiếng ở thành phố Kamakura, Nhật Bản. Em thề với thầy, ngày mai nếu bọn em không vượt qua đợt kiểm tra này, thì để con quý ở trong đó đến Trung Quốc tìm chúng em đi! Được không thầy?”

Tiếp theo nó quay đầu lại nháy mắt ra hiệu với ba đứa bạn, ý là mau mau phụ họa với nó, nếu không ai biết sẽ bị lưu lại đây trễ đến mức nào nữa a.

Ba người kia vì vậy mà đều hưởng ứng, An Tử nói: “Dạ, nếu chúng em không vượt qua đợt kiểm tra này, thì để con quý này tới tìm chúng em đi ạ!”

Khang Âm Huyền đẩy mắt kính nói: “Em cũng thề với thầy, lão sư, ngày mai nhất định vượt qua đợt kiểm tra, nếu không con quý này sẽ đến nhà tìm em.”

Tông Viêm Chu cảm giác nói thế này quá nhảm nhí, nhưng thấy mấy đứa bạn nói như vậy, nó cũng nhẹ gật đầu: “Lão sư, em cũng thề, không vượt qua đợt kiểm tra, thì để quý đến nhà tìm em a!”

Trang lão sư nhất thời giật mình, lập tức nói: “Xem ra rất có lòng tin nha, đến quý thần cũng đem ra thề. Tốt, nhìn thấy các trò có lòng tin như vậy, hôm nay đừng ở đây thôi. Nhớ kỹ lời thề của các trò, ngày mai nhất định phải vượt qua cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.4 - Chương 3: Di vật của Odakiri Yukiko

“Đã... Tìm đủ hết rồi?”



Nhà trọ, bên trong căn hộ 404, Lý Ân nghe các chủ hộ báo cáo.

“Đúng,” Hoa Liên Thành lấy một tờ giấy giao cho Lý Ân, nói: “Đã tìm ra thêm ba căn hộ mới có chủ khác. Trên vách tường đồng dạng cũng có cùng huyết tự chỉ thị, không được thề.”

“Vậy sao?” Lý Ân cầm lấy tờ giấy, trên đó ghi chép lại các chủ hộ đã mất thời gian hơn một ngày, cơ hồ phá cửa tất cả các căn hộ còn trống chưa có người ở, mới xác định được những căn hộ có chủ mới. Mà tất cả huyết tự chỉ thị, đều có cùng một nội dung như nhau.

Nếu như bọn họ không có thề, thì trong vòng 48 tiếng nhất định phải quay trở về nhà trọ, mà bây giờ, đã qua hơn 24 tiếng đồng hồ, nếu ngày mai mà không có thêm bất cứ manh mối nào thì..., bốn người đó nhất định phải chết.

“Ah... Ngáp...”

Lúc này mí trên mí dưới của Hạ Tiểu Mỹ không ngừng tiếp xúc thân mật với nhau, con sâu ngủ từ từ khuất phục thân thể cô bé, nhưng mà, người đang đứng ở cửa ra vào nhà trọ là Doanh Tử Dạ lại vẫn giữ được bộ dáng vô cùng tỉnh táo.

“Doanh tỷ tỷ,” Hạ Tiểu Mỹ không biết vì sao, cũng rất thích Doanh Tử Dạ, bình thường không có việc gì rất hay quần quít lấy cô, lúc nào cũng gọi “Doanh tỷ tỷ”, “Doanh tỷ tỷ”, lúc này còn nói: “Chị tỉnh táo quá nhỉ, em thì mệt quá.”

“Buồn ngủ thì đi ngủ đi cưng,” Doanh Tử Dạ vẫn không rời mắt, chăm chú nhìn ra ngoài cửa chính, nói: “Ngày mai em còn phải lên trường đó.”

“Không cần mà..., em nhất định phải đợi đến lúc tìm được mấy tân chủ hộ mới thôi.” Bỗng nhiên, Hạ Tiểu Mỹ chợt nghĩ ra gì đó, nói với Doanh Tử Dạ: “Doanh tỷ tỷ, hay là em về cho chị một bức chân dung nha? Chị cứ đứng yên ở đó, còn em ngồi không ở đây thì rất buồn ngủ.”

“Không, ở yên đó đi, đợi chủ hộ mới quan trọng hơn.”

Lúc này, người đứng bên cạnh Doanh Tử Dạ, trên đầu đội một chiếc nón đen, mặc một bộ âu phục màu tím sậm, là Âu Dương Tinh hé miệng cười, nói: “Con bé thích cô nhĩ, Doanh tiểu thư. Nhưng mà, hình như nó không thích tôi cho lắm. Thực là buồn quá.”

“Đừng nói như vậy, Âu Dương tiểu thư, theo tôi thấy, mọi người trong nhà trọ đều rất thích cô.”

“Đừng... Đừng xưng hô với tôi như vậy. Gọi tôi A Tinh là được rồi.” Âu Dương Tinh nói đến đây, bỗng nhiên thờ dài, nói: “Cô bé Yukiko... Bị chết thật là đáng tiếc. Vốn là, tôi hy vọng nó có thể sống đến lúc kết thúc đó. Trong nhà trọ này, cô bé là người duy nhất mở rộng tấm lòng với tôi.”

“Hả?” Hạ Tiểu Mỹ hỏi: “Cô và Odakiri Yukiko rất thân thiết sao?”

“Muốn không thân cũng không được, có lẽ bởi vì tôi sinh ra và lớn lên ở Nhật Bản a, khoảng 12 - 13 tuổi tôi mới đến Trung Quốc. Cha mẹ tôi đều là Hoa kiều Nhật Bản, cho nên từ nhỏ tôi đã có cảm giác mình và người Nhật không có gì khác nhau. Bất quá, trong lòng tôi luôn hướng về tổ quốc đấy. Hơn nữa bây giờ càng lúc càng hy vọng sau này có thể định cư lâu dài ở Trung Quốc luôn.”

“Như vậy à...”

“Yukiko thật ra là một người có tâm tư rất cẩn mật, sợ dĩ cô bé bị chết, chắc là do đã hoàn thành bốn lần huyết tự chỉ thị, cho nên bắt đầu sinh ra chủ quan. Con bé thật sự rất thông minh, chuyện gì cũng có thể nhìn thông suốt, hơn nữa vô cùng dũng cảm. Một cô bé như thế, vậy mà cũng đã chết.”

“Cái chết của cô bé, có lẽ tôi cũng có trách nhiệm,” Doanh Tử Dạ đột nhiên xoay mặt đối diện với Âu Dương Tinh, nói: “Lúc đó tôi nên ngăn cản cô bé tiến vào phòng vệ sinh. Nhưng bây giờ nói những lời này, cũng vô dụng rồi. Chỉ có nghĩ biện pháp tiếp tục sống sót, đây chính là chuyện chúng ta nhất định phải làm, cũng là chuyện duy nhất chúng ta có thể làm.”

Lúc này, hốc mắt Âu Dương Tinh, nước mắt rõ ràng đã sắp rơi ra.

“Tôi rất muốn rời khỏi nhà trọ, mỗi phút mỗi giây đều bị nỗi sợ hãi cực lớn này đè ép, tôi đã chứng kiến quá nhiều người chết rồi.”

Ngày hôm sau.

Doanh Tử Dạ đến trước cửa căn hộ 402 mà Odakiri Yukiko từng sống trước kia.

Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa về phía trước, cửa mở. Tựa hồ Odakiri Yukiko hôm đó rời khỏi nhà trọ căn bản là không có khóa cửa.

Doanh Tử Dạ đi vào trong nhà.

Gian phòng tương đối sạch sẽ, cơ hồ không có vật gia dụng dư thừa. Doanh Tử Dạ đi đến tủ quần áo gần cửa, mở nó ra.

Trong tủ quần áo, y phục rất ít. Chủ hộ chỉ cần đem kiểu dáng y phục mà mình muốn mặc viết ra, hoặc là tự tay thiết kế, sau đó dán tờ giấy lên trên cửa, trong tủ quần áo sẽ tự động xuất hiện y phục hoàn chỉnh.

Nổi bật trong tủ khiến người khác phải chú ý, là hai bộ kimono. Một bộ màu lam nhạt, một bộ màu hồng nhạt.

Lại nói, ở Nhật Bản, khi đến Tết Nguyên đán phụ nữ sẽ mặc lên người những bộ kimono thể này, qua hai tháng nữa là đến Tết Nguyên đán rồi. Chẳng lẽ cô bé để dành sẽ mặc vào dịp đó sao?

Doanh Tử Dạ đóng tủ quần áo lại, đi vào phòng của Odakiri Yukiko. Trên bàn sách để một cuốn << The Tale of Genji >>, ngoài ra còn có một cuốn << Truyền thuyết linh dị toàn Nhật Bản >>.

Không biết vì sao, cô lại cầm quyển sách đó lên.

Truyền thuyết linh dị ở Nhật Bản? Tuy là sách tiếng Nhật, nhưng mà Doanh Tử Dạ có học qua 4 năm Nhật ngữ, cho nên khả năng đọc hiểu tiếng Nhật rất tốt.

Cuốn sách viết rất chi tiết, hơn nữa còn có rất nhiều truyền thuyết linh dị xa xưa, không ít câu chuyện xảy ra từ vài thập niên trước, khiến cho độc giả cảm thấy đặc biệt thần bí.

Ở trang mục lục, đột nhiên Doanh Tử Dạ chú ý một số tiêu đề, đã được gạch chân.

Là Odakiri Yukiko gạch sao?

Trong đó có một tiêu đề, là “Ngôi nhà ma ở thành phố Kamakura, tỉnh Kanagawa”

Trong lịch sử Nhật Bản, Kamakura chỉ đứng sau cố đô Kyoto, và cũng là trung tâm chính trị trọng yếu của thời kì Mạc Phủ. Doanh Tử Dạ lật sách đến tiêu đề đó, sau đó nhìn thấy...

“Đây là...”

Một tấm ảnh chụp đen trắng phủ toàn bộ trang sách, nhìn thấy mà giật cả mình.

Tấm ảnh này không hề được chỉnh sửa bởi máy tính. Doanh Tử Dạ căn cứ vào các điểm ảnh dễ dàng cho ra kết luận, tấm hình này không bị động tay động chân, là hình chụp linh dị hàng thật giá thật!

“Đây là... Thì ra Odakiri Yukiko từ lâu đã điều tra những chuyện có liên quan đến quỷ hồn.”

Dưới tấm ảnh chụp có dòng chú thích: “Đây là năm Showa 60, một cảnh viên đã chụp bức ảnh này. Mỗi đêm, oan hồn của nghệ nhân chế tác búp bê Shinozaki lại về đây.”

Doanh Tử Dạ khép quyển sách lại, đặt quyển sách dày nặng lên trên bàn.

Quyển sách này, rất có giá trị tham khảo.

Buổi tối, cô nhanh chóng thông qua máy tính tìm được trang web chính thức của quyển sách này. Không thể tưởng được quyển sách này bán rất chạy, thậm chí vì nó mà khiến cho nhiều người hoảng loạn, nên đã bị cấm. Đáng kể chính là, trong sách có đề cập đến những địa danh phát sinh hiện tượng linh dị, có không ít độc giả tự mình tìm đến, cũng vì vậy mà xảy ra rất nhiều vụ mất tích.

Doanh Tử Dạ tương đối chú ý đến 3 địa phương, một trong số đó chính là ngôi nhà ma ở Kamakura. Hai nơi còn lại, một là ở đảo Hokkaido, và một là ở thành phố Nagoya tỉnh Aichi.

Đây đều là những nơi Odakiri Yukiko đã gạch chân, và cũng được Doanh Tử Dạ đánh giá, là những nơi khả năng thực sự phát sinh hiện tượng linh dị tương đối cao.

Tuy quyển sách này đã bị cấm, nhưng nó vẫn rất nổi tiếng.

Trong quá trình thẩm tra, đã xảy ra một chuyện khiến Doanh Tử Dạ lưu ý.

Căn “quỷ ốc” kia, hình như gần đây có lên sóng trong một chương trình linh dị. Xem ra là bởi vì quyển sách này, ngôi nhà ma đó mới được được chọn ah.

Cái này vừa hay giúp mình có thêm tư liệu hiện trường.

Cô và Odakiri Yukiko từng thảo luận qua một chuyện. Quỷ hồn, cuối cùng là nó vốn đã tồn tại, hay là do nhà trọ cố tình tạo ra? Lúc đó cô bé đã nói rằng mình đã nghiên cứu cái nhà trọ này rất kỹ lưỡng, như vậy nội dung bên trong quyển sách này cũng chính là một trong những nội dung nghiên cứu của cô bé sao?

Có lẽ cô bé đã nghĩ... Những truyền thuyết linh dị này nếu là sự thật, như vậy có mối quan hệ nào với tòa nhà trọ này hay không đây?

Trên thế giới có rất nhiều địa danh nổi tiếng phát sinh hiện tượng linh dị. Tương đối nổi tiếng có thể kể ra là Tam giác quỷ Bermuda, với các giả thuyết người ngoài hành tinh, hay thế giới song song. Tuy cũng có những giả thuyết khoa học, nhưng lại không có cái nào thuyết phục hoàn toàn. Doanh Tử Dạ bây giờ cho rằng, giả thuyết có quỷ hồn có khi còn dễ tin hơn.

Hay là, bản thân tòa nhà trọ này, cũng chỉ là một trong vô số địa phương có hiện tượng linh dị trên thế giới mà thôi?

Lúc này, trên màn hình máy tính một đoạn video đã được mở ra.

Trong video, là người dẫn chương trình mặc kimono Risa.

“Thực không thể tin được.” Cô cầm microphone, nói: “Đáng lẽ vào lúc này, trong phòng phải tràn ngập tiếng khóc ai oán mới phải, hơn nữa những con búp bê kia cũng sẽ động đậy. Thế nhưng mà, bây giờ sao lại hoàn toàn bình thường, không phát sinh bất cứ chuyện gì. Ừm, quả thực... giống như tất cả hiện tượng linh dị trong ngôi nhà này đã hoàn toàn biến mất.” Tiếp theo người dẫn chương trình lại pha trò nói: “Tôi nghĩ, chắc là ~ quý hồn đã rời khỏi ngôi nhà này, dọn đến chỗ khác rồi a?”

“Quý hồn” đã rời khỏi nhà?

Từ năm Showa 60 đến nay quý hồn vẫn ở trong ngôi nhà này sao bây giờ lại đột nhiên rời khỏi? Chuyện này thật khó giải thích ah. Quyền sách kia đã nói rất rõ ràng, mỗi đêm đều có tiếng khóc của oán linh trong ngôi nhà đó truyền ra, chưa từng gián đoạn.

Vì sao đột nhiên lại phát sinh chuyện khác thường thế này?

Vì sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.4 - Chương 4: Tới tìm các người

Đêm khuya.

Trên chiếc máy bay thương mại bay từ thành phố Nagoya, Nhật Bản đến thành phố K, Trung Quốc, có hơn ba trăm hành khách. Lúc này, phần lớn mọi người đều đã tiến vào mộng đẹp.

Odakiri Ryoko, lúc này lại vô cùng tỉnh táo.

“Đây là lần đầu tiên đến Trung Quốc a.” Cô nhớ ngày hôm đó, sau khi nhị tỷ Yukiko đến Trung Quốc du học, bỗng nhiên một ngày lại chuyển ra khỏi ký túc xá trường học, đồng thời cũng ít liên lạc với gia đình hơn trước. Thế rồi đến mấy tháng trước, nhị tỷ đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Gọi điện đến trường Đại học mà chị ấy đang học, mới phát hiện đã mấy tháng chị ấy không đến trường rồi.

Nhà Odakiri ngay lập tức cuống cuống lo lắng, cho nên mọi người trong nhà quyết định, để cô con gái thứ ba là Ryoko đến Trung Quốc, tìm cách liên lạc với Yukiko, nếu thực sự tìm không thấy, thì tìm cách liên hệ với đại sứ quán. Yukiko và Ryoko có cha là quan chức cấp cao trong bộ giáo dục, cùng với người của đại sứ quán cũng có chút giao tình. Bất quá, nhà Odakiri đều rất rõ ràng, cá tính của Yukiko quả thực tương đối đặc biệt, trước đây cũng đã có tiền lệ, lúc đó không biết con bé phát sinh hứng thú với chuyện gì đó, mà đột nhiên “mất tích” một hơi mấy tháng liền. Chỉ là ở nước ngoài thì đây là lần đầu tiên.

Cha mẹ dạn dò Ryoko, nếu như xác định được Yukiko gặp nguy hiểm, thì lập tức liên lạc với người của đại sứ quán. Đương nhiên, cha mẹ cũng chỉ dặn hờ vậy thôi, bởi vì bọn họ rất tin tưởng Yukiko không gặp bất trắc gì.

Nhưng mà, mẫu thân rõ ràng vẫn rất lo lắng. Ryoko không thể không cảm thán, nếu như chính mình đột nhiên mất tích, mẫu thân có lo lắng như vậy không?

Sau cái chết của anh trai Norihiko, mẫu thân đem tất cả kỳ vọng đặt vào người Yukiko tỷ tỷ. Tuy biểu hiện bên ngoài đây là một gia đình rất hòa thuận hạnh phúc, sống trong một căn nhà ở khu cao cấp mà người bình thường làm việc cả đời cũng chưa chắc mua được, có thể rất nhiều người mơ ước điều này, nhưng đây lại không phải là cuộc sống mà Ryoko muốn theo đuổi.

Yukiko rõ ràng rất ưu tú, thậm chí không hề kém Norihiko chút nào. Cha mẹ còn cố ý sắp xếp cho tỷ ấy sang Trung Quốc du học, hy vọng sau khi chị ấy về nước, kế tục sự nghiệp của cha mẹ, tiến vào chính đàn. Còn Ryoko lại rất bình thường, không có năng lực tùy cơ ứng biến như đại ca Norihiko, cũng không có tài sắc song toàn như Yukiko tỷ tỷ.

Chắc cha mẹ chỉ mong, tương lai có thể tìm một nhà môn đăng hộ đối, gả đi cho xong nợ không chừng? Cho nên từ nhỏ mới bồi dưỡng cho cô toàn những kỹ năng nữ công gia chính, trồng hoa cắm bông. Định hướng cuộc đời, sớm đã được quyết định như vậy rồi.

Cô không cam lòng. Nhưng mà, cũng không có cách nào.

Nhị tỷ thật sự đã xảy ra chuyện gì?

Tính từ chỗ ngồi của Ryoko, đi tới đại khái khoảng mười hàng ghế, trên một chiếc ghế trống, có đặt một con búp bê chế tác tinh xảo. Đó là một búp bê gái trong bộ kimono màu hồng. Bỗng nhiên, trên trán búp bê đó nứt ra một khe nhỏ, lập tức, từ bên trong khe nứt đó, một dòng chất lỏng màu đỏ tươi tuôn ra!

Đúng lúc này, có một tiếp viên hàng không đang đi tới, che khuất con búp bê kia. Sau khi tiếp viên đi qua hẳn, con búp bê kia đã biến mất vô ảnh vô tung.

Ngày 6 tháng 11, thứ bảy.

Lúc này, trên hành lang phòng giáo vụ của học viện mỹ thuật.

Bảo vệ đang chậm rãi đi tuần tra trên hành lang, thỉnh thoảng ngáp dài. Dụi dụi đôi mắt, y chợt thấy ở phía trước có một thân ảnh màu đen, chui vào trong phòng hồ sơ!

Bảo vệ lập tức cảnh giác, vội vàng bước từng bước lớn chạy vào trong phòng hồ sơ.

Phòng hồ sơ của trường học rất lớn, tương đương với một cái thư viện nhỏ, lưu trữ hồ sơ của rất nhiều học sinh trong những năm qua, cùng một số văn kiện trọng yếu của nhà trường.

Bảo vệ lau mồ hôi rịn ra trên trán, cầm đèn pin, đi giữa những hàng kệ hồ sơ.

“Quan lão gia phủ hộ a, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, một mình tôi nuôi cả nhà không dễ dàng đâu ah.” Cảnh vệ này ngày thường toàn là rảnh rỗi ngồi chơi xơi nước, hôm nay nhìn thấy cái bóng kia phát pha phát phối, quả thực không giống nhân loại chút nào, bởi vậy y vô cùng khẩn trương. (Quan lão gia: Quan Công – Quan Vân Trường)

Đột nhiên, y nghe thấy rất nhiều tiếng đồ vật rơi xuống đất. Tiếp theo, y lại nghe thấy tiếng lật hồ sơ soàn soạt vô cùng gấp gáp.

“Ai... Là ai!”

Giọng quát không phải nhỏ, nhưng rõ ràng là không đủ khí thế.

Bảo vệ nép người sát giá hồ sơ, từng bước một tiến tới.

Đến ăn trộm tư liệu sao? Không may nó có súng thì sao đây? Dù sao cũng chỉ là ở trường học kiểm miếng com, không đến mức phải liều cái mạng già chứ hả?

Lại đi qua thêm một cái giá hồ sơ, tiếng động, càng lúc càng rõ ràng rồi.

Bảo vệ đưa mắt nhìn về phía trước.

Cái y nhìn thấy chính là...

Cùng lúc này, An Tử lại đi đến khu cư xá hôm trước.

Cô rất lo lắng cho Hạ Tiểu Mỹ, chẳng lẽ bạn ấy đã gặp chuyện gì sao? Tuy không biết có thể tìm thấy cô bạn không, thế nhưng An Tử chưa gặp được bạn thì thật sự không thể an tâm.

Vừa lúc đó, điện thoại của An Tử reo lên. Trên màn hình là một dãy số lạ.

Cô liền nói thông điện thoại, hỏi:” Alo, là ai đó?”

“Đường Viêm Bắc 387, hẻm số 9, nhà số 908, đi như thế nào? Bây giờ tôi đang ở đường Diệp Thiên, không biết đi thế nào mới đến được đó.”

Giọng nói này, nghe ra là một nữ nhân, chỉ là, giọng nói quá âm lãnh, khiến người nghe cảm thấy rất khó chịu.

An Tử cau mày, hỏi:” Cô là ai? Sao lại có địa chỉ nhà tôi?”

“Không phiền cô nữa, tôi tìm được đường Viêm Bắc rồi, hẹn gặp lại!”

Sau đó thì điện thoại bị ngắt. An Tử cảm thấy thật khó hiểu.

Đúng lúc này...

“Ah, chính là cô, đừng nhúc nhích!”

An Tử sợ hãi hét lên một tiếng, lập tức từ trong phòng bảo an, một nam nhân mặc đồng phục bảo vệ nhảy ra ngoài, nhào tới giữ chặt An Tử, nói:” Cô rút cục lại tới! Ha ha, một ngàn đồng vào tay mình rồi!”

“Chú...” An Từ đã sợ đến hồn phi phách tán, chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt lại gặp phải bọn buôn người?

Y lập tức không chế An Từ dẫn vào trong phòng bảo an, nhanh chóng rút điện thoại ra, mấy ngón tay linh hoạt nhấn bàn phím, chỉ nháy mắt đã nối thông điện thoại.

“Chào Lý tiên sinh, người anh cần, tìm được rồi,” Bảo vệ cười hi hi nói:” Đã hứa rồi nha, một người một ngàn đồng, đừng có quýt đó.”

Sau khi cúp điện thoại, An Từ kinh hoàng hỏi:” Chú... Chú muốn gì? Tôi...”

“Khẩn trương như vậy làm gì?”

Bảo vệ bắt tréo hai chân lên bàn, thoải mái hút một điếu thuốc, dù sao cửa phòng bảo an cũng đã khóa. Một con ranh thế này, làm sao trốn thoát được. Không ngờ nhanh như vậy đã có một ngàn rồi a...

Một ngàn đồng... Chẳng lẽ tên bảo vệ này, lại là lưu manh?

Sao gần trường học mà có một khu cư xá xô bồ quản lý yếu kém như thế này, thực là không thể tưởng được. Cũng phải thôi, đa số ở đây toàn là những căn hộ cho thuê giá rẻ, chắc là Tiểu Mỹ vì tiền nhà và gần trường nên mới chọn thuê ở khu này a. Nhưng mà, trị an lại không được bảo đảm.

Lúc này, ngoài cửa xuất hiện một thanh niên tuấn tú, dáng người cao ráo rắn rỏi. Bảo vệ vừa nhìn thấy thanh niên kia, lập tức mở cửa, vẻ mặt tươi cười nói:” Chào Lý tiên sinh, anh xem, cô gái này chính là một trong mấy sinh viên ngày hôm đó.”

Lý Ân lập tức nhìn về phía An Từ, liền gật đầu, nói:” Tốt, cảm ơn bác. Đây là một ngàn, bác cầm lấy.”

Lý Ân không chút nào luyến tiếc chút tiền này, bỏ ra một ngàn đồng có thể cứu một mạng người, cái giá này coi như là rẻ rồi. Hắn không giống với đa số người máu lạnh trong xã hội ngày nay thờ ơ lạnh nhạt với sự bất hạnh của người khác, mà lại luôn quan tâm đến tánh mạng của người khác dù đó là ai.

“Anh... Anh là ai?” An Từ lúc này càng thêm hoảng sợ, nhưng mà Lý Ân lập tức hỏi cô:” Em đã thề cái gì?”

“Hà?”

Lý Ân dẫn cô ra khỏi phòng bảo an, tiếp tục truy vấn:” Nói cho tôi biết, ngày 3 tháng 11, hôm đó em thề cái gì?”

Thề?

“Nói mau! Nếu không em rất nguy hiểm!”

Bốn mươi tám tiếng đồng hồ sớm đã trôi qua, mà cửa chính nhà trọ lúc nào cũng có người giám thị, nói cách khác, cô bé còn sống chỉ có một cách giải thích.

Cô bé đã thề.

Nói cách khác, hiện tại cho dù cô bé có muốn về nhà trọ, cũng không thể được rồi. Hiện tại nhất định phải biết rõ nội dung và thời gian cụ thể mà cô bé đã thề, vậy mới có kế sách ứng phó.

“Tôi không biết! Anh thả tôi ra!” An Từ có vẻ muốn hét to lên có người sàm sỡ rồi. Lý Ân lập tức nói:” Có phải em đã từng tiến vào một tòa nhà trọ? Trong người có phải tự nhiên xuất hiện một cái chìa khóa? Ngực tự nhiên cảm thấy nóng rất đau đớn, giống như có ngọn lửa thiêu đốt bên trong?”

An Từ đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Anh ta nói hoàn toàn chính xác!

“Anh... Làm sao anh biết?”

“Chiếc chìa khóa đó có ở đây không?”

“Đề ở... Đề ở nhà tôi... Nhưng mà rốt cục có chuyện gì mới được?”

“Em đã thề đúng không? Nội dung lời thề, có liên quan gì đến quỷ thần không? Đại loại như phạm phải lời thề sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, hoặc là chết không đất chôn gì đó?”

Thề? Quỷ thần?

An Từ ngạc nhiên vô cùng, anh ta... Sao mấy chuyện này cũng biết?

“Tôi... Đúng là tôi, đã từng thề...”

“Nội dung là gì? Có nhớ rõ thời gian thề hay không? Em nhất định phải giữ đúng lời thề, nếu không...”

“Anh rốt cục là ai? Có thể giải thích một lần cho tôi rõ ràng đầu đuôi không? Tôi có bạn học sống trong khu này, cho nên...”

“Bạn học?”

“Tôi là sinh viên học viện mỹ thuật, bạn ấy...”

“Em, bạn học của em là Hạ Tiểu Mỹ à?”

Sau đó, trong quán trà gần trường học.

“Xong rồi, các em tin chưa?”

Lý Ân từ trong ổ đĩa DVD, lấy ra chiếc đĩa mà Hạ Uyên trước đây đã làm, để phòng trường hợp tân chủ hộ không tin tưởng lời bọn họ nói, cho nên cố ý ghi lại đủ loại hình ảnh linh dị.

“Mấy hình ảnh vừa rồi, là thật hả?” Khang Âm Huyền toàn thân sợ run, vừa rồi An Từ gọi điện thoại ỉnh nói có chuyện gấp mau đến gặp bạn ấy, nhưng thật không ngờ...

“Các em sao lại thế như vậy?” Lý Ân nhìn bốn đứa, có một loại cảm giác ngán ngấm. Chẳng lẽ mấy đứa này không biết cái gì gọi là trên đầu ba thước có thần linh sao? Con người đối với những gì mình không biết tốt hơn hết nên kính sợ một chút.

Và lại, Lý Ân bây giờ đã là một con người duy tâm rồi. Giống như trong mấy bộ phim kinh dị vậy, mấy nhân vật chính không tin vào quỷ thần đều bị đẩy vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục ah. Không tin có quỷ, đợi đến lúc quỷ thực sự xuất hiện, kêu cha gọi mẹ cũng không kịp nữa rồi.

Liễu Nguyên Tân bộ dáng lúc này cũng rất lo lắng bất an, còn phản ứng của Tông Viêm Chu thì vẫn rất bình thản.

“Mục đích của anh là gì?” Khang Âm Huyền đẩy mắt kính, nói: “Chắc lại là thủ đoạn tuyên truyền của tà giáo đúng không? Anh nghĩ tại tôi dễ dàng bị lừa như vậy sao hả?”

“Tôi biết các em sẽ nói như vậy.” Lý Ân lại cảm thán phán thêm một câu trong bụng: không tin quỷ thần hại chết bản thân ah...

Đúng lúc này, bỗng nhiên điện thoại của Tông Viêm Chu reo lên. Nó vội vàng nhận cuộc gọi, tiếp theo, thanh âm chủ nhiệm khoa truyền tới: “Là sinh viên năm hai khoa hội họa Tông Viêm Chu đúng không?”

“Dạ, đúng là em.”

“Vừa rồi nhà trường đã xảy ra một vụ mất trộm. Một nhân viên bảo vệ hình như do quá kinh hãi nên đã hôn mê trong phòng hồ sơ, tư liệu bị xới tung hết lên, hơn nữa, dưới đất và trên kệ hồ sơ khắp nơi đều có vết máu.”

“Sao ạ?”

“Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi. Thông báo cho em biết là vì hồ sơ bị mất là của chính em và các bạn cùng lớp với em, tổng cộng có bốn sinh viên bị mất hồ sơ.”

Tông Viêm Chu bất chợt cảm thấy toàn thân rét buốt.

Khắp nơi đều là vết máu...

Bảo vệ bị kinh hãi hôn mê...

Hồ sơ sinh viên bị mất trộm...

“Nếu như không vượt qua đợt kiểm tra, thì để quỷ đến tìm em ạ!”

Lúc đó quả thực là đã nói như vậy. Mà điểm thi đã có, bốn người bọn nó, rốt cục là toàn quân tử trận, một đứa đạt tiêu chuẩn cũng không có.

Còn trong hồ sơ sinh viên, quả thực đứa nào trong bọn cũng có khai... địa chỉ gia đình!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.4 - Chương 5: Đã tìm được

“Các người...” Tông Viêm Chu sắc mặt âm trầm cúp điện thoại, nói: “Đây chỉ là cái đĩa dỏm thôi, gạt được ai chứ? Cái “Nhà trọ” gì đó chắc chắn là căn cứ tà giáo đúng không?”

“Thôi được rồi.” Lý Ân quyết định dùng một chiêu cuối cùng: “Các em đi theo tôi.”

Không phải vạn bất đắc dĩ, Lý Ân cũng không muốn làm như vậy.

Huyết tự chỉ thị đã quy định, một khi thẻ, trong một tuần không được bước vào nhà trọ, trước mắt thời gian quy định còn chưa kết thúc, cho nên cả bọn không thể tiến vào nhà trọ, nếu không cái bóng của chúng sẽ phát sinh dị biến, thao túng bọn chúng đi tự sát.

Nghe Lý Ân nói như vậy, Tông Viêm Chu biến sắc, nói: “Vậy mà, anh còn muốn dẫn bọn tôi đi nhìn cái “Nhà trọ” đó?”

“Đúng vậy.” Lý Ân đáp: “Tuy trước mắt các em không thể tiến vào nhà trọ, nhưng mà, ở bên ngoài đứng nhìn vẫn được mà.”

Một giờ sau...

“Được rồi, chúng tôi tin lời anh.”

Nhà trọ có đặc điểm kỳ lạ là ở bên ngoài không thể nào nhìn thấy được, khiến cho bốn người bọn Tông Viêm Chu ngạc nhiên chấn động vô cùng, thậm chí cảm thấy mọi thế giới quan đều sụp đổ, nhưng lại buộc phải chấp nhận... Khoa học kỹ thuật của loài người hiện tại vẫn chưa giải thích được chuyện này.

Sau khi đã tin tưởng, vấn đề tiếp theo chính là...

“Anh nói bởi vì chúng tôi đã thẻ, cho nên không thể vào nhà trọ được sao?”

Tại cửa chính nhà trọ, bốn người vô cùng lo lắng hỏi Lý Ân. Còn Lý Ân thì gật nhẹ đầu, rồi đáp: “Trong một tuần các em không thể vào đây. Cụ thể các em thẻ lúc nào?”

“Tôi nhớ khoảng 8 giờ 32 phút,” Liễu Nguyên Tân lập tức đáp: “Lúc đó tôi cố ý nhìn đồng hồ.”

“Đồng hồ của em chính xác chứ?”

“Chắc không có vấn đề a.”

“Mỗi phút mỗi giây đều không thể có sai số!”

“Bạn ấy nói không sai.” Tông Viêm Chu cũng nói: “Lúc đó tôi cũng có xem đồng hồ, thứ này của tôi là hàng Rolex chính hiệu do cha tôi đem từ nước ngoài về, tuyệt đối không có vấn đề.”

“Lý, Lý tiên sinh,” đúng lúc này An Từ bỏ nhào tới trước mặt Lý Ân, nói: “Vừa rồi, lúc tôi đang đi vào cư xá thì nhận được một cuộc điện thoại! Người gọi điện, sợ là... Sợ là...”

Sau khi nghe cô bé kể lại đầu đuôi, Lý Ân gật đầu nói: “May mắn là đã tìm đủ mọi người, yên tâm đi, tuyên thẻ chính là các em, nên đối tượng báo ứng cũng chính là các em. Tôi nghĩ, người thân của các em sẽ không có chuyện gì đâu. Nhưng mà, ngàn vạn lần đừng có gọi điện về nhà hỏi thăm tình hình của bọn họ, làm như vậy có thể sẽ giúp cho con “quỷ” đó phát hiện vị trí của các em đó!”

Nếu không có khả năng cảm ứng phương vị..., lại không hạn chế địa điểm, thành phố K lớn như vậy, không, thậm chí có thể rời khỏi thành phố K, thì muốn tìm được bọn họ cũng sẽ muôn vàn khó khăn. Nhưng mà cũng khó trách, dù sao đối với bốn người này, thì đây mới là lần huyết tự chỉ thị đầu tiên, đương nhiên cũng sẽ tương đối dễ dàng vượt qua.

Tiếp theo, Lý Ân tịch thu điện thoại của cả bốn, nói: “Các em cầm trước chỗ tiền này, chọn một phòng trọ bình dân, không cần thẻ căn cước mà vẫn thuê được. Vào đó các em cài trang một chút, đội thêm cái nón hoặc đeo kính mát, cố gắng đừng để ai nhận ra. Tiếp theo bốn người các em tận lực trốn được bao xa thì trốn, đợi đến thứ tư tuần tới, cũng chính là lúc 8 giờ 32 phút ngày 10 tháng 11, lập tức quay trở về nhà trọ này! Nhớ kỹ, nếu gặp phải người quen, cho dù là bằng hữu rất thân thiết, thậm chí là cha mẹ, đều không được bỏ hóa trang! Mấy ngày này cũng tuyệt đối không được liên lạc với bất cứ ai, tuy cha mẹ các em sẽ lo lắng, nhưng tuyệt đối không thể cho con quý kia có bất cứ thời cơ nào để lợi dụng!”

Tại cửa chính nhà trọ, sau khi dặn dò bọn họ những chuyện này xong, cả bốn đều gật đầu. Nói xong rồi lại thấy nhẹ nhõm, dù sao thành phố K lớn như vậy, nếu quỷ không có khả năng cảm ứng vị trí của bọn chúng, thì làm sao có thể tìm thấy bọn chúng đây?

Sau khi thở phào nhẹ nhõm xong, Lý Ân xoay người đi về phía nhà trọ, thì nhìn thấy Doanh Tử Dạ cùng Hạ Tiểu Mỹ đã ra đến cửa chính.

“Em cũng tới?” Lý Ân đẩy cánh cửa xoay ở lối vào nhà trọ, nói với bốn người kia: “Để tôi giới thiệu, chị này cũng là một chủ hộ trong nhà trọ, tên là Doanh Tử Dạ, nếu các em có vấn đề gì, cũng có thể kiếm chị ấy tư vấn.”

Giờ phút này Hạ Tiểu Mỹ đang đứng ở cửa chính nhà trọ, gương mặt áy náy nhìn bốn người bạn, không ngờ lại làm liên lụy tới bốn người bạn học. Nhất là An Từ, cậu ấy là bạn thân của mình a!

“Thật là có lỗi, An Từ, Liễu Nguyên Tân, Khang Âm Huyền, Tống Viêm Chu... Tớ...”

Liễu Nguyên Tân sau khi trừng mắt nhìn cô bạn một cái, mới nói:”Được rồi, đừng nói nữa, bây giờ nói những lời đó có tác dụng gì!”

Đúng lúc này, Lý Ân kè sát vào Doanh Từ Dạ, thấp giọng hỏi cô:”Rõ ràng, nhà trọ ‘biết trước’ tương lai sẽ có lời thề độc địa này. Như vậy, lần này làm sao mới có thể tìm ra sinh lộ đây?”

Lý Ân vẫn không được yên tâm. Mặc dù nói, lần thứ nhất tham gia huyết tự chỉ thị có tỷ lệ sống sót rất cao, hơn nữa lần này rõ ràng quý không có năng lực cảm ứng vị trí của bọn chúng, đến địa chỉ nhà cũng phải đi tìm mới ra. Như vậy, chỉ cần trốn đi thì không còn vấn đề gì lớn, chỉ nói là không thể vào nhà trọ thôi, thành phố K. lớn như vậy, trốn ở đâu cũng được cả. Nhưng mà, thực sự có đơn giản vậy không? Thực tế rất khó nói. Bất luận thế nào, mau chóng tìm ra sinh lộ mới là thượng sách, quý nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế để tìm được bọn họ đấy.

Có khi nào, cái này lại giống với trò chơi trốn tìm?

Không thể nào, mặc dù là lần đầu tiên tham gia huyết tự chỉ thị cũng sẽ không đơn giản như vậy. Có thật là quý không có cách nào cảm ứng được vị trí của bọn chúng không? Sở dĩ có kết luận này cũng chỉ là do quý đã lấy đi địa chỉ nhà bọn chúng thôi. Nhưng, đây có phải là thủ đoạn lừa gạt của nhà trọ không?

Dù sao, nhà trọ đã lừa gạt bọn hắn quá nhiều lần rồi.

Nếu như quý không cách nào cảm ứng được vị trí của bọn chúng, thì việc ẩn nấp là quá dễ dàng, hạn chế duy nhất chỉ là không thể tiến vào nhà trọ thôi.

Doanh Từ Dạ liếc nhìn Lý Ân, hỏi:”Điện thoại của cả bốn đều hủy hết rồi phải không?”

“Không,” Lý Ân đáp:”Kế hoạch của anh là thế này, để mấy người Hoa Liên Thành cầm điện thoại của bốn đứa nó đi khắp nơi trong thành phố K. tiếp theo là dẫn chúng cắt đứt liên lạc với người nhà. Anh đã nhiều lần dặn dò chúng, tuyệt đối không thể dùng bất cứ phương thức nào liên hệ với người nhà, quý hồn tuyệt đối có thể cải trang thành họ, đến tìm bọn chúng. Khi đó thì phiền toái.”

“Nhưng mà, tôi thấy anh dẫn chúng đến trước cửa nhà trọ thế này thật không thỏa đáng. Dù sao, nhà trọ và quý hồn cũng không biết có bao nhiêu mối quan hệ.”

“Vậy thì không lo,” Lý Ân lắc đầu nói:”Căn cứ vào kinh nghiệm mấy chục năm của các chủ hộ tiền bối, tòa nhà trọ này chỉ thông báo huyết tự và là chỗ tránh nạn cuối cùng, trong quá trình chấp hành huyết tự chỉ thị, nhà trọ hoàn toàn ‘trung lập’, cung cấp sinh lộ cho các chủ hộ, hạn chế các năng lực của quý; đồng thời cũng tăng dần độ khó theo số lần chấp hành huyết tự chỉ thị, khiến tỷ lệ tử vong của các chủ hộ tăng cao, cũng làm cho chủ hộ từ lần thứ sáu đến lần thứ mười chấp hành huyết tự, có thể trực tiếp trở về nhà trọ. Độ khó của huyết tự luôn được nhà trọ cân đối, tuyệt đối sẽ không làm vào hoàn cảnh khủng bố không lối thoát. Lúc này đây, chuyện quý không cách nào cảm ứng được vị trí của bọn chúng, cũng đã được kiểm chứng.”

“Vậy sao? Kiểm chứng thế nào?”

“Bởi vì hồ sơ sinh viên của chúng đã bị lấy đi, hơn nữa có một người không rõ thân phận gọi điện cho An Từ, hỏi thăm đường đến nhà cô bé.”

Nghe đến đó, Doanh Từ Dạ đột nhiên hỏi:”Hồ sơ sinh viên bị lấy đi, và An Từ nhận được điện thoại là lúc nào?”

“Nhận được thông báo mất hồ sơ vào khoảng nửa giờ trước, An Từ nhận điện thoại là khoảng một giờ trước.”

Doanh Từ Dạ bỗng nhiên quét mắt một vòng nhìn bốn người kia, nói với Lý Ân:”Xem ra... Không thể để bọn chúng cứ như vậy mà đi khỏi đây được đâu.”

“Cái gì?”

Không đợi Lý Ân kịp phản ứng, đột nhiên, sau lưng An Từ là Liễu Nguyên Tân, bỗng nhiên vươn hai tay... Đôi tay kia, vậy mà lại nằm trong hai ống tay áo kimono màu đỏ thẫm! Còn hai bàn tay duỗi thẳng ra đó, lại là màu trắng bệch, móng tay sắc bén giống như móng vuốt dã thú!

“An Từ!” Lý Ân lập tức hét một tiếng lớn, An Từ bị làm cho hết hồn liền quay đầu ra đằng sau nhìn, nhưng mà, sau lưng lại trống không.

Tiếp theo, ba người đều phát hiện, Liễu Nguyên Tân đã biến mất vô ảnh vô tung!

“Quả nhiên là vậy ah,” Chứng kiến cảnh tượng khủng bố thế này, nhưng biểu tình của Từ Dạ vẫn thản nhiên không biến sắc chút nào, nói:”Dựa theo anh nói, thì một giờ trước hồ sơ sinh viên đã bị lấy đi rồi, sau đó căn cứ vào nội dung hồ sơ, nó hoàn toàn có thể tìm đến một trong bốn người, giết chết người đó. Sau đó, đến lúc An Từ gọi điện thoại triệu tập mọi người, nó có thể biến thành bộ dáng của người mà nó đã giết, đi đến nơi đây.”

Ba người còn lại lập tức phát ra một tiếng thét thê lương!

Lý Ân vội ngay lập tức hét to với ba đứa nó:”Trốn đi! Ba đứa em tách ra trốn mau!”

Ba đứa mặt trắng không còn hột máu lập tức bung chân chạy như điên, chạy về hướng con hẻm nhỏ dẫn đến nơi này!

Cùng lúc này, Ryoko đã trở lại khách sạn, nhưng mà, vẫn không thu hoạch được gì.



Hiện tại, thời gian không còn nhiều.

Sau khi Norihiko đại ca chết đi, Yukiko tỷ tỷ rất thương tâm, đối với những người xung quanh, càng lúc càng lạnh nhạt. Về sau, còn nói muốn đi Trung Quốc du học.

Ryoko cảm nhận được, Yukiko tỷ tỷ đối với cái chết của Norihiko đại ca, đã đổ lỗi cho cô.

Lúc đó, Norihiko đại ca là dẫn mình, đi về nhà cũ thăm cha ruột.

Ryoko là con nuôi của nhà Odakiri, chứ không phải là con gái ruột. Nhà Odakiri giáo dục con cái rất nghiêm khắc, cha mẹ cũng nghiêm khắc với cô như vậy, từ nhỏ đã dạy cô cắm hoa, trà đạo và đủ loại công việc nội trợ phức tạp, tựa hồ hy vọng tương lai cô được gả vào nhà khác, sẽ không làm xấu mặt nhà Odakiri.

Norihiko và Yukiko thì rất quan tâm đến mình, đối đãi với cô như anh em ruột. Ngày xưa, hai huynh muội này, đã dành cho Ryoko rất nhiều sự quan tâm ấm áp.

Còn hôm nay, hai người kia, một người thì đã chết, người còn lại thì...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, mặt trời dần dần lặn về phía tây.

Màn đêm buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.4 - Chương 6: Nghệ nhân chế tác búp bê

Ryoko lúc nào cũng hối hận, lúc trước, đáng lẽ không nên cùng đại ca đi Kamakura.

Quê của Ryoko, chính là Kamakura.

Cô chỉ muốn đi bái tế cha đẻ của mình một lần mà thôi, những năm qua, đều là bái tế ở trong phòng. Lúc này, lại muốn tự mình đi Kamakura để bái tế.

Cô nói với Norihiko đại ca chuyện này.

“Ừ, tốt.” Norihiko vô cùng vui vẻ đồng tình, nói: “Vậy thì hãy đi đi!”

“Em lo cha mẹ sẽ không đáp ứng.”

“Sao thế được, bái tế thân sinh phụ mẫu, là thiên kinh địa nghĩa đó mà. Anh và Yukiko sẽ đi thuyết phục cha mẹ, em cứ yên tâm đi. Em có tính mời pháp sư đến làm pháp sự hay không? Kamakura có không ít chùa cô đó nha.”

“Không cần ạ.”

Nhà Odakiri ở thành phố Nagoya, tỉnh Aichi, Nhật Bản, còn thành phố Kamakura thuộc tỉnh Kanagawa, lại ở vùng duyên hải gần Tokyo, lộ trình cũng khá xa. Lúc ban đầu là dự định đi bằng đường sắt, nhưng mà lúc đó Norihiko vừa hay mới mua một chiếc xe hơi, nên quyết định lái nó đi.

“Đại ca, anh làm vậy có phải là chiều Ryoko quá rồi không?” Yukiko lúc bàn đến chuyện này có chút bất mãn: “Từ Nagoya đến tận Kamakura đó nha! Anh tự lái xe chở Ryoko đi thật à?”

“Ừ, khó khăn lắm mới mua được xe mà, và lại để Ryoko một mình đi Kamakura thì anh cũng rất lo lắng ah.”

“Vậy cũng đâu cần lái xe chở em ấy đi đâu!”

“Dù sao cũng mới mua xe, anh muốn biểu diễn kỹ thuật lái xe cho em gái xem một chút mà,” Norihiko mỉm cười nhìn Ryoko nói: “Chịu không nhóc?”

“Đại ca, có thật là không có vấn đề chứ ạ? Sẽ không quá mệt mỏi đó chứ?” Ryoko cũng có chút lo lắng

“Không vấn đề gì đâu! Các em yên tâm đi.”

Ryoko nếu sớm biết kết quả thì..., lúc đó đã sớm cản Norihiko rồi.

Kamakura là một thành phố duyên hải, ở phía tây bán đảo Miura, tỉnh Kanagawa, gần Yokohama, được coi là một khu dân cư của Tokyo, cũng là một thắng cảnh du lịch nổi tiếng của Nhật Bản.

Phụ thân của Ryoko – Shinozaki Kang Yi là mất tại Kamakura.

Trước kia, Shinozaki Kang Yi chính là một nghệ nhân chế tác búp bê, tay nghề có thể nói là hạng nhất, những búp bê do ông chế tác đều vô cùng tinh xảo.

Nghệ thuật chế tác búp bê, là một môn nghệ thuật dân gian cổ truyền của Nhật Bản. Nó đã có lịch sử lâu đời, ước chừng bắt đầu có từ thời đại Edo tại Nhật Bản, xuất hiện sớm nhất dưới hình thức là món đồ chơi của con nít đấy. Sau đó trải qua hàng thế kỷ, những con búp bê ngày càng tinh xảo, tuyệt mỹ trở thành những món trang trí phổ biến, vô cùng được ưa chuộng. Đến giữa thế kỷ thứ 8 thời đại Heian, cách nay hơn một ngàn năm trước đã bắt đầu có thú giải trí bằng cách thay đổi y phục cho những con búp bê này, sau nữa lại xuất hiện tập tục thả những con búp bê này xuống sông để cầu xin cát tường may mắn.

Búp bê là sản phẩm đặc biệt của nghề thủ công truyền thống Nhật Bản, nó hoàn toàn không giống với những con rối ở Trung Quốc, nó cũng không chỉ là một món đồ chơi có công dụng trang trí, mà hơn hết nó mang ý nghĩa văn hóa vô cùng sâu sắc. Tại Nhật Bản, búp bê cũng có thể là một bộ phận của hồi môn mà con gái khi kết hôn mang đi. Bởi vì búp bê có thể truyền từ đời này sang đời khác, cho nên cũng không cần phải đi mua búp bê mới. Có danh môn thế gia sau nhiều đời truyền thừa, đã tích lũy đến mười mấy con búp bê thậm chí đến hàng trăm con, hàng năm đem ra trang trí, cảnh tượng rất là ngoạn mục.

Bởi vậy, ngày nay người Nhật cũng rất thích dùng những con búp bê này làm vật trang trí trong phòng của mình. Shinozaki Kang Yi khi còn sống, vì là nghệ nhân chế tác búp bê cực kỳ tinh xảo, hơn nữa sản phẩm hoàn hảo không thể chê vào đâu được, cho nên dùng nghề này để mưu sinh, ở Nagoya mở một cửa hàng búp bê. Sau khi kết hôn với mẫu thân của Ryoko, thì việc làm ăn của cửa hàng ngày càng thêm náo nhiệt.

Khi đó, Nhà Odakiri là một trong những khách hàng quen thuộc của cửa hàng. Bởi vì những con búp bê tinh xảo của Shinozaki đã được mẫu thân của Yukiko, Odakiri Megumi yêu thích. Do đó bà thường xuyên đến nhà Shinozaki mua sắm búp bê, để tặng cho người thân và bạn bè, đồng thời cũng giới thiệu cửa hàng búp bê Shinozaki với bọn họ.

Thời điểm thế từ Shinozaki mang thai, thì lúc đó Megumi cũng đang mang thai. Lúc bà đến cửa hàng búp bê mua sắm, có nói, nếu tương lai sinh hạ là một bé gái, thì khi nó đầy tháng, nhất định sẽ đến nhà Shinozaki mua búp bê.

Nhưng mà, cũng từ chính lúc đó, nhà Shinozaki dần dần đã xảy ra chuyện lạ.

Một ngày, thế từ của Shinozaki là Eiko vào phòng làm việc của trượng phu, thì trông thấy trên mặt đất toàn là những con búp bê thành phẩm bị chồng mình phá hủy. Trượng phu thì gương mặt thống khổ nhìn những con búp bê dưới đất, hai mắt đầy tơ máu.

“Tôi... Tôi sẽ không chế tác búp bê nữa.”

Chuyện này làm Eiko hoảng sợ vô cùng! Phải biết rằng, trượng phu ngoài nghề chế tác búp bê, thì không còn thông thạo bất kỳ nghề nào khác, bằng cấp cũng không cao, còn mình thì chỉ ở nhà làm nội trợ, tương lai lại sắp sinh em bé, nếu như không mở cửa hàng, chẳng khác nào cắt đi nguồn cung tài chính ah!

“Anh đang nói gì vậy? Sao lại không làm nữa?” Eiko nhặt lên một con búp bê, nói: “Em thấy anh làm rất đẹp mà!”

“Không, không...” Shinozaki bỗng nhiên vung tay đoạt lấy con búp bê kia, lần nữa ném xuống mặt đất, nói: “Em không thấy sao? Chúng đang nhìn mình, đang cười nhạo mình, chúng, cả đám bọn chúng đều đang sống đấy!”

Biến hóa của trượng phu lúc đó, đã làm cho Eiko hoàn toàn bất ngờ. Quê của cô là ở Kamakura, ở Nagoya này cũng không có thân nhân bằng hữu nào cả, chuyện này căn bản không biết phải tìm ai để thương lượng. Bất kể khuyên giải trượng phu thế nào, ông ấy đều không chịu tiếp tục làm búp bê nữa.

Eiko bắt đầu cảm thấy, tinh thần trượng phu đã có vấn đề. Cuối cùng muốn dẫn ông ấy đi khám bác sĩ, thế nhưng mà lần nào ông ấy cũng gào thét khiến cho cô vô cùng sợ hãi.

Đương nhiên, dù nói là không làm, nhưng tạm thời cửa hàng búp bê vẫn còn buôn bán. Dù sao số lượng búp bê tồn kho vẫn còn rất nhiều, nhưng mà, nếu như gặp phải khách hàng muốn đặt làm búp bê, thì rất phiền toái. Trạng thái tinh thần của trượng phu bây giờ, căn bản không cách nào chế tác búp bê được ah. Mà Eiko đối với việc chế tác búp bê thì hoàn toàn mù tịt, hiện tại bụng càng lúc càng lớn, tương lai sinh em bé rồi phải làm sao đây?

Một ngày, Megumi đi ngang qua cửa hàng búp bê Shinozaki, vì vậy tiện thể vào trong ngắm nghía. Eiko lúc này đã rất tiêu tụy, điều này khiến cho Megumi vô cùng kinh ngạc. Hỏi thăm mới biết được đã phát sinh biến cố như vậy.

“Tiếp tục như vậy không phải cách đâu,” Megumi nhìn Eiko nói: “Shinozaki phu nhân đang mang hài tử, cô cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không có lợi cho em bé ah.”

“Chuyện này, tôi đương nhiên cũng biết. Thế nhưng mà bộ dạng chồng tôi thế kia...”

“Như vậy đi,” Megumi động lòng trắc ẩn, dù sao bà cũng đang mang hài tử, có thể thấu hiểu nỗi lòng của Eiko, nói: “Trước khi cô sinh nở, hãy đến nhà của tôi ở đi. Dù sao nhà của chúng tôi cũng rất lớn, phòng trống không có người ở cũng rất nhiều, thêm một người cũng không sao.”

“Oda, Odakiri... phu nhân?” Eiko vô cùng kinh ngạc.” Chị nói để tôi đến nhà của chị? Chuyện này sao được chứ.”

“Không sao, là do tôi đồng cảm với Shinozaki phu nhân, chúng ta đều là phận làm mẹ, tự nhiên là không muốn hài tử của mình có sơ xuất gì, trạng thái của Shinozaki tiên sinh hiện tại bất ổn thế này, tôi lo là cô sẽ...”

Megumi có ý tốt, khiến cho Eiko rất cảm động. Sau đó cô cùng trượng phu thương lượng chuyện này, trong tâm còn lo lắng trượng phu sẽ nổi giận, nhưng mà ông ấy lại không có phản ứng gì, cũng không có ngăn cản cô rời đi.

Nói đến thực kỳ lạ, tuy trượng phu nói không làm búp bê nữa, thế nhưng mà mấy ngày nay ông ấy lại bắt đầu động thủ chế tác, chỉ là làm một cái, sẽ lại phá hủy đi một cái, thấy cảnh này Eiko rất đau lòng: đây chính là tiền ah!

Cuối cùng, cô tạm thời chuyển vào nhà Odakiri. Trượng phu của Megumi, Odakiri Akira cũng là một người ôn hòa, còn con của bọn họ là Norihiko cũng rất quý mình, khiến cho Eiko yên tâm phần nào.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống tại nhà Odakiri cũng có thể coi là thoải mái, tình cảm giữa Eiko và Megumi cũng ngày càng khăng khít, thậm chí đã có thể xem là tình tỷ muội. Eiko cũng rất quý đứa nhỏ Norihiko, hy vọng mình cũng sinh được một bé trai kháu khỉnh đáng yêu như vậy.

Tuy mỗi tuần đều gọi điện thoại về nhà, nhưng tình trạng của trượng phu càng ngày càng bất ổn hơn.

Ông ấy luôn nói:” Búp bê, bọn búp bê muốn giết tôi! Muốn giết chết tôi đó!”

“Những con búp bê này bị ác linh nhập rồi, bị nguyên rủa rồi. Tôi, tôi phải hủy diệt chúng!”

Eiko càng ngày càng lo lắng cho trượng phu, nhưng lúc này cô đang mang thai, cô lo là tinh thần trượng phu bất thường thế này rất có thể sẽ xảy ra tranh chấp với mình, như vậy sẽ làm nguy hại đến hài tử. Sau khi bàn với nhà Odakiri về chuyện này, vợ chồng Odakiri cũng cảm thấy tình huống rất nghiêm trọng.

“Xem ra phải dẫn Shinozaki tiên sinh đi kiểm tra một chút, tinh thần ông ấy tựa hồ xuất hiện vấn đề nghiêm trọng rồi ah.” Akira trầm tư một chút rồi nói:” Hơn nữa nếu như tình huống tiếp tục chuyển biến xấu đi, sau khi sinh em bé, cô tính làm sao?”

“Thật tình không biết, chắc là phải dẫn trượng phu về quê mẹ của tôi ở Kamakura trước đã, sau mới tính tiếp a. Bất quá cha tôi dạo gần đây sức khỏe ngày càng kém đi, đợi sau khi sanh em bé, bất luận thế nào tôi cũng phải về Kamkura một lần.”

Sau đó mấy tháng, Megumi và Eiko đều vào bệnh viện phụ sản. Sau đó, Megumi sinh hạ một bé gái, chính là Yukiko. Eiko chậm hơn khoảng 3 giờ đồng hồ, cũng sinh hạ một bé gái.

Cô bé đó cũng chính là Ryoko.

Thời điểm Eiko mang theo Ryoko, trở lại cửa hàng búp bê, cô đã trọn mắt há mồm nhìn cái cửa hàng búp bê trống rỗng!

Đi vào đến trong nhà, người cũng không thấy.

Gọi điện thoại, lại phát hiện số điện thoại di động hoàn toàn không liên lạc được! Chuyện này khiến cho Eiko lâm vào hoàn cảnh vô cùng khó khăn, cô vừa sinh hạ hài tử, lại gặp phải chuyện như vậy!

Bất đắc dĩ, cô đành phải trở về Kamakura trước. Sau khi liên lạc với phụ thân mới biết, thì ra trượng phu cũng về đó! Biết được tung tích của chồng, Eiko rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Về đến quê nhà Kamakura, thì phát hiện bệnh của phụ thân ngày càng nặng, nhưng bởi vì không muốn làm cho Eiko đang mang thai phải thương tâm thống khổ, nên ông cụ mới không liên lạc với cô. Xem ra, nhiều lắm ông cụ chỉ sống thêm được một tháng.

Sau khi phụ thân qua đời, hoàn thành tang sự, Eiko càng ngày càng thống khổ. Trượng phu rất là kỳ quái, một mặt nói không làm búp bê nữa, một mặt lại tiếp tục vừa làm vừa phá những con búp bê đó. Sau đó Eiko vì cuộc sống, khuyên trượng phu tiếp tục chế tác búp bê để duy trì sinh kế, dù sao bọn họ lúc này còn có Ryoko.

Nhưng mà, Shinozaki Kang Yi bất luận thế nào cũng cự tuyệt. Nếu không làm búp bê, thì sẽ không có nguồn tài chính. Chi phí mai táng cho phụ thân, đều là vay mượn từ hàng xóm mỗi nhà một ít, bởi vì song thân của Shinozaki và Eiko đều đã qua đời, nên thân thích trong dòng họ khi nghe đến mượn “tiền” đều thoái thác. Để có tiền mua sữa cho Ryoko, Eiko không thể không ra ngoài tìm việc làm. Cuối cùng cố gắng hết sức, mới tìm được công việc rửa chén đĩa ở một tiệm cơm.

Còn trình trạng của trượng phu, thì càng ngày càng nghiêm trọng. Cả phòng đều chất đầy những con búp bê vỡ vụn, những con búp bê đó rõ ràng được chế tác rất đẹp, đem ra ngoài bán nhất định sẽ có tiền, nhưng lần nào ông ấy cũng phạm tội của trời mà đi phá hủy chúng! Ông cũng không yêu quý Ryoko, chưa bao giờ phụ giúp trông nom con bé. Eiko cơ hồ sắp gục ngã rồi.

Tiếp theo, chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra.

Tháng 4 năm 1985, Shinozaki và Eiko được phát hiện đã chết ở trong nhà, tình trạng tử vong của hai người rất là thê thảm, con gái của hai người là Ryoko khi đó may mắn sống sót. Sau khi điều tra hiện trường, sơ bộ xác định đây là án đột nhập cướp của giết người. Mà quý dị nhất là, tại hiện trường

tử vong, trên mặt đất đầy những con búp bê bị đập vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Chuyện này cũng gây ra chấn động, Vợ chồng Odakiri ở Nagoya cũng đọc được tin tức này ở trên báo. Megumi vì vậy mà vô cùng thống khổ, sau đó lại nghe được tin Ryoko may mắn sống sót. Lại biết thêm, thân thích của vợ chồng Shinozaki, bởi vì đủ loại nguyên nhân, không ai thu nhận Ryoko. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ có thể đưa con bé vào cô nhi viện thôi.

Megumi quyết định, thu dưỡng Ryoko! Lúc đầu trưởng phu không tán thành chuyện này lắm, nhưng mà vì Megumi nhất quyết kiên trì, mới không thể không đồng ý.

Kết cục, Ryoko được đưa từ Kamakura đến Nagoya, cô bé chuyển sang họ Odakiri.

Norihiko và Yukiko đều rất đồng cảm với tạo ngộ của Ryoko, cho nên mới hết sức thương yêu cô.

“Lại nói tiếp,” Yukiko bỗng nhiên nói: “Em nghe người ta nói, ngôi nhà cũ đó ở Kamakura, sau khi xảy ra án mạng, không ai dám dọn đến ở. Hơn nữa, rất nhiều đêm sau đó, đều phát ra tiếng khóc thê lương khủng bố, những người hàng xóm quanh đó sợ tới mức dọn đi hết rồi.”

“Ha ha, em gái Yukiko của tôi sao cũng mê tín quá vậy,” Norihiko không thèm để tâm chút nào nói: “Đây là thế kỷ 21 rồi, ma quỷ gì nữa? Nguyên nhân này, quỷ hồn này, đều là do con người sợ hãi cái chết nên mới sinh ra tâm lý ám thị mà thôi. Mấy lời đồn ngoài ngõ thế này, sao có thể tin được a!”

Vì vậy, vài ngày sau, Norihiko dẫn theo Ryoko, lái xe xuất phát tiến về Kamakura.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.4 - Chương 7: Buồng điện thoại

Sau khi An Từ chạy ra khỏi khu cư xá, vì quá hốt hoảng nên cứ cắm đầu chạy loạn mà không có bất cứ mục đích gì. Hiện tại cả nhà lẫn trường học đều không thể về được a! Rốt cục phải trốn đi đâu đây?

Cũng may đã chạy ra đến đường cái, cảm giác sợ hãi đã giảm bớt rất nhiều. Nhưng dù là vậy, cô vẫn lo lắng không biết quý cô đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình hay không. Vừa rồi Liễu Nguyên Tân đột nhiên biến mất, đến bây giờ cô vẫn chưa rõ là chuyện gì.

Chạy một lúc lâu, sau lưng không có người nào đuổi theo, An Từ dần dần thở phào nhẹ nhõm. Trốn đến chỗ nào mới an toàn? Cô chợt nhớ ra, ở đường Nguyệt Thiên trong thành phố K có một nhà thờ, nếu chạy vào nhà thờ, nói không chừng có thể thoát được một kiếp!

Tuy An Từ không phải tín đồ thiên chúa, nhưng ngay đến quý hồn cũng xuất hiện, thì có lẽ chúa cũng thật sự tồn tại đấy!

Vì vậy cô đến quầy sách báo để mua tấm bản đồ, rồi đón một chiếc taxi.

Trên xe taxi, cô không ngừng làm dấu thập tự, cầu nguyện chúa phù hộ ỉnh. Giờ này khắc này, ngoại trừ hương thần linh cầu nguyện, cô chẳng còn cách nào khác.

Xe taxi chạy ước chừng 20 phút, đã đến đường Nguyệt Thiên.

An Từ lập tức xuống xe, bắt đầu tìm nhà thờ.

Thế nhưng, cô tìm tới tìm lui, toàn thấy cao ốc, hỏi thăm rất nhiều người, ai cũng nói không biết.

Chẳng lẽ nhớ nhầm rồi? Đường Nguyệt Thiên không có nhà thờ sao? Ở trên bản đồ cũng không thể hiện đường Nguyệt Thiên có nhà thờ hay không. Cô nhất thời lo lắng, điện thoại thì đã bị Lý Ân lấy đi, không có cách nào lên mạng để kiểm tra.

Đi gọi điện thoại công cộng thử xem, nhờ Lý Ân hỗ trợ tra cứu một chút. Lý Ân đã viết số di động của mình cho bọn cô rồi.

Cô nhìn quanh trên đường, cố tìm một buồng điện thoại công cộng.

Cùng thời gian đó, trong nhà trọ.

“Tĩnh sai rồi!” Lý Ân lo lắng bước đi bước lại bên trong phòng, tâm tình có vẻ vẫn chưa hết sốc nhìn Doanh Từ Dạ trước mắt nói: “Xem ra, đúng như lời em nói, con quý gia đầu tiên là đến đường Viêm Bắc để tìm An Từ, sau khi không tìm thấy cô bé, thì đến nhà Liễu Nguyên Tân, tiếp theo là giết chết cậu ta. Đúng lúc này, An Từ gọi điện đến liên lạc với cậu ta, con quý gia liền giả giọng Liễu Nguyên Tân nói chuyện với cô bé, tiếp theo thì biến thành Liễu Nguyên Tân, sau đó chạy tới nơi này.”

Doanh Từ Dạ nói: “Trước mắt, tình huống gì cũng có thể xảy ra. Tạm thời, cứ bình tĩnh quan sát kỳ biến a. Ba đứa nhỏ thế nào cũng sẽ liên lạc với anh,

dù sao bọn chúng đối với huyết tự chỉ thị thì hoàn toàn mù tịt, nhất định sẽ nhờ anh giúp đỡ.”

Đúng lúc này, An Tử rốt cục phát hiện ra một buồng điện thoại. cô lập tức chạy vào, cầm ống nghe lên, vội vàng nhấn xuống số điện thoại của Lý Ân.

“Nghe, mau nghe, mau nghe đi a.” Vừa cầm ống nghe, An Tử vừa nóng ruột nhìn ra bên ngoài cửa buồng điện thoại, chỉ sợ quý thành linh ở góc nào đó đột nhiên lao tới! Nếu không phải lúc này trên đường có rất nhiều người, sợ là cô đã khóc òa lên.

Lúc này chiếc điện thoại trên tay Lý Ân reo lên, Lý Ân lập tức nghe máy, hỏi: “Này, ai đấy?”

“Phải Lý tiên sinh không? Tôi là An Tử ah! Tôi, tôi đang ở đường Nguyệt Thiên, đường Nguyệt Thiên không phải có một cái nhà thờ hay sao? Anh có thể lên mạng tìm giúp tôi được không? Ở gần đây tôi không tìm thấy một tiệm internet nào cả, hỏi ai người ta cũng nói không biết!”

“Nhà thờ?” Lý Ân lập tức hiểu ý cô bé, nói: “Đến nhà thờ cũng vô dụng thôi. Trước kia đã từng có chủ hộ thử qua cách này rồi, bất luận là chùa miếu, đạo quán hay nhà thờ, chạy vào đó thì cũng bị quý tấn công như thường. Không chỉ như thế, bất kể là đeo thánh giá, hay là chuỗi phật châu, cũng không thể tránh khỏi lời nguyền của huyết tự chỉ thị! Ngoại trừ tìm được sinh lộ ẩn dấu trong huyết tự, hoặc là vận khí tốt có thể kịp thời trốn trở về nhà trọ, ngoài hai trường hợp này, căn bản không có cách nào thoát chết!”

“Sinh... Sinh lộ?” An Tử lúc này vẫn liên tục nhìn ra bên ngoài cửa buồng điện thoại, nói: “Cái đó, làm sao tôi mới có thể tìm được sinh lộ vậy? Có cách nào tìm ra nó không?”

“Em nghe tôi phân tích đã. Trước mắt tạm thời tôi giả định là quý hoàn toàn có thể xác định được vị trí của các em” Lý Ân nói vào trong điện thoại: “Trong trường hợp đó, các em có trốn ở đâu đi nữa cũng khó mà thoát được. Bất quá, thời gian đến lúc kết thúc huyết tự, vẫn còn vài ngày. Căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, thì chỉ khi càng gần đến thời điểm huyết tự kết thúc, quý mới càng điên cuồng giết chóc không ngừng. Liễu Nguyên Tân vừa mới chết, tạm thời chắc quý sẽ không có tiếp tục hành động nữa, nếu không huyết tự trực tiếp quy định kết thúc trong một ngày là được rồi.”

“Cái này... đúng vậy không? Vậy thì thật tốt quá.” An Tử nhẹ thở ra, thần kinh căng thẳng này giờ rốt cục thoáng thả lỏng.

“Vậy, tiếp theo tôi phải làm gì? Theo như anh nói thì không có chỗ nào an toàn cả, như vậy...”

“Ừ, đây quả thật là một vấn đề.”

Đúng lúc này, Doanh Tử Dạ bỗng nhiên đi tới, nói: “Lý Ân, đưa điện thoại cho tôi.”

“Hả, được.” Lý Ân đưa điện thoại cho Doanh Tử Dạ, cô lập tức nói: “Tạm thời, em đến nhà của chị đi. Địa chỉ nhà chị...”

“Chị? Nhà của chị? Doanh tiểu thư, chị nói thật hả? Chị không sợ sao?”

“Không sao.” Doanh Tử Dạ vô cùng thần nhiên trả lời, quả thật bình thường giống như mời khách đến nhà mình chơi vậy: “Chị có để một chiếc chìa khóa sơ cua dưới đáy chậu bông đặt trước cửa. Em đến đó tìm là thấy, dù sao thì em cũng không thể không có chỗ để trốn được. Ừ, tốt, vậy đi.”

Lý Ân vội vàng chạy tới nói: “Em... Em không bình thường hả? Rõ ràng là dẫn quý đến nhà của em đấy?”

“Không sao cả. cùng lắm thì mai một sau khi rời khỏi nhà trọ, bán căn nhà đó đi là được.”

“Em không sợ sao? Em làm vậy không sợ sẽ rước họa vào mình à?”

“Không. Nếu như làm vậy mà rước họa, thì vừa rồi tôi chạm mặt con quý kia ở khoảng cách gần như vậy, cũng coi như là ‘rước họa’ rồi đúng không?”

“Thế nhưng, đây chính là nhà riêng của em a! Cho dù cha mẹ em đã qua đời, nhưng lỡ không may có họ hàng đến thăm em thì sao?”

“Không có ai tới thăm nhà của tôi đâu.”

“Hả?”

“Cha mẹ tôi đều coi chuyện nghiên cứu là ưu tiên hàng đầu, hiếm khi quan tâm đến sinh hoạt hàng ngày, quan hệ giao tế cũng rất kém. Bình thường, tất cả thời gian họ đều ở trong phòng thí nghiệm, ngoài công tác nghiên cứu khoa học thì cái gì cũng không quan tâm, thậm chí ngay cả biểu cảm vui buồn cũng hiếm khi bộc lộ. Cũng chính vì vậy, mà ông bà luôn bị họ hàng thân thích cho là ‘không hiểu đạo lý đối nhân xử thế’, nên không ai thích đi lại với họ. Lúc đám tang cha mẹ, tôi hầu như chẳng gặp họ hàng thân thích nào mà lúc nhỏ mình từng có dịp tiếp xúc, cho dù là có, thì hầu hết bọn họ đều nói cha mẹ là ‘quái nhân’. Cho nên không có ai đến thăm nhà tôi đâu. Hơn nữa nhà của tôi là biệt thự ở dưới chân núi, nên cũng sẽ không có đem tai họa đến cho hàng xóm”

Lý Ân ngây ngốc cả người, không ngờ Doanh Tử Dạ lại có tuổi thơ như vậy. Đối với bất cứ chuyện gì cô cũng đều rất dửng dưng, thậm chí vào sống trong tòa nhà trọ này cũng không lộ ra điểm nào sợ hãi, đây là di truyền từ cha mẹ sao?

“Này, An tử, em còn nghe không?”

“Dạ. Vẫn đang nghe. Doanh tiểu thư... Chị đã chấp hành mấy lần huyết tự chỉ thị?”

“Một lần. Chị mới dọn vào nhà trọ hồi tháng 7 năm nay.”

An Từ hơi sững sốt, tức khắc cảm thấy ngạc nhiên, chị ấy mới vừa dọn vào nhà trọ thôi sao? Nhìn chị ấy thân nhiên quá, một chút thống khổ hay sợ hãi đều nhìn không thấy.

Đúng lúc này, An Từ cảm thấy ở sau lưng, có một loại cảm giác ón lạnh gai gai. Lúc đầu vẫn chưa rõ ràng, nhưng rất nhanh, loại cảm giác này khiến cho da đầu của cô tê lên rần rần!

Lúc này, Ryoko lần nữa nhớ lại thời điểm mà Norihiko đại ca chết đi.

Sau khi xe bị lật, Norihiko đại ca bị đè chặt bên dưới, toàn thân là máu, còn bản thân Ryoko lúc đó cũng bị trọng thương, trên người ghim đầy những mảnh thủy tinh.

Thời khắc đó, cô chợt nhớ, thời điểm tiến vào nhà cũ ở Kamakura, nhìn thấy những con búp bê cổ quái kia!

Những con búp bê đã khiến phụ thân trở nên điên loạn.

Khi tỉnh lại, mới hay Norihiko đại ca đã chết rồi. Người trong nhà ai cũng có tâm trạng cực kỳ buồn thảm, mẫu thân thì đã khóc ngất đi tỉnh lại nhiều lần, phụ thân thì chỉ trong một tháng tóc đã bạc hơn rất nhiều.

Yukiko tỷ tỷ, cũng vì chuyện này, mà bị đã kích lớn, vốn là cô gái hoạt bát bây giờ lại biến thành một người lạnh lùng như băng, một lời cũng không nói.

Sau khi Norihiko chết đi, cái gia đình này giống như là đã bị nguyên rủa. Thời điểm Yukiko tỷ tỷ đưa ra quyết định đi Trung Quốc du học, ánh mắt nhìn mình rõ ràng là không tốt. Hình như chị ấy muốn trốn tránh mình, không muốn phải nhìn thấy mặt mình nữa, dứt khoát quyết định tránh mình thật xa. Thậm chí, không ngại chạy đến Trung Quốc.

Sau khi Norihiko chết, mẫu thân vốn đã cảm thấy quanh quẩn nên cực lực phản đối, cho dù thế nào cũng không đáp ứng.

Nhưng mà, Yukiko cũng rất kiên trì, hơn nữa tiếng Trung của chị ấy cũng vô cùng tốt. Rốt cục phụ thân cho rằng, để Yukiko đi Trung Quốc học hỏi rèn luyện một lần, cũng là chuyện tốt, cho nên sau nhiều lần suy nghĩ đã đáp ứng.

Nhưng mà, có nghĩ thế nào cũng không ngờ được bây giờ lại biến thành cái dạng này.

Sáng hôm nay Ryoko đã đến trường mà Yukiko học, những bạn học lúc trước có quan hệ tương đối tốt với chị ấy kể lại, hai năm qua, Yukiko thường xuyên nghỉ học vô cớ, nếu không phải thành tích của chị ấy đặc biệt ưu tú, giáo viên căn bản đã đánh rớt chị ấy, bây giờ lại không hiểu làm sao mà mất tích, nhưng bởi vì kỷ lục trốn học trường kỳ của mình, nên lúc đầu không có ai để ý.

“Các bạn có biết chị ấy đang trọ ở đâu không?” Lúc đó Ryoko dùng tiếng phổ thông ngọng nghịu của mình hỏi thăm mấy bạn học của Yukiko. Cô phải lặp đi lặp lại nhiều lần bọn họ mới nghe hiểu. Ryoko thường cảm thán, tiếng Trung thật sự rất khó học, chữ Trung cũng vậy, chữ Trung và chữ Nhật dù có chữ giống nhau nhưng ý nghĩa thì lại hoàn toàn khác nhau. Cho nên lúc trước cô rất khâm phục Norihiko đại ca và Yukiko tỷ tỷ sao lại có thể học tiếng Trung đến mức lô hỏa thuần thanh như thế.

“Nhớ không nhầm thì mùa xuân hai năm trước. Bạn ấy đột nhiên chuyển ra khỏi ký túc xá, bỏ lại rất nhiều thứ không dùng.” Một nữ sinh tóc thắt bím nói.” Yukiko mặc dù rất hòa thuận với chúng tôi, nhưng mà lại không thích giao lưu với mọi người, cho nên mọi người cũng không có hỏi nhiều, chỉ biết bạn ấy thuê nhà trọ bên ngoài để ở. Cũng không có ai liên hệ với bạn ấy. Sau đó bạn ấy vẫn đến trường, chỉ là có một vài thời điểm, bạn ấy trốn học ghé lăm, hơn nữa mỗi lần đi học lại, thì luôn trong tình trạng cực kỳ mệt mỏi, thậm chí thần kinh có chút vấn đề.”

“Thần... Thần kinh có vấn đề?”

“Bạn ấy hình như rất dễ bị hốt hoảng, hơn nữa động một chút là phát cuồng. Thậm chí, đôi khi cứ nhìn chăm chăm vào cái bóng của mình.”

Bỗng nhiên, một nữ sinh tóc ngắn đứng bên cạnh nữ sinh thắt bím nói:” Đúng rồi, cậu có nhớ chuyện lần đó không? Hôm đó lên lớp, Yukiko đột nhiên cảm thấy tim rất đau, cứ ôm lấy ngực của mình.”

“Đúng nha, lúc đó thật là hù chết người ta.”

Trái tim?

Thân thể Yukiko tỷ tỷ rõ ràng rất tốt mà! Ryoko căn bản không hiểu, sao lại có chuyện như vậy phát sinh?

Thời điểm hiện tại, An Từ đột nhiên cảm thấy, không chỉ sau lưng, mà ông nghe cảm trên tay, cũng vô cùng buốt giá.

Cái này... Chuyện gì đã xảy ra vậy?

An Từ vô cùng hoảng sợ hạ ông nghe xuống, đưa mắt nhìn..

Không ngờ lại thấy, ở cái chỗ đáng lẽ là ông nghe, rõ ràng lại là... Một cánh tay trắng bệch!

Tiếp theo, cô quay đầu lại nhìn...

Sau lưng, cái chỗ vốn là nơi gắn điện thoại trong buồng điện thoại, đang có một người mặc bộ kimono đỏ chót đứng đó, đầu hơi cúi xuống, lộ ra đôi mắt âm u lạnh lẽo không bỏ của một nữ nhân!

Đúng lúc này, trong nhà trọ, căn hộ 1002 mà An Tử được phân vào, huyết tự quý dị màu đỏ tươi kia, bắt đầu mờ dần đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Huyết tự biến mất, chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất, dĩ nhiên là chủ hộ căn hộ này đã xem xong huyết tự.

Còn thứ hai chính là... Chủ hộ này, đã từ vong.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.4 - Chương 8: Gương thử đồ

Lý Ân lo lắng nói:” Trước mắt, hay là thảo luận một chút, xem làm thế nào tìm ra sinh lộ lần này a.”

“ Sinh lộ hà?” Doanh Tử Dạ ngẩng đầu nhìn Lý Ân, sau một lúc, nói:” Mấy ngày tiếp theo bọn chúng không những không thể trở về nhà trọ, thậm chí đến gần cũng không thể. Hơn nữa rất có thể quý hồn sẽ không ngừng truy tìm tung tích từng đứa bọn chúng, cái đó và trò chơi trốn tìm từ đầu đã không giống nhau rồi. Phải tìm ra sinh lộ mới được.”

Hoàn toàn chính xác. Bất luận là chạy đến góc nào của thế giới này, đều không thể thoát khỏi lời nguyền. Chỉ có ở trong căn hộ, mới có thể xóa bỏ lời nguyền tránh thoát quý hồn.

“ Tôi luôn suy nghĩ, những quý hồn kia không lần nào có thể tiến vào nhà trọ, là chúng bị nhà trọ khống chế không cách nào vào được hay sao? Hay là, nếu chúng tiến vào, thì sẽ có chuyện gì đó sẽ phát sinh? Ví dụ như, hồn phi phách tán đại loại như vậy?”

“ Ý của em là?”

“ Không có gì. Anh coi như chưa nghe đi.”

Vì sao quý hồn không có cách nào tiến vào nhà trọ? Không, cái này không trọng yếu. Vấn đề là, nếu như quý hồn tiến vào trọ thì sẽ như thế nào? Sẽ tan biến? Có phải là tất cả các quý hồn, đều không thể tiến vào không?

Cùng một thời gian...

Khang Âm Huyền đang liều mạng chạy nhanh trên đường cái mà không có bất cứ mục đích gì!

Không thể nào? Tùy tiện thể đọc một câu lại có thể trở thành sự thật sao? Nếu quả thực linh như vậy, sao mấy người xấu trên thế giới này không thấy gặp báo ứng gì hết vậy?

Cũng may là chạy trên đường cái đông đúc, nên cảm giác sợ hãi đã giảm bớt rất nhiều. Nhưng vấn đề là, trốn đi đâu mới tốt? Hơn nữa, thời gian tính ra, còn phải mấy ngày nữa mới có thể trở về nhà trọ a!

Theo cách nói của cái chị Doanh Tử Dạ kia, thì Liễu Nguyên Tân lúc này, là do quý biến thành sao? Bây giờ nhớ lại, Khang Âm Huyền không khỏi toàn thân phát run.

Bỗng nhiên, vai của cô bị vỗ một cái từ đằng sau, cô sợ đến nỗi thân thể rụt cả lại, nhưng đó lại là Tông Viêm Chu.

“ Làm cậu sợ hả?”

“ Viêm Chu? Là cậu à.”

Tiếp theo Tông Viêm Chu kéo tay cô bạn đến một đầu ngõ, vừa đi vừa nói:” Cậu đi theo tớ. Vừa rồi Lý tiên sinh gọi điện cho tớ, nói cho tớ biết một chỗ an toàn.”

“ Vậy... Vậy thì thật tốt quá. Lý tiên sinh thật là một người tốt.”

Đi được một lúc, phía trước xuất hiện một tiệm may nhỏ. Tông Viêm Chu đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại, sau đó nói với Khang Âm Huyền:” Chỗ này rất an toàn, cậu ở lại đây nha.”

“Rất... rất an toàn?” Khang Âm Huyền hỏi.” Nhưng mà rõ ràng Lý tiên sinh đã nói, chỉ có ở trong nhà trọ mới tuyệt đối an toàn thôi a.”

“Lý tiên sinh nói cho tớ biết, tiệm may này có điểm rất đặc biệt. Ừ, cụ thể thế nào không thể nói lúc này, bây giờ tớ phải đi lấy chút đồ mà Lý tiên sinh đã dặn dò, cậu ngồi xuống cái ghế bên cạnh đi, một lúc nữa tớ sẽ trở lại, ngàn vạn lần đừng có chạy lung tung nha.”

“Được... được.”

Khang Âm Huyền lập tức thở phào. Sau đó, cô đi đến cái ghế trước gương thử đồ trong tiệm may, ngồi xuống.

Căn tiệm này rất nhỏ, một bên là giá treo quần áo, bên cạnh gương thử đồ là một cái bàn, trên đó để một cái máy may. Trên mặt đất, có không ít vãi vụn.

Tông Viêm Chu đi rồi, trong lòng Khang Âm Huyền cũng bắt đầu khẩn trương trở lại.

Tiệm may này không có ai cả.

Nhưng mà, nếu Lý Ân đã nói nơi này an toàn, thì có lẽ đúng như vậy a?

Bỗng nhiên cô nghĩ tới, trong những câu chuyện ma, trong gương, thường sẽ xuất hiện quỷ quái, cô lập tức quay đầu nhìn vào trong gương thử đồ...

Cũng may, trong gương, chỉ là cảnh tượng rất bình thường, cô còn cố ý làm vài động tác, xác nhận hình phản chiếu trong gương cũng làm mấy động tác giống vậy, sau đó mới dần yên tâm hơn.

Thời gian từng phút từng giây lại trôi qua.

Thế nhưng, đã qua khoảng nửa tiếng rồi, Tông Viêm Chu vẫn chưa trở về.

Bạn... Bạn ấy sao còn chưa về?

Điều này khiến Khang Âm Huyền rất lo lắng, thế nhưng mà nếu đã nói chỉ có ở trong tiệm may này mới an toàn, thì cô thật sự không dám rời khỏi tiệm may này.

Đúng lúc này, cô bỗng nhiên nhìn về phía giá treo áo ở bên cạnh.

Từng bộ từng bộ quần áo treo ở đó, khiến cô đột nhiên trở nên khẩn trương. Cô nhớ đã từng xem qua một bộ phim kinh dị, có cảnh một bộ y phục đang treo ở trên giá quần áo, đột nhiên biến thành một con quỷ, hình như là phim Nhật, tên phim đã quên mất rồi.

Nghĩ tới đây, cô không tự chủ dịch người ra đằng sau một cái.

Đột nhiên, cái giá treo quần áo kia tự nhiên ngã mạnh xuống!

Khang Âm Huyền thiếu chút nữa đã hét lên thất thanh!

Cả người cô lập tức nhảy lên, sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng tránh qua một bên.

Chạy ra khỏi tiệm may sao? Có khi nào vừa mới chạy ra ngoài liền bị chết? Chắc là gió thổi nó ngã thôi?

Song, cô nhìn kỹ lại, tức khắc hơi thở trở nên buốt giá!

Cái giá treo quần áo kia mới vừa ngã xuống, liền lộ ra ở phía đằng sau nó... Một cổ thi thể!

Cổ thi thể kia là một phụ nữ trung niên trên cổ còn đeo một sợi thước dây, trước ngực máu thịt bầy nhầy. Đoán chừng, chính là chủ căn tiệm may này!

Cô đột nhiên giật mình phản ứng, mấy người bạn cô đều bị Lý Ân tịch thu hết điện thoại rồi, Tông Viêm Chu kia sao lại có thể nhận được điện thoại của Lý Ân?

Trốn... Trốn!

Khang Âm Huyền không do dự nữa, ngay lúc cô chạy ngang qua tấm gương thử đồ kia, bỗng nhiên cô phát hiện một chuyện cực kỳ đáng sợ!

Đội... Đội một chút.

Vừa rồi... Mình nhìn thấy gì nhỉ?

Cô lần nữa nhìn vào tấm gương thử đồ. Trong gương, thoạt nhìn không có điểm nào dị thường, chỉ có hình ảnh phản chiếu của cô. Hơn nữa, cũng không có bất cứ động tác khác thường nào.



Nhưng mà...

Nhưng mà...

Cô cúi đầu nhìn xuống.

Cái ghế lúc nãy ngồi, bởi vì mình nhảy dựng lên nên đã ngã, lăn đi ước chừng cũng phải vài mét, bây giờ đã lăn vào trong tấm gương thử đồ!

Còn chưa kịp phản ứng, Khang Âm Huyền đã cảm thấy một đôi tay siết chặt lấy cổ của mình! Động lại trong khóe mắt, là một bóng dáng mơ hồ, mặc bộ kimono màu đỏ chói!

Trên thực tế, căn bản không có tấm gương nào cả.

Đó chẳng qua, là một cửa ra vào của căn phòng có bố trí rất giống với căn phòng bên ngoài mà thôi!

Lúc này, Ryoko đã ra khỏi khách sạn, đi mua ít đồ. Cô rút điện thoại di động của mình ra, bấm vào sổ danh bạ, tìm số điện thoại của Yukiko tỷ tỷ. Có hai số điện thoại, chỉ ấy lúc nào cũng dùng một lúc hai chiếc điện thoại khác nhau.

Ryoko theo thói quen, bấm một số trong đó. Tuy nhiên, dù cô đã gọi qua rất nhiều lần. Thì lần nào cũng vậy, đều là tắt máy.

Đúng lúc này, bên trong căn hộ 402 vốn có chủ cũ là Odakiri Yukiko, Doanh Tử Dạ lấy chiếc điện thoại mà Yukiko còn lưu lại cắm điện bật lên. Muốn xem một chút bên trong có còn ghi chép gì không, kết quả, trùng hợp có một cuộc gọi đến!

Thì thẻ của Yukiko có lẽ vẫn còn lưu lại trong căn biệt thự ở ngoại ô kia, hình như đến bây giờ cũng không có bị ai phát hiện, thời gian qua lâu như vậy rồi, người nhà của cô bé phát hiện chuyện khác thường cũng không phải lạ.

Tốt hơn là không nghe, dù sao chuyện này cũng khá phiền toái. Vì vậy Doanh Tử Dạ cúp máy.

Ryoko lúc này lại cảm thấy hoảng sợ, vừa rồi, không phải là tiếng kết thúc cuộc gọi nhờ, mà là tiếng cổ ý cúp điện thoại!

Là Yukiko tỷ tỷ sao? Nhưng sao lại cúp điện thoại của mình? Không có lý do gì a. Cô nghĩ nghĩ, liền gọi đi một tin nhắn.

“Có phải nhị tỷ không? Em là Ryoko đây. Em đang ở thành phố K, chị ở chỗ nào vậy? Cha mẹ đều rất lo lắng cho chị đấy.”

Khi tin nhắn được gọi đi, Doanh Tử Dạ đương nhiên nhận được.

Cô mở tin nhắn đó lên, sau khi xem xong nội dung, lập tức hiểu ra, cô bé “Ryoko” là em gái của Yukiko. Xem ra, người nhà của cô bé đã đến Trung Quốc rồi.

Nếu như cô bé đó tiến vào cư xá này để tìm tỷ tỷ của mình, như vậy, khả năng trở thành tân chủ hộ sẽ rất cao!

Vì vậy Doanh Tử cầm lấy điện thoại, soạn một tin nhắn bằng tiếng Nhật, nội dung là: “Ryoko, chị hiện tại...”

Tông Viêm Chu lúc này đang ở trong một công viên tại trung tâm thành phố K.

Đi trên một con đường phủ đầy lá khô, xung quanh từng phút từng giây đều có người qua lại, thoáng yên tâm một chút.

Một màn vừa rồi, thật là quá ảo. Bây giờ nghĩ lại, vẫn thực sự khó tiếp nhận. Tòa nhà trọ khủng bố kia, thật sự tồn tại trên thế gian sao? Các chủ hộ ở trong đó, bị ép buộc đến những nơi có quỷ hồn u linh tồn tại, rồi thì chỉ có cách trốn về nhà trọ mới có thể sống sót?

Những câu chuyện ma từ xưa tới giờ cũng chưa từng nghe có cái loại nhà trọ ma quỷ này.

Chỉ thế có một câu, vậy mà ngay lập tức linh nghiệm rồi hả? Sao lại có chuyện vớ vẩn không chịu nổi như vậy?

Càng nghĩ, càng cảm thấy không chân thực. Nhưng tòa nhà trọ này có thể biến mất, nói thế nào cũng không sao giải thích được. Trên thế giới có tồn tại không gian như thế này sao? Bất luận thế nào khoa học cũng không thể giải thích được hiện tượng quái dị này ah!

Bỗng nhiên, nó thấy trước mặt có một người đi tới.

“Cậu...” Nó ngạc nhiên nói: “Khang, Khang Âm Huyền?”

Trước mắt, đúng là Khang Âm Huyền đang đi tới, nói: “Không sao chứ? Đi với tớ. Tớ dẫn cậu đến một nơi an toàn.”

“Ah...” Tông Viêm Chu gật nhẹ đầu, liền đi theo cô bạn. Vừa đi vừa nói chuyện: “Âm Huyền, cậu, sao cậu tìm được đến đây?”

Cũng vào lúc này, một bé gái bên đường đang mút kẹo que nói với mẹ của mình: “Mẹ, đại ca ca kia, sao cứ làm bầm một mình vậy? Bên cạnh anh ấy chẳng phải rõ ràng không có ai sao?”

Tông Viêm Chu đi theo Khang Âm Huyền ở đằng trước, đi vào trong một khu rừng rất yên tĩnh, đến bên cạnh một cái hồ.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tông Viêm Chu phát hiện, Khang Âm Huyền trước mắt, ở trong hồ nước, căn bản không có cái bóng!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.4 - Chương 9: Búp bê của phụ thân

Tông Viêm Chu tức khắc sợ đến hồn phi phách tán, lập tức quay đầu lại, bụng chân bỏ chạy!

Đại khái chạy ra xa hơn 10m, nó quay đầu lại nhìn một cái, thì thấy thân hình “Khang Âm Huyền” kia bắt đầu uốn éo kỳ quái. Nhất là cái đầu, đột nhiên bắt ngờ xoay tròn 180o, một gương mặt khủng bố trực tiếp đối diện với Tông Viêm Chu!

Trên người cô bạn đã khoác lên một bộ Kimono Nhật Bản màu đỏ chói, khuôn mặt mới mấy phút trước còn rất xinh đẹp, giờ phút này lại hoàn toàn bị mái tóc đen thật dài trùm lấy, trên mặt không ngừng tuôn ra máu tươi, miệng ngoác ra thật lớn, giống như Kuchisake Onna trong truyền thuyết kinh dị đô thị Nhật Bản. (Kuchisake-onna (口裂け女, Kuchisakeonna) (Khẩu liệt nữ - người phụ nữ bị rách miệng) có trong cả thần thoại Nhật Bản lẫn truyền huyền thoại, kể về một người phụ nữ, bị rách miệng bởi con ghen của người chồng, và đã trở lại dưới dạng một linh hồn độc ác, rách miệng của người khác như cô ta đã từng bị.- Cốc – nguồn: internet)

Thân thể của cô bạn lúc này từ từ cao lên, hơn nữa còn không ngừng vặn vẹo trái phải, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng xương khớp vỡ vụn, hai tay đều duỗi ra phía trước, phút chốc đã dài ra năm sáu mét, mười ngón tay đều biến thành vừa nhọn vừa dài, giống như những con dao găm sắc bén vậy!

Tông Viêm Chu tức khắc cảm thấy toàn bộ lông tóc trên cơ thể mình đều dựng đứng!

Đó là gì? Quái vật gì vậy trời!

Rốt cục cũng chạy đến nơi đông người, nó trực chỉ hướng công viên lao đi, ai ngờ tốc độ quá nhanh, vừa phóng ra khỏi công, liền lao vào một cô gái đang cúi mũi xem điện thoại!

Hai người tức thì ngã nhào trên mặt đất, cô gái này rất xinh đẹp, nhưng cú va chạm này, cũng có một phần lỗi của cô, ngoài ra cô mặc một chiếc váy rất ngắn, suýt nữa thì đã lộ hết xuân quang ra ngoài.

Cô lập tức đứng người lên, nhìn cái anh chàng thanh niên đã đâm vào mình, bộ dáng có chút tức giận, nói ra một câu gì đó. Thế nhưng, Tông Viêm Chu căn bản nghe không hiểu.

Tuy nghe không hiểu, nhưng vẫn nghe ra đó là tiếng Nhật. Nói vậy cô là người Nhật Bản sao?

Nhưng mà, bây giờ cũng không phải lúc nói những thứ này. Tông Viêm Chu quay đầu lại nhìn, nữ quý kia không có đuổi theo. Nhưng mà, ai biết ả còn có thể từ chỗ nào đột nhiên nhảy ra nữa hay không?

Bỗng nhiên, nó chú ý thấy trên mặt đất có một cái điện thoại di động, cái đó hình như là cô gái kia đánh rơi. Nó lập tức không chút do dự nhặt lấy điện thoại, cấp tốc đào tẩu!

Có điện thoại di động, thì có thể liên lạc với người ở trong nhà trọ, dù sao đối với những chuyện liên quan đến nhà trọ thì nó còn rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm. Nữ quý kia tùy lúc đều có thể đột nhiên xuất hiện lần nữa, phải tranh thủ thời gian, nó không có thời gian để đi tìm điện thoại công cộng đâu!

Còn cô gái kia, chính là Ryoko.

Doanh Tử Dạ nhấn lại cho cô bé một tin nhắn, nội dung là: “Chị bây giờ đã rời khỏi thành phố K, chuyển đến thành phố W. Cả nhà đừng tới tìm chị nữa, bây giờ chị có một số việc phải xử lý, có thể phải mất vài năm mới trở về.”

Thành phố W cách thành phố K cực xa, phải vượt qua cả một Tỉnh thành mới đến được đó. Doanh Tử Dạ làm như vậy, chính là cố gắng làm cho người nhà Odakiri đến điều tra, rời xa thành phố K.

Nhưng bây giờ, Tông Viêm Chu đã cướp đi điện thoại của cô bé, còn Ryoko thì đang ráo riết truy đuổi nó, hơn nữa còn la to: “Bắt, bắt nó ah, bắt ăn trộm!”

Thế nhưng, cô đang la làng chính là tiếng Nhật, “Bắt” và “Ăn trộm” bằng tiếng Trung, nhất thời cô không thể nào nhớ ra nổi là phải nói như thế nào.

Còn Tông Viêm Chu thì vừa chạy, vừa bấm số điện thoại di động của Lý Ân. Rất nhanh, điện thoại đã thông.

“Lý tiên sinh!” Tông Viêm Chu la to: “Tôi phải làm sao đây! Quý, vừa rồi con quý kia biến thành bộ dáng của Âm Huyền, tới giết tôi!”

“Đừng sợ!” Lý Ân lập tức nói.” Trước tiên em cố gắng thoát thân cái đã! Thời gian em có thể trở về nhà trọ còn tới mấy ngày. Trước mắt chuyện em cần làm phải là...”

“Tôi, tôi biết rồi!”

Lúc này, Ryoko vẫn bám sát sau lưng không rời. Đã chạy qua ba bốn con đường, nhưng Ryoko không có chút dấu hiệu nào là sẽ buông tha.

“Trả lại cho tôi! Trả đi động lại cho tôi!”

Những lời này là nói bằng tiếng Trung, những người đi đường xung quanh đã nghe hiểu. Thế nhưng, tuy có không ít người dừng lại xem, nhưng lại không có ai ra mặt bắt ăn trộm.

Tông Viêm Chu thấy Ryoko dốc sức liều mạng đuổi theo mình như vậy, thì cắn răng chui vào một con hẻm nhỏ, hy vọng có thể cắt đuôi cô!

“Điện thoại này là em ăn trộm hả?” Ở đầu bên kia điện thoại Lý Ân đã nghe được tiếng quát tháo.

“À... Tôi cũng hết cách rồi a.”

“Tôi hiểu. Tôi sẽ mau chóng nghĩ ra sinh lộ của huyết tự chi thị lần này. Đây là huyết tự chi thị lần thứ nhất, tuyệt đối không thể nào chỉ có con đường chết!”

Hết quẹo trái rồi lại rẽ phải trong con hẻm nhỏ, Tông Viêm Chu cuối cùng cũng cắt đuôi thành công. Nó vịn vào tường thờ dốc một hơi, chợt thấy... Đứng trước, trên mặt đất, xuất hiện một con búp bê mặc kimono màu đỏ!

Con búp bê kia bỗng nhiên ngồi dậy!

Lập tức, miệng búp bê mở ra, lộ ra một hàm răng sắc nhọn! Đôi đồng tử trong hốc mắt rõ ràng bắt đầu chuyển động, nửa gương mặt bên trái nhất thời biến thành dữ tợn như mặt quỷ!

Búp bê mở miệng nói chuyện.

“Ta... Đến... Tìm... Người... Nè.”

Tiếp theo, búp bê đó bỗng nhiên bẻ tan tành thành một đồng mảnh vỡ. Tông Viêm Chu quá sức ngạc nhiên, không biết đây là chuyện gì. Đúng lúc này, Ryoko đi ra phía trước người nó, mắt trừng trừng khóe nhìn đồng mảnh vỡ của con búp bê kia, bộ dáng hình như vô cùng kinh ngạc.

Cô ngờ ngác đi tới trước, nhặt lên những mảnh vỡ đó, nói:” Cái này... Đây là...”

Ryoko vĩnh viễn không thể nào quên được con búp bê này.

Khi còn nhỏ, có một tấm ảnh mà mẫu thân lưu lại ỉn, nhưng cô đã đem thiêu hủy từ lâu. Trên tấm ảnh đó, chính là một búp bê gái mặc một bộ Kimono màu đỏ chót. Con búp bê đó, là một trong những con bị phụ thân phá hủy, tương đối còn hoàn hảo nhất, mẫu thân đã chụp cho nó một bức hình. Chẳng lẽ cô bé cho là, nếu giữ lại tấm ảnh con búp bê này, tính tình của mình cũng sẽ trở nên giống như phụ thân?”

Dù sao, phụ thân chính là bởi vì búp bê, mới dẫn đến tinh thần thất thường đấy.

Cô rất rõ ràng điểm này.

Thế nhưng, con búp bê trên tấm ảnh đó, như trước vẫn in đậm trong tâm trí cô.

Gần đây, căn nhà ma ở Kamakura, bắt đầu gây chấn động cả nước, nguyên nhân bởi vì quyền sách kia. Tuy phụ thân dựa vào mối quan hệ của mình khiến cho quyền sách đó sau này bị cấm, nhưng mà, sức ảnh hưởng cũng đã trở nên rất lớn rồi.

Gần đây, cô cũng bắt đầu chú ý, những tin tức về căn nhà ma ở Kamakura.

Đối với Ryoko mà nói, căn nhà này chính là một đoạn quá khứ của mình.

Năm 2005, Kamakura, Nhật Bản.

Thời điểm tiến vào căn nhà cũ kỹ mà phụ thân từng ở năm xưa, Ryoko cảm khái không thôi.

Cô đã từng sống ở đây một đoạn thời gian, cũng là nơi mẫu thân lớn lên, cũng chính tại đây, cha mẹ đều...

Thật ra Yukiko nói cũng hơi quá, hàng xóm quanh đây căn bản có không ít người không tin chuyện ma quỷ. Hơn nữa, nói là cả ngày lẫn đêm đều nghe thấy tiếng khóc thảm thiết, thì đúng là tin đồn bịa đặt.

Đặt một bó hoa bách hợp ở trước cửa nhà, Ryoko ngồi xổm xuống, đập hai tay vào nhau, nhắm mắt lại yên lặng mặc niệm cha mẹ. Cường đạo lúc trước

sát hại cha mẹ, đến nay vẫn chưa bị bắt. Ryoko cho đến lúc này, vẫn luôn hy vọng những tên cường đạo đó sớm ngày đền tội, nhưng ông trời không chiều lòng con người, bọn chúng đến nay vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

“Norihiko đại ca,” Sau khi đứng lên, Ryoko nói với anh:”Đưa giúp em bình rượu đi.”

Odakiri Akira đã từng nói với Ryoko, Shinozaki Kang Yi thích nhất là uống rượu sake.

Norihiko gật nhẹ đầu, nói:”Được. Để anh lấy cho em.”

Nhận lấy bình rượu sake, vặn mở nắp bình, Ryoko đem rượu rót xuống trước cửa căn nhà cũ kỹ đồ nát này. Theo dòng rượu chảy xuống, nước mắt Ryoko, cũng dần dần lăn xuống.

Sao lúc đó tinh thần phụ thân lại trở nên thất thường như vậy? Rốt cục là bởi vì sao?

Phụ thân nói, những con búp bê mà ông chế tác đã phát sinh biến hóa, cuối cùng là biến hóa gì? Còn những hiện tượng ma quái sau đó nữa là sao?

“Ryoko.” Norihiko vỗ nhẹ bờ vai của cô, nói:” Vào nhà đi.”

Ổ khóa đã hoen rỉ mục nát, có cũng như không.

Trên thực tế, căn nhà này vốn là của cha mẹ Eiko, trên danh nghĩa thuộc về nhà Miki. Nhưng mà người của gia tộc Miki, bởi vì truyền thuyết ma quỷ kia, nên không có người nào tình nguyện đến tiếp quản món bất động sản xui xẻo này, bán cũng bán không được, cuối cùng cứ bỏ hoang nó như vậy.

Lúc trước, bất luận là người của nhà Shinozaki hay nhà Miki, đều không có ai ra mặt thu nhận Ryoko. Nhưng sau khi cô được quan chức cấp cao Bộ giáo dục là Odakiri Akira thu làm đường nữ, thì cả đám người này lại mặt dày tìm đến cô nhờ giúp đỡ. Ryoko đương nhiên mặc kệ bọn họ, đối với họ hàng nội ngoại, nhiều năm qua hoàn toàn không qua lại. Cô một mực, chỉ coi mình là người của nhà Odakiri.

Sau khi làm cho cánh cửa bung ra, tiến vào. Hành lang lóng lánh theo mỗi bước đi đều phát ra tiếng “Xoẹt xoẹt ~ xoẹt xoẹt ~”, khiến cho người ta lo lắng nếu dùng lực quá mạnh đập xuống, thì sẽ giẫm vỡ.

“Thật đúng là quá cũ nát a.” Norihiko không khỏi thốt lên:” Mạng nhện cũng nhiều quá.”

Trong không khí toàn là bụi, mắt thường cũng có thể nhìn thấy vô số hạt li ti. Norihiko vẫy vẫy tay xua đi những đám bụi này, nói với Ryoko:” Ryoko, về tới nhà em cảm thấy thế nào?”

Nhưng Ryoko lại đang chăm chú quan sát khắp nơi, hoàn toàn đắm chìm vào nó.

Đây chính là căn nhà mà lúc nhỏ cô đã từng sống một đoạn thời gian ah.

Ryoko đối với nơi này, một chút ký ức lại đều không có.

Không ngừng đi lại khắp nơi, cô nhìn thấy một cái cửa kéo.

Khi cánh cửa kéo kia chậm chậm bị đẩy ra, cái cô nhìn thấy chính là một căn phòng được lót bằng khoảng hai mươi tám chiếu Tatami.

Ryoko đi vào.

Rất nhanh cô đã thấy, trong góc căn phòng, có mấy con búp bê vứt ở đó. Trên mặt, còn có một vết nứt.

“ Là nó... Trong tấm ảnh mà mẹ đã cho em.”

Ryoko nhặt lên một con búp bê mặc bộ kimono màu đỏ chót, không khỏi cảm thán:” Không ngờ, vậy mà nó vẫn còn nằm ở chỗ này, cũng đã rất lâu rồi.”

Chính là nó.

Khiến cho thần trí phụ thân trở nên thất thường, nếu như, khi đó phụ thân không cùng mẫu thân trở về Kamakura, mà ở lại Nagoya tiếp tục buôn bán búp bê thì..., có lẽ mọi chuyện không may đã không xảy ra rồi.

Nhưng mà, đó căn bản là chuyện không thể thay đổi nữa rồi.

“ Ryoko, đây là búp bê mà phụ thân của em làm à?” Norihiko đi tới nói:” Hàng năm đến tết con gái, trong lúc xếp những con búp bê lên, thì em luôn nhắc đến phụ thân của mình đó nha.” (Tết con gái Nhật: Ngày lễ dành cho các bé gái Nhật Bản có tên gọi là Hinamatsuri được tổ chức vào ngày 3/3. Lễ hội này còn được biết đến với tên Ngày lễ Búp bê do trong dịp này, các gia đình Nhật Bản thường bày biện những con búp bê rất đẹp làm theo kiểu truyền thống. Họ mong muốn các bé gái sẽ lớn lên khỏe mạnh, xinh đẹp và thông minh.-Cốc – nguồn: Internet )

Tại Nhật Bản, đặc trưng lớn nhất của Tết con gái, chính là bài trí búp bê. Rất nhiều búp bê mặc cung trang lễ phục, nơi trưng bày là một lễ đàn cao từ ba đến bảy tầng, còn bé gái thì căn cứ theo trình tự mỗi tầng, mà xếp các búp bê lên. (Ở tầng cao nhất có hai búp bê vua và hoàng hậu mặc trang phục long

lấy. Ở tầng thứ hai, người Nhật bày 3 búp bê cung nữ có nhiệm vụ là rót rượu sake cho nhà vua và hoàng hậu. Tầng thứ ba có 5 nam nhạc công. Họ cầm trong tay những nhạc cụ khác nhau như trống và sáo. Một búp bê nam cầm quạt chính là ca sĩ của bữa tiệc cung đình. Tại tầng thứ tư, người Nhật bày hai búp bê đại thần, một người già và một người trẻ. Họ thường mang cung tên trong tay. Còn ở tầng thứ năm, có 3 búp bê samurai làm nhiệm vụ bảo vệ vua và hoàng hậu. Các tầng sáu và bảy được bày biện nhiều loại đồ dùng khác nhau, thể hiện sự sang trọng ở hoàng cung. Các bộ búp bê đều được bày theo trình tự rõ ràng như vậy. Tuy nhiên, không phải gia đình nào cũng có thể sắm được cả bảy tầng đúng như nghi thức mà thường đơn giản hóa đi, chỉ bày những tầng cơ bản nhất ở trên cùng. - Cốc – nguồn: internet)

“Vâng.” Ryoko nắm chắc con búp bê mặc kimono màu đỏ chót đỏ trong tay, nói:” Con búp bê này, mẫu thân đã từng chụp ảnh của nó cho em xem.”

“Hả? Vậy à? Xem ra bà ấy rất thích con búp bê này ah.”

Ryoko chăm chú nhìn đôi mắt của con búp bê mặc kimono màu đỏ. Con búp bê này quả thực được chế tác rất hoàn hảo, Những con búp bê lúc nhỏ Ryoko từng chơi, căn bản không thể so sánh được. Đôi mắt của búp bê này, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng sống động, phảng phất đây không phải là một vật chết, mà là một con người thực sự đang tồn tại.

Đến tận cùng, vì sao con búp bê này lại khiến cho phụ thân có biến hóa to lớn đến như thế? Đến tận cùng là vì sao?

Con búp bê này có thứ mà lực gì tồn tại bên trong nó?

Ryoko thả con búp bê trở lại trên mặt đất, nói:” Đại ca, chúng ta, đi thôi.”

“Ừ, được.”

Đi ra khỏi căn nhà đó, Ryoko ngoảnh đầu nhìn lại thêm lần nữa.

Vong linh cha mẹ thực sự vẫn tồn tại đến giờ phút này sao?

Tiếp theo, đại khái cứ đi mười bước, thì Ryoko lại quay đầu nhìn một cái. Cho đến khi, căn nhà đó hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

“Đại ca.”

“Hả? Chuyện gì? Ryoko?”

“Sau này chắc em sẽ không đến đây nữa.”

Thật ra từ lúc còn nhỏ, Ryoko đã nghĩ đến một việc.

Giết chết cha mẹ, có thật là cường đạo hay không?

Có khi nào, chính là thứ mà phụ thân vô cùng kiêng kỵ, là những con búp bê mà ông ấy lúc nào cũng nói “chúng sống” hay không?

Bất quá, cẩn thận nghĩ lại thì thấy, những thứ đó đều chỉ là do mình tưởng tượng mà thôi. Loại chuyện này, căn bản không có khả năng phát sinh.

Nhưng mà, vừa rồi đôi mắt của con búp bê mặc kimono màu đỏ đó, lại hoàn toàn khắc sâu vào trong tâm trí của Ryoko, phảng phất giống như là đã cắm rễ ở trong đầu cô rồi.

Cho đến tận bây giờ, Ryoko cũng không cách nào quên được.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.4 - Chương 10: Lời thề ứng nghiệm

Đêm khuya, hơn 11h. Norihiko vào Ryoko rốt cục về tới Nagoya.

“Không ngờ đã muộn như vậy.” Odakiri Norihiko đang lái xe nhìn con đường phía trước, nói với Ryoko ngồi ở ghế phụ lái bên cạnh:” Bất quá, cuối cùng cũng đã về tới rồi.”

“Norihiko đại ca.” Ryoko cười nói với anh:” Cảm ơn anh.”

Norihiko mỉm cười trả lời:” Ừ, đúng rồi a, em..”

Đúng lúc đó, bi kịch đã xảy ra.

Đột nhiên xe bị nghiêng đi trong chớp mắt, tiếp theo lộn vòng trên mặt đất, từng vòng từng vòng quay cuồng trước khi rơi xuống mặt đất.

Sự cố đột ngột phát sinh, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Norihiko từ vong tại chỗ, nguyên nhân tử vong chính là xương đầu đã bị đập trúng chỗ trí mạng. Còn Ryoko cũng lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, các bác sĩ đã phải dốc hết sức bên bàn phẫu thuật, mới có thể giữ lại một mạng cho cô. Nhưng phải qua hết hai tháng, cô mới tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy, chính là Yukiko. Lúc đó chị ấy cơ hồ đã khóc khô hết nước mắt, đang giúp cha mẹ lo liệu tang sự. Norihiko chết, khiến cha mẹ bị đá kích đến gần như ngã quỵ.

Nguyên nhân tai nạn, cuối cùng vẫn không điều tra ra. Lý do chủ yếu là vì chiếc xe đã bị phá hủy vô cùng nghiêm trọng, mà lúc đó Norihiko lái xe tốc độ cũng không nhanh, kỹ thuật lái xe của anh ấy cũng rất tốt, vậy thì tại sao đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy?

Sau khi chuyện này được giới truyền thông loan tin, một ít phóng viên hiếu kỳ đã đào ra thông tin họ đang trở về từ ngôi nhà xảy ra án mạng Shinozaki, cùng với những truyền thuyết ma quỷ xung quanh ông ấy. Bởi vậy, câu chuyện đó vốn chỉ là truyền thuyết ma quỷ đồn đại ngoài đường phố, bỗng chốc có độ tin cậy cực cao, cũng hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Về sau, câu chuyện đó được biên tập đưa vào trong quyển sách kia, chính là do sự cố này dẫn đến. Cũng bởi vậy, mà chương trình linh dị Nhật Bản kia mới vào căn nhà đó để làm phóng sự.

Mà giờ khắc này, mảnh vỡ búp bê kia, đang nằm trong tay Ryoko.

“Cái này...” Ryoko nhặt lên những mảnh vỡ, nói với Tông Viêm Chu: “Đây là gì, anh biết không?”

Tông Viêm Chu có chút ngạc nhiên, hỏi: “Cô... Chẳng lẽ cô từng nhìn thấy con búp bê này?”

“Ừ. Đã từng nhìn thấy. Con búp bê này, là tác phẩm lúc sinh tiền của phụ thân tôi.”

Nghe thấy câu này, Tông Viêm Chu tức khắc tỉnh táo cả người!

Có lẽ, cô ấy có phương pháp để tìm ra sinh lộ!

Cô đem những mảnh vỡ kia thu lại, nói: “Tôi nghĩ, cái thứ đã nhập vào ‘món đồ’ này đã đi rồi a. Tạm thời bây giờ, anh không cần sợ ‘nó’ nữa.”

“Hả?”

Ryoko tiếp tục nói: “Năm năm qua, tôi đã dùng rất nhiều thời gian, để nghiên cứu tất cả những chuyện có liên quan đến hiện tượng linh dị.”

Nghe xong những lời này, Tông Viêm Chu tức khắc mừng rỡ! Xem ra cô ấy là “người trong nghề” ah!

“Anh có nghe được tiếng Nhật không? Tôi là người Nhật Bản.”

“À. Có học qua một chút, nhưng mà muốn nghe hiểu thì có chút khó khăn. Không phải cô biết nói tiếng Trung sao?”

“Thật ra tôi nói không tốt lắm,” Ryoko nói: “Nếu anh biết nói tiếng Nhật thì sẽ tốt hơn. Được rồi, trước mắt anh cứ đi theo tôi. Đúng rồi, có thể trả tôi điện thoại di động trước không?”

“Ah, được, được.”

Tông Viêm Chu trả điện thoại di động lại cho cô, sau đó cô đem điện thoại cẩn thận cất đi, nói: “Đi thôi, trước mắt anh đi theo tôi. Về con búp bê này, tôi cũng muốn hỏi anh một số chuyện.”

Trên đường đi, Tông Viêm Chu đem chuyện mình thề thệ nào, vì sao lại dẫn đến chuyện gặp quỷ hồn, từ đầu đến cuối kể cho Ryoko nghe. Ryoko tựa hồ phải cố hết sức mới nghe hiểu, có những câu Tông Viêm Chu phải dùng đến tiếng Nhật lỗm bỗm của nó nhắc lại một lần.

“Anh thề độc, nếu như kết quả kỳ kiểm tra về tranh mà thất bại thì..., quỷ sẽ đến tìm anh? Anh thật sự thề như vậy sao?” Ryoko dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn nó, nói: “Người Châu Á chúng ta không phải có câu nói ‘Trên đầu ba thước có thần linh’ hay sao? Sao có thể tùy tiện thề như vậy.”

“Tôi cũng hối hận muốn chết, thế nhưng mà không có cách nào ah.” Tông Viêm Chu than thở.

Chuyện về nhà trọ, nó không có nói cho Ryoko. Dù sao, chuyện này quá mức đáng sợ, đã vượt qua khỏi trình độ tiếp nhận hiện tượng linh dị của người bình thường, chỉ sợ cô ấy sẽ không tin, còn mình thì không thể dẫn cô ấy đến nhà trọ để chứng minh.

Ryoko và Tông Viêm Chu, về tới khách sạn của cô. Tông Viêm Chu cũng bội phục lá gan của cô gái này, muộn như vậy mà dám dẫn một người xa lạ không quen biết vào khách sạn?

“Ừm, này, Odakiri tiểu thư,” Tông Viêm Chu lo lắng hỏi: “Cô nói xem, có biện pháp nào để tránh khỏi bị quỷ hồn này đuổi giết hay không? Cô chắc là biết mấy thứ đó a? Theo như cô nói, búp bê kia là do phụ thân cô làm, như vậy phụ thân cô có nói dùng cách nào để khắc chế búp bê đó không?”

“Tôi không biết. Bất quá, sau khi nghe anh kể, đại khái đã có chút ít đầu mối. Điều này cũng có điểm chung với nghiên cứu của tôi trong năm năm qua. Tuy không thể đoán chắc trăm phần trăm có thể cứu anh, nhưng mà, có lẽ có cơ hội.”

“Thực... Thực sao?” Tông Viêm Chu lập tức nhìn Ryoko đầy vẻ chờ mong, dù chỉ có một hai phần trăm thành công, nó cũng nhất định cũng phải biết, cách đào tẩu thế nào!

“Tôi đại khái đã hiểu rõ tình huống của cha mình. Cha tôi sở dĩ yêu thích chế tác búp bê, đó là bởi vì từ lâu, ông ấy đã có dự định thao túng. Hành động của búp bê hoàn toàn được làm ra theo ý muốn của con người, còn nghệ nhân chế tác búp bê thì giống như là quốc vương vậy, trực tiếp chi phối hành động của bọn chúng.”

“Như vậy à...”

Sau khi vào khách sạn, tiến vào phòng của Ryoko, cô đóng cửa lại, bật đèn lên, đi đến trước bàn, trút những mảnh vỡ búp bê lên mặt bàn.

“Cô nói có cách, là cách gì?” Tông Viêm Chu khẩn trương hỏi.

Cùng thời gian đó, tại Học viện mỹ thuật. Lý Ân và Doanh tử Dạ đang đi tới ký túc xá giáo viên, tìm vị Trang lão sư kia.

“Tìm Trang lão sư à? Ông ấy ở ký túc xá giáo viên số 3. Chắc là bây giờ ông ấy vẫn còn thức đó?”

Trước mắt, chỉ có thể đi tìm vị Trang lão sư kia, thử nhờ ông ấy sửa đổi kết quả thi xem sao! Vì ban ngày ông ấy đi ra ngoài công tác, liên lạc hoài mà không được, nên buổi tối mới đến trường học tìm thử.

Lúc này, Lý Ân cầm cuốn sách Linh dị Nhật Bản kia, nói: “Sao lại trùng hợp như vậy? Odakiri Yukiko vừa hay cũng có xem qua sự kiện linh dị này?”

“Cô bé tựa hồ đặc biệt quan tâm đến vụ này.” Doanh Tử Dạ chỉ vào trang sách nói: “Rõ ràng mấy trang này đã bị lật đến mòn góc, hơn nữa ghi chú cũng nhiều nhất.”

“Hoàn toàn chính xác.” Lý Ân gấp cuốn sách lại, nói: “Đúng rồi, em nói là nhận được điện thoại của người nhà Odakiri Yukiko đúng không? Sao tự nhiên lại đến Trung Quốc tìm cô ấy vậy?”

“Tôi đã gửi một tin nhắn gạt bọn họ, tránh để bọn họ tiếp cận nhà trọ đấy.”

“Ừ, như vậy là tốt rồi.”

Hai người bước đi như bay, rất nhanh đã đến Ký túc xá giáo viên số 3.

“Hiện tại còn sống, chỉ có một mình Tông Viêm Chu.” Lý Ân than thở nói: “trong phòng ba người kia huyết tự đều biến mất, Tông Viêm Chu có thể sống qua đêm nay hay không, cũng rất khó nói!”

Sau khi đi vào ký túc xá giáo viên, hai người nói mình là ca ca và tỷ tỷ của sinh viên, đến tìm Trang Dương lão sư khoa hội họa. Bởi vì Lý Ân nói có chuyện hệ trọng, cho nên vị quản lý ký túc xá liền phá lệ dẫn hai người vào đi tìm Trang lão sư.

“Trong điện thoại của Odakiri Yukiko còn có ghi chép gì không?”

“Ừm, không có. Tự anh xem đi.”

Lý Ân nhận lấy điện thoại, tùy tiện liếc qua một cái, bỗng nhiên, bước chân ngừng hẳn.

Quản lý ký túc xá và Doanh Tử Dạ đều quay đầu, còn chưa kịp mở miệng hỏi chuyện gì, Lý Ân đã ngắt đầu, nói với Doanh Tử Dạ: “Doanh... Doanh tiểu thư...”

Ryoko từ trong túi xách lấy ra mấy trang giấy được gấp làm tư, đưa cho Tông Viêm Chu trước mặt, nói: “Anh xem mấy tờ giấy này, sẽ hiểu.”

Tông Viêm Chu hồ nghi nhận lấy mấy trang giấy đó, mở ra từng tấm từng tấm một. Tổng cộng là bốn tấm.

Mỗi một trang giấy, tiêu đề đầu trang đều viết cùng một hàng chữ.

“Học Viện Mỹ Thuật – Sơ yếu lý lịch sinh viên.”

Trên những tấm giấy này, đều có vết máu nhuộm đỏ!

“Số điện thoại này,” Lý Ân chỉ vào nhật ký cuộc gọi, số của Ryoko gọi tới, kinh ngạc nhìn Doanh Tử Dạ nói, “Lúc trước tôi có xem điện thoại của An Tử, và cố nhớ thật kỹ số máy lạ đã gọi vào hòi đường đến nhà của cô bé!”

Bốn trang giấy này, rõ ràng lúc trước trường học đã gọi điện báo cho Tông Viêm Chu rằng chúng nó đã bị lấy mất, đó chính là bốn cái sơ yếu lý lịch của Liễu Nguyên Tân, An Tử, Khang Âm Huyền và Tông Viêm Chu!

Nó ngẩng đầu nhìn lên, Ryoko trước mặt, mái tóc dài của cô càng lúc càng mọc dài thêm, đã che phủ hoàn toàn hai mắt. Trên người cô, đã khoác lên một bộ kimono màu đỏ chói! Bàn tay duỗi ra từ trong ống tay áo kimono, trở nên sắc bén như móng vuốt dã thú, xương cốt toàn thân cũng bắt đầu phát ra những âm thanh vụn xoắn nứt gãy, thân thể cũng càng lúc càng cao, cơ hồ muốn chạm đến trần nhà.

Ryoko, trong vụ tai nạn xe đó, cũng giống như Norihiko, đều là tử vong tại chỗ. Nhưng sau khi chết, cô vẫn còn lưu luyến nhân gian, lúc thì ở Nagoya lúc thì ở trong căn nhà ma tại Kamakura kia, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cho truyền thuyết ma quỷ ở đây càng ngày càng thêm nghiêm trọng.

Cô nhập vào búp bê mà lúc sinh tiền phụ thân mình chế tác, như trước về sống trong nhà Odakiri.

Tất cả cũng vì, dù cho đã biến thành quỷ, thì cô vẫn không chịu vứt bỏ những ám ảnh cố chấp ở trong lòng của mình.

Phụ thân Ryoko, năm đó hoàn toàn là mắc chứng bệnh hoang tưởng, nên mới nhìn búp bê mà sinh ra ảo giác như người thật. Ông và vợ, thực tế đúng là bị cường đạo sát hại. Norihiko sở dĩ xảy ra tai nạn xe cộ, cũng hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng mà vong linh Ryoko vẫn cứ muốn tồn tại ở thế gian, không muốn ly khai, không muốn biến mất.

Thời điểm bốn người Tông Viêm Chu thoát lời thề độc, vong linh Ryoko, liền đến Trung Quốc, ứng nghiệm nội dung của lời thề đó, đến tìm bọn họ!

Tiếp theo, Ryoko gio đôi tay khủng bố đó lên, nhắm Tông Viêm Chu trước mặt đánh tới!

Lúc này, tại nhà trọ, trong căn hộ của Tông Viêm Chu.

Huyết tự chỉ thị trên vách tường, bắt đầu từ từ rút đi, hoàn toàn biến mất.

\*\*\*\*HẾT QUYỂN 4\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.5 - Chương 1: Huyết tự mới, Ngân Nguyệt đảo

Hoa Liên Thành nắm chặt phi tiêu trong tay, nhắm vào tấm bia treo trên vách tường trước mặt, chột phóng mạnh tới trước!

Ngay giữa hồng tâm!

“Dạo này càng phóng càng chính xác hơn đó nha.” Thê tử của Liên Thành là Y Hàm bưng một ly nước trái cây đi tới, đặt lên bàn, chậm chậm đi về phía trước. Sau đó, cô vòng tay ôm lấy eo Liên Thành, nói: “Sau khi vào nhà trọ này sống, cũng may lúc nào cũng có anh ở cạnh em. Nếu không, em thật không biết làm cách nào để chống đỡ nữa.”

Liên Thành nắm lấy cánh tay trắng mịn của vợ, nói: “Yên tâm đi tiểu Hàm, anh sẽ mãi mãi bên cạnh em đây. Ai cũng không thể tách rời chúng ta đâu.”

Sau khi vào nhà trọ này sống, lúc nào cũng là cử tử nhất sinh, chỉ nhờ may mắn mới có thể sống đến hôm nay. Ngoài ra còn dựa rất lớn vào, những kinh nghiệm mà Hạ Uyên truyền đạt lại cho hai người bọn họ. Còn sau khi Lý Ân đến nhà trọ, thì Liên Thành liền phát hiện hần thông mình không kém Hạ Uyên chút nào, cho nên mới tạo quan hệ tốt với hắn, hy vọng hắn có thể trợ giúp mình và thê tử, sống đến thời điểm huyết tự lần thứ mười.

Nhất định phải sống sót... Đây cũng là lời mà Liên Thành thề với thê tử.

Lúc trước, nếu như không dẫn tiểu Hàm đến thành phố K. Nếu như, không có yêu cô ấy, thì ngày hôm nay cũng sẽ không đem tới cho tiểu Hàm nỗi thống khổ vô tận này.

Hoa Liên Thành, vốn làm trong một công ty tổ chức hôn lễ tại thành phố S. Y rất trẻ tuổi, lại có quan hệ rất tốt với các đồng nghiệp, tính tình hào phóng, cũng rất đẹp trai, cho nên trong công ty có rất nhiều nữ đồng nghiệp thâm yêu mến y. Y cũng rất thích công việc tổ chức hôn lễ này, nếu như, không xảy ra chuyện đó, thì y vẫn là một nhân viên tổ chức hôn lễ bình thường mà thôi.

Mùa hè ba năm trước. Công ty nhận được một hợp đồng vô cùng lớn, sự kiện khiến cho cả thành phố S cực kỳ chú ý, đó là Khổng gia và Y gia kết quan hệ thông gia. Chủ rể chính là Khổng Thiên, con trai của ông trùm bất động sản ở thành phố S Khổng Hành Minh, còn cô dâu chính là thiên kim của chủ tịch Y Văn Khâm sở hữu công viên giải trí Viên Minh Nguyệt lớn nhất thành phố S, tiểu thư Y Hàm. Song phương đều là gia tộc nổi tiếng ở thành phố S, hôn lễ này tự nhiên là thu hút ánh mắt của rất nhiều người, cũng vô cùng phô trương. Công ty không dám lơ là chút nào, yêu cầu Liên Thành phụ trách tổ chức sự kiện hôn lễ này.

Đối với việc tổ chức hôn lễ, Liên Thành lúc nào cũng xem trọng ý kiến của bản thân nhân vật chính, cho nên mới cùng chủ rể và tân nương gặp mặt để thương thảo kế hoạch tổ chức. Khổng Thiên là một người tương đối khéo ăn nói, còn Y Hàm thì có ngoại hình dịu dàng khiến người ta yêu thích, nhưng



lại khá hướng nội, trong lúc bàn bạc, cô chỉ trả lời một cách máy móc, mà không có sự hồ hởi khi chuẩn bị kết hôn. Lúc ban đầu, Liên Thành còn tưởng cô không hài lòng với kế hoạch tổ chức của mình, nên cảm thấy rất bất an.

Căn cứ theo ý kiến của hai nhà Khổng – Y, hôn lễ phải được tổ chức long trọng nhất từ trước đến giờ, tuyệt đối không thể làm mất đẳng cấp, tiền tuyệt đối không thành vấn đề. Phong cách tổ chức hôn lễ của Liên Thành, lại không dùng sự xa hoa để làm nhân tố chủ đạo, mà y lại rất thích dùng những sự mộc mạc nhưng giàu ý nghĩa, tượng trưng cho sự chúc phúc đối với tân lang và tân nương. Chủ rể Khổng Thiện thì cho rằng, hôn lễ phải cực kỳ xa hoa, còn Y Hàm thì từ đầu tới cuối chỉ là bộ dáng thờ ơ.

Bởi vì không hiểu rõ thái độ của tân nương thế nào, nên khiến Liên Thành rất bất an. Cho đến lúc này y đã tổ chức qua không biết bao nhiêu tiệc cưới, mỗi một lần đều khiến cho tân lang tân nương vô cùng hài lòng. Y cảm thấy, hôn lễ là nghi thức quan trọng nhất trong đời mỗi người, đương nhiên không thể qua loa, cho nên, y luôn cho rằng, phải làm cho cả chú rể và cô dâu cùng thỏa mãn, thì mới gọi là tổ chức thành công, hạnh phúc thực sự không phải chỉ dựa vào tiền là có thể tạo nên.

Cho nên y quyết định, phải hỏi riêng ý kiến của Y tiểu thư một chút. Y đoán có thể là do lúc đó có Khổng tiên sinh, nên có những lời cô không tiện nói. Sau khi liên hệ với cô, Y Hàm đã đáp ứng. Vì vậy hai người gặp mặt tại một nhà hàng. Liên Thành đưa ra bản kế hoạch tổ chức hôn lễ mới được chỉnh sửa lại, nói với Y Hàm:” Y tiểu thư, tổng hợp ý kiến của hai người, phần kế hoạch này là bản mới nhất, hôn lễ sẽ được cử hành ở địa điểm nghỉ dưỡng nổi tiếng Ngàn Nguyệt đảo.”

“Anh, không cần thiết phải tổ chức buổi hôn lễ hoàn hảo như vậy.” Y Hàm tiếp tục thốt ra những câu kinh người, nói:” Tôi, căn bản không thích hôn lễ này. Cái gì mà hôn lễ, rõ ràng chỉ muốn khoe khoang bản thân mà thôi. Nhưng mà, có nhất thiết phải đem con gái mình ra làm tiết mục khoe khoang không?”

Liên Thành nhất thời ngây ngốc, một lát sau mới có phản ứng, hỏi:” Y tiểu thư... Ý của cô là...”

“Tôi vốn không muốn gả cho anh ta! Cái gì mà người thừa kế sản nghiệp lớn, bất quá chỉ là một thiếu gia giời ăn chơi mà thôi! Tôi không có bất cứ hứng thú nào với anh ta! Chỉ gặp qua vài lần thì muốn sắp xếp cho chúng tôi kết hôn, làm vậy là ý gì chứ!”

“Nhưng, nhưng mà, Y tiểu thư...”

“Anh có thể thiết kế một hôn lễ làm cho cha mẹ tôi mất hết mặt mũi không? Ví dụ như đặt quả bom trong cái bánh ngọt giả hay đại loại vậy. Ah, đúng rồi, anh đã cầm tiền của cha mẹ tôi, đương nhiên là phải ngoan ngoãn nịnh bợ bọn họ rồi, coi như tôi nói nhầm đi...”

“Không phải đâu,” Liên Thành lại rất chân thành nói, “Tôi... tôi cho rằng, nếu kết hôn với người mà mình không thích, thì hôn lễ dù có xa hoa long trọng đến cỡ nào cũng không có ý nghĩa gì cả. Tôi, đã từng tổ chức hôn lễ cho rất nhiều cặp đôi. Với tôi mà nói, cái mà tôi muốn nhận lại không phải là tiền bạc, mà là những nụ cười hạnh phúc của tân lang và tân nương!”

Sâu trong lồng ngực, con tim đột nhiên phát ra cơn đau kịch liệt, khiến Liên Thành từ trong hồi ức bừng tỉnh, y lập tức cố gắng chịu đựng, ôm lấy ngực trái, gần như đồng thời, Y Hàm cũng cảm thấy đau đớn. Hai người họ sống chung một căn hộ, cho nên mỗi lần xuất hiện huyết tự chỉ thị thì đều phải đồng thời chấp hành.

Trên vách tường, đột ngột xuất hiện những hàng huyết tự:” Vào ngày 12 tháng 11, từ thành phố S tiến ra biển, đến khu nghỉ dưỡng Ngàn Nguyệt đảo, ở đến 12h30’ trưa ngày 14. Vé khuyến mãi 3 ngày du lịch miễn phí trên đảo đã để trong túi áo trong tủ quần áo.”

Ngàn Nguyệt đảo?

Liên Thành kinh ngạc. Sao lại có thể trùng hợp như vậy? Ngàn Nguyệt đảo, hồi đó vốn là nơi sẽ diễn ra hôn lễ của Khổng Thiện và tiểu Hàm!

Vậy mà... Lại đến nơi đó chấp hành huyết tự chỉ thị sao? Lại nói, sau khi rời khỏi thành phố S, y vẫn tiếp tục nghe ngóng tin tức của hai nhà Khổng Y. Lúc đó song phương đều tuyên bố, phải toàn lực tìm ra bọn họ, đến giờ còn chưa bị bắt trở về, nguyên nhân lớn nhất là vì đã tiến vào nhà trọ này. Nếu không, Liên Thành đã bị khép tội bất cóc rồi bị bắt từ lâu.

Dù là thế nào, thì Ngàn Nguyệt Đảo, cũng nhất định phải đi. Thế nhưng nếu gặp phải một vài người không nên gặp thì...

Nghĩ tới đây cũng đáng sợ! Chuyện về nhà trọ tuyệt đối không có ai tin, vậy nên, nếu như tiểu Hàm bị bắt trở về nhà thì..., bất luận là trong lúc đang chấp hành huyết tự chỉ thị, hay là lúc bình thường, cũng đều có thể bị nhà trọ giết chết!

Cùng lúc đó, nhận được huyết tự chỉ thị, còn có năm người.

“Sao có thể?” Lý Ân ngạc nhiên nhìn huyết tự trên vách tường trước mặt, thì thảo nói:” Ngàn Nguyệt đảo, từ U Thủy Thôn trở về còn chưa tới nửa năm, đã lại nhận được huyết tự chỉ thị?”

Bất quá nếu nghĩ kỹ, cũng không phải khó lý giải. Bởi vì tổng số hộ gia đình trong nhà trọ, hiện tại đã giảm xuống nghiêm trọng rồi. Cho nên, người chấp hành huyết tự chỉ thị liên kè, cũng không có nhiều lựa chọn. Huyết tự chỉ thị có thời gian giãn cách dài, chỉ xảy ra trong trường hợp số lượng hộ gia đình tương đối nhiều.

Huyết tự chỉ thị lần thứ năm! Nếu có thể vượt qua, thì, sau này khi chấp hành xong huyết tự chỉ thị, liền có thể trực tiếp trở về nhà trọ, đồng thời cũng cân bằng kỷ lục của Hạ Uyên!

Ở căn hộ bên cạnh, Doanh Tử Dạ cũng đang xem huyết tự mới xuất hiện, yên lặng không nói.

Cùng một thời gian, hàng xóm của Hạ Uyên ngày xưa, tóc nâu để xoăn, mặt đeo mắt kính, Âu Dương Tinh đang nhìn huyết tự chỉ thị trước mặt. Sau khi xem xong, huyết tự chậm chậm rút đi, còn cô tức thì đi lại tú quần áo, từ trong túi một cái áo khoác rút ra tấm vé khuyến mãi. Trên tấm vé khuyến mãi ghi rất rõ ràng, chuyến nghỉ dưỡng lần này, chỉ có bảy người may mắn được ở miễn phí ba ngày, hơn nữa trong ba ngày này cũng chỉ có bảy người này ở trong khu nghỉ dưỡng.

“Bảy người.” Âu Dương Tinh nắm chặt tấm vé khuyến mãi trong tay, nói: “Nói như vậy, thì lần này có đến bảy chủ hộ tham gia sao? Nhà trọ, chẳng lẽ còn ngại số lượng hộ gia đình hiện tại chưa đủ ít sao?”

Lúc này, tại căn hộ 906, một anh chàng có bộ dáng như là sinh viên, đang chăm chú xem TV ở trước mặt. Trong đó, đang chiếu một bộ phim tình cảm Nhật bản... Phim AV.

“Quá đỉnh ah, chỉ tiếc là so với Sora Aoi thì vẫn nhỏ hơn một chút.” Anh chàng sinh viên này dán mắt dính chặt vào màn hình, nhìn nam nữ diễn viên chính đang nhiệt tình “làm việc” trên bàn ăn, nữ chính không ngừng tru lên như heo bị chọc tiết, nếu mà nhắm mắt lại nghe, có khi còn tưởng là đang xảy ra bạo hành gia đình.

Sau khi hết phim, nó lấy chiếc đĩa ra, bỏ lại trên kệ, nghĩ thầm: lần trước đến tiệm DVD kia, ông chủ hứa chắc cú tháng sau khẳng định sẽ có hàng Sora Aoi không che, không biết là có thật hay không. Ừm, đành phải tiếp tục luyện bộ Ran Asakawa này thôi, tiếc là Ai Iijima đã chết vào năm 2008, không còn phim mới của cô ấy để xem nữa.

Anh chàng sinh viên này tên là Tô Lăng, mọi người đều gọi nó là “A Tô”, bất quá ở sau lưng ai cũng gọi nó là “sắc lang”, vừa hay cũng đối ứng với cái tên của nó. Nó là một người vô cùng nghiện phim AV, nghe nói không có nữ diễn viên JAV nào mà nó không biết tên, trong nhà đĩa phim AV xếp thành từng hàng. Thậm chí đã vào sống ở một nơi như tòa nhà trọ này, vậy mà nó vẫn giữ thái độ “sắc lang bất luận sống ở đâu cũng là sắc lang”, vẫn tiếp tục xem (tên của anh này là Lăng; nghĩa là trong sáng, haiz, anh ấy quá trong sáng...nên mọi người mới gọi là “sắc lang”)

Ngay lúc nó vừa cất chiếc đĩa Ran Asakawa kia lên kệ, vị trí trái tim đột nhiên truyền tới cảm giác cực kỳ bỏng rát! Lập tức, nó nhìn thấy trên vách tường xuất hiện những dòng huyết tự.

“Ngân... Ngân Nguyệt đảo...” Nó thở dốc một hơi, nói: “Đi tới đó... ah...”

Tiếp theo, bảy người theo thông lệ tụ tập ở dưới lầu.

Thời điểm A Tô xuất hiện, sắc mặt Âu Dương Tinh nhất thời khê biến, phản ứng đầu tiên chính là: lần này đi Ngân Nguyệt đảo, tuyệt đối không thể mặc váy! Lúc đi tắm, nhất định phải đóng cửa sổ thật kỹ! Đứng rồi, còn phải thường xuyên kiểm tra xem trong phòng có bị gắn camera quay trộm không!

Sau khi Lý Ân xuất hiện, tất cả cảm thấy an tâm một chút. Vị tân lâu trưởng này, không có chỗ nào thua kém Hạ Uyên ah.

Lý Ân, Doanh Tử Dạ, Hoa Liên Thành, Y Hàm, Âu Dương Tinh, A Tô... Vậy còn người thứ bảy đâu rồi?

Lúc cánh cửa thang máy mở ra, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn, người đi tới chính là – Đoạn Dịch Triết!

“Đoạn, Đoạn Dịch Triết?” Âu Dương Tinh sửng sốt, lập tức nói: “Anh chính là...”

“Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...” sau khi Đoạn Dịch Triết đếm xong, nói: “Ừm, lần này xem ra có rất nhiều người nha. Cộng thêm tôi, ít nhất đã là bảy rồi.”

“Không ngờ lại là cậu ah.” Hoa Liên Thành cũng mừng rỡ cười nói: “Dịch Triết, qua đây đi, cậu tìm thấy vé khuyến mãi rồi à?”

“Ừ.” Y gật gù đầu, sau đó đi tới.

“Theo như nội dung trên vé khuyến mãi,” Lý Ân lấy vé khuyến mãi ra, nói: “5 giờ chiều ngày 11 tháng 11 có mặt tại bến tàu F thành phố S, sẽ có thuyền đến đón nhóm chúng ta. Sau khi đưa chúng ta đến khu nghỉ dưỡng sẽ rời đi, sau đó đến 12h30 ngày về thuyền sẽ quay lại đón chúng ta.”

Thời gian rất ngắn. Chỉ hai ngày rưỡi. Nhưng, thời gian càng ngắn, mới càng đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Q.5 - Chương 2: Liên Thành và Y Hàm

Ngân Nguyệt đảo...

Trùng hợp lại là nơi đó.

Ba năm trước, Ngân Nguyệt đảo bắt đầu đi vào xây dựng, theo thiết kế thì nơi đây sẽ bao gồm một hộp đêm cao cấp, một sân Golf, một khu nghỉ dưỡng với hàng loạt tiện nghi sang trọng, cộng thêm quảng cáo rầm rộ trên tạp chí du lịch quốc gia, nơi đó bỗng chốc đã trở thành thiên đường nghỉ dưỡng nổi tiếng trên biển.

Cộng thêm lần này, hôn lễ dự định sẽ tổ chức tại nơi đó, nên càng hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Lúc đó nhiều tòa soạn trên cả nước chỉ vì tranh quyền đưa tin về hôn lễ mà phải đấu đá lẫn nhau, muốn được cấp phép lên Ngân Nguyệt đảo phỏng vấn, thì không biết đã phải luồn lách qua bao nhiêu cái cửa sau.

Hôn lễ lần này, rất rõ ràng, hoàn toàn chỉ vì mục đích quảng cáo cho Ngân Nguyệt đảo!

Từ đầu, Y Hàm đã biết rõ ý đồ của phụ thân. Nhưng mà, cô cũng không có cách nào phản đối ý kiến của phụ thân. Tuy không thích Khổng Thiên, nhưng ngay từ nhỏ cô cũng đã biết phụ thân nhất định sẽ sắp xếp để mình kết hôn với một người như vậy. Bất luận là phản đối thế nào, cô cũng không có cách nào khác. Dù sao, cô cũng không có nguồn thu nhập khác, công việc hiện tại cũng là do phụ thân an bài. Nếu như quyết liệt với phụ thân, ông ấy hoàn toàn có thể khiến mình không thể tìm được việc làm ở bất cứ đâu, và bị tống cổ khỏi nhà.

Y Văn Khâm chính là một thương nhân như vậy, kể cả con gái, cũng chỉ là món hàng của lão mà thôi.

“Tôi thật sự muốn phá nát tất cả.”

Trước mặt Liên Thành, Y Hàm không chút câu nệ thể hiện con người thực sự của mình. Cô, không muốn mình bị xem là món hàng đem ra triển lãm, đến tự do hôn nhân, cũng không có. Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống đều được sắp đặt hoàn hảo, quả thực cô không khác gì một con búp bê trong hình dáng con người.

Thời điểm cô đứng trước mặt Liên Thành nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình, cũng là lúc cô khiến cho Liên Thành rung động

Đêm đó, y trắng đêm không ngủ. Thật sự phải tiếp tục tổ chức sự kiện này sao? Cái này căn bản không phải là hôn lễ, chỉ là một tiết mục quảng cáo mà thôi. Tập đoàn giải trí Viên Minh Nguyệt và tập đoàn bất động sản Khổng Thị liên doanh mở ra khu nghỉ dưỡng Ngân Nguyệt đảo, mặc dù nó được gọi là thiên đường, nhưng nó cũng là nơi chuẩn bị giam cầm và chôn vùi cuộc đời của Y Hàm!

Thông qua hôn lễ này, Y Văn Khâm chắc chắn sẽ thành công đưa tên tuổi của Ngân Nguyệt đảo vang xa, còn một điểm trọng yếu nữa là, đảm bảo sau này có thể hợp tác lâu dài với tập đoàn bất động sản Khổng Thị! Dù sao, công ty nhà đó cũng là nhà đầu tư lớn nhất của dự án này. Tuy chiều kết thông gia là chiều cũ, nhưng vẫn xài rất tốt.

Đây thuần túy chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi!

Liên Thành bỗng nhiên có cảm giác phát ói. Nhớ lại ánh mắt thống khổ pha lẫn phần nộ kia của Y Hàm, Liên Thành không khỏi tiếc thương cho cô. Một cô gái xinh đẹp động lòng người đến thế, vậy mà lại bị biến thành một món đồ triển lãm sao?

Y nên làm gì đây?

Tiếp tục hoàn tất công việc này sao?

Mặc kệ thế nào, đây cũng là chuyện gia đình người ta, không có chỗ ỉnh nhúng tay. Nhưng mà, vừa nghĩ tới bản thân phải thiết kế một hôn lễ như thế này, cảm giác cũng không được thoải mái.

Những ngày tiếp theo, y lại gặp Y Hàm thêm vài lần. Mỗi một lần, đều chỉ gặp riêng cô. Hầu như lần nào Y Hàm cũng không nói điều gì, nhưng mà, y vẫn có thể thông qua ánh mắt thấu hiểu tâm tư của cô. Cô là một cô gái nhạy cảm, đơn thuần và có chút nhu nhược, giống như là một nụ hoa giữa trời giông bão, cần có người đến che chở.

Và Liên Thành quyết định đóng vai nhân vật này.

Sau đó, y hạ quyết tâm.

Tiếp theo, rốt cục có một ngày, y lấy hết dũng khí, nói với cô: “Tôi dẫn em bỏ trốn nhé!”

“Cái gì?” Y Hàm tức thời không kịp phản ứng, nhưng Liên Thành đã lập tức nói: “Vào ngày hôn lễ, tôi dẫn em bỏ trốn! Tôi sẽ sắp xếp, để người lớn hai nhà lên sân khấu trước, lúc đó em sẽ có cơ hội ở riêng một mình. Bán đồ toàn bộ khu vực Ngân Nguyệt đảo này tôi sớm đã thuộc lòng. Nếu là tôi, tuyệt đối có thể dẫn em bỏ trốn thành công!”

Lúc đó Y Hàm gần như không thể tin vào tai mình. Cái gì? Bỏ trốn?

Vì sao anh ta muốn làm như vậy?

“Nếu như vậy, chuyện này nhất định sẽ bị gièm pha cực lớn, hôn nhân của hai người cũng tuyệt đối hết cơ hội lành lành. Sau khi bỏ trốn, em sẽ được tự do. Phụ thân em có thể sẽ tức giận, có khả năng sẽ... Nhưng, nếu như em muốn được tự do thì...”

Lúc đó Y Hàm chăm chú nhìn ánh mắt ngập tràn thâm tình của Liên Thành, bỗng nhiên vỡ ra điều gì đó, cúi đầu.

Vì vậy, bọn họ đã bỏ trốn.

Đúng vậy, là cùng nhau bỏ trốn.

Bỏ lại hết tất cả, bỏ trốn khỏi thành phố S, vào ngày hôn lễ, Y Hàm dựa theo kế hoạch của Liên Thành trốn khỏi lễ đường, tiếp theo cùng y lấy một chiếc thuyền nhỏ rời đi.

Đó chính là hành vi điên cuồng nhất trong cả đời của Liên Thành. Đến cuối cùng, y và Y Hàm chạy trốn đến thành phố K nhỏ bé này. Y Hàm đã để lại một phong thư cho phụ thân, nói rõ là mình tự nguyện cùng Liên Thành bỏ đi, tuyệt đối không phải bị bắt cóc, nhưng Y gia đã tận dụng hết các mối quan hệ của mình vẫn khiến cho Liên Thành lọt vào danh sách truy nã. Cho nên, họ cũng không có cách nào đi làm giấy kết hôn.

Cũng may mấy năm gần đây Liên Thành cũng tích lũy được chút vốn, cũng đã có hộ chiếu, có thể ra nước ngoài. Nhưng mà Y Hàm lại chưa có hộ chiếu, cho nên có thể phải tốn thêm một chút sức lực, thậm chí họ cũng đã tính đến khả năng nhập cư bất hợp pháp.

Nhưng mà, ngay trong thời điểm hai người vô kế khả thi, thì vô tình lại tiến vào tòa nhà trọ này. Lúc đó, đã là một năm sau khi Y Hàm đào hôn rồi.

Vậy mà hôm nay, còn phải trở về?

Sau sự cố bị gièm pha đó, Không gia đương nhiên cắt đứt mọi quan hệ với Y gia. Dự án khu nghỉ dưỡng Ngăn Nguyệt đảo cũng ách lại. Tuy sau này vẫn xây dựng thành một khu nghỉ dưỡng nhỏ, nhưng nếu so với thiết kế ban đầu thì thua rất xa. Bởi vì Không gia dùng mối quan hệ của mình khiến cho Y Văn Khâm cơ hồ không tìm được nhà đầu tư nào khác tham gia dự án Ngăn Nguyệt đảo, cho nên cuối cùng đến khi khánh thành khu nghỉ dưỡng, nó tuyệt đối không thể xứng với danh hiệu “Thiên đường nghỉ dưỡng”.

Đêm hôm nay, hai vợ chồng nằm trên giường yên lặng suy tư, cùng nhìn nhau cười khổ, trên tay cầm chiếc vé khuyến mãi.

“Chúng ta... có thể sống sót không?” Y Hàm siết mạnh bờ vai rộng lớn của trượng phu, nói: “Chúng ta, nhất định có thể.”

Liên Thành ông chắc thê từ, nói: “Ừ, nhất định, nhất định có thể sống sót!”

Giờ khắc này, Lý Ân và Doanh Tử Dạ đang ở trong phòng 404 nói chuyện với nhau.

“Vẫn chưa nhìn thấy huyền cơ trong câu chữ của huyết tự.” Lý Ân đã nhiều lần xem đi xem lại tờ giấy ghi chép nội dung huyết tự, nói với Doanh Tử Dạ: “Em có ý kiến gì không?”

“Tạm thời thì không có.” Doanh Tử Dạ lúc này nhìn tờ giấy kia nói: “Bất quá có một chuyện đáng chú ý đó. Tôi, đã vượt qua một lần, đây rõ ràng chỉ mới là lần thứ hai chấp hành huyết tự chi thị, thế nhưng số lần chấp hành huyết tự của mọi người đều hơn tôi rất nhiều.”

“Đúng vậy a. Ít nhất là A Tô và Đoạn Dịch Triết, cũng đã vượt qua hai lần huyết tự chi thị. Xem ra nhà trọ thật sự rất “chiều có” em đó nha.”

Doanh Tử Dạ đứng dậy, nói: “Thời gian không còn sớm, tôi phải đi đây. Nếu anh có đầu mối gì, dù là trẻ thể nào cũng phải gọi tôi dậy đó.”

Cùng thời gian...

“Tuyệt tuyệt tuyệt tuyệt tuyệt... Cơ hội tốt ah.”

Sắc lang A Tô, không hề có một chút cảm giác nguy hiểm khi chuẩn bị đi đến một vùng đất khủng bố, ngược lại bắt đầu ra sức tưởng tượng

“Ah ha ha ha ha... trời cũng giúp mình ah, Âu Dương Tinh, cô nàng ngực lớn này, căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm nghiên cứu AV của mình thì, cô nàng ít nhất cũng là cup E ah. À không, có khi phải là cup F ah, nếu mà buồng tha một cực phẩm thể này, chẳng phải A Tô mình đây phụ bạc danh xưng sắc lang sao? Oa ha ha ha ha.”

Kể từ sau khi vào đây ở, A Tô thường xuyên đi khắp nơi, dùng máy DV của mình quay lên các mỹ nữ, đến khi quay được những đường cong lồ lồm mà quý của Âu Dương Tinh, A Tô đã không biết bao nhiêu lần... ôm ấp cái ảo tưởng đó.

“Lúc trước cảm thấy hotgirl Nhật Bản Odakiri Yukiko kia đã là cực phẩm hạng nhất rồi, mình thích muội muội ngây thơ nhưng tỷ tỷ thành thực mình cũng thích, lần này rõ ràng có cơ hội cùng chị ta lên đảo ở, nếu như không chuẩn bị một chút, như vậy chẳng khác nào tự mình phụ mình rồi, oa ha ha..”

Cơ hồ tất cả mọi người trong nhà trọ đều cảm thấy vô cùng nhức đầu với cái tên A Tô này, vẫn thường hay nghĩ, cái thằng này sao mạng nó lớn như vậy, rõ ràng qua hai lần huyết tự chi thị mà nó vẫn còn sống. Nghe nói lần trước đi chấp hành huyết tự chi thị, nó còn hy vọng có thể gặp được nữ quý xinh đẹp khoa thân, sắc tâm của nó xem ra đã lớn hơn kinh tâm của nó rất nhiều rồi. Đối mặt với loại người này, e là đền lệ quý cũng phải nhượng bộ rút lui. Nghe một chủ hộ cùng nó sống sót kể lại, lần đó nó nhìn thấy nữ quý hiện thân, phản ứng đầu tiên không phải là chạy, mà là đọc ra số đo 3 vòng của á!

囧!

Sau khi nghe được chuyện này, mỗi một chủ hộ đều có nét mặt như chữ bên trên. Từ đó về sau, người nào gặp nó, đều nói với nó: “Cậu... rất giỏi, rất cường đại!”

Sáng sớm ngày hôm sau.

“ Chuyện gì?”

Đoạn Dịch Triết lúc này vô cùng phiền muộn, mà A Tô thì hết lần này tới lần khác chạy tới tìm y, cho nên mắt kiên nhẫn nói:” Chuyện gì nói mau!”

“ Ít nhất phải cho tôi vào trong đã chứ.”

“ Nhà của tôi không tiếp sắc lang. Tôi không muốn mọi người thấy tôi và cậu ở cùng một chỗ, khiến người ta hiểu lầm tôi và cậu là đồng loại.”

“ Đừng nói vậy mà..., Đoạn huynh.”

“ Đừng có xưng huynh gọi đệ với tôi!”

“ Tôi có chuyện cần anh giúp đỡ, sau khi thành công...” Nói đến đây, nó lấy ra ba chiếc DVD, tám nhãn trên mấy chiếc DVD đó là những hình ảnh cực kỳ khó coi, nói:” Đây chính là mấy bộ AV mới phát hành, tôi có thể miễn phí tặng anh ah. Yên tâm, toàn bộ đều là không che.”

Đoạn Dịch Triết tức khắc muốn sập cửa.

“ Ah, Đoạn huynh đừng tuyệt tình như vậy mà.” A Tô vội vàng đưa chân tới phía trước, chệt vào cánh cửa, nói:” Còn nếu không, nếu không, tôi tặng anh thêm một bộ nữa được không? Tác phẩm kinh điển của Sora Aoi.”

“ Nhảm nhí! Tôi không có hứng thú!”

“ Còn không thì Akiho Yoshizawa... Maria Ozawa..., Ah, nếu không, còn có một bộ cực hiếm của Ai Iijima. Chỉ cần anh giúp tôi hoàn thành chuyện này thì...”

“ Không có cửa!” Lúc Đoạn Dịch Triết chuẩn bị khép hết cửa, đột nhiên nói:” Nếu như tặng tôi thêm một bộ Kaede Matsushima...”

“ Chốt!”

Đoạn Dịch Triết âm thầm nghĩ trong bụng: kệ... Có gì lại không được ah? Những người sống giữa lằn ranh sinh tử như bọn họ, thỉnh thoảng xem một vài bộ phim AV để giải phóng áp lực cũng... rất bình thường thôi.

Hơn nữa, mỗi lần đi qua cửa nhà của tên sắc lang này, đều nghe thấy tiếng rên rỉ như tiếng heo bị chọc tiết của mấy cô nàng JAV, cho dù là ai thì cũng liên tưởng ah.

“ Này, cậu muốn tôi giúp cậu làm gì?”

“ Chiếc đồng hồ này!” A Tô cười gian manh rút ra một chiếc đồng hồ Rolex ( đương nhiên là hàng nhái ) đưa cho Đoạn Dịch Triết, nói:” Dem chiếc đồng hồ này tặng cho Y Hâm a. Đối với chúng ta mà nói, một chiếc đồng hồ chính xác chính là tánh mạng đó a.”

“ Chỉ đơn giản như vậy? Nhưng cô ấy nhất định sẽ nhận sao?”

“ Anh yên tâm, gần đây tôi nghe nói bọn họ bị hư mất một chiếc đồng hồ, lúc này Hoa Liên Thành đang chuẩn bị đi mua một chiếc đấy.”

“ Cậu...” Đoạn Dịch Triết nhận lấy chiếc đồng hồ, nhìn trái nhìn phải cũng không phát hiện có gì đặc biệt, hỏi:” Cậu muốn làm cái gì đây?”

“ DVD Kaede Matsushima...”

“ Được, tôi biết rồi, không hỏi nữa...”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.5 - Chương 3: Lên đảo

Ngày 11 tháng 11.

Tại bến tàu, bảy người đang đợi thuyền đến đón.

“ Tôi đã điều tra,” Doanh Tử Dạ cầm vé khuyến mãi trên tay nói:” Tầm vé này là chương trình khuyến mãi của nhãn hiệu snack khoai tây ‘Diệu Cáp’

tặng người tiêu dùng, tổng cộng có bảy vé.”

Snack khoai tây ‘Diệu Cáp’ là món ăn vặt được giới trẻ tương đối ưa chuộng, mấy năm gần đây là một trong những nhãn hàng tài trợ cho công viên giải trí Viên Minh Nguyệt, sự kiện khuyến mãi lần này, cũng khiến cho số lượng sản phẩm tiêu thụ tăng rất nhanh.

“Nói như vậy,” Hoa Liên Thành lập tức hỏi, “Em cho rằng khoai tây ‘Diệu Cáp’ có liên quan với nhà trọ?”

“Chắc là không.” Lý Ân tức thì trả lời.” Dựa vào năng lực của nhà trọ, có lẽ không cần phải mượn sức nhân loại, cũng có thể chuyển mấy tấm vé khuyến mãi này vào bên trong túi áo của chúng ta. Dù sao chuyện này đâu phải khó khăn gì. Hạ Uyên từng nói với tôi, năng lực của nhà trọ lớn đến không thể tin nổi, rất nhiều chuyện nhìn tưởng như ngẫu nhiên và chẳng liên quan gì, nhưng lại có thể biến thành tai họa chí mạng. Tuyệt đối, không thể nào dùng lý lẽ thông thường để phán đoán.”

“Tôi cũng rất thích ăn snack khoai tây ‘Diệu Cáp’ nha,” A Tô bỗng nhiên lên tiếng.” Bất quá, nếu nó khuyến mãi vé du lịch gì đó, không bằng khuyến mãi ảnh chân dung mỹ nữ còn tuyệt hơn ah.”

Đương nhiên, mọi người căn bản là lơ nó đi.

Âu Dương Tinh có ước mơ làm chuyên gia ảo thuật, cho nên đối với hóa trang cũng có chút tâm đắc, bởi vậy Liên Thành và Y Hàm mới nhờ cậy cô giúp bọn họ hóa trang một chút, cô lập tức giúp ngay, sau khi được hóa trang, hiển nhiên dung mạo của hai người đã không còn giống trước kia, rất khó để nhận ra họ đấy.

Không lâu sau, một chiếc du thuyền hai tầng chậm chậm xuất hiện.

Sau khi cập bờ, vài nhân viên tiếp đón đi xuống thuyền, bọn người Lý Ân lập tức cầm theo vé khuyến mãi tiến tới.

“Ừm, đúng rồi.” Nhân viên tiếp đón cẩn thận kiểm tra đôi chiếu vé khuyến mãi, nói:” Vé hoàn toàn hợp lệ, mời các vị lên thuyền a.”

Thật may là không có yêu cầu xuất trình thẻ căn cước, nếu không, liền xong đời.

Sau khi lên du thuyền, một hướng dẫn viên mặc bộ âu phục màu đen đưa cho bọn họ tấm bản đồ Ngân Nguyệt đảo, tiếp theo bắt đầu nói:” Bây giờ, tôi sẽ bắt đầu nói rõ một vài điểm cần lưu ý. Đầu tiên xin chúc mừng các vị đã may mắn trúng được vé khuyến mãi du lịch miễn phí ba ngày hai đêm tại Ngân Nguyệt đảo, các vị sẽ nghỉ ngơi tại Resort Fantasy trên Ngân Nguyệt đảo của chúng tôi. Ngân Nguyệt đảo có rất nhiều khu giải trí phức hợp, có sân Golf, phòng Karaoke và bãi tắm lộ thiên. Mọi chi tiêu của các vị trên Ngân Nguyệt đảo hết thảy đều miễn phí.”

Doanh Tử Dạ lúc này đã xoay đầu nhìn ra bên ngoài du thuyền, nhưng đôi tai vẫn chú ý lắng nghe những lời giới thiệu của hướng dẫn viên kia. Tuy căn bản không có gì khác những tin tức đã tra được ở trên mạng về Ngân Nguyệt đảo, nhưng cô vẫn chăm chú lắng nghe, tìm kiếm bất kỳ chi tiết người mà nhà trọ có khả năng ẩn dấu.

“Tôi muốn hỏi một vấn đề.” Sắc mặt Lý Ân đột nhiên trầm xuống, nói với hướng dẫn viên:” Ngân Nguyệt đảo, có phải đã từng phát sinh quái sự?”

“Hả?” anh chàng hướng dẫn viên kia lập tức sững sốt, Lý Ân liền nói tiếp:” Chúng tôi đã nghe được một ít tin đồn kỳ quái. Nghe nói Ngân Nguyệt đảo hình như, có truyền thuyết ma quỷ.”

“Ha ha, vị tiên sinh này, anh đừng nói giỡn như thế.” Hướng dẫn viên lập tức nói:” Đã thế kỷ 21 rồi, ở đâu ra quỷ chứ?”

Cậu ta không có nói dối.

Lý Ân cẩn thận quan sát lúc cậu ta nói chuyện, sự thay đổi của nét mặt và đồng tử không có dấu hiệu giãn nở, thời điểm cậu ta nghe thấy mấy chữ “chuyện ma quỷ”, bộ dáng rõ ràng là vô cùng khó hiểu. (Một tín hiệu phi ngôn ngữ để phát hiện nói dối mà hầu như không thể giả tạo được là sự giãn nở của đồng tử mắt. Khi nói dối thường kích thích của con người mắt sẽ lớn hơn thông thường do sự căng thẳng và mất tập trung - Cốc – nguồn: internet)

“Các vị nghe mấy lời đồn này ở đâu thế? Khẳng định là đối thủ cạnh tranh của chúng tôi bịa đặt ra đấy!”

Nếu như cậu ta không có nói dối, chẳng lẽ trước đây Ngân Nguyệt đảo thật sự chưa hề phát sinh qua chuyện ma quỷ sao? Lúc trước tìm kiếm tư liệu, cũng không có thấy thông tin Ngân Nguyệt đảo từng có người chết.

Xem ra rất khó để tìm ra manh mối đây.

Du thuyền lướt đi trên mặt biển, mỗi người đều thấp thỏm lo lắng. Còn Lý Ân và Doanh Tử Dạ đã trở thành niềm hy vọng lớn nhất trong lòng những người còn lại.

Thời điểm Âu Dương Tinh dựa vào lan can tàu ngắm nhìn đại dương, Y Hàm cũng đứng bên cạnh đón lấy những luồng gió biển, mái tóc thật dài tung bay trong gió.

“Âu Dương tiểu thư,” Y Hàm đột nhiên chủ động bắt chuyện với Âu Dương Tinh bên cạnh.” Lúc này thật sự rất cảm ơn cô.”

Âu Dương Tinh mỉm cười nhẹ nhàng, nói:” Tiện tay thôi mà, không cần cảm ơn.”

“Cô và Odakiri Yukiko tạo cho người ta cảm giác rất là giống nhau, khó trách cô và nó nói chuyện vô cùng hợp ý như vậy.” Y Hàm nhìn về phía Âu Dương Tinh, tiếp tục nói:” Hình như cô có đoạn thời gian rất dài sống tại Nhật Bản?”

“Ừ, đúng vậy, tôi sống ở quận Asakusa, thành phố Tokyo.”

“Vậy à, cô có hối hận vì đã đến Trung Quốc không? Nếu không đến đây, thì đã không tiến vào cái nhà trọ này rồi.”

“Nói thế nào nhỉ?” Âu Dương Tinh đẩy mắt kính trên sống mũi, nói:” Hối hận, rốt cục chẳng có ý nghĩa gì. Có thời gian hối hận, chẳng thà nghĩ cách để cải biến tình trạng hiện tại còn tốt hơn.”

“Tôi thì không nghĩ vậy.”

“Hả?”

Y Hàm hướng mặt ra biển, hình như rất ưu tư nói:” Hối hận thật ra là một loại cảm xúc để bảo vệ mình của con người. Tôi, chưa bao giờ cảm thấy hối hận là đáng xấu hổ cả. Bởi vì có hối hận, cho nên mới có thể cảm nhận được cái gì là trân quý, mới có thể cảm nhận được mình thực sự vẫn đang sống. Nếu đến cả cảm giác hối hận cũng không có, thì con người không khác gì với máy móc rồi.”

“Y tiểu thư...”

“Hối hận, là vì để con người không có thêm hối hận. Là vì, để bản thân không phải hối hận thêm lần nữa.”

Âu Dương Tinh nhìn nét mặt của cô lúc này, không khỏi cảm thấy, thời khắc này, Y Hàm hình như đã hạ quyết tâm gì đó. Trong ánh mắt của cô, tràn đầy sự quyết liệt.

Liên Thành và Y Hàm, lúc này đều nhìn về phía đường chân trời ở trước mặt.

Ngân Nguyệt đảo, đã tới rồi. Nơi đó đã từng là nơi cử hành hôn lễ của chính mình.

Đây là ngẫu nhiên sao? Hay là nhà trọ cố tình? Tuy, không thể có câu trả lời. Nhưng bất luận thế nào, cũng nhất định phải đến đó.

“Anh sẽ bảo vệ em, tiểu Hàm.” Liên Thành càng ôm chặt thể tử mình hơn, nói:” Cũng giống như lúc ban đầu anh đã nói. Sẽ đem hạnh phúc đến cho em, tuyệt đối... Tuyệt đối sẽ không để em chết!”

Còn Đoạn Dịch Triết và A Tô đang đứng gần đó lại có chút lén lút lút.

“Sao đây? Đoạn huynh? Kaede Matsushima đó nha...?” A Tô dám đang nói với y:” Có phải vẫn chưa thỏa mãn hay không?”

“Nhỏ giọng chút!” Đoạn Dịch Triết lập tức che miệng của nó, dáo dác nhìn quanh, sau đó nói:” Ừ, chuyện cậu nhờ tôi có thể giúp. Nhưng cái đồng hồ kia rốt cuộc là đồ chơi gì vậy? Không phải là cậu nhìn trúng Y Hàm nhà người ta chứ hả?”

“Bậy bạ! Tuy tôi thích cả tiểu la lệ lẫn ngự tỷ, nhưng mà tôi tuyệt đối không dòm ngó vợ người khác à nha.”

“Vậy cậu muốn gì? Còn nhờ tôi tặng đồng hồ? Cậu tuyệt đối có âm mưu.”

“Ha ha.” A Tô nhìn sắc mặt Đoạn Dịch Triết, cười nói:” Anh đừng suy nghĩ nhiều làm gì, tóm lại lần này cảm ơn anh nhiều ah.”

Khoảng nửa giờ sau, một hòn đảo lớn mọc lên giữa biển xuất hiện trước mắt mọi người.

“Các vị, nơi đó chính là Ngân Nguyệt đảo!”

Hướng dẫn viên rất là hưng phấn, nhưng mà trong mắt mọi người, hòn đảo kia, phảng phất cứ như là miệng ác ma.

Ai nấy đều vô cùng khẩn trương, một khi đặt chân lên đảo, cũng tức là tiến vào vùng đất vô cùng hung hiểm được chỉ định trong huyết tự chỉ thị. Mỗi phút, mỗi giây, đều có thể chết.

Mọi người đã bắt đầu tưởng tượng trong đầu những chuyện mà mình sẽ tạo ngộ trong mấy mươi tiếng sắp tới. Ví dụ như dưới giường đột nhiên chui ra một nữ quỷ tóc dài, hoặc là trên sàn nhà không biết vì sao lại rướm máu, hoặc là bên ngoài cửa sổ xuất hiện u linh không đầu, hoặc là...

Chỉ mới tưởng tượng một chút, rất nhiều người đã run rẩy đôi chân. Đương nhiên, trừ cái tên sắc lang ra.

Những lời nói sau đó của hướng dẫn viên..., cơ hồ chẳng ai còn để tâm nghe, sau khi du thuyền cập bờ, mọi người lần lượt lên đảo.

Ngay lúc đặt chân lên mặt đất Ngân Nguyệt đảo, Lý Ân đã cảm thấy căng thẳng trong lòng.

Lần thứ năm.

Lần thứ năm chấp hành huyết tự chỉ thị ah!

Lần trước tại U Thủy thôn, nếu không phải cuối cùng A Tú biến thành lệ quý, chính mình cũng sẽ chung cảnh ngộ như Diệp Khả Hân, chết ngay trước cửa chính nhà trọ rồi. Lần trước có thể sống sót, hoàn toàn là do vận khí của mình tốt.

Còn Doanh Tử Dạ thì là lần thứ hai chấp hành huyết tự chỉ thị. Lần trước trong căn nhà ma đó, cũng lâm vào cảnh nghìn cân treo sợi tóc, xem chết nhưng vẫn sống sót. Nếu không phải một khắc cuối cùng thành công tìm đúng sinh lộ, cô cũng chết ở trong đó từ lâu rồi.

Hai ngày rưỡi, đến lúc đó, có thể còn sống rời khỏi hòn đảo này không?

Không một ai biết.

Nhưng mà, bảy người, không có khả năng toàn bộ còn sống quay về, chuyện này thì có thể khẳng định đấy. Trong lịch sử nhà trọ, tất cả chủ hộ chấp hành huyết tự chỉ thị đều sống sót, là việc chưa từng có tiền lệ.

Đi theo hướng dẫn viên, mọi người tiến vào Resort Fantasy.

Resort Fantasy trên Ngân Nguyệt đảo có diện tích rất lớn, được xây dựng sát vách núi, là tổ hợp của vô số biệt thự độc lập, cùng với rất nhiều tiện ích giải trí.

Tuy hòn đảo này rất lớn, nhưng lại có chút kỳ lạ, không có bất cứ du khách nào khác, trong thời gian hai ngày rưỡi sắp tới, cũng chỉ có bảy người họ ở trên đảo, đương nhiên còn có một vài nhân viên khu nghỉ dưỡng.

Biệt thự mà mọi người vào ở cũng rất sang trọng, sau khi vào biệt thự thì mọi người đi cất hành lý của mình, xong xuôi thì đi dùng cơm.

Resort lớn như vậy nhưng chỉ có bọn họ ở, không nghĩ cũng biết, nhất định là nhà trọ đã giờ trò quý.

Tiến vào một nhà hàng cao cấp, bảy người theo sự dẫn đường của nhân viên resort, lên lầu hai đi vào một phòng ăn.

Sau khi thức ăn dọn lên, mọi người bắt đầu chậm rãi động đũa, nhưng mọi lúc đều cảnh giác xung quanh, không ai dám chủ quan. Một hòn đảo yên tĩnh như vậy, thật sự rất dọa người. Không giống U Thủy thôn, tuy cũng có quý hồn, nhưng cũng có rất nhiều người sống, lá gan cũng lớn hơn không ít.

Thậm chí, ai mà biết mấy nhân viên resort này, có phải vốn là quý hay không?

Nghĩ tới đây, Y Hàm đột nhiên dừng đũa, có khi nào đồ ăn này có độc không?

“Không có độc đâu.” Doanh Tử Dạ nhìn ra nỗi lo lắng của Y Hàm ở bên cạnh, nói: “Không có khả năng nhà trọ dùng cách đó để giết chúng ta đâu, mà... là muốn chúng ta bị khủng bố bức bách, chết trong nỗi sợ hãi vô tận.”

“Nhưng...”

“Còn chưa nói, nếu không ăn cơm không uống nước, thì cũng không có khả năng chống đỡ hết hai ngày rưỡi này.”

Y Hàm thỉnh thoảng vẫn xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ sợ đột nhiên có một người toàn thân máu me vụt ngang qua. Nói thật, nếu còn tiếp tục như thế này, đến cái tủ lạnh cũng sẽ bị cô ấy xem là quý luôn.

Sau khi ăn cơm xong, trời cũng vừa sụp tối.

Trời tối sầm lại, mọi người bắt đầu lo sợ.

“Các vị, chúc mọi người chơi vui vẻ.”

Vui! Vui cái con khi!

Giờ phút này mọi người cơ hồ đều nhìn mấy nhân viên resort như nhìn quý, thậm chí Đoạn Dịch Triết còn cẩn thận quan sát tỉ mỉ bọn họ, thậm chí còn lấy ra một chiếc gương chiếu chiếu vào bọn họ xem bọn họ có hiện ra nguyên hình hay không.

“Người gác đêm hôm nay, cứ dựa theo lệ cũ, rút thăm quyết định nhé.”

“Đồng ý!”

Quay lại phòng khách biệt thự, mọi người tiến hành bốc thăm. Gác đêm hôm nay là ba người Lý Ân, Hoa Liên Thành và Đoạn Dịch Triết.

Đương nhiên, không ai muốn về phòng ngủ, ngủ một mình quá kinh khủng. Cho nên mọi người nhất trí cứ bật đèn ngủ trong phòng khách. Đương nhiên không có ai phản đối, trên một hòn đảo biết rõ có quý hồn còn muốn lên giường tắt đèn đi ngủ, trừ phi đầu có vấn đề.

Mọi người thậm chí không dám đắp chăn, hình như nguyên nhân là do trước đây không lâu có xem bộ phim << Ju-on: The Grudge >>, trong đó có cảnh nữ quý Kayako Saeki, đã làm cho nhân vật do Misaki Ito đóng ở trong chăn biến mất tiêu. Nên lúc này, chẳng còn ai dám đắp chăn.



Thật ra thì, chẳng có ai dám ngủ. Nhất là khi Lý Ân nhắc đến chuyện La Hằng Viêm lúc trước tại U Thủy thôn đang ngủ bỗng nhiên biến mất, càng khiến mọi người cảm thấy sờn hết gai ốc.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mọi người nằm trên ghế sa lon ở phòng khách rốt cục cũng ngủ.

Bởi vì Lý Ân vốn đã quen thức đêm, chỉ cần uống chén trà là ổn. Nhưng mà, Đoạn Dịch Triết thì lại liên tục ngáp. Hai giờ sáng rồi, lúc này dù có sợ đến mấy cũng khó tránh khỏi mệt mỏi.

“Lý Ân ah.” Hoa Liên Thành nhìn Y Hàm đang ngủ say bên cạnh, nói với Lý Ân: “Cậu, có đầu mối gì chưa? Ví dụ như trong câu chữ của huyết tự chỉ thị?”

“Chưa, tạm thời chưa có bất cứ đầu mối gì.”

Liên Thành nghe Lý Ân nói như vậy, nhất thời nhú chân mày.

“Nhưng mà tôi có thể thẳng thắn nói với cậu.” Lý Ân nhìn Liên Thành nói: “Huyết tự chỉ thị lần này, tuyệt đối sẽ cực kỳ khủng bố. Thời gian hai ngày rưỡi, bảy chủ hộ tham gia. Cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt. Nhưng tôi cam đoan với các cậu, tôi với tư cách Lão trưởng, nhất định cố hết sức mình dẫn dắt mọi người, sống sót quay lại nhà trọ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.5 - Chương 4: Quá khứ của Lý Ân

Tôi nhất định bảo vệ mọi người.

Lý Ân nói như vậy, hoàn toàn không phải muốn tự gạt mình gạt người. Trên thực tế, hấn hiểu rất rõ, địa điểm mà huyết tự chỉ thị chỉ định khủng bố đến cỡ nào. Cho dù là hấn, cũng đã rất nhiều lần giật mình bừng tỉnh từ trong ác mộng.

Hơn bất cứ người nào sống trong tòa nhà trọ này, hấn là người quý trọng sinh mạng con người nhất.

Nguyên nhân, tất cả là vì cha mẹ của hấn.

Lần đầu tiên gặp bác sĩ Đường Lan Huyền trong nhà trọ, thời điểm y bộc lộ sự sùng bái đối với phụ thân Lý Ân, có thể nói trong lòng Lý Ân chính là mặt ngọt pha lẫn đắng cay chua chát.

Bác sĩ.

Bất luận thế nào Lý Ân cũng không muốn làm một bác sĩ.

Khi còn bé, hấn vốn vô cùng yêu thích nghề bác sĩ này. Đã kích lần đó, đến nay hấn vẫn không cách nào quên được. Nhưng, cũng vì lần đó nên mới có hấn bây giờ.

Phụ thân của Lý Ân là Lý Ung, lúc đầu vốn chỉ là một bác sĩ ngoại khoa thực tập tại bệnh viện Chính Thiên. Những năm đó, vị trí công tác đều do nhà nước điều động, mà ngành y khoa lại càng khát khe hơn các ngành khác. Phụ thân học tập Tây y, ông ấy một lòng hy vọng có cơ hội được ra nước ngoài tu nghiệp, hy vọng có thể không ngừng thăng tiến. Đúng lúc đó, ông ấy và con gái người sáng lập bệnh viện Chính Thiên, cũng chính là mẫu thân của Lý Ân, đã gặp nhau.

Lúc đó, quy mô của bệnh viện Chính Thiên cũng được tính là lớn rồi, tuy là bệnh viện tư, nhưng đứng đằng sau nó là cả một đại gia tộc, tài lực hùng hậu này đã biến bệnh viện Chính Thiên thành một bệnh viện lớn nổi tiếng tại thành phố K.

Phụ thân chỉ là một bác sĩ thực tập, rất rõ ràng, nếu chỉ dựa vào sức lực cá nhân, rất khó thăng chức. Cho nên ông ấy tiếp cận mẫu thân, cố gắng bằng mọi giá bắt nột bằng được trái tim thiếu nữ của mẫu thân. Mà mẫu thân là con một, nếu kết hôn với bà, thì chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ quyền hành kinh doanh bệnh viện trong tương lai, dù sao bệnh viện cũng là công việc kinh doanh của gia tộc, khẳng định rất coi trọng vấn đề kế thừa.

Lúc đó vì theo đuổi mẫu thân, có thể nói phụ thân gần như đã tiêu hao tất cả tâm lực, rốt cục cũng khiến ấu thân yêu ông ấy. Sau đó thuận lợi kết hôn, cũng thành công chiếm lấy cơ hội ra nước ngoài du học, cuối cùng tốt nghiệp về nước. Tiếp theo, nhờ viện trưởng hỗ trợ, nên đã nhận được mấy ca phẫu thuật, kết quả toàn bộ thành công rực rỡ. Cũng chính vì như thế, phụ thân của Lý Ân mới lên như điều gặp gió, chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai ba năm, từ một bác sĩ thực tập biến thành bác sĩ tiếng tăm của bệnh viện.

Lúc đó tất cả mọi người đều đã biết rõ, viện trưởng tương lai của bệnh viện Chính Thiên, nhất định là Lý Ung chứ không ai khác.

Thời điểm Lý Ân sinh ra, phụ thân đã trở thành giám đốc khoa ngoại. Nhưng mà, với thân phận của ông ấy, đến viện trưởng cũng phải nể mặt ba phần.

Thời gian dần trôi, phụ thân cũng dần thăng tiến.

Lúc Lý Ân còn bé, cũng rất sùng bái phụ thân, cũng biết trong tương lai phụ thân nhất định sẽ trở thành viện trưởng bệnh viện Chính Thiên. Cho nên, lúc nào cũng có cảm giác mình phải thật xuất chúng. Thậm chí, từ nhỏ hắn đã bắt đầu đọc sách y học, hy vọng tương lai có thể trở thành một bác sĩ tài giỏi như phụ thân. Những cuốn sách hắn đọc không chỉ riêng sách ngoại khoa, mà còn cả sách nội khoa, sách thần kinh, sách tai mũi họng, v.v... Hơn nữa với trí nhớ đặc biệt bẩm sinh, tới lúc gần năm tuổi, tri thức y học của hắn đã hơn rất xa so với những bạn bè cùng trang lứa.

Lúc Lý Ân lên sáu, viện trưởng đương chức về hưu, phụ thân rốt cục toại nguyện tấn chức tân viện trưởng. Sau khi ông ấy nhậm chức liền thăng tay tiến hành cải tổ, đuổi rất nhiều bác sĩ, đổi nhà cung cấp dược phẩm và thiết bị y tế, cũng bỏ ra rất nhiều tiền để quảng cáo bệnh viện trên TV. Lý Ân nhớ rất rõ lúc nhỏ xem TV, mỗi ngày đều có thể bắt gặp vô số hình ảnh quảng cáo về các khoa của bệnh viện Chính Thiên như chỉnh hình, phụ sản v.v... Có nhiều mẫu quảng cáo dài đến hơn nửa giờ đồng hồ, nhưng quảng cáo thực chất vẫn chỉ là quảng cáo. Mỗi một mẫu quảng cáo, đều là một đám diễn viên cùng nhau diễn trò, đóng vai người bệnh sau khi được trị liệu hoàn hảo đến cảm ơn bác sĩ này cảm ơn bác sĩ nọ.

Mà cuộc cải tổ của phụ thân, đã dẫn đến một số bác sĩ phản đối.

Đầu tiên dĩ nhiên là những bác sĩ bị cho thôi việc kia. Rất nhiều người đều cho rằng phụ thân cố ý xây dựng vây cánh mình trong bệnh viện, những người có ý kiến với cách làm việc của ông ấy đều bị thanh trừ. Hơn nữa đa số bác sĩ bị mất việc đều là bác sĩ Trung y, phụ thân tựa hồ cố ý muốn biến bệnh viện Chính Thiên thành một bệnh viện thuần Tây y, một người học Tây y như ông ấy tựa hồ không hề tin tưởng vào Trung y, từ đó về sau trong bệnh viện cũng không còn bác sĩ nào kê toa thuốc Trung y nữa.

Mà chuyện đột ngột thay đổi nhà cung cấp dược phẩm và thiết bị y tế, càng làm cho nhiều người dị nghị. Bởi vì tất cả đều chuyển hết về cùng một nhà cung cấp do phụ thân chỉ định. Hơn nữa, giá cả dược phẩm và thiết bị y tế, so với lúc trước thì cao hơn rất nhiều lần. Lý Ân khi còn nhỏ đối với những chuyện này cũng không hiểu rõ, nhưng hắn càng trưởng thành, thì càng hiểu rõ con người phụ thân của mình, mà thứ hắn hiểu rõ đầu tiên, chính là nhà cung cấp đó nhất định đã lợi dụng cho phụ thân rất nhiều chỗ tốt, thậm chí phụ thân còn có thể yêu cầu đối phương xuất hóa đơn với giá khổng lồ, tham ô khoản tiền chênh lệch. Nếu không, chất lượng dược phẩm rõ ràng không có chênh lệch, sao cứ nhất định phải chọn nhà cung cấp đó chứ? Hơn nữa đó cũng không phải là nhà cung cấp nổi tiếng.

Còn đối với Lý Ân, thì đây mới chỉ là bắt đầu của cơn ác mộng.

Chế độ bảo hiểm y tế ngày xưa không có phổ biến như ngày nay, vấn đề người nghèo rất khó khăn trong việc khám chữa bệnh vẫn luôn là nỗi âu lo của rất nhiều người. Vài người bệnh nặng, chữa trị kéo dài, thì chi phí thuốc men sẽ trở nên vô cùng đáng sợ đấy. Huống chi, sau này Lý Ân cũng điều tra được, bệnh viện viết hóa đơn cho bệnh nhân, trong đó có rất nhiều khoản chi phí phát sinh, làm chi phí điều trị tăng cao. Cuối cùng khiến cho gia đình người bệnh càng lúc càng mất khả năng chi trả.

Tuy chi phí thuốc men đắt đỏ, nhưng do điều kiện về mọi mặt của bệnh viện Chính Thiên nên bệnh nhân vẫn lựa chọn nơi đây làm nơi điều trị bệnh tình. Dù sao, nhờ có phụ thân tuyên truyền, bệnh viện Chính Thiên sớm đã trở thành bệnh viện nổi tiếng nhất ở thành phố K.

Lý Ân không thể nào quên cái đêm hôm đó.

Đêm đó, hắn bị thanh âm cãi nhau đánh thức, ra khỏi căn phòng của mình, từ trên bậc thang nhìn xuống phòng khách huyền ảo bên dưới.

Phụ thân và mẫu thân đều đang ngồi trên bộ salon bằng da, còn trước mắt là một nam thanh niên trẻ tuổi đeo mắt kính, thanh niên kia Lý Ân đã từng nhìn thấy, là bác sĩ trong bệnh viện của phụ thân.

“Nói cái gì?” Phụ thân đốt một điếu thuốc, hút một hơi, nói: “Bọn họ muốn kiện bệnh viện chúng ta sao?”

“Viện trưởng, ngài không thể khoanh tay ngồi nhìn ah!” bác sĩ đeo kính kia nói: “Lúc đó tôi hoàn toàn làm theo chỉ thị của ngài đấy. Hôm đó, thời điểm lão thái thái đó phát bệnh, tôi đã xin chỉ thị của ngài xem có nên lập tức tiến hành phẫu thuật hay không. Nhưng chính miệng ngài đã nói, không thanh toán hết chi phí điều trị còn nợ, thì không cần tiến hành phẫu thuật. Lúc đó con trai bà lão đã quỳ xuống, van xin tôi, y có phải đi bán thận cũng sẽ thanh toán hết chi phí thuốc men cho chúng ta, cầu xin chúng ta lập tức phẫu thuật đấy.”

“Sau đó không phải anh đã tiến hành phẫu thuật rồi sao?” Lúc đó phụ thân chỉ nuốt mây nhà khói, mặt tỉnh như không khiến cho Lý Ân thấy tim mình lạnh buốt.

“Nhưng lúc đó đã trì hoãn hơn hai giờ đồng hồ rồi a!” Bác sĩ đeo kính quát ầm lên: “Viện trưởng, ngài nói tôi bây giờ phải làm sao đây ah! Cái chết của lão thái thái đó, tôi hoàn toàn không có trách nhiệm, đều do chỉ thị của viện trưởng ngài! Một khi bọn họ kiện bệnh viện, nếu viện trưởng ngài vì chối bỏ trách nhiệm mà đổ hết lên đầu tôi thì...”

“Anh uy hiếp tôi?” Lúc đó phụ thân toát ra bá khí hung dữ, nói: “Anh nói xem là ai đề bạt anh? Bình thường anh nhận phong bì của gia đình bệnh nhân, mỗi một lần không phải tôi đều mở một mắt nhắm một mắt đó sao? Nếu anh dám nói những lời thừa thãi với truyền thống, anh cũng không xong đâu!”

“Ngài... Lý Ung, ngài uy hiếp người quá đáng rồi!”

“Đủ rồi,” Lý Ung tiếp tục nói, “Thật ra không có gì không thể giải quyết cả, bệnh viện mỗi ngày không phải đều có người chết sao? Hơn nữa người chết còn là một lão thái thái, không phải bây giờ quốc gia đang nói gánh nặng người già là rất nghiêm trọng sao? A, đừng có ngạc nhiên! Tôi kinh doanh bệnh viện cũng không phải ngày một ngày hai, dù sao anh cũng không phải không phẫu thuật, sợ cái gì? Tôi và tổng biên tập << K thị nhật báo >> Tiểu tổng biên rất thân, chỉ cần nói ông ấy cho đăng một bài, nói rõ gia đình bệnh nhân cố tình gây chuyện không được sao? Bọn họ có chứng cứ gì, nói chúng ta trì hoãn thời gian phẫu thuật?”

Lúc này mẫu thân cũng phụ họa nói” Bác sĩ La, anh yên tâm đi nha. Con trai bệnh nhân không quyền không thế, từ nơi khác đến làm công, y biết cái gì, chỉ sợ tiền thuê luật sư còn không có. Chúng ta sẽ kiểm y bàn bạc, cuối cùng không phải là tiền sao? Dù cho có kiện thắng bệnh viện, chúng ta cũng chỉ có thể đền y tiền, chứ có làm ẹ y sống lại được đâu?”

“Nói thì nói như vậy, nhưng mà...”

“Tôi nói rồi không có chuyện gì đâu.” Phụ thân tiếp tục nói” Anh đó, lo mà thúc giục tiểu Lưu một chút, hội nghị y học thường niên ba tháng sau, bài luận văn mà nó ‘cầm đao’ cho tôi cố gắng viết cho thật tốt. Tiểu Lưu là một nhân tài ah, nhưng mà tính tình đúng là quá cứng đầu, nếu không phải vợ nó bị nhiễm trùng đường tiểu, để tôi giúp nó thanh toán chi phí điều trị, chưa chắc nó chịu giúp tôi ah.” (捉刀- cầm đao: làm văn hộ; viết thay người khác (Tào Tháo sai Thôi Thiêm thay mình tiếp sứ Hung Nô, còn mình thì cầm đao đứng cạnh giường Tiếp xong, hỏi sứ Hung Nô 'Ngụy Vương thế nào', sứ thần đáp: 'Ngụy Vương thật phong nhã, nhưng người cầm đao đứng ở đầu giường mới thật là người anh hùng'. Sau đó từ này có nghĩa là làm hộ văn bài cho người khác))

Thời điểm Lý Ân nghe hết tất cả, toàn thân chỉ cảm thấy rét buốt đông cứng.

Cầm đao là ý gì, hẳn hoàn toàn biết rõ.

Vừa rồi phụ thân còn nói cái gì. Già rồi thì phải chết sao? Lão bà đó đáng chết sao? Dùng tiền thì có thể đổi được mạng người sao?

Phụ thân không phải là bác sĩ sao? Ông lên truyền hình quảng cáo, không phải luôn miệng nói, bác sĩ của bệnh viện Chính Thiên, đều là lương y như từ mẫu, nhất định khiến cho bệnh nhân cảm thấy sự ấm áp của gia đình đó sao?

Những cái đó... Toàn bộ đều là nói dối sao?

Vài ngày sau, Lý Ân vẫn tiếp tục chú ý vụ kiện tụng đó. Quả nhiên, con trai của bệnh nhân kia không tiếp tục khởi kiện nữa, mà lại giải quyết riêng với bệnh viện. Nghĩ một chút là biết, nhất định phụ thân đã dùng đến phương pháp vừa đánh vừa xoa, khiến y không còn cách nào khác phải nhận tiền rồi đi.

“Tiểu Ân à...” Đọc thấy tin tức vụ này trên mặt báo, phụ thân vừa tươi cười, vừa vuốt đầu Lý Ân, nói” Con phải học tập thật giỏi, tương lai tốt nghiệp đại học. Đến lúc đó, bệnh viện Chính Thiên sẽ là của con đấy, con phải nhớ kỹ, bác sĩ, cũng là một loại thương nhân, hơn nữa so với thương nhân bình thường thì càng kiếm được nhiều tiền hơn đó nha.”

“Thương nhân?” Lý Ân khó hiểu hỏi” Bác sĩ sao có thể giống như là thương nhân được chứ?”

“Ha ha, tiểu Ân, đừng có nghe theo mấy cái đạo lý cổ hủ trong sách vở. Con người sinh ra đều bình đẳng, đó đều là nói nhảm, nếu thực ai cũng bình đẳng như ai, thì cha của con còn cần phải hao phí sức lực lớn như vậy làm cái gì? Người với người, không thể nào có chuyện bình đẳng. Cứ lấy chuyện này làm ví dụ, nếu như gia đình bệnh nhân kia có nhiều tiền, có ra nông nổi này không? Cũng chính là vì không có tiền, nên họ mới không có cách nào để chữa bệnh! Bản thân mình nghèo còn không biết giữ gìn, bị bệnh rồi lại đi trách người ta sao? Tiểu Ân, xã hội này chính là như vậy, mạnh được yếu thua, bệnh viện, cũng chỉ là một nơi kinh doanh.”

Kinh doanh...

Lấy sinh mạng con người ra kinh doanh sao?

Nói đùa gì vậy!

“Được rồi, con còn nhỏ, tương lai con sẽ hiểu thôi.” Phụ thân Lý Ung tiếp tục nói” Thành tích gần đây của con quả là không tồi, cha rất hài lòng. Các kỳ thi tiếp theo con cũng phải đứng nhất hết cho cha. Con trai của Lý Ung này, phải là người đứng trên vạn người!”

Lý Ân cúi đầu thật sâu.

Bác sĩ, chính là thương nhân

Người, không phải sinh ra đều bình đẳng.

Nhân mạng, cũng chỉ dùng để kinh doanh.

Cái này là cái gọi là “bác sĩ” sao?

“Cha ơi, có thực cha không cảm thấy bất cứ áy náy nào với những bệnh nhân đó không?” Lý Ân đột nhiên có lấy dũng khí nói” Bọn họ đều vì xem quảng cáo, tin tưởng vào bệnh viện nên mới đến đây điều trị đó cha! Là tin tưởng tài năng của cha, mới... Tánh mạng mỗi người đều là bảo vật, chẳng lẽ không có tiền thì cũng tức là không có quyền sống sót sao?”

“Đó là đương nhiên rồi.” Lý Ung bỗng nhiên trở nên nghiêm túc nói” Tiểu Ân, con quá ngây thơ rồi. Làm như vậy, cũng không phải chỉ có một mình cha. Mỗi ngày đều có người chết, chỉ có điều những người đó chết ở bệnh viện của cha mà thôi. Cha cũng không phải làm từ thiện, bệnh nhân trả tiền cho cha, cha chữa bệnh cho bệnh nhân, bất quá chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi. Nếu không có tiền thì..., cha không có nghĩa vụ đi chữa bệnh cho ai cả. Chính là đơn giản như vậy. Cha làm bác sĩ nhiều năm như vậy rồi, từ lâu đã quen với việc sống chết của con người. Cứu nhiều hơn một người, cứu ít đi một người, cái thế giới này cũng không có gì thay đổi.”

Cái này chính là quan điểm làm người của phụ thân sao.

Mà cũng bắt đầu từ ngày đó, Lý Ân, hạ quyết tâm.

“Con sẽ không kế thừa sự nghiệp của cha, con cũng sẽ không làm bác sĩ.”

Hắn thiêu hủy tất cả sách vở y học.

Nếu như bác sĩ chỉ dùng đồng tiền để cân nhắc tánh mạng thì..., nếu như bởi vì đã quen với việc sống chết của con người mà coi thường nhân mạng thì..., nếu như bác sĩ chữa bệnh chỉ thuần túy là cuộc giao dịch thì..., như vậy Lý Ân thà rằng không đi làm bác sĩ.

Dù sao, cũng không phải chỉ có bác sĩ, mới có thể cứu người.

Lúc trước đăng ký nguyện vọng thi đại học, Lý Ân đã không chút do dự đăng ký một ngành chẳng liên quan gì đến y học. Tuy hắn đối với y học vô cùng hứng thú, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến mình sẽ đi làm một bác sĩ.

Hắn không muốn trở thành một thành viên trong cái đội ngũ dơ bẩn đó.

Hắn tuyệt đối không hy vọng trở thành một bác sĩ không giống bác sĩ mà lại giống thương nhân.

Cho dù là muốn làm bác sĩ, Lý Ân cũng muốn làm một bác sĩ có thể đối xử công bằng đối với mọi nhân mạng, không cần mỗi lần cứu người đều phải nhìn tiền mà làm việc.

Cho dù không được làm việc trong bệnh viện, cho dù không có thu nhập cao, cho dù không được mọi người hô hào tán dương.

Lý Ân thề tuyệt đối không thể trở thành một người như phụ thân của mình.

Sau này, hắn bắt đầu sáng tác tiểu thuyết mạng. Tuy viết về chiến tranh tàn khốc, nhưng mà giữa những hàng chữ, vẫn nêu bật những phẩm chất tốt đẹp của con người. Mà đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho tiểu thuyết của hắn có tỷ lệ theo dõi không cao, tiểu thuyết mạng bây giờ, từ lâu đã không còn yếu tố nhân tính, miêu tả nhân vật chính càng tư lợi, càng ngang ngược bá đạo, lại càng được độc giả ưa ái. Bình thường kết thúc một quyển tiểu thuyết, nhân vật chính ít nhất cũng phải giết chết hơn trăm vạn con người, nhưng vẫn sống một cách tiêu điều tự tại, lại được vạn người kính ngưỡng, vô số mỹ nữ hâm mộ.

“Nhân vật chính” loại này, quả thực giống như là một phiên bản của phụ thân, khiến Lý Ân có cảm giác vô cùng buồn nôn.

“Sao vậy? Lý Ân? Cậu...” Hoa Liên Thành nhìn Lý Ân đang ngây ngốc, vội hỏi: “Cậu... Cậu suy nghĩ gì vậy? Nghĩ đến xuất thân luôn à?”

“Không có gì.” Lý Ân lắc đầu, nói: “Liên Thành, các cậu yên tâm đi. Mỗi một người các cậu, tôi đều sẽ dốc toàn lực để bảo vệ đấy. Không đến một khắc cuối cùng tôi tuyệt đối không bỏ rơi bất cứ người nào!”

Lúc trước, Diệp Khả Hân chết trước mặt mình, Lý Ân vẫn còn cảm thấy hối hận. Sau đó gặp gỡ Doanh Tử Dạ, thì đem bút ký tặng cho cô, giúp cho cô có được những chỉ dẫn cần thiết tránh được một kiếp. Lần đó chơi trốn tìm, sau nhiều lần thảo luận cùng Doanh Tử Dạ, mới tìm được sinh lộ cho bác sĩ Đường và Dương Lâm.

Bản thân mình đến tận cùng còn có thể cứu được bao nhiêu người đây?

Mà những oan hồn lệ quỷ kia tuy khủng bố, nhưng, nếu so với loại người như phụ thân, Lý Ân lại cảm thấy cái loại sau còn đáng sợ hơn nhiều, còn làm lòng người lạnh lẽo hơn nhiều.

Đúng lúc này, Liên Thành đứng dậy, nói với Lý Ân: “Lý... Lý Ân, tôi muốn đi WC.”

“Ừ, đi đi.”

“Cậu... Cậu có thể... Cậu có thể đi với tôi không?”

Lý Ân hơi sững người, ngay sau đó hiểu ý. Hoàn toàn không thể trách Liên Thành nhát gan, ở địa phương khủng bố thế này, ai dám nửa đêm một mình đi WC chứ hả? Hơn nữa trước đây Odakiri Yukiko chính là chết ở trong WC đấy.

“Được, tôi đi với cậu.”

Tiếp theo, hai người bước nhanh về hướng WC, dù sao vẫn còn Đoạn Dịch Triết canh gác.

Sau khi vào WC, Lý Ân đứng dựa cửa, Liên Thành lập tức tụt kéo quần, đồng thời nói với Lý Ân: “Tiểu Hàm, thật ra là một người vô cùng nhát gan, chỉ là một con bướm bướm cũng có thể hù dọa cô ấy mất cả hồn vía. Tôi biết, cô ấy luôn phải cố gắng chịu đựng, cô ấy vô cùng thống khổ, nhìn bộ dáng cô ấy, tôi cảm thấy rất khó chịu.”

“Liên Thành.”

“Tôi rất hối hận, nếu tôi không dẫn cô ấy đến thành phố K, thì đã không có chuyện như vậy xảy ra. Chúng tôi lúc nào cũng yêu thương lẫn nhau, thế nhưng mà, hôm nay lại...”

“Đu ròi!” Lý Ân cắt ngang lời y, nói: “Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi, sẽ giúp mọi người sống sót. Nhất định đó!”

“Ừ.” Liên Thành gật đầu, xoay đầu, nói với Lý Ân: “Có thể gặp được cậu trong nhà trọ thật sự là quá tốt, Lý Ân. Nhưng mà, vì nguyên nhân gì mà cậu lại từ chối kế thừa sự nghiệp của cha cậu vậy? Cậu nhất định sẽ trở thành một bác sĩ rất xuất sắc đấy.”

“Tôi sẽ không làm bác sĩ đâu. Tôi...”

Tôi không có cách nào coi thường nhân mạng, cũng không hiểu phải “kinh doanh” bệnh viện như thế nào.

Lý Ân thấy Liên Thành đã xong, vì vậy nắm lấy nắm cửa...

Thế nhưng mà, tuy nắm cửa đã vặn mở, nhưng... Nhưng căn bản, lại không cách nào mở cửa ra!

Thử đi thử lại nhiều lần, cửa... Vẫn như cũ không hề nhúc nhích!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.5 - Chương 5: Kinh dị huyền bí và sinh lộ

Sắc mặt Liên Thành lập tức trắng bệch!

“Lý... Lý Ân, không phải chúng ta sẽ...”

“Đừng hoảng hốt!” Lý Ân nhớ rất rõ mình căn bản không có khóa trái cửa ra vào, nói cách khác, đây là...

Phòng wc này cũng không lớn, nhưng lại không có cửa sổ thông gió, Lý Ân bắt đầu dùng thân mình tông vào cửa, nhưng mà bất luận tông thế nào, đều không có tác dụng.

Chẳng lẽ... Phải chết trong này sao?

“Lập tức đập nát tấm gương! Nát đến không thể phản chiếu được gì nữa!” Lý Ân lập tức không quên hét lớn nhắc nhở, còn Liên Thành thì giống như bưng bình khời con mèo, lập tức nhào đến trước gương, thế nhưng, dùng cái gì để đập? Y xoay trái xoay phải nhìn quanh, không có thứ gì vừa tay ah, nếu dùng tay không mà đập thì, đập đến chừng nào đây?

“Tháo nắp bồn cầu xuống dùng nó đập đi!” Lý Ân vẫn đang cố gắng xông cửa, đồng thời cũng la to: “Dịch Triết! Dịch Triết! Cậu có nghe thấy không vậy! Dịch Triết! Mau tới giúp mở cánh cửa này ra ah!”

Đoạn Dịch Triết đương nhiên ngay lập tức nghe thấy, hơn nữa tiếng động lớn như vậy, những người vốn ngủ chưa sâu như Âu Dương Tinh và Doanh Tử Dạ lập tức thức giấc.

“Có chuyện gì?” Đoạn Dịch Triết ba bước rút còn hai bước nhanh chóng xuyên qua hành lang, đến trước cửa wc, đã nghe thấy tiếng vỡ chới tai của thủy tinh bị đập nát.

“Đang đập bể gương?” Doanh Tử Dạ lập tức có phản ứng, dừng lại cách cánh cửa khoảng năm bước.

Trong nhà vệ sinh, xuất hiện thứ gì sao?

“Mau nghĩ biện pháp phá cửa!” tiếng hét chới tai của Lý Ân khiến ba người ngoài cửa hoảng hồn khiếp vía, cuối cùng, Y Hàm đang ngủ say cũng thức giấc. Cô lập tức theo tiếng động phát ra chạy nhanh đến trước cửa wc.

“Có chuyện gì?” Cô chạy đến trước cửa wc, vẻ mặt kinh ngạc, lập tức hỏi Âu Dương Tinh: “Âu Dương tiểu thư, có, chuyện chuyện rồi hả?”

“Bọn họ hình như bị nhốt trong wc rồi.” Đoạn Dịch Triết cũng vô cùng khẩn trương nói: “Không biết có chuyện gì, chúng ta, chúng ta mau nghĩ biện pháp phá cửa ra a.”

Y Hàm ngay lập tức rơi vào trạng thái tuyệt vọng.

Không, Liên Thành, Liên Thành không thể chết!

Cô lập tức lao tới cửa, dốc hết sức lực liều mạng vặn nắm cửa, nhưng mà, bất luận vặn thế nào, cũng không hề có tác dụng.

“Không, không... Không thể!” Y Hàm lập tức nước mắt ràn rụa, đồng thời cũng bắt đầu dùng thân mình để xô cửa.

Bốn người còn lại, tuy muốn giúp cô, nhưng những đôi chân lại toát ra nỗi sợ hãi. Ai biết trong wc xuất hiện thứ gì? Có khi nào mới chỉ tiếp cận wc, thì đã bị quý tiện đến thế giới bên kia rồi?

Vì muốn làm quen với các hình thức công kích của quý hồn, các chủ hộ thường ngày đều sưu tập lượng lớn các phim kinh dị để xem tham khảo, sau khi xem, cơ hồ đến uống ly nước cũng hoài nghi có khi nào từ trong ly nước đột ngột thò ra một bàn tay quý hay không. Xem tivi, thì cảm thấy bất cứ lúc nào cũng sẽ có một bạch y nữ quý từ trong đó bò ra. Phàm là những chỗ bí bưng, thì đều cảm thấy quý sẽ từ bên trong vách tường chui ra.

Cho nên, chỉ có một mình Y Hàm bất kể sống chết nhào tới tông cửa, A Tô thì khư khư giữ mình, Đoạn Dịch Triết đơn giản là không dám, Âu Dương Tinh thì có chút do dự, về phần Doanh Tử Dạ thì lại chỉ chăm chú quan sát.

Đúng vào lúc này, khăn cầu của Y Hàm tựa hồ rốt cục có tác dụng, cô xông vào lần nữa, cánh cửa khép chặt vậy mà đã bị công phá rồi!

Cô lập tức chạy vào wc, thiếu chút nữa đã xảy ra va chạm với Lý Ân. Lập tức, cô nhìn thấy phía trước tấm gương trong wc, trưng phu đầu ướt đầm mồ hôi. Y cơ hồ đã đập nát báy cả tấm gương, khi nhìn thấy thê từ nước mắt ràn rụa chạy vào, y ngay lập tức nhào qua ôm chặt lấy cô.

“Tiểu... Tiểu Hàm...”

“Liên Thành...”

Hai vợ chồng lập tức ôm nhau khóc ròng, phảng phất như đã xa nhau hàng thế kỷ.

Một trận phong ba này, không thể nghi ngờ đã làm cảm giác sợ hãi của mọi người tăng lên đáng kể.

Kế tiếp phải làm sao?

Trên hòn đảo Ngân Nguyệt này, không có bất cứ chỗ nào là an toàn, mặc dù mọi người có thể tụ tập ở chung một chỗ với nhau, nhưng mà vẫn có lúc cần phải đi vệ sinh. Nhưng xảy ra chuyện này, ai còn dám đi wc nữa đây?

Sau khi xảy ra chuyện, không ai còn cảm thấy buồn ngủ, Y Hàm mỗi phút mỗi giây đều ôm lấy trưng phu, chỉ sợ bất chợt một giây nào đó quý hồn đột nhiên xuất hiện bắt mất chồng mình.

“Tốt rồi, hay là chúng ta thảo luận một chút đi a.”

Không bao lâu nữa, trời sẽ sáng, bảy người tụ tập trong phòng khách, cảm thấy nhất định phải bàn bạc một lần, xem rốt cục phải làm thế nào để vượt qua khoảng thời gian hai ngày rưỡi này.

“Tuy trước khi đến đây tôi đã suy nghĩ rất nhiều,” Liên Thành tâm tình nặng nề nói:” Nhưng mà, vẫn cảm thấy bất luận có phòng bị như thế nào thì cũng không có tác dụng. Ngoại trừ tìm ra sinh lộ, nếu không chúng ta chỉ có cách bó tay chờ đợi quý hồn từ một ngõ ngách nào đó xuất hiện giết chết chúng ta.”

“Về Ngân Nguyệt đảo, có thật Y Hàm cô không biết chút nào về nó?” Bỗng nhiên Đoạn Dịch Triết hỏi:” Phụ thân cô không phải là người đứng ra khai thác khu nghỉ dưỡng này sao?”

“Hoàn toàn không biết gì,” Y Hàm lắc đầu nói:” Trong lúc tôi học đại học thì phụ thân đã xúc tiến kế hoạch này rồi. Sau khi ông ấy mua hòn đảo này, liền lập tức động thổ ngay. Lúc đó vì vấn đề huy động vốn, nên phải chạy khắp nơi để tìm kiếm nhà đầu tư. Dù sao, muốn thi công nhiều hạng mục công trình xa hoa như vậy, thì phải tiêu tốn rất nhiều tiền. Chỉ vì muốn tập đoàn bất động sản Khổng thị đầu tư vào đây, mà phụ thân không ngại dùng đến phương thức tạo quan hệ thông gia, muốn gả tôi cho công tử gia tộc đó.”

“Quá nhẫn tâm.” Âu Dương Tinh nhìn Y Hàm đầy cảm thông, nói:” Đúng là làm khó cô rồi.”

“Cái tên Ngân Nguyệt đảo là ai đặt vậy?” Bỗng nhiên Lý Ân hỏi một câu:” Có liên quan đến công viên giải trí Viên Minh Nguyệt không?”

“Không. Ngân Nguyệt đảo, là tên gốc của nó, lúc phụ thân mua hòn đảo này thì nó đã có tên đó rồi.” Y Hàm nghĩ nghĩ, nói tiếp:” Nhưng nhắc đến ngân nguyệt, thì mọi người sẽ liên tưởng đến cái gì?”

Ngân nguyệt.

Lập tức, một tinh cầu khô trọc, đất đai cằn cỗi xuất hiện trong đầu mỗi người. Mặt trăng, quả thật là một nơi không dành cho sự sống, cổ nhân đã dùng biết bao nhiêu mỹ từ để miêu tả vàng trắng, nhưng hình ảnh thực tế lại hoàn toàn khác xa những tưởng tượng mỹ lệ đó của bọn họ, không chỉ không có Hằng Nga, thỏ ngọc hay là cây nguyệt quế, mà đó còn là nơi không nước, không gió, không cây cối, không đường khí, căn bản không có cách nào để sinh vật có thể tồn tại.

Ngân Nguyệt.

Trong nội tâm mọi người đều cảm thấy bồn chồn.

“Tôi đã bỏ ra nhiều thời gian để tra xét lịch sử hòn đảo này trên mạng,” Doanh Tử Dạ bỗng nhiên xen vào nói.” Nhưng mà không thể tra ra lai lịch của nó. Thậm chí lúc trước phụ thân cô làm sao mà mua được hòn đảo này, chủ nhân trước đây của đảo là ai, v.v... tất cả đều không có lời giải thích, rất bí ẩn.”

Đúng vậy, toàn bộ, đều rất bí ẩn. Bất quá chuyện này cũng là bình thường, không phải lúc nào cũng có thể tra ra nơi mà nhà trọ chỉ định, có bí ẩn gì ở đó. Nhớ lần đó tại U Thủy thôn, nhà trọ cố tình gạt bọn hắn, tưởng nhầm quỷ hồn là Lý Băng đã chết, hại bọn họ tiến vào nhà A Tú, bị quỷ hồn trú trong lu nước nhà cô ấy theo dõi.

“Manh mối trước mắt thật sự quá ít.” Lý Ân thở dài, nói:” Thật sự nghĩ không ra, làm thế nào để sống sót trên hòn đảo này ah. Nhưng mà, có một điểm có thể khẳng định.”

Giống như lúc trước Hạ Uyên đã nói, huyết tự chỉ thị càng về sau độ khó càng cao. Nhưng cái gọi là độ khó đó phân chia mức độ như thế nào chứ?

Trên thực tế bản thân Lý Ân cũng có nghiên cứu qua.

Hắn phát hiện, hiện tượng khủng bố tại địa điểm chỉ định của nhà trọ, so với phim kinh dị của nhân loại sản xuất, là vô cùng giống nhau, thậm chí có thể nói là hoàn toàn giống nhau.

Tuy nhiên, nói một cách chính xác, thì nó cùng một thể loại với phim << Ju-on: The Grudge >> thuộc dòng phim kinh dị huyền bí của Nhật Bản. Trong những bộ phim này, quỷ hồn có mặt ở khắp nơi, xuất quỷ nhập thần, có thể xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào, thậm chí có thể nghịch chuyển thời gian, xâm nhập vào giấc mơ của con người, biến thành nhân hình, sau khi giết người còn có thể biến nạn nhân thành lệ quỷ..., chứ không thuộc thể loại phim kinh dị Âu Mỹ như << Friday the 13th >>, << The Texas Chainsaw Massacre >> dùng hình ảnh sát thủ biến thái làm nhân vật chính trong phim kinh dị, cũng không giống như << Alien >>, << Resident evil >> tồn tại những dị sinh vật như quái vật không gian, xác sống, thầy ma hay các loài tương tự.

Cái gọi là “quỷ hồn”, toàn bộ đều là những hình ảnh hoặc hiện tượng xuất hiện cực kỳ mơ hồ, quỷ dị, không cách nào giải thích.

Theo góc độ chủ nghĩa duy vật để nói, thì trên thế giới này mọi vật chất đều tồn tại khách quan, không thể dùng ý chí con người để thay đổi. Nhưng mà, quỷ hồn trong phim kinh dị huyền bí, tuyệt đối không phải là vật chất tồn tại khách quan, mà dường như tồn tại dưới dạng ý thức, giết không chết, thậm chí không có hình thái cố định, giống người nhưng lại không phải người. Không có bất kỳ phương pháp nào có thể xua đuổi hay giết chết quỷ hồn, hơn nữa rất nhiều quỷ hồn hoàn toàn không phải do con người sau khi chết biến thành, mà là quỷ hồn không biết từ đâu tự nhiên xuất hiện.

Sự tồn tại của nhà trọ, nếu đứng ở góc độ của khoa học thì đương nhiên là hoàn toàn không thể lý giải được. Cho nên, Lý Ân cảm thấy, nhà trọ dường như đã cải biến rất nhiều địa phương trên thế giới này thành nơi có hoàn cảnh giống như trong phim kinh dị, rồi để bọn hắn tiến vào. Tại những địa phương đó, bất luận là hiện tượng gì cũng không thể dùng chủ nghĩa duy vật và lý luận khoa học để lý giải, hoàn toàn phải dùng kiểu lý luận duy tâm trong những bộ phim kinh dị để nhận thức. Nhưng mà, trên thực tế, không phải lúc nào cũng rơi vào trường hợp kinh dị huyền bí, vẫn có trường hợp có thể dùng những lý luận duy vật thông thường để giải thích các hiện tượng.

Như vậy độ khó..., sẽ căn cứ vào mức độ “huyền bí” của quỷ hồn mà phân loại.

Hoặc có thể nói là, dựa vào mức độ lý luận duy vật thông thường có thể giải thích được để mà phân loại.

Ví dụ như trò chơi trốn tìm lần đó, quỷ hồn hoàn toàn giống như nhân loại không thể nào cảm giác được vị trí của bọn người Dương Lâm, phải dùng đủ loại thủ đoạn để tìm ra bọn họ, sau khi tìm được bọn họ còn nhất định phải đuổi theo bắt được bọn họ. Nhìn từ mọi góc độ, nó tựa hồ gần như là một “con người” bình thường rồi.

Nhưng mà, nếu độ khó tăng lên, sẽ không còn giống như vậy nữa. Cũng giống như Kayako Saeki trong phim << Ju-on: The Grudge >>. Bất luận người trốn ở đâu thì nó đều cảm ứng được và tìm đến người, trong chần, dưới giường, đằng sau vách tường, trong phòng tắm, dưới mặt thảm, trong xe, thậm chí, ở trong cơ thể người. Ví dụ như trong << Ju-on: The Grudge >> phần 1, nữ quỷ Kayako Saeki nhập vào trên người nữ nhân vật chính, thì đến phần 2 nó lại nhập vào thai nhi trong bụng của nữ nhân vật chính.

Thử nghĩ, nếu đối mặt với quỷ hồn như thế này, thì bất luận có trốn thế nào cũng vô dụng, cơ hồ không hề có sinh lộ, chỉ có biện pháp duy nhất là trốn về nhà trọ. Nhưng cần thận suy nghĩ, nếu những quỷ hồn kia tất cả đều giống như Kayako Saeki, thì chỉ cái việc chạy về tới khu cư xá của tòa nhà trọ thôi cũng làm không được rồi.

Rất rõ ràng, đây chính là nguyên nhân thực sự vì sao mà bắt đầu từ lần thứ sáu, lại có ưu đãi đặc biệt là có thể trực tiếp trở về bên trong nhà trọ.

Lý Ân lần này là lần thứ năm chấp hành huyết tự chỉ thị, nói cách khác, hắn chính là người gặp nguy hiểm nhất.

Quỷ hồn lần trước tại U Thủy thôn, cũng đã rất giống với quỷ hồn trong những phim kinh dị huyền bí rồi. Mà lần đó mới là lần huyết tự chỉ thị thứ tư thôi ah! Lần này... Chắc chắn mình sẽ gặp phải thứ còn đáng sợ hơn nữa!

Nếu, trong toàn bộ phạm vi hòn đảo này, đều có quỷ hồn như thế tồn tại thì..., đừng nói là hai ngày rưỡi, cho dù chỉ là một giờ đồng hồ cũng không có khả năng sống sót. Cho nên nhất định nhà trọ sẽ phải hạn chế “năng lực hành động” của những quỷ hồn này, nói cách khác, vẫn còn có thể dùng lý luận duy vật để giải thích một phần nào đó sự việc hiện tượng.

Phải có yếu tố đó, mới có thể cấu thành sinh lộ!

Độ khó càng tăng lên, sinh lộ lại càng khó phát hiện.

Rốt cục trời đã sáng. Tất cả mọi người đều cảm thấy đói bụng rồi. Sau khi tiến vào nhà hàng, nhìn thấy cả nhà hàng to lớn như vậy mà chỉ có bảy người bọn hắn, không khỏi có cảm giác quá quý dị, vì vậy tất cả mọi người đều lấy thức ăn, rồi ra bên ngoài nhà hàng ăn sáng.

Bên ngoài resort có không ít phiến đá, bảy người đến ngồi trên một phiến đá có cảnh trí coi như không tệ, hướng ra biển, mọi người đang ăn sáng, nhưng, đồng thời lúc nào cũng chú ý động tĩnh xung quanh.

“Thức ăn ở đây rất ngon đó chứ?” Dịch Triết nhâm nhi thức ăn, tạm thời quên đi sợ hãi, nói: “Nếu như không có cái nhà trọ ma ám đó, thực tế đến chỗ này nghỉ dưỡng, quả thực cũng rất tốt ah.”

“Ừ, tôi cũng cảm thấy như vậy.” A Tô đang há to miệng ăn cơm, nói: “Nếu như có thêm vài nữ vũ công thoát y, vậy thì trên cả tuyệt vời rồi...”

Ở cùng một chỗ với tên sắc lang này, đúng là hạ thấp nhân phẩm bản thân mà...

Sinh lộ, sinh lộ đến tột cùng là cái gì đây? Huyết tự chỉ thị đã được mọi người nghiên cứu rất nhiều lần, nhưng mà suy nghĩ muốn nổ tung cái đầu vẫn nghĩ không ra bất cứ điểm nào đột phá. Tóm lại, không thể rời khỏi hòn đảo này, nhưng ở trên hòn đảo này, mỗi phút mỗi giây đều gặp nguy hiểm.

“Mọi người nói xem hòn đảo này trước kia có khi nào là một bãi tha ma không?” Đoạn Dịch Triết bỗng nhiên lên tiếng: “Hay là, đã từng xảy ra cuộc chiến nào đó? Nói không chừng đã chết rất nhiều người. Chúng ta, không bằng đến các sơn cốc trên đảo này tìm kiếm thử xem, có thể phát hiện mộ huyệt hay là hang động cất giấu thi hài gì đó đại loại như vậy.”

“Ý cậu là...” Sáu người còn lại lập tức phản chấn tinh thần.

“Nếu như tìm được thi hài, rồi khiến chúng nó nhập thổ vì an, có khi nào sẽ...”

“Đúng vậy!”

Mọi người nhao nhao phụ họa với ý, thậm chí hận không thể ngay lập tức đi tìm.

Thời gian hai ngày rưỡi, bọn họ hoàn toàn được tự do hoạt động, dù sao trên đảo cũng không thiếu phương tiện giải trí. Cho nên bảy người nhất trí quyết định đi tìm xem có một nơi như vậy hay không.

“Tốt! Nào, chúng ta...”

Thời điểm Đoạn Dịch Triết nói đến đó, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chậm chậm ngửa ra sau.

“Anh bị sao vậy? Chảy máu mũi hả?” A Tô châm chọc nói: “Không lẽ mấy hôm nay xem AV quá độ à? Cũng khó trách nha, dù sao...”

Đoạn Dịch Triết vẫn không nói lời nào, đầu tiếp tục ngửa ra sau, nhìn lên bầu trời trên cao.

“Anh... Anh trúng tà hả?” A Tô vội vàng nhìn sang, hỏi: “Dịch Triết, Dịch Triết anh... Anh...”

“Rắc ~”

Một tiếng xương gãy thanh thúy vang lên. Tiếp theo, gương mặt A Tô hoàn toàn bị máu tươi đỏ thẫm bao trùm lấy.

Đầu Đoạn Dịch Triết, cơ hồ đã hoàn toàn đứt lìa, chỉ còn một chút da thịt dính với cần cổ, gập ở sau lưng, cả người, vô lực ngã trên mặt đất...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.5 - Chương 6: Sương mù dày đặc

Chứng kiến cảnh tượng khủng bố thế này, Y Hàm khổng chế không nổi, đứng vào thời điểm cô há to miệng muốn thét lên, Lý Ân nhanh tay lẹ mắt lập tức bịt miệng cô lại, tức khắc nói: “Đừng la! Tất cả im lặng! Nếu để mấy nhân viên resort kia chạy tới chứng kiến một màn này thì biết phải làm sao?”

“Đúng.” Doanh Từ dạ nhìn thì thấy Đoạn Dịch Triết ngã trên mặt đất, nói: “Nếu bọn họ nhìn thấy, nhất định sẽ báo cảnh sát. Một khi cảnh sát lên đảo, khẳng định sẽ bắt chúng ta đi lấy khẩu cung, như thế chúng ta sẽ không thể tiếp tục ở trên đảo này nữa.”

Nếu ly khai hòn đảo này, thì sẽ bị nhà trọ giết chết!



Mọi người ai nấy đều ngạc nhiên trước sự tinh táo của Lý Ân và Doanh Tử Dạ, Dịch Triết chết quý dị như thế, cô ấy đến chớp mắt một cái cũng không có, ngược lại đã lập tức có phản ứng, hành động một cách vô cùng lý trí.

Đây đúng là trạng thái tinh thần mà một người bình thường khó có thể đạt được!

“Vây... Chúng ta phải làm sao?” Liên Thành lo lắng hỏi: “Bỏ mặc Dịch Triết hả?”

“Tìm một chỗ chôn cậu ta,” Lý Ân tinh táo nói: “Như vậy là được rồi.”

“Để thi thể của cậu ấy vĩnh viễn lưu lại trên hòn đảo này sao?”

“Chẳng lẽ cậu muốn đem thi thể của hắn về sao? Nếu cảnh sát hỏi cậu hắn chết thế nào, chẳng lẽ cậu nói với bọn họ, hắn tự nhiên bị gãy cổ chết hả?”

Mọi người nhất thời không thể nói gì.

Từ trước tới giờ nhà trọ đều bố trí bọn họ đến những nơi ít người lui tới, cho nên dù có chết người thì cảnh sát cũng không biết mà tới. Nhưng tình huống bây giờ...

“Thực, thực sự phải chôn hắn?” Liên Thành nhìn thi thể chết thảm của Dịch Triết, tuy bình thường y và hắn giao tình không sâu, nhưng dù sao cũng là “hàng xóm” lâu rồi, trong nội tâm ít nhiều gì vẫn có chút tình cảm.

Sau một hồi suy tư, cuối cùng lý trí cũng chiến thắng, Lý Ân nói hoàn toàn chính xác, nếu kinh động đến cảnh sát thì..., chuyến “nghỉ dưỡng” này nhất định phải lập tức kết thúc và rời khỏi đảo. Nhưng nếu ly khai hòn đảo vào lúc này, hậu quả thiết tưởng không cần nói nhiều. Làm trái huyết tự chi thị, chỉ có một con đường chết.

Hết cách, mọi người đành phải tìm một nơi thanh vắng, giấu thi thể Đoạn Dịch Triết ở đó. Thời điểm tiến hành việc này, ai cũng cảm thấy mình giống như tên sát nhân biến thái đang giấu xác nạn nhân trong phim truyền hình.

Sau khi xong việc, Liên Thành vẫn còn sợ hãi nói: “Có khi nào... có khi nào bị phát hiện không? Nếu không may thực sự bị phát hiện thì..., hơn nữa bây giờ tự nhiên có một người mất tích, sớm muộn cũng sẽ bị phát giác thôi.”

“Anh có cho rằng, Dịch Triết chết, có khi nào là vì cậu ta nói trúng gì đó?” Y Hàm bỗng nhiên nói: “Vừa rồi cậu ta đề nghị lên núi tìm huyết mộ gì đó, không lẽ vì vậy mới...”

“Cũng không phải không có khả năng này.” Lý Ân gật gù đầu nói: “Nhưng mà, tôi cảm giác không chỉ đơn giản như vậy.”

Cùng lúc đó, trong phòng quản lý trên Ngân Nguyệt đảo.

Phụ trách điều hành công việc trên đảo là Trương quản lý vừa xem báo cáo tài chính, vừa buồn bực tự hỏi, vì sao trong khoảng thời gian của chương trình khuyến mãi du lịch miễn phí hai ngày ba đêm, lại không có bất cứ du khách nào khác đặt tour lên đảo thế này?

Bỗng nhiên cửa văn phòng mở ra, đi vào là thư ký của y.

“Trương quản lý.” Thư ký cúi chào, rồi nói: “Có một chuyện rất hệ trọng, muốn xin chỉ thị của ngài.”

“Hả? Chuyện gì? Bấy du khách kia thế nào rồi?”

“Chính là chuyện bọn họ. Ừm.” Thư ký nói: “Thật ra, tôi cảm thấy có chút lạ.”

“Hả, lạ cái gì?”

“Tôi, để ý thấy trong số du khách lên đảo chuyến này, có một người, nhìn rất giống cô con gái đã mất tích ba năm nay của chủ tịch.”

“Cái gì?” Trương quản lý kinh ngạc ngẩng đầu, gần như không tin vào tai mình, nói: “Thư ký Vương, anh chắc chắn?”

“Không... không chắc lắm, nhưng mà cảm thấy rất...”

“Lời thừa không cần nói! Vào trọng tâm đi!”

Câu chuyện thiên kim của chủ tịch Y Văn Khâm và anh chàng tổ chức hôn lễ rủ nhau bỏ trốn, đã từng làm xôn xao dư luận thành phố S, ba năm gần đây chủ tịch dốc hết toàn lực tìm kiếm con gái, nhưng thủy chung vẫn không có kết quả.

“Ba năm trước đây tôi từng gặp con gái chủ tịch một lần,” thư ký Vương nói, “Lần đó tôi đến nhà chủ tịch lấy tài liệu, đã gặp tiểu thư Y Hàm. Trong số các du khách chuyến này, có một cô gái nhìn rất giống tiểu thư Y Hàm.”

Đương nhiên Y Hàm đã dùng tên giả lên đảo, may mắn là không có kiểm tra đối chiếu thẻ căn cước. Thế nhưng, thư ký Vương này lại có trí nhớ vô cùng tốt, ba năm trước gặp người ta một lần, hơn nữa Y Hàm cũng đã hóa trang, vậy mà y vẫn nhận ra được.

Y lấy ra một tấm hình, nói:” Tấm hình này là tôi chụp đấy. Trương quản lý ngài cũng đã từng gặp con gái chủ tịch rồi mà? Ngài xem có đúng là cô ấy không?”

Trương quản lý nhận lấy tấm hình, chăm chú nhìn thật kỹ, cũng không chắc chắn, nói:” Lập tức scan tấm hình rồi gọi cho chủ tịch! Chắc chủ tịch sẽ nhận ra được? Trước lúc đó không được nói những lời thừa thãi với nhóm du khách này!”

Nếu cô gái mình tìm được quả thực là thiên kim của chủ tịch thì..., chuyện thăng chức của mình chẳng phải không cần lo nữa sao?

Sau khi tấm hình được scan và gửi đi, chỉ khoảng mười lăm phút sau, đích thân chủ tịch đã gọi điện thoại tới.

“Vâng... Chủ tịch... Tấm hình đó...”

“Không sai!” Ở đầu kia điện thoại, Y Văn Khâm bên trong phòng chủ tịch của tổng công ty giải trí Viên Minh Nguyệt tại thành phố S vô cùng kích động nói:” Nghe kỹ! Ta sẽ lập tức tới Ngân Nguyệt đảo! Trước đó không được tiết lộ thông tin.”

Trương quản lý lập tức mừng hết lớn, bản thân vậy mà thực sự lập được đại công!

“Chủ tịch, tôi biết rồi!”

Sau khi Y Văn Khâm cúp điện thoại, lập tức đứng lên, hung dữ nói:” Thử con gái bất hiếu, hại tao mất hết mặt mũi! Lần này bắt mày về, xem tao xử mày thế nào! Đứng rồi, còn cả tên mất dạy Hoa Liên Thành, dám bắt cóc con gái tao, tao ày ngồi tù rục xương! Hừ!”

Tiếp theo lập tức gọi đi một cú điện thoại, nói:” Này, quản lý Hồ phải không? Lập tức chuẩn bị ca nô cho ta, ta phải lập tức đến Ngân Nguyệt đảo! Tốt, vậy đi!”

Vì đề phòng bất trắc, lão quyết định dẫn theo ba tên cận vệ thân tín, đến lúc đó còn sợ không bắt được đứa con gái bất hiếu này sao?

Mà giờ khắc này, bọn người Lý Ân đang tìm kiếm dưới chân núi xem có động huyết giống như Đoạn Dịch Triết nói hay không. Nhưng sau nhiều lần tìm kiếm, vẫn không thấy gì hết.

Đoạn Dịch Triết chết khó hiểu như vậy, đúng là kiểu kinh dị huyền bí rồi. Nhưng Lý Ân cảm thấy vẫn còn chưa đến mức cao nhất. Dù sao, không lý nào lại khủng bố đến mức đó ah, nhất định phải có phương pháp phá giải mới đúng.

Nhưng mà phương pháp phá giải là gì đây?

“Chẳng lẽ là không thể ngăn đầu?” Liên Thành bỗng nhiên đưa ra quan điểm này.” Mọi người nhớ lại xem, lúc đó hình như Đoạn Dịch Triết vừa ngăn đầu lên, thì gần như ngay lập tức bị giết chết. Có khi nào nếu chúng ta không ngăn đầu lên thì sẽ không sao cả? Cái lần Hạ Uyên bị chết đó, không phải chỉ cần nhắm mắt lại thì không bị quỷ giết chết sao?”

“Đơn giản vậy sao?” Lý Ân cảm thấy không lý nào lại dễ dàng như vậy.

Tiếc là, không có cách nào để nghiệm chứng. Vừa nghe y nói như vậy, còn ai dám ngăn đầu lên nữa chứ.

“Ý kiến này có thể tiếp tục xem xét.” Lý Ân gật gù đầu, nói với Doanh Từ Dạ:” Em nghĩ thế nào? Từ Dạ?”

“Hoàn toàn không có khả năng đó. Tôi nhớ rất rõ, trước đó chúng ta có mấy người đã ngăn đầu qua rồi. Nhưng mà, tôi lại suy đoán ra mấy điểm.”

“Cái gì?” Tinh thần năm người còn lại lập tức tỉnh táo.

“Thứ nhất, bắt chấp chúng ta lúc nào cũng tụ tập cùng một chỗ, nó vẫn sẽ phát động công kích. Thứ hai, quỷ hồn chưa chắc sẽ xuất hiện trước mắt chúng ta, có lẽ nó sẽ dùng những cách thức tương tự như nguyên rủa để giết chết chúng ta. Thứ ba, cũng là điểm trọng yếu nhất.”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều nín thở, đợi nghe quan điểm của cô.

“Quỷ hồn này bởi vì đã bị nhà trọ hạn chế, nên mới không thể lập tức một lần giết hết chúng ta.”

Mọi người nhất thời ngây ngốc.

“Chúng ta lúc nào cũng ở cùng một chỗ, nói cách khác... Quỷ hồn có thể giết chết Dịch Triết, thì cũng có thể một lần giết chết hết chúng ta. Nhưng trên thực tế, chỉ có một mình Dịch Triết chết thôi.”

“Cái này...” Liên Thành suy nghĩ một chút, nói:” Có khi nào là vì muốn làm chúng ta sợ hãi, nên mới từ từ giết chết từng người một?”

“Không đâu. Quỷ hồn chỉ vì nguyên rủa sát nhân mà tồn tại, nói cách khác quỷ hồn đã bị nhà trọ hạn chế, không thể một lần sát hại toàn bộ chúng ta. Cũng có thể nói... đó là cho chúng ta thêm gợi ý để tìm ra sinh lộ.”

“Ý của em là?” Lý Ân lập tức có phản ứng.

“Đúng... nếu dùng phương pháp suy luận ngược, thì từ cái chết của Đoạn Dịch Triết, rất có thể sẽ tìm ra gợi ý về sinh lộ!”

Nếu như không phải ngẩng đầu lên sẽ chết, như vậy thì làm sao mới chết? Vì phạm cấm kỵ gì đó sẽ chết, hay là nói câu gì đó sẽ chết?

Nói chuyện?

Chẳng lẽ không thể nói từ “huyết” sao?

Sắc mặt Y Hàm lập tức trắng bệch, cô đã từng nói qua từ này ah!

“Không, không thể nào, chẳng lẽ tôi...”

“Yên tâm đi, không phải vậy đâu.” Doanh Tử Dạ lắc đầu, phân tích: “Nếu nói từ gì đó sẽ chết, nói cách khác tức là không nói từ này thì không chết. Nếu như sinh lộ là ở dưới dạng này, thì cái từ đó ít nhất phải là một từ thông dụng mới đúng. Chỉ cần là từ ít khi được dùng đến, chẳng phải tỷ lệ sống sót sẽ rất cao sao? Nhà trọ không dễ dàng để chúng ta sống sót như vậy đâu.”

“Tôi cũng có một số suy đoán.”

Âu Dương Tinh từ đầu đến giờ vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

“Trước khi Đoạn Dịch Triết chết tôi có để ý nét mặt cậu ta. Ánh mắt cậu ta vô cùng hoảng sợ, miệng không ngừng mấp máy, nói gì đó nhưng lại nói không ra tiếng.”

“Ừm. Cái này nói lên điều gì?” Liên Thành khó hiểu hỏi.

“Vì sao cậu ta nói lại nói không ra tiếng?”

“Chắc là...” Liên Thành suy đoán nói: “Quá sợ hãi?”

“Có khi nào là, muốn nói nhưng lại nói không được? Trong khoảnh khắc đó, giống như mọi giác quan của cậu ta đều đã bị thao túng hết rồi.”

Vừa nghe được câu này, tất cả mọi người toàn thân tê cứng.

Giác quan bị thao túng?

Đây chẳng phải giống như trường hợp vi phạm huyết tự chỉ thị, bị cái bóng của mình thao túng đó sao?

Suy đoán một hồi khiến cho ai nấy đều sồn hết gai ốc, trong lòng mọi người đều trở nên nặng nề.

Ngon núi này, cũng bắt đầu trở nên âm u tĩnh mịch, phẳng phất giống như tuyết lúc đều có thể xuất hiện quái vật ăn thịt người.

“Mọi người đừng suy diễn lung tung nữa.” Lý Ân xen vào nói: “Không có căn cứ, mà suy diễn bậy bạ thì chẳng có ý nghĩa gì. Chúng ta cứ tiếp tục tìm thử coi có thứ mà Dịch Triết nói tới không a.”

Mọi người cũng đành phải bắt đầu tiếp tục tìm kiếm.

Lúc này, Lý Ân đi đến bên cạnh Doanh Tử Dạ, đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, kéo ống tay áo lên, nói: “Đừng nhúc nhích!”

Hắn đang đo nhịp tim của Doanh Tử Dạ. Đối với người học y từ nhỏ như hắn, chuyện đó căn bản chỉ là bữa điểm tâm.

Tuy biểu hiện bên ngoài của cô là cực kỳ trấn định, nhưng, nhịp tim rõ ràng là đập rất nhanh.

“Tay của em lạnh quá đó.” Lý Ân buông tay Tử Dạ ra, nói: “Đừng có chuyện gì cũng tự mình gánh vác. Thỉnh thoảng, dựa vào tôi một chút đi.”

Tử Dạ trừng to hai mắt, cô kéo ống tay áo xuống, nói: “Tôi biết rồi.”

“Tôi sẽ bảo vệ em.” Lý Ân nhìn Tử Dạ, dùng giọng nói rõ ràng và tràn đầy sức mạnh nói: “Cho nên, yên tâm giao sau lưng em cho tôi.”

Khoảng chừng bốn tiếng đồng hồ sau.

“Chủ tịch!”

Bên bờ biển, bọn người Trương quản lý rốt cục đã đón được Y Văn Khâm.

Lão vừa xuống thuyền, lập tức xông tới hỏi: “Sao rồi? Con gái ta ở đâu?”

“Hình như bọn họ lên núi. Tôi phái người đi tìm rồi.” Trương quản lý cúi đầu thấp hết cỡ.

“Tìm nhanh lên!” Y Văn Khâm nổi giận quát.” Sau khi tìm được, dẫn nó đến trước mặt ta! Ta, phải lập tức dẫn đưa con gái bất hiếu này về, khiến cho nó vĩnh viễn không thể trốn thoát khỏi lòng bày tay của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.5 - Chương 7: Nguy cấp

Ngân Nguyệt đảo có diện tích vô cùng rộng lớn, khu vực đồi núi chiếm một phần không nhỏ, ý định ban đầu của Y Văn Khâm chính là, muốn cải tạo toàn bộ Ngân Nguyệt đảo thành khu nghỉ dưỡng, nhưng làm như vậy thì phải đầu tư rất lớn. Vậy mà Khổng gia sau khi rút hết vốn, lại còn dùng không ít thủ đoạn chèn ép Y Văn Khâm.

“Cảnh quan hòn đảo này thật sự không tệ.”

Sáu người rất nhanh đã tiến vào khu vực đồi núi trên đảo, nhưng mà, thủy chung vẫn chưa tìm thấy bất cứ huyệt động nào. Tuy ngọn núi này không hoang vu như núi Hoa Nham, nhưng mà quả thực tìm không thấy bất cứ hang động hay mộ huyệt gì cả.

Đi một hồi lâu, tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi.

“Kế tiếp nên làm gì đây?” Liên Thành vô cùng lo lắng nói:” Chúng ta, hay là trở về thôi. Ở trên núi tĩnh lặng thế này, tôi cứ cảm thấy...”

Y đưa mắt nhìn Lý Ân chờ đợi, sau khi suy nghĩ một chút, hần nói với y:” Không, không thể trở về. trên hòn đảo này không có bất kỳ địa phương nào an toàn cả, cho nên, đến gần mấy nhân viên resort rất có thể là hóa thân của quý hồn kia, ngược lại càng nguy hiểm hơn.”

Cho đến lúc này, các chủ hộ vẫn không có bất kỳ biện pháp nào để xác định rõ đâu là người đâu là quý. Phải nói, đó là một sự tiếc nuối lớn.

Mà sắc lang A Tô kia này giờ cũng không nói gì, tựa vào một thân cây, lấy ra một gói thuốc và bật lửa, mới nói:” Ở đâu không thành vấn đề..., nếu gặp được nữ quý thì quá tốt, tốt nhất là loại nữ quý mặc y phục nghèo nàn một chút, quý nam thì coi như xong. tôi không có hứng thú.”

Nói đến đây, nó ngậm lấy điếu thuốc, đánh bật lửa rồi đưa sát tới châm thuốc, điếu thuốc vừa muốn bắt lửa, bỗng nhiên ngọn lửa rất quý dị bị dập tắt.

Chung quanh chỗ này căn bản một chút gió cũng không có, sao lửa lại tự nhiên bị tắt khó hiểu như vậy?

A Tô lập tức đánh lại ngọn lửa khác, nói:” Hừ, thời khắc then chốt, cái bật lửa cũng chống đối mình!”

Nhưng mà...

Thời điểm điếu thuốc sắp sửa bắt lửa, ngọn lửa lần nữa tắt ngóm.

Bất cứ chuyện gì bất thường đều không thể bỏ qua, cho dù là một điểm bất thường nhỏ nhất.

Những lời Hạ Uyên dặn dò lúc trước, Lý Ân sao có thể quên?

Hần phóng một bước tới trước, chụp lấy cánh tay của A Tô, nói:” Có chuyện gì?”

“Anh... Lâu, lâu trường anh tự nhiên chụp tay tôi làm gì ah.” A Tô vội vàng nói:” Bật lửa của tôi, đánh lửa không được thôi mà.”

“Sao lại bị như vậy?” Lý Ân nhìn kỹ cái bật lửa, thử đánh lửa lần nữa, thế nhưng, lửa vẫn bị tắt.

Cửa không thể mở, đánh lửa sẽ bị dập tắt.

Có khi nào có liên quan với nhau?

A Tô vội vàng giật lại cái bật lửa, nói:” Này này, Lâu trường, tôi nhớ anh không có hút thuốc mà? A, được rồi, tưởng A Tô tôi không có biện pháp khác hả?”

Sau đó nó lấy điếu thuốc ra khỏi miệng trực tiếp kê bật lửa vào điếu thuốc rồi đánh lửa một cái, cuối cùng cũng châm được thuốc rồi. Sau đó nó lấy bật lửa ra, quả nhiên ngọn lửa lại bị dập tắt.

“Giận thiệt, tiệm thuốc lá đó rõ ràng đã bán bật lửa dỏm ỉn, đợi mình sống sót trở về nhất định phải tới tìm bọn họ mắng vốn.”

Lý Ân đột nhiên giơ tay giật lấy cái bật lửa kia, nói:” Thứ này có lẽ rất nguy hiểm, tốt hơn hết mau ném nó đi!”

“Này ê ê,” A Tô lo sốt vó, nói:” Rượu chè thuốc lá và phụ nữ là thú vui duy nhất trong cuộc đời A Tô tôi a, sao anh lại dám chiếm đoạt bất lửa của tôi?”

“Cái bất lửa này có điểm cổ quái.” Lý Ân nhú mày nói:” Chẳng lẽ cậu không cảm nhận được?”

“Hả? Làm gì có?”

“Tóm lại, vẫn phải ném đi.” Lý Ân nâng tay lên, ném cái bất lửa đó đi, cú ném rất xa.

“Ê, anh...” A Tô lập tức hét lớn tiếng chạy về phía trước, muốn chụp lại cái bất lửa đó. Thời gian tới, không hút được thuốc làm sao mà chịu nổi! Nó nhớ rất rõ, năm người còn lại căn bản đều không có hút thuốc!

Chạy một đoạn, rõ ràng chạy tới bên cạnh một hồ nước. Cái bất lửa bị kẹt trong khe hở giữa hai tảng đá bên cạnh hồ nước, A Tô chạy tới chỗ đó muốn nhặt lại cái bất lửa.

Nhưng thời điểm nó tiếp cận cái hồ nước, bỗng nhiên cả người nó đột nhiên lão đảo, ngã nhào vào trong hồ nước!

Lúc này bốn người bạn Lý Ân đã chạy tới, còn A Tô thì cả người đang bị bõm bên trong hồ nước.

“Cậu...” Lý Ân vừa bực mình vừa buồn cười, nói:” Mau lên bờ đi!”

Cái hồ nước này sâu chưa tới một mét, cho nên ban đầu Lý Ân cảm thấy không có gì.

Nhưng dần dần hắn lại cảm thấy không được bình thường.

A Tô ngã vào hồ nước, cả người nó đều chìm trong nước, hai tay không ngừng vùng vẫy, nhưng cả người nó nhìn giống như hoàn toàn không cách nào đứng lên được!

“Không ổn!” Lý Ân vội vàng xông tới, nhảy vào trong hồ nước, túm lấy tay của nó kéo lên. Nhưng trong hồ nước tựa hồ có một nguồn sức mạnh đáng sợ, bất luận hắn dùng bao nhiêu sức lực, đều không thể kéo A Tô ngoác đầu lên khỏi mặt nước!

Cái hồ nước này tuy rất nông, thế nhưng toàn bộ mặt mũi bị chìm trong nước một thời gian dài nhất định cũng sẽ chết!

Rất rõ ràng, gương mặt A Tô bên trong hồ nước đã móp méo đến cực độ, cho thấy rất rõ nó đang cực kỳ thống khổ vì thiếu dưỡng khí. Thế nhưng, bất luận kéo nó mạnh đến thế nào, thì cũng không thể kéo nó đứng lên!

Những người khác cũng chạy đến hỗ trợ, thế nhưng kéo mạnh đến đâu cũng vô dụng!

Cứ như vậy.

Bọn hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn A Tô chết ngạt bên trong hồ nước!

“Sao... Sao có thể?” Liên Thành không sao giải thích nổi, thời điểm gương mặt A Tô rõ ràng đã không còn huyết sắc, y bắt đầu cảm thấy chuyện này quá mức quỷ dị.

So với quỷ hồn xuất hiện thì cảnh tượng trước mặt còn muốn khủng bố hơn! Trong cái hồ nước sâu chưa tới một mét mà bị chết đuối! Cái hồ nước này phẳng phai đã hít chặt lấy thân thể của A Tô dưới đáy hồ, bất luận bọn y có dùng sức mạnh đến thế nào cũng không thể kéo nó lên!

Sau khi A Tô chết, tất cả mọi người ngay lập tức lao ra khỏi hồ nước, cũng không dám đến gần nó nửa bước!

“Nguyên rửa... Đây là nguyên rửa ah!” Y hàm đã sợ đến mặt cắt không còn hột máu:” Bản thân hòn đảo này đã bị nguyên rửa! Chúng ta trốn không thoát đâu... Trốn không thoát đâu!”

Không đúng.

Lý Ân không tin là đây là loại nguyên rửa không có phương pháp phá giải.

Nếu là duy tâm thuần túy, lời nguyên không thể phá giải thì..., nhà trọ giết hết bọn hắn một lần luôn là được rồi. Nhưng điều đó không xảy ra, vậy nhà trọ tất nhiên có lưu lại sinh lộ mới đúng.

Như vậy sinh lộ là gì?

Lý Ân thờ dài, nói:” Nghĩ biện pháp kéo thi thể của nó lên bờ đi, sau đó đem chôn.”

“Tôi chịu đựng đủ rồi!” Y Hàm bỗng nhiên quỳ xuống đất khóc lớn lên:” Tôi không muốn tiếp tục cuộc sống này nữa. Là anh, Hoa Liên Thành, đều tại anh cả! Nếu anh không dẫn tôi đi, nếu như tôi ở trên Ngân Nguyệt đảo này kết hôn với Khổng Thiện, thì lúc này tôi đâu cần đối mặt với tất cả những chuyện này! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!”

Tinh thần Y Hàm đã trở nên bất thường, cô đứng lên phóng chân chạy ngược về phía sau.

“Tiểu... Tiểu Hàm...” sắc mặt Hoa Liên Thành đã trở nên cực kỳ tái nhợt, nhưng y vẫn lập tức đuổi theo, kết quả bị ngã một cái, phút chốc, đã đã không còn nhìn thấy thân ảnh Y Hàm nữa rồi.

“Tiểu Hàm” Liên Thành giờ phút này cũng muốn phát điên rồi, chẳng lẽ, y cũng phải chết ở chỗ này?

“Liên Thành.” Lý Ân bỗng nhiên đi tới kéo y, nói:” Cậu không cần để ý, cô ấy chỉ nói sáng thôi, tôi nhìn ra được, Y Hàm là thật tâm yêu cậu đấy.”

“Tôi biết chứ, tôi biết chứ ah.” Liên Thành lau nước mắt, nói:” Nhưng cô ấy nói cũng đúng mà. Là tôi, tôi dẫn cô ấy đến thành phố K, cho nên cô ấy mới cùng tôi tiến vào nhà trọ đó. Kết quả, mới phải đối mặt với loại chuyện này. Thực ra cô ấy lúc nào cũng bị đau khổ dẫn dắt, Khả Hân và Hằng Viêm trước kia đều rất thân với cô ấy, lúc bọn họ chết Y Hàm đã bị đá kích rất lớn. Nhất là Khả Hân, trong nhà trọ, cô ấy là người thân với tiểu Hàm nhất, hai người họ giống như là chị em ruột thịt vậy.”

Lúc đó, Diệp Khả Hân bị nữ quỷ không lồ nuốt vào biển nước nước trong miệng ả, một màn kinh khủng kia, Y Hàm đứng tại cửa nhà trọ đã tận mắt chứng kiến. Từ đó về sau cô vô cùng sợ nước, đến lúc đi tắm cũng phải có Liên Thành bên cạnh, biết rõ trong nhà trọ sẽ không có quỷ, nhưng vẫn sợ chính mình trong lúc tắm rửa, sẽ dần dần, dần dần chìm xuống.

Mà bây giờ, chứng kiến A Tô chết trong hồ nước, cái cảnh Diệp Khả Hân chết đi lúc trước lần nữa tái hiện trong đầu cô.

Sau đó, Liên Thành liều mạng, tiếp tục đuổi theo!

Y Hàm cứ chạy và chạy, tâm tình cũng đã bình phục ít nhiều.

“Minh, vừa rồi mình nói gì vậy?”

Sau khi vào nhà trọ sống, cô chưa từng oán trách Liên Thành, dù sao đây cũng là lựa chọn của cô, huống chi cô biết rõ trong thâm tâm Liên Thành lúc nào cũng vì chuyện này mà tự trách bản thân. Y yêu mình biết bao nhiêu, quan tâm mình biết bao nhiêu!

Cô sao lại có thể thốt ra những lời như vậy?

“Minh...”

Bỗng nhiên, một nhóm người xuất hiện trước mặt cô, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, đó đương nhiên là Y Văn Khâm!

Khi cô và phụ thân bốn mắt chạm nhau, sau phút chốc sững sờ, lão đã lập tức có phản ứng, nói:” Nhanh, bắt nó lại!”

Người chung quanh đương nhiên xông tới bắt lấy cô, còn Y Hàm thì thất kinh hỏi:” Ba ba... Sao cha lại...”

“Rất cực tìm được cô rồi! Nói cho ta biết, thằng Hoa Liên Thành ở chỗ nào!”

“Thả cô ấy ra!”

Bỗng nhiên, Liên Thành lao đến, chạy đến trước mặt gã đàn ông đang khống chế Y Hàm, tung ra một quyền. Nhưng gã đàn ông kia là cận vệ của Y Văn Khâm, thân thủ đương nhiên không kém. Lập tức tránh thoát rồi nhắm ngay bụng Liên Thành đâm trả một quyền, một quyền trầm trọng đến mức y lập tức ngã sấp xuống đất.

Y Văn Khâm lập tức nhận ra Liên Thành, lão chỉ nhìn thấy người thanh niên này qua ảnh nhưng mà tấm ảnh đó lão đã nhìn đến ba năm ah!

Lão ba bước rút còn hai bước xông tới, túm lấy tóc của y, cả giận nói:” Cái thằng mất dạy này cuối cùng cũng để ta bắt được! Dám gạt con gái của ta, để cho Y Văn Khâm ta phải chịu tổn thất lớn như vậy, ta phải khiến ày sống không được chết không xong!”

Lão lập tức ra lệnh cho hai cận vệ bên cạnh, nói:” A Siêu, A Quốc, đánh cho ta! Yên tâm, đánh chết cũng không sao, chỉ cần ta nói nó muốn giết ta, các ngươi vì bảo vệ ta nên mới đánh chết nó là được!”

“Dạ! Chủ tịch!”

Hai gã cận vệ to lớn vạm vỡ đi tới trước mặt Liên Thành, lập tức tung ra mưa quyền bão cuốn, có thể nói là không chút lưu tình!

“Dừng tay! Dừng tay ah! Ba ba!” Y Hàm lòng đau như cắt, la to.” Ba ba, cầu xin cha tha cho anh ấy!”

“Hừ, cô còn giúp cái thằng mất dạy này sao?” Y Văn Khâm xông tới nhấc chân lên, nhắm ngay mặt Liên Thành đang quỳ rạp dưới đất hung hăng đá mạnh, gầm gừ nói:” Hai đứa tội bấy bỏ trốn, hại ta mất hết mặt mũi! Cái kế hoạch đầu tư Ngân Nguyệt đảo này hoàn toàn mắc kẹt, còn chưa kể vô số tổn thất khác! Hôm nay ta muốn cái thằng mất dạy này ngoan ngoãn trả hết cả vốn lẫn lãi cho ta!”

“Dừng tay cho tôi!”

Bỗng nhiên, Lý Ân chạy tới.

“Hả?” Y Văn Khâm hơi bất ngờ, Trương quản lý bên cạnh lập tức nói:” Dạ, chủ tịch, vị này là một trong những du khách trên đảo Lý tiên sinh.”

Trước mặt du khách, Y Văn Khâm đương nhiên không thể can rờ quá mức, lập tức trưng ra một gương mặt tươi cười nói:” Lý tiên sinh đúng không? Chúc mừng anh có dịp đến Ngàn Nguyệt đảo nghỉ dưỡng ah. Tôi là chủ nhân đảo này, Y Văn Khâm của tập đoàn Viên Minh Nguyệt.”

Lý Ân nghe thấy ba chữ “Y Văn Khâm”, lập tức kinh hãi biến sắc. Là... phụ thân Y Hàm?

Phụ thân muốn dẫn con gái đi, mình làm sao có thể ngăn cản? Nhưng một khi rời khỏi hòn đảo này, Y Hàm lập tức sẽ chết! Thế nhưng, nói ra chuyện nhà trọ, liệu có ai tin tưởng không? Huống chi bên cạnh ông ta còn có rất nhiều cận vệ, liệu mạng rõ ràng không thực tế ah!

Làm sao mới tốt?

“Lý tiên sinh, đây là con gái tôi, nó bị gã trai tên Hoa Liên Thành này gạt đi mất ba năm rồi. Hôm nay, tôi mới tìm được nó đây.” Y Văn Khâm liếc mắt ra hiệu ấy tên cận vệ, nói:” Lập tức dẫn tiểu thư đi! Dùng du thuyền đưa nó về thành phố S trước đi! Mấy ngày nữa ta sẽ quay về, đến lúc đó các người lấy thuyền đến đón ta!”

Liên Thành nghe thấy câu này, lập tức ngẩng đầu lên, rống to:” Ông dám! Ông dám dẫn tiểu Hàm rời khỏi hòn đảo này thử xem!”

Một khi Y Hàm bị dẫn đi khỏi Ngàn Nguyệt đảo, cô lập tức sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.5 - Chương 8: Huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương

Trong nhà trọ, cùng lúc này đã xảy ra một sự kiện cực kỳ đáng sợ.

Mỗi một chủ hộ, đều cảm thấy trong lồng ngực bỗng rất thống khổ kịch liệt, còn trên tất cả các vách tường thì đều xuất hiện huyết tự.

Nhưng... Nội dung huyết tự lại rất đặc biệt.

“Huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương năm mươi năm lại xuất hiện một lần, năm tới, chính là lần kế tiếp. Kể từ hôm nay, tất cả các chủ hộ, có thể tự do lựa chọn xem có tiếp nhận ‘huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương’ hay không, nếu quyết định tiếp nhận, thì dùng máu của mình viết một chữ “Tê” lên vách tường căn hộ, cùng ngày chủ hộ viết chữ “Tê” này, lập tức sẽ được thông báo thời gian và địa điểm chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương. Huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương không có tính bắt buộc, đồng thời chủ hộ cũng sẽ có đặc quyền trực tiếp trở về bên trong nhà trọ khi thời gian chỉ định kết thúc. Hơn nữa nếu thành công vượt qua, bất luận trước đây đã hoàn thành bao nhiêu lần huyết tự chỉ thị, đều có thể lập tức ly khai nhà trọ có được tự do.”

“Thật, thật hay giả?” Phản ứng đầu tiên của Dương Lâm chính là, chuyện này quả thực là ngoài sức tưởng tượng.

Cái gì mà huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương? Một lần là có thể ly khai nhà trọ? Chuyện hoang đường gì vậy nè?

Chỉ cần sống sót một lần, là có thể ly khai nhà trọ, có chuyện tốt đến vậy sao?

Trên vách tường mỗi một hộ gia đình đều xuất hiện những dòng huyết tự như thế!

Tiếp theo...

Cơ hồ tất cả mọi chủ hộ đều xuống tầng một để hội họp!

“Cái đó có thật không vậy? Huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương là gì?”

“Một lần có thể sống sót? Vậy còn chờ gì nữa, nhanh đi đăng ký tham gia thôi!”

“Nhưng mà có đơn giản như vậy không? Chỉ cần vượt qua một lần là có thể..., chuyện này quá...”

Tuy các chủ hộ khá phấn khích, nhưng, vẫn chưa có ai chủ động đi đăng ký chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương. Trước kia Hạ Uyên cũng chưa từng đề cập qua “huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương” gì đó, bất quá từ trong câu chữ của huyết tự chỉ thị rõ ràng có thể đoán được...

Lịch sử tồn tại của nhà trọ này, tuyệt đối vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ. “Năm mươi năm một lần”? Nói nhà trọ tồn tại vài chục năm, còn không có người tin nữa là.

Có lẽ là vì thời gian đã quá lâu, nên đến Hạ Uyên cũng không biết?

Năm tới là năm 2011, như vậy, huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương lần gần nhất, chính là năm 1961, đã cách đây rất lâu rồi.

Cùng một thời gian, trên Ngân Nguyệt đảo.

Lý Ân, Liên Thành và Y Hàm cũng đồng thời cảm thấy trái tim bỗng rất cực độ!

Sao thế này? Đang trong quá trình chấp hành huyết tự chỉ thị sao có thể tiếp tục nhận thêm huyết tự chỉ thị? Chuyện đó căn bản là không thể xảy ra a!

Còn Y Văn Khâm chứng kiến bộ dáng thống khổ của Y Hàm, nhất thời ngây người, vội vàng ra lệnh thả cô ra, chạy tới hỏi:” Tiểu Hàm, con, con bị sao vậy?”

Lúc này, gã cận vệ đang khống chế Liên Thành cũng khẩn trương chạy đến xem xét tình huống của Y Hàm.

Cảm giác bỗng rất rõ cực biến mất. Hiện tại, đúng là thời cơ tốt nhất!

Lý Ân cùng với Liên Thành từ hai hướng trái phải đồng thời xông tới, hung hăng đánh ngã mấy gã cận vệ kia, rồi Liên Thành ngay lập tức kéo lấy tay của Y Hàm bỏ chạy!

Y Văn Khâm quá bất ngờ, vội vàng hét lớn:” Đuổi, mau đuổi theo, mau đuổi theo cho ta!”

Y Văn Khâm dẫn theo mấy gã cận vệ truy đuổi gắt gao ở phía sau, nhưng mà, mấy người Lý Ân lợi dụng địa hình ở đây, rất nhanh đã trốn thoát, tụ họp trở lại với Doanh Tử Dạ, Âu Dương Tinh.

Giờ phút này, trong nhà trọ.

Rất cực đã có một người quyết định chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương rồi.

“Cậu nghiêm túc chứ? Bác sĩ Đường?” Dương Lâm vẫn còn muốn khuyên can Đường Lan Huyền, nhưng cậu ta rõ ràng rất kiên quyết. Lần trước, trải qua trò chơi trốn tìm đầy khủng bố đó, Đường Lan Huyền đã quá sợ hãi, không muốn tích lũy từng lần một số lần huyết tự chỉ thị nữa. Y quyết định cược một ván, nếu thắng, thì được tự do và có thể lập tức rời khỏi nhà trọ!

Ngay sau đó y rút ra một con dao mổ, cắt đứt đầu ngón tay, tiếp theo, ở trên vách tường căn hộ, chậm rãi viết lên một chữ “Tế”

Sau đó, chữ “Tế” kia như bị vách tường rút vào bên trong, không lâu sau Đường Lan Huyền cũng cảm thấy trong người xuất hiện cảm giác cổ quái.

Cảm giác đó vẫn như trước phát sinh tại trái tim. Nhưng, không phải là cảm giác bị lừa đốt, mà là... Một cảm giác không thể nào diễn tả nổi. Ngực dường như rất đau đớn, dường như thế gian này không còn bất cứ tia sáng nào, trong trí nhớ không còn sót lại bất cứ ký ức vui vẻ nào.

Sau đó, một loạt huyết tự xuất hiện trên vách tường!

“Huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương thông báo. Thời gian tham gia huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương bắt đầu từ ngày 1 tháng 1 năm 2011, đến hết ngày 31 tháng 12 năm 2011. Kết thúc ngày 31 tháng 12 năm 2011, cũng tức là kết thúc thời gian tham gia huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, năm mười năm sau mới có thể tiếp tục tham gia lần nữa. Nội dung chỉ thị lần này là...”

Trên Ngân Nguyệt đảo.

Trước mắt chỉ còn lại năm chủ hộ. Lý Ân, Doanh Tử Dạ, Hoa Liên Thành, Y Hàm và Âu Dương Tinh.

Nhưng bọn họ không ngờ tới chuyện khủng khiếp hơn vẫn đang tiếp tục phát sinh.

Màn đêm buông xuống.

Thời điểm bốn người Lý Ân trở lại khu resort, cái mà họ chứng kiến lại là hàng loạt thi thể nằm trên mặt đất!

Tất cả nhân viên resort trên đảo này, không ai ngoại lệ, toàn bộ đều bị giết chết!

“Sao... Sao lại như vậy?” Y Hàm giờ phút này cơ hồ ngã quỵ:” Chẳng lẽ đều là do quỷ giết?”

Trong khoảnh khắc, cô hét hoảng phát hiện, trong số thi thể, rõ ràng có phụ thân của cô cùng với mấy gã cận vệ!

“Cha... Ba ba...” Y Hàm xóc thi thể Y Văn Khâm lên, không thể khống chế hét lớn:” Ba ba!”

Đa số thi thể, đều bị chặt tay chặt chân, có vài thi thể thậm chí bị băm nát vụn! Sao lại ra nông nỗi này?

Cảnh tượng này đúng là khủng khiếp nhất trần gian!

Ngân Nguyệt đảo, đã biến thành đảo địa ngục rồi!



Lý Ân đã nhận được điện thoại từ chủ hộ trong nhà trọ gọi tới, báo cho hắn biết, sự kiện huyết tự chi thị cấp Ma Vương. Lý Ân lập tức ý thức được, huyết tự chi thị cấp Ma Vương này, tuyệt đối không đơn giản.

Cái gọi là Huyết tự chi thị cấp Ma Vương, khẳng định có huyền cơ gì đó cực kỳ đáng sợ!

Nếu như có thể sống sót trở về thì, có nên đi chấp hành huyết tự chi thị cấp Ma Vương hay không đây?

Lý Ân, vô cùng phân vân.

Ngay tại thời điểm này, không có ai phát hiện, trên đầu năm người, ngoài ban công một ngôi biệt thự, có một cỗ thi thể đang nằm đó. Thi thể kia sau khi chết, trong tay vẫn còn nắm chặt con dao găm, cánh tay vừa hay lại khoác qua thành ban công, con dao găm lơ lửng giữa không trung.

Đúng lúc này...

Con dao kia đột nhiên rơi xuống!

Và gần như đồng thời, Y Hàm ngẩng đầu lên.

Mũi con dao găm kia, chỉ thẳng cổ họng Y Hàm!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.5 - Chương 9: Cái bật lửa

Trong khoảnh khắc Y Hàm ngẩng đầu lên, cô đã nhìn thấy thứ đang đâm thẳng tới cổ họng mình – một con dao găm!

Không thể phản ứng kịp, nhưng trong nháy mắt đó cô cũng cảm giác được cánh tay phải của mình bị kéo mạnh đi, thân thể ngã về đằng sau lệch đi khoảng nửa mét, con dao kia đâm thẳng xuống mặt đất, sau đó rung động vài nhịp rồi dừng lại.

Âu Dương Tinh đang ôm chặt lấy đôi vai của Y Hàm, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Nguy hiểm quá... Thật là nguy hiểm quá...”

Giờ phút này Y Hàm mới hồi phục tinh thần, lúc này coi như cô vừa dạo xong một vòng trước quý môn quan!

“Cám ơn, cám ơn cô, Âu Dương tiểu thư...” Y Hàm ôm chầm lấy Âu Dương Tinh, nói: “Cám ơn cô rất nhiều... Tôi, tôi...”

Lúc này cô đã sợ tới mức hồn phi phách tán, thần kinh căng thẳng cơ hồ sắp đột quy. Còn phản ứng cực nhanh lúc này của Âu Dương Tinh cũng khiến cho Lý Ân và Liên Thành sợ đến lú lẫm.

“Tiểu Hàm!” Liên Thành lập tức chụp lấy đôi vai Y Hàm, nói: “Em, em không sao chứ? Xin lỗi em, vừa rồi anh không chú ý thấy...”

Liên Thành lúc này cũng vô cùng hoảng sợ. Chỉ thiếu một chút thôi, y đã vĩnh viễn đánh mất Y Hàm rồi.

Âu Dương Tinh vẫn ôm Y Hàm đang nức nở trong lòng mình, nói: “Ổn rồi, ổn rồi. Không có chuyện gì nữa rồi, nào.”

Màn đêm sâu thẳm

Trong biệt thự đèn đuốc sáng trưng, thậm chí đèn nhà vệ sinh cũng luôn luôn được mở.

Theo bóc thăm, nhiệm vụ gác đêm do Lý Ân và Âu Dương Tinh chịu trách nhiệm.

“Em xin lỗi, Liên Thành.” Y Hàm vô cùng áy náy nhìn trọng phụ nói: “Em, lúc đó em không biết mình bị làm sao, em không hề có ý nói như vậy.”

Nếu muốn oán trách thì cô đã oán trách từ lâu. Nhưng sở dĩ cô không một lời oán thán, chính là vì cô rất yêu Liên Thành, nên cho dù phải đối mặt với những dòng huyết tự chi thị khủng bố trong nhà trọ, thì cô vẫn không bao giờ trách cứ Liên Thành.

“Anh biết mà.” Liên Thành lắc đầu, nói: “Anh hiểu, em không cần giải thích, tiểu Hàm.”

Tuy Y Văn Khâm chết khiến cho Y Hàm bị dả kích rất lớn, nhưng ở trong hoàn cảnh khủng bố thế này, cô cũng không có nhiều thời gian để bi thương.

Đúng lúc này, Doanh Tử Dạ đột nhiên nói với Lý Ân: “Trước mắt... Có vài việc chúng ta cần phải giải quyết.”

“Việc cần giải quyết?” Lý Ân ngạc nhiên.

Doanh Từ Dạ chỉ vào điện thoại trong phòng nói: “Anh đã nghĩ đến chuyện này chưa. Cho dù chúng ta có thể sống sót đến trưa ngày kia, chờ được người đến đón chúng ta, nhưng thời điểm bọn họ nhìn thấy vô số thi thể ở trên đảo, chúng ta nhất định sẽ trở thành nghi phạm lớn nhất. Để giảm thiểu tối đa sự nghi ngờ, đầu tiên, chúng ta nhất định phải cắt đứt toàn bộ điện lưới trên đảo, đến máy phát điện dự phòng cũng phải phá hỏng. Nếu không đến lúc cảnh sát điều tra ra thời gian từ vong của những thi thể này, thì chuyện chúng ta không báo cảnh sát sẽ trở thành vấn đề không cách nào giải thích được.” (muốn phủ sóng điện thoại trên đảo người ta phải xây dựng các trạm thu phát BTS, khi cắt điện lưới, các trạm này sẽ ngừng hoạt động. Trạm BTS trên Đảo Mê, Thanh Hóa, Việt Nam là trạm BTS đầu tiên tại Việt Nam ứng dụng hoàn toàn công nghệ xanh, kết hợp năng lượng mặt trời và năng lượng gió để cung cấp điện năng cho thiết bị hoạt động- cóc)

“Ah. Đúng, em nói đúng.” Lý Ân phát giác bản thân đã phản ứng quá chậm chạp, sao lại hoàn toàn không nghĩ tới những vấn đề này nhỉ?

Sự kiện huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, đã làm hấn phần tâm quá nhiều rồi. Cho nên hiện tại, mới không kịp phản ứng.

Muốn tìm được cầu dao tổng ở trên đảo, đương nhiên cũng phải hao tổn một ít sức lực. Cũng may ở trong phòng quản lý đã tìm được bản vẽ mặt bằng hòn đảo. Trên cơ bản nguồn cung cấp điện cho hòn đảo đều tập trung quản lý trong phòng cơ điện. Hệ thống cầu dao tổng được thiết lập ở ngay trên mặt đất, còn các máy phát điện dự phòng thì ở dưới tầng hầm.

“Tôi kiến nghị, chúng ta phải một mực khẳng định những người này đã tự tàn sát lẫn nhau cho đến chết, lúc đó chúng ta đang ở trên núi nên mới may mắn không bị liên lụy.” Âu Dương Tinh vừa xem bản vẽ mặt bằng, vừa nhìn Lý Ân đang tỏ ra nghi hoặc nói: “Đương nhiên cảnh sát chưa chắc đã tin lời khai của chúng ta, nhưng nếu như chúng ta cứ khẳng khẳng định như vậy bọn họ cũng hết cách, hơn nữa cái chết của mấy người Đoàn Dịch Triết cũng có thể tính chung vào vụ này.”

“Thế nhưng, trong thời gian bốn mươi tám tiếng đồng hồ, họ sẽ thả chúng ta ra chứ?”

“Không có bằng chứng cụ thể chứng minh chúng ta gây ra vụ chết người tập thể này thì, không thể tạm giam chúng ta vượt quá bốn mươi tám tiếng đồng hồ.” Âu Dương Tinh bật đèn pin, cùng Lý Ân đi về hướng phòng cơ điện.

Trong màn đêm, cô rõ ràng nhận thấy, thần sắc Lý Ân rất kém.

“Lý lâu trưởng.” Âu Dương Tinh bỗng nhiên nói với hắn: “Không phải anh vẫn còn nghĩ tới sự kiện huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương đó chứ?”

Đột nhiên bị Âu Dương Tinh nói trúng tâm tư của mình, Lý Ân có chút lúng túng.

“Gác nó qua một bên đi.” Âu Dương Tinh thờ dài nói: “Chúng tôi đề cử anh làm lâu trưởng, tức là đã tín nhiệm anh, hy vọng anh có thể sớm phân tích ra làm thế nào để vượt qua chuyện này.”

“Tôi biết.”

“Hiểu rồi.” Lý Ân cảm thấy tâm trạng đã thả lỏng được một chút, nói: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi, Âu Dương tiểu thư.”

“Gọi tôi A Tinh đi. Trước kia lâu trưởng Hạ Uyên đều gọi tôi như vậy.”

“Được, trước mặt tôi Hạ Uyên đã nhiều lần nhắc đến cô, nói cô là chủ hộ mà y đánh giá cao nhất. Trước khi Doanh Từ Dạ xuất hiện, cô là người duy nhất khi tiến vào nhà trọ, vẫn bình tĩnh thản nhiên.”

Tiến vào một nhà trọ như thế này mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, Hạ Uyên chỉ mới gặp được hai người. Một người là Âu Dương Tinh, người còn lại chính là Doanh Từ Dạ. Thậm chí Doanh Từ Dạ còn có phần trấn định và tinh táo hơn, bất quá thái độ này cũng là do những kinh nghiệm trong quá khứ của cô mà có. Còn Hạ Tiểu Mỹ tuy tương đối lạc quan, nhưng thực ra là nó chỉ đang cố gắng áp chế nỗi sợ hãi.

“Vì vậy cô rất được Hạ Uyên tin tưởng, trước khi y chết, ở trong nhà trọ y xem cô giống như là một phó lâu trưởng. Nhưng cô lại là người sống rất khép kín, bình thường rất ít khi giao lưu với những chủ hộ khác, chỉ nói chuyện tương đối hợp ý với Odakiri Yukiko.”

Âu Dương Tinh nhớ lại cuộc sống đã qua tại nhà trọ, trong nội tâm cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Hạ Uyên là người mà cô phục nhất, và Yukiko là người cô thân nhất, đều đã chết.

Chỉ còn lại một mình cô.

“Không phải tôi không muốn giao du với những chủ hộ khác.” Âu Dương Tinh đáp lại: “Chỉ là, không muốn đối mặt với nỗi sợ hãi của bọn họ, không muốn cảm nhận quá sâu cuộc sống khủng bố ở trong cái nhà trọ này.”

“Tôi có thể hiểu được. Sống trong nhà trọ này đã gần một năm rưỡi, đến lúc này tôi cũng cố gắng không nghĩ về nó quá nhiều nữa.”

“Anh là người rất cảm tính. Khác xa so với Hạ Uyên lúc nào cũng tinh táo và lý trí, anh đối xử với bất kỳ ai đều rất ôn hòa và lo lắng cho họ.”

“Hả?” Nghe Âu Dương Tinh nói như vậy, Lý Ân sững người ra một chút.

“Anh sống quá tình cảm và ôn hòa, ngược lại như vậy anh càng dễ dàng bị tổn thương và rất dễ bị sốc. Mỗi một người anh đều hy vọng cứu được họ, muốn thực hiện những việc vượt quá năng lực bản thân, với tư cách là Lão trưởng, chuyện này là tối kỵ.”

“Cái này... Chẳng lẽ không nên như vậy sao?”

Âu Dương Tinh nhìn hần nói: “Đương nhiên không thể. Thay vì lo lắng làm sao để tất cả mọi người đều sống sót, ngược lại không bằng nghĩ xem làm thế nào để số người chết giảm xuống thấp nhất. Sống trong nhà trọ này, muốn chắc chắn ai cũng không chết là điều phi thực tế. Nếu ai anh cũng lo lắng cho họ, thì năng lực phán đoán của chính anh sẽ bị giảm xuống. Anh không phải thần, không có khả năng cứu sống tất cả. Trước đây anh từng nói sẽ bảo vệ tất cả mọi người, đó căn bản là chuyện hoang đường.”

“Không!” Lý Ân vội vàng giải thích: “Chẳng lẽ muốn tất cả sống sót là sai sao? Chỉ cần có thể cứu, tôi tuyệt đối không bỏ rơi bất cứ người nào! Tôi không muốn giống cha mình, coi rẻ nhân mạng, dùng tiền để xác định giá trị của bệnh nhân! Cho nên, tôi mới không muốn làm bác sĩ, không muốn coi thường sinh tử con người!”

“Đó chẳng qua là để thỏa mãn cái tôi rỗng tuếch của anh.” Âu Dương Tinh lạnh lùng ném một câu như thế vào mặt hần, lại nói: “Anh làm bác sĩ cũng được, không làm bác sĩ cũng được, coi trọng nhân mạng cũng được, coi khinh nhân mạng cũng được. Nhưng người chết thì sẽ chết, không vì anh có làm bác sĩ hay không, hoặc là vì anh coi trọng hay coi khinh mà thay đổi. Có thể cứu sống bệnh nhân không chỉ nhờ vào lòng từ bi, mà còn nhờ vào y thuật và được phẩm. Cho nên bác sĩ có thể lựa chọn cứu sống ai, không cứu sống ai. Trong khi anh thậm chí còn không có thứ quyền lực đó, chỉ biết trốn trong cái thế giới hoàn mỹ không tưởng do mình tạo ra, tự thỏa mãn cái tôi của mình.”

Lý Ân nhất thời chấn động, một câu hần cũng không thể phản bác.

Đúng như vậy không?

Làm sao, làm sao lại...

“Không phải tôi muốn giảng đạo lý to tát gì với anh, chỉ là, thật ra coi trọng hay coi khinh nhân mạng, giống nhau đều là cảm tính cả. Đương nhiên bởi vì tiền tài mà phân biệt đối xử nhân mạng là hành động không hay, nhưng mà tôi không biết có thể dùng tiêu chuẩn gì để xác định mức độ trọng yếu của nhân mạng. Mạng sống của ai đó vì sao quý hơn mạng sống của ai khác? Không ai biết. Chỉ là, thông thường thì một người bình thường sẽ coi mạng sống của chính mình là trọng yếu nhất, cho nên ở tại một nơi như nhà trọ này, cái mà mọi người nghĩ đến trước nhất phải là bản thân mình có thể sống sót hay không.”

“Cô...”

“Mỗi người đều có lý do riêng, để coi trọng hay không coi trọng sinh mạng của một ai đó, đối với người bình thường đó đơn giản chỉ là giá trị quan khác nhau của mỗi người mà thôi. Còn đối với người có thể nắm giữ sinh mạng của người khác thì, loại thái độ này sẽ khiến y lập tức quyết định ai có thể sinh, ai có thể tử. Nhưng nếu như mỗi một mạng sống đều đối xử như nhau, thì thông thường y sẽ chỉ biết lo được lo mất, kết quả ngược lại không cứu được bao nhiêu người. Tiêu chuẩn mà phụ thân anh chọn có lẽ là tiền tài? Đó đương nhiên là không đúng, nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ của anh mà thôi. Đối với phụ thân anh thì, loại hành động này là không sai. Nếu anh đã cho rằng hành động này là sai lầm, như vậy đáng lẽ anh càng phải cố gắng trở thành một bác sĩ ưu tú hơn cha mình, sau đó dùng tiêu chuẩn của mình đi cứu những người mà anh coi trọng mạng sống của họ mới đúng. Nếu chỉ có chủ nghĩa lý tưởng, thì không thể thay đổi được cái gì cả. Trừ phi, anh có đầy đủ năng lực, mới có thể thực hiện lý tưởng. Người không có năng lực mà lại theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng, đó chẳng qua là vọng tưởng mà thôi.”

Đúng vậy, cái gì cũng... Không thay đổi được.

Đúng, hay sai, đối với người không có năng lực thay đổi hiện trạng thì, căn bản chỉ là hai tính từ có cách viết khác nhau mà thôi. Cứu một người, hoặc là giết một người, cũng chỉ là sự lựa chọn mà thôi.

Đối với người được cứu và người bị giết thì, đúng hay sai có ý nghĩa gì chứ?

Đi vào phòng cơ điện, hai người chậm rãi đi về phía cái cầu dao tổng kia. Đột nhiên có tiếng mở cửa ở sau lưng, Âu Dương Tinh nhanh chóng có phản ứng, lập tức xoay đầu lại quan sát, đứng ở cửa ra vào thì ra là Doanh Tử Dạ, Hoa Liên Thành và Y Hàm.

“Chúng tôi...” Nhìn nét mặt ba người cũng đủ hiểu, chỉ có ba người họ ở lại nơi đó, quả thực rất khủng bố.

Lý Ân gật đầu, nói: “Được rồi, cùng đi thôi.”

Phá hủy hoàn toàn cầu dao tổng, cũng không mất bao nhiêu thời gian. Tiếp theo, chính là phải xuống tầng hầm bên dưới, phá hủy toàn bộ máy phát điện dự phòng.

Dọc theo cầu thang dẫn xuống tầng hầm, năm người ai nấy đều cẩn thận bước từng bước một. Dù sao càng xuống dưới ánh sáng lại càng yếu ớt, mặc dù có đèn pin, nhưng ngược lại như vậy càng thêm quý dị và dọa người, ai cũng sợ quý đột nhiên sẽ bay ra.

“Cậu nói huyết tự cấp Ma Vương rốt cục là gì... Cấp bậc gì thế?” Hoa Liên Thành suy nghĩ mãi vẫn không thể lý giải chuyện này.

“Có lẽ ám chỉ một trường hợp đặc biệt a.” Lý Ân đi trước dẫn đường, nói: “Căn cứ vào cách nói năm mươi năm mới xuất hiện một lần huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương để suy đoán, thì cứ cách năm mươi năm sẽ xuất hiện một Ma Vương a.”

Đương nhiên đoán mò cũng không được gì, dù sao không ai có thể đi hỏi lại nhà trọ. Hơn nữa, trong hoàn cảnh bây giờ, suy nghĩ những chuyện này cũng không có bất kỳ giá trị gì.

Rốt cục đã xuống tới mặt đất, bắt đầu đi tìm chỗ đặt máy phát điện dự phòng.

Tầng hầm thoát nhìn như một cái nhà kho, trong phòng chất đầy các thùng giấy carton, lối đi cũng vì vậy mà rất chật hẹp.

Đúng vào lúc này...

Bỗng nhiên, không hiểu vì sao một cái thùng giấy carton, rơi xuống đất! Chặn phía trước lối đi chật hẹp.

“Chuyện này...” Lý Ân sững người, hẳn cảm thấy có vấn đề.

Cái thùng giấy là ngẫu nhiên rơi xuống sao?

Không thể bỏ qua bất kỳ điểm bất thường nào dù là nhỏ nhất, những lời này Lý Ân luôn khắc sâu trong đầu mình không dám quên!

“Chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện gì?” Lý Ân đã bắt đầu lo lắng. “Theo tôi, bây giờ...”

Bỗng nhiên, dường như đã xảy ra phản ứng dây chuyền, những thùng giấy từng cái từng cái nối tiếp nhau rơi xuống, giống như những con cờ domino, dồn dập xô vào nhau ngã xuống đất!

Thậm chí có mấy cái thùng giấy rơi xuống, đã làm Y Hàm bị thương.

“Chạy!”

Lý Ân quyết định thật nhanh, năm người lập tức chạy ngược trở về.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên Lý Ân ngửi được mùi xăng bốc lên nồng nặc! Cảm đèn pin chiếu xuống mặt đất, mặt đất không biết từ lúc nào đã lênh láng đầy xăng! Ngay lập tức nhìn về phía đằng xa, một thùng phuy xăng ngã nằm ngang đang lăn đến, xăng không ngừng ừng ực chảy tràn ra mặt đất.

Nhưng chuyện kinh khủng hơn còn ở đằng sau.

Ngay tại thời điểm bốn người Lý Ân chạy gần đến cầu thang dưới tầng hầm, bỗng nhiên nghe vang lên một tiếng “lanh canh”, Lý Ân lập tức quay đầu nhìn lại...

Nhìn thấy, chính là cái bật lửa trước đây của A Tô, ngọn lửa vốn luôn bị dập tắt bây giờ đang nhảy múa, rơi xuống mặt đất ngập đầy xăng! Lối đi nhỏ hẹp trong tầng hầm cũng đã hoàn toàn bị những thùng giấy carton lấp đầy!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.5 - Chương 10: Tử Thần tới?

Trong nháy mắt Lý Ân nhìn thấy cái bật lửa rơi xuống sàn nhà ngập xăng, lập tức quát lớn một tiếng: “Chạy ah ~”

Tiếp theo hẳn tung người nhảy lên, bay qua thùng phuy xăng đang lăn tới, lao đến cầu thang ở đằng trước! Nhưng đằng sau thế lửa bùng lên dữ dội sẽ lập tức ập tới! Cũng không thể làm gì được nữa, sau lưng truyền tới hơi nóng hầm hập, bất quá ngay lúc này chân Lý Ân đã đạp được vào bậc thang.

Ba người còn lại tuy có chậm hơn một nhịp, nhưng mà vẫn bám sát phía sau. Ước chừng chỉ sau đó một giây, bậc thang dưới cùng đã bị biển lửa nuốt chửng!

Nghìn cân treo sợi tóc, nghìn cân treo sợi tóc ah!

Khi năm người thoát ra khỏi phòng cơ điện, thời điểm nhìn thấy biển lửa thè cái lưỡi đỏ rực của nó quấn lấy toàn bộ căn phòng, ai nấy đều kinh hãi trong lòng.

“Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là << Tử Thần tới >>?” Doanh Tử Dạ ngồi phịch xuống mặt đất, bởi vì khói bụi mù mịt nên họ chỉ nghe thấy tiếng, bỗng nhiên nói: “Hòn đảo này không lẽ lại giống trong phim *Tử Thần tới*?” (Series *Final Destination* được chiếu ở TQ với tựa <>)

“<> ?” Âu Dương Tinh sững sờ, có thật là vậy không?

*Tử Thần tới* là một series phim kinh dị cực kỳ nổi tiếng, năm trước mới phát hành phần 4. Phần thứ nhất được công chiếu vào năm 2000, sau đó cứ ba

năm thì series <> lại chiếu thêm một phần mới. Mà mỗi phần đều có nội dung cơ bản giống nhau, kể câu chuyện một nhóm người bởi vì biết trước tương lai mà thoát khỏi số chết, nhưng mà tử thần lại không có buông tha những con cá lợt lợt này, lợi dụng đủ mọi sự kiện trùng hợp để tạo thành một cái tất yếu sát cục, lần lượt đoạt lấy tánh mạng của bọn họ.

Nhưng mà, cái gọi là “Tử thần”, thì lại chưa bao giờ xuất hiện trong phim. Tất cả mọi thứ đều có vẻ rất tình cờ và là chuyện không thể tránh khỏi, trong bộ phim Tử Thần tới, dù là một sợi tóc, một đầu lọc thuốc là, cũng có thể là nguồn cơn của tai nạn khủng khiếp, làm cho người ta rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Lúc này bên dưới tầng hầm, những thùng giấy đó, cũng như cái bật lửa vốn phải ở bên cạnh bờ hồ kia...

Chẳng lẽ ở trên Ngân Nguyệt đảo thực sự tồn tại một “Tử thần” vô hình, bất cứ lúc nào cũng chờ dịp đoạt lấy tính mạng của bọn hắn sao?

“Không thể nào.” Lý Ân lập tức phản bác: “Mọi người cũng không phải chưa xem <>, đó là thể loại phim kinh dị huyền bí không thể phá giải, nhà trọ không có khả năng lại đi cho chúng ta một cái huyết tự không thể phá giải.”

May mắn khu vực xung quanh phòng cơ điện đều là bùn đất ẩm ướt, cũng không có nhiều cỏ, cho nên thể lửa không có tiến thêm một bước lan ra xung quanh.

Tử Thần tới sao?

Đến nay Lý Ân vẫn còn nhớ rõ lúc xem được series này, đã vô cùng tán thưởng ý tưởng xuất sắc của bộ phim, đó cũng là series phim kinh dị đặc biệt nhất mà hắn từng xem.

Lần đầu tiên xem Tử Thần tới, là vào khoảng hai năm trước, khi đó Lý Ân vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu, đã bắt đầu lên mạng viết cuốn tiểu thuyết đầu tay của mình, đồng thời cũng bắt đầu một cuộc sống “trạch nam”. Cuộc sống “trạch nam”, đơn giản là lên mạng, đọc tiểu thuyết, xem phim, chơi game thể thôi. Lý Ân không thích chơi game cho nên chủ yếu là xem Anime và phim điện ảnh. Có một thời gian hắn đặc biệt ghiền phim kinh dị, bắt kể là Âu Mỹ hay Nhật Hàn đều download hết về máy, trong số đã xem, có hai bộ khiến hắn có ấn tượng sâu nhất, một bộ là << Ju-on: The Grudge >>, bộ còn lại là << Final Destination - Tử Thần Tới >>.

“Mau rời khỏi chỗ này!” Lý Ân lập tức nói: “Nếu là Tử Thần tới, thì ở khu vực phụ cận phòng cơ điện cũng rất nguy hiểm!”

Ví dụ như, xảy ra vụ nổ lớn, một khúc gỗ đang cháy hay một ống sắt gì đó, bay tới đã thương bộ vị nào đó trên người bọn hắn chẳng hạn. Chuyện này tuyệt đối có thể xảy ra đấy. Bất kể có cẩn thận thế nào, cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm an toàn.

Song, Lý Ân vừa nói dứt câu đó, đột nhiên một cái cửa sổ của phòng cơ điện phát ra tiếng vỡ vụn.

Có chuyện gì?

Năm người cũng không thèm tìm hiểu vì lý do gì mà cửa sổ bị vỡ, mà ngay lập tức xoay người bỏ chạy. Tiếp theo, Doanh Tử Dạ quay đầu lại nhìn...

Ngay đúng lúc này, một chiếc ghế gỗ đang cháy rừng rực đột nhiên từ trong cửa sổ đã bay ra ngoài, mà phương hướng... Rõ ràng là bay thẳng tới chính cô!

Trong tích tắc, căn bản không thể phản ứng kịp!

Thế lửa của chiếc ghế gỗ trong không trung càng lúc càng mãnh liệt, ngay lúc nó sắp va chạm với đỉnh đầu Tử Dạ, đột nhiên Lý Ân từ đâu xông mạnh tới, ôm chặt lấy Tử Dạ lao mạnh sang một bên để tránh! Cái ghế gỗ đang bốc cháy nện mạnh vào một thân cây, cái cây đó cao ước chừng mười mét, gần như ngay lập tức, ngọn lửa đã nuốt chửng hoàn toàn thân cây, biến nó thành một gốc than củi!

“Không sao chứ?” Lý Ân vẫn chưa hết kinh hãi nhìn Doanh Tử Dạ, quan tâm hỏi: “Ồn không?”

“Ừ, ổn.” Doanh Tử Dạ nhìn Lý Ân đang ôm chặt mình, nhất thời chỉ thốt được mấy chữ này thôi.

Lý Ân đột nhiên ghi chặt Tử Dạ vào lòng mình.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt quá!” Nước mắt xem chừng sắp rơi khỏi hốc mắt Lý Ân rồi: “Em không sao thật là tốt quá.”

“Lý... Ân...” Tử Dạ lúc này, chỉ thốt được hai từ như vậy.

“Tử Thần tới.” Đúng lúc này Y Hàm bỗng nhiên nói: “Chắc chắn không sai, Ngân Nguyệt đảo này, khẳng định là giống như trong phim Tử Thần tới, sẽ không ngừng xuất hiện những sự kiện tình cờ giết chết tất cả chúng ta, cây dao trước đây cũng đồng dạng.”

Ngoài ra, cô cũng tuyệt đối không dám trở lại biệt thự nữa. Khắp biệt thự bất cứ “vật gia dụng” nào cũng đều có thể ngẫu nhiên trở thành công cụ sát nhân, hiện tại trong mắt cô căn biệt thự đã không khác gì một cái động quỷ.

“Làm sao đây?” Liên Thành day day huyết Thái dương, hỏi Lý Ân vẫn còn đang ôm lấy Tử Dạ: “Chúng ta nên làm gì?”

Nhìn mọi người bất lực không nghĩ được cách gì, Lý Ân siết chặt nắm đấm, nói: “Thời gian còn tới một ngày rưỡi, nếu tiếp tục như vậy thì căn bản không

thể cầm cự nổi a.”

Mặt khác, trong nhà trọ thành phố K.

“Tôi hiểu rồi.” Dương Lâm đang nghe điện thoại của Lý Ân, gật nhẹ đầu, nói:” Tôi sẽ xem lại <, nói không chừng sẽ tìm thấy sinh lộ, dù sao trong nhà tôi cũng lưu trữ rất nhiều phim kinh dị. Lầu trưởng, ngày hôm đó là cậu cứu tôi và bác sĩ Đường, bây giờ, hy vọng có thể hồi báo cậu a. Nếu như không có cậu, từ lâu tôi đã cùng với Thần Chấn Hưng, Trương Linh Phong, chết ở trên núi Hoa Nham rồi.”

“Trông cậy vào cậu, Dương Lâm” Lý Ân cầm điện thoại, ngồi lặng trong gió biển, nói:” Nếu có phát hiện gì nhất định phải báo cho tôi, trong phim nếu có bất cứ manh mối nào đều phải báo cho tôi.”

Sau khi cúp điện thoại, Lý Ân thờ dài một hơi đứng dậy.

Cực hạn của mình chỉ đến đây thôi sao? Huyết tự chỉ thị lần thứ năm, có thể vượt qua hay không?

Bất quá, Lý Ân vẫn không thể nào chấp nhận, đây quả thực là <. Bởi vì, nếu đúng là Từ Thần tới thì, bất kể có đề phòng thế nào cũng không thể tránh thoát số mạng, dù là uống ngụm nước, cũng có thể sặc chết ah.

Lý Ân đột nhiên có linh cảm.

Chẳng lẽ...

Có khi nào tất cả chúng ta đều bị nhà trọ gat?

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Lý Ân cũng đã cảm thấy, ở trên Ngân Nguyệt đảo này, hình như hắn đã nghĩ sai một chuyện gì đó rất trọng yếu. Mà chuyện đó, rõ ràng là điểm trí mạng đấy.

Đến cùng...

Đến cùng nhà trọ gat mình ở điểm nào?

Chẳng lẽ từ lúc mới bắt đầu, đã muốn làm cho chúng ta tin rằng, tất cả sự kiện khủng bố trên hòn đảo này đều là sự kiện Từ Thần tới? Để chúng ta tin tưởng tất cả đều là không thể phá giải, rơi vào trạng thái tuyệt vọng tột độ sao?

Lý Ân quyết định thử suy xét lại tất cả một lần.

Đầu tiên, vào lúc rạng sáng hôm nay, cửa wc không thể mở ra.

Tiếp theo, Đoạn Dịch Triết đang ngồi trên phiến đá, vô duyên vô cớ bị gãy cổ.

A Tô đánh lửa hoài không được, cuối cùng lại không hiểu vì sao mà chết đuối trong hồ nước nông.

Tiếp theo, mọi người trên hòn đảo này gần như chết hết.

Con dao rõ ràng đang bị thi thể trên bàn công nắm chặt, lại đột nhiên rớt xuống thiếu chút nữa đâm chết Y Hàm.

Mới vừa rồi ở trong phòng cơ điện, cái thứ vốn phải ở bên cạnh hồ nước, là cái bật lửa của A Tô lại đốt cháy xăng, suýt nữa khiến cho tất cả mọi người đều chết cháy bên trong tầng hầm.

Còn cái ghế gỗ kia nữa, sao lại có thể bay từ trong cửa sổ ra, thiếu chút nữa thì...

Lý Ân bắt đầu suy nghĩ tất những sự kiện này dường như có một điểm chung.

Rốt cuộc điểm bất thường đó nằm ở đâu?

Những sự kiện quỷ dị này, rõ ràng có một điểm chung gì đó. Nhưng mà, nhất thời lại không thể nghĩ ra.

Ngày hôm sau, trời đã sáng.

Lý Ân thức trắng một đêm.

Chẳng qua cả năm người cơ bản đều không ai có thể chợp mắt, trên hòn đảo này ai mà dám ngủ, thì đúng là không bình thường rồi. Trên cơ bản chỉ cần chợp mắt một chút cũng sẽ lập tức hoảng hốt giật mình thức giấc.

“Còn một ngày rưỡi ah.” Doanh Tử Dạ nhìn mặt trời dần dần mọc lên ở phương đông, nói với Lý Ân đang nằm bên cạnh mình:” Anh, vẫn chưa tìm ra sinh lộ sao?”

“Chưa.” Lý Ân thờ dài, nói:” Hình như chỉ còn một chút xíu nữa là có thể chạm tới đáp án rồi, nhưng, rốt cuộc vẫn cảm thấy thiếu sót cái gì đó.”

Âu Dương Tinh lấy mắt kính trong túi áo ra đeo lên, sửa sang lại mái tóc xoăn quăn rũ của mình, từ trong ba lô lấy ra một chiếc mũ chóp cao, chuẩn bị đội lên.

“Hả? Cái nón đó...” Y Hàm nghi hoặc hỏi.” Hình như tôi thấy cô rất ít khi đội nó.”

“Cái mũ chóp cao này là di vật của thúc thúc tôi.” Cô nói.” Đây là quà của thúc thúc tôi tặng đấy. Sau đó, thúc ấy đã mất rồi.”

“Xin lỗi, tôi thật vô ý.”

“Không sao. Cũng đã là chuyện nhiều năm về trước. Thúc thúc tôi là một ảo thuật gia, cái mũ chóp cao này, trước kia thường xuyên được thúc ấy dùng làm ảo thuật. Thúc ấy thực sự rất tài năng, và vô cùng sùng bái David Copperfield. Nhưng, trong một lần biểu diễn tiết mục ảo thuật mà mình tự hào nhất thúc ấy rốt cục đã gặp sự cố.”

“Sự cố?”

“Ừ. Đó là một màn ảo thuật cực kỳ nguy hiểm, nội dung cụ thể tôi không muốn nhắc tới làm gì. Màn ảo thuật đó không những thất bại, mà còn khiến thúc thúc chết ngay trên sân khấu. Chiếc nón ảo thuật này cũng trở thành di vật của thúc ấy. Thúc thúc chú ấy, là người mà tôi từ nhỏ đến lớn khâm phục và yêu quý nhất, tôi đã một mực đòi theo thúc ấy học ảo thuật, tuy nhiên đến bây giờ cũng mới chỉ học được một chút bản lĩnh của thúc ấy thôi, bất quá những màn ảo thuật đơn giản tôi lại rất thành thục đó. Ah, nhân tiện nói luôn, tôi cũng là fan của Luru Khiêm đó nha.” (Luru Khiêm: là Ảo thuật gia nổi tiếng nhất của Đài Loan.)

“Vậy à.” Lý Ân nhìn cái mũ trên đầu cô, nói:” Bây giờ cô vẫn đang học ảo thuật chứ?”

“Ừ, tôi đến Trung Quốc cũng là vì muốn tiếp tục học ảo thuật mà. Tuy trước mắt vẫn chỉ là tự học tập ảo thuật một mình, nhưng tôi có một nguyện vọng là khi mình 30 tuổi có thể trở thành một nhà ảo thuật nổi tiếng. Cho dù thế nào tôi cũng không từ bỏ lý tưởng này của mình.”

“Cô, không sợ sao?” Lý Ân hỏi.” Dù sao thúc thúc của cô cũng là...”

“Không có gì phải sợ, nếu thúc thúc đã thất bại, thì tôi càng phải thành công. Thúc thúc rất say mê ảo thuật, cho dù luyện tập đến toàn thân thương tích vẫn không muốn dừng lại, sự cố gắng của thúc thúc, khiến cho tôi lúc nào cũng khắc sâu không thể quên. Thúc luôn hy vọng có thể biểu diễn trên sân khấu ảo thuật quốc tế, có thể đem những màn ảo thuật thần kỳ nhất, khó tin nhất biểu diễn trước mắt khán giả. Thúc ấy một mực theo đuổi đẳng cấp ảo thuật cao nhất, cái duy nhất thúc ấy làm sai chính là quá gấp gáp. Nếu như thúc ấy cẩn thận một chút, bỏ ra vài năm nữa để nghiên cứu nâng ức độ an toàn của tiết mục đó thì có lẽ...”

Âu Dương Tinh là một nhà ảo thuật, trước đây Lý Ân đã được nghe Hạ Uyên đề cập qua. Nhưng mà, chuyện của thúc thúc cô ấy, thì Lý Ân chưa nghe nhắc tới. Chắc là, cô cũng không có kể cho Hạ Uyên chuyện này ah.

“Ảo thuật à...” Liên Thành thờ dãi nói:” Nếu ảo thuật có thể phá giải lời nguyền của nhà trọ thì tốt biết mấy. Như vậy, thì quá tốt.”

Thời gian, cứ như vậy từng phút từng giây trôi đi.

Năm người lặng yên ngồi đợi ở trên núi, tất cả đều đang suy nghĩ phải làm thế nào để tiếp tục cầm cự trong quãng thời gian còn lại. Tuy đã thảo luận rất nhiều khả năng, nhưng mà, cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Đúng lúc này...

Một cơn gió thổi qua, làm cho chiếc mũ trên đầu Âu Dương Tinh bị thổi bay đi, cô vội vàng đứng lên, đuổi theo cái mũ.

Dù sao, thì đó cũng là di vật của thúc thúc cô!

Lý Ân ngay lập tức đứng lên đuổi theo. Cái mũ bay đi một lúc, rơi xuống một bãi cỏ.

Âu Dương Tinh chạy đến trước cái mũ, vừa bước thêm một bước...

Cả người cô vậy mà lại lập tức rơi vào trong nước!

Thì ra, cái mũ rõ ràng đã rớt xuống một đám lục bình trong hồ nước! Loại thực vật như lục bình này sau khi sinh trưởng lấp kín cả mặt hồ, thoát nhìn không khác gì một bãi cỏ bình thường cả.

Không hề giống với cái hồ nước trước kia, cái hồ nước này, sâu phải hơn 10m! Mà Âu Dương Tinh, căn bản chẳng biết bơi lội!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.5 - Chương 11: Đáp án

Âu Dương Tinh ngay thời điểm rơi vào trong nước, đã lập tức ý thức được, lại thêm một lần “Tử thần tới”!

Đúng lúc này, Lý Ân đã chạy tới bên cạnh bờ hồ.

Thời điểm chứng kiến Âu Dương Tinh đang cố sức liều mạng gẫy dựa trên mặt nước, trong khoảnh khắc, hình ảnh Tần Thủ Thiên bị chết ở trong nước tại U Thủy thôn vùn vụt lướt qua trí não hắn.

Phải cứu cô ấy..., nhất định phải cứu được cô ấy!

Tiếc nuối, quá nhiều. Thống khổ, cũng đã quá nhiều.

Lý Ân không chút chần chừ, nhảy ngay xuống nước, lặn một hơi về phía Âu Dương Tinh! Rất nhanh, hắn đã nắm chặt được tay của cô, sau đó ra sức bơi hướng lên mặt nước.

Không được chết!

Không được chết!

Rốt cục đầu cũng đã trôi lên khỏi mặt nước, vừa ôm chặt lấy Âu Dương Tinh, Lý Ân vừa không ngừng bơi vào bờ.

Đoạn ký ức khủng bố tại U Thủy thôn vẫn còn ám ảnh trong đầu Lý Ân, giờ phút này hắn vô cùng sợ hãi, có khi nào lại giống như lúc đó, bơi thế nào cũng không vào được bờ.

Bất quá, hồ nước này không có chảy xiết, lần trước là vì Lý Ân rơi vào trong xoáy nước khổng lồ mới không cách nào thi triển được kỹ thuật bơi lội của hắn, còn lúc này rất nhanh đã tiếp cận bờ hồ rồi.

Ba người Doanh Tử Dạ, Liên Thành và Y Hàm, giờ phút này cũng đã chạy tới bên hồ, kinh ngạc nhìn Lý Ân và Âu Dương Tinh.

“Nhanh!” Liên Thành vội vàng chạy đến mép hồ, vươn tay ra, giờ phút này Lý Ân và Âu Dương Tinh càng lúc càng gần bờ hơn rồi.

Ngay vào lúc Liên Thành nắm chặt lấy tay Lý Ân, Lý Ân rốt cục cũng thở phào được một hơi.

Sống sót rồi!

Thời điểm hai người toàn thân ướt sũng nằm vật xuống mặt đất, thì cũng cảm thấy thân thể đã hoàn toàn mất hết sức lực rồi.

Âu Dương Tinh ói ra mấy ngụm nước, dần dần hồi phục. Còn tình trạng của Lý Ân cũng không quá xấu, chỉ là cả người quần áo ướt sũng có chút không thoải mái.

“Ừm, Lý Ân, cậu không sao chứ?” Liên Thành quan tâm hỏi: “Sao hai người lại bị rơi vào trong hồ nước vậy?”

Âu Dương Tinh lúc này đã tương đối tỉnh táo trở lại, may là Lý Ân đã kịp thời đến cứu cô, cho nên cô mới không bị hôn mê. Có điều phổi vẫn bị một ít nước tràn vào.

Từ lúc lên đảo, đây là lần đầu tiên Âu Dương Tinh đối mặt với nguy cơ tử vong.

“Chuyện này rốt cục là sao?” Sau khi nghe đầu đuôi sự tình, Liên Thành và Y Hàm càng lúc càng hoang mang: “Chẳng lẽ thực sự là Tử Thần tới?”

Trên thực tế, trong tâm trí bọn họ vẫn không muốn chấp nhận tất cả những chuyện này chính là tình huống “Tử Thần tới”.

Bởi vì nếu đúng là như vậy thì cũng có nghĩa là, thật sự hết hy vọng ah!

Nhưng mà, vừa rồi mọi người đều chứng kiến, bởi vì gió thổi bay cái mũ, nên mới có thể khiến...

Đây rõ ràng là tình tiết rất...rất phổ biến trong bộ phim <> ah!

Thời gian tiếp theo, mọi người ai nấy đều căng thẳng chờ đợi, màn đêm cũng chậm chậm buông xuống.

“Tóm lại cảm ơn anh đã cứu mạng.” Âu Dương Tinh thay một bộ đồ sạch sẽ, cùng bọn người Lý Ân ngồi ở một chỗ cách rất xa cái hồ nước đó. Những con đường xung quanh cũng không có cỏ dại, phụ cận cũng không thể nhìn thấy cây cối hay mỏm đá nào. Cách khu vực đồi núi, cũng tương đối xa.

Nếu quả thực là chơi trò << Tử Thần tới >>, thì chỗ này chính là địa phương khó mà có chuyện gì xảy ra nhất.

Thế nhưng mà, đến cùng có bao nhiêu phần trăm sống sót đây?



Liên Thành và Y Hàm lúc này đã mệt mỏi đến không chịu nổi, đêm qua cơ hồ không có chợp mắt, chỉ hơi nhắm mắt dưỡng thần một chút thôi. Giờ phút này, bọn họ thật sự khó có thể kháng cự cơn buồn ngủ, nhưng lại không thể chợp mắt bởi vì trong lòng vẫn luôn sợ hãi không biết khi nào thì sự kiện Từ Thần tới lại tiếp tục xuất hiện.

“Thời điểm trưa mai càng lúc càng gần rồi.” Lý Ân nhìn đồng hồ, nói: “Những cố gắng của chúng ta sắp thành công rồi. Ngày mai, sẽ có thuyền đến đón chúng ta.”

Chẳng qua, cho dù có thể sống sót, nhưng chết nhiều người như vậy, đến lúc đó cảnh sát không xem bọn họ là nghi phạm sao, có thể vậy sao?

Nhưng mà, trước mắt có thể sống đến ngày mai hay không cũng đã là một vấn đề, suy nghĩ những chuyện này đúng là quá sớm.

Âu Dương Tinh lúc này vẫn đội cái mũ chóp cao ở trên đầu, cô nhắm chán vắn về vật ảo, không biết đang suy nghĩ cái gì. Còn Lý Ân thì không ngừng suy nghĩ làm thế nào để thành công trốn thoát khỏi hòn đảo khủng bố này.

Mặt khác, hẳn đã nghe Dương Lâm nói trong điện thoại, bác sĩ Đường Lan Huyền đã quyết định chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương. Chuyện này quả thật khiến cho Lý Ân giật mình lạnh gáy, bác sĩ Đường e là lãnh ít dữ nhiều đây!

Nhưng mà, đã không còn cách nào khuyên can. Bác sĩ Đường đã quyết định chấp hành huyết tự chỉ thị. Nói cách khác, y nhất định phải đi đối mặt với cái huyết tự khủng bố chưa hề được biết tới đó. Nghe nói, thời gian chính là ngày 1 tháng 1 sang năm cũng là ngày đầu tiên của năm mới.

Trước lúc đó nhất định phải, nghĩ ra biện pháp gì đó, giúp bác sĩ Đường có thể sống sót!

Trong nhà trọ.

“Sao lại có thể như vậy? Bác sĩ Đường, anh bị điên rồi à!”

Hạ Tiểu Mỹ cùng một đám chủ hộ đều kéo đến tụ tập trong căn hộ 106 của bác sĩ, mà người phản đối kịch liệt nhất chính là chủ hộ 608 Ngô Hiểu Xuyên. Trong nhà trọ y là người kính nể thái độ đối nhân xử thế của bác sĩ Đường nhất, y là một du học sinh Singapore, một năm trước về nước thi tiến vào nhà trọ, không thể không từ bỏ việc học hành ở Singapore. Ngô Hiểu Xuyên cậu này có năng lực phân tích cực cao, xem xét các vấn đề đều tương đối sắc bén, cũng rất điển trai, các mối quan hệ trong nhà trọ cũng tương đối tốt, đã chấp hành qua hai lần huyết tự chỉ thị. Lần trước y đi chấp hành huyết tự chỉ thị, chỉ có một mình y sống sót, những người khác toàn bộ chết hết. Mà y có thể sống sót, chính là nhờ vào sự bình tĩnh phân tích và phán đoán, cuối cùng cũng tìm ra vị trí ẩn nấp của Quỷ hồn, và kịp thời trốn về nhà trọ.

Thật ra Đường Lan Huyền bây giờ cũng rất hối hận, cảm thấy hình như mình đã kích động thái quá. Trải qua sự phân tích của mọi người, cũng cảm thấy, cái huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương này, thật đúng là không bình thường. Một lần thông qua liền có thể có được tự do rời khỏi nhà trọ, chuyện tốt làm gì có thể dễ dàng đạt được như vậy? Nghĩ một chút cũng biết, nhất định đây là huyết tự chỉ thị có đột khó cực cực cao rồi!

Đúng lúc này có một nam thanh niên mập mạp cũng phụ họa với mọi người, nói: “Đúng vậy, bác sĩ Đường, cái huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương đó có thể hủy không? Quá nguy hiểm ah!”

“Không thể.” Đường Lan Huyền lắc đầu, nói: “Cuối dòng huyết tự có nói rõ, huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương một khi đã hiện ra thì không cách nào hủy bỏ, nếu như không chấp hành, hậu quả so với việc vi phạm huyết tự thông thường, là như nhau.”

Nhất thời không khí trong căn hộ trầm hẳn xuống.

“Được rồi,” Dương Lâm ngồi bên cạnh Đường Lan Huyền nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ còn cách cầu nguyện cho bác sĩ Đường thôi.”

“Cầu nguyện? Nếu như cầu nguyện có tác dụng, thì chúng ta không cần phải lo lắng làm gì rồi.”

Bỗng nhiên một thanh âm truyền đến, Dương Lâm quay qua nhìn, là một khuôn mặt lạnh lùng ở đằng sau cái tên mập mạp kia, một thanh niên có cặp mắt dữ tợn như mắt ưng, mà đứng bên cạnh thanh niên đó, là cô gái trẻ tuổi tóc cắt ngắn gọn gàng, khuôn mặt vô cùng dịu dàng và xinh đẹp.

“Kha... Kha Ngân Dạ, Kha Ngân Vũ?” Chủ hộ mập mạp kia đã nhận ra bọn họ, quay đầu lại nhìn, nói: “Hai người các người đừng có dọa người ta chứ, đi đi mà không phát ra tiếng bước chân vậy ah.”

Cô gái xinh đẹp tóc ngắn cười cười nói: “Ah, xin lỗi nha, hù anh giật mình há? Chương Tam? Mà này, anh thực sự quá mập đó, bình thường mọi người đều đi phòng tập thể dục để rèn luyện thể lực, không phải anh không có đi, nhưng sao vẫn không giảm béo được vậy há? Cũng tại vì anh chắn trước mặt nên tôi chẳng thấy cái gì ở đằng trước hết trơn á.”

Lúc này, thanh niên có gương mặt lạnh lùng đi đến trước mặt Đường Lan Huyền, nói: “Bác sĩ Đường, tôi sẽ hỗ trợ cậu, tôi sẽ tiến hành điều tra và phân tích cái huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương này.”

“Vậy thì rất cảm ơn cậu, Kha tiên sinh.” Đường Lan Huyền kích động nhìn y nói: “Tôi, tôi thật không biết phải nói gì.”

“Không có gì, bác sĩ Đường.” Cô gái tóc ngắn xinh đẹp kia cười một tiếng, nói: “Ai trong chúng tôi cũng đều rất hy vọng bác sĩ Đường không xảy ra chuyện gì, đúng không? Cầu nguyện cho anh có thể thông qua huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương kia! Thật ra, nếu như bác sĩ Đường thật sự thành công, anh còn có thể rời khỏi nhà trọ nữa đó! Không phải sao?”

Một nam một nữ này là một đôi huynh muội, là chủ hộ ở tầng 14, thanh niên tên là Kha Ngân Dạ, cô gái tên là Kha Ngân Vũ. Đôi huynh muội này, trong nhà trọ rất nổi bật. Có thể nói thế này, nếu như không có Lý Ân thì, sau khi Hạ Uyên chết, chức vị lầu trưởng do mọi người bầu chọn, tuyệt đối không thể ngoài hai người này!

Đúng lúc này, Dương Lâm bỗng nhiên nói: “Được rồi, tiếp theo mọi người thảo luận một chút, vấn đề của Lý Ân a. Trước mắt, người còn sống sót là Lý Ân, Doanh Tử Dạ, Âu Dương Tinh, Hoa Liên Thành và Y Hàm tổng cộng năm người. Không biết còn được mấy người có thể sống đến trưa mai đây.”

“Đúng vậy a.” Ngô Hiểu Xuyên thờ dãi nói: “Bất quá, cái gì mà << Từ Thần tới >>, chẳng lẽ nhà trọ còn bắt chước cả phim kinh dị Âu Mỹ nữa hả? Sao cứ cảm thấy kỳ quái thế nào ấy.”

“Từ đầu tới cuối đều rất kỳ quái.” Dương Lâm lấy ra điện thoại của hắn, bật màn hình lên, chỉ vào những dòng chữ trên đó nói: “Mọi người xem đi, đây là tin nhắn mà Lý Ân gửi tới. Mọi người xem một chút, có phải là rất kỳ quái hay không? Từ Thần tới cả bốn phần tôi đều đã xem tới xem lui rất nhiều rồi. Chính là trong phần 2, sĩ quan da đen khám nghiệm tử thi kia đã từng nói, một sự sống không có trong kế hoạch có thể sẽ làm vô hiệu hóa danh sách của thần chết... Những lời này đến cuối phim dường như được hiểu với ý là sự hồi sinh từ trạng thái chết già. Nhưng mà, trong phần 3, thì 2 nhân vật nam nữ chính trong phần 2 cuối cùng cũng chết. Giống như mãi mãi cho đến cuối cùng, cũng không có bất kỳ phương pháp nào tránh né tử thần. Ngoại trừ nhân vật nữ chính trong phần 3... Mà thật ra trong cảnh kết thúc phần 3 thì nhân vật nữ chính hơn phân nửa cũng sẽ chết, bộ phim điện ảnh này gần như là không có nhân vật sống sót.”

“Tôi nhớ không nhầm thì...,” Ngô Hiểu Xuyên bỗng nhiên nói, “Trong phần 2 lúc mà nhân vật nữ chính trong phần 1 xuất hiện thì phải? Cô ấy hình như là đang trốn ở một nơi giống như là bệnh viện tâm thần, chỗ đó có lẽ an toàn đấy.”

“Trên Ngân Nguyệt đảo có nơi nào như vậy sao?” Dương Lâm khịt mũi coi thường, nói: “Thành thật mà nói nếu thực sự là Từ Thần tới, vậy đơn giản đó là thể cò chết hết ah.”

Ngô Hiểu Xuyên trầm ngâm một lát, xem tin nhắn của Lý Ân gửi tới trên màn hình di động. Đoạn Dịch Triết và A Tô đã chết.

“Đoạn Dịch Triết... Là cần cổ tự nhiên bị gãy... A Tô là chết trong nước...”

“Nói tới A Tô,” Ngô Hiểu Xuyên bỗng nhiên nói: “Lúc trước nó có làm một chuyện rất là kỳ quái.”

“Hả? Chuyện gì?” Chương Tam lập tức truy vấn.

“Tôi nhớ chính là sau cái hôm huyết tự chỉ thị đi Ngân Nguyệt đảo xuất hiện, ừm, A Tô đã tới tìm Đoạn Dịch Triết.”

Ngô Hiểu Xuyên ở căn hộ 608, còn Đoạn Dịch Triết ở căn hộ 602 cũng có thể coi là hàng xóm.

“Ngày hôm đó tôi mở cửa xuống lầu đổ rác, thì nhìn thấy A Tô ở trước cửa căn hộ 602 nói chuyện với Đoạn Dịch Triết. Đoạn Dịch Triết còn giữ chặt cửa không muốn cho nó vào, tôi nhớ khi đó A Tô còn nói cái gì, có chuyện nhờ y làm, nếu như làm thành công, thì sẽ tặng y... Tặng y mấy bộ phim AV.”

“Nó muốn nhờ Đoạn Dịch Triết làm cái gì?” Dương Lâm cũng cảm thấy hứng thú, hỏi: “Theo tính cách của tên sắc lang này, muốn nó tặng một hai bộ AV, quả thực giống như cắt thịt của nó ah. Như vậy, nhất định không phải là chuyện bình thường rồi đúng không?”

“Ừ.” Ngô Hiểu Xuyên gật đầu nói: “Nó muốn Đoạn Dịch Triết, tặng cho Y Hàm một chiếc đồng hồ. Nhìn bên ngoài có vẻ giống một cái đồng hồ Rolex.”

“Hả, tặng đồng hồ?” Dương Lâm bị làm cho ngạc nhiên, nói: “Tên sắc lang đó chắc có chủ ý gì đây? Chẳng lẽ lại muốn theo đuổi Y Hàm? Không thể nào, cái thằng đó không đến mức như vậy ah.”

“Lúc đó tôi cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà cũng không có nghĩ nhiều. Hình như cuối cùng Đoạn Dịch Triết cũng đã đồng ý.”

“Ừm...” Dương Lâm trầm tư một lúc, sau đó nói: “Bỏ qua, A Tô muốn làm cái gì, cũng không liên quan tới chuyện Ngân Nguyệt đảo, không cần thảo luận chuyện này nữa.”

“Cũng đúng.” Ngô Hiểu Xuyên nói: “Xin lỗi, tôi nhiều chuyện quá rồi. Bất quá tình huống hiện tại của Lý Ân... Thật ra, A Tô nó, bề ngoài nhìn như một thằng nhóc chỉ biết những chuyện này ngoài ra thì không biết nghĩ đến chuyện gì nữa, nhưng mà lúc nó mới vừa tiến vào nhà trọ, cũng không phải là bộ dạng này đâu. Chính là vì đã trải qua sự tra tấn cực kỳ khủng bố của huyết tự chỉ thị, nên mới làm tinh thần của nó càng lúc càng không bình thường, cuối cùng chỉ biết bám vào đồng AV đó sống qua ngày, sống không mục đích. Đại khái, nó giống như cùi rồi không sợ lờ vậy đó.”

“Đợi một chút.” Kha Ngân Dạ bỗng nhiên nói: “Chuyện này, gọi điện thoại báo cho Lý Ân biết đi!”

“Hả? Vì sao?” Dương Lâm khó hiểu nhìn nhìn Kha Ngân Dạ.

“Mọi người có tin là, A Tô đơn giản chỉ vì muốn tặng một cái đồng hồ, mà phải biếu mấy bộ AV cho Đoạn Dịch Triết không? Trước đây tôi đã từng điều tra qua Ngân Nguyệt đảo, kết quả phát hiện, trong khu resort trên Ngân Nguyệt đảo, có một khu vực tắm tiên rất lớn.”

“Bãi tắm tiên?” Ngô Hiểu Xuyên hơi sửng sốt, lập tức y đột nhiên hiểu ý!”

“A... A... A Tô nó không phải là muốn...”

“Ừ. Tám chín mười phần trăm a.” Kha Ngân Dạ tiếp tục nói.” Trước đây A Tô cũng đã có phốt lên vào nhà người khác, lạng lẽ lắp đặt camera quay trộm người ta. Tôi nghĩ, bên trong chiếc đồng hồ đó, có lẽ đã được gắn camera mini a.”

“Quay trộm...” Dương Lâm nhất thời tức giận, mắng:” Tô Lăng này đúng là tên biến thái! Huyết tự chỉ thị, ai nấy đều quan tâm nhất, chính là làm thế nào để tìm được đường sống trong chỗ chết, vậy mà nó lại điên đến mức như vậy, cái gì cũng không suy nghĩ, chỉ muốn làm những loại chuyện hạ lưu vô sỉ thế này!”

Ngô Hiểu Xuyên thờ dài, nói:” Xem ra, thằng này, thật sự đã mất hết niềm tin vào cuộc sống rồi. Có lẽ nó nghĩ, dù sao cũng chết, không bằng nhìn cho no mắt rồi nhắm mắt xuôi tay cũng chịu đấy.”

Thực là một người đáng thất vọng.

“Nhưng mà,” Chương Tam mập mạp lúc này khó hiểu hỏi:” Không phải lúc tắm rửa đều coi đồng hồ ra sao? Nếu mà muốn quay trộm thì, cái này chẳng phải...”

“Không,” Lúc này muội muội của Kha Ngân Dạ là Kha Ngân Vũ lên tiếng:” Mọi người còn nhớ không? Lần trước, Hoa Liên Thành và Y Hàm đã nhận một huyết tự chỉ thị, cùng sáu chủ hộ khác phải lên một ngọn núi ở ngoại ô thành phố S. Kết quả, đã xảy ra một hiện tượng quý dị, đó chính là những chuyện xảy ra trong quá khứ liên tiếp không ngừng tái hiện, thậm chí còn xuất hiện cả sự kiện trong tương lai, thời gian không ngừng thay đổi một cách cổ quái. Lần đó là một trường hợp vô cùng nguy hiểm, nếu không phải nhờ Hạ Uyên điện thoại chỉ dẫn bọn họ, hai người họ sợ là không cách nào trở lại nhà trọ. Sau cái lần huyết tự chỉ thị đó, Y Hàm bất luận là đi tắm hay đi ngủ, cũng đều không tháo đồng hồ, chuyên mua những loại đồng hồ không thấm nước. Hơn nữa lần này còn là trong quá trình chấp hành huyết tự chỉ thị, lúc cô ấy đến bãi tắm tiên tắm, rất có thể vẫn sẽ đeo đồng hồ trên tay.”

“Chẳng qua, cái thằng A Tô này không chỉ bị biến thái, hơn nữa chỉ số thông minh của nó còn bị âm.” Ngô Hiểu Xuyên chắc chắn nói:” Tinh thần của nó không được bình thường đã đến một mức độ không thể cứu chữa, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ là biết, lúc đó mỗi phút mỗi giây đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng, tất cả mọi người đều hy vọng tụ tập cùng một chỗ, ai lại có tâm tư, có ý tách ra đi tắm tiên hả trời?”

Lúc này, những nữ chủ hộ tụ tập ở đây, thấy A Tô chết, cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Cái tên biến thái này rõ ràng đã hoàn toàn không còn bình thường nữa rồi, người xưa có câu “Cái sảy này cái ung”, con người này đã rơi vào trạng thái suy sụp tinh thần tột độ, khó đảm bảo một ngày nào đó, nó sẽ không thực sự đi xâm hại mấy nữ chủ hộ ở đây!

“Chẳng qua,” Kha Ngân Dạ bỗng nhiên nói, “Hành động này của A Tô, nói không chừng ngược lại...”

Trên Ngân Nguyệt đảo, Lý Ân sau khi nghe Ngô Hiểu Xuyên thuật lại, lập tức lấy cái đồng hồ trên tay Y Hàm xuống xem, ở trên chiếc đồng hồ đó, còn ốc vít điều chỉnh kim đồng hồ, quả nhiên là một cái camera mini hết sức công phu! Phát hiện này khiến cho Liên Thành và Y Hàm đều giật đến muốn lòi thấy A Tô ra đánh, thậm chí Âu Dương Tinh cũng đỏ bừng cả mặt, oán hận nhìn về phía chiếc đồng hồ.

“A Tô đồ chết bầm!” Liên Thành nổi giận mắng:” Mày dám... Mày dám...”

Nhưng Lý Ân lại nói:” Chúng ta, về biệt thự!”

Về tới biệt thự, sau khi kết nối với nguồn điện dự phòng, Lý Ân đi đến chỗ đặt TV trong biệt thự, chuẩn bị phát hình.

Trên thực tế, hai ngày qua Y Hàm không hề tắm rửa, cho nên cô cũng không sợ bị quay thấy cái gì. Nhưng, cô không rõ dụng ý của Lý Ân là gì.

Lý Ân bấm tua nhanh, không bao lâu đã đến cảnh bọn họ đặt chân lên Ngân Nguyệt đảo, sau đó tiến vào biệt thự.

Tiếp theo...

Trên màn hình xuất hiện cảnh Liên Thành và Lý Ân cùng nhau vào wc. Lúc đó mặc dù Y Hàm ngủ trên ghế sa lon, nhưng camera vẫn có thể quay tới.

Tiếp theo, truyền đến tiếng kêu gào của Lý Ân, chính là lúc cánh cửa bị khóa trái.

Y Hàm dĩ nhiên là chạy tới muốn phá cửa.

Mà hình ảnh trên TV, sau khi xuyên qua cái hành lang, dừng lại trước cửa nhà vệ sinh.

Bốn người ngồi trước TV, lập tức toàn bộ đều tròn tròn đôi mắt, cảm thấy mình giống như đã rơi xuống hầm băng buổi giá!

Phía trước cánh cửa nhà vệ sinh không thể mở ra đó, có một cô gái mặc y phục đỏ chót đang đứng, mái tóc xõa dài, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt không còn đồng tử!

Chính là à... Đã dùng thân thể giữ chặt cánh cửa nhà vệ sinh!

Y Hàm lập tức dùng tay che hai mắt, cảm thấy vô cùng sợ hãi! Lúc đó... rõ ràng cô đã dùng thân mình hết lần này đến lần khác xô cửa đó ah!

Lý Ân cũng khẽ run lên, không khỏi xoay đầu nhìn thoáng qua phương hướng dẫn đến cánh cửa nhà vệ sinh.

Tiếp theo, trên màn hình, thiếu nữ sắc mặt trắng bệch hốc mắt không còn đồng tử đó, thân thể dần dần trở nên trong suốt, biến mất. Gần như ngay lập tức, cửa đã bị công phá.

Lại cho tua nhanh.

Đã đến cảnh Đoạn Dịch Triết chuẩn bị chết.

“Mọi người nói xem hòn đảo này trước kia có khi nào là một bãi tha ma không? Hay là, đã từng xảy ra cuộc chiến nào đó? Nói không chừng đã chết rất nhiều người. Chúng ta, không bằng đến các sơn cốc trên đảo này tìm kiếm thử xem, có thể phát hiện mộ huyết hay là hang động cất dấu thi hài gì đó đại loại như vậy.”

Lúc mà Đoạn Dịch Triết nói những câu này, đã khiến mọi người chú ý. Sau đó, mọi người cùng phụ họa với y, thế là Đoạn Dịch Triết lập tức nói: “Tốt! Nào, chúng ta...”

Thời điểm y nói đến đó, bỗng nhiên sau lưng y, bằng cách nào đó, thiếu nữ sắc mặt trắng bệch mặc y phục đỏ chót hốc mắt không còn đồng tử kia lại lần nữa xuất hiện! Thiếu nữ dùng đôi tay kẹp lấy cổ của y, sau đó kéo đầu y ngửa ra sau, tiếp theo... Trục tiếp bẻ gãy cổ y!

“Oa ah ah ah ----”

Liên Thành nhất thời hốt hoảng nhảy lùi về sau, cả người ngã lên ghế sa lon, lúc đó, y đang ngồi kế bên Đoạn Dịch Triết đó ah!

Sau khi Đoạn Dịch Triết bị bẻ gãy cổ, thân ảnh của hồng y thiếu nữ kia cũng biến mất ở sau lưng y.

Đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Đã đến cảnh trên núi, A Tô lấy ra cái bật lửa, lúc nó định hút thuốc, hình ảnh hồng y thiếu nữ khủng bố kia lại lần nữa xuất hiện.

Ả đột nhiên xuất hiện trên màn hình, sau đó đến bên cạnh A Tô. Lúc đó đúng lúc A Tô cầm cái bật lửa lên muốn đốt thuốc, thiếu nữ cùng với A Tô cao cũng gần bằng nhau, chỉ thấy ả hé miệng, thổi về phía cái bật lửa, kết quả lửa liền bị dập tắt!

“Thì... Thì ra...” Y Hàm đã sợ đến toàn thân run rẩy.” Lúc đó A Tô làm thế nào cũng không đánh được lửa là vì...”

Tiếp theo cái bật lửa đánh mãi không được lửa, cũng là vì thiếu nữ không còn đồng tử kia liên tục ở bên cạnh A Tô, thổi tắt ngọn lửa. Tiếp theo, Lý Ân ném cái bật lửa về phía hồ nước. Bây giờ nghĩ lại A Tô bị té vào trong hồ nước, hơn phân nửa cũng là vì bị thiếu nữ không còn đồng tử kia đẩy a.

Khi Y Hàm đuổi tới đó, thân thể A Tô đã ngã vào trong hồ nước. Hẳn nhớ là như vậy, thế nhưng mà, trong màn hình thỉnh thoảng xuất hiện, hình ảnh thiếu nữ không còn đồng tử kia đang dùng hai tay chế trụ A Tô, khiến nó dù có gãy dựa thế nào, cũng không thể từ dưới mặt nước đứng lên!

Mà mấy người Lý Ân, rõ ràng còn chạy đến trước mặt A Tô, ở bên cạnh thiếu nữ đó, không ngừng dùng đủ mọi cách kéo A Tô lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.5 - Chương 12: Trở về và... Khủng bố sau cùng

Tiếp theo...

Chính là lúc bọn họ trở lại biệt thự, nhìn thấy vô số thi thể. Lúc mà Y Hàm chợt ngẩng đầu lên, cánh tay cũng thoáng nâng lên. Vì vậy camera trên đồng hồ rõ ràng đã quay được một cảnh, trên ban công, thiếu nữ không còn đồng tử kia nắm lấy con dao đó phóng thẳng xuống dưới!

Con dao găm kia rơi xuống hoàn toàn không phải ngoài ý muốn! Điều này cũng lý giải bí ẩn vì sao con dao tự nhiên lại rơi xuống.

“À... Lúc đó ả muốn giết em...” Giờ phút này Y Hàm đã hoang mang sợ hãi đến cực độ, Liên Thành lập tức ôm chặt cô vào lòng, hy vọng có thể làm cho cô bớt đi phần nào sợ hãi.

“Như vậy...” “Âu Dương Tinh không ngừng tua nhanh, lăm bằm trong miệng.” Không lẽ nào lúc sau ở trong tầng hầm, mấy thùng giấy ngã xuống, cũng như sự xuất hiện của cái bật lửa...”

Cảnh tượng dưới tầng hầm đã xuất hiện, lúc đó năm người đang ở trên lối đi chật hẹp chất đầy những thùng giấy.

Thiếu nữ không còn đồng tử kia đúng là một cái âm hồn bất tán, lại lần nữa xuất hiện ở phía sau những thùng giấy, tiếp theo, đẩy toàn bộ thùng giấy ngã xuống mặt đất!

“Quả... quả nhiên là à...” Y Hàm cúi đầu vào ngực Liên Thành, cô đã không còn can đảm để xem tiếp.

Tiếp theo, thì Lý Ân linh cảm được sự bất ổn, ngay khi năm người bọn họ xoay người rời đi, thiếu nữ không còn đồng tử kia không biết bằng cách nào lại xuất hiện ở phía sau bọn họ!

À đá ngã một thùng xăng xuống đất, tiếp theo, lại dần dần biến mất.

Sau đó, khi Lý Ân nghe được một tiếng “lanh canh” liền quay đầu lại, xuất hiện ngay lúc đó đúng là thiếu nữ không còn đồng tử kia, trong tay cầm cái bật lửa của A Tô, ném xuống mặt đất đã ngập đầy xăng!

Sau đó cả bọn Lý Ân dốc sức chạy ra khỏi phòng cơ điện, trên đường trốn chạy, Doanh Tử Dạ quay đầu lại nhìn, thiếu nữ không còn đồng tử kia đang đứng ở cửa sổ, còn cái ghế gỗ đang bốc cháy đó thì đã bị à ném ra ngoài.

Lại là à, lại là à!

Âu Dương Tinh sờ lên chóp mũi trên đầu, cô, đã dần dần hiểu được gì đó.

Chẳng lẽ là...

Chẳng lẽ là...

Lý Ân lại cho tua nhanh, rất nhanh, đã đến một màn kinh dị ngày hôm nay.

Chiếc mũ chóp cao.

Ngay lúc đó quả thực có một cơn gió thổi qua, nhưng mà, cái mũ có thực là bị gió thổi bay đi không?

“Tất đi, tất đi dùm tôi!”

Âu Dương Tinh đã không còn dám xem tiếp đoạn sau.

“Dù sao, cuối cùng đã tìm được sinh lộ rồi ah.” Lý Ân nói với cô.” Chỉ cần có thiết bị gắn camera, là có thể quay được chân thân của con quỷ đó. Cái này, khẳng định là sinh lộ của nhà trọ dành cho chúng ta! Chỉ cần nhìn thấy à, rồi tránh xa là được.”

“Có thật, là đơn giản như vậy?”

“Ừ. Nhất định là như thế.”

Lý Ân mở camera của mình lên, lia khắp cả căn phòng, xác nhận ở đâu cũng không có bóng dáng của thiếu nữ không còn đồng tử kia, lúc này mới nhẹ thở ra.

Lúc này mọi người đã tụ tập đến bên bờ biển, cùng đợi đến giữa trưa ngày mai, thuyền sẽ đến đón bọn hấn trở về. Bọn hấn lại còn rất may mắn tìm thấy một chiếc du thuyền vẫn có thể hoạt động bên trong khu resort, và đã di chuyển nó ra bờ biển. Vừa hay Âu Dương Tinh cũng biết lái du thuyền. Những nhân viên resort đã từng thấy bọn hấn nay đều đã chết hết, đến lúc đó chỉ cần lên chiếc du thuyền này rồi đi, thì sẽ không có ai biết đến sự tồn tại của bọn hấn rồi. Y Văn Khâm đi đến hòn đảo này, cũng không có nói cho bất cứ ai khác biết lão đến để dẫn con gái về.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?” Lúc này Âu Dương Tinh đang cầm chiếc điện thoại đã bật camera lia khắp chung quanh, nhẹ thở ra một hơi.

Nếu như thiếu nữ không còn đồng tử kia xuất hiện thì phải lập tức chạy đi, cố gắng hết sức đừng để à tiếp cận, căn cứ vào những hành động trước đây của à để suy đoán, thì nhà trọ đã thiết lập hạn chế rất lớn với nữ quý này, nếu không thì à cũng không đến mức phải dùng nhiều thủ đoạn gián tiếp như thế để giết chết bọn hấn.

Nói cách khác,” Không nhìn thấy” chính là điều kiện tiên quyết để giết chết bọn hấn. Cái đó nếu so với tình huống mà Doanh Tử Dạ đã trải qua trong ngôi nhà ma kia thì, hoàn toàn đảo ngược.

“Tôi vẫn cảm thấy thật là khó tin ah.” Liên Thành cũng đang cầm điện thoại, chắc chắn nói.” Nhà trọ lần nào cũng sắp xếp quỷ hồn khủng bố như thế, nhưng sao tất cả sinh lộ lại đều quá đơn giản vậy.”

“Đơn giản? Cậu nói vậy là sai rồi.” Lý Ân lắc đầu nói.” Cậu đã nghe qua câu chuyện quả trứng của Columbus chưa?”

“Ừ. Hình như đã nghe qua, nhưng cụ thể thì không nhớ.”

“Thời điểm Columbus phát hiện ra lục địa Châu Mỹ, đã nhận được rất nhiều lời tán dương, sau khi về nước trong một lần tham dự yến tiệc long trọng, có người ghen ghét thành công của Columbus, liền nói với y, phát hiện lục địa mới, thật ra là chỉ làm được một chuyện rất đơn giản mà thôi, Columbus ông không có lý do gì để tự hào.”

“Nói nhảm, phát hiện lục địa mới sao có thể là chuyện rất đơn giản? Những người này căn bản chính là không ăn được bò đào thì nói bò đào còn xanh thôi.”

“Lúc đó, Columbus không có trực tiếp phản bác, mà đưa ra một quả trứng luộc, nói: ‘Có ai trong các vị có biện pháp, đặt quả trứng này đứng thẳng lên không?’”

“Đặt quả trứng đứng thẳng lên?” Liên Thành tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó nói: “Chuyện này, không thể được đâu. Bất kể có đặt thế nào, quả trứng cũng không thể đứng thẳng lên ah.”

“Đúng vậy. Lúc đó những người kia ai nấy đều nói như vậy, đến cuối cùng thì Columbus đã đập móp một đầu quả trứng, thế là rất dễ dàng đặt quả trứng đứng thẳng trên mặt bàn. Vì vậy những người kia đều nói, chuyện này quá đơn giản. Nhưng Columbus đáp trả: ‘Nếu không phải tôi làm thế này trước, thì có ai biết biện pháp này không? Lọc địa mới cũng là như vậy. Nếu không phải tôi phát hiện nó trước, thì đâu ai biết nó ở đó đúng không nào?’ cho nên, Liên Thành à, sinh lộ mà nhà trọ dành cho chúng ta cũng thế. Phát hiện rồi thì cảm thấy rất đơn giản.”

Sau khi nghe Lý Ân nói xong, Liên Thành thoáng có chút an tâm. Nhưng...

Thực sự là đơn giản như vậy? Chỉ cần dùng camera để phát hiện thiếu nữ không còn đồng tử đó là có thể chạy thoát? Quả thực khó tin quá ah. Nhà trọ dễ dàng buông tha bọn hắn như vậy sao?

Khi mặt trời nhô lên khỏi mặt biển, trong lòng năm người ai nấy đều vui mừng khôn tả.

Cầm cự thêm chút nữa, đợi đến giữa trưa, là có thể thoát ly Ngân Nguyệt đảo rồi!

Thời gian tiếp theo, mỗi phút mỗi giây, bọn hắn đều hết sức cẩn thận. Dù là một khắc, cũng không dám thả lỏng.

Thời gian qua rất chậm, tuy đã mười mấy tiếng đồng hồ không ăn uống gì, thế nhưng giờ phút này còn ai có tâm tư nghĩ đến chuyện ẩm thực? Bọn hắn chỉ mong cho thời gian trôi thật nhanh, có thể nhanh chóng ly khai hòn đảo chết tiệt này.

Từng cơn gió biển thổi vào, mang theo những cơn sóng nhấp nhô, tâm mọi người cũng nhấp nhô theo sóng biển, nhưng đôi mắt thì một tích tắc cũng không dám rời màn hình điện thoại.

Năm người ngồi hướng ra ngoài tựa lưng vào nhau, lia điện thoại di động ra khắp bốn phương tám hướng, như vậy thiếu nữ không còn đồng tử kia có hiện thân ở nơi này cũng sẽ lập tức bị phát hiện ra ngay.

Đúng lúc đó, Y Hàm đang ngồi ở hướng phía Nam, trên màn hình điện thoại trong tay cô, ở giữa hai khối đá vôi trước mặt, đột nhiên một cái bóng màu đỏ vụt qua!

“Xuất... Xuất hiện!” Y Hàm lập tức thét lớn: “Ả xuất hiện!”

Lúc đó, năm người đều hốt hoảng, Lý Ân lập tức chia điện thoại về hướng nam, hỏi: “Đâu? Ả ở đâu?”

“Đó, sau cái tảng đá vôi đó!”

Lý Ân lập tức nói với bốn người còn lại: “Đừng tập trung hết camera về phía này, mau chiếu ra các hướng khác tìm ả! Bất cứ lúc nào ả cũng có thể xuất hiện ở chỗ khác đấy!”

Mọi người vội vàng làm theo.

Ở đâu? Ở đâu rồi hả?

Đúng vào lúc này, Âu Dương Tinh giật mình nhìn vào màn hình điện thoại di động của mình, ở ngay phía sau Liên Thành, lại có thêm một đôi chân trần!

“Liên... Liên Thành! Sau lưng anh!”

Liên Thành hoảng sợ thét lên một tiếng, ngay lập tức xoay người đưa điện thoại lên xem xét, nhưng cái gì cũng không có.

Trên màn hình điện thoại di động của Âu Dương Tinh, cũng đã không còn thấy đôi chân ấy nữa rồi.

“Chạy!” Lý Ân hét lớn một tiếng, năm người lập tức bung chân dốc sức liều mạng cắm đầu chạy! Cả đêm không có ngủ, thể lực đương nhiên không thể bảo toàn, hơn nữa vừa chạy còn phải vừa cầm điện thoại lia xung quanh.

Cứ như vậy... Thời gian, đã đến bảy giờ sáng.

Năm người chạy đến một bờ biển khác trên đảo, ngồi hết dưới đất, tiếp tục duy trì thế tựa lưng vào nhau dùng camera giám sát bốn phương tám hướng.

Cũng may là mấy hôm nay không dùng tới điện thoại, cho nên pin coi như còn hoàn hảo.

“Thực, đáng giận.” Liên Thành liên tục liếc đồng hồ, nói: “Hừ, vẫn phải chờ thêm chút nữa, mới có thể rời khỏi hòn đảo này.”

“Rời khỏi hòn đảo này cũng không có nghĩa là đã an toàn.” Doanh Tử Dạ đột nhiên nhắc nhở: “Đừng quên, chỉ có ở bên trong nhà trọ, chỉ có sau khi ở

đăng sau cánh cửa xoay kia, chúng ta mới chính thức an toàn.”

Liên Thành ngậy người, nhưng lập tức tỉnh táo, đúng vậy! Nói cho đúng thì, phải đến chiều trở về thành phố K, tiến vào bên trong nhà trọ, thì mới coi như chính thức thoát khỏi ả nữ quỷ không còn đồng tử kia ah!

Thời gian từng phút từng giây trôi đi. Rốt cục, đã đến 12h!

Thần kinh của mỗi người đều có phản ứng cực nhanh, đứng thẳng người lên, chạy về phía bờ biển có bến tàu.

“Đừng sợ,” Lý Ân trấn an mọi người, nói:” Chỉ cần biết được vị trí của nữ quỷ đó là không cần sợ. Yên tâm đi, chúng ta sẽ không chết ở đây đâu!”

Thời điểm đến được bờ biển đó, ai nấy đều cảm thấy thấp thỏm bất an. Gần như cứ một phút trôi qua thì bọn họ đã xem đồng hồ đến hai lần.

12:05

12:20

12:30

Giờ G cuối cùng cũng đã điểm! Bất quá, lúc này lại chẳng thấy bóng dáng con thuyền nào đến, cũng không có gì lạ, không thể nào canh thời gian chuẩn như vậy được.

Sau đó, năm người đều chạy đến chỗ đã giấu du thuyền, lập tức lên thuyền.

Sau mấy tiếng đồng hồ, đã về tới bến tàu thành phố S.

Trên đường lái xe về nhà trọ, ai nấy đều vẫn như cũ cầm điện thoại trong tay lia khắp xung quanh.

Nhưng mà, cho đến lúc trở về đến thành phố K, đi vào khu cư xá của nhà trọ, tất cả mọi chuyện đều diễn ra rất bình thường.

“Lập tức có thể trở lại nhà trọ rồi!” Giờ phút này năm người ai nấy đều hưng phấn, từng người một chạy vào bên trong con hẻm nhỏ!

Rốt cục cũng ra khỏi con “hẻm cụt”, thời điểm nhìn thấy tòa nhà trọ, năm người đều lập tức chạy tới!

Bỗng nhiên, trên màn hình điện thoại di động đang hướng về phía trước của năm người, đều xuất hiện, nữ quỷ kia!

Thế nhưng, “Đây lại... Đây lại là...”

Thật ra ả cũng không có đứng ở chỗ cửa xoay, chặn hết mọi lối vào của bọn hắn, mà chỗ ả đang đứng vẫn còn cách cửa ra vào một đoạn. Nhưng, đầu của ả lại không thấy nữa rồi!

Nữ quỷ không đầu cứ ngang nhiên đứng đó!

“Nhanh chạy vào, đừng để ý tới ả!” Lý Ân hét to một tiếng, lập tức hướng cánh cửa nhà trọ mà chạy.

Không ngờ nữ quỷ không đầu kia cũng không hề cản trở.

Người đầu tiên vào, là Lý Ân.

Doanh Tử Dạ bám sát theo sau, cũng đã tiến vào nhà trọ!

Lần thứ năm chấp hành huyết tự chỉ thị thành công!

Người vào tiếp theo, là Liên Thành, y vừa đặt chân vào đại sảnh đã hét to:” Minh... Sóng sót trở về rồi!”

Tiếp theo là Y Hàm.

Cuối cùng, là Âu Dương Tinh.

Trong lúc cô đang đẩy cánh cửa xoay, thời điểm chuẩn bị vào trong...

Đột nhiên, cả người cô bất động, hai tay ôm lấy cổ, thoát nhìn vô cùng thống khổ, còn thân thể hình như đã không thể khống chế liên tục run lấy bầy.

Đột nhiên, Lý Ân dường như hiểu ra chuyện gì...

Hắn lập tức bật điện thoại di động, mở đoạn video đã sao chép từ camera mini trên đồng hồ. Trong video, đến đoạn cái mũ của Âu Dương Tinh, lúc đó quả thực là thiếu nữ không còn đồng tử từ kia đã hiện ra trước mặt cô, sau đó lấy nó đi!

Trên màn hình, đến đoạn Lý Ân cứu Âu Dương Tinh từ trong hồ nước lên, cũng đồng thời vớt luôn cái mũ lên..

Nữ quý không còn đồng tử kia đã đi tới, tiếp theo, ả nắm lấy đầu mình, bứt ra khỏi càn cổ, bỏ vào bên trong cái mũ chóp cao!

Giờ phút này Liên Thành và Y Hàm đều nhìn thấy, trên màn hình điện thoại di động, Âu Dương Tinh đứng bên ngoài cửa xoay, vô số sợi tóc màu đen từ bên trong cái mũ trườn ra ngoài, lượn quanh cổ của cô rồi siết chặt! Đồng thời, nó cũng quấn chặt lấy cả tay lẫn chân cô!

“Âu Dương Tinh!” Lý Ân lập tức xông ra khỏi cửa xoay đến cứu cô, thế nhưng mà...

Cái mũ chóp cao bỗng nhiên lại rơi xuống, trùm lấy cả người Âu Dương Tinh vào bên trong!

Cái mũ chóp cao chạm xuống mặt đất, chỉ còn mình nó trơ trọi lẻ loi..

Trên màn hình điện thoại di động, nữ quý không còn đồng tử đứng cách cửa ra vào một đoạn kia, cũng tan biến vào khoảng không.

\*\*\*HẾT QUYỂN 5\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.6 - Chương 1: Kha ngân dạ, kha ngân vũ

Âu Dương Tinh, đến phút cuối vẫn không thể thoát chết.

“Không... Không thể!” Bỗng nhiên một cô gái mặc đồng phục màu trắng trên dưới hai mươi tuổi, dốc sức liều mạng chạy nhào đến trước cửa xoay, do dự một lúc, rốt cục vẫn không dám chạy ra ngoài, chỉ có thể đứng bên trong nhìn chiếc mũ chóp cao ở bên ngoài.

“A Tinh,” cô gái đó tức khắc khóc nức lên thành tiếng, “Chị, sao chị lại chết? Không có chị, tôi biết làm thế nào đây, cũng nhờ có chị làm bạn ở bên cạnh tôi, tôi mới cầm cự được đến giờ ah,”

Cô gái mặc đồng phục mít ướt này tên là Lâm Linh, trong nhà trọ này, ngoại trừ Odakiri Yukiko, thì cô ta chính là chủ hộ có quan hệ tốt nhất với Âu Dương Tinh, ở trong căn hộ 810.

Hạ Uyên chết, đối với các chủ hộ trong nhà trọ là một đả kích rất lớn, nhưng dù là lúc đó, Lâm Linh cũng không có khóc lóc thảm thiết đến như vậy. Thời gian cô và Âu Dương Tinh tiến vào nhà trọ không sai biệt nhiều lắm, hai người đã từng cùng nhau chấp hành một lần huyết tự chỉ thị, bởi vậy cảm tình rất sâu đậm. Lâm Linh là một người có tính ý lại rất cao, cho nên cô đối với Âu Dương Tinh lúc nào cũng có tâm lý dựa dẫm. Vậy mà, hôm nay cô ấy lại chết trước mặt mình.

Bên trong đại sảnh chờ bọn hắn trở về, còn có mấy người Kha Ngân Dạ, Ngô Hiểu Xuyên, Chương Tam. Và người sẽ phải chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương là Đường Lan Huyền, cũng có mặt.

Khi nhìn thấy vợ chồng Hoa Liên Thành rốt cục cũng tiến vào nhà trọ, Đường Lan Huyền vốn đã rất hưng phấn, nhưng mà lập tức, Âu Dương Tinh lại chết ngay trước cửa ra vào. Không khỏi khiến người ta siết chặt tay thờ dài, chỉ còn thiếu một chút, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi, thì có thể tiến vào cánh cửa sinh tồn rồi.

Huyết tự chỉ thị, thật sự là tàn khốc, quá tàn khốc. Sinh tử, hoàn toàn không thể khống chế, mặc dù lúc này đã thông qua, nhưng tiếp theo, là hành hay dừng vẫn không cách nào biết trước.

“Đừng quá thương tâm nữa,” Lúc này Ngô Hiểu Xuyên và Dương Lâm đã đi đến an ủi cô ta, nói: “Lâm tiểu thư, không phải... Còn có chúng tôi sao? Cô sẽ không đơn độc đâu.”

Buổi tối hôm đó, Lý Ân kéo lê tấm thân rã rời, đến thảo luận cùng những chủ hộ khác về vấn đề huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương.

Thời gian chỉ định, ngày một tháng một sang năm sẽ bắt đầu tiến hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, từ giờ đến đó còn một khoảng thời gian. Nhất định phải nhanh chóng tính toán.

“Địa điểm ở đâu?” Lý Ân lập tức hỏi: “Là địa phương nào?”

“Rất đặc biệt đó.” Đường Lan Huyền trả lời: “Là một trung tâm thương mại trong thành phố K, thời gian rất ngắn, chỉ có, ba tiếng đồng hồ!”

Ba tiếng?

Ngắn như vậy sao?



“Trung tâm thương mại đó là...”

“Là trung tâm sầm uất nhất trong thành phố, chính là trung tâm thương mại Hân Hân, người đông vô cùng, vậy mà lại chấp hành huyết tự cấp Ma Vương ở đó.”

Lý Ân còn nghĩ địa điểm có khi nào là những nơi rừng rậm sơn hết gai ốc như cổ mộ, hay bãi tha ma không ah, vậy mà thực tế lại hoàn toàn trái ngược so với tưởng tượng của hắn.

Trung tâm thương mại? Nó không có điểm nào để người ta liên tưởng đến không khí khủng bố hết cả.

“Ngoài ra còn một điểm được đặc biệt nhấn mạnh,” Đường Lan Huyền nói tiếp: “Huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, chỉ cần không phải là chủ hộ tiếp nhận huyết tự chỉ thị, thì dù có đến địa điểm chỉ định, cũng sẽ tuyệt đối không chết.”

Trong lòng Lý Ân khẽ run lên.

Lại còn có quy định như vậy?

Cái này không phải là... muốn khuyến khích các chủ hộ đến đó xem xét sao!

Vậy, đi hay không đi đến đó xem xét?

“Thế thì chúng ta đến đó xem xét nhé?” Dương Lâm ở bên cạnh lập tức nói: “Nếu như cái huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương thực tế không có nguy hiểm lắm, thì chúng ta cũng có thể cân nhắc tiếp nhận ah!”

Dù sao chỉ cần thông qua một lần là có thể ly khai nhà trọ, giả sử độ khó so với bình thường không chênh lệch bao nhiêu, đoán chừng đa số chủ hộ đều sẽ đồng ý tiếp nhận.

Lý Ân trầm ngâm một lát, rồi quyết định sẽ đến đó xem xét.

Trung tâm thương mại...

“Này... Có phải chỉ có một mình bác sĩ Đường quyết định tiếp nhận hay không?” Lý Ân đột nhiên hỏi.

“Ừ, đúng vậy.”

Bác sĩ Đường, rõ ràng giống như con chuột bạch rồi.

Những ngày tiếp theo...

Mọi người bắt đầu đến trung tâm thương mại đó tiến hành khảo sát, thu thập bằng chứng về mặt bằng của tất cả các tầng, xác định những con đường chính có thể dùng để chạy trốn. Do đã có bài học từ cái chết của Hạ Uyên, nên không ai để cho bác sĩ Đường đi tới chỗ đó trước, mà là để các chủ hộ khác đến đó thử nghiệm tốc độ thoát thân của từng lộ tuyến và các vấn đề khác.

Còn đối với việc điều tra xem trung tâm thương mại có lời đồn hiện tượng linh dị gì hay không, thì hoàn toàn không thu hoạch được gì. Tòa nhà trung tâm thương mại này mới xây xong một năm trước, có rất nhiều gian hàng của những thương hiệu nổi tiếng, thời trang, ẩm thực, điện tử, thực phẩm tươi sống muốn cái gì có cái đó, tổng cộng có tất cả mười tám tầng. Gần như mỗi ngày đều chật kín khách hàng, nhìn thế nào cũng không có nửa điểm liên quan đến chuyện khủng bố.

Nhưng mà càng như vậy, hình như lại càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn!

Thời gian, từng ngày từng ngày trôi qua.

Ngày 24 tháng 12 năm 2010, lễ Giáng Sinh đã đến. Lý Ân lại tiếp tục đến trung tâm thương mại Hân Hân chậm rãi dạo bước khắp nơi, trong lòng hy vọng, sẽ tìm thấy đầu mối gì đó.

Phải làm thế nào? Phải làm thế nào, mới có thể cứu được bác sĩ Đường?

Thang máy chạy lên đến tầng 7, cửa vừa mở Lý Ân liền bước ra ngoài. Tầng 7 chủ yếu là kinh doanh thời trang, Lý Ân đi một vòng tầng 7, cũng không phát hiện bất cứ manh mối gì.

Rất cực thi, hắn đành chờ dài, lại hướng đến thang máy mà tiến tới.

Mà Lý Ân vừa đi khỏi không lâu, tại một gian hàng kinh doanh trang phục gần đó, một ma nơ canh bằng nhựa trong bộ trang phục thời trang mùa đông, trên gương mặt, đột nhiên xuất hiện một vết nứt.

Nhà trọ, căn hộ 1404.

“Sau khi Hạ Uyên chết, rõ ràng các chủ hộ đều ký thác toàn bộ hy vọng của mình lên người Lý Ân rồi.”

Kha Ngân Dạ đứng trước cửa sổ, thần thái đôi mắt lạnh lẽo trong suốt, dưới bề ngoài anh tuấn thoát tục lại phảng phất ẩn dấu nét lạnh lùng nghiêm nghị. Đứng ở đó, nhìn y cứ như một pho tượng trong phòng triển lãm mỹ thuật điêu khắc vậy.

“Không có biện pháp ah,” ở sau lưng Kha Ngân Dạ, là muội muội của y Kha Ngân Vũ, vừa treo một bức tranh lên tường, vừa nói:” Con người mà, luôn phải có cái gì đó để tin tưởng, mới có thể tiếp tục sống được.”

Bức màn cửa sổ vừa mới được thay, đó là một bức màn có hình thiếu nữ cổ đại thướt tha yếu điệu. Y và muội muội không giống nhau, Kha Ngân Dạ rất yêu thích văn hóa cổ điển Trung Quốc.

“Ngân Vũ,” Kha Ngân Dạ quay đầu lại nói với cô:” Em có đi chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương kia không vậy?”

“Tạm thời thì không.” Kha Ngân Vũ vừa tập trung đóng bức tranh lên tường, vừa nói:” Ý của em là, trước tiên cứ quan sát một thời gian đã rồi tính sau.”

“Đúng rồi, em nên làm như vậy.” Kha Ngân Dạ nhìn bóng lưng muội muội của mình, đi đến bàn trà trong phòng khách, cầm lên một cái tách bằng sứ, nói:” Em, chắc không còn đề chuyện đó ở trong lòng nữa ha, thực tế, đó cũng là chuyện quá khứ rồi, đúng không?”

Kha Ngân Vũ nhất thời khẽ run đôi tay, một góc bức tranh chưa đóng vào tường rơi lệch xuống.

Ngân Vũ không có đáp lại, nhưng sự im lặng của cô dường như đã thay thế câu trả lời.

“Anh đã nói rất nhiều lần rồi. A Thần chết, không phải tại em”

Sau khi Kha Ngân Dạ nói xong câu đó, tay của y liền siết chặt lấy chiếc tách sứ.

Ngân Vũ bỗng nhiên quay đầu lại, thay đổi chủ đề:” Gió lớn đấy, đóng cửa sổ lại đi a.”

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Kha Ngân Dạ lập tức đứng lên, nói:” Để anh mở.” Tiếp theo bước nhanh tới cửa, mở nó ra, mà đứng ở trước cửa ra vào chính là...

“Lầu trưởng?”

Đứng trước cửa ra vào đúng là Lý Ân.

“Đừng gọi tôi là lầu trưởng này nọ, Kha Ngân Dạ,” Lý Ân mỉm cười với thanh niên tuấn tú lẫm lẫm từ ở trước mặt nói:” Cậu biết rõ, thực tế... Ai trong huynh muội hai người, cũng đều thích hợp làm lầu trưởng hơn tôi mà.”

“Đừng khiêm tốn nữa, lầu trưởng,” Kha Ngân Dạ mở rộng cửa ra, nói:” Thôi vào nhà đi đã.”

Lúc đi vào phòng khách, Kha Ngân Vũ đã đóng xong bức tranh lên tường rồi, sau khi nhìn thấy Lý Ân, ánh mắt liền linh động hẳn lên, nói:” Lý Ân anh đến đây à? Để tôi pha trà cho anh nha, tôi nhớ anh thích nhất là trà Bích Loa Xuân, nên đặc biệt chuẩn bị cho anh đó.”

“Tốt quá, cảm ơn.” Sau đó Lý Ân nhìn về phía Kha Ngân Dạ, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Không có chuyện gì cậu cũng sẽ không đến điện Tam Bảo đúng không?” Kha Ngân Dạ dùng tay ra dấu mời Lý Ân ngồi xuống, hỏi:” Liên quan đến huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương à?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Nếu đúng như vậy,” Kha Ngân Dạ nhìn ra ban công ngoài cửa sổ, rồi nói:” Chẳng lẽ... cậu có phát hiện gì sao?”

“Ngoại trừ Hạ Uyên, thì trong nhà trọ này huynh muội các cậu, chính là người mà tôi tin tưởng và bội phục nhất. Không... thậm chí so với Hạ Uyên, tôi càng tin tưởng hai người hơn.”

Huynh muội Kha Ngân Dạ và Kha Ngân Vũ, là những chủ hộ tiến vào nhà trọ sau Lý Ân đôi chút. Hai người họ, cũng đã vượt qua hết ba lần chấp hành huyết tự chỉ thị.

Mà huynh muội Kha Ngân Dạ và Kha Ngân Vũ, trong quá khứ cũng đã cùng với Lý Ân chấp hành qua một lần huyết tự chỉ thị.

Lần đó, Lý Ân đã được nhìn thấy năng lực thực sự của đôi huynh muội thâm tàng bất lộ này.

Kha Ngân Dạ, đôi đồng tử của y dường như có thể nhìn thấu mọi sự việc trên thế gian, trong ánh mắt đó Lý Ân cảm nhận được có sự dứt khoát, có sự kiên định, và...

Trong chớp mắt có thể nhìn thấu tất cả suy nghĩ của người khác.

“Lý lâu trưởng cậu nói vậy không đúng rồi,” Kha Ngân Dạ lắc đầu nói: “Tài trí của lâu trưởng Hạ Uyên ngày trước, tôi sao có thể so sánh? Nhưng nếu như cậu đã để tôi ở trong mắt, thì tôi đương nhiên cũng không từ chối, nhất định sẽ giúp cậu.”

“Trà đến đây.”

Kha Ngân Vũ từ trong bếp đi ra, bưng đến hai tách trà. Sau đó hỏi: “Những lời nói lúc này tôi nghe thấy rồi. Lý Ân, tôi có thể cùng thảo luận không?”

Kha Ngân Vũ vẫn luôn chỉ gọi tên Lý Ân, mà không phải danh xưng “lâu trưởng”. Đương nhiên chuyện này Lý Ân một chút cũng không bận tâm.

“Các người nói xem vì sao huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương không tồn thương đến những chủ hộ còn lại?”

Lý Ân không chần chừ mà lập tức đưa ra vấn đề.

“Đúng vậy...” Kha Ngân Dạ nói: “Có vẻ, không cần thiết phải có quy tắc này, nhưng, chính cái quy định này lại khiến cho các chủ hộ có thể yên tâm mà đến địa điểm chỉ định để tiến hành khảo sát, hoàn toàn không cần lo lắng. Huyết tự chỉ thị của nhà trọ, cũng tuyệt đối không có tồn tại quy định sai sự thật. Nếu như nhận thấy huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương quá mức nguy hiểm, như vậy, không phải sẽ không có ai chủ động đi chấp hành sao?”

“Tôi đồng ý.” Lý Ân lại nói tiếp: “Cho nên tôi nghĩ, huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, thực tế có phải rất khó không? Hay là, độ khó thực ra cũng không cao?”

“Độ khó không cao, là không thể nào, nếu không hầu hết các chủ hộ đều sẽ quyết định đi chấp hành huyết tự cấp Ma Vương, chứ không muốn tuân thủ sống sót qua mười lần huyết tự đầu. Nhưng nếu độ khó rất cao, thì không có ai lựa chọn chấp hành huyết tự cấp Ma Vương, vậy huyết tự cấp Ma Vương có tồn tại cũng như không có tồn tại thôi. Những chuyện này, đã rất khó lý giải rồi, vậy mà còn có thêm quy định khuyến khích các chủ hộ đến đó tiến hành khảo sát.”

“Cũng không phải không có cách lý giải.” Kha Ngân Vũ lên tiếng: “Huyết tự cấp Ma Vương tương đương với những câu hỏi tự chọn, nằm ngoài câu hỏi bắt buộc trong đề thi, có thể làm cũng có thể không. Nếu như mà làm, thì có thể có thêm điểm số, sẽ có khả năng nâng cao thành tích thi cử của mình. Trong trường hợp như vậy những câu hỏi tự chọn đều sẽ có độ khó không quá thấp, và cũng là để dành cho những thí sinh có thừa năng lực hoàn thành đề thi bắt buộc. Cho nên, huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương có thể lý giải thế này, sinh lộ sẽ càng khó tìm thấy hơn so với huyết tự chỉ thị thông thường. Cho nên, huyết tự cấp Ma Vương chính là để dành cho những chủ hộ tương đối có tài nhìn thấu sinh lộ đấy.”

Lý Ân gật gù đầu, đúng nha, giải thích như vậy rất hợp lý.

Khuyến khích các chủ hộ đến khảo sát, không lẽ cũng là cho các chủ hộ cơ hội đi tìm hiểu quy luật của huyết tự cấp Ma Vương?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.6 - Chương 2: Khế ước địa ngục

Giờ phút này, Kha Ngân Vũ vẫn không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Gió đêm thật lạnh, cô để chân trần, bước ra ban công, ngược nhìn bầu trời đầy sao ở trên cao.

“A Thần...”

Thật sự rất nhớ anh.

Ca ca nói, A Thần chết không phải lỗi của cô, nhưng thực tế có đúng vậy không?

Ai cũng không biết.

Cô sống trong căn hộ 1407, cùng tầng với ca ca của mình. Đây là sự trùng hợp, và là một sự trùng hợp tương đối tốt.

Trong quá khứ, Kha Ngân Vũ, từng là một tài nữ được rất nhiều người ngưỡng mộ, năm tuổi đã biết được hương vị quán quân kỳ thi học sinh giỏi, mười hai tuổi vượt cấp đậu vào trung học phổ thông, thậm chí vào Đại học cũng là tuyển thẳng, lúc bảo vệ luận văn tốt nghiệp ngành vật lý, thậm chí những giáo sư lớn hơn cô mấy chục tuổi cũng phải dùng ánh mắt ngưỡng mộ mà nhìn.

Những danh hiệu mà người bình thường khó có thể với tới, bọn họ lại rất dễ dàng thu tóm, cô và vị ca ca kia của mình giống nhau đều là loại người này, bị gọi là “thiên chi kiều tử”. Bất luận là toán học, hóa học, vật lý, triết học, tâm lý học, lịch sử, chính trị, gần như không có thứ gì không thông thạo. (Thiên chi kiều tử : Ở những năm 80 bên TQ Thiên chi kiều tử dùng để tán dương những sinh viên nhất là sinh viên tốt nghiệp đại học, 1977 - 1989 đó là danh bài nổi tiếng của các sinh viên tốt nghiệp đại học. Thế kỷ 21 từ này còn mở rộng ra là những sinh viên đại học không ngừng vươn cao lên, kiêu ngạo

hơn người khác.)

“Thần đồng”, “Thiên tài”, “Hoàn hảo”, những mỹ từ này là Kha Ngân Vũ nghe người ta hình dung mình từ nhỏ đến lớn đấy.

Đúng lúc đó, thì cô gặp A Thần.

Người duy nhất, không cảm thấy hứng thú với sự “hoàn mỹ” của cô, mà lại yêu thích tính cách con người cô.

Nhưng bây giờ, tất cả đã kết thúc.

“Ít nhất... Cũng phải để ca ca sống sót rời khỏi nhà trọ này.”

Lúc này Kha Ngân Vũ chỉ có duy nhất một ý nghĩ như thế.

Đúng vào lúc đó, bỗng nhiên, Kha Ngân Vũ cảm nhận được trái tim mình giống như bị ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt, cô lập tức quay đầu lại, trong phòng khách mờ tối, trên vách tường, đúng là đang chảy ra những dòng máu đỏ tươi, tạo thành những hàng chữ rõ ràng!

Cùng thời gian đó, thành phố K, cao ốc tổng công ty dược phẩm Ninh An Đường.

Ninh An Đường là công ty dược phẩm rất nổi tiếng ở thành phố K, có chi nhánh trên toàn quốc, các hạng mục nghiên cứu điều chế dược phẩm cũng tương đối nhiều. Đồng thời, Ninh An Đường cũng là nhà cung cấp dược phẩm chủ yếu cho bệnh viện Chính Thiên.

Lúc này, trong phòng chủ tịch.

“Ừ, tốt, Lý viện trưởng” chủ tịch Khâu của Ninh An Đường, mặc dù là một phụ nữ đã hơn năm mươi tuổi, nhưng phong thái vẫn không hề kém đi chút nào, nói: “Tháng sau công ty chúng tôi sẽ tung ra thị trường một loại thuốc tây điều trị bệnh tim mới, thuốc này muốn nổi tiếng thì lúc đó phải nhờ quý bệnh viện giúp đỡ rồi ah.”

“Vậy à?” Đầu dây bên kia, chính là phụ thân của Lý Ân, Lý Ung nói: “Khâu chủ tịch yên tâm, chúng ta hợp tác lâu năm rồi, chuyện này mà còn phải lo lắng nhắc nhở hay sao. Yên tâm đi, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Sau khi cúp điện thoại, Khâu chủ tịch nhìn về phía một cái khung hình đặt trên bàn, cầm lên, đôi mắt bất giác chảy ra hai dòng lệ.

“A Thần...”

Còn Lý Ung sau khi cúp điện thoại, bỗng nhiên nhớ đến, đã rất lâu rồi không có liên lạc với Lý Ân.

“Đưa con này cũng thiệt là, cứ thích đối đầu với ta, nói cái gì phải tự mình đi kiếm việc làm, không biết bây giờ có còn phải lên mạng viết tiểu thuyết hay không đây?” Lý Ung thật sự không hiểu, với tài năng của con trai, ở trong bệnh viện làm một bác sĩ chủ chốt căn bản là không thành vấn đề, sao hắn lại lãng phí tài năng đi viết tiểu thuyết mạng làm gì? Ngược lại thê tử của ông thì rất có hứng thú, thường xuyên ở nhà lên mạng xem tác phẩm của hắn.

Không hiểu nổi nó suy nghĩ cái gì!

“Trương lai, vị trí viện trưởng còn không phải truyền lại cho nó sao? Nước phù sa sao có thể tưới ruộng người ngoài? Tiểu tử này không thấy đã phụ lòng bồi dưỡng của ta sao? Mà nói tới cũng kỳ quái, tiểu tử này rốt cục là đang ở chỗ nào a, đến địa chỉ và số điện thoại cũng không nói cho ta biết.”

Kha Ngân Vũ nhìn lên huyết tự chỉ thị.

“Tháng 1 năm 2011, từ ngày 1 đến ngày 8, lưu lại trần Trọng Vĩnh ở ngoại ô thành phố T. Hết thời gian thì có thể quay về nhà trọ. Ngoài ra, huyết tự chỉ thị bắt đầu từ đoạn tiếp theo, sẽ đề cập đến tung tích của các mảnh khế ước địa ngục. Khế ước địa ngục, là...”

Đoạn huyết tự tiếp theo này, đã khiến Kha Ngân Vũ cực kỳ khiếp sợ!

Giống như lệ cũ, những chủ hộ nhận được huyết tự chỉ thị đều xuống đại sảnh dưới lầu tự tập. Kha Ngân Vũ vào thang máy, đi xuống lầu dưới. Vừa bước ra, thì đã thấy có hai người đợi trong đại sảnh rồi.

Một là Trương Tinh chủ hộ 1102, một là Lương Băng chủ hộ 1104.

Khi Trương Tinh nhìn thấy Kha Ngân Vũ cùng với ca ca của cô Kha Ngân Dạ từ trong thang máy đi ra, thì lập tức sững sờ, liền hỏi: “Hả, huynh muội hai người, không lẽ lại cùng chấp hành huyết tự chỉ thị lần này à? Đúng, đúng rồi, các người có đọc được đoạn huyết tự đó không?”

“Không,” Kha Ngân Dạ lắc đầu nói: “Chỉ có Ngân Vũ đi chấp hành huyết tự thôi.”

Đúng lúc này một cánh cửa thang máy mở ra, bước ra là Triệu Ngọc San chủ hộ 509, và tên mập Chương Tam chủ hộ 808.

“Hả? Không phải chứ, có cả tên mập này.” Trương Tinh vừa nhìn thấy Chương Tam thì cảm thấy nhức đầu, tên này và cái tên sắc lang A Tô kia chính là kẻ tám lạng người nửa cân, nghe nói trước khi tiến vào nhà trọ này là một tên lưu manh, dựa vào việc thu tiền bảo kê để sống qua ngày đó. Gặp loại người này, rõ là phiền toái.

“Cắt!” Chương Tam tức khắc đáp trả.” Bồn đại gia thềm đi đến cái trần quý đó lắm à! Không nói chuyện này, đoạn nội dung kia các người có đọc được không.”

“Đúng rồi a, đó quả là chuyện khó tin nha.” Chủ hộ 1104 là Lương Băng đứng lên, Lương Băng đeo một cặp kính không gọng, bộ dáng rất là lịch sự tao nhã, trước khi tiến vào nhà trọ đang chuyên tâm luyện thi nghiên cứu sinh, nhưng sau khi vào nhà trọ ở thì bỏ không thi nghiên cứu sinh nữa.

Tiếp theo, rốt cục không còn ai xuống thêm nữa.

“Chỉ có... năm người chúng ta?” Lương Băng đẩy mắt kính, sau khi nhìn một lượt gương mặt bốn người còn lại, nói:” Vậy, chúng ta bắt đầu thảo luận a. Về, khế ước địa ngục.”

“Mọi người, chờ chút.” Kha Ngân Dạ bỗng nhiên hạ thấp giọng nói:” Vừa rồi Ngân Vũ đã đem nội dung đoạn sau của huyết tự nói cho tôi nghe. Chuyện này chắc là cũng khiến ọi người cực kỳ khiếp sợ. Tôi mạn phép, có một kiến nghị với mọi người, đó chính là, tạm thời đừng đem chuyện khế ước địa ngục nói cho các chủ hộ khác biết.”

“Chuyện này, không nói cho những chủ hộ khác biết?” Lương Băng lập tức ngạc nhiên khó hiểu:” Sao lại, có thể dấu diếm một chuyện quan trọng như vậy? Dù sao, nó cũng liên quan đến huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương mà.”

“Tôi biết. Nhưng mà, mọi người không lẽ chưa từng nghĩ qua, chuyện này nếu để các chủ hộ khác biết được thì, sẽ có hậu quả thế nào sao?”

“Hậu quả?” Bốn người còn lại đều ngơ ngác không hiểu.

“Đó gọi là ‘người vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội’. Lại còn có câu ‘ người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong’. Người xưa đã nói như vậy, mọi người có lẽ đều đã nghe qua đúng không? Huống chi ở một nơi khủng bố như tòa nhà trọ này, thì lại càng là như thế.”

Vào lúc này, Lương Băng đã kịp hiểu ra.” Ah, đúng, đúng vậy! Kha tiên sinh cậu nói rất có lý.”

“Mọi người hiểu là tốt rồi,” Ngân Dạ vẫn hạ thấp giọng như trước:” Chuyện này, càng ít người biết càng tốt. Nếu sự tình khế ước địa ngục có quá nhiều chủ hộ biết được, thì chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn! Đến lúc đó, ai trong chúng ta cũng sẽ không thoát khỏi liên lụy, thậm chí dẫn đến toàn bộ nhà trọ máu chảy thành sông, cũng là chuyện rất thường tình đấy. Mọi người có hiểu không?”

“Nhưng mà,” Lương Băng lại nói thêm, ” Cứ cho là chúng ta không nói, nhưng tương lai sẽ có người nhận được huyết tự chỉ thị thông báo khế ước địa ngục, lúc đó vẫn sẽ có khả năng chuyện này bị các chủ hộ đó nói ra ah.”

“Chuyện này, đến lúc đó tôi sẽ tìm cách. Bây giờ giải quyết vấn đề trước mắt đi đã rồi tính tiếp!”

“Chuyện này...” Tất cả mọi người có chút do dự.

Thật ra, mỗi một người bọn họ ở bên trong nhà trọ, đều có quan hệ thân thiết với một số chủ hộ khác nhau, bình thường đều khích lệ nhau, giúp đỡ nhau, hy vọng có một ngày có thể cùng nhau rời khỏi cái nhà trọ này!

Nhưng mà, nội dung thông báo của huyết tự chỉ thị lần này, quá mức kinh người. Nếu quả thật đúng như là Ngân Dạ đã nói, người nào biết được thông tin này, như vậy, tương lai sẽ có cơ hội cao hơn người khác, thành công vượt qua huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, ly khai nhà trọ!

Đối mặt với sự cám dỗ cực lớn này, cái gọi là tình bằng hữu, hay đạo nghĩa, căn bản không đáng nhắc tới nữa rồi. Trong mắt mỗi người bọn họ, chợt lóe lên một tia bất đắc dĩ.

Ngân Dạ nhìn bọn họ ai nấy có vẻ đều ngẫm tán đồng ý kiến của y, xem ra mục đích của mình đã sơ bộ đạt được. Vì vậy, lại tiến thêm một bước, hỏi:” Bây giờ tôi hỏi một câu, có ai trong chúng ta đã đem chuyện khế ước địa ngục, nói cho chủ hộ khác biết chưa? Có người thứ bảy biết được chuyện này không?”

Ai nấy đều lắc đầu. Tức khắc, Ngân Dạ thở nhẹ ra.

“Được, chúng tôi đồng ý với cậu, Kha tiên sinh. Trước khi xuất hiện huyết tự chỉ thị kế tiếp, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói ra sự tồn tại của khế ước địa ngục!”

Ngày hôm sau.

25 tháng 12, lễ Giáng Sinh.

“Xin lỗi, ca ca, không thể cùng anh đi xem bác sĩ Đường chấp hành huyết tự chỉ thị nữa rồi.”

Trong căn hộ 1407, Kha Ngân Dạ và Kha Ngân Vũ ngồi đối diện nhau.

“Anh biết rồi. Đây là lần thứ tư em chấp hành huyết tự chỉ thị,” Kha Ngân Dạ ánh mắt thâm tình sâu đậm nhìn cô nói:” Bất cứ tình huống nào đều phải gọi cho anh biết, cho dù phải dốc hết sức lực anh cũng phải tìm ra sinh lộ cho em!”

“Ừm,” Kha Ngân Dạ miễn cưỡng nở nụ cười, nói: “Vào sống trong nhà trọ này, đã gần một năm rồi.”

“Đúng vậy, thời gian, trôi nhanh thật.”

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng trở nên vô cùng cổ quái.

“Ca.” Bỗng nhiên Kha Ngân Dạ nhìn về phía ca ca ở trước mặt, đôi mắt đã đong đầy nước, nói: “Lúc trước vì sao anh lại phải làm như vậy?”

“Em đang nói chuyện gì?”

“Vì sao lại phải tiến vào nhà trọ này? Vì sao! Em xứng đáng để anh làm vậy sao? Có đáng vì em mà ca ca anh phải đánh đổi hết tất cả hay không? Ca ca anh không nên dính vào nỗi bất hạnh của em, anh cũng có hạnh phúc của anh mà!”

“Em biết rõ mà.” Kha Ngân Dạ nói ra một câu thâm ý sâu xa. “Bởi vì đó là em. Chỉ đơn giản như vậy mà thôi.”

Lần thứ tư rồi.

Kha Ngân Vũ rất rõ ràng, huyết tự chi thị lần thứ tư hung hiểm không thể lường được. Lúc trước bất luận là Hạ Uyên hay là Lý Ân, đều phải đối mặt với những hiện tượng vô cùng quỷ dị.

Cho dù tin chắc sẽ tìm ra sinh lộ, nhưng mà, không ai có thể quả quyết chuyện gì sẽ phát sinh.

“Trước khi xuất phát, em muốn đi bái tế A Thần một lần.” Kha Ngân Vũ hạ quyết tâm, nói: “Có lẽ đây là lần cuối cùng, em đi bái tế A Thần cũng nên.”

Cao ốc tổng công ty được phẩm Ninh An Đường.

Khâu chủ tịch đang xem các loại báo cáo tài chính tháng này, bỗng nhiên thư ký của bà đi vào, nói: “Chủ tịch, có Kha tiểu thư, muốn gặp cô.”

Khâu chủ tịch khẽ run đôi tay, lập tức ngẩng đầu lên, hỏi: “Cái gì? Cô, cô nói cái gì?”

“Kha tiểu thư, Kha Ngân Vũ tiểu thư, cô ấy muốn gặp cô.”

Khâu chủ tịch dường như đấu tranh tâm lý rất dữ dội, cuối cùng gật nhẹ đầu, nói: “Được. Đưa cô ấy tới phòng khách.”

Sau khi xếp lại chồng hồ sơ, Khâu chủ tịch ra khỏi văn phòng, đi vào phòng tiếp khách ở bên cạnh, thời điểm vận tay nắm cửa, bất giác cảm thấy choáng đầu váng óc. Mất một lúc, mới có thể mở cửa đi vào.

Là cô ta.

Người phụ nữ này giống như gặp phải ác mộng, còn Kha Ngân Vũ, thì đang ngồi ở bên trong, nhìn bà ta.

Sau khi đóng cửa lại, Khâu chủ tịch ngồi xuống, lạnh lùng nhìn Kha Ngân Vũ, hỏi: “Tôi nghĩ hai chúng ta... không cần thiết phải gặp nhau nữa mới đúng chứ?”

“Nếu có thể, tôi cũng không hy vọng gặp lại bà.” Kha Ngân Vũ ung dung hồi đáp: “Nhưng tôi có lý do nhất định phải đến. Xin bà nói cho tôi biết, A Thần được chôn cất ở nơi nào?”

“Cái gì! Cô...”

“Tôi, chỉ muốn đi bái tế anh ấy thôi, không có ý gì khác. Từ đó đến giờ tôi không tới tìm bà vì tôi biết, cho dù tôi hỏi, bà cũng không trả lời.”

“Đúng vậy!” Khâu chủ tịch bỗng nhiên mất tự chủ gào lên: “Ta tuyệt đối sẽ không cho cô đến gần A Thần!”

“Nhưng mà, xin bà hãy nói cho tôi biết. Tôi, có thể chẳng còn sống được bao lâu. Hy vọng trước khi chết, có thể gặp lại A Thần một lần.”

Giọng nói lạnh lẽo như băng tuyết, Kha Ngân Vũ nói ra nguyện vọng cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.6 - Chương 3: Vết nứt

Trung tâm thương mại Hân Hân, tầng 7.

Một phụ nữ trung niên khoác chiếc áo lông thú màu tím, ước chừng năm mươi mấy tuổi, trên tay đã có vài túi hàng, đang cân nhắc muốn mua bộ y phục trước mặt.

“Ừm... Bộ này kiểu dáng không tệ, nhưng màu sắc hình như tươi quá. Ah, bộ kia cũng rất được.”

Vị phụ nhân này bước tới bước lui, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng hình như va quẹt phải thứ gì, vội vàng nhìn lại, thì ra là một ma nơ canh bằng nhựa.

“Hả?”

Vị phụ nhân này bỗng nhiên cảm thấy rất kỳ quái.

Gương mặt bên trái của con ma nơ canh đó, đã bị nứt một rãnh lớn, hơn nữa vết nứt vẫn đang không ngừng mở rộng.

“Đây là... Sao lại như vậy?”

Vết nứt này, xuất hiện trên mặt ma nơ canh bằng nhựa, nhìn cứ giống như là mặt người ta bị rạch một đường rất dài. Thật đúng là, có chút dọa người.

Bà lập tức quay mặt đi không nhìn con ma nơ canh đó nữa, ba bước cũng rút còn hai bước vội vàng rời khỏi. Không biết vì sao, con ma nơ canh bằng nhựa kia, lại khiến cho bà, có cảm giác vô cùng bất an.

Đúng lúc này, bà chợt nghe chuông điện thoại reo, vội vàng lấy điện thoại ra nghe.

“Alo, à, đúng là tôi. Khâu chủ tịch? Ah, lâu quá mình không có nói chuyện rồi, chị có khỏe không?”

Lần cuối gặp mặt, chính là tại tang lễ đứa con trai độc nhất của Khâu chủ tịch. Sau lần đó, trưởng phu và Khâu chủ tịch còn gặp nhau được vài lần, nhưng mình thì hoàn toàn chưa gặp lại bà ta.

“Ừm, được. Cuối tuần em rảnh, lúc đó gặp lại ạ. Thực là, nhì tử mất, chị cũng buồn quá đau buồn nữa.”

Đã qua một năm, Khâu chủ tịch hình như vẫn chưa thoát ra được cảm giác đau thương buồn khổ, chỉ mới mấy tháng trước, rốt cục bà mới miễn cưỡng khôi phục tinh thần để tiếp tục điều hành công ty đấy.

Sau khi cúp điện thoại, vị phụ nhân trung niên bỗng nhiên chợt nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồi, phải gọi điện cho con trai.”

Lúc này bà đã đi đến khu vực thời trang nam, quyết định lựa vài bộ âu phục. Đồng thời, điện thoại cũng đã kết nối.

“Con trai, mẹ đây,” phụ nhân trung niên nói với người bên kia đầu dây: “Là như vậy, Tết dương lịch, con có rảnh không? Đừng nói là không rảnh nha?”

Người bên kia đầu dây...

Chính là người đang ở trong nhà trọ thảo luận với Kha Ngân Dạ về huyết tự chi thị cấp Ma Vương – Lý Ân!

Mụ mụ đột nhiên gọi điện thoại tới, khiến Lý Ân rất ngạc nhiên, hần hoi đáp: “Hôm đó, con có chuyện, xin lỗi, mụ mụ, e là...”

“Có chuyện gì cũng phải bỏ hết! Thiệt là, di của con lần này khổ cực lắm mới chọn được một cô gái rất tốt cho con, người ta là du học sinh từ nước ngoài về đó nha, hình mẹ cũng đã xem rồi, thật sự rất xinh đẹp, tuyệt đối xứng với con a! Đừng nói nữa, Tết dương lịch, di của con sẽ dẫn cô ấy đến, lúc đó con phải về đấy, mẹ đã mua y phục cho con rồi, con cũng nên kết hôn đi thôi, đừng có lóng bồng nữa. Nhân cơ hội này, trở về kể thừa bệnh viện của cha con đi. Nếu con thực sự không muốn, thì sau khi kết hôn, hai đứa cứ việc sang Mỹ du học cũng được ah.”

Lý Ân giờ phút này làm gì có tâm tư mà đi xem mắt! Huống chi, trong lòng hần chỉ có một mình Tử Dạ. Còn cái hôm tết dương lịch đó, việc hần càng muốn làm chính là đi đến trung tâm thương mại Hân Hân, trợ giúp bác sĩ Đường thành công thoát chết.

Đối với Lý Ân mà nói, y thuật lẫn y đức của bác sĩ Đường, nếu so với sự vô sỉ bỉ ổi của phụ thân thì đúng là tươi sáng rực rỡ hơn biết bao nhiêu lần. Dù là bác sĩ, nhưng sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy! Bởi vậy, bất luận thế nào hần đều mong muốn bác sĩ Đường có thể sống sót.

“Lý Ân à,” mẫu thân hình như vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên hần: “Cha của cô bé này là...”

“Mụ mụ!” Lý Ân cắt ngang lời nói của bà: “Con xin lỗi... Tết dương lịch con có chuyện vô cùng trọng yếu, không thể về, con xin lỗi. Con, bây giờ vẫn chưa có ý định kết hôn, cho nên kết thúc ở đây đi ạ.”

“Con... Lý Ân à, mẹ đã đáp ứng với người ta rồi, con làm vậy mẹ rất khó xử... Kết hôn hay không nói sau, con cứ về một lần không được sao? Con khẳng khái không nói cho chúng ta biết địa chỉ hiện tại của mình, mỗi tháng không biết gọi điện về nhà được mấy lần. Hơn nữa Tết năm nay, con đã không chịu về, chẳng lẽ Tết năm tới, con cũng lại không về? Cũng đâu phải đi đến nơi nào xa xôi, vẫn là trong thành phố K thôi mà. Con trai à, con phải hiểu lòng mẹ chứ, coi như để mẹ được gặp con đi, về nhà một cái nha.”

Nếu là lúc bình thường, nghĩ đến tâm tình của mẫu thân, có lẽ Lý Ân sẽ đáp ứng. Nhưng tình huống bây giờ, hần căn bản không có biện pháp.

Mẫu thân của Lý Ân trong lúc nói chuyện, ánh mắt, vô tình liếc qua một ma nơ canh mặc trang phục nam.

Gương mặt của ma nơ canh đó, trên cái trán, nứt ra một đường. Chỗ bị nứt hình như đã hình thành một cái rãnh sâu, khiến người ta nhìn thấy thì có một cảm giác rất quỷ dị. Bởi vì thoát nhìn, vết nứt đó, giống như một cái miệng lớn vậy!

Chuyện gì đây?

“Con xin lỗi, mẹ ạ, con thật sự không thể về, bất quá Tết năm tới, con sẽ tranh thủ về nhà thăm mẹ và cha một chút. Như vậy nha, con cúp máy trước.”

Sau khi cúp điện thoại, Lý Ân trong lòng cũng rất buồn.

Tuy cha mẹ đều là những người vì tiền tài và quyền lực mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, nhưng cha mẹ rốt cục vẫn là cha mẹ, công ơn nuôi dưỡng lớn hơn trời, Lý Ân cho dù có không thích họ đến thế nào đi nữa, thì cũng không thể thật sự đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ.

Không có cách nào... Nói cho cùng, không ai có thể lựa chọn cha mẹ mình cả.

Lý Ân đột ngột cắt điện thoại, mẫu thân của Lý Ân – Dương Cảnh Huệ nhất thời tức giận một trận.

Đứa con này thật là làm người ta phải lo lắng mà! Rõ ràng là tốt nghiệp Đại học loại ưu, trong lòng cứ đinh ninh là sau khi tốt nghiệp nó sẽ lập tức đến bệnh viện Chính Thiên làm việc, đến lúc đó chỉ cần vài năm là có thể đề bạt nó làm phó viện trưởng, đợi đến lúc phụ thân nó về hưu, Lý Ân tự nhiên danh chính ngôn thuận mà lên làm viện trưởng rồi. Đứa nhỏ này, đường trải thảm đỏ không đi, mà lại đi viết tiểu thuyết mạng làm gì, chuyện cứ như đùa! Tuy nghe nói có một số tác giả nổi tiếng trên mạng, một năm có thể kiếm được trăm vạn nguyên, thế nhưng đó cũng chỉ là số ít mà thôi. Tiểu thuyết của con trai coi như có chút tiếng tăm, nhưng nếu muốn có thu nhập trăm nguyên vạn nguyên như mấy cuốn “kỳ thư” internet kia thì còn kém quá xa.

“Hết chịu nổi, rốt cục nó có biết nỗi khổ tâm của mình không ah,” Dương Cảnh Huệ cắt điện thoại vào người, trong lúc tức giận đã rời khỏi khu vực thời trang nam.

Nhưng đúng vào lúc này, bà bỗng nhiên có một cảm giác kỳ quái, lập tức quay đầu lại, nhìn về phía ma nơ canh mặc trang phục nam lúc nãy.

Khe nứt ở trên trán...

Rõ ràng đã mở rộng ra hơn lúc nãy rất nhiều lần! Thậm chí đã bao trùm cả con mắt luôn rồi. Hơn nữa, so với lúc nãy thì càng thêm rõ ràng, giống như là đang há miệng ra.

“Cái này?”

Dương Cảnh Huệ chậm chậm tiến tới, nhìn kỹ một chút, trong lòng bất giác hoảng sợ.

Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi lúc gọi điện thoại, mình vẫn đứng nhìn chăm chú con ma nơ canh này mà, làm sao khe nứt lại tự nhiên mở rộng ra được chứ?

Chẳng lẽ vừa rồi mình hoa mắt?

“Người vừa gọi điện, là mẹ cậu?” Kha Ngân Dạ thấy Lý Ân sau khi cúp điện thoại thì tinh thần có chút dao động, hỏi: “Bà nói gì à? Nhìn bộ dáng của cậu có chút lo lắng.”

“Ah, không có gì. Bà kêu tôi Tết dương lịch về nhà một cái, cậu cũng biết, hôm đó tôi phải đi hỗ trợ cho bác sĩ Đường mà. Cũng không rõ, khả năng bác sĩ Đường sống sót có thể lớn đến mức nào? Đúng rồi, muội muội của cậu đâu? Hình như không thấy cô ấy nha, tôi nhớ bình thường huynh muội hai người như hình với bóng vậy mà.”

“Em ấy...” Kha Ngân Dạ muốn nói lại thôi, nói: “Ra ngoài làm chút chuyện rồi.”

“Tôi biết Tết dương lịch cô ấy cũng phải đi chấp hành huyết tự chi thị. Đây là lần thứ tư cô ấy chấp hành huyết tự chi thị đúng không? Hy vọng cô ấy có thể vượt qua à.”

“Nhất định có thể.” Đôi mắt Kha Ngân Dạ vẫn không hề có biến hóa hay một chút dao động nào, mà lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Ngân Vũ, em ấy rất kiên cường, nhưng... cũng rất yếu đuối.”

“Đúng đó, tôi, lúc nào cũng bội phục hai người.”

“Làm gì mà bội phục,” Kha Ngân Dạ lắc đầu, nói: “Chúng tôi cũng chỉ là, những người rất bình thường thôi mà.”

Lúc nói ra những lời này, đôi mắt Kha Ngân Dạ, chợt lóe lên một tia ưu thương vô cùng sâu sắc. Đây là lần đầu tiên Lý Ân thấy được trong mắt y, sắc thái tình cảm biến động rõ ràng như vậy.

“Cậu, trước mắt không có ý định đi chấp hành huyết tự chi thị đúng không?” Ngân Dạ đột nhiên hỏi.

“Ừ, tạm thời không có.”



Trước kia, Hạ Uyên đã từng nói qua với hân, bắt đầu từ lần huyết tự chỉ thị thứ sáu, thì tình huống sẽ vô cùng quý dị và rất hung hiểm. Sự tình khi đó gặp phải, năm lần huyết tự chỉ thị trước đây tuyệt đối không thể so sánh được. Lần thứ sáu Hạ Uyên chấp hành huyết tự chỉ thị, thậm chí còn chưa bắt đầu, thì đã bị quỷ hồn lập tức giết chết. Không lẽ, bởi vì không muốn y có đủ thời gian, suy nghĩ tìm ra sinh lộ sao?

Còn mình thì sao? Có khi nào mới vừa bắt đầu lần chấp hành huyết tự chỉ thị thứ sáu, thì ngay lập tức lâm vào hoàn cảnh không khác gì rơi vào địa ngục hay không? Không, có lẽ còn đáng sợ hơn.

Cho nên hân có thể hiểu cách nghĩ của bác sĩ Đường. Chính là sợ hãi những chuyện này, nhưng mà, cái huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương chưa được biết tới kia, mức độ nguy hiểm e là còn lớn hơn nhiều ah!

Cùng lúc đó, trung tâm thương mại Hân Hân.

Tầng lầu kinh doanh quần áo thời trang, những con ma nơ canh bằng nhựa, đều không hện mà cùng lúc, xuất hiện những vết nứt hoặc lớn hoặc nhỏ vô cùng cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.6 - Chương 4: Dị biến

Trung tâm thương mại Hân Hân, bên trong phòng tổng giám đốc.

Đằng sau cánh cửa đóng chặt, là tổng giám đốc Trương Bản đang xem báo cáo tài chính tháng này. Lật xem lật xem, vầng trán của y, xuất hiện một vết cắt nhỏ xíu. Vết cắt lúc đầu không mấy rõ ràng, nhưng mà, thời gian dần qua, dần dần qua... Lại bắt đầu không ngừng mở rộng, thậm chí hờ ra càng lúc càng lớn.

Vô số những xúc tu màu đỏ hồng từ bên trong vết cắt đó đưa ra ngoài.

Mà một màn quý dị này, cũng không chỉ xuất hiện bên trong phòng quản lý.

Đêm giáng sinh hôm nay, tất cả viên chức trong công ty, bất luận là người bán hàng, bảo vệ hay là nhân viên quản lý cao cấp, thậm chí là... Vào ngày tết dương lịch sắp tới, tất cả những ai tiến vào trung tâm thương mại Hân Hân, đều sẽ xuất hiện cùng một loại hiện tượng này.

Lý Ung, viện trưởng bệnh viện Chính Thiên, lúc này đã tan sở. Lão vừa bước ra khỏi cổng bệnh viện, thì thăm nghĩ nhân dịp tết dương lịch, sẽ dẫn Lý Ân, đi đến trung tâm thương mại Hân Hân mua vài bộ âu phục, buổi chiều lại dẫn hân đi xã giao.

Bất chấp hân có đồng ý hay không!

Ra khỏi cổng lớn bệnh viện, tiến vào bãi đậu xe bên cạnh, bỗng lão đột nhiên dừng bước.

Tiếp theo, trên mặt Lý Ung, xuất hiện một vết cắt. Vết cắt nhanh chóng lan tỏa ra toàn bộ gương mặt lão, không ngừng chia cắt gương mặt. Những khối thịt bị cắt vụn trên mặt lão, không ngừng rơi vãi xuống mặt đất.

Mà lão lại giống như không hề hay biết, rất nhanh... gương mặt bên trái của Lý Ung, gần như đã bị cắt nát vụn. Trên bộ mặt bị cắt nát đó, vô số xúc tu từ bên trong vươn ra.

Tay phải của lão đã bị cắt nát đến khó tin, ngực cũng đã bị cắt đi một khối thịt lớn, hơn nữa xu thế da thịt nứt toác này, rất rõ ràng không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Thân thể Lý Ung bắt đầu tiến thêm một bước biến hóa.

Gương mặt nát vụn, lại mọc ra một khối thịt nhúc nha nhúc nhích. Khối thịt đó bắt đầu hình thành gương mặt, mà cái mặt đó, càng lúc càng rõ nét.

Cùng lúc đó, bên trong trung tâm thương mại Hân Hân, những ma nơ canh bằng nhựa kia.

Gương mặt nát vụn, không ngừng biến hóa, ngay sau đó, từng cái từng cái, từ những bộ phận bị nứt toác nát vụn đó, mọc ra những cái đầu lâu nhóp nhép máu đen.

Một ma nơ canh bằng nhựa, mọc ra đến hàng tá đầu lâu.

Lúc này đã là lúc đóng cửa, cho nên, những biến hóa này, mới không bị bất kỳ kẻ nào phát giác ra.

Tối hôm đó, Kha Ngân Dạ bầu bạn ở trước giường Kha Ngân Vũ, đợi cô ngủ rồi, y mới an tâm.

Hôm nay đến gặp người phụ nữ đó, đối với Ngân Vũ chính là sự dày vò rất lớn.

Đắp kín mền cho cô, y mới ra khỏi phòng, đóng công tắc đèn. Đứng ngoài cửa là Lý Ân, hần hỏi:” Không sao chứ?”

“Ừ, hôm nay, em ấy mệt lắm rồi. Nhưng, rốt cục cũng đã thỏa mãn ước nguyện gặp lại người yêu một lần cuối cùng. Dù vậy, tôi lo là chuyện này sẽ làm cho ý chí sinh tồn của em ấy giảm xuống. Em ấy, từ lúc người yêu mất đi, đối với việc sinh tồn vẫn rất tiêu cực.”

Sau khi đóng cửa lại, Kha Ngân Dạ lộ ra tâm tình phiền muộn, nói:” Được rồi, cậu đến phòng tôi. Thảo luận một chút về sự tình huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương.”

“Hai người, không phải anh em ruột đúng không?”

Lý Ân đột nhiên lại hỏi vấn đề này.

Kha Ngân Dạ không quá kinh ngạc, gật gật đầu, nói:” Đúng. Chúng tôi không có quan hệ huyết thống. Nhưng mà, Ngân Vũ thật sự chỉ xem tôi là một vị ‘ca ca’ mà thôi.”

“Rõ ràng hai người lớn lên hoàn toàn không giống nhau.”

“Tuy tôi cũng rất muốn xem em ấy là ‘muội muội’, nhưng mà, lúc nhỏ thì còn được, đến khi thời gian cứ thế trôi qua, tôi lại bất tri bất giác mà xem em ấy thành ‘nữ nhân’ của mình.”

Giọng nói của Kha Ngân Dạ có chút tự mĩa mai, nhưng Lý Ân rất thông cảm.

Cảm tình của con người, thật không dễ dàng không chế chút nào.

Thời gian cứ thế trôi đi cực nhanh.

Ngày 31 tháng 12 đã đến.

“Vây nha, ca ca, em đi đây.”

Ở cửa ra vào nhà trọ, sau khi ôm lấy Kha Ngân Dạ một hồi, Kha Ngân Vũ quyết định phải lên đường.

Vị trí của Trục Vinh trấn đã điều tra rõ ràng. Thành phố T và thành phố K có khoảng cách rất gần, còn Trục Vinh trấn thì nằm ở ngoại ô giao nhau của hai thành phố.

“Đi thôi, Kha tiểu thư.” Phụ trách lái xe là Lương Băng đã chất xong ba lô và thực phẩm mà mọi người mang theo vào thùng hàng sau xe, mở cửa xe, nói:” Kha tiên sinh, cậu yên tâm, chúng tôi sẽ bảo vệ tốt uội muội cậu mà.”

“Có chuyện phải gọi cho anh, biết không?” Kha Ngân Dạ lại liên tục dặn dò Kha Ngân Vũ:” Anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm ra sinh lộ giúp em.”

“Cảm ơn anh,” Kha Ngân Vũ nhẹ nhàng cười cười, nói:” Yên tâm đi ca ca. Em, nhất định sống sót trở về.”

Đưa mắt nhìn Ngân Vũ ở trên xe của Lương Băng, cho đến khi bọn họ ra khỏi cổng chào của cư xá, Kha Ngân Dạ vẫn còn dõi mắt nhìn theo.

“Nếu không phải tôi biết chắc mình sẽ làm vướng tay vướng chân Ngân Vũ, thì tôi đã không tiếc tất cả mà đi cùng em ấy đến chỗ đó luôn rồi.”

Kha Ngân Dạ đột nhiên nhìn Lý Ân từ sau đi tới nói:” Tôi nói thật đó.”

Trong bọn họ, người lo lắng bất an nhất, chính là Đường Lan Huyễn.

Ngày mai, sinh tử của y sẽ được quyết định. Mấy ngày nay y đến cơm cũng không thể nuốt trôi, người đã sút vài cân.

Mặc ọi người an ủi, động viên, thì Đường Lan Huyễn đối với sự tồn tại của “Ma Vương” kia, vẫn vô cùng sợ hãi.

Ngày mai, huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương thần bí kia, lập tức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.6 - Chương 5: Phương pháp phong ấn Ma Vương

Lúc này, Lương Băng đang điều khiển xe, đã đến khu rừng gần trấn Trục Vĩnh.

“Nhìn trên bản đồ thì, chút xíu nữa thôi là đến trấn Trục Vĩnh rồi.” Kha Ngân Vũ ngồi ở vị trí phụ lái cầm bản đồ nói: “Nếu so với lần bọn người Lý Ân đến U Thủy thôn thì chỗ này tốt hơn rất nhiều, ít nhất chắc chắn sẽ có nhà trọ cho chúng ta lưu lại.”

“Như vậy thì tốt.” Chương Tam nhìn rừng cây bên ngoài kính xe, âm thầm lo lắng: có khi nào, đột nhiên xuất hiện một bạch y nữ quỷ hay không? Hoặc là, oan hồn treo cổ?

Sắc trời đã dần dần hôn ám, trong hoàn cảnh này mà lên đường, ít nhiều trong lòng cũng hồi hộp tim đập gấp gấp. Nhưng mà không có cách nào, đành cố gắng chạy thật nhanh thôi.

“Mười hai giờ khuya nay có đến kịp không đó,” Trương Tinh bỗng nhiên lo lắng: “Không may xe chết máy, hay là...”

“Không có chuyện đó đâu...,” Lương Băng rất tự tin nói: “Cho dù xe chết máy, thì bây giờ lộ trình cũng chỉ còn khoảng hai cây số, đi bộ cũng có thể đến chỗ đó kịp mà.”

“Nói... nói cũng đúng.”

Ngay lúc đó...

“Ah ah ----”

Ở băng ghế sau, Triệu Ngọc San bỗng nhiên hét lên thất thanh, Lương Băng giật mình thẳng gấp, quay đầu lại hỏi: “Gi... có chuyện gì? Thấy quỷ hả?”

“Tôi...” Triệu Ngọc San chỉ vào một bụi cây, nói: “Vừa rồi, tôi thấy, một thằng hề, từ trong bụi cây chạy ra.”

“Hả?” Lương Băng nghe xong hận không thể bóp mũi nữ nhân này cho chết đi, ai cũng đã căng thẳng như vậy rồi, cô ta còn hù dọa mọi người nữa chứ! Cứ cho nhất gan là thiên tính của con gái, nhưng mà nhìn thấy thằng hề có cần sợ đến bộ dáng đó không chứ?

Chương Tam cũng nói: “Thiệt là, thằng hề cũng sợ, chẳng lẽ cô chưa từng xem xiếc à?”

“Nhưng mà, mặt của nó, vẽ vằn vện nhìn rất đáng sợ, tôi...”

“Được rồi, đi thôi.” Lương Băng không thèm để ý Triệu Ngọc San nữa, bắt đầu cho xe lăn bánh. Nhưng đột nhiên lại cảm thấy không đúng, chẳng lẽ trong trấn Trục Vĩnh có gánh xiếc nào hay sao? Cũng không biết được, có khi có thật. Có những gánh xiếc biểu diễn lưu động, chuyện này cũng bình thường mà.

Đúng lúc này, Ngân Vũ lên tiếng: “Không nói chuyện này nữa, trước tiên chúng ta thảo luận một chút, về chuyện khế ước địa ngục đi.”

Lúc đó, ở trong căn hộ của mình bọn họ đã nhìn thấy huyết tự chỉ thị, có nội dung thế này: “Khế ước địa ngục, bị chia ra làm bảy mảnh. Bảy phần này sẽ xuất hiện ở những địa điểm chấp hành huyết tự, từng phần một sẽ lần lượt xuất hiện. Một khi có thể thu thập đủ bảy phần của bản khế ước địa ngục, thì có thể ghép lại thành một bản khế ước địa ngục hoàn chỉnh. Chủ hộ nắm giữ khế ước địa ngục, trong lúc chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, trong phạm vi 10m, có thể đưa ra khế ước địa ngục, để phong ấn Ma Vương. Khế ước địa ngục là một mảnh da dê dài khoảng nửa thước, trên mặt ghi chép những ký tự bằng máu rất khó hiểu, tương tự như chú ngữ thời cổ đại, và một số hình vẽ. Ở góc trên là một đầu ác quỷ.”

“Khế ước địa ngục...” Trương Tinh chắc lưỡi nói: “Thứ này... sao tôi cảm thấy nó giống như cheat engine dùng để gian lận trong game online vậy kia.”

Lương Băng vừa quan sát đường xá trước mặt, vừa nói: “Ai mà biết. Chẳng qua nếu huyết tự nhà trọ đã nói như vậy... Thì tất nhiên, bản khế ước này chắc chắn trăm phần trăm có thể phong ấn được Ma Vương. Chủ hộ nào đoạt được bản khế ước hoàn chỉnh, cũng tương đương với việc có thể ly khai nhà trọ rồi!”

“Nhưng mà khiến người ta phải đau đầu, chính là làm sao để thu thập đủ bảy mảnh khế ước đây. Còn phải đến địa điểm chấp hành huyết tự chỉ thị để tìm kiếm. Độ khó của việc này không hề kém so với việc hoàn thành mười lần huyết tự chỉ thị đâu a!” “Dĩ nhiên, chắc chắn là khó khăn ngập trời. Hơn nữa khế ước địa ngục chỉ có một bản, bảy phần thiếu một cũng không được. Một khi Ma Vương bị phong ấn, thì huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương cũng sẽ không còn nữa, các chủ hộ khác cũng chỉ còn biện pháp duy nhất là hoàn thành mười lần huyết tự chỉ thị mới có thể đạt được tự do.”

Vào lúc này, Ngân Vũ lên tiếng: “Nhưng mà, làm sao một chủ hộ có khả năng thu thập đủ bảy phần khế ước địa ngục được a? Hơn nữa còn là thiếu một phần cũng không được, nếu như trong một lần chấp hành huyết tự chỉ thị, chủ hộ đang giữ mảnh khế ước bị giết chết, hoặc là không tìm thêm được những phần khế ước khác... Thì khế ước địa ngục không thể tập hợp đầy đủ rồi. Tình huống khả thi nhất, chính là có nhiều hơn một chủ hộ nắm giữ các mảnh khế ước. Những người này cần phải tập trung lại, cùng nhau chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, sau đó thì đem Ma Vương phong ấn lại. Nhưng, những chủ hộ biết rõ chuyện này nhất định sẽ rất đề phòng người khác, rất khó có khả năng tìm ra tất cả những chủ hộ nắm giữ mảnh khế ước.”

Kha Ngân Vũ bỗng nhiên cảm nhận được, quả thật đây đúng là nhà trọ cố ý dẫn dắt cho bọn họ tự sát hại lẫn nhau mà.

Đa số chủ hộ trong nhà trọ, đều có ý nghĩ người khác chết vẫn tốt hơn là mình chết, nếu thực sự nắm trong tay khế ước hoàn chỉnh, thì ai còn để ý tới sự

sống chết của những chủ hộ khác nữa, đương nhiên là lập tức chạy đi chấp hành huyết tự chi thị cấp Ma Vương, tiến hành phong ấn Ma Vương rồi. Dù sao nếu nói cho những chủ hộ khác biết, khó đảm bảo đôi phương sẽ không nảy sinh ý tứ cướp đoạt. Phải biết rằng, đoạt được khế ước địa ngục, thì chẳng khác nào giống như có thể trực tiếp lý khai nhà trọ vậy! Ai mà không đổ mắt? Mặc dù cùng nhau chấp hành huyết tự chi thị thì có thể cùng nhau sống sót nếu thành công phong ấn Ma Vương, nhưng mà đối với người không nắm giữ khế ước trong tay, thì vẫn sẽ lo lắng cho tánh mạng của mình.

Thằng thần mà nói, muốn tập hợp đầy đủ bản khế ước địa ngục, sau đó phong ấn Ma Vương, gần như là chuyện không thể nào làm được.

Triệu Ngọc San cảm thán nói: "Cái phao này, khiến cho người ta cảm thấy nó tồn tại, nhưng thực ra lại không thể chạm tới a. Lại nói, bản khế ước địa ngục đó chỉ cần cầm trong tay là có thể phong ấn Ma Vương, chỉ cần đứng trước mặt Ma Vương đưa ra khế ước là được, hay là còn có những yêu cầu gì khác nữa không? Ma Vương có thể hay không thể tấn công người nắm giữ khế ước?"

"Mấy chuyện này mà còn phải thắc mắc sao?" Lương Băng tiếp lời nói: "Nội dung huyết tự chi thị đã nói là nhất định phải sử dụng khế ước địa ngục trong phạm vi mười mét lúc Ma Vương hiện thân, phương pháp chính là lấy khế ước ra, cầm khế ước đối diện với Ma Vương là được rồi. Chỉ cần như vậy, Ma Vương sẽ lần nữa rơi xuống địa ngục. Và chính vì như vậy, nên huyết tự chi thị cấp Ma Vương cũng được thông qua, người tham gia huyết tự chi thị cấp Ma Vương, có thể lý khai nhà trọ rồi."

Triệu Ngọc San thở dài, nói: "Bác sĩ Đường... anh ta không còn cơ hội để quá giang chuyến xe này rồi."

Thật ra nếu nhìn nhận một cách lạc quan, thì một khi tất cả các mảnh khế ước địa ngục được tập hợp lại, như vậy toàn bộ chủ hộ trong nhà trọ cũng có thể lập tức đi chấp hành huyết tự chi thị cấp Ma Vương, chỉ cần phong ấn Ma Vương, tất cả chủ hộ đều sẽ thoát khỏi ràng buộc và có thể lý khai nhà trọ!

Tin tức này một khi lan truyền trong nhà trọ, tất cả các chủ hộ tuyệt đối sẽ nổi điên lên đấy!

Kha Ngân Dạ chính vì hiểu rõ điểm này, nên mới dặn dò bọn họ, tạm thời không nói cho những chủ hộ khác biết. Hơn nữa cho dù nói ra, cũng sẽ bị những chủ hộ khác nghi ngờ bọn họ có hay không còn che giấu những tin tức khác liên quan đến khế ước địa ngục, như vậy không loại trừ khả năng có chủ hộ sẽ gây bất lợi cho Kha Ngân Vũ. Còn nữa, y cũng hy vọng chỉ có thêm mình biết được tin tức này, thế thì việc đoạt được khế ước địa ngục sẽ càng dễ dàng hơn.

Lương Băng rốt cục đã lái xe vào trong trấn Trục Vĩnh.

Đường đi trong trấn này không quá rộng, nhà cửa cũng có thể gọi là san sát khang trang, nhưng rõ ràng đây không phải là một nơi hiện đại. Bất quá, nhìn những cột điện ven đường, ít nhất nơi này cũng không phải quá lạc hậu.

Rất rõ ràng, đa số đều là nhà dân, có một ít cửa hàng, nhưng phần lớn đều là những cửa hàng tạp hóa nhỏ. Trên đường xá của trấn chỉ có dăm ba người đi đi lại lại, nhìn có chút quanh quẩn. Hơn nữa, cư dân nơi đây phổ biến là người cao tuổi. Bất quá chuyện này cũng bình thường, bởi vì không giống U Thủy thôn, nơi này cách thành phố rất gần, những người trẻ tuổi có lẽ đều vào thành phố làm công cả rồi.

Trong cái trấn nhỏ này, đồ điện hình như vẫn là mặt hàng xa xỉ, bởi vì gần như không thấy một cửa hàng điện gia dụng nào. Thật vất vả mới tìm thấy một khách sạn ba lầu, sau khi đậu xe xong, năm người xuống xe, đi vào.

Ông chủ khách sạn là một lão trọc hơn năm mươi tuổi, lão nhìn nhìn thẻ căn cước của năm người, rồi đưa chìa khóa ba căn phòng cho bọn họ, và thu tiền thế chân.

"Lão bản," Lương Băng đột nhiên hỏi: "Trong Trục Vĩnh trấn của ông, có gánh xiếc nào không?"

"Gánh xiếc?" Ông chủ đầu trọc liếc nhìn Lương Băng, lắc đầu, nói: "Không có, gánh xiếc sao? Cả đời tôi còn chưa được xem xiếc đó."

"Thế à, vậy cư dân trong trấn, có ai thích ăn mặc kiểu thẳng hê hay không?"

"Thẳng hê? Không biết. Tôi không nhớ rõ có ai như thế không."

Lương Băng nhẹ gật đầu, năm người lập tức kéo hành lý lên lầu.

"Cậu vẫn để ý những lời Triệu Ngọc San nói lúc nãy à?" Trương Tinh nhìn Lương Băng vẫn còn đang trầm tư, nói: "Có phải, cậu suy nghĩ nhiều quá không, một thẳng hê thôi, có gì đáng ngạc nhiên sao?"

"Ừm, có lẽ, là tôi đã suy nghĩ hơi quá."

Tuy nhiên, Kha Ngân Vũ lại không nghĩ như vậy.

Thẳng hê...

Hạ Uyên đã từng nói, không thể bỏ qua bất cứ điểm bất thường nào dù là nhỏ nhất. Bởi vì, tại địa điểm chỉ định của huyết tự chi thị, bất cứ điểm bất thường nào, đều có thể đoạt mạng đấy.

Ngân Vũ trong lúc đi lên lầu, khẽ vuốt ve chiếc nhẫn đeo trên ngón vô danh.

A Thần, đã tặng cô chiếc nhẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.6 - Chương 6: Thị trấn nhỏ không một bóng người

Lúc thức giấc, hai mắt Ngân Vũ hơi đau nhức.

Dùng tay trái che bớt ánh mặt trời, chạm vào mi mắt, chính là chiếc nhẫn trên ngón vô danh.

Hôm qua phụ trách gác đêm, là Triệu Ngọc San. Nhưng nhìn qua bên cạnh thì, rõ ràng cô ta đã dựa vào vách tường ngủ mất rồi.

Cũng may là mình đã thức.

Huyết tự chỉ thị lần thứ tư, nhất định đầy rẫy hung hiểm. Không biết là, hôm nay bác sĩ Đường có tránh được kiếp nạn này hay không. Buổi chiều, gọi điện hỏi thăm một câu vậy.

Ca ca, không phải cũng đến trung tâm thương mại Hân Hân đó sao?

Dụi dụi đôi mắt, Ngân Vũ mặc áo ngoài vào, lúc này Triệu Ngọc San cũng vừa tỉnh dậy.

“Ah, Kha tiểu thư, chào buổi sáng.” Bỗng nhiên Triệu Ngọc San chợt nhớ ra chuyện gì đó, lập tức hốt hoảng nói: “Ah, tôi... tôi, ngủ quên mất!”

Triệu Ngọc San đã chấp hành qua hai lần huyết tự chỉ thị, lần thứ nhất vô cùng may mắn thông qua, lần thứ hai hơi gặp nguy hiểm một chút, nhưng vẫn an toàn trở về nhà trọ, cho nên trong tiềm thức của cô đã có phần chủ quan rồi.

“Xuống lầu ăn điểm tâm a, tôi nhớ dưới tầng trệt có một nhà hàng.” Kha Ngân Vũ nở nụ cười ấm áp nói với Triệu Ngọc San.” Ngọc San tiểu thư, tối nay để tôi gác nha.”

“Ừ. Được, được. Xin lỗi nha, Kha tiểu thư, tôi vậy mà lại ngủ quên mất.”

Bây giờ nghĩ lại, không bị quỷ giết trong lúc đang say mộng, đã là cái may trong cái rủi rồi.

Thời điểm ra khỏi cửa, Triệu Ngọc San nhìn nhìn Ngân Vũ, bỗng nhiên nói: “Này, Kha tiểu thư, hôm qua tôi đã chú ý rồi. Hình như cô rất yêu quý chiếc nhẫn này nha, cô, đã kết hôn? Hay là bạn trai tặng?”

Ngân Vũ đưa tay lên, nhìn nhìn chiếc nhẫn đó, nói: “Là bạn trai tặng đấy. Trên đời này, hẳn chính là người mà tôi yêu nhất. Nhưng mà hẳn bây giờ đã không còn ở trên đời nữa rồi.”

Triệu Ngọc San sững sốt, lập tức nhận ra mình đã nói ra những lời không nên nói, vội vàng khoát khoát tay nói: “Ah... Xin lỗi Kha tiểu thư, tôi, tôi không nên...”

“Không có gì.” Đôi mắt Ngân Vũ vẫn dừng trên mặt nhẫn, nói: “Cũng đã... là chuyện quá khứ rồi.”

Tính cách hoàn toàn trái ngược với Ngân Dạ, Ngân Vũ đối với bất kỳ ai cũng đều tươi cười, ân cần, như một ngọn gió xuân ấm áp, cho nên mặc dù lúc trước với danh tiếng “tài nữ” cô được vô số ưu ái và nhiều người theo đuổi, nhưng lại chưa từng bị bất kỳ ai ghen ghét, bởi vì ai đã từng tiếp xúc với Kha Ngân Vũ, đều cảm thấy rất vui vẻ.

Cho nên, khi biết được Kha Ngân Dạ không phải là anh ruột của Kha Ngân Vũ, thì không có ai cảm thấy ngạc nhiên cả. Hai huynh muội này ngoài bộ dáng bên ngoài một chút cũng không có nét giống nhau ra, tính cách cũng hoàn toàn trái ngược. Chàng thanh niên Kha Ngân Dạ này, khiến cho người ta cảm thấy thân bí khó dò, không dễ dàng để người khác tiếp cận, cũng rất ít khi nở nụ cười, đối với bất cứ chuyện gì đều hết sức lạnh lùng, lúc xưa trong trường Đại học bị người ta gọi là “tam vô nam”. Hơn nữa, Ngân Vũ học chính là văn học phương Tây, còn Ngân Dạ học chính là văn học Trung Quốc, ngoài ra còn nghiên cứu rất sâu. Ngân Dạ thích nhất chính là <, >, còn Ngân Vũ thì thường xuyên đọc < và >. (“tam vô nam”: có nhiều ngụ ý, ở đây dùng tả Kha Ngân Dạ thì có ý là: \* Vô khẩu (không có miệng: ý là không nói chuyện. \* Vô tâm (không có trái tim: ý là không quan tâm đến người khác). \* Vô cảm (không có cảm xúc: không biểu lộ vui buồn) – cóc)

Nhưng mà, y đối với tình cảm huynh muội, lại vô cùng tốt. Cho nên khi còn trong trường Đại học ai cũng biết đến đôi huynh muội nổi danh này. Sau đó thì Kha Ngân Dạ rất ung dung thoải mái lấy được học vị tiến sĩ, Kha Ngân Vũ cũng lấy được học vị thạc sĩ, có thể nói hai người bọn họ có tương lai vô cùng sáng lạng.

Còn hôm nay.

Bất luận thế nào, ít nhất cũng phải giúp ca ca sống sót, ly khai tòa nhà trọ này.

Tuy không có mối quan hệ huyết thống gia tộc, nhưng ca ca, còn cả ba ba và mẹ mẹ, đều coi mình như là con đẻ trong nhà, không hề có chút thiên vị. Trong cái xã hội thời đại này, đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi đấy.

Ngân Vũ tự hỏi cả đời cũng không thể báo đáp tấm ân tình sâu nặng này. Hơn nữa, rõ ràng Ngân Dạ đối với chính mình luôn tồn tại một thứ tình cảm vượt trên mức huynh muội, thậm chí cha mẹ cũng từng nhiều lần muốn tác hợp cho hai người bọn họ. Nhưng Ngân Vũ đối với Ngân Dạ, từ đầu đến cuối chỉ xem y là một vị ca ca mà thôi.

Lúc này, đã đến nhà hàng dưới tầng trệt khách sạn. Nhưng mà, trong nhà hàng lại vắng tanh, chỉ nhìn thấy ba người bọn Lương Băng.

“Chuyện gì vậy?” Triệu Ngọc San cảm thấy không đúng, đi đến trước mặt Lương Băng, hỏi: “Một bóng người cũng không có là sao?”

“Tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái.” Lương Băng nhìn quanh nhà hàng rộng lớn, nhưng lại không hề có một bóng người, nói: “Lúc đến đây đã là như vậy rồi.”

Đúng lúc này Ngân Vũ bỗng nhiên như nhận ra chuyện gì đó, lập tức lao ra bên ngoài nhà hàng.

Cả một con đường, đều không một bóng người.

Sự yên tĩnh cực kỳ quỷ dị.

Qua một đêm, mọi người trên đường biến mất hết rồi sao?

“Xảy ra chuyện gì vậy? Kha tiểu thư. Sao, sao đến một người cũng không có?”

Tuy đây là một thị trấn nhỏ chứ không phải thành phố lớn, nhưng mà, cũng không đến nỗi cả con đường đến một người cũng không nhìn thấy đúng không? Mà quỷ dị hơn chính là... Trong tất cả các cửa hàng, cũng hoàn toàn không có ai mua bán!

Tiếp theo, năm người đi tìm kiếm khắp nơi trong thị trấn nhỏ, rất nhanh, đã xác nhận một suy đoán vô cùng khủng bố.

Trục Vĩnh trấn, hình như chỉ còn lại năm người bọn họ!

Toàn bộ thị trấn nhỏ, không còn ai khác tồn tại!

“Chuyện này, chuyện này không phải quá khoa trương rồi sao?” Lúc này Lương Băng đã sợ đến mặt trắng bệch, nói: “Cư dân trong trấn đi đâu hết trơn rồi? Ngày hôm qua, còn, còn có nhiều người lắm mà.”

Nhưng không ai có thể trả lời y.

Chỉ qua một đêm, toàn thể cư dân thị trấn đã biến mất không còn thấy một ai, đây là do nhà trọ nguyên rửa hay sao? Nhưng mà thế này thì quá mức quỷ dị rồi. Mấy tháng trước Lý Ân đi U Thủy thôn, cũng chỉ liên lụy một số ít thôn dân bị giết chết, nhưng sao lần này lại có thể khiến cho người dân toàn thị trấn đều...

Trở lại khách sạn, mọi người đều tập trung trong nhà hàng dưới tầng trệt, yên lặng không lên tiếng.

“Nên làm gì bây giờ?” Trương Tinh là người đầu tiên phá vỡ sự trầm lắng: “Chẳng lẽ, chúng ta cứ khoanh tay ngồi đợi đến ngày 8 tháng 1 thôi sao?”

Trương Tinh rất lo lắng, không lẽ bọn họ cũng sẽ giống như người dân trong thị trấn nhỏ này, vô duyên vô cớ bị mất tích?

Mà cái trấn này, lại không thể ly khai!

“Quá kỳ quái,” Ngân Vũ băn khoăn nói: “Liên lụy đến quá nhiều người, nhà trọ có nhất thiết phải làm cho toàn bộ cư dân trong thị trấn biến mất hết hay không? Vì sao lại làm cho chỗ này biến thành một thị trấn không người?”

“Ai mà biết nhà trọ đang nghĩ cái gì?” Gã mập Chương Tam bức tức nói: “Chúng ta lại không thể ly khai cái địa phương quỷ quái này, nhất định phải đợi đến lúc 12h khuya ngày 8 tháng 1 mới có thể rời đi.”

“Tôi nghĩ nên tiếp tục lưu lại khách sạn, xem xét tình huống một chút trước a.” Lương Băng lại nhìn cửa ra vào của nhà hàng, nói: “Tóm lại... Trong trấn khẳng định có một quỷ hồn đang ẩn nấp, hoặc là... một lũ quỷ hồn cũng không chừng.”

Nghe đến đó, ai nấy đều bất giác nhìn xung quanh, cứ sợ sẽ đột nhiên xuất hiện một quỷ hồn khủng bố.

“Này... Không bằng chúng ta tìm một cái phòng lớn trong khách sạn, tất cả vào ở cùng một chỗ a.” Trương Tinh tiếp tục đề nghị: “Dù sao, khách sạn cũng không còn một ai cả. Thậm chí tôi nghĩ, ngày hôm qua chúng ta nhìn thấy dân cư trong thị trấn, có lẽ toàn là ảo ảnh. Hoặc là, căn bản đó chính là quỷ hồn.”

“Không được nói nhảm!” Lương Băng trừng mắt nhìn Trương Tinh một cái, nhưng ngay lập tức y cũng có ý nghĩ tương tự.

Thị trấn nhỏ biến thành nơi không một bóng người, không khí khủng bố lập tức tăng lên vô số lần. Ai cũng không biết thứ u linh quỷ mị đang ẩn nấp kia khi nào sẽ xuất hiện, làm thế nào để đoạt lấy tính mạng của bọn họ. Dù sao đi nữa, trong thời gian tám ngày này, từng giây từng phút, tứ phía đều là nguy cơ. Chỉ cần một chút bất cẩn, thì có thể sẽ bị mất mạng.

Ăn sáng, mọi người quyết định là vẫn ăn thực phẩm mà mình đã tự đem theo, như vậy tương đối an toàn, dù sao ai nấy cũng đều đem theo lương thực đủ dùng trong tám ngày.

Sau khi ăn xong, ai nấy đều mắt to mắt nhỏ ngồi nhìn nhau, không ai dám bước ra khỏi nhà hàng một bước.

“Hay là... Trước tiên chúng ta đi tìm một căn phòng đủ chỗ cho năm người nha?” Lương Băng là người đầu tiên đề nghị.” Dù sao ngồi không cũng không phải chuyện tốt.”

Thế nhưng, không ai dám đi chuyển bước chân. Ai cũng không biết nơi nào sẽ không có quỷ hồn đột nhiên chạy ra, chỉ dựa vào năm người bọn họ, căn bản chính là toàn bộ bị giết sạch trong nháy mắt.

Cho nên, ai cũng không dám di chuyển bước chân. Cảm giác sợ hãi mãnh liệt từ những lần chấp hành huyết tự chỉ thị trong quá khứ, lúc này đã nuốt trọn tâm can của bọn họ.

Đúng lúc đó, Lương Băng theo thói quen lại nhìn lướt ra cửa ra vào của nhà hàng, mọi lần khi liếc qua, thì ánh mắt sẽ lập tức rời đi, bởi vì y cảm thấy chắc là cũng không thấy cái gì đâu.

Song... Lần này khi ánh mắt y vừa mới rời đi, bất chợt lại giật mình...

Vừa rồi, y nhìn thấy ngoài cửa nhà hàng có một người đang đứng!

Nhưng mà thời điểm y quay đầu trở lại, cửa ra vào, đã trống không. Toàn bộ quá trình này, nhiều lắm chỉ là một giây đồng hồ.

Vừa rồi người đó... cả khuôn mặt tô vẽ rất quái dị, bị bao phủ bởi một lớp phấn trắng, còn đôi môi đỏ mọng trên miệng lại càng bị tô vẽ đến vô cùng khoa trương....

Thằng hề!

Đó là một thằng hề!

Ngay lập tức y nhớ lại, trước đó Triệu Ngọc San đã từng nói, trong rừng cây đã nhìn thấy một thằng hề chạy ra.

Lúc này Lương Băng nói lớn.” Chúng ta... Chúng ta ra ngoài xem, vừa rồi tôi nhìn thấy ngoài cửa có người!”

Bốn người còn lại lập tức giống như chim sợ náy đứng bất động, nhìn ra ngoài cửa nhà hàng, lúc này tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ. Trong một thị trấn trống không đột nhiên xuất hiện người.

Đó là “người” sao?

Lao ra khỏi nhà hàng, Lương Băng nhìn xung quanh, nhưng mà cái gì cũng không thấy.

Vẫn chỉ là đường xá cô liêu tịch mịch, không có bất cứ người nào.

Nhưng, y quả quyết thứ mình nhìn thấy lúc nãy, chính xác là một thằng hề! Chẳng lẽ gã này và gã mà Triệu Ngọc San nhìn thấy là cùng một người?

Như vậy, vì lý do gì mà thằng hề này lại xuất hiện?

Lương Băng khẽ rung mình, một cơn lạnh thấu xương đã lan tỏa khắp người y.

Thành phố K, trước cửa trung tâm thương mại Hân Hân.

Chuyện khiến Đường Lan Huyền vô cùng bất ngờ chính là, chính thức tình nguyện cùng y đến trung tâm thương mại lần này, cũng chỉ có sáu chủ hộ. Những chủ hộ khác, dù sao cũng vẫn vô cùng kiêng kị, cứ cho là không chết, thì đến cái loại địa phương khủng bố thế này, ai cũng sẽ không tình nguyện đi đâu. Cũng giống như xem phim kinh dị vậy, bạn biết mình sẽ không bị quỷ trong đó giết chết, nhưng không phải bạn cũng bị nó làm hoảng sợ đó sao?

Huống chi đây là quỷ thực thụ, không phải phim kinh dị a!

Sáu người đó chính là Lý Ân, Doanh Tử Dạ, Kha Ngân Dạ, Hoa Liên Thành, Y Hàm và Dương Lâm.

Dương Lâm lúc nào cũng không quên, lúc trước ở núi Hoa Nham, bác sĩ Đường vì cứu y, lúc đó chỉ mới vừa cột xong dây thừng, thấy mình rơi xuống, vậy mà dám nắm lấy dây thừng nhảy xuống cứu mình. Hắn nghĩ rất nhiều lần, nếu như mình ở vào vị trí bác sĩ Đường, nói thế nào mình cũng không có dũng khí đó. Cái này không liên quan đến là người thiện hay người ác, mà chỉ thuần túy là bản năng sinh tồn. Dù sao thì nếu mà không may chụp hụt hoặc là dây thừng không cách nào chịu nổi trọng lượng hai người, thì ở vách núi cao 200m này tuyệt đối không có khả năng sống sót đâu đấy.

Bởi vậy Dương Lâm đối với bác sĩ Đường là mang lòng cảm kích khó nói thành lời, lần này bác sĩ Đường lâm đại nạn, đương nhiên y tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, dù sao thì bản thân sẽ không bị Ma Vương giết chết, nên y quyết định phải dốc toàn lực giúp bác sĩ Đường sống sót.

Còn vợ chồng Hoa Liên Thành và Y Hàm, tình cảm đối với bác sĩ Đường cũng rất sâu đậm, hai người bọn họ, đều là người rất trọng tình nghĩa, cho nên đương nhiên cũng tới.

Về phần Kha Ngân Dạ, y một lòng muốn quan sát thật rõ cái huyết tự chi thị cấp Ma Vương này, muốn tìm ra sinh lộ trong đó, nếu quả thật có phương pháp để thông qua, có lẽ bản thân y và Ngân Vũ sẽ có cách để ly khai nhà trọ.

“Bác sĩ Đường,” Dương Lâm siết chặt tay hân, nói: “Chúng ta, tiến vào đi...”

Trước mắt, chính là cửa lớn của trung tâm thương mại Hân Hân. Lúc này Dương Lâm đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa lớn đó, tâm trạng vô cùng khẩn trương.

Bảy người, bước vào cổng lớn của trung tâm thương mại Hân Hân.

“Bác sĩ Đường, không cần khẩn trương, hít sâu vài cái.” Dương Lâm lúc nào cũng kề sát Đường Lan Huyền, sợ đột nhiên sẽ có quỷ hồn nhảy ra giết hân.

Bảy người chậm rãi đi về phía cầu thang cuốn, dù sao thì trong siêu thị này không có khả năng tồn tại một nơi an toàn, nếu đã như vậy thì không bằng cứ đi lên tầng trên.

Thời điểm lên đến tầng ba, sáu người vây kín Đường Lan Huyền ở giữa, luôn đề cao cảnh giác quan sát tứ phía.

Nhất định... Phải giúp bác sĩ Đường sống sót!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.6 - Chương 7: Vàng trắng ma quái

Trong Trục Vĩnh trấn, bốn người Lương Băng về đến khách sạn. Tuy không biết trong thị trấn nhỏ này có chỗ nào được coi là an toàn hay không, nhưng trước mắt vẫn đành phải trú tạm ở nơi này thôi.

Không khí trong phòng vô cùng căng thẳng, người này nhìn người kia. Tất cả không biết nên làm thế nào mới tốt, muốn thảo luận tìm sinh lộ, nhưng trước mắt lại không tìm ra manh mối giá trị nào a!

Đúng lúc này, bỗng nhiên ngoài hành lang truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Trong lúc nhất thời cả căn phòng trở nên im phăng phắc.

Sau đó, bắt đầu vang lên, tiếng bước chân cực nhỏ.

“Đó... Tiếng bước chân đó là...” Lúc này Chương Tam đã bị dọa đến sợ run lẩy bẩy, bất giác đã trốn ở đằng sau Triệu Ngọc San, đúng là một khối thịt vô dụng.

Còn Lương Băng cũng hoảng sợ một lúc, nhưng lập tức liền áp người vào cánh cửa, thông qua mắt thần xem xét tình hình bên ngoài.

Từng bước... Từng bước... Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Nhưng mà ngay sau đó đã xảy ra một hiện tượng còn quái dị hơn nữa.

Lúc đó Chương Tam vô tình quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, y lập tức gần như muốn há to miệng mà hét lớn lên, may là Trương Tinh kịp thời bịt miệng của y, hung hăng trừng mắt nhìn y một cái, sau đó thì nhìn ra ngoài cửa sổ, thời điểm đó hân gần như cũng bị dọa cho bật ngửa!

Sao lại có thể!

Quý dị cũng phải có giới hạn a!

Bây giờ mới là xế chiều, nhưng mà bên ngoài, đã biến thành ban đêm a! Thậm chí, mặt trăng cũng ló dạng rồi!

Hơn nữa, chỉ mới vừa rồi, bên ngoài vẫn còn là ban ngày a! Mặt trăng vẫn tỏa sáng, nên cũng không thể nào là hiện tượng nhật thực được!



Tiếng bước chân dừng lại.

Năm người trong phòng tức khắc đều im bất, không dám nói lời nào.

Thật lâu, tiếng bước chân lại tiếp tục vang lên trở lại, tựa hồ đã đi ngang qua cửa phòng, càng lúc càng xa.

Ngay lập tức tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống mặt đất. Lương Băng toàn thân cũng xụi lơ tựa vào cửa phòng.

Nhưng mà, một thân thể đậm đà máu tươi, bỗng nhiên từ trên trần nhà rơi xuống, đập mạnh xuống sàn nhà!

“A a a a a----“

Triệu Ngọc San không nén được sợ hãi rốt cục kinh hoàng hét to lên, cổ thi thể kia bị rạch ngực mở bụng, chiếc đầu đã bị chặt đứt hơn phân nửa, đây đúng là cảnh tượng đáng sợ thường thấy trong những bộ phim kinh dị!

Hơn nữa, cổ thi thể này sao tự nhiên lại xuất hiện? Vừa rồi, trên trần nhà không hề nứt ra cái lỗ nào cả!

Thời khắc đó, Kha Ngân Vũ ngay lập tức chuyển ánh mắt nhìn về phía mặt trăng ngoài cửa sổ.

Cái mặt trăng đó thật sự rất tròn trịa, nhưng mà, bề mặt lại vô cùng quỷ dị. Hai điểm màu đen dần dần mở rộng trên mặt trăng, hai vệt đen đó giống như là những vết nứt khổng lồ, liên tục lan tỏa trên bề mặt mặt trăng. Toàn bộ mặt trăng, nhìn giống như một quả thủy tinh cầu bị rạn nứt, xuất hiện chẳng chịt các khe rãnh.

Đây tuyệt đối không phải hình dạng mà một mặt trăng nên có!

Chỗ này, có đúng là, bên trong trấn Trục Vĩnh hay không?

Sau khi lao ra ngoài gian phòng, những cảnh tượng đáng sợ vẫn liên tiếp xuất hiện.

Vách tường, cầu thang, bất cứ thứ gì nằm trong tầm nhìn của đôi mắt, không thứ nào là không thấm đẫm máu tươi, mùi máu tươi nồng nặc đến mức người ta phải nôn ọe.

“Rời khỏi... Rời khỏi nơi này!” Lương Băng lập tức ra quyết định.” Rời khỏi khách sạn ngay!”

Thật ra căn bản không cần y lên tiếng, tất cả mọi người đều đã tự mình hành động, chạy như bay thoát ra ngoài khách sạn.

Sau khi rời khỏi khách sạn, Ngân Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút.

Mặt trăng.

Lúc này đã bị biến dạng thành một cái đầu ác quỷ!

“Chúng ta... Tiếp theo phải đi đâu?”

Đi lại bên trong thị trấn nhỏ không người vô cùng cổ quái này, cộng thêm trên đầu là cái mặt trăng giống như muốn nuốt chửng lấy người ta, cho dù là ai thì cũng cảm thấy thần kinh bị tra tấn đến cực điểm.

“Mọi người đừng vội hốt hoảng.” Kha Ngân Vũ biết rõ lúc này việc ổn định tâm trạng mọi người là vô cùng trọng yếu, nên lập tức phân tích.” Hiện tượng dị thường xuất hiện là không thể tránh khỏi, nhưng chính những điểm dị thường này, tôi cho rằng đó chính là bước ngoặt.”

“Bước ngoặt?” Lương Băng khó hiểu hỏi.” Kha tiểu thư, ý của cô là?”

“Sinh lộ của nhà trọ có khả năng có liên quan đến những hiện tượng dị thường này. Rõ ràng là một thị trấn nhỏ bình thường, chỉ trong một đêm chẳng những cư dân đã biến mất không còn một người, mà lúc này còn biến thành ban đêm, chuyện này không phải rất kỳ quái sao? Chẳng lẽ lúc này đây toàn bộ Bắc bán cầu đều có thể nhìn thấy cái mặt trăng quỷ dị này?”

“VẬY... Không lý nào a.”

Ngân Vũ lấy điện thoại di động ra, quyết định gọi cho ca ca trước, hỏi thăm xem tình hình ở thành phố K thế nào. Tiếp theo, sau khi bấm số trên điện thoại, lại không nhận được bất cứ tín hiệu phản hồi nào.

Hoàn toàn bị cô lập với thế giới bên ngoài rồi.

Gập điện thoại lại, Ngân Vũ liền nói.” Vậy đi, ghi lại ngày giờ trước đã! Nếu như đêm đen tiếp tục kéo dài, chúng ta rất dễ đánh mất khái niệm thời gian. Ghi lại ngày giờ mới có thể biết được thời gian chúng ta đã trải qua là bao lâu, chuyện này là trọng yếu nhất!”

Trục Vĩnh trấn nằm bên dưới vầng trăng ma quái, bị một loại ánh sáng cổ quái bao trùm lấy, trên bề mặt của tất cả các công trình kiến trúc, đều phản

chiếu vô số màu sắc quái dị. Giống như, đã lạc vào thế giới kính vạn hoa rồi vậy.

Nhưng, hiện tượng quỷ dị, lúc này chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Đi trên những con phố không một bóng người trong thị trấn, cả năm người đều cảm thấy bất an trong lòng, ai cũng không biết một khắc sau sẽ còn phát sinh hiện tượng cổ quái gì nữa đây. Mà tiếp theo...

“Cái gì... Đây là cái gì!”

Chương Tam chợt dừng bước, nhìn cảnh tượng trước mắt, hoảng sợ lui về sau mấy bước!

Còn những người khác khi nhìn thấy cảnh tượng phía trước, cũng cảm thấy toàn thân rùng rờ!

Đến một người lúc nào cũng trấn định như Ngân Vũ, cũng phải trừng lớn hai mắt!

Trên một ngọn đèn đường, thông xuống sợi dây thừng treo lưng lửng hai cổ thi thể máu thịt bầy nhầy. Mà trên người thi thể kia, da thịt gần như bị lóc đi hết, bộ mặt cũng thối rữa mục nát đến tận xương cốt. Nhưng mà, lại vẫn có thể loáng thoáng nhìn ra dung mạo.

Hai cổ thi thể kia, rõ ràng là Lương Băng và Trương Tinh!

“Sao, sao có thể...” Trương Tinh nghẹn họng nhìn trần trời, liên tục tiến gần đến hai cổ thi thể bị treo lưng lửng kia, nhưng vẫn không dám tiến tới quá gần.

Lương Băng vẫn còn một chút tinh táo, nhưng hai chân đã run lập cập từ lúc nào rồi.

Còn Triệu Ngọc San thì lại cất lên tiếng thét kinh thiên động địa, chỉ vào Lương Băng và Trương Tinh nói:” Ngươi... Các ngươi, các ngươi là quỷ!”

Ngay lập tức cô không chút do dự xoay đầu lại, bung chân đốc sức liều mạng chạy trốn. Hoàn toàn không suy nghĩ đến hậu quả, chọn đại một hướng rồi phóng đi.

Ngày thường các chủ hộ đều dành rất nhiều thời gian đến phòng tập thể dục để rèn luyện chạy bộ, tất cả bọn họ một khi đã chạy đều là chạy như bay, Triệu Ngọc San thể trọng lại tương đối nhẹ, cho nên tốc độ rõ ràng càng nhanh, cộng thêm tiềm lực bộc phát lúc đối mặt sinh tử, nên trong lúc nhất thời không ai có thể kịp cản cô ta lại.

“Cô gái ngốc nghếch này!” Ngân Vũ lập tức lấy điện thoại di động ra vừa bấm số của cô ta, vừa nói:” Chẳng lẽ không biết một thân một mình sẽ càng thêm nguy hiểm sao?”

Nhưng, cho dù là gọi điện thoại cho Triệu Ngọc San, thì vẫn không thể gọi được.

Triệu Ngọc San không biết đã chạy bao lâu, lúc này dừng lại quan sát bốn phía, thì đã không thấy mấy người kia nữa rồi. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy mặt trăng đầu lâu hung ác trên bầu trời, lập tức bị dọa đến mất hồn mất vía.

Sao mình lại... tự ý tách khỏi bọn họ thế này?

Lúc này, màu sắc của những tòa cao ốc xung quanh càng lúc càng trở nên quỷ dị, chúng không ngừng vặn xoắn hình thành vô số vòng xoáy, khiến người ta nhìn mà vàng đầu hoa mắt.

Chỗ này, là ở đâu vậy? Chẳng lẽ là không gian linh dị?

Nếu đúng là dị không gian, vậy làm sao trở về? Cho dù sống đến hết kỳ hạn, thì làm thế nào rời khỏi nơi này trở về nhà trọ? Đây không phải là lần chấp hành huyết tự chỉ thị thứ sáu, nên đâu thể trực tiếp quay về lại nhà trọ.

Càng nghĩ, Triệu Ngọc San càng cảm thấy khủng bố.

Cô lấy điện thoại ra, muốn bấm số Kha Ngân Vũ, nhưng mà, vừa bấm xong dãy số, thì lại cảm nhận được tim mình đập thình thịch một cách cổ quái.

Xảy ra chuyện gì?

Cô bất giác quay đầu lại.

Cái đầu của cô, thể mà rõ ràng lại đang nảy liên tục trên mặt đất, không ngừng tiếp cận chính mình!

Trên cái đầu đó còn nở một nụ cười mỉm, biểu tình vô cùng âm hiểm nhìn mình!

Triệu Ngọc San sợ tới mức lấy điện thoại đang nắm trong tay ném về phía cái đầu kia, rồi ngay lập tức tiếp tục vội vàng chạy trốn!

Điên rồi.

Thế giới này điên rồi.

Cái nhà trọ kia rốt cục có thần thông gì, mà có thể biến cả thế giới thành cái bộ dáng này!

Khi Triệu Ngọc San quay đầu lại nhìn... thì cái đầu của mình vẫn cứ liên tục nảy lên đuổi theo cô như trước, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.6 - Chương 8: Dị không gian

Triệu Ngọc San băng qua mấy con đường, chạy tới trước một ngôi nhà lầu, cửa lớn không đóng, cô không chút do dự mà lao vào, đóng cửa lại, sau đó nhìn thấy một cầu thang, liền lập tức xông tới.

Nơi này giống như là một nhà nghỉ, tổng cộng có bốn tầng. Sau khi chạy lên đến tầng bốn, Triệu Ngọc San chui vào trong một căn phòng, đóng cửa khóa chặt lại, rồi kéo kín màn cửa. Đây bộ ghế sofa làm vật chắn ngay cửa ra vào, lúc này mới dựa vào vách tường, thở hắt ra.

Dù sao cái đầu kia có tốc độ này quá nhanh, nếu chạy thì căn bản là không thể thoát, nên làm thế này, thì may ra có thể trốn được nó.

Sao mình lại có thể, ném cái di động đi không biết?

Bây giờ làm sao mà liên lạc với Kha Ngân Vũ đây? Lý Ân đã từng nói qua nhiều lần, trí tuệ của huynh muội Kha Ngân Dạ và Kha Ngân Vũ, không hề thua kém Hạ Uyên đâu đấy.

Nhưng mà bây giờ nói những chuyện này còn có tác dụng gì a.

“Sớm biết như vậy... Không bằng cùng với bác sĩ Đường, đi chấp hành cái huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương kia, còn hơn là mắc kẹt ở cái không gian quỷ dị này a, nói không chừng đến hết kỳ hạn mình căn bản cũng không thể trở về nhà trọ a. Huyết tự cấp Ma Vương có thể cho những chủ hộ có kinh nghiệm, như Lý Ân, Kha Ngân Dạ, đến đó hỗ trợ mình, nói không chừng... Không biết hiện tại bác sĩ Đường thế nào, có khi nào cậu ta đã thông qua, đạt được tự do rồi không?”

Trong đầu suy nghĩ lung tung, căn phòng càng thêm buồn tẻ.

“Không... Không thể... Nếu như có cái khế ước địa ngục kia thì may ra.”

Trước khi Triệu Ngọc San tiến vào nhà trọ, là một người rất tự cao, bởi vì cô tốt nghiệp một trường Đại học danh tiếng, mọi thứ đều vượt trội so với người khác, hơn nữa cũng có thể gọi là có nhan sắc, cô hy vọng tương lai có thể có được một sản nghiệp cho riêng mình. Trước tiên, cô quyết định đầu tư vào cổ phiếu, nhưng có một ngày, cô thua một vốn lớn trên sàn chứng khoán, tâm trạng không tốt nên uống nhiều thêm mấy ly, rồi không biết làm sao mà đi vào khu cư xá đó, rẽ vào con hẻm kia, cứ u u mê mê như thế, tiến vào nhà trọ.

Lúc đầu cô đúng là sợ đến choáng váng. Vốn không tin cái thứ gọi là quỷ hồn, cô cho rằng đây nhất định là một kỹ xảo lừa đảo cao cấp mà thôi, nhưng cô vẫn không dám rời khỏi nhà trọ quá bốn mươi tám tiếng đồng hồ, sau đó thì cô chứng kiến những chủ hộ chấp hành huyết tự chỉ thị trở về, lúc đó ở ngay trước cửa nhà trọ một chủ hộ đã bị nữ quỷ ăn tươi nuốt sống vào trong bụng, chứng kiến cảnh tượng khủng bố đó cô không còn chút xíu nghi ngờ nào nữa.

Vì suy nghĩ tìm cách thoát khỏi sự nguyên rủa, cô đến rất nhiều chùa miếu, ngày ngày cầu thần bái phật, thậm chí còn tận dụng mọi mối quan hệ tìm kiếm không ít giang hồ thuật sĩ, để nghiên cứu phong thủy khu cư xá đó hay đại loại những việc như vậy..., nhưng mất rất nhiều thời gian thì vẫn như cũ không có chút thu hoạch nào.

Căn bản không thể tìm ra cách nào chống lại sự nguyên rủa của nhà trọ.

Lần huyết tự chỉ thị thứ nhất, địa điểm là bên trong một bãi đậu xe. Lúc đó, dưới mặt đất trong bãi đậu xe, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh kỳ quái, tiếp theo không biết từ nơi nào lao ra một lão thái bà sắc mặt u ám, gặp người thì dùng dao phay mà chém, bản thân cô trốn trong một cái cốp xe hơi, sợ tới mức không thể không chế bản thân, nhưng vẫn may mắn thoát chết. Lần huyết tự chỉ thị thứ hai, thì là bên trong một căn nhà cũ đã bỏ hoang từ lâu, chỗ đó có một tấm bình phong, trên đó vẽ mỹ nữ phong thái lẳng lơ mê hoặc cổ quái, bị các chủ hộ cùng nhau tiêu hủy. Nhưng sau đó thì có chủ hộ không hiểu lý do đột nhiên bị chết. Lần đó được hai chủ hộ giàu kinh nghiệm là Âu Dương Tĩnh và Đường Văn Sơn hỗ trợ, cô mới có thể thoát khỏi căn nhà cũ đó, nếu không căn bản không thể sống đến bây giờ.

Tới đây, chẳng lẽ là hết?

Lần trước, nữ quỷ khủng bố trong căn nhà cũ kia vẫn còn ám ảnh khiến cô luôn luôn sợ hãi trong lòng, tùy lúc tùy nơi, bất kỳ địa phương nào nữ quỷ đó đều có thể ra tay sát nhân vô hình, có khi là góc hành lang, có khi là đằng sau lưng, có khi là ngoài cửa sổ, có khi thì, đột ngột xuất hiện ngay trước mặt khiến người ta nhất thời không kịp phản ứng.

Cái đầu kia, có xông vào đây không?

Còn nữa, tại sao lại xuất hiện thi thể của Lương Băng và Trương Tinh? Chẳng lẽ bọn họ thật sự đã chết? Nếu như mình còn sống, sao lại có thể nhìn thấy cái đầu của mình?

Chẳng lẽ là quỷ hồn biến thành sao? Cái loại chuyện này, trong mấy quyển tiểu thuyết kinh dị không phải cô chưa từng đọc qua.

Lý Ân nhiều lần nhấn mạnh, không có khả năng xuất hiện cốt truyện kinh dị không thể phá giải, nói cách khác, nhất định nhà trọ sẽ ần dẫu một con đường sống. Mà sinh lộ đó lại không hề khó thực hiện, chỉ cần tìm ra sinh lộ là có thể dựa vào đó mà sống sót.

Nếu vậy, huyết tự chi thị lần này có sinh lộ là cái gì?

Kha Ngân Vũ nói, tất cả những hiện tượng quỷ dị này có thể là nhà trọ đang gợi ý để mọi người tìm kiếm sinh lộ. Thực như vậy sao? Nhưng sao cô lại không thể nhìn thấy ah. Đột nhiên biến thành đêm tối, khắp nơi đều là máu tươi và thi thể, mặt trăng biến thành khô lâu, còn nhìn thấy cả đầu lâu của chính mình...

Đúng rồi, còn có, thăng hê!

Chính mình và Lương Băng đều đã nhìn thấy một thăng hê. Mình nhìn thấy là lúc bên ngoài trấn Trục Vĩnh, còn Lương Băng thì nhìn thấy ở bên ngoài khách sạn. Nếu vậy, thăng hê đó có khi nào là quỷ? Đúng, nhất định là vậy rồi.

Hay là thăng hê chính là một gợi ý quan trọng để tìm sinh lộ?

Nhưng mà Triệu Ngọc San đối với người đóng vai hê cũng không hiểu rõ lắm, không phải chỉ là tô vẽ gương mặt, sau đó chọc cười thôi sao?

Cần thận suy nghĩ, vì sao lúc đó nhìn thấy thăng hê, mình lại bị dọa thét lên thất thanh như thế? Bất quá chỉ là thăng hê thôi ah.

Chỉ là thăng hê mà thôi.

Nhưng mà vừa nghĩ tới đây, cô bỗng nhiên cảm thấy thân thể mình giống như có một dòng điện chạy qua...

Một dự cảm không tốt lạnh trở dậy mãnh liệt trong lòng cô. Căn phòng nhỏ này, cũng rất nhanh sẽ phát sinh những hiện tượng quỷ dị đấy.

Đúng lúc này...

Triệu Ngọc San đột nhiên xoay mạnh người nhìn về phía cửa sổ.

Sao, sao lại có thể!

Mới vừa rồi, bức màn bị cô đóng kín, bây giờ lại hoàn toàn bị kéo ra rồi! Ngoài cửa sổ, chính là mặt trăng hình khô lâu khổng lồ kia!

Cũng vào lúc này, bọn người Ngân Vũ đang chạy khắp nơi trong trấn tìm Triệu Ngọc San. Cái trấn nhỏ này coi vậy mà lại không nhỏ, chạy theo hướng mà cô ta đã chạy đi lúc này, trong lòng bốn người vô cùng bất an.

Triệu Ngọc San... e là dư nhiều lạnh ít rồi.

Ngay lúc băng qua một con đường, dãy nhà cửa ở bên phải, bỗng nhiên “bang” một tiếng, có cánh cửa bật mở ra, khiến cho bốn người đều giật mình la lên một tiếng.

Nhưng mà, không hề có bất kỳ người nào đi ra khỏi căn nhà đó.

Làm bọn họ sợ bóng sợ gió một hồi.

Đúng lúc này, Kha Ngân Vũ liền nhìn thấy... Trên mặt đất, có một chiếc điện thoại di động! Ngay lập tức cô vội vàng chạy tới, nhặt điện thoại lên.

Cái này, đúng là điện thoại của Triệu Ngọc San!

Trong lúc cô cúi người nhặt điện thoại lên, cái lưng vừa hay đưa về phía dãy nhà cửa ở bên trái con đường. Mà ba người còn lại, thì đều đi tới trước cửa căn nhà có cánh cửa bị bật mở kia, muốn nhìn rõ ràng xem rốt cuộc là chuyện gì.

Mà đằng sau lưng Ngân Vũ cũng có một cánh cửa. Cánh cửa đó, chậm rãi mở ra, ngay sau đó... một cánh tay trắng bệch, đưa ra ngoài, từ từ vươn dài về phía sau lưng Ngân Vũ.

Ngân Vũ cảm thấy... Triệu Ngọc San rất có thể đã gặp bất trắc.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Trương Tinh quay đầu nói với Ngân Vũ: “Kha tiểu thư, trong nhà này hình như là không có người. Ah... Cô, cô đang cầm điện thoại có phải là...”

Trong nháy mắt Trương Tinh quay đầu lại, sau lưng Ngân Vũ đã khôi phục lại bình thường, cái cánh cửa kia vẫn đang hoàn toàn khép chặt.

“Có khả năng Triệu Ngọc San đang ở gần đây...” Ngân Vũ nắm thật chặt chiếc điện thoại trong tay, nói: “Chúng ta nghĩ biện pháp đi tìm cô ấy!”

“Đây là điện thoại của Triệu Ngọc San?” Trương Tinh tiến tới, nhìn kỹ, lập tức cảm thấy, Triệu Ngọc San chỉ sợ dữ nhiều lành ít rồi.

Còn Triệu Ngọc San lúc này, nhìn thấy bức màn vô cớ bị kéo ra, ngay lập tức hoảng sợ chạy đi đẩy cái sô pha dịch ra một chút, mở cửa, sau đó rón ra rón rén đi về hướng đầu cầu thang.

Cái đầu lâu này này kia... Có ở đây không a?

Tốt nhất là... Không có ở đây.

Nhưng mà...

Khi đi đến chỗ cầu thang mà lúc này mình đã đi lên cô chợt thấy... chỗ đó căn bản không có cầu thang nào hết!

Sao có thể?

Triệu Ngọc San lập tức tìm kiếm khắp tầng bốn, nhưng mà, không hề tìm thấy cầu thang! Thế nhưng, lúc này rõ ràng có!

Đây chính là tầng bốn a! Chẳng lẽ phải nhảy xuống sao?

Triệu Ngọc San càng lúc càng sợ hãi, cuối cùng lại đành phải tìm một căn phòng, chui vào trong rồi đóng cửa lại, lấy thêm một vài chướng ngại vật chặn lại cửa ra vào, rồi lập tức đến trước cửa sổ, hy vọng nhìn thấy bọn người Kha Ngân Vũ. Nhưng, lại không dám mở miệng kêu to.

Làm sao đây?

Làm sao đây?

Làm một sợi dây đu xuống? Đừng có đùa, không may lúc đó quý xuất hiện thì sao? Đến lúc đó có muốn trốn cũng trốn không được.

Gian phòng này cũng không lớn, gần như không có vật gia dụng gì, cô dựa sát vào vách tường, tập trung chú ý biến hóa của căn phòng, trong lòng lo sợ quý sẽ đột nhiên hiện ra.

Nếu cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì mình cũng sẽ bị giết! Thế nhưng độ cao bóng tằng lầu, nhảy xuống căn bản là hết đường cứu ah!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, những tòa nhà gần đây nhất cũng xa hơn mười thước. Cái độ cao bốn tầng lầu này, thật là khiến người ta cảm thấy sợ run.

Mà trong lúc đưa đầu ra ngoài cửa sổ, cô vô tình liếc qua, cửa sổ gian phòng bên cạnh.

Vậy mà, cô lại thấy...

Cái mặt thẳng hề mà cô đã nhìn thấy trong rừng ngày hôm đó!

Thẳng hề đó vẫn với gương mặt bị tô vẽ vô cùng khoa trương khiến cho người ta sợ hãi, cũng thò đầu ra cửa sổ, lúc này đang giương mắt nhìn chăm chăm vào cô!

“Ah!”

Triệu Ngọc San ngay lập tức rút đầu trở về, sập cửa sổ lại rồi khóa chặt, tiếp theo buông kín bức màn cửa! Ngay sau đó, cô chạy đến cửa, kéo thêm một cái bàn tấn vào, tăng thêm chướng ngại vật, sau đó xoay người đè chặt!

Không..

Không..

Không được qua đây!

Tuy nhiên, lời khản cầu đã không được toại nguyện.

Rất nhanh, thanh âm cánh cửa gian phòng bên cạnh bị đá văng ra đã truyền vào tai cô! Tiếp theo, cũng giống như âm thanh khi còn ở trong khách sạn đã nghe thấy, chính là tiếng bước chân đó!

Thẳng hề đó... Muốn đến căn phòng này, giết chết cô!

Triệu Ngọc San bỗng nhiên cảm thấy hạ thân mình ươn ướt ảm áp, nhưng lúc này cô cũng không có tâm trạng để mà e thẹn, tiếp tục dùng cả người mình

đề chặt cửa. Hy vọng thằng hề đó không thể vào được....

Sinh lộ của nhà trọ... Sinh lộ là cái gì?

Rốt cục sinh lộ của nhà trọ là cái gì a!

Có cách nào để thằng hề không giết chết mình không? Có quy tắc gì không? Ví dụ như nói ra câu gì hay làm ra hành động gì...

Ý nghĩ trong đầu Triệu Ngọc San hoàn toàn rối loạn.

Thời khắc này... Tiếng bước chân đã ngừng lại.

Ngừng lại rồi --- Mình phải đề chặt cánh cửa ra vào này!

Sau đó...

Sau lưng, truyền đến một lực va chạm cực kỳ mãnh liệt!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.6 - Chương 9: Thằng hề xuất hiện

Mặt đất bên dưới vàng trắng ma quái, cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Mặt đất bắt đầu liên tục rạn nứt, bề nát, trở nên mấp mô, xuất hiện ngàn vạn khe rãnh. Hơn nữa, mùi hôi thối từ những vết nứt trên mặt đất không ngừng bốc lên, mùi tanh hôi này khiến người ta cực kỳ buồn nôn, Chương Tam ngay lập tức nôn mửa liên tục.

“Này... Mùi thối này, ít nhất phải vài ngàn người chết mới bốc lên được mùi thối này đó ah.”

“Thật sự rất thối...” Trương Tinh cũng bất đắc dĩ bịt mũi lại.

Còn Ngân Vũ thì dần dần đã nhận ra... Xảy ra biến hóa không chỉ có mặt đất. Những cửa hàng, nhà cửa xung quanh, đều không ngoại lệ... Các vách tường cũng bắt đầu nứt ra trên phạm vi lớn, tất cả đều biến thành một đồng hoang tàn và đổ nát. Dường như, nơi đây đã biến thành một thị trấn chết bị con người bỏ hoang rất nhiều năm rồi.

Lương Băng đương nhiên cũng nhận ra điểm này, y không thể bình tĩnh nổi nên đành phải hỏi Kha Ngân Vũ: “Kha tiểu thư... Chúng ta, nên làm sao đây? Cô có đoán ra sinh lộ là gì không?”

Hiện tại không cách nào liên lạc với Lý Ân, Kha Ngân Vũ đã trở thành cọng cỏ cứu mạng lớn nhất trong mắt Lương Băng rồi.

Ngân Vũ lúc này cũng không biết phải nói thế nào cho tốt, chỉ hướng về phía trước bước đi... Đúng lúc đi ngang qua một cửa tiệm, Ngân Vũ thoáng nhìn vào bên trong thông qua lớp kính cửa sổ.

Căn tiệm này giống như là một tiệm may, bên trong có rất nhiều vải vóc đủ loại màu sắc. Ngoài ra còn có một chiếc máy may.

Khi Ngân Vũ nhìn thấy máy may, thì ngay lập tức trong đầu hiện lên một cảnh tượng.

“A Thần, sau này để em may quần áo cho anh nha, em đã học may được vài năm, cho nên đây chỉ là chuyện nhỏ thôi.”

Đối với nữ công gia chánh thì Ngân Vũ cũng rất có hứng thú, nên lúc trước cô đã từng hứa với A Thần những lời này.

Giờ phút này nhìn thấy chiếc máy may, nhất thời cô liên tưởng đến bóng dáng A Thần.

“Sao vậy? Kha tiểu thư?” Trương Tinh thấy cô thất thần, liền hỏi: “Căn tiệm này có vấn đề gì vậy?”

“Không, không có gì...” Ngân Vũ quay đầu đi tiếp, nhưng đột nhiên...

Cô đột ngột quay đầu lại nhìn qua lớp kính cửa sổ!

“Sao lại như vậy?”

Vị trí đặt chiếc máy may kia... So với lúc nãy nhìn thấy, thì lúc này gần với cửa sổ hơn rất nhiều!

Đây tuyệt đối không phải ảo giác!

Chuyện này khiến Ngân Vũ ngay lập tức nâng cao cảnh giác. Còn ba người kia, thì rõ ràng vẫn chưa phát hiện chỗ nào có vấn đề.

Rời khỏi đây ngay lập tức, hay là... Theo lý mà nói, gặp loại nguy hiểm này có lẽ nên lập tức tránh xa, nhưng mà, cũng không thể loại trừ đây chính là một gợi ý về sinh lộ.

Nhưng sau một hồi suy nghĩ cân nhắc, rốt cục cảm thấy chuyện này quá nguy hiểm, vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây mới hợp lý.

Vì vậy cô quay đầu lại nói:” Chúng ta đi...”

“Kha tiểu thư!” Trương Tinh lập tức la to lên:” Cô, cô xem!”

Vừa quay đầu lại nhìn...

Ngân Vũ rõ ràng nhìn thấy, cái đầu của mình vậy mà đang để trên mặt bàn máy may!

Nhưng chuyện kinh khủng còn ở phía sau!

Không biết từ lúc nào, một thẳng hề với bộ mặt tô vẽ đến vô cùng cổ quái, đã xuất hiện trước máy may, bắt đầu vận hành máy may, mũi kim máy may ngay lập tức cắm xuống đầu mình! Trong khoảnh khắc đó, đầu lâu của mình rõ ràng rú lên thảm thiết!

Sắc mặt Ngân Vũ lập tức trắng bệch.

Cô lập tức quyết định:” Chạy!”

Gần như cùng lúc, tất cả mọi người đều bung chân chạy ra xa căn tiệm này, nhưng mà tiếng rú thảm thiết đâm thủng màng nhĩ kia vẫn như cũ quanh quẩn không buông, mặc kệ chạy bao xa, vẫn văng vẳng bên tai, âm thanh đó quả thực giống như đang cố cắn xé linh hồn của người ta vậy!

Đến khi Ngân Vũ đưa mắt nhìn nhanh sang hai bên, mới hiểu được vì sao tiếng hét này từ nãy đến giờ thủy chung vẫn quanh quẩn ở bên tai!

Bất luận chạy đến đâu, trong cửa sổ của những căn nhà dọc hai bên đường, cũng có thể nhìn thấy thẳng hề kia dùng kim châm hoặc dao nhọn đâm vào đầu lâu của mình, cái đầu liên tục bắn ra máu tươi kèm theo đó là tiếng hét chói tai vang lên!

Bất luận chạy đến đâu thì đều giống nhau!

Giống như cái trần nhỏ này có vô số thẳng hề, chạy đến bất kỳ địa phương nào, đều có thể nhìn thấy thẳng hề!

Đây có phải là thẳng hề mà Triệu Ngọc San và Lương Băng đã từng đề cập?

Đúng lúc này thì Lương Băng với gương mặt trắng bệch liền nói:” Là nó, lúc trước tôi nhìn thấy chính là thẳng hề này!”

Rốt cục, trước mắt rốt cục xuất hiện một con hẻm, sau khi chạy vào, không còn phải nhìn thấy những cánh cửa sổ nữa. Trong quá trình chạy, tuy luôn quan sát xung quanh, nhưng rốt cục thẳng hề không tiếp tục xuất hiện nữa.

“Tôi... Tôi chạy không nổi rồi.” Gã mập Chương Tam rốt cục chạy hết nổi, vịn đầu gối nói:” Các người... Các người chờ tôi một chút a...”

Thế nhưng mà làm gì có ai để ý tới gã, Trương Tinh còn ném lại một câu:” Bại nào mới chờ tên mập nhà người!”

Chương Tam đành tiếp tục chạy, lúc này, mắt thấy ba người kia rẽ qua một góc cua, gã vừa chạy vừa nhìn theo...

Phía trước chính là một giao lộ, thế nhưng mà ba người kia... Không nhìn thấy rồi!

Bọn Lương Băng chạy một đoạn, quay đầu lại quan sát, Chương Tam quả thật không theo kịp.

“Này...” Trương Tinh dừng bước, thoáng có chút lo lắng nói:” Gã mập chết bầm này không phải thực sự tụt lại phía sau rồi chứ?”

“Hay là, chúng ta quay lại tìm gã?” Lương Băng bắt đầu thấy băn khoăn, dù sao cũng sống cùng một chỗ lâu rồi, nhiều ít cũng có cảm tình. Huống chi giữa các chủ hộ cũng tồn tại một thứ tình cảm có thể ví von như hổ chết cáo cũng buồn, nên chỉ cần không gây hại đến bản thân, trong khả năng có thể giúp đỡ thì đều giúp đấy.

Nhưng mà, Lương Băng vừa quay lại muốn chạy đi, thì thấy ngay khúc cua, một chiếc ủng màu đen đưa ra ngoài!

Chương Tam mang giày thể thao ah!

Tức khắc Lương Băng không hề do dự, quay đầu nhanh như điện, ba người lại tiếp tục tăng tốc chạy trốn.

Còn Chương Tam chạy tới phía trước, thì không còn thấy ba người kia nữa rồi.

“Đâu... Chạy đi đâu rồi?”

Gã nhát thời hoảng sợ. Chẳng lẽ, ba người kia đều bị thằng hề giết rồi?

Không thể nào đâu?

Không, có chuyện gì mà không thể chứ? Quỷ hồn tại địa điểm huyết tự chỉ thị, có con nào mà không quý dị khó lường đâu?

Gã mập Chương Tam ngay lập tức hốt hoảng vô cùng, không biết là nên tiến hay lui. Giờ phút này, chỉ biết chấp tay trước ngực, cầu nguyện thần linh khắp bốn phương.

Làm sao đây? Nên làm sao đây?

Gã mập Chương Tam rốt cục quyết định thử chạy ngược trở về xem sao.

Chạy hết con hẻm là ra đường cái, lại quan sát trên đường phố, trong cửa sổ của những căn nhà dọc hai bên đường, đã không còn nhìn thấy thằng hề nữa. Tuy Chương Tam thờ phào nhẹ nhõm, nhưng gã vẫn sợ hãi quan sát bốn phía.

Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng trên bầu trời có một mặt trăng lớn như vậy, thế nhưng, vẫn cảm thấy rất hôn ám. Trên đường phố, tuy còn chưa đến tình trạng gió tay không thấy năm ngón, nhưng cảnh vật hơi xa một chút, là không nhìn thấy rõ.

Thằng hề kia, có khi nào từ một nơi nào đó trong bóng đêm, chạy ra giết chết mình hay không?

Chương Tam nghĩ tới đây, hai chân bắt giắc run lập cập. Mặc dù biết huyết tự chỉ thị lúc nào cũng nguy hiểm, nhưng mà bình thường lúc nào cũng đi cùng những chủ hộ khác, lá gan cũng có phần lớn hơn một chút, nhưng mà bây giờ chỉ còn một thân một mình thôi a.

Thật sự quá kinh khủng!

Rốt cục sinh lộ của nhà trọ là gì?

Chương Tam sờ lên trên người, muốn tìm điện thoại, nhưng vừa mới rút ra, thì lập tức phát hiện điện thoại đã tắt ngóm rồi, làm thế nào cũng không thể khởi động lên được. Thậm chí thay cục pin dự phòng vào, cũng không có tác dụng!

Trước mắt là con đường hắc ám, giống như cái miệng khổng lồ của con mãnh thú, dường như tùy lúc đều có thể nuốt chửng lấy gã vậy. Mặc dù không xuất hiện quỷ hồn, nhưng cũng đã đủ khủng bố rồi.

Làm sao đây, nên làm sao đây a?

Triệu Ngọc San dùng cả người mình đè chặt cánh cửa ra vào, nhưng mà lực va chạm lần sau mãnh liệt hơn lần trước từng hồi đánh tới.

Mỗi một lần va chạm, cô đều cảm thấy chấn động toàn bộ lực phủ ngũ tạng.

“Đừng... Đừng vào đây... Đừng giết tao... Cầu xin mày, đừng giết tao...”

Triệu Ngọc San sợ tới mức gương mặt đã không còn hột máu rồi, cô không muốn chết a!

Đáng tiếc, lực va chạm ngoài cửa không hề bởi vì lời cầu khẩn của cô mà có dấu hiệu giảm sút chút nào.

Triệu Ngọc San nhìn nhanh căn phòng xem còn có thứ gì có thể dùng làm đồ chặn cửa hay không, nhưng mà, gần như toàn bộ đồ vật ở trong phòng đều bị cô tận dụng hết cả rồi, ở đâu ra còn thứ gì nữa?

Đến lúc này, cô chỉ còn biết há thật to cái miệng mà hét lớn: “Ngân Vũ! Trương Tinh! Chương Tam! Lương Băng! Cầu xin các người, cầu xin các người đến cứu tôi! Cứu tôi với!”

Hai tay đã dùng hết sức lực bình sinh ra để mà chống đỡ, mà cánh cửa vẫn như trước không ngừng chấn động, bất quá cũng coi như là đủ cứng cáp, vẫn chưa có dấu hiệu bị phá hư.

Triệu Ngọc San vẫn không ngừng hét lớn: “Cứu tôi... Cứu tôi với! Chương Tam! Lương Băng! Ngân Vũ!”

“Mọi người, nghe xem đó có phải là tiếng la của Triệu Ngọc San không?”

Ngân Vũ giờ phút này loáng thoáng nghe được từ một nơi xa xăm nào đó truyền tới tiếng la hét, hình như, là thanh âm của Triệu Ngọc San.

“Tôi nghe thấy rồi,” Trương Tinh gật đầu khẳng định, nói: “Là Triệu Ngọc San sao?”

Chạy ra khỏi con hẻm kia, chủ nhân của đôi ủng màu đen cũng không tiếp tục đuổi theo. Nhưng bọn họ lại nghe thấy, giọng hét lớn của Triệu Ngọc San.



Ngân Vũ đối với việc Chương Tam bị bỏ lại phía sau quả thực có chút hối hận, nhưng mà không còn cách nào, lúc này ai cũng không dám quay trở lại tìm gã nữa. Ai biết cái thằng hề kia có mai phục sẵn ở đó không chứ? Không thể vì một người, mà cả ba người toàn bộ hy sinh.

“Hướng này!” Ngân Vũ rút cục đã xác định được phương hướng phát ra thanh âm, nói với Trương Tinh và Lương Băng:” Chúng ta đi cứu Triệu tiểu thư thôi!”

Triệu Ngọc San cảm thấy mình đã đạt đến cực hạn rồi. Ngoài cửa, lực va chạm càng lúc càng mãnh liệt, bản lề đã xuất hiện vài vết nứt, bản thân cánh cửa cũng lung lay sắp bị đánh sập rồi.

Không cản được rồi!

Thằng hề đó, lập tức sẽ vào!

Sau khi vào, không thể nghỉ ngơi, sẽ giết chết mình!

Ngay lúc Triệu Ngọc San gần như tuyệt vọng, bỗng nhiên, lực va chạm ngoài cửa dừng lại.

Triệu Ngọc San gần như không thể tin nổi, còn tưởng rằng đối phương đang dồn lực để đánh ra một đòn cuối cùng. Thế nhưng mà, mười giây sau, vẫn như trước không có động tĩnh gì, cô bắt đầu mừng quýnh lên.

Chẳng lẽ... Thằng hề này buông tha ỉnh?

Nhưng, cô hoàn toàn không dám thả lỏng, vẫn dùng hết sức đề chặt cửa ra vào, thỉnh thoảng chú ý cửa sổ sau lưng.

Nhà trọ... Hình như đã giới hạn năng lực của thằng hề này. Chắc nó không có năng lực xuyên tường? Nếu không, cứ trực tiếp xuyên qua không phải là vào được rồi sao?

Đúng, nhất định là như vậy. Nếu là vậy, thằng hề này cũng không đáng sợ lắm a.

Sau khi thở phào một hơi, cô thấy mình như vừa chết đi sống lại.

Nhưng mà, cô lập tức nghĩ đến, còn có một khả năng, có lẽ thằng hề kia bỏ đi tìm công cụ gì đó, sau đó dùng nó để phá cửa, cũng không phải là không có khả năng này. Không thể thư giãn!

Vì vậy cô tiếp tục hết lớn:” Ngân Vũ! Chương Tam! Lương Băng...”

Thanh âm phát ra từ căn nhà lầu này, càng lúc càng gần bọn họ rồi.

Ba người nhóm Ngân Vũ rút cục đã đến chỗ đó.

“Đúng chỗ này rồi!” Ngân Vũ ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất của căn nhà lầu bốn tầng, tiếng gào thét đã nghe được rất rõ ràng.

“Triệu tiểu thư!” Ngân Vũ hét lớn:” Cô nghe thấy không? Tôi là Kha Ngân Vũ!”

Nghe thấy tiếng kêu, Ngọc San ngay lập tức mừng quýnh, cô vội vàng lao tới trước cửa sổ nhìn xuống bên dưới, quả nhiên là ba người bọn Ngân Vũ!

Được cứu rồi!

“Ngân Vũ!” cô lập tức hét lớn:” Cứu tôi! Tôi bị nhốt trong phòng, thằng hề... Thằng hề đó muốn giết tôi! Các người mau nghĩ cách cứu tôi với, hay là, có thể tìm giúp tôi cái nệm đặt bên dưới không, có thể tôi phải nhảy xuống đó?”

Ngân Vũ nhú nhú mày.

Cái nệm?

Cho dù thật sự có, từ lầu bốn nhảy xuống, có thể triệt tiêu được mấy phần lực va chạm đấy chứ?

Bất quá, cô ngay lập tức suy nghĩ biện pháp khác.

Lúc này, Triệu Ngọc San đột nhiên nghĩ đến, không may thằng hề thừa lúc cô không chặn cửa mà xông vào thì làm sao đây?

Nghĩ đến đây, cô lập tức chạy tới đề chặt cửa phòng, tiếp tục la:” Ngân Vũ, cầu xin cô cứu tôi! Đại ân đại đức của cô tôi vĩnh viễn không bao giờ quên đâu!”

Đúng vào lúc này, Triệu Ngọc San bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Cô, từ từ ngẩng đầu lên.

Thằng hề kia, giờ phút này chính là đang treo ngược ở trên trần nhà.

Cái gương mặt bị tô vẽ đến cực kỳ cổ quái kia, lộn ngược đối diện với Triệu Ngọc San, miệng đang nở nụ cười khủng bố!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.6 - Chương 10: Ánh mắt căm hận

Cũng vào lúc đó, trong siêu thị Hân Hân, Đường Lan Huyền và bọn người Dương Lâm, đang ở bên trong một tiệm cà phê trên tầng bốn. Thời điểm hiện tại rất đông người, Đường Lan Huyền cũng can đảm hơn một chút.

“Bác sĩ Đường, anh không cần khăn trương ah,” Y Hàm thấy Đường Lan Huyền liên tục xoa hai tay vào nhau, thần sắc vô cùng khăn trương, liền nói: “Không có chuyện gì đâu... Chúng tôi nhất định giúp anh sống sót!”

Lúc này Dương Lâm không có trong tiệm cà phê, y đang ở bên ngoài, cầm một cái ống nhòm, liên tục dò xét những người đang đi tới đi lui ở tầng trên và tầng dưới, hy vọng có thể may mắn tìm ra tung tích ác linh.

Đồng thời... Ngân Dạ cũng đang ở phía sau y.

Đúng lúc này, bỗng nhiên... cô nhìn thấy... một ma-nơ-canh bằng nhựa không xa phía trước, cả gương mặt gần như rạn nứt nát vụn. Những vết nứt đó đã khiến gương mặt con ma-nơ-canh bằng nhựa kia không còn phân biệt được giới tính nữa.

Ngay sau đó...

Toàn bộ siêu thị Hân Hân, bỗng nhiên mọi người đều dừng lại bất động!

Dương Lâm cũng lập tức phát hiện chuyện này, trước khi bất động... Trên mặt mỗi người, đều xuất hiện vô số vết nứt nẻ!

Ai nấy... đều bị biến thành hình nộm ma-nơ-canh!

Toàn bộ hệ thống chiếu sáng bên trong siêu thị Hân Hân trong chốc lát đều đã tắt hết! Hệ thống loa phát thanh vốn đang phát nhạc cũng ngừng bật, trong nháy mắt cả siêu thị rơi vào trong tĩnh mịch khôn cùng!

Đường Lan Huyền trong tiệm cà phê lập tức giật mình, sau đó thì sợ run lên.

Hoa Liên Thành và Y Hàm cũng vô cùng kinh ngạc, tuy nhà trọ đã hứa là huyết tự chi thị cấp Ma Vương sẽ không làm liên lụy đến những chủ hộ khác, nhưng mà bọn họ vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lý Ân cũng kinh ngạc mất một lúc, nhìn về phía những con người đột nhiên bất động ngoài kia.

Trên gương mặt những người đó... Các vết nứt không ngừng mở rộng. Ngay sau đó... Từng cái vòi có màu đỏ hồng như những chiếc xúc tu, từ bên trong những vết nứt đó bắt đầu thò ra ngoài!

Bọn họ cố gắng tránh đi gần những khách hàng mua sắm đã biến thành những con ma-nơ-canh bằng nhựa, chuẩn bị chạy về hướng cầu thang thoát hiểm. Khu vực cầu thang thoát hiểm, có lẽ không quá đông người.

Nhưng mà, tất cả mọi người trong siêu thị nháy mắt một cái đã biến hết thành ma-nơ-canh rồi, hơn nữa trên mặt lại liên tục rạn nứt, những chiếc xúc tu màu huyết hồng cũng liên tục bò ra, quả thực khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Cũng may, số người có gương mặt hoàn toàn bị nát vụn mọc ra những chiếc xúc tu, vẫn còn là thiểu số, nhưng mà, tốc độ sinh trưởng của những chiếc xúc tu kia rất nhanh, hơn nữa còn liên tục mọc dài ra, và rất rõ ràng... Chúng đang nhắm hướng bác sĩ Đường mà bò tới!

Từ Dạ khẳng định... Chỉ cần một thời gian ngắn, những xúc tu màu huyết hồng này tuyệt đối sẽ lan tràn khắp siêu thị!

Ngay lúc sắp chạy đến cửa cầu thang thoát hiểm ở tầng một, một người đàn ông đã bị biến thành ma-nơ-canh gần đó, trên gương mặt, đột nhiên thò ra đoạn xúc tu màu huyết hồng, rồi nhanh chóng vươn dài về phía Đường Lan Huyền!

Rất nhanh, vòi xúc tu đã cuộn chặt lấy tay trái Đường Lan Huyền!

“Ah!” Đường Lan Huyền ngay lập tức hét hoảng, muốn cời bỏ mấy cái xúc tu kia, thế nhưng mà, xúc tu lập tức càng quấn chặt hơn. Ngay sau đó, gương mặt của người đàn ông kia hoàn toàn vỡ vụn ra, lộ ra ba cái đầu lâu màu huyết hồng hung ác đang gào thét, toàn bộ những vòi xúc tu màu huyết hồng

chính là từ trong cái miệng của đầu lâu mọc ra đấy!

Ba cái đầu lâu màu huyết hồng đó, nhìn kỹ lại, thì toàn bộ đều giống như đầu của hài nhi vậy!

Đường Lan Huyền thỉnh linh nhìn thấy ba vật thể màu huyết hồng, nhìn giống như đầu lâu của hài nhi, tức khắc sợ tới hồn phi phách tán!

Còn Dương Lâm thì ngay lập tức rút ra con dao găm sắc bén đã chuẩn bị từ trước, chém về phía mấy cái vòi xúc tu màu huyết hồng kia! Còn Hoa Liên Thành và Y Hàm ở bên cạnh đến lúc này mới có phản ứng, cũng rút dao găm ra chém tới!

Vốn tưởng rằng, những cái vòi xúc tu màu huyết hồng này nhất định rất khó chém đứt, nhưng mà... Khi con dao găm sắc bén lướt qua một cái, vậy mà lập tức có thể cắt ngọt bọn chúng, gần như không tốn chút sức lực nào, trong lúc nhất thời khiến Dương Lâm ngỡ ngàng cả người. Hoa Liên Thành và Y Hàm, còn chưa kịp xuống đao.

Lại nhìn về phía con ma-no-canh kia...

Ba cái đầu lâu màu huyết hồng kia đã biến mất không còn bóng dáng. Còn người bị biến thành ma-no-canh thì, thân thể bắt đầu nhanh chóng nứt ra, cuối cùng, toàn thân đều vỡ vụn, biến thành một đồng mảnh vỡ trên mặt đất.

Cảnh tượng quỷ dị không thể hiểu nổi này, bất giác khiến người ta rùng mình cảm thấy sợ hãi.

Không hổ là huyết tự chi thị cấp Ma Vương, chỉ vì giết một người, mà biến toàn bộ mấy ngàn người trong siêu thị thành ma-no-canh sao?

Vào lúc này, xa xa đã có không ít các xúc tu màu huyết hồng mọc ra, tốc độ sinh trưởng của các xúc tu này đã nhanh hơn trước rất nhiều. Từ Dạ nhìn xuống phía dưới lầu, vị trí đại sảnh lầu một, tốc độ sinh trưởng của xúc tu là nhanh nhất, đã biến toàn bộ mặt đất thành một màu huyết hồng! Những cái vòi xúc tu đó, đang không ngừng sinh trưởng dọc theo cầu thang cuốn hướng lên trên!

Sau đó, không thể do dự thêm nữa, bọn họ ngay lập tức chạy vào bên trong khu vực cầu thang thoát hiểm!

Trước mắt khẳng định là không thể chạy xuống tầng trệt, hình như càng ở tầng dưới, tốc độ sinh trưởng của xúc tu càng nhanh, cho nên chỉ còn cách chạy lên trên thôi. Tuy có khả năng bị ép đến không còn đường để trốn, nhưng ít nhất cũng có thể tranh thủ chút ít thời gian.

Lúc này, tầng hai, tầng ba, tầng bốn... Đa số những người bị biến thành ma-no-canh, đều không ngừng mọc ra các xúc tu, tốc độ sinh trưởng cũng không ngừng gia tăng. Màu huyết hồng, dần dần bao trùm toàn bộ siêu thị.

Một hồi, chạy lên đến tầng cao nhất.

Khiến người ta bất ngờ chính là, người ở tầng cao nhất, tuy cũng biến thành hình nộm ma-no-canh, nhưng tình trạng rạn nứt gương mặt lại không phải đặc biệt nghiêm trọng, cũng không có xúc tu mọc ra.

“Thang máy... Cầu thang thoát hiểm... Thang cuốn tự động, tất cả những chỗ này đều phải nghĩ ra cách dùng thứ gì đó chặn lại! Không cho đám xúc tu này bò lên! Cố gắng hết sức cầm cự đến khi kết thúc thời gian chấp hành huyết tự chi thị!”

Từ Dạ ra chỉ thị, còn bọn người Dương Lâm thì lập tức làm theo. Cũng may đây là trung tâm thương mại, tìm mấy thứ làm chướng ngại vật cũng không khó khăn. Chỉ là mọi người không có lòng tin có thể ngăn chặn đám xúc tu màu huyết hồng ở bên dưới liên tục bò lên trong thời gian dài.

Tiếp theo... Nên làm sao đây?

Vào lúc này, ngay tại tầng này, ở đâu đó trên hành lang, có một ma-no-canh tương đối đặc biệt đang đứng lạng lạng bất động.

Đó chính là... phụ thân của Lý Ân – Lý Ung!

“Tiếp theo...”

Lý Ân nhìn trung tâm thương mại càng lúc càng nhiều xúc tu màu huyết hồng, bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác.

Những xúc tu này...

Hình như rất giống một thứ gì...

Là thứ gì nhỉ?

Nhưng không có thời gian suy nghĩ nhiều hơn, hắn liền nói với Ngân Dạ, Dương Lâm và Hoa Liên Thành ở đằng sau lưng: “Tiếp theo gom hết mấy ma-no-canh bằng nhựa ở tầng này, ném hết xuống lầu đi!”

Ở chính giữa của trung tâm thương mại này là giếng trời, siêu thị có kết cấu hình chữ nhật, các cửa hàng được bố trí trên bốn cạnh, cho nên ở tầng trệt có thể nhìn lên tầng trên cùng. Siêu thị được thiết kế như vậy, cho nên rất dễ dàng ném những con ma-no-canh này xuống dưới.

Thật ra, cũng có thể lựa chọn ném chúng ra ngoài cửa sổ, nhưng mà, bọn người Lý Ân nhanh chóng phát hiện một sự thật đáng sợ.

Đó chính là...

Không thể nào làm được!

Khi mở cửa sổ ra sẽ phát hiện, bên ngoài căn bản không còn phải là thành phố K nữa rồi, mà là một khu vực hoàn toàn đen tối. Mở cửa sổ ra, ai cũng không biết có thứ gì tiến vào hay không!

Mà những hình nộm “ma-nơ-canh” này, đều nhẹ bất hợp lý, khi nhấc chúng lên, cho dù là rỗng ruột cũng không thể nhẹ đến như vậy a. Khách hàng ở tầng này cũng không phải quá nhiều, vì vậy mọi người cùng nhau hành động, rất nhanh đã ném mười mấy hình nộm ma-nơ-canh xuống dưới.

Đường Lan Huyền vốn muốn giúp một tay, nhưng bị Lý Ân ngăn cản: “Bác sĩ Đường, chúng tôi sẽ không bị Ma Vương làm tổn thương, cho nên chúng tôi là người thích hợp làm những chuyện này nhất, cậu cố gắng hết sức tránh xa những hình nộm ma-nơ-canh là được rồi.”

Trong lúc ném những hình nộm ma-nơ-canh này xuống, Đường lan Huyền bỗng nhiên phát hiện ra những xúc tu màu huyết hồng này giống với thứ gì rồi.

Cuống rón!

Cuống rón hài nhi!

Chính vì là cuống rón, cho nên mới dễ dàng bị chém đứt như vậy đúng không?

Đường Lan Huyền tuy cảm thấy rất vớ vẩn, nhưng càng nhìn càng thấy giống. Y nhớ lại hình ảnh cuống rón, lúc ban đầu không thấy gì, nhưng cẩn thận nhớ lại vừa rồi lúc chém đứt cái vòi xúc tu kia...

Thực sự so với cuống rón thì vô cùng giống ah!

Điều này nói lên cái gì?

Cuống rón là sợi dây liên hệ giữa mẹ và hài nhi, cũng là biểu tượng của một sự sống mới chào đời. Thế nhưng, vì sao trong lời nguyên Ma Vương tượng trưng cho hủy diệt và tử vong, lại xuất hiện cuống rón?

Thực tế trước mắt, dần dần khiến cho Đường Lan Huyền bị áp lực. Hai tay của y nắm chặt lấy lan can bảo hộ, không gian trước mắt không ngừng chìm vào hắc ám

Hình như, có một gương mặt ác ma không lồ, đang lạnh lùng đưa mắt nhìn y.

Quả nhiên... Cô không tha thứ cho tôi đúng không?

Vào lúc này, Lý Ân đang đi về phía mười hình nộm ma-nơ-canh cuối cùng trên tầng này. Khi hắn đi đến trước mặt một người đàn ông trung niên bị biến thành ma-nơ-canh, ngay lập tức hắn giống như bị điện giật, chôn chân bất động.

“Cha... Ba ba! Ba ba sao lại...”

Lý Ân vội vàng chạm vào phụ thân ở trước mặt bây giờ đã hoàn toàn trở thành một ma-nơ-canh, hấn nhất thời lão đảo. Phụ thân, thật sự bị biến thành ma-nơ-canh rồi!

“Sao, sao lại thế này... Sao lại có thể thế này, ba ba, ba ba!”

Trong quá khứ, cho dù Lý Ân căm ghét phụ thân mình kinh doanh bệnh viện máu lạnh như thế nào, thậm chí muốn cùng phụ thân vạch rõ giới tuyến, nhưng mà hôm nay nhìn thấy phụ thân biến thành bộ dạng này, Lý Ân vẫn cảm thấy đau khổ vô cùng.

“Không... Không! Nhất định có biện pháp, nhất định còn có biện pháp mà!”

Bỗng nhiên, đầu Lý Ung, roi mạnh xuống, ngay lập tức, lăn đến dưới chân Đường Lan Huyền!

Khi roi xuống mặt đất, trên gương mặt đó đồng thời xuất hiện một vết nứt. Lập tức, vết nứt liên tục lan tỏa.

Những xúc tu màu huyết hồng, lại từ trong những khe rãnh bò ra ngoài, đến khi Đường Lan Huyền kịp có phản ứng, thì đã thấy một cái đầu lâu màu huyết hồng đang từ trong một khe nứt gãy dựa trời lên!

Nhưng, cái đầu lâu này, Đường Lan Huyền lại vô cùng quen thuộc!

Đó là gương mặt của một người phụ nữ.

Đường Lan Huyền, vĩnh viễn không bao giờ quên gương mặt của người phụ nữ này, thậm chí tên của cô ấy y cũng ghi nhớ rõ mồn một, từng khắc từng giây, nhớ mãi không quên.

Cái đầu lâu của người phụ nữ đó nhìn chằm chằm vào Đường Lan Huyền trước mắt, trong đôi mắt toát ra sự oán độc và căm hận! Ánh mắt này, Đường Lan Huyền vô cùng quen thuộc... So với mười năm trước, hoàn toàn giống như đúc!

Cô ta là...

...Người bị chính tay Đường Lan Huyền giết chết.

“Không... Không!”

Cuống rón...

Hài nhi...

Mười năm trước, chính mình đã gây ra tội ác.

Vào thời điểm đó, bản thân y vẫn còn là một đứa học sinh trung học, tính cách vô cùng hoạt bát hiếu động, và rất yêu thích công nghệ. Lúc đó, Đường Lan Huyền hoàn toàn không có ý nghĩ, sẽ trở thành một bác sĩ.

Ngược lại y rất có hứng thú với máy vi tính, rất hy vọng tương lai mình có thể làm trong lĩnh vực công nghệ thông tin.

Lần đó, là vào cuối tuần, y ra ngoài mua một chiếc máy vi tính, trên đường về nhà, y vô cùng hưng phấn.

Đi trên đường, mà trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến chiếc máy tính mới mua, sung sướng nhảy chân sáo rất hào hứng.

Nhưng, bất hạnh chính là phát sinh đúng vào giây phút này đây.

Lúc đó, khi rẽ vào một con hẻm nhỏ, y bất gặp trên đường có một thai phụ. Bụng của người phụ nữ này đã rất to rồi, nhìn qua, có lẽ không bao lâu nữa sẽ lâm bồn.

Y đã cố gắng hết sức không đi gần thai phụ đó, nhưng mà... bởi vì y vẫn tiếp tục vui vẻ nhảy chân sáo, nên bất ngờ bị trượt chân, cả người y nhào tới phía trước, vô tình xô vào sau lưng thai phụ đó!

Bởi vì lực va chạm quá lớn, mà thai phụ kia cũng hoàn toàn bị bất ngờ, nên thân thể lập tức bị chao đảo, ngã mạnh xuống nền đất xi-măng!

Thai phụ kia té ngã xuống đất, thét lên một tiếng đau đớn, nằm trên mặt đất co quắp giãy dụa, hạ thân đã xuất huyết rồi.

Đường Lan Huyền lúc đó chết sững mắt nhắm giây mới có lại phản ứng...

Không, không thể nào?

Mình... Mình đây ngã một thai phụ?

Đường Lan Huyền làm gì đã gặp qua chuyện thế này, lúc đó y rất hoảng sợ. Vốn là, y có ý định chạy tới giúp cô ta, nhưng khi nhìn thấy máu chảy ra quá mức nghiêm trọng, y bắt đầu do dự.

Máu... Máu chảy ra nhiều thế này, hài tử sao còn có thể giữ được? Nếu, nếu như vậy thì người phụ nữ này và gia đình cô ta còn không phải tìm mình mà liêu mạng sao? Cha mẹ mình đều là làm công ăn lương, làm sao có thể đến nỗi hã trời? Nói không chừng còn phải ra tòa, còn phải... Tương lai của mình cứ như vậy mà bị hủy đi sao?

Không... Không muốn đâu ah!

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên thai phụ đó quay đầu lại, cô ta đưa mắt nhìn về phía Đường Lan Huyền, ánh mắt tràn ngập sự căm hận và oán độc. Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì cái thời khắc đó e là Đường Lan Huyền đã bị giết chết không biết bao nhiêu lần rồi!

Ánh mắt này khiến cho Đường Lan Huyền cảm thấy tràn ngập sợ hãi, y lập tức quay đầu, bỏ chạy ra khỏi con hẻm nhỏ!

Sau khi y chạy trở về nhà, lập tức nhốt mình ở trong phòng. Phập phồng lo âu và sợ hãi...

Đứa nhỏ trong bụng khẳng định không giữ được... Nhưng thai phụ kia có khi nào gặp phải bất trắc gì không... Mình nên đưa cô ta đến bệnh viện mới đúng a.

Cô ta có lẽ sẽ chết...

Không không không, sinh non làm sao có thể chết người được... Không có chuyện gì, đây là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn, mình không có trách nhiệm, mình không phải cố ý mà.

Đêm hôm đó, thời điểm y xem thời sự, tinh thần lo lắng bồn chồn không thôi, chỉ sợ trên chương trình phát ra tin tức đáng sợ gì đó.

Kết quả... Buổi tối hôm đó y nằm mơ thấy ác mộng, trong mơ y nhìn thấy ánh mắt căm hận của thai phụ đó, cũng mơ thấy cảnh sát đến nhà bắt mình, còn bị đưa ra tòa án.

Ngày hôm sau, bản tin buổi tối rất cục cựa cũng đã đưa tin.

Thai phụ kia chết rồi.

Thời điểm nhìn thấy tin tức này thì y giống như bị sét đánh trúng người vậy, toàn thân đều u mê.

Mình... Giết người? Giết người?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.6 - Chương 11: Ma vương

Đường Lan Huyền không dám tin. Mình rõ ràng đã giết người!

Điện thoại của thai phụ đó thật trùng hợp vào thời điểm ấy lại hết pin, mà con hẻm kia thì lại quá vắng vẻ, kết quả là tiếng kêu thảm thiết của cô ta không ai nghe thấy, sau đó thì hôn mê bất tỉnh, trải qua thời gian rất lâu mới có người phát hiện đưa cô ta đến bệnh viện. Bởi vì lúc đó cô ta đã mất rất nhiều máu, nên trong quá trình cấp cứu đã tử vong.

Kết quả, suy đoán là lúc đi bộ không cẩn thận trượt chân, dẫn đến sanh non. Căn bản không có bất cứ ai hoài nghi, là do có người chủ động gây ra. Dù sao thai phụ đó cũng không có kẻ thù, người xa lạ cũng không có khả năng mất nhân tính đến độ một sinh mạng nhỏ bé chưa chào đời cũng muốn giết hại. Thai phụ kia trên đường đưa đến bệnh viện cấp cứu luôn trong tình trạng hôn mê, cho đến lúc tử vong cũng chưa từng có lại ý thức, cho nên cũng không cách nào nói ra chính là Đường Lan Huyền đã hại cô ta bị ngã.

Lúc ban đầu Đường Lan Huyền đối với kết luận này cảm thấy có chút may mắn, như vậy là không có ai tới bắt mình rồi...

Nhưng sau đó... Là cảm giác tội lỗi nặng nề.

Y không phải là một người xấu, dù sao cái chết của thai phụ đó, bản thân không có cách nào rũ bỏ trách nhiệm. Nếu như lúc đó kịp thời đưa cô ta đến bệnh viện, thì cho dù thai nhi không giữ được, nhưng ít nhất bản thân thai phụ sẽ không chết.

Loại tin tức thế này căn bản không có bao nhiêu người chú ý, rất nhanh đã không còn ai nhắc đến. Nhưng mà, Đường Lan Huyền lại cất tất cả những mẫu tin tức về sự kiện này, cất giữ trong ngăn kéo. Mỗi ngày, đều phải lấy ra xem một lần.

Mình đã giết người, giết đến hai người!

Mỗi ngày y đều nhắc nhở bản thân như vậy.

Cho dù không có ai truy cứu tội ác của mình, nhưng mà mình giết người là sự thật không thể chối bỏ. Nhưng mình lại không có dũng khí đi tự thú, bởi vì y không có can đảm đối diện với sự căm hận của người nhà thai phụ, lẫn sự trừng phạt của pháp luật sau khi mình tự thú. Nhưng mà bản thân nhón nhờ ngoài vòng pháp luật, y lại bị cảm giác tội lỗi nặng nề tra tấn, ăn không ngon, ngủ không yên. Mỗi một ngày đều sống trong sợ hãi và cắn rứt lương tâm, y cũng đã hủy đơn đặt hàng cái máy tính kia rồi.

Kết quả, bởi vì mang tâm bệnh trong người, nên kỳ thi tuyển sinh cấp ba thi không được tốt, chỉ vào được trường dân lập mà thôi.

Sau khi chuyện đó trôi qua được một năm, Đường Lan Huyền chọn một ngày, lên đến đốt giấy tiền vàng bạc cho thai phụ kia, cũng đặt một bó hoa ở đầu đường con hẻm nhỏ. Thậm chí y còn điều tra người nhà của thai phụ đó, cha mẹ cô ta sau khi mất con gái thì khóc đến chết đi sống lại, thân thể càng lúc càng suy yếu, thậm chí công việc cũng không có lòng dạ nào làm tiếp, đã qua một năm mà vẫn chưa hết đau khổ. Còn trượng phu của thai phụ đó tuy cũng rất thống khổ, nhưng bây giờ cơ bản đã hồi phục.

Sau khi y tìm được địa chỉ gia đình cô ta, lại chỉ đứng lạng ở trước cửa nhà mà không dám vào.

Nên làm sao đây? Biết phải làm gì đây?

Chuộc tội? Tạ tội? Những hành vi này có thể cứu vãn được được gì chứ?

Tội ác của mình, cuối cùng cũng không có cách nào đền bù được. Bất luận dùng có gì để bao che, hành vi phạm tội vẫn không thể xóa bỏ. Bị kịch và thống khổ đã tạo ra, cũng không vì những hành vi đó mà có bất cứ sự thay đổi nào.

Bản thân mình làm sao có thể tiếp tục sống đây?

Rốt cục Đường Lan Huyền đã đưa ra một quyết định.

Trở thành một bác sĩ.

Lúc ban đầu y cân nhắc trở thành một bác sĩ sản khoa, nhưng nam giới muốn công tác trong khoa sản thật sự có nhiều bất tiện, cho nên rốt cục quyết định chọn ngoại khoa. Ba năm phổ thông, y cắm đầu học cả ngày lẫn đêm, quyết định thi vào Đại học Y Khoa nổi tiếng ở thành phố K. Cha mẹ rất ngạc nhiên khi thấy y hoàn toàn từ bỏ ý định trở thành một chuyên viên công nghệ thông tin, nhưng Đường Lan Huyền lại rất rõ ràng, bản thân đã không còn tư cách để theo đuổi lý tưởng nữa rồi.

Có lẽ cách làm của mình rất giả dối, chỉ vì mục đích chuộc tội, nhưng mà, cũng không còn cách làm nào tốt hơn.

Vô tình giết người, nên muốn cứu lại thật nhiều người, hơn nữa việc cứu người còn chính là nghĩa vụ của mình! Cho dù không có một đồng, cho dù không có ai cảm kích, thì mình cũng phải cố gắng cứu càng nhiều người càng tốt, cho đến khi mình chết, cả cuộc đời đều phải cống hiến cho cái nghiệp bác sĩ này!

Bởi vì y dốc gần như toàn bộ sức lực để phấn đấu, cho nên khi kết quả thi Đại học được công bố, Đường Lan Huyền đã đỗ thủ khoa toàn thành phố, tiến vào đại học y khoa danh tiếng của thành phố K, sau đó ra sức học tập chuyên ngành ngoại khoa. Y không chỉ chăm chỉ học tập khắc khổ, mà còn rất coi trọng kinh nghiệm lâm sàng, thành tích trong trường cũng tương đối nổi bật, đồng thời một số bài báo chuyên ngành ngoại khoa của y như giải phẫu tim mạch, và giải phẫu thần kinh cũng được một số giáo sư nhất trí đánh giá cao.

Cuối cùng, đến năm cuối đại học, đã có một vài bệnh viện nổi tiếng muốn tuyển dụng y vào công tác.

Mà lúc đó nơi Đường Lan Huyền muốn đến công tác nhất, chính là bệnh viện Chính Thiên. Y đã đọc qua rất nhiều bài luận văn của viện trưởng Lý Ung, đánh giá vấn đề cực kỳ sâu sắc, số liệu đáng tin, nội dung chặt chẽ, rõ ràng cho thấy đây là do một người rất giỏi chuyên môn và có kinh nghiệm lâm sàng phong phú viết ra. Hơn nữa bệnh viện Chính Thiên cũng là nơi có trang thiết bị tốt nhất thành phố K, cho nên Đường Lan Huyền từng có ý định đến bệnh viện Chính Thiên công tác. Nhưng mà, bởi vì Đường Lan Huyền chọn học chuyên ngành Trung y, còn bệnh viện Chính Thiên tuyển dụng bác sĩ, hầu như chỉ ưu tiên những bác sĩ theo trường phái Tây y. Cho nên cuối cùng mới lựa chọn bệnh viện hiện tại mà công tác.

Sau khi chính thức đi làm, Đường Lan Huyền vô cùng có trách nhiệm với công việc, đối với mỗi một bệnh nhân đều vô cùng thân thiết, thời điểm ở trong phòng phẫu thuật cứu chữa bệnh nhân, y giống như là thân nhân của bệnh nhân vậy, cho dù bác sĩ cộng sự nói đã không còn khả năng cứu chữa, nhưng y vẫn liều mạng dùng hết khả năng để cố gắng. Nếu như cuối cùng bệnh nhân vẫn chết trên bàn giải phẫu, thì y cũng ở cùng với gia quyến của bệnh nhân mà gào khóc, thậm chí còn nhiều lần mang hoa đến nhà gia quyến bệnh nhân để an ủi.

Đương nhiên, trong hầu hết các trường hợp, y rất ít khi phẫu thuật thất bại, thậm chí có rất nhiều trường hợp nguy hiểm đã được y cứu sống. Có không ít gia quyến bệnh nhân từng nhét tiền lì xì cho y, nhưng y đều hoàn trả sau khi kết thúc phẫu thuật. Đối với y mà nói, tánh mạng là vô giá, huống chi tự bản thân y nhìn nhận, chính mình căn bản không có tư cách nhận tiền khi cứu người. Những bao tiền lì xì này, cho dù nhận một đồng một xu, cũng không thể tha thứ được.

Rất nhiều hành vi của y, bị người ta coi là giả tạo, cho nên các mối quan hệ đều rất kém. Nhưng Đường Lan Huyền không bao giờ để ý những chuyện này, đối với y mà nói, chỉ có kịp thời cứu người mới là quan trọng nhất, còn những thứ khác, toàn bộ đều vô nghĩa.

Đường Lan Huyền, có thể rất nhanh quên đi bệnh nhân mà mình đã cứu sống, nhưng nếu như bệnh nhân do y chủ trị mất đi, y lại vĩnh viễn không bao giờ quên, tên của bọn họ, dung mạo, tính cách, sở thích, thậm chí sinh nhật, nhóm máu, tên họ gia quyến, y đều nhớ rất rõ, hơn nữa mỗi năm vào ngày đầu năm mới, đều đến nhà gia quyến bọn họ, đặt một vòng hoa, và tặng một vài món quà mừng năm mới.

Mình cứu người, chính là vì muốn tiếp tục sống, hành vi này đương nhiên không thể bù đắp tất cả tội lỗi mà mình đã gây ra, nhưng mà, không còn cách nào tốt hơn nữa.

Cho dù là không may tiến vào nhà trọ, Đường Lan Huyền vẫn như trước không từ bỏ mục đích sống của mình.

Với y mà nói, từ lúc trở thành bác sĩ, chính là thời khắc y quyết định chuộc tội cho chính mình, cho nên khi tánh mạng bệnh nhân cận kề nguy hiểm, thì y tuyệt đối không thể làm ngơ như không thấy. Cho dù là liều cái mạng của chính mình, y cũng phải cứu sống bọn họ!

Vì vậy, lúc ở núi Hoa Nham, thời khắc Dương Lâm rơi xuống vách núi, trong mắt Đường Lan Huyền, cũng giống như tình cảnh mười năm trước, chính mình đẩy ngã thai phụ kia...

Mười năm trước, y đã bỏ chạy.

Mười năm sau, y lại một lần nữa bỏ chạy hay sao?

Cho nên, cho dù là liều mạng, y cũng nắm chặt lấy dây thừng, từ vách núi cao 200 met nhảy xuống, muốn cứu Dương Lâm! Gần như, không hề có chút chần chừ!

Nhưng mà...

Nhưng mà...

Cứ cho là mình cứu được rất nhiều người đi, thậm chí liều cả mạng sống của chính mình.

Nhưng mà giờ phút này cái đầu lâu đỏ như máu kia vẫn cứ đến, ánh mắt vẫn hoàn toàn giống như mười năm trước tràn ngập oán độc và căm hận, lại một lần nữa đẩy y rơi vào vực sâu sợ hãi...

Mình là tội nhân, vĩnh viễn không được tha thứ!

Giết chết một hài tử còn chưa ra đời, và một người mẹ.

Hình ảnh trọng trưng cho hài tử mới sinh – cái cuống rốn, nhầy nhụa máu tươi, bắt đầu quấn chặt lấy hai chân Đường Lan Huyền, không ngừng lan lên trên, “Cậu... Cậu bị sao vậy? Bác sĩ Đường?”

Thanh âm của Lý Ân tức khắc khiến cho Đường Lan Huyền tỉnh táo lại, nhìn xuống mặt đất, vẫn như trước là chiếc đầu của hình nộm ma nơ canh kia, không có bất kỳ vết nứt nào.

Ảo giác?

Không, Đường Lan Huyền dám khẳng định đó không phải là ảo giác!

Đó chính là cảnh tượng hoàn toàn chân thật!

Mặc dù đã trải qua mười năm, thai phụ kia, và con của cô ấy, vẫn còn là lệ quỷ, mỗi phút mỗi giây đều nguyên rủa mình, căm hận mình!

Từ Dạ đã ném con ma nơ canh bằng nhựa cuối cùng xuống dưới.

Cuối cùng, tầng này đã không còn nguy hiểm.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, tất cả mọi người đều nhìn thấy, màn hình điện tử phía trên thang máy, có đèn bắt đầu nhấp nháy, là tầng trệt, sau đó liên tục tăng lên!

Trong một cái chớp mắt này, mọi người đều cảm thấy trời đất hình như biến thành một mảng đen tối, đến linh hồn của mình căn bản không còn tồn tại trong thể xác, thậm chí không còn cảm nhận được sự tồn tại của chính mình, trước mắt ngoài bóng tối, chỉ là bóng tối, thang máy càng đi lên, loại cảm giác này, càng lúc càng rõ ràng!

“Là lỗi của tôi.” Đường Lan Huyền ôm đầu quy xuống đất, nói.” Mười năm trước tôi gây ra tội nghiệt, là tôi không thể tha thứ, cho nên đây chính là báo ứng của tôi!”

Lúc này mọi người đều cảm giác được mình bị bóng tối vô hạn bao trùm lấy, bất luận là Lý Ân, Từ Dạ, hay là bọn người Ngân Dạ, Dương Lâm... Giờ phút này đều nghi ngờ rằng mình có còn sống hay không.

“Ma Vương!”... “Ma Vương!” sắp tới rồi!

Đường Lan Huyền, cũng cảm thấy trước mắt giống như bị một màn đêm bao la khôn cùng bao phủ, thứ duy nhất có thể nhìn thấy rõ ràng, chính là những con số trên màn hình điện tử của thang máy...

7...8...9...

Số tầng trên thang máy không ngừng tăng lên!

Lúc này Đường Lan Huyền đã quỳ mọp trên mặt đất, sợ hãi, tuyệt vọng đã nhanh chóng hạ gục y rồi.

Y giống như một bức tượng quỳ trên mặt đất, dán mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa thang máy ở đằng xa.

Không có ai, có thể cứu y nữa. Sáu người còn lại, giờ phút này đến việc bảo trì ý thức, cũng đã cực kỳ khó khăn rồi. Mỗi một người đều không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn số tầng trên thang máy tăng lên.

Đôi mắt của Đường Lan Huyền đã trắng bạch và tuyệt vọng.

Đúng lúc này, mỗi một góc của siêu thị Hân Hân cũng bắt đầu sụp đổ, mục nát, những vết nứt trên mặt đất đã nhiều đến không đếm xuể. Nhìn số tầng trên thang máy không ngừng tăng lên, Đường Lan Huyền rốt cục cảm nhận được cái gì là khủng bố lớn nhất.

“Tôi... Tôi...”

Tầng cao nhất của Siêu thị Hân Hân cũng bắt đầu sụp đổ, cả tòa nhà này cũng bắt đầu chao đảo. Nhưng kỳ quái chính là, cho dù tầng cao nhất có rất nhiều chỗ đã lõm xuống, nứt gãy, cũng như vì mục nát mà sụp đổ, nhưng mà những chủ hộ này lại không bị rơi xuống. Giống như đã không còn bị ảnh hưởng bởi trọng lực nữa mà đang nổi lơ lửng.

Cả tòa nhà lớn, mỗi một mét vuông đều không có chỗ nào lạnh lặn.



Nơi này, chính là địa ngục.

Tiếp theo, cửa thang máy mở ra. Vô số thứ xung quanh ầm ầm sụp đổ. Cả siêu thị cũng bắt đầu sụp đổ, một lượng lớn mảnh vụn rơi xuống.

Thế nhưng đằng sau cánh cửa thang máy, lại không có một bóng người.

Nhưng, Đường Lan Huyền, lại vô cùng hoảng sợ nhìn chằm chằm về phía trước, toàn thân bắt đầu co quắp.

Tiếp theo, thời gian như ngừng lại, mọi người phản phát cảm thấy mình bị đưa đến một không gian khác. Trước mắt mỗi người, tất cả cảnh tượng đều bị đông kết. Những khối vụn rơi xuống, gạch đá, toàn bộ đều lơ lửng trong không trung. Đường Lan Huyền tựa hồ đã quỳ sát dưới mặt đất, nhìn về phía cánh cửa thang máy ở trước mặt. Đằng sau cánh cửa thang máy đã mở rộng, như trước không có một bóng người.

Tiếp theo, hình ảnh trước mắt, càng ngày càng mơ hồ... Mơ hồ... Mơ hồ... Cuối cùng, mọi người đều cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Sau khi tỉnh lại, bọn họ đều phát hiện, bản thân đang ở lầu bốn siêu thị Hân Hân, đèn đuốc sáng trưng, người qua kẻ lại, màn hình quảng cáo vẫn đang phát ra điệu nhạc du dương. Hết thảy chuyện vừa rồi, tựa hồ hoàn toàn chưa từng phát sinh qua.

Giờ phút này mỗi một người đều cảm thấy mình giống như vừa trải qua một cơn ác mộng vậy, nhìn một vòng siêu thị Hân Hân.

Ngay lập tức, Lý Ân đột nhiên hiểu rõ.

Những thứ hiện ra trước mắt bọn họ, những cuồng rôn màu huyết hồng, đầu lâu của hài nhi, và cả nỗi ám ảnh mà mười năm nay bác sĩ Đường nhớ mãi không thể nào quên, ánh mắt trước khi chết của thai phụ kia. E là, tất cả tất cả những thứ này, là nội tâm của bác sĩ Đường, là chấp niệm sâu nhất, mãnh liệt nhất. Chấp niệm này vào thời khắc y quyết định chấp hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương, đã biến thành hiện tượng khủng bố chân thật nhất!

Thật ra thai phụ kia, hay là thai nhi trong bụng cô ấy, e là căn bản không có biến thành quỷ hồn suốt ngày cầm hận nguyên rửa bác sĩ Đường. Mà chính là bác sĩ Đường không cách nào thoát khỏi nỗi ám ảnh tội ác mà mình gây ra, nên mới một mực cho rằng, cô ta và cốt nhục trong bụng, không tha thứ cho bản thân mình mà thôi.

Bác sĩ Đường, thật ra là bị chính tâm ma của bản thân hủy diệt đấy.

Những khách hàng bên trong siêu thị Hân Hân đã bị biến thành hình nộm ma nơ canh, thật ra toàn bộ đều bình yên vô sự. Lý Ân lập tức chạy lên tầng cao nhất, không ngừng tìm kiếm, kết quả, rốt cục ở một tiệm bán quần áo đã tìm thấy bóng lưng của phụ thân! Phụ thân, quả nhiên còn sống! Thấy được cảnh này, Lý Ân không khỏi ngẩn lệ. Vào lúc này, phụ thân bỗng nhiên xoay đầu lại, Lý Ân lập tức quay lưng, đi xuống dưới lầu.

Tốt rồi... Tốt rồi, ba ba, ông ấy còn sống.

Nhưng mà, bác sĩ Đường, thì thật sự đã biến mất.

Đã kết thúc.

Huyết tự cấp Ma Vương, cứ như vậy mà kết thúc.

Cảnh tượng một lần nữa quay trở về địa phương cũng không khác gì địa ngục – Trục Vĩnh trấn.

Lúc này, Kha Ngân Vũ bỗng nhiên rung mình một cái!

“Cô làm sao vậy? Kha tiểu thư? Thần sắc cô rất kém a.” Lương băng ở bên cạnh hỏi: “Chúng ta, làm sao bây giờ? Đi lên hay là...”

Bỗng nhiên, một tiếng thủy tinh vỡ thanh thúy vang lên, tiếp theo, chỉ thấy thứ gì đó rơi xuống, lăn ở trên mặt đất.

Đó là...

Đầu của Triệu Ngọc San!

Ba người đều kinh ngạc chứng kiến màn này, lập tức, hai chân không tự chủ mà lui về phía sau.

Muốn thét lên, nhưng.. lại không cách nào thét ra được.

Giờ phút này, Chương Tam vẫn còn đang lòng vòng trên đường phố Trục Vĩnh trấn.

Mặt đất càng lúc càng nứt nẻ nghiêm trọng, còn mùi hôi thối giống như mùi xác chết thì càng lúc càng thêm nồng.

Mà mặt đất đang bị nứt nẻ này, bắt đầu khiến Chương Tam cảm thấy có gì đó quỷ dị.

Mặt đất, ở những chỗ đã bị nứt ra, đất bắt đầu trồi lên và phình to ra, đập lên nó, không giống như đập lên đất, mà có vẻ như là đập lên...

Giống như đập lên thân thể con người.

Cái khe hở phát ra mùi tanh hôi như mùi xác thối, lúc này nhìn, cũng rất giống với vết thương của con người. Bởi vì, rõ ràng vào lúc này, trong khe đó đang không ngừng chảy ra máu tươi.

Mà biến hóa này đã bắt đầu từ trên mặt đất lan đến những vách tường của những tòa kiến trúc xung quanh.

Dùng mắt thường cũng có thể thấy, những vách tường bên ngoài các tòa nhà, cũng bắt đầu xuất hiện vô số các khe nứt, những nơi xuất hiện các khe nứt cũng trôi lên một cách kỳ quái, đồng thời còn không ngừng chảy ra máu tươi.

Mà những biến hóa quỷ dị này vẫn còn tiếp tục kéo dài.

Ba người bọn Ngân Vũ giờ phút này đã chạy ra xa tòa nhà kia, đồng thời cũng phát hiện ra đủ loại biến hóa trên mặt đất và trên các vách tường.

Mùi tanh hôi đã đậm đặc vượt quá giới hạn chịu đựng, không bị chặn cái mũi căn bản không thể tiến về phía trước. Nếu mà nhắm mắt lại, thì tuyệt đối mọi người sẽ nghĩ mình đang ở trong bãi tha ma.

Ngân Vũ cảm thấy có gì đó không đúng.

Đầu tiên là toàn bộ cư dân trong thị trấn nhỏ này đã bốc hơi, rồi xuất hiện một mặt trắng ma quái, tiếp theo, cảnh tượng toàn thị trấn biến hóa vô cùng quỷ dị giống như đã trở thành địa ngục rồi vậy.

Trần Trực Vinh tuyệt đối là một thị trấn hoàn toàn có thật, trước đây bọn họ đã điều tra chứng thực.

Như vậy, vì sao lại phải xóa bỏ toàn bộ cư dân của thị trấn này? Có nhất thiết phải giết chết nhiều người như vậy không? Loại chuyện này thật là hiếm khi xảy ra. Mặc dù quỷ hồn không chỉ tác động đến các chủ hộ, nhưng bình thường cũng chỉ làm liên lụy đến vài mười người, trên ba mươi người đã là rất hiếm thấy, vậy mà lần này...

Chẳng lẽ, hoàn cảnh này và sự xuất hiện của Ma Vương có quan hệ với nhau?

Cảm giác đập lên mặt đất, càng ngày càng cổ quái. Lương Băng là người đầu tiên kiềm chế không nổi, ngồi xổm người xuống, lấy tay vuốt ve mặt đất.

“Sao lại thế này... Cái cảm giác khi chạm vào này....”

Chương Tam bắt đầu phát hiện một vài biến hóa đáng sợ.

Những khối đất mang theo các vết nứt nẻ trôi lên đó, dần dần rõ ràng rồi..

Là ngũ quan con người!

Bất luận là trên mặt đất, hay là trên vách tường, đều xuất hiện ngũ quan con người. Hình dáng cực kỳ rõ ràng, không khỏi làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi.

Mà ngũ quan đó, kinh khủng nhất là đôi mắt. Ánh mắt của đôi mắt đó, tựa hồ, toàn bộ đều tập trung trên người Chương Tam!

Trôi qua khoảng chừng nửa giờ đồng hồ... Chương Tam đã chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Trên vách tường bên ngoài một tòa nhà, vô số gương mặt hung ác đã hoàn toàn hình thành, chen chúc cùng một chỗ, nhưng vẫn còn những cái khác không ngừng trôi lên. Những đôi mắt đáng sợ kia trước sau đều nhìn chăm chăm vào Chương Tam!

Vô số những ánh mắt đó, không biết có ma lực gì, lại khiến Chương Tam căn bản không thể chuyển động!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.6 - Chương 12: Huyết tự sinh lộ

Kha Ngân Vũ bắt đầu phát hiện, sự biến hóa của thị trấn nhỏ này vẫn còn tiếp tục. Vùng đất nhô lên khỏi mặt đường không chỉ càng lúc càng giống cơ nhục, hơn nữa...

Cô cảm giác được, thân ảnh của tên hề kia, hình như, càng lúc càng gần mình hơn rồi!

Thằng hề, có khi nào liên quan đến huyết tự sinh lộ hay không?

Kha Ngân Vũ tuy vẫn không thể xác định, nhưng, cũng không loại trừ khả năng này.

Nếu liên quan đến thằng hề, thì người ta nghĩ ngay đến chọc cười, buồn cười, gánh xiếc v.v..., đương nhiên, “thằng hề” còn là một cách nói dùng để châm chọc và khinh miệt người khác.

Châm chọc? Khinh miệt?

Chẳng lẽ sinh lộ chính là, phải cười nhạo và mỉa mai thằng hề đó? Chẳng lẽ nếu làm vậy thì thằng hề sẽ không cách nào làm hại được mình sao?

Nhưng làm sao để thử nghiệm? Cười nhạo thằng hề đó, ai dám làm đây? Huống chi sinh lộ có thật sự là đơn giản như vậy không?

Hay là ẩn dấu trong ngôn ngữ? Thằng hề trong tiếng Anh là “clown”, có ẩn ý gì sao?

Còn nữa, cái tên “Trực Vĩnh” trần này...

“Lương Băng, Trương Tĩnh,” Kha Ngân Vũ quay đầu lại hỏi: “Hai chữ ‘Trực Vĩnh’, khiến cho các anh nghĩ tới cái gì đầu tiên?”

“Trực Vĩnh...” Lương Băng nghiêng đầu một lát, nói: “Vĩnh viễn thẳng hoài hả? Vĩnh viễn? Nghe đúng là dọa người, ở trong hoàn cảnh hiện tại mà nghe đến hai cái từ ‘vĩnh viễn’ này...”

“Vĩnh viễn... Ý là mãi mãi sao?” Trương Tĩnh bổ sung ý kiến của mình: “Trực, đại khái có thể hiểu là chính trực, thẳng tính à? Cũng có thể hiểu cách khác, là chính xác, vĩnh viễn, vĩnh viễn chính xác? Hình như hơi cổ quái nhỉ.”

“Nếu dùng Anh ngữ thì..., thẳng, trực tiếp, thẳng tắp đều là Straight; vĩnh viễn thì là forever. Viết tắt lại thì là..S...F...”

A?

SF?

Hình như ở trên internet, sf có ý là “Sofa”, còn ý khác nữa là trả lời kèm trích dẫn bài gốc. Bất quá, hình như không có liên quan gì đến hoàn cảnh của chúng ta cả a?

Cũng có thể là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng (science fiction). Khoa học viễn tưởng? Hoàn toàn chính xác ở từ ‘viễn tưởng’, nhưng mà chữ ‘khoa học’ thật là không phù hợp rồi.

Thằng hề - “clown”, cũng không tìm thấy bất cứ ẩn ý gì.

Trong lúc nhất thời, rơi vào thế bế tắc.

Bỗng nhiên, trên đường phố hắc ám trước mặt xuất hiện một thân ảnh.

Lúc đầu cả ba người vô cùng hốt hoảng, nhưng nhìn kỹ thì ra là Chương Tam.

Nhưng mà kỳ quái chính là, Chương Tam đang ở trần, tư thế đi bộ cũng rất cổ quái.

“Các người, các người giúp tôi xem xét mấy cái thân thể ở đằng sau được không? Cảm giác, thật cổ quái?”

Chương Tam tiến về phía ba người, lúc chỉ còn cách bọn họ chưa tới năm mét thì dừng lại, tiếp theo, bỗng nhiên xoay người đưa lưng lại.

Ngay lập tức, ba người đều trợn trừng hai mắt!

Vô số gương mặt khiến cho người ta sợ hãi đang cựa quậy ở trên lưng Chương Tam, phủ kín toàn bộ tấm lưng, ít nhất phải có hai mươi đến ba mươi gương mặt!

Mà kinh khủng hơn còn ở đoạn sau.

Những gương mặt đó đang không ngừng bành trướng, rồi bỗng nhiên tất cả đều rộng to lên, toàn bộ phía sau lưng Chương Tam đều nổ tung, những gương mặt này không ngừng cựa quậy bò ra ngoài.

Trong đồng huyết nhục đã nổ tung đó, một gương mặt được tô vẽ đến cực kỳ cổ quái bỗng nhiên trôi lên trên!

Chính là cái thằng hề âm hồn bất tán kia, lại lần nữa hiện ra trước mặt bọn họ!

Gã mập Chương Tam giờ phút này đã biến thành một đồng huyết nhục nát bươm.

Gương mặt tô vẽ cực kỳ cổ quái, cả người chẳng biết là mặc loại trang phục gì, mang một đôi giày màu đen, trên người dính đầy vết máu.

Dưới ánh trăng ma quái, thằng hề đứng đưa cái đầu, nhìn quả thật có chút buồn cười. Nhưng, giờ phút này trong mắt ba người bọn Ngân Vũ, thì đó

chẳng khác nào là một màn khủng bố!

Ngay khi nổi kinh hãi ban đầu vừa lướt qua, lập tức trong đầu ba người chỉ có một chữ.

Chạy!

Phản ứng đầu tiên chính là Trương Tinh, trong nháy mắt y cảm thấy thẳng hễ vừa xuất hiện đã lập tức quay đầu chạy như điên, còn Lương Băng thì sau khi sùng sốt một chút, cũng lập tức xoay lưng đảo tẩu.

Ngân Vũ phản ứng cũng không chậm, ngay khi nhìn thấy thẳng hễ xuất hiện dưới ánh trăng đã lập tức quay đầu bỏ chạy.

Thời điểm chạy trốn, cô đã hoàn toàn nhớ kỹ những đặc điểm toàn thân của thẳng hễ này.

Tuy không biết trong đó có ẩn chứa sinh lộ của nhà trọ hay không, nhưng vẫn phải thử một lần.

V.v...

Thật kỳ quái.

Ngân Vũ bỗng nhiên cảm thấy hình như có chuyện gì đó kỳ quái.

Trong lòng cô dần dần xuất hiện một suy đoán. Tuy nhiên, không biết suy đoán này có chính xác hay không, nhưng, đáng để thử một lần!

Vì sao chúng ta lại sợ hãi sự tồn tại của nhà trọ một cách bị động như vậy?

Vì sao lại không dám đối mặt với mười lần huyết tự, hơn nữa đến thời khắc sắp sửa tử vong, lại chìm trong cảm giác vô lực? Vì sao cứ đến lần huyết tự tiếp sau, thì số chủ hộ sống sót ngày càng ít đi?

Bởi vì sợ hãi ah.

Sợ hãi chính là sự nguyên rủa tồi tệ nhất mà nhà trọ dành cho các chủ hộ.

Kha Ngân Vũ từ lâu đã nhận ra nhà trọ muốn đeo một cái gông vào trong lòng các chủ hộ, cái gông đó, so với bất kỳ loại quỷ hồn hay ma vương gì đó, đều đáng sợ hơn rất nhiều.

Bị tước đi tự do, không còn con đường để lựa chọn, dường như đã trở thành một cái xác không hồn để người khác thao túng, cái ý nghĩ này ngay từ lúc ban đầu đã nảy sinh ở trong đầu các chủ hộ khiến tâm lý bọn họ hoàn toàn bị giam cầm.

Mình bị ép buộc nên mới phải chấp hành cái huyết tự này đây....

Mà chấp hành cái huyết tự này mình nhất định sẽ chết...

Cái suy nghĩ này đã sinh ra ngay từ lúc ban đầu và chính nó đã tước đoạt ý chí cầu sinh của con người, tiếp theo thì liên tục dùng quỷ hồn tạo nên những hiện tượng khủng bố nối tiếp nhau để đập tan chút lòng tin còn sót lại trong lòng mỗi người.

Nhưng mà thực tế thì thế nào?

Thực tế thì quỷ hồn không hề tích cực đi cướp đoạt tánh mạng bọn họ. Vô số những lần huyết tự trước đây đã được phân tích đều phát hiện, nhà trọ thì ra lại rất tích cực dùng nhiều phương pháp để cảnh báo và ám chỉ cho các chủ hộ, có khi lúc quỷ hồn xuất hiện cũng là lúc phơi bày sinh lộ.

Thế nhưng mà từ trước đến nay có rất ít người dám nhìn nhận luận điểm này, so với việc nhận ra sinh lộ mà nhà trọ ám chỉ, thì cái mà bọn họ đa phần phải chứng kiến, chính là kết quả không thể thay đổi của huyết tự - tử vong và khủng bố.

Con người không cách nào chiến thắng quỷ hồn, bất luận dùng phương pháp gì cũng không thể giết chết nó. Dường như nó là một sự tồn tại tâm linh, sức mạnh con người không cách nào kháng cự, kết quả sau cùng chính là đã bị nhà trọ dùng cái gông xiềng có tên là sợ hãi trói chặt lấy nội tâm bọn họ.

Giết chủ hộ thông thường là chính bản thân chủ hộ đó, mà không phải là nhà trọ.

Nếu như có thể tỉnh táo phân tích, thấy được sinh lộ, chưa chắc không thể sống sót.

Đáng tiếc chính là, hiểu rõ điểm này, cũng chỉ có Hạ Uyên, Lý Ân, Doanh Tử Dạ và một số rất ít chủ hộ khác mà thôi.

Ngân Vũ và ca ca Ngân Dạ của mình từ lâu đã nghiên cứu rất kỹ nhà trọ này, phát hiện, rất nhiều chuyện khủng bố của huyết tự chi thị đều là do chính chủ hộ tự mình tạo ra đấy.

Nhà trọ kia không có bất cứ chuyện gì mà không làm được, năng lực đó đã khiến cho các chủ hộ sợ hãi huyết tự một cách mù quáng.

“Đại đa số huyết tự thoát nhìn bề ngoài thì thấy độ khó tăng lên, nhưng thật ra thì chỉ có mức độ quỷ dị và khó khăn khi chạy trốn là tăng lên mà thôi,

chứ sinh lộ để hóa giải huyết tự hoàn toàn không bị ảnh hưởng.” Ngân Dạ chỉ vào màn hình vi tính đã liệt kê ra tất cả các chủng loại huyết tự, nói:” Hòn nữa quý hồn rõ ràng không hề tích cực công kích con người, thời gian mỗi lần xuất hiện đều cách rất xa nhau. Có lúc rõ ràng có thể nhẹ nhàng đơn giản kết liễu một chủ hộ, nhưng hết lần này đến lần khác đều lựa chọn một vài phương thức vòng vo phức tạp. Nhà trọ... rõ ràng đã cho các chủ hộ thêm thời gian để tìm hiểu khám phá sinh lộ.”

“Nhưng mà thật khó hiểu, mục đích của nhà trọ là gì đây?” Ngân Vũ lại nói:” Một mặt ép buộc các chủ hộ phải đối mặt với quý hồn, một mặt lại để cho bọn họ có thời gian tìm hiểu khám phá sinh lộ....”

“Đúng là khó hiểu..., hình như giống với một trò chơi sinh tử vậy, bắt quá, đa số chủ hộ đều bởi vì quá sợ hãi mà không thể tỉnh táo phân tích sinh lộ, có lúc dù đã phân tích ra rồi cũng không có can đảm để mà thử nghiệm. Mặc dù sinh lộ không hề dễ dàng phân tích ra, nhưng mà sau khi đã phân tích ra rồi, thì độ khó khi thực hiện lại không phải quá cao. Cho nên, trên lý thuyết, hoàn thành mười lần huyết tự không phải là chuyện viễn vông không thể thực hiện được.”

Sau khi tiếp tục phân tích thì dần dần phát hiện...

Quý hồn rất hiếm khi trong hoàn cảnh không có gợi ý sinh lộ nào mà đi giết chết các chủ hộ. Chỉ vào thời điểm các gợi ý về sinh lộ xuất hiện, nó mới triển khai giết chóc.

U Thủy thôn: Lúc ban đầu Lý Ân nhìn thấy mặt quý trong thùng nước của A Tú, chính là ám chỉ nữ quý đang ở bên cạnh A Tú. Đây là gợi ý của sinh lộ “Không được tiếp cận A Tú”

Quý ốc: nói rõ quý hồn đang ẩn thân ở trong nhà, tìm ra hóa thân của nó thì có thể ly khai, ám chỉ “Một khi tìm ra hóa thân của quý hồn, mặc dù có thể ly khai quý ốc nhưng đồng thời cũng sẽ lâm vào hiểm cảnh.”

Chơi trốn tìm: bản thân huyết tự đã có ám chỉ.

Ứng thẻ: sinh lộ vẫn không rõ lắm.

Ngân Nguyệt đảo: Ban đầu, lúc hồng y nữ quý không đồng tử chặn cửa ra vào nhà vệ sinh, tức là đã ột gợi ý về sinh lộ “quý hồn là vô hình”, sau đó liên tục dùng nhiều phương thức khác nhau để ám chỉ điều này. Rất rõ ràng, tất cả những phương thức mà nữ quý dùng để giết người đều rất rối rắm, nếu thật sự muốn giết sạch bọn họ, nó hoàn toàn có thể sớm hoàn thành.

Như vậy bây giờ thì thế nào?

Khẳng định nhà trọ cũng đang cho gợi ý về sinh lộ. Một trong những chi tiết... “Trục Vĩnh trấn”... “Thằng hề”....”Mặt trắng đầu lâu ma quái”... “Thị trấn không một bóng người”... “Hải cốt của Trương Tinh và Lương Băng”... “Mặt đất thối rữa”....

Mà ngoại trừ chi tiết cuối cùng là thể hiện rõ ràng ra ngoài, thì những chi tiết còn lại trước khi Triệu Ngọc San bị giết đều là những chi tiết hư hư thực thực.

Sau khi đi vào Trục Vĩnh trấn... Trên đường, Triệu Ngọc San lập tức phát hiện thằng hề.

Phát hiện... thằng hề?

Thằng hề!

Ngân Vũ gần như thốt ra tiếng.

Thì ra là như vậy!

Huyết tự sinh lộ của nhà trọ e là thứ này!

Thằng hề, giờ phút này vẫn đang ở đằng sau lưng không ngừng đuổi theo, nhưng mà Ngân Vũ không còn sợ hãi nữa rồi. Cô dừng bước, quay đầu lại đối mặt với thằng hề.

Thằng hề, từng bước một áp sát cô.

“Đừng hù dọa nữa.” Ngân Vũ lạnh lùng cười, nói:” Tao không sợ mày đâu.”

Lương Băng và Trương Tinh đã chạy được một đoạn, thấy Ngân Vũ không còn chạy theo, lập tức quay đầu lại quan sát, Ngân Vũ vậy mà ngang nhiên đứng thẳng ở nơi đó.

“Mày bắt quá chi là, tưởng tượng của tao mà thôi.”

Triệu Ngọc San nói bản thân nhìn thấy một thằng hề.

Mà Ngân Vũ cũng từ câu nói đó mới bắt đầu liên tưởng.

“Trương Tinh! Lương Băng!” Ngân Vũ bỗng nhiên hét lớn.” Các cậu nói cho tôi biết! Ở trước mắt các cậu, là thứ gì vậy?”

Tiếp theo, cô chỉ thẳng vào thằng hề chỉ còn cách cô khoảng năm mét!

“Cô... Cô điên hả?” Trương Tinh hét lớn.” Cô mà không chạy thì bọn tôi sẽ mặc kệ cô đó!”

Thằng hề từng bước một áp sát tới, hình dáng... Nhưng lại bắt đầu vặn vẹo theo những ý tưởng trong đầu Ngân Vũ. Gương mặt được tô vẽ vô cùng cổ quái, bắt đầu phình to ra, càng lúc càng buồn cười.

Quả nhiên không sai...

Sợ hãi chính là thứ “quỷ hồn” đáng sợ nhất trong cái Trục Vĩnh trần này.

Thằng hề, bất quá chỉ là một trong những quái vật sinh ra từ trong trí tưởng tượng của mình mà thôi.

“Nói cho tôi biết!” Ngân Vũ tiếp tục hét lớn.” Chuyện này liên quan đến sinh lộ!”

“Đương nhiên... Đương nhiên là một thằng hề! Gương mặt màu xanh lá, đeo cái mũi to màu đỏ, mặc một bộ quần áo màu sắc vô cùng sặc sỡ...”

Màu xanh lá?

Ngân Vũ nhìn về phía thằng hề... bất luận là lúc này hay bây giờ, trên mặt thằng hề này... cũng không có một chút màu xanh lá nào!

Nếu mà nói đến thằng hề, thì sẽ nghĩ ngay đến cái gì?

Một gương mặt bị tô vẽ đủ mọi màu sắc, đeo một cái mũi to màu đỏ, quần áo màu sắc sặc sỡ, đại đa số mọi người đều có liên tưởng ban đầu như thế về thằng hề.

Nhưng mà, gương mặt cụ thể, trong đầu mỗi người lại khác nhau đấy. Nếu càng cẩn thận miêu tả, thì sự khác nhau lại càng lớn.

Mà lúc này, hình dạng thằng hề kia lại tiếp tục biến hóa thêm một bước, thậm chí thân thể cũng bắt đầu phình to, giống như một quả bóng bóng đang được thổi phồng lên.

“Quả nhiên như vậy ah...”

Ngân Vũ rút cục cũng xác định, thằng hề này, thực tế không hề tồn tại. Mà là, sự “sợ hãi” trong tâm thức bọn họ sinh ra đấy.

Ác mộng.

“Chỗ này không phải là Trục Vĩnh trần.”

Lúc thức giấc, nhìn thấy Triệu Ngọc San đã ngủ gật. Cô ấy, đúng là vì quá mệt mỏi nên mới ngủ gật sao? Không, không phải.

Cô ấy chìm vào giấc ngủ là sự sắp đặt của nhà trọ đấy. E là cho dù cố gắng tập trung tinh thần tinh táo đến đâu, cũng sẽ ngủ đấy.

Sau đó thì... Đến tận lúc này vẫn chưa tỉnh lại.

Ngân Vũ nói với hai người ở sau lưng.” Chúng ta, đang ở trong giấc mộng. Chúng ta vẫn đang ngủ trong phòng khách sạn tại Trục Vĩnh trần. Chỗ này, là thế giới trong mộng.”

Trục Vĩnh trần không một bóng người... mặt trắng ma quái... mặt đất nứt vỡ... gương mặt vặn vẹo... toàn bộ đều là cảnh tượng trong mộng không hề tồn tại.

Có lẽ thằng hề chỉ là một người bình thường mà Triệu Ngọc San nhìn thấy, nhưng ở trong mộng cảnh lại biến thành ác quỷ đáng sợ.

Sinh lộ chính là, phát hiện ra đây thực tế chỉ là cảnh trong mộng mà thôi.

Nhưng mà, đoán chừng nếu ở trong mộng bị giết, thì ngoài đời thực cũng sẽ chết.

“Mộng?” Lương Băng vô cùng ngạc nhiên, trong mắt hấn lúc này thằng hề vẫn không ngừng áp sát tới chính mình.

Có giấc mộng chân thật đến vậy sao?

Cùng lúc đó, những vết nứt trên mặt đất đã ngừng lan tỏa, cái mùi tanh hôi kia cũng hoàn toàn biến mất.

“Quả nhiên, ý chí của mình có thể tác động đến cảnh trong mộng này.”

Nhưng mà, hầu hết giấc mộng, cũng có thể dựa vào ý chí mãnh liệt của người nằm mộng để tỉnh lại. Hầu hết mọi người lúc nằm mơ đều không ý thức

được là mình đang nằm mơ, lúc thức tỉnh rồi nhớ lại mới có thể nhận ra là mình đã nằm mơ.

Qua giây lát, Ngân Vũ lập tức cảm thấy thế giới xung quanh nhanh chóng sụp đổ, sau đó, cô mở hai mắt ra!

Giờ phút này cô đang nằm trong phòng khách sạn ở Trục Vĩnh trấn.

Nhìn qua bên cạnh, thì thấy, thì thể Triệu Ngọc San ngã dưới mặt đất, đầu lâu lổn lổn một bên.

Cô ấy đã bị “thăng hê” trong chính giấc mộng của mình giết chết.

Ác mộng kết thúc rồi.

Sở dĩ Ngân Vũ phát hiện đó là một giấc mộng, bởi vì cô phát hiện, hình dạng thăng hê kia, bất luận là gương mặt hay quần áo, đều hoàn toàn trùng khớp với hình tượng thăng hê mà cô liên tưởng trong đầu vào thời điểm lần đầu tiên nghe thấy Triệu Ngọc San đề cập đến thăng hê.

Không có khả năng trùng hợp như vậy!

Ngân Vũ đi ra khỏi phòng, bước vào hành lang, vừa vặn gặp phải Lương Băng đang cõng Trương Tinh trên lưng, y hét lớn:” Chúng ta đi thôi! Thời gian trong mộng trôi qua không bao lâu... vậy mà hôm nay đã là ngày 9 tháng 1 rồi!”

Thời gian trong mộng và thực tế sao lại chênh lệch lớn như vậy? Thật là khủng khiếp, nếu như tỉnh lại chậm một chút nữa, bốn mươi tám tiếng đồng hồ vừa hết, vậy là mọi thứ cũng xong rồi.

Nhất định phải trở về nhà trọ ngay lập tức!

Bầu trời bên ngoài đã hoàn toàn tối đen.

Chạy đến bên ngoài khách sạn, tiến vào trong xe, đem Trương Tinh đặt ở băng sau, Ngân Vũ nói với Lương Băng:” Tôi phụ trách lái xe, làm phiền Lương tiên sinh đánh thức Trương Tinh.”

Tiếp theo cô ngồi vào sau tay lái, lập tức khởi động động cơ, đạp mạnh chân ga.

Không bao lâu, xe đã rời khỏi Trục Vĩnh trấn, nhưng giờ phút này Trương tinh vẫn chưa tỉnh lại, sắc mặt y vô cùng thống khổ, tựa hồ vẫn còn vấp ở bên trong con ác mộng. Xem ra, nếu không tin mình đang ở trong mộng, thì không có cách nào tỉnh lại đây.

Có lẽ y đang bị thăng hê đuổi giết ở trong mộng a, bị một “thăng hê” không tồn tại đuổi..

Bầu trời, bỗng nhiên bắt đầu u ám, ánh trăng và những ngôi sao đều bị che khuất rồi.

Tiếp theo, những giọt mưa tí tách rơi xuống, rất nhanh, đã biến thành một cơn mưa to như trút nước!

“Đây là?” Ngân Vũ nhìn những hạt mưa không ngừng đập vào kính xe, trong nội tâm bắt đầu khẩn trương, không thể không thừa nhận, mưa càng lúc càng lớn, cộng thêm bầu trời càng lúc càng tối, con đường phía trước đã rất khó nhìn rõ rồi.

Lương Băng vẫn ở băng sau không ngừng hô hoán lay tỉnh Trương Tinh, thế nhưng hắn vẫn không tỉnh. Có lẽ, ngoại trừ tự bản thân nhận thức đây là một giấc mộng, thì không còn biện pháp nào có thể đánh thức Trương Tinh.

Nên làm sao bây giờ?

Mưa rơi càng lúc càng lớn, tim Ngân Vũ cũng càng đập càng nhanh.

Tiếp theo, chuyện đáng sợ đã xảy ra.

Bởi vì bầu trời càng lúc càng tối, khiến cho tầm nhìn phía trước không ngừng giảm xuống, xe đang chạy trên đường, đột nhiên cán qua một khối đá nhô lên khỏi mặt đất, chiếc xe đảo mạnh một cái, Ngân Vũ không thể khống chế tay lái, nhất thời khiến cho đầu xe đâm mạnh vào một gốc cây tùng! Bởi vì lý do khẩn cấp, nên cô cũng không thất dây an toàn, cả người đập mạnh vào kính thủy tinh trên cửa sổ xe, sau đó ngã về phía sau, bất tỉnh nhân sự!

Lương băng cũng bị va đập mạnh một cái, nhưng mà lại không bị thương quá nặng, nhìn thấy Ngân Vũ đã hôn mê, lập tức âm thầm than khổ.

Không còn cách nào, y đành mở cửa xe, đi ra phía trước, muốn lay tỉnh Ngân Vũ, nhưng mà, lay thế nào đi nữa, một chút phản ứng cô cũng không có.

“Này ê ê, không phải chứ? Kha tiểu thư hiện tại không lẽ đã...”

Ngân Vũ mất đi tri giác, cảm thấy tinh thần như bị ném vào một vực sâu không đáy, nháy mắt, vào thời điểm cô một lần nữa mở bừng hai mắt, thì phát hiện, mình rõ ràng đã quay lại thế giới ác mộng, lúc này cô đang ở trên con đường trong Trục Vĩnh trấn!

Mặt đất vẫn như trước không ngừng bốc lên mùi tanh hôi và nứt nẻ, còn mặt trăng đầu lâu ma quái ở trên bầu trời, thì càng lúc càng trở nên lớn hơn, thoát nhìn giống như đã rất sát mặt đất rồi.

Mặt trăng đầu lâu càng lúc càng lớn, lại không ngừng vận vẹo biến dạng, nhìn thật là khủng bố.

Ngân Vũ biết rõ, bản thân đã một lần nữa bước chân vào thế giới ác mộng! Cho dù đã rời khỏi Trục Vinh trấn, chuyện này cũng không có thay đổi.

Tôi muốn tỉnh lại... Tôi muốn tỉnh lại...

Nhưng mà, không có chút tác dụng nào.

Chắc nguyên nhân là do bị va đập hôn mê bất tỉnh a, loại tình huống này, sẽ không dễ dàng thức tỉnh trở lại. Mà một khi chết ở bên trong giấc mộng này, trong thực tế đồng dạng cũng sẽ chết, điểm này hoàn toàn không có gì để nghi ngờ!

Chính mình vẫn phải đối mặt với thằng hề trong con ác mộng này!

Bọn người Ngân Vũ ở trong mộng cảnh cảm thấy chỉ mới trôi qua một ngày, nhưng trong thực tế đã trôi qua mất mấy ngày. Từ siêu thị Hân Hân quay về nhà trọ, Ngân Dạ không ngừng gọi điện cho Ngân Vũ, thế nhưng gọi mãi vẫn không liên lạc được với Ngân Vũ. Y căn bản không thể kiên nhẫn nữa, rõ ràng một mình chạy đến Trục Vinh trấn! Nhưng mà, không ngờ con đường núi dẫn đến trấn Trục Vinh kia, lại đột nhiên bị sạt lở do lũ lụt, cho đến tận hôm nay, mới vừa vận dọn dẹp thông thoáng, có thể cho xe đi qua.

Kha Ngân Dạ chờ đợi thời khắc này đến mòn con mắt, sau khi thông xe y lập tức chạy thẳng đến Trục Vinh trấn, đồng thời bấm di động gọi Ngân Vũ.

Nhưng mà, vẫn không có người nhận điện thoại.

Mưa to không ngừng trút xuống, khiến Kha Ngân Dạ càng lúc càng lo lắng.

Dốc ra hết tất cả sức lực liều mạng đạp mạnh chân ga, trong lòng Ngân Dạ như có lửa đốt lao nhanh về phía trước, không ngừng cầu nguyện Ngân Vũ được bình an. Y một mực hy vọng, thông qua những kinh nghiệm huyết tự chi thị của mình có thể tìm ra sinh lộ, sau đó thì giúp cho Ngân Vũ thoát mái mà vượt qua huyết tự lần này.

Chỉ cần là vì Ngân Vũ, cái gì y cũng có thể làm, cái gì cũng có thể hy sinh.

Ngân Vũ dần dần phát hiện.

Đường đi càng lúc càng hẹp lại, mà nhà cửa hai bên, càng lúc càng áp lại gần mình... loại cảm giác này thật sự không thoải mái, nhất là khi nhìn thấy những khuôn mặt vận vẹo trên vách những tòa nhà đó.

Con ác mộng này phải làm thế nào mới có thể tỉnh lại đây? Đợi đến lúc bản thân mình tự thức tỉnh? Nếu như vậy, làm sao mà đối phó với thằng hề? Không, có khi mộng cảnh sẽ càng lúc càng khủng bố và quý dị hơn nữa không chừng?

Bất luận thế nào, đây nhất định là một con ác mộng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một ngã tư đường.

Cái ngã tư này xuất hiện, khiến Ngân Vũ cảm thấy vô cùng quý dị.

Cô từ từ... từ từ... Đi đến trung tâm ngã tư đường này, vào giờ khắc này, mặt trăng đầu lâu khổng lồ kia, đã lớn đến mức khó tin vô cùng, phảng phất, đã che kín 100m vuông bầu trời địa phương này.

Ngân Vũ đứng ở trung tâm ngã tư đường, cảm giác bốn phía đều có một luồng sát khí lạnh lẽo đánh ập tới.

Không cách nào kháng cự, không cách nào tránh né!

Nhưng mà đúng lúc này, sự kiện khiến cho Ngân Vũ cảm thấy còn kinh khủng hơn nữa đã xảy ra.

Bốn phía ngã tư đường... Toàn bộ đều xuất hiện một bóng đen.

Dưới ánh trăng ma quái, những bóng đen đó nhanh chóng được soi rõ.

Tất cả những bóng đen... Toàn bộ đều là... Thằng hề với tư thế bước đi vô cùng cổ quái!

Tránh cũng không thể tránh! Bất luận là hướng nào, đều có sự xuất hiện của thằng hề!

Ngân Vũ cảm thấy tuyệt vọng.

Tỉnh lại... tỉnh lại ah!

Cô dứt khoát quỳ xuống mặt đất, dùng đầu đập mạnh xuống đường, nhưng mà... cho dù cô đập đầu mạnh đến đổ máu, nhưng vẫn không thể tỉnh lại, cảm giác đau nhức, cũng rất chân thật!



Ngân Vũ lần nữa ngẩng đầu lên, chỉ thấy...

Thằng hề ở bốn hướng, khoảng cách với cô lúc này, còn lại chưa tới 10m!

Cùng thời gian đó, ở thế giới thực, Lương Băng điều khiển xe, đang lao đi trong cơn mưa lớn như trút nước.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, y vội vàng lắp tai nghe, hỏi: "Ai?"

"Là tôi... Kha Ngân Dạ! Lương Băng, Ngân Vũ có ổn không?"

"Tạm thời... vẫn ổn..."

"Bây giờ tôi đang ở đường núi phía đông trấn Trục Vĩnh..."

"Cái gì... Sao cậu tới chỗ này? Cậu không sợ chết hả?"

"Tóm lại nói cho tôi biết vị trí hiện tại của cậu!"

Trong cơn ác mộng, thân ảnh chết chóc của thằng hề, cũng đang trên đường áp sát Ngân Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.6 - Chương 13: Mười mét

Thị trấn Trục Vĩnh ma quái.

Mặt trăng khô lâu không lồ bao phủ toàn bộ thị trấn nhỏ, còn mặt đất thì liên tục trôi lên, phần đất trôi lên đó, không ngừng biến thành những gương mặt người thối rữa. Mỗi một tòa kiến trúc, đều xuất hiện lúc nhá lúc nhúc hài cốt và u linh.

Địa ngục, cảnh tượng chắc cũng không thể hơn thế này.

Trung tâm ngã tư đường, Ngân Vũ đang đối mặt với bốn tên hề ở bốn hướng!

Chạy... Căn bản là không thể, bất luận là hướng nào, mình cũng sẽ...

Đây là mộng... Là giấc mộng của chính mình! Ngân Vũ không ngừng nhắc nhở mình điểm này, sau đó thì tưởng tượng, trên con đường căn bản không có thằng hề nào.

Thế nhưng mà, bất luận tưởng tượng thế nào, thì bốn tên hề kia vẫn như trước không ngừng áp sát!

Mặt trăng ma quái khổng lồ không ngừng phát tán ra ánh hào quang cổ quái, chung quanh bị phản chiếu thứ ánh sáng này càng trở nên quái dị. Lúc này Ngân Vũ đã bắt đầu run sợ rồi.

Làm sao bây giờ?

Nên làm cái gì bây giờ?

Lực chi phối hoặc có thể nói là ma lực của giấc mơ này hình như đã tăng lên rất nhiều!

Cùng thời gian đó, tại thế giới thực.

Mưa vẫn liên tục trút xuống, ở trên một đoạn đường cao tốc, Ngân Dạ rốt cục gặp được Lương Băng.

Giờ này trên đường cao tốc rất ít xe, chỉ có đơn độc hai chiếc xe đang đầu đối diện nhau bên đường, Ngân Dạ cầm dù xuống xe, đi về phía xe của Lương Băng.

Lương Băng mở cửa xe, nói: "Kha tiên sinh... Hiện tại Trương Tinh đang hôn mê, muội muội của cậu bị thương ở đầu... Tình trạng cũng giống như tôi đã nói cho cậu nghe qua điện thoại, bây giờ cô ấy đang ở trong thế giới ác mộng, nếu trong thế giới ác mộng mà cô ấy bị giết, thì trong hiện thực cũng sẽ chết!"

Ngân Dạ mở cửa xe, dìu Ngân Vũ đi ra ngoài, nói với Lương Băng: "Tôi biết rồi... Lương tiên sinh cậu đi trước đi. Để tôi chờ Ngân Vũ về nhà trọ!"

Bất luận là trong mộng gặp quỷ hồn hay là thứ gì đi nữa... Chỉ cần có thể đưa Ngân Vũ trở về nhà trọ, như vậy là có thể bảo toàn tánh mạng của cô ấy!

Lương Băng hơi sững sốt một chút, nhưng cũng không nói thêm cái gì, trở vào bên trong xe, lái xe đi mất.

Đặt Ngân Vũ ngồi vào ghế lái phụ, sau khi giúp cô thắt chặt dây an toàn, Ngân Dạ nhìn cái trán bị thương của Ngân Vũ, trong lòng đau xót một hồi. Sau đó thắt dây an toàn, khởi động động cơ...

Ngay thời điểm một tên hề chuẩn bị ập tới trước mặt Ngân Vũ, đột nhiên, từ sau thắng hề có một người đang chạy tới, kết quả thân thể người này đụng mạnh vào người thắng hề!

Đó chính là Trương Tinh!

Vì chạy trốn sự đuổi giết của thắng hề mà y không ngừng chạy, rốt cục một mực vừa chạy vừa ngoái nhìn đằng sau, nên không chú ý phía trước, rõ ràng cứ thế đâm mạnh vào người một thắng hề!

Cơ hội tốt!

Ngân Vũ không hề do dự, lập tức dậm chân nhảy lên, phóng theo hướng này mà nhanh chóng chạy đi!

Về phần Trương Tinh? Y không tin đó là giấc mộng, gọi thế nào cũng không muốn tỉnh lại, mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, tình huống hiện tại, không còn khả năng cứu y rồi.

Ngân Vũ tuy thiện lương, nhưng không phải loại người cô hủ. Tự biết, không thể làm được loại người như bác sĩ Đường Lan Huyền có tinh thần quên mình vì người khác.

Cho dù là trong mộng cảnh, nhưng Ngân Vũ phát hiện thể chất của mình so với lúc ở thế giới thực cũng không sai biệt lắm, tuy đã chạy một đoạn đường khá dài, nhưng thể lực cũng không tiêu hao bao nhiêu.

Nhưng mà, càng chạy, con đường phía trước càng hẹp lại, đồng thời Ngân Vũ cũng nghe thấy, tiếng bước chân truy đuổi dồn dập phía sau lưng! Còn kèm theo, một mùi huyết tinh nồng nặc!

Tiếp theo, dưới mặt đất có một cái bóng lướt nhanh qua, ngay lập tức, một thứ tròn tròn từ trên trời rơi xuống mặt đất!

Đó là... Cái đầu của Trương Tinh!

Lương Băng ở trong xe bị một lượng lớn máu tươi bắn lên người, y sợ tới mức ngay lập tức thắng gấp xe, quay đầu nhìn lại... Trương Tinh ở băng ghế sau đã là đầu thân hai ngã phân ly!

Tức khắc y cảm thấy hoảng sợ... May là tỉnh lại kịp thời, nếu không ---

Cái thắng hề này, làm y nhớ tới bộ phim kinh dị << A Nightmare on Elm Street >> với nhân vật chính khủng bố vô cùng nổi tiếng, Freddy Krueger! Freddy Krueger chính là một kẻ có thể liên tục khiến người ta rơi vào ác mộng, hơn nữa còn có thể giết người ở trong mộng với đủ mọi cách thức khủng bố và quỷ quái.

Còn phương pháp duy nhất để đối phó với Freddy Krueger, chính là không được ngủ. Cách này nói ra cũng không khác gì chưa nói mà! Con người không thể nào sống mà không cần ngủ ah.

Cùng lúc đó, trong con ác mộng khủng bố, Ngân Vũ chạy trốn tới trước một tòa nhà.

Tòa nhà cao tầng tan hoang này có khoảng mười tầng, ở cuối con đường hẹp này, ngoại trừ tiến vào đó thì không còn cách nào khác. Tiếng bước chân truy đuổi sau lưng đang không ngừng vọng tới!

Ngân Vũ cắn răng, xông vào tòa nhà cao tầng đó!

Bên trong tòa cao ốc này, cũng khiến cho người ta sợ hãi giống như tình cảnh ở bên ngoài. Trên vách tường không ngừng trôi lên những gương mặt người, mặt đất thì bốc lên mùi hôi thối nồng nặc, sàn nhà và cầu thang thì liên tục nứt nẻ, còn chảy ra máu tươi.

Nếu còn không có cách thoát khỏi con ác mộng này, kết quả của mình cũng sẽ tương tự như bọn người Triệu Ngọc San và Chương Tam!

Mà hiện tại chính mình chỉ có thể không ngừng chạy lên phía trên để trốn, hy vọng có thể cầm cự đến khi trở về được nhà trọ!

Không có biện pháp nào khác rồi!

Những bức tường âm trầm, càng đi lên cao, mùi tanh hôi cũng càng lúc càng nồng đậm. Mà tiếng bước chân truy đuổi bên dưới lại càng lúc càng gần, hơn nữa hình như còn càng lúc càng dồn dập.

Mưa rơi càng lúc càng lớn, còn Kha Ngân Dạ lúc này trong lòng như có lửa đốt. Từ miệng Lương Băng y đã biết rõ về chuyện ác mộng, Ngân Vũ hiện

tại đang ở trong mộng cảnh, có khi nào đang bị thằng hề kia đuổi giết hay không?

Không ngừng đập vào chân ga, Ngân Dạ liên tục gia tăng tốc độ, y đã liều mạng rồi... Bất luận thế nào cũng phải kịp thời đưa Ngân Vũ về đến nhà trọ!

Đáng tiếc chính là Ngân Dạ đã thử qua không biết bao nhiêu cách vẫn không lay tỉnh được Ngân Vũ, đoán chừng cú va chạm đã làm tổn thương chỗ nào đó ở đại não, khiến cho lúc này tạm thời không cách nào tỉnh lại. E là trở về nhà trọ, chính là phương pháp duy nhất rồi.

Ngân Vũ rốt cục chạy trốn tới tầng cao nhất.

Cô chạy dọc theo hành lang tầng cao nhất không ngừng lẩn trốn, hành lang này có rất nhiều ngã rẽ và cô cứ chọn đại một ngã rẽ bất kỳ để chạy vào, đúng lúc này... Âm thanh truy đuổi sau lưng đã truyền đến.

Cái thằng hề này đúng là bám dai như đĩa!

Ngân Vũ bắt đầu suy tính, khả năng đối kháng trực diện với thằng hề.

Nhà trọ thông thường đều giới hạn năng lực hành động của quý hồn, tùy theo độ khó của huyết tự. Nhưng mà, thằng hề trong mộng cảnh đến tột cùng là có những năng lực gì đây? Lại nói tiếp, thằng hề chẳng qua chỉ là kết quả tưởng tượng của chính mình, có khả năng cách nghĩ trong tiềm thức của mình về thằng hề sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn tới năng lực hành động của thằng hề kia.

Chạy đến một căn phòng ở cuối hành lang, Ngân Vũ xoay nắm cửa lách người vào trong rồi nhẹ nhàng khép chặt cửa ra vào.

Gian phòng này, vậy mà rất rộng rãi, nhưng đồ đạc lại rất ít, ở chính giữa có một cái giường lớn.

Thời gian ở trong mộng và ngoài đời thực là hoàn toàn khác nhau đấy. Thời gian ngoài đời thực so với trong mộng có lẽ trôi qua nhanh hơn rất nhiều. Thời điểm Ngân Vũ tiến vào bên trong căn phòng kia, Ngân Dạ đã lái xe vào đến nội thành thành phố K rồi.

Bởi vì lý do trời mưa, giao thông vô cùng hỗn loạn, Ngân Dạ lòng nóng như lửa đốt. Nhưng mà cơn mưa chết tiệt này thủy chung vẫn không chịu ngừng.

Dựa theo tốc độ này, có quý mới biết là lúc nào mới về đến nhà trọ!

Y lo lắng không thôi, cắn răng, quyết định bỏ xe! Y cõng Ngân Vũ đang hôn mê lên, mở cửa xe, chạy về hướng cổng chính trạm xe điện ngầm gần đó!

Trước đây, các chủ hộ đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng các tuyến đường giao thông xung quanh khu cư xá mà nhà trọ tọa lạc, tổng kết ra được những con đường ngắn nhất từ các phương hướng quay về nhà trọ, nhưng mà vấn đề giao thông ùn tắc này, cho đến hai năm trước khi trạm tàu điện ngầm ở gần đó khánh thành thì mới có phương pháp giải quyết.

Kha Ngân Dạ liên tục chen lấn xô đẩy những người chắn đường, không hề bận tâm đến tiếng quát mắng của bọn họ, cứ thế mà chạy vào trong đường hầm dẫn xuống trạm tàu điện ngầm! Cơ hồ là nhảy một lần bốn bậc thang một lúc!

Thời điểm đã lên được tàu điện ngầm, Ngân Dạ rõ ràng cảm giác được, Ngân Vũ trên lưng mình không ngừng run rẩy.

Nhất định trong mộng đã gặp phải chuyện gì rồi à?

“Ngân Vũ, đừng sợ, đừng sợ. Cầm cự đến lúc về nhà trọ, về đến nhà trọ, sẽ không có chuyện gì nữa rồi!”

Ngân Vũ lúc này đã nghe được, thanh âm một cánh cửa ở bên ngoài đã bị đập bung ra, tiếp theo là rất nhiều đồ vật nặng nề rơi xuống mặt đất. Trùng trùng điệp điệp những tiếng bước chân không ngừng chạy đi chạy lại trên hành lang đập bung từng cái cửa phòng, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì nó cũng sẽ tìm được tới đây.

Ngân Vũ càng lúc càng cảm thấy sợ hãi.

Trên tàu điện ngầm, Ngân Dạ được một người tốt bụng nhường cho chỗ ngồi, vì vậy y đặt Ngân Vũ ngồi xuống, nói vào tai cô:” Yên tâm đi, Ngân Vũ, không có chuyện gì đâu, em nhất định sẽ tỉnh lại đây.”

“Tiểu tử, cô nhóc này không sao chứ?” Một ông lão râu bạc bên cạnh hỏi:” Tôi thấy nó bị thương không nhẹ ah.”

“Không có gì đáng ngại,” Ngân Dạ miễn cưỡng cười cười, tiếp tục thì thầm nói chuyện bên tai Ngân Dạ, hy vọng giảm nhẹ cơn ác mộng của cô. Nhưng mà có hiệu quả hay không, Ngân Dạ cũng không dám chắc.

Sau khi tàu điện ngầm dừng lại, y lập tức cõng Ngân Vũ lên, xông thẳng về phía trước lao ra khỏi tàu điện ngầm, ngay lúc sắp ra đến cửa kiểm soát, bởi vì quá hấp tấp, rõ ràng đã vấp ngã một phát, thiếu chút nữa tấm thẻ giao thông điện tử cầm trên tay đã rơi mất.

Y lập tức đứng lên, tiếp tục cõng Ngân Vũ trên lưng, ra khỏi cổng kiểm soát, không ngừng chạy lên trên.

Sau khi lao ra khỏi cổng chính ga tàu điện ngầm, lúc này Ngân Dạ cách khu cư xá của nhà trọ, chỉ còn ba bốn con đường nữa thôi, y không ngừng gia tăng tốc độ, chạy băng băng trong cơn mưa to như trút nước, bởi vì trên lưng còn cõng Ngân Vũ nên cũng không có cách nào bung dù, cả người sớm đã ướt đẫm. Mặt đất lại vô cùng trơn ướt, bản thân y lại chạy nhanh như vậy, cho nên đã ngã xuống không biết bao nhiêu lần.

Thời điểm hiện tại... Y rõ ràng cảm giác được, Ngân Vũ càng lúc càng run rẩy kịch liệt.

“Ngân Vũ... Em phải cố gắng cầm cự thêm một lát...” Ngân Dạ lại một lần nữa từ trong vũng nước mà vùng đứng lên, cõng Ngân Vũ trên lưng, tiếp tục chạy qua một con phố...

Thằng hề rút cục đã đến trước cửa ra vào của căn phòng bên cạnh.

Cửa phòng bị những cú đập liên tục hất văng ra, Ngân Vũ lập tức sợ tới hồn phi phách tán. Giờ phút này cô đang cuộn mình nằm bên dưới gầm chiếc giường lớn đặt bên trong căn phòng sát vách...

“Đừng qua đây... Đừng qua đây...”

Ngân Vũ giờ phút này bất chấp mọi phương thức ngay cả dùng móng tay tự làm mình bị thương, hoặc là đập đầu xuống đất, để xem có thể tỉnh lại hay không, nhưng mà, tất cả đều thất bại.

Sau đó...

Tiếng bước chân, đi tới trước cửa căn phòng này!

Ngân Dạ rút cục đã chạy tới công cư xá!

Trong nháy mắt y xông vào, thì nhìn thấy ngay xe Lương Băng đã đậu trong khu cư xá. Nhưng mà y cũng không có thời gian quan tâm đến chuyện đó, không ngừng gia tăng tốc độ chạy nước rút.

Mưa, mồ hôi, bùn nhão nhóp nháp khắp thân thể, liên tục chạy nhanh khiến thể lực tiêu hao rất lớn, nhưng mà Ngân Dạ vẫn không dám chạy chậm lại chút nào, cho dù lúc này y cảm thấy lực phù ngũ tạng đã bị chấn động đến mức muốn bắn ra khỏi nội thể, nhưng y vẫn như trước không ngừng gia tăng tốc độ!

Rút cục cũng xông vào con hẻm nhỏ kia, cùng thời điểm đó, trong mộng cảnh thằng hề cũng đã vào bên trong phòng!

Ngân Vũ nằm ở dưới gầm giường, càng lúc càng lạnh run, trong thế giới thực, Ngân Dạ cũng cảm nhận được rất rõ ràng.

Cái giường kia nằm ở giữa căn phòng rất dễ làm người khác chú ý. Ngân Vũ rõ ràng nhìn thấy, đôi giày màu đen kia, từng bước từng bước hướng về phía mình đi tới...

Không... Không...

“Đến rồi!”

Đi ra khỏi con “hẻm cụt” đó, Kha Ngân Dạ lại một lần nữa chạy nước rút, lao nhanh về phía nhà trọ ở trước mắt.

30m... 20m... 15m... 10m...

Nhưng mà khoảng cách giữa thằng hề và Ngân Dạ thì ngắn hơn nhiều! Trong mộng cảnh, mọi chuyện tiến triển cũng vô cùng nhanh chóng!

Một con dao găm bén nhọn đâm xuyên qua chiếc giường, mạnh mẽ cắm vào bờ vai Ngân Vũ! Giờ phút này trong thế giới thực, bờ vai Ngân Vũ cũng lập tức phun ra máu tươi!

Thời điểm cách nhà trọ còn chưa đến 10m, nguyên cả cái giường đã bị thằng hề lật tung lên rồi!

Mộng, và thực, thời gian trôi qua là không đồng nhất.

Nhưng thời gian chạy hết 10m, cũng đủ để thằng hề giết chết Ngân Vũ rồi!

“Không!”

Ngay thời khắc nhìn thấy Ngân Vũ bắn ra máu tươi, Ngân Dạ đồng thời cảm thấy toàn thân đông cứng lại.

Dao găm bén nhọn trong tay thằng hề, lập tức lướt về phía cái cổ của Ngân Vũ, chỉ cần qua tiếp một giây, đầu của cô, không mọc cánh cũng sẽ bay lên trần nhà.

Trong khoảnh khắc này, chính bản thân Ngân Vũ cũng cho rằng mình chết chắc rồi.

Nhưng, nhưng vào lúc này, dao găm lại không chém tới.

Tập trung nhìn kỹ, Ngân Vũ tức khắc mui vùng phát điên, cô nhìn thấy một thân hình cường tráng, một nam tử có khuôn mặt cực kỳ anh tuấn, đang bắt lấy cánh tay cầm dao của thằng hề.

“A... A Thần.”

Nam từ kia, là A Thần!

Lập tức, A Thần nổi giận gầm lên một tiếng, nắm lấy thân thể thẳng hể kia, liều mạng chạy khỏi căn phòng này.

A Thần.

Đúng vậy, A Thần đã chết từ lâu rồi, nhưng mà, đây là trong giấc mộng của mình ah.

Cũng chính vào thời khắc nháy mắt đó, Ngân Dạ, công Ngân Vũ trên lưng, rốt cục xông qua cổng ra vào nhà trọ!

Gần như là ngay lập tức sau khi xông vào, tất cả cảnh tượng ác mộng trước mắt Ngân Vũ, lập tức biến mất không còn bóng dáng, cũng ngay lập tức, ý thức không ngừng hồi phục càng lúc càng rõ ràng. Trong hiện thực, vết thương trên trán và vai của cô, nhanh chóng khép lại, chính là giống như chưa từng bị thương qua vậy.

Ngân Vũ, chậm rãi mở mắt.

Ác mộng, rốt cục đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.6 - Chương 14: Bối vì em đây

Năm 1987, một ngày đông giá rét trung tuần tháng 12.

Trận tuyết lớn hiếm gặp đổ xuống thành phố K, chỉ trong thời gian vài ngày ngắn ngủi đã biến cả thành phố thành một thế giới lấp lánh ánh bạc. Không khí vui vẻ đón chào lễ Giáng sinh tràn ngập khắp nơi từ đường lớn đến các ngõ nhỏ, mọi người đều nói trận tuyết này rơi thật đúng lúc bởi vì nó chính là “điềm no đủ”. (ở TQ có một câu thành ngữ là 瑞雪兆丰年: tuyết tuyết triệu phong niên – nhiều tuyết điềm no đủ; ở đây tác giả chỉ dùng 3 chữ “triệu phong niên” – st)

Đêm trước lễ Giáng sinh, ngày 24 tháng 12.

Tổng Tuyết Ngưng đang ở trong nhà đan một chiếc áo len, bên cạnh cô, trước nôi em bé, là trọng phụ đang đùa giỡn với đứa con trai mới sinh.

Tuy bên ngoài gió lạnh gào thét, trên mái hiên cũng đóng đầy băng tuyết, nhưng trong phòng lại vô cùng ấm áp.

Bỗng nhiên, Tổng Tuyết Ngưng ngẩng đầu, nói với trọng phụ:” Cảnh Thần, Du Linh không đến dự tiệc đầy tháng con chúng ta, chuyện này rất kỳ lạ nha, anh có nhớ đưa thiệp cho bọn họ không đó?”

Văn Du Linh, là bạn tốt hơn hai mươi năm của Tổng Tuyết Ngưng, sau khi tốt nghiệp Đại Học, bọn họ lần lượt kết hôn, cũng giúp nhau trong hôn lễ của đôi phương. Sau khi kết hôn, hai gia đình vẫn thường xuyên qua lại, quan hệ vô cùng gần gũi. Tổng Tuyết Ngưng và Văn Du Linh, vậy mà có thai cùng năm, hai người vô cùng sung sướng. Sau đó, hai đứa bé sinh ra cách nhau ba ngày. Sinh ra trước, là nhi tử của Tổng Tuyết Ngưng, kể đó, Văn Du Linh cũng sinh hạ một bé gái.

Trọng phụ của Tổng Tuyết Ngưng là Cảnh Thần ngẩng đầu, nói:” Gởi rồi mà, chắc bọn họ có chuyện gì đó, hướng chi bọn họ còn phải chuẩn bị tiệc đầy tháng cho con của mình nữa...”

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên. Tổng Tuyết Ngưng lập tức thả chiếc áo đang đan dở xuống, hai ba bước vội vàng chạy ra mở cửa. Vừa mới mở cửa, đã thấy người đứng đó đúng là Văn Du Linh!

Tổng Tuyết Ngưng lúc đó nhìn thấy, Văn Du Linh toàn thân co rúm ôm chặt đứa con gái mới sinh ở trong lòng, mặt mũi thấm đầy nước mắt, nói:” Tuyết Ngưng... tớ, tớ chỉ còn trông cậy vào cậu thôi...”

“Chuyện gì, chuyện gì vậy, mau vào nhà!” Tổng Tuyết Ngưng lập tức kéo Văn Du Linh vào nhà, đóng cửa lại, nói:” Cậu bị làm sao? Toàn thân sao lại run rẩy như vậy? Con bé bị gì à?”

Sau khi tiến vào phòng khách, Cảnh Thần cũng vừa ra, thấy là Văn Du Linh, nên mừng rỡ nói:” Du Linh chịu tới rồi à, Tuyết Ngưng cứ nhắc em suốt này.”

Bỗng nhiên, Văn Du Linh ôm lấy con gái, bắt chọt quỳ xuống!

Hành động này khiến cho vợ chồng Cảnh Thần và Tuyết Ngưng hết sức kinh hoàng!

“Du Linh, cậu, cậu làm gì vậy hả...”

“Cầu xin cậu!” Văn Du Linh tuôn trào nước mắt, nói: “Cầu xin cậu... cầu xin cậu nhận nuôi con gái của tớ! Hai vợ chồng tớ, hiện tại căn bản không có cách nào chăm sóc cho nó được! Xin lỗi cậu, Tuyết Ngưng, tớ biết yêu cầu này rất quá đáng, nhưng mà tớ thật sự hết cách rồi. Hai vợ chồng tớ đều không có thân nhân, nghĩ tới nghĩ lui, trừ cậu ra, tớ thật sự không biết phải phó thác chuyện này cho ai nữa cả! Cầu xin cậu, chỉ cần cậu chăm sóc nó, kiếp sau tớ sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cậu!”

Tuyết Ngưng bị sốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Còn Cảnh Thần thì vội vàng đỡ cô ấy đứng dậy, nói: “Du Linh em nói đùa gì vậy! Rốt cuộc vợ chồng em đã xảy ra chuyện gì? Có người gây khó dễ bọn em hả? Hay là...”

“Em không biết nói thế nào... Chuyện xảy ra với em, ngay cả bản thân em cũng không thể giải thích... nhưng cho dù là Tuyết Ngưng, nhất định cũng sẽ không tin những lời mà em nói đâu. Hai vợ chồng em, đã tiến vào một nhà trọ không nên vào... Sau đó chúng em không còn cách nào rời khỏi đó nữa. Thôi, có nói anh cũng không hiểu. May là đứa nhỏ này còn ở bên ngoài, cho nên em phải đem nó gửi gắm cho người khác. Em cũng không biết hai vợ chồng em còn sống được bao lâu, nếu như bọn em có thể sống sót được mười lần, có lẽ tương lai sẽ có cơ hội quay lại đón nó đi, nhưng mà... ít nhất lúc này, Tuyết Ngưng, xin cậu chăm sóc tốt cho nó!

“Nhà trọ”? Là ý gì vậy?

Cô nhất thời nghi ngờ tính thần của Du Linh có vấn đề. Bình thường cô ấy là người có suy nghĩ rất mạch lạc và rõ ràng, bây giờ sao lại ăn nói lộn xộn thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Tớ van hai người! Nhờ hai người chiếu cố nó! Tớ, đến tên cũng chưa kịp đặt cho con gái của mình, đành phải phó thác cho hai người rồi! Nếu như tớ, còn sống ly khai nơi đó, nhất định sẽ quay trở lại đón nó đi. Nếu hai vợ chồng tớ đều chết hết... xin, xin hai người nuôi nấng nó trưởng thành... van xin hai người!”

Nói đến đây, cô ấy liên tục đập mạnh đầu xuống nền đất, nước mắt tuôn như mưa!

“Đứng lên, Du Linh... Cậu... Cậu đừng làm vậy mà.” Tuyết Ngưng vội vàng kéo Du Linh đứng lên, thế nhưng mà kéo thế nào cô ấy cũng không chịu đứng dậy, chỉ liên tục đập đầu.

Tuy là bạn bè vô cùng thân thiết, nhưng mà đem con gái ruột thịt của mình phó thác cho cô nuôi nấng đến trưởng thành, mà một cái lý do cũng không nói, Tuyết Ngưng nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Đúng lúc này, Du Linh đem đứa con gái đang ôm trong lòng đưa cho Tuyết Ngưng, nói: “Xin cậu Tuyết Ngưng... xin cậu chiếu cố nó! Cứ xem như vì giao tình hai mươi năm của chúng ta đi... Cũng đừng nói tớ là mẹ ruột của nó, cậu cứ để nó xem cậu là mẹ ruột đi... Tớ, tớ phải đi rồi. Tuyết Ngưng, đại đại đại đức của cậu, vĩnh viễn, vĩnh viễn tớ không bao giờ quên đâu!”

Tiếp theo, cô ấy bất chấp sự ngăn trở của Tuyết Ngưng, chạy ra khỏi cửa!

Cảnh Thần và Tuyết Ngưng cùng đuổi theo, nhưng mà đã không còn thấy Văn Du Linh nữa rồi.

Đến nước này, Tuyết Ngưng chỉ đành phải đặt đứa con gái bé bỏng vừa mới tròn tháng của Văn Du Linh, vào cùng một chỗ với con của mình. Hai đứa nhỏ này rất hợp nhau, ngủ cùng một cái nôi, vậy mà lại không có gây khúc ờn ào, chỉ tròn mắt nhìn nhau, bộ dáng hình như là rất ngạc nhiên.

Sau đó, vợ chồng Cảnh Thần đi tìm Văn Du Linh, mới phát hiện vợ chồng cô ấy sớm đã bán nhà, rốt cuộc không còn cách nào liên lạc với cô ấy nữa.

Sau đó mấy tháng, vợ chồng hai người đã hoàn toàn khẳng định, tạm thời không thể tìm thấy vợ chồng bọn họ. Tuy đã báo cảnh sát, nhưng thủy chung vẫn không có tin tức gì.

Chẳng lẽ thật sự đã gặp bất trắc?

“Chúng ta nên làm gì đây?” Cảnh Thần nhìn hai đứa bé ngủ say ở trong nôi, nói: “Chẳng lẽ thật sự phải giúp Du Linh nuôi đứa bé này đến lớn?”

“Còn biết làm sao nữa?” Tuyết Ngưng thờ dãi nói: “Dù sao con bé cũng là con của Du Linh, cho dù gửi vào cô nhi viện em cũng không an tâm ah. Thôi, coi như chúng ta có thêm đứa con gái vậy, có lẽ qua vài năm Du Linh sẽ tới đón con bé về.”

“Em nha... anh biết ngay em sẽ nói như vậy. Thôi, mấy hôm nữa anh sẽ đi làm hộ khẩu cho con bé. Mà này... nên đặt tên cho nó trước a.”

“Ừ... đúng rồi ha. Nếu là nguyện vọng của Du Linh, chúng ta cứ xem đứa bé này là con gái ruột mà nuôi dưỡng vậy, cũng không cần nói gì với người ngoài, cứ nói với bọn họ là song thai là được rồi. Đúng rồi, cứ nói là song thai khác trứng, em nghe nói song thai thì dung mạo cũng không nhất định phải giống nhau đâu. Về phần tên của nó thì...”

Nhìn bé gái vô cùng đáng yêu, Tuyết Ngưng cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: “Vậy gọi là... Ngân Vũ đi. Kha Ngân Vũ, cái tên này anh thấy sao? Cũng giống như Ngân Dạ của chúng ta, đều lót chữ Ngân, Vũ là lông vũ.”

Kha Cảnh Thần đứng bên cạnh, nhắm mắt lần cái tên này, nói:” Ngần Vũ, ừm, cái tên này rất đẹp, vậy cứ đặt cái tên này đi a.”

Ngần Vũ đến, đối với Kha gia mà nói quả thực giống như được ông trời ban phước lành vậy.

Nuôi dưỡng con gái của bằng hữu, Kha Cảnh Thần không phải là không có bản khoán. Nhưng mà, y hiểu rõ tính cách của thê tử mình, cô ấy là một người rất xem trọng tình nghĩa bạn bè, cũng chính vì sự thâm tình này của vợ, mới thực sự thuyết phục y.

Huống chi, Ngần Dạ vừa mới sinh ra, nên y có thể hiểu được tình cảm của người làm cha làm mẹ. Mà thê tử, lại là bạn thân với Du Linh, nên y đối với Ngần Vũ cũng xem như là con mình.

Mà đứa nhỏ này cũng vô cùng hợp ý với Ngần Dạ, bọn nó thật sự xem nhau là anh em song sinh. Tuy rất nhiều người thân biết rõ chuyện này, nhưng vẫn để trong lòng không nói ra.

Ngần Vũ là một đứa nhỏ vô cùng hiểu chuyện và biết nghe lời, cũng vô cùng thông minh, lúc còn nhỏ nó và Ngần Dạ đều được khen là “thần đồng”, lúc đó không ít người thực sự tin rằng bọn nó thực sự là anh em song sinh đấy. Ngần Dạ và Ngần Vũ rất thân thiết với nhau, tuy sở thích hai đứa bất đồng, tính cách cũng khác xa nhau, nhưng đều rất thích nghiên cứu khám phá, hơn nữa cũng rất siêng năng học tập. Những đứa trẻ cùng tuổi đều thích xem truyện tranh, truyện cổ tích, nhưng bọn chúng lại rất ít đụng đến, trên giá sách phần lớn là sách báo khoa học phổ thông, hơn nữa đề tài cũng rất phong phú.

Năng lực học tập của cả hai vô cùng cao, cho nên lúc nào cũng có sự cạnh tranh với nhau, nhưng thủy chung không có bất cứ xích mích nào. Theo thời gian trôi đi, tình cảm của cả hai vô cùng tốt, có lúc khiến cho chính mình và thê tử có cảm giác, chúng nó thật sự là hai anh em ruột thịt.

Bởi vì trên danh nghĩa bọn chúng là anh em song sinh, cho nên sinh nhật của cả hai cũng trở thành một ngày, ngày sinh của Ngần Vũ trong sổ hộ khẩu được chỉnh sửa lại trùng với ngày sinh của Ngần Dạ. Hàng năm đến ngày sinh nhật của chúng, hai người họ rất tâm lý, mỗi đứa đều có một món quà, nhưng mỗi khi làm sinh nhật cho bọn chúng, trong lòng hai người cũng có rất nhiều cảm xúc... Cha mẹ ruột của Ngần Vũ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Rất cực, thời điểm Ngần Vũ năm tuổi... Cuối cùng cũng đã có tin tức của vợ chồng Du Linh.

Tại một tòa cao ốc vốn chuẩn bị giải tỏa ở thành phố K, một ngày sau khi tòa cao ốc bị phá sập, người ta phát hiện ở trong đó có rất nhiều hài cốt bị thiêu đốt thành than cốc. Tư thế hài cốt vô cùng quỷ dị, những bộ hài cốt đã bị cháy thành than này liên kết với nhau, không ngờ lại tạo thành hình dạng một cái đầu lâu!

Sau khi trải qua xét nghiệm thi thể, đối chiếu với hồ sơ mất tích, đã xác định, trong đó có hai bộ hài cốt, là Văn Du Linh và trượng phu của mình.

Cha mẹ đẻ của Ngần Vũ, rõ ràng đều đã chết thảm!

Ngày đó, Kha Cảnh Thần đưa Tống Tuyết Ngưng đi nhận lấy di cốt của hai người họ đem trở về.

Y nhớ rõ, Tuyết Ngưng khóc rất thương tâm, không chỉ vì mất một người bạn thân, mà còn là vì Ngần Vũ đã mất đi cha mẹ ruột của mình, đã trở thành cô nhi.

Đêm hôm đó, cô ngủ cùng một chỗ với Ngần Vũ, một mực ôm chặt lấy con bé.

“Đứa bé Ngần Vũ này quá đáng thương. Một đứa nhỏ tốt như vậy, sao lại phải gặp chuyện thế này.”

“Không sao.” Kha Cảnh Thần kiên định nói:” Chúng ta sẽ xem nó như con gái ruột, chăm sóc nó thật tốt. Nó, chính là con gái chúng ta. Một ngày nào đó nó trưởng thành, mới đem chuyện cha mẹ nó nói cho nó nghe a. Dù sao, chuyện này cũng không thể vĩnh viễn che giấu nó.”

Thời gian cực nhanh, Ngần Dạ và Ngần Vũ rốt cuộc đã được mười tám tuổi.

Vào buổi tiệc sinh nhật lần thứ mười tám của Ngần Dạ và Ngần Vũ, vợ chồng Kha Cảnh Thần đã nói cho Ngần Vũ biết thân thế thực sự của mình. Ngần Vũ rất sốc khi biết mình không phải là con ruột của cha mẹ, nhưng mà, đối với cô mà nói, cho dù không có huyết thống, cha mẹ vẫn cứ là cha mẹ, công ơn nuôi dưỡng vĩnh viễn không thể xóa nhòa, còn đối với cha mẹ đẻ đã bỏ rơi mình, thật sự cô không biết phải dùng tình cảm gì để đối mặt.

Ngần Dạ thế nào cũng không ngờ được, Ngần Vũ căn bản lại không phải là muội muội ruột thịt của mình. Sau chuyện này, y đã không còn cách nào xem Ngần Vũ là “muội muội” của mình nữa, cô trong mắt y, so với quá khứ đã hoàn toàn khác rồi. Sống chung dưới một mái nhà, thời gian dần trôi, Ngần Dạ phát hiện tình cảm mình dành cho Ngần Vũ, đang dần chuyển từ tình huynh muội, sang tình yêu nam nữ.

Nhưng, ở trước mặt Ngần Vũ, Ngần Dạ vẫn giữ thái độ trầm mặc ít nói, lời nói luôn tỏ ra mình là một huynh trưởng, có lúc còn đối chọi gay gắt trong những vấn đề mà hai anh em bất đồng quan điểm, nhưng mỗi khi y nhìn vào mắt cô, đều chứa chan tình cảm sâu nặng. Ngần Vũ, cũng dần dần nhận ra thứ tình cảm này. Nhưng mà, cô không thể đón nhận tình cảm này của ca ca. Cho dù, bọn họ hoàn toàn không hề có chung huyết thống.

Kha Cảnh Thần và Tống Tuyết Ngưng bởi vì mở rộng quy mô kinh doanh ra nước ngoài, cho nên quyết định di dân sang Châu Âu định cư.

Cuộc sống của hai huynh muội ở trong nước, cũng thoải mái không có gì phải lo lắng.

Mà Ngần Vũ và A Thần, chính là sau thời gian đó không lâu đã gặp nhau đấy.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, là trong một tiệm sách. Lúc đó A Thần là sinh viên y khoa mới đi du học trở về, phong độ đẹp trai, thư sinh nho nhã, học rộng tài cao, hơn nữa còn khéo ăn nói, đối xử với mọi người ôn hòa, ở cùng một chỗ với hần, rất có cảm giác an toàn, cũng rất thú vị. Ánh mắt của hần giống như biết nói, giọng nói cuốn hút, làm cho người ta mê mẩn. Cùng nói chuyện phiếm với hần, Ngân Vũ vô cùng vui vẻ, càng không cảm thấy thời gian trôi đi.

Không được bao lâu, hai người đã xác lập quan hệ yêu đương. Sau đó, cô lập tức đem chuyện này nói với Ngân Dạ. Từ lúc nghe Ngân Vũ nói, đã tìm được người yêu, Ngân Dạ đã âm thầm đau khổ mất một đoạn thời gian đấy. Nhưng ở trước mặt muội muội, y vẫn tỏ ra thành tâm chúc phúc bọn họ.

Thế nhưng mà, mỗi lần đối mặt Ngân Vũ, tình yêu luôn phải cố gắng chôn chặt ở trong lòng kia, đúng là càng lúc càng khó có thể áp chế. Cho nên y đã đề nghị với phụ thân, muốn ra nước ngoài du học. Chỉ với học vị tiến sĩ hiện tại của y, nếu muốn tiếp tục học chuyên sâu thêm nữa, thì sớm hay muộn cũng sẽ có tên trong danh sách du học nước ngoài. Nhưng bởi vì y thực sự khó có thể tiếp tục bình thân đối mặt với Ngân Vũ nữa, nên y hy vọng có thể nhanh chóng xuất ngoại, chẳng qua, y hứa vào ngày muội muội kết hôn, mình nhất định về nước tham dự.

Ngân Dạ cũng không ngờ, tình cảm của mình đối với Ngân Vũ đã sâu đậm đến như vậy.

Bất quá, y lại hoàn toàn không thể ngờ được, mẫu thân người yêu Ngân Vũ, lại là chủ tịch công ty dược phẩm Ninh An Đường, còn phụ thân thì là một quan chức chính phủ.

“A Thần đã có học vị tiến sĩ y khoa, anh ấy và em giống nhau đều xem trọng tây y,” Ngân Vũ cười một tiếng nói:” Mà ca ca này, anh đó, hy vọng sau này anh đừng có đem vấn đề Trung y của anh hay Tây y của anh ấy ưu việt hơn ra mà tranh luận nhé.”

Lúc đó Ngân Dạ hỏi:” Em... không có áp lực sao? Ở chung với một gia đình hiển hách như vậy.”

“Không có a..., A Thần nói với em, cuối tuần này, sẽ dẫn em về ra mắt cha mẹ... Thật hồi hộp quá đi.”

Trước đó, A Thần đã đến thăm Kha gia, cha mẹ đều có ấn tượng không tệ với hần, bề ngoài chín chu, khá chừng mực, ăn nói nho nhã lễ độ, đối xử với mọi người vô cùng ôn hòa. Cũng khó trách Ngân Vũ thích hần.

Hần lại còn giống với Ngân Vũ, đối với văn hóa và y học Tây phương cảm thấy vô cùng hứng thú, hơn nữa hình như còn có chút tường tận hơn cả Ngân Vũ. Cũng khó trách, nói chuyện với Ngân Vũ hợp ý như vậy.

Ngân Dạ nhìn ra được, người này mới là người hoàn hảo để chăm sóc tốt Ngân Vũ, cho cô ấy hạnh phúc.

Nhưng mà, không bao lâu sau khi Ngân Vũ tiễn A Thần rời khỏi nhà của mình, mẫu thân A Thần – Chủ tịch Ninh An Đường, Khâu Tú Phụng, lại cực lực phản đối đối với mối quan hệ tình cảm yêu đương của hai người này. Nhưng mà, A Thần luôn nói, hần yêu Ngân Vũ cực kỳ sâu đậm, cho nên, bất luận thế nào, cũng không thể chia tay. Đồng thời, nhiều lần ở trước mặt Ngân Vũ cam đoan, tuyệt đối không bao giờ rời xa cô. Nhưng mà, mẫu thân của A Thần cực kỳ cổ chấp, không chịu nhượng bộ thay đổi lập trường.

Nguyên nhân chủ yếu mà bà phản đối, là vì qua điều tra, đã hiểu rõ thân thế của Ngân Vũ. Đối với cái chết không minh bạch của cha mẹ đẻ Ngân Vũ, vô cùng không hài lòng, thậm chí nhiều lần cương quyết yêu cầu Ngân Vũ chia tay A Thần.

Ngân Vũ đương nhiên không có đáp ứng. Tuy chưa bao giờ gặp qua cha mẹ đẻ, nhưng Ngân Vũ tuyệt đối tin tưởng bọn họ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ. Nhiều năm qua cô đã cố gắng điều tra nguyên nhân cái chết của cha mẹ, nhưng đến nay vẫn chưa tra ra hung thủ giết chết cha mẹ là ai.

Nhưng mà, sao lại vì vậy mà bị kỳ thị? Vì vậy... mà không được sống chung với A Thần?

Bất luận nói thế nào Ngân Vũ cũng không có cách nào chấp nhận!

Thế nhưng mà, nhìn thái độ cương quyết của mẫu thân A Thần thì, muốn được bà ấy ủng hộ, thật đúng là chuyện xa vời viễn vông.

Mà bi kịch... cũng chính là sau lúc đó không bao lâu thì xảy ra đấy.

Có một ngày, Ngân Vũ nhận được một bó hoa hồng. Trong bó hoa còn có một tấm thiệp thơm, trên tấm thiệp viết:” Ngân Vũ: hẹn em hai giờ chiều ngày mai, tại đường xx gặp nhau ở ngõ hẻm đối diện cư xá số 1. A Thần”

Ngân Vũ cười một tiếng, tuy cảm thấy hẹn hò trong một ngõ hẻm có gì đó là lạ, nhưng cô chợt nghĩ chắc là A Thần muốn bày trò lãng mạn gì đấy mà. Cô cảm thấy rất mong chờ.

Ngày hôm sau, cô trang điểm một chút, đúng hẹn đến nơi.

Khu cư xá đó, sau khi đi vào không bao lâu, thì đã thấy được ngõ hẻm đó. Thoạt nhìn nó rất hẹp, mà sau khi đi vào, thì thấy chỗ này thật sự rất vắng vẻ.

Tiếp theo, cô đợi hơn nửa giờ đồng hồ, Ngân Vũ bắt đầu cảm thấy bất an, vì vậy gọi điện cho A Thần.

“Cái gì? Hoa?” A Thần ở đầu dây bên kia nghi hoặc nói:” Anh... Không có tặng hoa cho em a....”

“Hả? Không thể nào? Vậy, chắc em nhầm rồi.”



Là ai lại dám giờ trò trên chộc mình vậy? Ngân Vũ đang cảm thấy kỳ quặc, cô bỗng phát hiện, mặt trời chiếu xuống, cái bóng của mình, không ngờ lại bắt đầu chuyển động, ở trên mặt đất lướt ra xa! Hiện tượng kinh khủng khác thường này, cô hoàn toàn không thể hiểu nổi, chỉ biết lập tức truy đuổi.

Tiếp theo... Cô ra khỏi ngõ hẻm, nhìn thấy...

Một tòa nhà trọ không có cái bóng.

Đi qua cánh cửa xoay, nhìn thấy cái bóng lướt vào thang máy. Cũng giống như những chủ hộ khác, cô, đã bị nhà trọ này chọn trúng.

“Cô là...”

Thời điểm tiến vào thang máy, cô nhìn thấy hai thanh niên trẻ tuổi. Hai người đó, chính là Hạ Uyên và Lý Ân. Lúc đó, Lý Ân mới gia nhập nhà trọ không bao lâu.

Đó chính là toàn bộ quá trình Ngân Vũ tiến vào nhà trọ.

Đến chỗ ở của Hạ Uyên ở lầu mười, sau khi nghe y nói rõ toàn bộ chân tướng liên quan đến nhà trọ này, Ngân Vũ cảm thấy không thể tin nổi, sau đó...

Cô cũng không thể không chấp nhận sự tồn tại của tòa nhà trọ khủng bố này là sự thật.

“Mười lần huyết tự... Có thể rời khỏi nhà trọ này?”

“Ừ.” Hạ Uyên gật đầu, nói: “Điểm này có thể khẳng định, lịch sử tồn tại của nhà trọ đã rất lâu rồi, cho nên đã có chủ hộ chứng minh đúng là khi vượt qua mười lần huyết tự chỉ thị thì có thể sống sót ly khai nhà trọ.”

“Mười lần.”

“Ừ... Nhà trọ thông báo huyết tự, thông thường chừng một tháng thông báo một lần, lâu một chút thì chừng hai tháng, bắt quá không có chuyện qua nửa năm mà không thông báo huyết tự nào. Nhưng mà đối với các chủ hộ thì, càng về sau thì khoảng cách thời gian nhận được huyết tự càng lúc càng dài, có khả năng một năm mới nhận được một lần huyết tự, tóm lại trước tiên cô cứ yên tâm đến đây sống đi, tuy thời điểm diễn ra huyết tự quả thực vô cùng khủng bố, nhưng nếu như nắm được bí quyết, hy vọng sống sót vẫn rất lớn đấy.”

Như vậy...

Tiếp theo mình phải làm gì đây?

Đột nhiên trải qua chuyện khủng bố quỷ dị như vậy, khiến Ngân Vũ gần như suy sụp. Mà cô càng không thể tin được chính là, rất nhiều sự tình trong nhà trọ này, lại vô cùng trùng khớp với những “câu nói hàm hồ” của mẫu thân khi xưa lúc ủy thác nuôi nấng mình!

Chẳng lẽ... lúc trước cha mẹ cũng là một chủ hộ trong nhà trọ sao? Nếu thật là như thế, thì đúng là số mạng đáng thương!

Đến tận cùng, nên làm gì bây giờ? Mười lần huyết tự, đoán chừng cũng phải mất thời gian năm sáu năm mới có thể hoàn tất, thậm chí dài hơn nữa.

Mà có khi mình đã chết trước đó rồi cũng nên.

A Thần phải làm sao đây?

Cô bắt đầu cảm hận cái người đã tặng hoa ỉnh. Thế nhưng, là ai tặng hoa? Cô căn bản không có đầu mối.

“Cô muốn biết lai lịch của nhà trọ? Chúng tôi cũng đã cẩn thận điều tra qua rồi.”

Ngày thứ hai, sau khi chính thức chuyển vào nhà trọ, đối với vấn đề Ngân Vũ hỏi, Hạ Uyên tiếp tục giải đáp: “Đầu tiên là về khu cư xá này. Lịch sử khu cư xá này cũng có thể gọi là lâu đời, bắt quá bởi vì địa thế không tốt, nên giá đất và giá nhà đều rất rẻ. Trên thực tế, bởi vì thường xuyên có tin đồn ma quỷ, cho nên công ty chủ sở hữu khu cư xá này cũng đã nhiều lần thay đổi, cuối cùng cơ quan quản lý bất động sản không còn cách nào, đành phải dùng cái giá cực rẻ đem khu cư xá đi đấu giá. Đến giờ không biết đã thay đổi bao nhiêu công ty chủ sở hữu rồi. Cư dân ở trong khu cư xá này cũng rất ít, rất nhiều căn nhà cho thuê với giá rẻ mạt vẫn không có người thuê, chính là vì nguyên nhân tin đồn ma quỷ mà ra cả. Cho nên công ty chủ sở hữu hiện tại khẳng định không có khả năng biết rõ sự tồn tại của nhà trọ. Về chuyện khu cư xá này lúc ban đầu được xây dựng như thế nào, thì không tra ra được.”

“Tin đồn ma quỷ? Nhiều lắm sao?”

“Không phải là quá nhiều. Nhưng mà khoảng thời gian mới giải phóng, tuy chuyện mê tín phong kiến đã bị dả kích rất nhiều, nhưng những tin đồn truyền miệng trên phố cũng không thể nào hoàn toàn ngăn chặn, hơn nữa càng về sau những câu chuyện ma quỷ càng đồn càng đáng sợ. Nếu nghĩ kỹ, thì những tin đồn này rất có thể là vào thời điểm các chủ hộ trốn chạy về nhà trọ, quỷ hồn đã xuất hiện a. Cũng thường hay có thông tin, rất nhiều người lai lịch không rõ ràng thường xuyên ra vào cư xá, chẳng qua công ty chủ sở hữu cũng được, hay cơ quan quản lý bất động sản cũng vậy đều không ai đi quan tâm, dù sao cư dân cũng không có bao nhiêu.”

“Như vậy à...”

Vì sao... người tặng hoa kia lại chọn địa phương này hẹn gặp mình? Lựa một nơi... có nhiều truyền thuyết ma quỷ như khu cư xá này?

Là ngẫu nhiên sao?

Hay là...

Nhưng mà, cho đến hôm nay, Ngân Vũ vẫn không thể biết, người năm xưa dùng danh nghĩa A Thần tặng hoa ỉnh, là ai. Thời điểm đi điều tra, cửa hàng bán hoa nói là một người có giọng nói khàn khàn gọi tới đặt hoa. Điều tra sâu thêm một chút về điện thoại, thì lại càng khiến người ta thất vọng, đó căn bản chỉ là điện thoại công cộng, tiền thanh toán bằng chuyển khoản ngân hàng, nhưng cũng không thể tra ra tài khoản tiền gửi.

Cuối cùng, Ngân Vũ chỉ có thể kết luận, là một người nào đó cố tình lừa gạt mình, vô tình khiến ỉnh giống như cha mẹ khi xưa tiến vào cái nhà trọ đáng sợ này.

Ngày đó, Ngân Vũ đột nhiên về nhà nói, muốn chuyển ra ngoài sống một thời gian, y cảm thấy cô có gì đó kỳ quái. Tiếp theo, Ngân Vũ đột nhiên, nhào vào lòng y khóc rống.

“Ca... Em, em phải làm gì bây giờ, em...”

Sau đó, Ngân Vũ, nói ra tất cả những chuyện liên quan đến nhà trọ.

“Ca... Em, không thể ở cùng một chỗ với A Thần rồi, em không muốn anh ấy bị cuốn vào những thứ liên quan đến tòa nhà trọ khủng bố này. Thực xin lỗi... Ca, có lẽ em không còn cơ hội để báo đáp, công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ và ca ca nữa rồi...”

Lúc đó nhìn thấy Ngân Vũ bất lực thương tâm, ánh mắt tang thương, Ngân Dạ đã ra một quyết định. Đi theo cô... bảo vệ cô.

Vì vậy... Y chủ động lựa chọn, tiến vào cái nhà trọ này.

Cái bóng của Ngân Dạ dưới ánh mặt trời, cuối cùng cũng phát sinh dị biến, rốt cục y đã thấy được tòa nhà trọ đó.

Vậy đó... Nhất định mình phải liều cả tánh mạng để chiến đấu giành lấy sự sống.

Giờ phút này, Ngân Dạ rốt cục đã xông vào bên trong nhà trọ, thân thể lập tức cảm thấy không còn sức chống đỡ nữa, ngã ngay xuống mặt đất. Mấy ngày liên tục đợi thông xe, bởi vì không có cách nào liên hệ với Ngân Vũ, nên mỗi ngày y đều trải qua trong tâm trạng lo lắng và bất an, cũng không ăn được bao nhiêu, giờ phút này buông lỏng, ngược lại toàn thân thoát lực.

Khi y quay đầu lại, nhìn Ngân Vũ đang mở to mắt, vui mừng cười cười, trước mắt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Ngân Vũ, em hỏi anh, vì sao lại phải tiến vào nhà trọ này? Đáp án rất đơn giản.

Bởi vì em ở trong nhà trọ này.

Bởi vì, em đây...

\*\*\*HẾT QUYỂN 6\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.7 - Chương 1: Khúc dạo đầu hủy diệt

Hiện tại, Lý Ân đang ở nhà của mình.

Xa nhà nhiều năm, rốt cục đã trở về. Nguyên nhân quay về, chủ yếu chính là vì gặp được phụ thân trong kiếp nạn lần này, thật may mắn chỉ là hữu kinh vô hiểm, khiến Lý Ân cảm thấy, nên trở về thăm nom cha mẹ một lần. Bất luận thế nào, bọn họ đều là cha mẹ của mình a!

Hơn nữa... Có lẽ, sau này mình cũng không còn cơ hội nào để báo hiếu cho bọn họ nữa.

Thấy hấn trở về cha mẹ đều rất kinh ngạc, dù sao mấy năm trở lại đây cơ hồ hấn chưa về nhà lần nào, tốt nghiệp đại học liền lập tức dọn đồ ra ngoài dựa vào việc viết tiểu thuyết mạng mà duy trì cuộc sống. Cũng chỉ đến thời điểm giao thừa, mới trở về một chút. Mẫu thân có vẻ vô cùng cao hứng, liên tục hỏi thăm hấn mấy năm nay sống thế nào. Lý Ân cũng trò chuyện với phụ thân, tựa hồ hiện tượng quý dị phát sinh ở trung tâm thương mại Hân Hân, phụ thân hoàn toàn không hay biết.

Như vậy, lúc đó tượng ma nơ canh hình dáng phụ thân là ai? Cái này e vĩnh viễn là một bí ẩn.

Mà chuyện ở nhà trọ, dĩ nhiên không thể nói, cha mẹ căn bản cũng sẽ không tin. Hai người đều là người kinh doanh bệnh viện, bất luận như thế nào cũng không thể nào tin tưởng mấy chuyện quỷ thần.

Lý Ân quyết định ở lại thêm một đêm với cha mẹ, ngày mai mới trở về nhà trọ vẫn còn kịp.

Buổi tối, nằm bên cạnh mẫu thân ở trên chiếc giường, Lý Ân nắm thật chặt tay mẫu thân, nói với bà:” Mẹ... Thật xin lỗi, mấy năm nay con vẫn không liên lạc với mẹ...”

“Bỏ đi, con muốn làm sao thì làm, dù sao mẹ cũng không có thời gian quan tâm con,” Dương Cảnh Huệ nói.” Mẹ biết vì sao con không chịu về nhà. Con không hài lòng thủ đoạn kinh doanh bệnh viện của cha con, mẹ đây không phải không biết. Không sai, phụ thân con kinh doanh bệnh viện đúng là hơi độc đoán chuyên quyền, làm việc cũng không có suy tính hậu quả, nhưng bệnh viện nhờ tài kinh doanh của ông ấy mới nổi tiếng mới thành công cũng là sự thật. Thật ra có một số chuyện mẹ cũng nhắm mắt mở một mắt. Mặc dù mẹ là chủ tịch bệnh viện, nhưng mà, cũng không muốn đi trở mặt với phụ thân của con.”

“Thôi, mẹ...”

“Tiểu Ân, con xem thường triết lý kinh doanh bệnh viện chạy theo đồng tiền của phụ thân con, thật ra trước kia mẹ cũng cho rằng phụ thân con làm vậy là không đúng. Nhưng mà, có biện pháp gì đây? Ông ấy là trụ cột của mẹ, mẹ chỉ có thể ủng hộ ông ấy, không có biện pháp khác. Hơn nữa, xã hội này, trên thực tế chính là kẻ yếu làm thức ăn cho kẻ mạnh, kim tiền là tối thượng, phụ thân con có thể hành động có chút cực đoan, nhưng xuất phát điểm cũng là vì bệnh viện. Tiểu Ân, ngàn vạn lần đừng hận phụ thân con, mẹ hy vọng trong tương lai, con có thể thừa kế chức vị viện trưởng a.”

“Ngủ thôi, mẹ...” Lý Ân cố cầm nước mắt nói.” Ngủ thôi.”

Sáng hôm sau, Lý Ân tỉnh lại khá sớm, vào bếp chuẩn bị điểm tâm cho cha mẹ. Đập một quả trứng gà, cho cả lòng đỏ vào bên trong chảo.

“Ba, mẹ... Hai người nhất định phải bảo trọng...”

Mà lúc này, ở bên trong phòng 1404 tại nhà trọ. Ngân Dạ đang hôn mê, chợt bị cảm giác thiêu đốt kịch liệt từ con tim truyền tới làm thức tỉnh!

Ngân Vũ đang ở đầu giường chăm sóc hân, nhìn thấy hân rõ ràng vừa tỉnh dậy, vừa ôm lấy ngực về mặt thống khổ, lập tức cả kinh, ngay lập tức chạy ra ngoài phòng khách, nhìn thấy, huyết tự quý dị đỏ tươi, bắt đầu nổi lên trên vách tường, cảnh tượng khiến người ta nhìn thấy mà kinh hồn...

“Ngày 15 tháng 1 năm 2011 trước mười hai giờ đêm, đến Đông Minh trấn ở ngoại ô thành phố K, đón chuyến xe buýt số 145, đi về phía tây đến Nguyệt Hoa thôn, xe buýt đến trạm cuối là được xuống xe. Ngoại trừ tài xế, lẫn bên trong hành khách trên xe buýt, tồn tại một lệ quý. Phần thứ nhất của địa ngục khế ước, cũng ở trên người lệ quý. Địa ngục khế ước, tổng cộng có bảy phần...” Đoạn sau thì so với lần huyết tự trước lúc thông báo sắp xuất hiện các mảnh khế ước địa ngục, nội dung gần như là giống nhau. Thật đáng tiếc, Ngân Dạ cũng không có thêm bất kỳ thông tin độc quyền nào.

Ngân Dạ vừa tỉnh lại lập tức có quyết định, hân đi ra cửa phòng, nói với Ngân Vũ:” Ngân Vũ, không cần đem đoạn huyết tự này nói cho các chủ hộ khác biết! Anh đi ra ngoài trước!”

Sau đó, hân lập tức chạy về phía cửa, trước mắt nhất định phải xuống tầng trệt sớm nhất! Bất luận thế nào, sự tồn tại của địa ngục khế ước nhất định không thể phổ biến khắp nhà trọ! Chỉ cần số chủ hộ biết được sự tồn tại của địa ngục khế ước còn giới hạn ở số lượng nhất định, như vậy mình vẫn có thể không chế! Nhưng mà, một khi sự tồn tại của địa ngục khế ước bị nhiều hơn mười chủ hộ biết được, tình huống sẽ rơi vào hoàn cảnh cực kỳ đáng sợ! Nếu chỉ giới hạn trong những chủ hộ đang thi hành huyết tự, thì bởi vì bản thân huyết tự đã có tỷ lệ tử vong khá cao, cho nên số chủ hộ biết được sự tồn tại của địa ngục khế ước e là rất cực vẫn giới hạn ở con số hàng đơn vị!

Ngoài ra, phần thứ nhất của địa ngục khế ước sao lại nằm trong tay một lệ quý? Đùa gì thế, như vậy làm sao mà đi tranh giành? Nhưng mà, giá trị của địa ngục khế ước quả thật lớn đến mức khiến người ta không thể không dò mắt, một khi lấy được...

Địa ngục khế ước chỉ có một bản, cũng có nghĩa là, một khi thiếu đi mất một phần, địa ngục khế ước lập tức không cách nào hợp nhất. Mà nếu thu gom được toàn bộ các phần địa ngục khế ước, thì có thể phong ấn Ma Vương, cũng tức là có thể rời khỏi tòa nhà trọ này!

Sau khi tiến vào thang máy, Ngân Dạ trong lòng lo lắng như lửa đốt, hy vọng các chủ hộ nhận được huyết tự chỉ thị lần này, sau khi biết chuyện có thể an tĩnh ngâm chặt miệng, ngàn vạn lần đừng đi kể cho các chủ hộ khác a!

Mặc dù nửa năm trở lại đây bởi vì huyết tự xuất hiện dồn dập, các chủ hộ chết đi mỗi lúc một nhiều, nhưng chủ hộ mới tiến vào cũng mỗi ngày một tăng, chỉ trong tháng trước mà chủ hộ mới đã tăng hơn mười người, đoán chừng tháng này cũng sẽ tiếp tục tăng thêm đây.

Mà chủ hộ tăng thêm nhiều, cái này nói rõ, việc tranh đoạt các phần địa ngục khế ước trong tương lai sẽ càng có nhiều đối thủ hơn!

Sự tồn tại của địa ngục khế ước, một khi bị quá nhiều người biết được, tương lai nhất định sẽ vô cùng đẫm máu, Ngân Dạ chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy không rét mà run.

Hân rất rõ ràng... Người, có lúc so với quỷ còn kinh khủng hơn!

Cửa thang máy mở ra, Ngân Dạ lập tức lao ra khỏi thang máy! Chỉ thấy đại sảnh dưới tầng trệt, giờ phút này vẫn không có một bóng người.

“Đinh –“

Lúc này, thang máy bên cạnh, cửa mở ra. Người bước ra, là Lâm Linh! Cô gái có quan hệ vô cùng tốt với Âu Dương Tinh, lúc cô ấy chết trước cửa nhà trọ, bộ dáng bị thương lúc đó, khắc rất sâu trong ấn tượng của Ngân Dạ.

Ngân Dạ lập tức bước tới, đầu tiên là nhìn chung quanh một vòng xác nhận không có ai, rồi hỏi:” Lâm tiểu thư, cô cũng nhận được huyết tự chỉ thị?”

“Đúng, mới vừa nhận được. Kha tiên sinh, anh cũng nhận được,” Lâm Linh có vẻ cực kỳ kích động:” Cái ‘Địa ngục khế ước’ là...”

“Cô có đề cập với ai khác không?”

“A? Không có, không có, tôi nhận được huyết tự liền lập tức xuống lầu, xem còn có ai đi cùng với tôi.”

Ngân Dạ thở phào nhẹ nhõm, vừa bắt lấy tay cô, kéo cô qua một bên, vừa nhìn chung quanh lần nữa, thấp giọng nói:” Nghe cho kỹ, Lâm tiểu thư. Chuyện này, không được nói cho bất kỳ...”

Lúc này, lại nghe thấy thanh âm thang máy mở ra, Ngân Dạ lập tức quay đầu lại nhìn, từ trong thang máy bước ra, là hai chủ hộ mới Ngân Dạ còn chưa quen mặt.

Lúc này, một người trong đó chợt nói:” Người nói chuyện đó có thật không? Cái địa ngục khế ước...”

“Chắc không sai đâu, hình ảnh trong tin nhắn mms, chụp rất rõ ràng a.”

Ngân Dạ nghe được mấy câu đó, sắc mặt nhất thời đại biến!

Tin nhắn mms? Đây là... Xảy ra chuyện gì rồi?

Hắn lập tức vọt tới trước mặt một chủ hộ trong đó, hỏi:” Xảy ra chuyện gì? Người mới vừa nói cái gì ‘địa ngục khế ước’?”

“Là tin nhắn. Mới vừa rồi điện thoại cầm tay của chúng tôi đều nhận được một tin nhắn, người xem”

Chủ hộ kia đưa điện thoại di động của mình qua, trên màn ảnh, là một tấm hình, trong hình là một vách tường, rõ ràng xuất hiện huyết tự chỉ thị vừa rồi Ngân Dạ mới nhìn thấy!

Tấm hình này chụp rất rõ ràng, đồng thời trong tin nhắn còn có dòng chữ viết nói rõ:” Đây là huyết tự chỉ thị ta mới vừa nhận được, cho nên...”

Bên trong tòa nhà trọ này, giữa các chủ hộ, cũng không ai biết tương lai sẽ tổ hợp với ai đi thi hành huyết tự. Vì thế lúc đó dễ dàng liên lạc, nên phần lớn các chủ hộ đều trao đổi số điện thoại di động cho nhau.

Ngân Dạ lúc này siết chặt tay thành quả đấm, trong ngực bùng lên một ngọn lửa giận!

“Tin nhắn này... Là ai nhắn cho các người?”

“Là ta.”

Lại một cánh cửa thang máy mở ra. Lúc này đi ra là một đồng chủ hộ. Mà người vừa nói mấy lời kia, rõ ràng chính là Ngô Hiểu Xuyên!

“Người...” Ngân Dạ khó tin nhìn về phía hắn, hỏi:” Người... Nhắn tin cho bao nhiêu chủ hộ?”

“Toàn bộ danh bạ trong điện thoại của ta, đoán chừng tất cả chủ hộ đều nhận được hết đi.”

“Người...” Ngân Dạ một bước sấn tới, túm lấy cổ áo Ngô Hiểu Xuyên, gầm lên:” Người điên rồi sao? Người biết làm vậy sẽ có hậu quả gì không?”

“Người làm cái gì vậy? Hậu quả? Ta dĩ nhiên biết, như vậy sẽ không có thêm chủ hộ nào giống như bác sĩ Đường chủ động đi thi hành huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương nữa!”

Ngô Hiểu Xuyên làm người, nói dễ nghe thì là chính trực, ghét ác như thù, nói khó nghe chính là không biết linh hoạt, suy nghĩ ngu ngốc. Sau khi bác sĩ Đường mà hắn vẫn kính trọng chết đi, hắn tựa hồ cũng bị đá kích rất lớn.

“Ta làm việc này, chỉ hy vọng bị kích của bác sĩ Đường không tái diễn lần nữa. Tương lai, chỉ cần các chủ hộ đồng tâm hiệp lực gom đủ địa ngục khế ước, là có thể toàn bộ rời khỏi tòa nhà trọ này rồi! Đã như vậy, ta dĩ nhiên phải...”

Ngân Dạ hung hăng đấm một quyền vào mặt của hắn! Ngô Hiểu Xuyên bị đánh một cú vào mặt, cả người bay ra ngoài, ngã sõng soài trên mặt đá cẩm thạch! Lần nữa đứng lên, miệng đã chảy ra máu.

“Người... Tại sao đánh ta?” Ngô Hiểu Xuyên kinh ngạc nhìn Kha Ngân Dạ ở trước mặt.

“Nào người có đơn giản thì cũng phải có giới hạn giúp ta!” Ngân Dạ đánh mất hình tượng tinh táo thường ngày, vừa la vừa hét nói: “Người có biết hậu quả của những chuyện mà người làm hay không? Cái gì mà, chủ hộ đồng tâm hiệp lực gom đủ địa ngục khế ước phong ấn Ma Vương, cùng nhau thật vui vẻ rời khỏi tòa nhà trọ? Người cho là điều này có thể sao? Người cho rằng nơi này là chốn đào nguyên hay là xứ thần tiên vậy!”

Nếu không phải mấy chủ hộ khác liều mạng tiến lên cản Ngân Dạ, chỉ sợ hắn còn muốn xông tới đánh người.

Chuyện mà Ngân Dạ vẫn luôn lo sợ, rốt cục đã xảy ra. Hiện tại, toàn bộ người trong nhà trọ đều biết chuyện này rồi!

“Hử? Tin nhắn? Ngô Hiểu Xuyên gọi tôi?”

“Địa ngục khế ước? Không phải chứ? Thiệt hay giả?”

“Trời ạ, có cái này, không phải là có thể rời khỏi tòa nhà trọ này rồi sao?”

Địa ngục khế ước, khiến cho cuộc sống vốn tuyệt vọng của các chủ hộ, giống như được tiêm một mũi thuốc trợ tim vào cánh tay! Chỉ cần lấy được bảy mảnh của địa ngục khế ước, thì đồng nghĩa với đạt được giấy thông hành có thể rời khỏi tòa nhà trọ a!

Trong lúc nhất thời, tất cả các chủ hộ đều bắt đầu ôm ấp tư tâm, đối với những mảnh khế ước địa ngục này như hổ đói rình mồi!

Giờ phút này, Lý Ân vẫn hoàn toàn không biết gì hết, rời khỏi nhà. Hắn vừa mới đi đến đầu đường, liền rõ ràng nhìn thấy... Từ Dạ đang chờ hắn.

“Đi thôi, chúng ta cùng nhau trở về nhà trọ đi.”

Từ Dạ vừa nói như vậy. Lý Ân khẽ sùng sốt một chút, hỏi: “Nhà trọ, xảy ra chuyện gì...”

“Không có... Chỉ là, đơn giản muốn gặp anh thôi.”

Lý Ân gật đầu một cái, nói: “Hay quá, đi thôi.”

Mười phút sau, hai người đã ngồi trên xe buýt.

Sau khi Từ Dạ và Lý Ân cùng ngồi xuống, cô nhìn Lý Ân một cái, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

Ngay vào lúc này, Từ Dạ chợt nói với hắn: “Lần đó anh mời tôi đến ăn bánh ngọt, lời thỉnh cầu đó, không quên chứ?”

Lý Ân nghe được câu này, đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó liền có phản ứng!

“Em... Em nói là...”

“Em đáp ứng.” Doanh Từ Dạ nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói: “Không phải anh đã đổi ý chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.7 - Chương 2: Hai đạo huyết tự chỉ thị

“Hả? Hạ Tiểu Mỹ, cô là lần đầu tiên chấp hành huyết tự mà, làm sao cô cũng...”

“Không có gì lạ, thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ như vậy, các người quên trường hợp Doanh Từ Dạ lần đó rồi sao?”

Tầng trệt nhà trọ, đông đảo chủ hộ tụ tập. Mà chấp hành huyết tự lần này có tổng cộng năm chủ hộ. Kha Ngân Dạ, Ngô Hiểu Xuyên, Hạ Tiểu Mỹ, Lâm Linh, cùng với người mới vừa từ Trục Vĩnh trấn quay về - Lương Băng.

Nhà trọ thông báo huyết tự có độ khó cùng với thời gian giãn cách mà chủ hộ chấp hành huyết tự, đã hoàn toàn rối loạn. Điều này rất có thể liên quan tới chuyện năm 2011 huyết tự chỉ thị cấp Ma Vương được ban bố, cho nên năm ngoái, mới có chuyện Doanh Từ Dạ thân là người mới mà lại bị phân đi chấp hành huyết tự có độ khó cao như thế.

Sự tồn tại của địa ngục khế ước, mọi người đều đã biết. Mặc dù bởi vì hành động ngây thơ ảo tưởng của Ngô Nhị Xuyên, khiến cho cục diện hết thảy biến thành tồi tệ nhất, nhưng mà sự việc đã đến nước này, cũng hết cách. Ngân Dạ chỉ có lựa chọn chấp nhận.

Giờ phút này...

Lý Ân nhìn vào mắt Từ Dạ ở phía trước, đưa tay ra, muốn kéo cô vào trong lòng ngực mình, mà đúng lúc này, hắn và Từ Dạ, cơ hồ đồng thời cảm giác

được... Một loại đau đớn giống như trái tim bị ngọn lửa thiêu đốt!

“Có... Thông báo huyết tự?” Lý Ân chấn động trong lòng, lập tức nói:” Từ Dạ, em cũng vậy à?”

“Ừ, đúng vậy.”

Lý Ân lập tức lấy điện thoại di động ra, muốn gọi về nhà trọ hỏi một chút. Nhưng mới vừa bật điện thoại, đã nhìn thấy một cái nhắc nhở tin nhắn chưa đọc. Gửi tin là Ngô Hiểu Xuyên, vì vậy, Lý Ân liền mở ra xem.

“Này... Đây là...”

Giờ phút này, nhà trọ, bên trong phòng 404.

Trên vách tường phòng khách, rõ ràng xuất hiện huyết tự mà tất cả các chủ hộ đều quen thuộc...

“Từ 0h00 sáng đến 6h30 sáng ngày 16 tháng 1 năm 2011, đợi ở tòa nhà bỏ hoang số 1 khu cư xá Trữ Phong thành phố K. Bên trong tòa nhà, tồn tại phần thứ hai của địa ngục khế ước.” Đoạn sau, lại là một đoạn giới thiệu sơ lược về địa ngục khế ước.

Mặt khác, lúc này Ngân Vũ đang ở bên cạnh ca ca dưới tầng trệt, cũng rõ ràng cảm giác được ở vị trí trái tim có một ngọn lửa đang kịch liệt thiêu đốt!

Ngoài ra, còn có một người cũng đồng thời nhận được huyết tự chỉ thị...

Đó chính là Dương Lâm.

“Không phải chứ? Phần thứ hai của địa ngục khế ước?” Dương Lâm nhìn huyết tự chỉ thị này, kinh ngạc nói:”Xem ra, mình cũng có cơ hội đoạt được một phần địa ngục khế ước a! Đến lúc đó, mình nhất định phải phong ấn Ma Vương, báo thù cho bác sĩ Đường!”

Sau đó, huyết tự liền biến mất, Dương Lâm đem nội dung huyết tự nhớ rõ ở trong lòng. Có chủ hộ từng hỏi qua, huyết tự xem xong liền biến mất, có khi nào sẽ quên mất một vài chi tiết trong nội dung hay không, nhưng mà sau đó lại phát hiện căn bản không cần lo lắng, sau khi đọc một lần huyết tự chỉ thị, nội dung kia sẽ giống như mọc rễ bám chặt ở trong đầu, cho dù muốn quên cũng không thể quên được.

Trong vòng một ngày, nhà trọ đồng thời thông báo hai huyết tự chỉ thị!

Lý Ân và Từ Dạ lập tức nhanh chóng chạy về nhà trọ, nhất định phải sớm đọc được huyết tự. Đối với Lý Ân mà nói, đây là huyết tự chỉ thị lần thứ sáu, lần huyết tự này, chỉ cần cầm cự đến thời gian huyết tự kết thúc, thì có thể trực tiếp trở về nhà trọ!

Tiến vào đại sảnh tầng trệt, liền nhìn thấy đám người Ngân Dạ, Lương Băng, bị một đám chủ hộ vây kín ở chính giữa. Bên trong đại sảnh tiếng người huyền ảo, ai nấy đều đối với sự tồn tại của địa ngục khế ước kích động không thôi. Mà đám người Ngân Dạ... Chính là nhóm chủ hộ phải đi lấy một phần khế ước kia!

Nghe được mấy người này nói chuyện, Lý Ân đã hiểu. Ngô Hiểu Xuyên chụp ảnh huyết tự chỉ thị mà hắn nhận được, phát tán cho rất nhiều chủ hộ. Nhưng bởi vì Từ Dạ và Ngô Hiểu Xuyên không có tiếp xúc qua lại, nên Ngô Hiểu Xuyên không có số điện thoại di động của cô, cho nên không có gửi tin nhắn cho cô.

Địa ngục khế ước... Lại có loại vật này tồn tại!

Nhưng mà, Lý Ân rất rõ ràng, muốn đem bảy phần địa ngục khế ước tập hợp lại một chỗ, thật sự là ngàn khó vạn khó.

“Chúng ta lên xem huyết tự chỉ thị của mình trước đi.” Từ Dạ nói với Lý Ân:” Sau khi xem xong mới xuống đây lại.”

Lý Ân gật đầu một cái, cùng với Từ Dạ, hướng về phía thang máy đi tới.

Đến lầu bốn, hai người tách ra trở về nhà của mình.

Lúc này, Lý Ân căn bản không hề biết rằng, huyết tự mà mình và Ngân Dạ nhận được, căn bản hoàn bất đồng.

Mở cửa phòng, hắn đi tới trước vách tường phòng khách, vốn tưởng rằng, tin nhắn mà Ngô Hiểu Xuyên gửi ỉnh, phải có nội dung hoàn toàn giống trên đó, không ngờ khi nhìn thấy, thế nhưng hoàn toàn khác nhau!

“Gi... Gì chứ? Phần thứ hai của địa ngục khế ước?” Lý Ân làm sao cũng không nghĩ tới, nhà trọ vậy mà trong cùng một ngày thông báo hai huyết tự chỉ thị hoàn toàn bất đồng!”

Cùng lúc đó, một nhóm chủ hộ, vào thang máy đi tới tầng 14.

“Mới vừa rồi các người có chú ý không? Về mặt thống khổ của Kha Ngân Vũ đó?” Một chủ hộ trong đó nói:” Lúc đó nhất định cô ta đã nhận được huyết tự chỉ thị! Nhưng hình như là cố gắng mạnh mẽ áp chế, không muốn bị chúng ta phát hiện đấy.”

“Thật là khó tin,” một chủ hộ khác nói:” Kha Ngân Vũ có phải ở phòng 1407 không? Không nhớ sai chứ?”

“Không đâu. Ta khẳng định không có nhớ sai.”

Tiếp theo, mấy người này đều đứng lại trước cửa phòng 1407.

Một chủ hộ trong đó lấy tay xoay nắm cửa, nhưng hình như cửa đã bị khóa.

“Được, chúng ta hợp lực phá cửa, nhất định phải nhìn thấy huyết tự chỉ thị mà Kha Ngân Vũ nhận được, nói không chừng, có manh mối phần thứ hai của địa ngục khế ước đấy!”

“Không nhất thiết phải phiền phức như vậy,” một chủ hộ trong đó lấy ra một cọng kẽm, nói: “Mấy cái khóa trong nhà trọ này, có tồi tàn hơn cũng không làm khó được ta.”

Lấy cọng kẽm chọc vào lỗ khóa, không đến hai giây, cửa liền mở ra.

Mấy người này lập tức vọt vào, rõ ràng nhìn thấy huyết tự chỉ thị mà Kha Ngân Vũ nhận được, nội dung hoàn toàn giống với huyết tự mà Lý Ân nhận được.

Lúc này, một chủ hộ trong đó lấy điện thoại di động ra, chụp lại huyết tự trên vách tường, sau đó dùng tin nhắn, gửi đến một chủ hộ thân thiết của hắn dưới tầng trệt. Những người khác cũng làm theo như vậy.

Địa ngục khế ước khiến cho các chủ hộ trong nhà trọ nhốn nháo, qua gần hết một ngày mới dần dần có xu thế giảm nhiệt.

Mà hình ảnh hai đạo huyết tự chỉ thị này, đã truyền tới truyền lui khắp cả nhà trọ, đã là chuyện mọi nhà đều rõ rồi. Vẫn có không ít chủ hộ, không hề ý thức được, các mảnh địa ngục khế ước bị toàn thể chủ hộ biết rõ, sẽ dẫn đến tương lai đáng sợ như thế nào.

Sự tồn tại của địa ngục khế ước, cũng không khiến cho Lý Ân quá nhiều hưng phấn. Hắn không cho là, việc thu gom các mảnh khế ước địa ngục, có thể làm cho tỷ lệ sinh tồn tăng thêm được bao nhiêu. Thậm chí hắn còn cảm thấy, địa ngục khế ước căn bản là thứ đồ mà nhà trọ này vì muốn các chủ hộ tàn sát lẫn nhau mà chế tạo ra.

Đêm khuya. Trong nhà Ngân Dạ, tập trung tất cả các chủ hộ phải cùng hắn đi chấp hành huyết tự chỉ thị.

Đối với Ngô Hiểu Xuyên, Ngân Dạ đã không thêm nói thêm gì nữa, chuyện đã thế này, trách cứ già đã không còn bất cứ ý nghĩa gì. Hiện tại, chỉ có nghĩ biện pháp, làm thế nào trong tình thế hiện tại, thay đổi cục diện bất lợi một cách tối đa.

“Được rồi, bây giờ chúng ta có thể an tĩnh thảo luận chuyện huyết tự lần này.” Ngân Dạ đầu tiên là nói: “Mặc dù chỉ là phần thứ nhất trong các mảnh địa ngục khế ước, nhưng mà chúng ta ai nấy cũng muốn lấy được nó đúng không?”

Không khí, nhất thời khàn trương lên.

Ngân Dạ sau khi đảo mắt một vòng qua những người khác, nói: “Không cần phải nói, khẳng định ai trong chúng ta cũng muốn sở hữu nó, mặc dù chỉ là một phần, nhưng cũng là cách cánh cửa thoát khỏi nhà trọ gần hơn một bước! Nhưng mà ai cũng biết, mảnh khế ước đó bị lệ quý nắm giữ, tính chất nguy hiểm tuyệt đối không nhỏ! Tình huống lần này cùng với lần huyết tự chỉ thị mà Hạ Uyên từ vong có điểm tương tự nhất định, chẳng qua là... Lần này lại nói rõ cho chúng ta biết, quý hồn lẫn ở bên trong hành khách trên xe buýt...”

Quả thật rất giống. Hơn nữa, mảnh địa ngục khế ước lại còn ở trên người lệ quý...

Đây còn không phải là đoạt mồi trong miệng hổ? Cái điều kiện này mới nghe sẽ khiến cho lòng người khiếp đảm, nhưng tin chắc rằng nhà trọ nhất định sẽ có hạn chế đối với lệ quý kia.

Nói cách khác, phải có cơ hội lấy được mảnh địa ngục khế ước.

Nếu như là xe buýt, như vậy nó sẽ không có quá nhiều hành khách, hơn nữa nơi đó là ngoại ô, người khẳng định thừa thớt, nói không chừng còn chưa đến mười người. Nếu tài xế đã được loại bỏ, thì như vậy... Phải quan sát các hành khách còn lại, để phán đoán rốt cục ai là lệ quý.

Không biết ai là lệ quý... Cũng tức là không biết được mảnh địa ngục khế ước ở nơi nào. Mảnh địa ngục khế ước, người người đều có lòng sở hữu, nhưng lại sợ hãi lệ quý, ai cũng không dám thoải mái đi lục soát người hành khách. Nếu không may mò nhầm lệ quý, hậu quả thiết tưởng gánh không nổi. Vậy làm sao để phán đoán ai trong đám hành khách kia là lệ quý?

Nếu nhà trọ đã sắp xếp như vậy, chứng minh lệ quý kia nhất định che giấu tương đối kỹ lưỡng, sẽ không dễ dàng bộc lộ thân phận.

Cùng thời gian, đại sảnh tầng trệt, một nhóm bốn người Lý Ân cũng tụ họp.

Hai người Dương Lâm, Từ Dạ, số lần chấp hành huyết tự chỉ thị cùng mình căn bản không cùng một cấp bậc. Nhưng mà nhà trọ vẫn đem bọn họ tổ hợp với nhau.

Xem ra, quy tắc nhà trọ hình như đã hoàn toàn rối loạn.

Dương Lâm đối với lần này cũng cảm thấy tương đối bất an, nói:” Cậu... Cậu là lần thứ sáu chấp hành huyết tự chi thị mà? Có nhầm không khi tôi chẳng qua mới lần thứ tư thôi a...”

Gã rất rõ ràng, như thế là chênh lệch bao nhiêu.

“ Trong quá khứ Hạ Uyên đã từng đề cập với tôi, huyết tự chi thị lần thứ sáu là vô cùng vô tận quý dị! Hẳn nhớ rõ năm đầu tiên mình tiến vào nhà trọ thì có hai chủ hộ chấp hành huyết tự chi thị lần thứ sáu, kết quả, thông qua đoạn video trong điện thoại di động, ở trên màn ảnh thấy một chủ hộ, hai phần ba thân thể đều biến thành xương, đầu bị chém mất một nửa, nhưng vẫn còn sống, cuối cùng, trên đại não xuất hiện một huyết động màu đen, huyết động không ngừng mở rộng, sau đó... Bản thân hoàn toàn bị nuốt hết...”

“ Dương Lâm.. Cậu bình tĩnh một chút, chuyện này rất nhiều chủ hộ đã biết, cậu không cần kể cho tôi nghe...”

“ Tôi... Tôi mới là lần huyết tự thứ tư a, làm sao được a? Đến lúc đó gặp phải tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là quý hồn, mà là hiện tượng quý dị trốn cũng không thoát được a!”

Tuy nói như thế, nhưng cũng không có biện pháp...

Huyết tự chi thị của nhà trọ, không người nào có thể làm trái. Một khi căn hộ người ở xuất hiện huyết tự, như vậy người sẽ phải đi chấp hành, nếu không cái bóng sẽ phản lại điều khiển người đi tự sát.

Cái nhà trọ này... Chính là đáng sợ như thế.

“ Chết tiệt! Cái nhà trọ đáng chết này có còn để cho người ta sống hay không!” Dương Lâm tức giận nhấc cái bàn trà hình chữ nhật bên trong đại sảnh lên, hung hăng đập mạnh xuống mặt đá cẩm thạch!

Bàn trà ngã trên mặt đất, thủy tinh vỡ văng tung tóe. Dương Lâm còn tức giận bồi thêm một cước, nói:” Huyết tự Ma Vương đã khiến cho người ta căn bản không có biện pháp vượt qua, huyết tự còn sắp xếp khó khăn đến như vậy! Ta mới lần thứ tư mà xếp vào độ khó lần thứ sáu, vậy chờ đến thời điểm lần thứ sáu của ta thì độ khó sẽ như thế nào? Cái nhà trọ chết tiệt này!”

Lúc này, mảnh thủy tinh vụn trên mặt đất, bắt đầu tự gom lại, ngay sau đó, bàn trà nằm ngã trên mặt đất lần nữa dựng trở lên, mặt bàn thủy tinh hoàn toàn phục hồi như cũ.

Bất kỳ cái gì trong nhà trọ này, bị phá hư cũng không sao cả. Dù sao, cũng sẽ phục hồi như cũ. Nếu không với mức độ cấm hận của các chủ hộ đối với nhà trọ, sợ rằng mọi ngọc ngóc ngách trong cái nhà trọ này đều sẽ chẳng chừa dấu vết đập phá.

“ Cậu không nghĩ đến chiều hướng tích cực được sao, Dương Lâm,” Lý Ân đi tới an ủi hần nói:”Huyết tự chi thị lần này, lại có một mảnh địa ngục khế ước đó. Nếu mà sở hữu được nó thì...”

“ Lý Ân lâu trường...” Dương Lâm chợt lạnh lùng nhìn hần, nói:” Tôi trịnh trọng nói cho cậu biết... Mảnh địa ngục khế ước khẳng định người người đều muốn, cho nên... Tôi nhất định phải lấy được! Có hiểu ý của tôi không?”

“ Tôi biết,” Lý Ân gật đầu một cái nói:” Dựa vào bản lĩnh bản thân. Tôi không có ý kiến.”

“ Tốt!” Dương Lâm ngay sau đó liền chụp lấy cái bàn trà kia hung hăng đập mạnh tới vách tường, nói:” Cậu nhớ kỹ cho tôi... Vì đoạt được mảnh địa ngục khế ước đó, tôi sẽ bắt chấp thủ đoạn đấy!”

Cuộc sống bên trong nhà trọ này, một khi các chủ hộ này sinh lợi ích khác nhau, vậy tự nhiên sẽ trở thành tử địch. Trước kia bởi vì muốn cùng nhau vượt qua huyết tự chi thị, cho nên không có biện pháp, nhưng mà hôm nay...

Dương Lâm liền nhìn về phía Ngân Vũ và Tử Dạ, nói:” Đúng rồi... Doanh tiểu thư, Kha tiểu thư, hai người các cô cũng giống vậy... Vì đoạt được mảnh địa ngục khế ước đó, tôi cũng sẽ không lưu tình với hai cô!”

Thật ra thì Dương Lâm coi như thẳng thắn phóng khoáng, không hề che dấu ý tưởng này của mình chút nào. Nếu so với ngụy quân tử đạo mạo nghiêm trang, thì đúng là tốt hơn rất nhiều.

“ Tôi biết.” Tử Dạ đối với lời này của Dương Lâm, rất bình tĩnh trả lời:” Bất kỳ chủ hộ nào, đối với lực hấp dẫn của địa ngục khế ước, cũng không thể kháng cự được. Tôi có thể hiểu cậu.”

Cứ như vậy, các chủ hộ bên trong nhà trọ, bắt đầu bị cuốn vào vòng xoáy của địa ngục khế ước, không từ thủ đoạn nào để tranh đoạt...

Mà bây giờ, mới chỉ là khởi đầu...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Q.7 - Chương 3: Bảy người hành khách

Thời gian cực nhanh, ngày 15 tháng 1 đã tới.

Xế chiều, bên trong phòng 1404 tại nhà trọ.

“Ngân Vũ... Không ngờ chúng ta đồng thời chấp hành huyết tự, lại không thể ở chung một chỗ...” Ngân Dạ vừa tiếc nuối nói, vừa nhìn muội muội trước mặt.

“Độ khó huyết tự lần thứ sáu...” Ngân Dạ nghĩ đến đây thì cảm thấy trái tim giống như bị nhéo một cái, nói: “Ngân Vũ... Em nhất định phải cẩn thận, thật cẩn thận. Độ khó nhất định rất cao, em phải luôn ở sát bên người Lý Ân... Mảnh địa ngục khế ước đó lấy không được cũng mặc kệ, ngàn vạn lần không được đơn độc hành động!”

“Ừ, em biết, ca ca.”

“Ca ca...” Chợt Ngân Vũ nói: “Lúc trước cha mẹ của em... Cũng là bị lưu trong tòa nhà trọ này... Vẫn luôn hỗ trợ nhau sinh sống, cuối cùng...”

Thời điểm bọn họ tiến vào nhà trọ, chắc là sau khi sinh Ngân Vũ không bao lâu. Mà qua năm năm, mới chết bởi huyết tự chỉ thị, cũng coi như là chống cự được khá lâu. Nói không chừng... Đã chống cự được đến huyết tự chỉ thị lần thứ sáu.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn không chạy thoát được cái chết.

“Đều là chuyện mười mấy năm trước rồi...” Ngân Vũ thương tiếc nói: “Vừa nghĩ tới cha mẹ cũng từng ở trong cái tòa nhà trọ này, em...”

Đúng vậy...

Ngân Dạ cũng rất rõ ràng, Ngân Vũ đối với cái chết của cha mẹ ruột, thủy chung cảm thấy vô cùng đau khổ. Cô rất hiểu cha mẹ bởi vì vào sống trong tòa nhà trọ này, không cách nào chăm sóc cô, mới buộc lòng không thể không đem cô phó thác cho người bạn thân nhất của họ.

“Ca ca anh... Cũng phải cẩn thận, thật cẩn thận nhé. Nhất định phải mau chóng tìm ra huyết tự sinh lộ...”

“Ừ,” Ngân Dạ gật đầu một cái, ngay sau đó, Ngân Vũ nâng tay trái lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, nói: “Ca ca... Anh biết không? Lần trước, trong mộng cảnh sau cùng, thằng hề đáng lẽ đã giết được em...”

“Cái gì?”

“Khi đó... A Thần xuất hiện. A Thần xuất hiện bên trong giấc mộng, sau đó anh ấy giúp em chế trụ thằng hề. Nếu như không phải như thế, em nghĩ em sẽ không thể nào tỉnh lại.”

“Ngân Vũ...”

“Em biết, đó bất quá là mộng cảnh hư ảo mà thôi. Em sẽ tiếp tục kiên cường.. Bởi vì A Thần, phải tiếp tục sống sót.”

Ban đêm, mười một giờ rưỡi.

Bên ngoài Đông Minh trấn ngoại ô thành phố K. Trên một con đường yên tĩnh, đám người Ngân Dạ, Lương Băng, đang ở đó chờ xe buýt đến.

“Các người nói...” Chợt Lương Băng nghĩ đến một trường hợp kinh khủng: “Không may xe buýt trễ giờ thì làm sao đây? Nếu như nó không kịp đến trạm trước 12h đêm, vậy chúng ta không phải chết rất oan uổng sao?”

“Làm sao có thể...” Ngân Dạ mới vừa nói ra mấy lời này... Đầu đường phía trước, xuất hiện ánh đèn xe.

Tới! Là xe buýt.

Năm người đều tập trung tinh thần cao độ, chờ xe buýt dừng lại trước mặt.

Đây là một chiếc xe buýt sơn ngoài màu trắng.

Cửa xe buýt mở ra, ngay sau đó năm người lập tức nhanh chóng nối đuôi nhau tiến vào.

Sau khi vào bên trong xe buýt, phản ứng đầu tiên của mọi người chính là liếc nhìn hành khách bên trong xe...

Tầng một bên dưới, tổng cộng có bảy hành khách.

“Này...” Hạ Tiểu Mỹ lập tức cảm thấy, bảy người này...

Có hai người ngồi ở hai bên trên hàng đầu tiên trong buồng xe, bên trái chính là một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi đang đeo tai nghe walkman, còn

phía bên phải lại là một nam nhân đeo mặt nạ đầu lâu quý. Phía sau một chút, cách hai hàng cũng có người ngồi hai bên, bên trái là một gã thanh niên ôm máy tính xách tay, phía bên phải là một bé trai chừng mười tuổi mặc y phục bệnh nhân của bệnh viện. Sau lưng bé trai hai hàng ghế, là một nữ nhân mặc chiếc váy đỏ, đeo kính mắt màu đen, cùng một tráng hán trung niên mặt sẹo.

Người ngồi ở hàng cuối cùng, là cô quái khách thường nhất.

Đang ở trong buồng xe, lại mở dù che kín đầu... Là một lão thái thái khoảng chừng tám chín mươi tuổi!

Còn tài xế thì là một nam tử ước chừng ba mươi tuổi, gã thấy năm người đã lên xe, liền đóng cửa xe lại, bắt đầu tiếp tục cho xe lăn bánh.

Tài xế không phải là quý...

Như vậy...

Ngân Dạ nhanh chóng quét mắt qua bảy người hành khách này.

Thiếu nữ nghe walkman, nam nhân đeo mặt nạ quý, thanh niên cầm máy tính xách tay, bé trai bệnh nhi, nữ nhân váy đỏ đeo kính, tráng hán mặt sẹo, lão bà bà che dù...

Trong bảy người này, một trong số họ, chính là lệ quý đang cầm địa ngục khế ước!

Đến tốt cùng... Là ai?

Xe đã lăn bánh.

Năm người đều đứng, cũng không hề di chuyển.

Ai cũng không dám ngồi xuống a, dù sao nhất định phải cẩn thận quan sát bảy hành khách này. Bất cứ người nào, đều có thể là quý hồn. Còn cầm địa ngục khế ước.

Hạ Tiểu Mỹ trên người có đem theo một cái gương, cô quay lưng lại, lấy gương ra, rọi về phía bảy hành khách sau lưng.

Bảy người kia...

Toàn bộ đều xuất hiện trong gương!

“Quả nhiên không hữu dụng...” Hạ Tiểu Mỹ tự mình cười giễu.

Mặt khác... Bốn người Lý Ân, Doanh Tử Dạ, Dương Lâm cùng Ngân Vũ, cũng đã tới khu cư xá Trữ Phong.

Cư xá Trữ Phong là một khu cư xá ngoại ô bị bỏ hoang, bên trong cư xá có khoảng năm tòa nhà, tựa hồ là bởi vì công trình đã xảy ra sự cố, mà bị bỏ dỡ nửa chừng, cuối cùng toàn bộ các tòa nhà trong khu cư xá này cũng bị bỏ hoang, tương lai sẽ bị san bằng để sử dụng vào mục đích khác.

Cả khu cư xá vô cùng âm u, thời điểm gần nửa đêm không giờ, tiến vào bên trong cư xá, cảm giác chung quanh giống như tràn ngập u linh trong bóng đêm, những tòa nhà âm u đồ sộ, khiến cho người ta ớn lạnh.

Tòa nhà số 1 lại nằm sâu nhất trong cư xá, điểm này hoàn toàn trái ngược với thứ tự mà nó được đánh số.

Trên mặt đất, khắp nơi đều vương vãi rác rến và tro bụi, thậm chí thỉnh thoảng thấy một hai con chuột xông ra. Ruồi muỗi cũng tương đối nhiều, khắp nơi ngập mùi hôi thối.

“Hoàn cảnh đúng là không thể kém hơn được nữa.” Lý Ân lắc đầu một cái nói: “Địa phương mà nhà trọ chọn, đúng là nơi tuyệt vời để bắt quý a.”

Ngân Vũ thì mọi lúc đều chú ý chung quanh, dù cho thời gian coi như vẫn chưa tới, nhưng cũng không thể khinh thường.

Song, ngay vào lúc này, còn có hai thân ảnh khác, tiến vào khu cư xá bỏ hoang này.

Chẳng qua, hai người kia, là tiến đến cửa tòa nhà số 4.

Hai người bọn họ, thoát nhìn là một nam tử mặc tây trang khoảng ba mươi mấy tuổi, người còn lại thì mặc áo low-cut, trang phục vô cùng hở hang là một nữ nhân hai mươi mấy tuổi, bộ y phục này, hoàn hảo phơi bày bộ ngực đầy đặn hoàn mỹ của cô gái ra ngoài.

“Em nói này... Nơi này thật sự không có ai tới chứ?” Nữ nhân kia có chút lo lắng nhìn chung quanh, còn nam tử mặc tây trang kia vỗ ngực nói: “Đương nhiên rồi! Hôm nay hai chúng ta có thể hảo hảo ở nơi này làm đến long trời lở đất a. Từ lâu anh đã chán đến nhà trọ rồi, quá tầm thường. Loại địa phương có không khí âm trầm này, không phải rất phấn khích sao?”

“Anh đáng ghét... Cái gì phấn với kích...”

“ Anh đã nói với lão bà, hôm nay tăng ca đêm ở công ty, ha ha, cho nên phải rất khuya mới trở về, tuyệt đối không thành vấn đề.”

Nữ nhân này đương nhiên là “gà”. Ngày thường bị vạn người cười, tự nhiên sớm đã thành thói quen, ở nơi nào làm, ả căn bản không thèm để ý, dù sao, đối phương trả tiền là được. Cái nghề này, mặc dù bị người khinh bỉ, nhưng ả cảm thấy tiền kiếm rất nhanh rất dễ dàng, chỉ cần hầu hạ loại nam nhân này được thoải mái, tiền liền từng xấp từng xấp nhảy vào tay.

Tiếp theo, hai người tiến vào tòa nhà số 4. Tiến vào bên trong hành lang tòa nhà, nam tử mặc tây trang kia đã không thể chờ đợi mà cởi quần áo ra, hơn nữa muốn kéo vai áo của nữ nhân kia xuống. Nữ nhân nhếch miệng cười một tiếng, nói” Gấp cái gì, từ từ thôi...”

Mấy phút sau, bên trong hành lang bắt đầu ngập tràn thanh âm rên rỉ. Hai cơ thể nhò nhò trắng xoăn lấy nhau, hưởng thụ sự sung sướng bản năng.

Vừa lúc đó...

Đầu cầu thang, một trận gió chợt thổi.

Trên lan can cầu thang ở tầng lầu phía trên hai người...

Đột nhiên, một bàn tay trắng khô gầy đến mức gần như có thể thấy xương hiện ra!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.7 - Chương 4: Biến mất

Sau khi xe buýt lặn bánh, mọi người đều cảm thấy khẩn trương và bất an. Sau cùng, tài xế phải nhấn nhò, mọi người mới nhớ lấy ra thẻ giao thông để quẹt thẻ.

Bảy người hành khách này, trừ thiếu nữ đeo tai nghe walkman và thanh niên cầm máy vi tính xách tay ra... Ừm, nữ nhân váy đỏ đeo kính mát cũng coi như bình thường, bốn người còn lại đều cảm thấy...

“ Lão bà bà che dù kia...” Lương Băng cẩn thận xoay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của lão bà bà, nhẹ giọng nói bên tai Ngô Hiểu Xuyên.” Có khi nào là lệ quý không đây? Không, bé trai mặc y phục bệnh nhân kia cũng...”

“ Hừ...” Ngô Hiểu Xuyên nói:” Không có chứng cứ, đừng nói lung tung.”

Ngân Dạ thì chọn một chỗ trống ở hàng trước, ngồi thẳng xuống, quay đầu lại, suy nghĩ về bảy người kia.

Ai là lệ quý?

Có cần thiết suy nghĩ không?

Ngân Dạ căn bản không phải ngu ngốc. Nhà trọ luôn luôn an bài huyết tự sinh lộ, lần này dĩ nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. Thay vì suy nghĩ ai là lệ quý, không bằng suy nghĩ xem sinh lộ là cái gì. Ngân Dạ cho rằng, nếu không đi trên chóc lệ quý, thì lệ quý kia cũng nhất định sẽ hạ thủ với bọn họ. Mặc dù xe buýt này nhìn có vẻ hơi chật hẹp, không thể nào giết người mà tránh khỏi người khác phát hiện, nhưng mà... Thủ đoạn của lệ quý, tự nhiên không thể nào giống với loài người. Tỷ như... Xóa sạch hết trí nhớ của người ta.

Chuyện như vậy rất có khả năng.

Tỷ như lệ quý đột nhiên hiện ra nguyên hình giết chết một chủ hộ, sau đó xóa đi trí nhớ của mọi người rồi trở lại chỗ cũ, như vậy, vẫn không biết ai là lệ quý.

Mà quan sát tìm ra ai là lệ quý rồi sau đó thì làm gì nữa? Trong thời gian hạn định không thể rời khỏi xe buýt, sau khi phát hiện chẳng lẽ liều mạng đi đoạt mảnh khế ước? Cái này gọi là muốn chết.

Cho nên... Máu chốt là ở huyết tự sinh lộ!

Bây giờ không được, cùng lắm thì buông tha huyết tự Ma Vương. Ngân Dạ làm người, không giống với người bình thường, hiểu được cái nào nên lấy cái nào nên bỏ. Lợi ích cho dù lớn hơn nữa, nếu như nguy hiểm quá cao, vậy cũng không nhất thiết phải cố gắng vượt qua nguy hiểm để đoạt được.

Công ngu nhất định an bài một con đường sống, chắc chắn có phương pháp nhận biết lệ quý và lấy được mảnh khế ước, đồng thời bình yên rời đi. Nếu không, toàn bộ chuyện này cũng không có ý nghĩa gì. Nếu để ảnh khế ước xuất hiện tại địa phương huyết tự chi thị, thì tuyệt đối không thể nào an bài một tử cục trong đó chủ hộ tuyệt đối không cách nào lấy được nó. Như vậy không có ý nghĩa, không phù hợp với tình huống huyết tự chi thị thực tế bấy lâu nay.

Nhưng mà, đối với sinh lộ lần huyết tự này... Ngân Dạ vẫn còn chưa có đầu mối.

Lúc này, Hạ Tiểu Mỹ chợt ngồi xuống bên cạnh Ngân Dạ, nói:”Kha... Kha tiên sinh... Anh có biện pháp gì tốt không?”

“Tạm thời tôi muốn yên tĩnh theo dõi kỳ biến.” Ngân Dạ xoa xoa một bên huyết thái dương, nói:”Nhớ lời tôi nói không? Suy tính sinh lộ là ưu tiên thứ nhất.”

“Như vậy à...” Hạ Tiểu Mỹ gật đầu một cái, nói:”Kha tiên sinh anh đúng là lợi hại... Chúng tôi sợ như vậy, nhưng anh vẫn trấn định thế này...”

“Cô đánh giá tôi cao rồi.” Ngân Dạ lắc đầu một cái, nói:”Tôi, cũng rất sợ. Chẳng qua là so với quý hồn, trên đời này có thứ còn làm tôi sợ hơn. Đối với tôi mà nói, bản thân ‘sợ hãi’ mới là thứ đáng phải sợ hãi nhất.”

Ngay vào lúc này, xe buýt đánh một khúc cua lớn. Kết quả, Lương Băng vẫn còn đang đứng đã không đứng vững, chao đảo một cái, vậy là cả người đụng vào người thanh niên đang cầm máy vì tính xách tay kia.

“A... Thật, thật xin lỗi!” Lương Băng chợt nghĩ tới thanh niên này có thể chính là lệ quý, sợ đến nỗi vội vàng dõng dõng, không ngừng cúi đầu nói:”Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Không sao, không sao.” Thanh niên kia mặt không thay đổi vuốt lại nếp nhăn trên âu phục, tiếp tục tập trung vào máy tính xách tay. Lương Băng liếc một cái, trên màn ảnh là biểu đồ chứng khoán. Xem ra thanh niên này đang theo dõi cổ phiếu.

Mà lúc này, Ngô Hiểu Xuyên cũng chủ động xuất kích...

Y chậm rãi đi tới trước mặt nam nhân đeo mặt nạ quý, mỉm cười một cái, nói:”Ừm... Cái mặt nạ này chất quá nha! Ngươi, mua ở đâu vậy?”

Thấy y chủ động như vậy, Lương Băng nhất thời trợn tròn hai mắt, còn Ngân Dạ thì thầm mắng trong lòng: quá lỗ mãng! Sao lại có thể trực tiếp đi...

Nam tử đeo mặt nạ quý kia, lại không có lên tiếng.

Ngô Hiểu Xuyên cũng không tức giận, tiếp tục nói:”Này... Ta rất thích mặt nạ của ngươi đó, rất cá tính. Có thể cho ta mượn đeo thử một cái hay không?”

Lá gan cũng lớn quá rồi!

Nam tử đeo mặt nạ quý kia rốt cục cũng có phản ứng.

Y đưa tay phải ra, liên tục xòe ra co lại thành trảo, hơn nữa các khớp ngón tay còn phát ra tiếng vang chát chúa.

Móng tay của nam tử này rất dài, hình như lâu rồi chưa được gọt dũa.

Ngô Hiểu Xuyên lập tức cảm thấy không ổn, ngay sau đó nói:”Thật xin lỗi... Ta đi.”

Tiếp theo, y dần dần đi về phía thiếu nữ đeo tai nghe walkman kia. Sau đó. Ghé sát vào cô gái, lớn tiếng nói:”Ừm... Xin lỗi, tôi muốn hỏi cô một ít chuyện...”

Thiếu nữ nhìn về phía Ngô Hiểu Xuyên, lấy tai nghe xuống, lạnh lùng hỏi:”Chuyện gì?”

“Cái máy nghe nhạc này, hiệu gì thế? Gần đây tôi cũng muốn mua một cái, nhưng mà...”

Thật dám tiếp cận a... Lương Băng thầm nghĩ trong lòng.

“Anh phiền quá! Tránh ra!” Thiếu nữ lại tiếp tục đeo tai nghe lên, bất quá ngay nháy mắt tai nghe được gắn lên, Lương Băng mơ hồ nghe được tiếng hát từ bên trong lọt ra.

Là Châu Kiệt Luân hát << Tóc em như tuyết >>, lúc này đang ở đoạn “Nén hương thấp lên khiến ai kia cảm động...”

Xem ra là fan hâm mộ Châu Kiệt Luân? Bất quá, cũng không thể nói lệ quý không thể là fan hâm mộ Châu Kiệt Luân a... Hình như có một cuốn tiểu thuyết kinh dị tên là << Tử thần thích nghe Châu Kiệt Luân >> nha...

Nhưng mà, bây giờ không phải thời điểm nói những thứ này...

Ngân Dạ vừa quan sát bảy người hành khách này, đại não cũng đồng thời nhanh chóng vận chuyển...

Rốt cục huyết tự sinh lộ là gì?

Cũng như y và Ngân Vũ đã từng thảo luận, nhà trọ không bao giờ không cho bất kỳ một gợi ý nào, hoặc ít nhất là trước lúc giết chết chủ hộ thứ nhất, sẽ có một gợi ý xuất hiện.

Hay là gọi ý nằm trong nội dung huyết tự chỉ thị?

Ngân Dạ nhớ lại trong đầu nội dung huyết tự chỉ thị:” Ngày 15 tháng 1 năm 2011 trước mười hai giờ đêm, đến Đông Minh trấn ở ngoại ô thành phố K, đón chuyến xe buýt số 145, đi về phía tây đến Nguyệt Hoa thôn, xe buýt đến trạm cuối là được xuống xe. Ngoại trừ tài xế, lẫn bên trong hành khách trên xe buýt, tồn tại một lệ quý. Phần thứ nhất của địa ngục khế ước, cũng ở trên người lệ quý. Địa ngục khế ước, tổng cộng có bảy mảnh rời rạc, sau khi tập hợp thì trong lúc chấp hành huyết tự chỉ thị Ma Vương, trong phạm vi mười thước xuất ra khế ước sẽ phong ấn Ma Vương. Túng tích của sáu mảnh khế ước còn lại sẽ được thông báo trong những huyết tự chỉ thị sau.”

Lẫn trong hành khách... Tồn tại một lệ quý... Loại trừ tài xế.

Quả nhiên...

Không hề loại trừ chủ hộ trong nhà trọ.

Ngân Dạ nhìn về bốn người kia... Hạ Tiểu Mỹ, Lâm Linh, Ngô Hiểu Xuyên và Lương Băng. Sự kiện “Tur Thần” trong trò chơi trốn tìm lần đó ở núi Hoa Nham, y còn nhớ rõ như mới đây.

Có lẽ... Một trong bốn người này, căn bản không phải là chủ hộ, mà là trí nhớ của mình đã bị sửa đổi.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, trong bốn người này thì có một ắt là lệ quý.

Đĩ nhiên, đây cũng chỉ là giả thiết mà thôi. Không có bất kỳ căn cứ nào.

Tóm lại trên xe buýt, trừ bỏ tài xế và chính mình, bất cứ người nào cũng đều có thể là lệ quý. Tính như vậy, thì thực tế số người bị hiềm nghi tổng cộng có mười một người.

Lâm Linh, giờ phút này đi về phía hàng ghế cuối cùng, nơi... lão bà bà che dù.

Lâm Linh tiến vào nhà trọ, đại khái sớm hơn Lý Ân bốn tháng. Cô là người có tính cách khá nhạy cảm, là cô gái vô cùng yếu đuối, bất quá cũng là người có thể vì bằng hữu của mình mà sẽ trở nên dũng cảm kiên cường. Cô và Âu Dương Tinh vô cùng hợp nhau, quan hệ rất tốt. Lần huyết tự chỉ thị đầu tiên của cô, là chấp hành cùng với bác sĩ Đường.

Lần đó, địa điểm là sân thượng một tháp chuông trong thành phố K. Hai người đều là lần đầu tiên chấp hành huyết tự, huyết tự lần đó độ khó không cao lắm, nhưng mà Lâm Linh vẫn rơi vào tuyệt cảnh, kết quả bác sĩ Đường đã mạo hiểm tính mạng, trong tình huống vốn có thể tự mình chạy trốn đã công theo cô trở về nhà trọ.

Bác sĩ Đường chết, cũng khiến cho Lâm Linh vô cùng tiếc nuối. Sau cái chết của Âu Dương Tinh, thì đó cũng là một đả kích lớn.

Lâm Linh dần đến gần lão bà bà kia, ngay sau đó cô cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, mạnh mẽ áp chế nội tâm không ngừng bùng lên cảm giác sợ hãi, hỏi:” Lão bà bà... Vì sao, bà lại che dù ở bên trong xe buýt ạ? Cái này hẳn là không cần thiết a...”

Lão bà bà hơi ngẩng đầu lên, trên trán của bà toàn là nếp nhăn, đôi đồng tử cũng rất đục và tái nhợt, giống như bị đục thủy tinh thể. Tay phải của bà nắm chặt cán dù, chẳng qua lại hơi run rẩy. Đôi môi mấp mấp chuyển động, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng không nói được.

Lúc này, tráng hán mặt sẹo ngồi chung một chỗ với nữ nhân váy đỏ đeo kính mát, lấy ra một gói thuốc lá, rút ra cái bật lửa đốt thuốc.

Thời điểm nuốt mây nhả khói, tráng hán mặt sẹo tựa hồ rất sáng khoái.

Nếu nhìn gần, sẽ phát hiện vết sẹo kia rất dọa người, từ cái trán kéo dài đến cằm, giống như một con rắn đang ngo ngoay vậy, xem ra đao này chém được rất sâu.

Nữ nhân váy đỏ đeo kính mát thủy chung ngồi không nhúc nhích, tựa hồ không hề có chút bất mãn nào với hành vi của tráng hán mặt sẹo này.

Ngồi ở phía trước hai người này là bé trai mặc đồ bệnh nhân trong bệnh viện, vẻ mặt cũng rất khô cứng, giống như là một tượng gỗ vậy, không có sức sống chút nào, nhìn đúng là giống quỷ. Trên thực tế, Hạ Tiểu Mỹ cảm thấy bé trai kia có khả năng là lệ quý nhất. Nhưng mà, cũng không cách nào xác định.

Không khí bên trong buồng xe buýt thật sự là vô cùng nặng nề.

Ai là lệ quý? Người nào đang cầm mảnh khế ước địa ngục? Chủ hộ nào ở đây cũng đau đầu suy nghĩ.

Ngô Hiểu Xuyên tiếp tục di chuyển bên trong buồng xe buýt, quan sát từng người. Mà lúc này, thiếu nữ đeo tai nghe walkman kia bất mãn nói:” Mấy người này làm sao vậy hả? Chỗ trống nhiều như vậy không ngồi, đi tới đi lui không thấy phiền à!”

Ngô Hiểu Xuyên cũng không thèm để ý, ánh mắt của hắn không ngừng quét qua bảy người này...

Trong bọn họ có một người là quỷ...

Là ai...

Người nào...

Hử?

Tại sao ?

Ngô Hiểu Xuyên, đột nhiên cảm giác được... Rét buốt dọc theo sống lưng lan ra cả người.

Làm sao có thể!

Nhìn những hành khách này, Ngô Hiểu Xuyên phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ! Chuyện gì xảy ra thế này? Sao lại có thể là cái dạng này?

Nhất định, nhất định phải nhanh chóng đem phát hiện này, nói cho những người khác!

Ngô Hiểu Xuyên chợt phát hiện có chút không đúng.

Tiếp theo, y khẽ ngẩng đầu lên.

Một thân ảnh đang ngo ngoáy dính chặt trên trần xe buýt, một đôi đồng tử đỏ như máu đang gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Hiểu Xuyên!

Ngô Hiểu Xuyên nhất thời bị hù sợ đến ngã nhào xuống sàn! Hắn muốn nói chuyện, nhưng phát hiện cổ họng tựa hồ bị cái gì đó chặn lại! Khí lực trên người giống như bị rút đi mất, căn bản không có biện pháp đứng lên, chỉ có thể bất lực lắc lư cánh tay, hoặc khẽ nhấc chân lên.

Trong một cái chớp mắt này, y biết mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà cho dù chết, cũng không thể chết một cách vô giá trị được! Nhất định, phải lưu lại cho những người khác đầu mối gì đó!

Ngân Dạ dụi dụi con mắt.

Xảy ra chuyện gì?

Mới vừa rồi hình như tim đập rất mạnh.

“Ui ui...” Hạ Tiểu Mỹ chợt nói với Ngân Dạ.” Ngô Hiểu Xuyên... Ngô Hiểu Xuyên đi đâu rồi?”

Ngân Dạ chợt có linh cảm xấu, trước sau trái phải đều nhìn... Quả thật nơi nào cũng không có Ngô Hiểu Xuyên!

Hai người khác cũng phát hiện.

“Sao lại như vậy...” Lương Băng nhìn chung quanh, quả thật nơi nào cũng không nhìn thấy Ngô Hiểu Xuyên. Vừa rồi mới thấy y đi qua bên người mình, tiếp theo y liền...

Biến mất! Ở trên xe buýt này, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.7 - Chương 5: Dấu tay

Ngô Hiểu Xuyên...

Ở bên trong xe buýt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

“Sao lại, sao lại có thể...”

Ngân Dạ lập tức nhanh chóng trấn định lại...

Bắt đầu... Lệ quỷ bắt đầu giết người. Nói cách khác, gợi ý về sinh lộ đã xuất hiện. Mới vừa rồi, tất cả hành động của bảy người hành khách kia đều không lọt khỏi ánh mắt của mình.

“Các người bị cái gì vậy hả?” thiếu nữ đeo tai nghe walkman tháo tai nghe xuống, cau mày hỏi” Không thấy phiền sao.”

“Chúng tôi...” Giờ phút này Lương Băng đã lúống cuống tay chân, nói:” Đồng bạn của chúng tôi...”

“Đồng bạn?” thiếu nữ nghe walkman nghi hoặc hỏi:” Không phải chỉ có bốn người các người lên xe sao? Ở đâu ra cái gì đồng bạn?”

Bốn?

Bốn?

Lương Băng chợt cảm thấy đầu óc mình có vấn đề, y, Lâm Linh, Hạ Tiểu Mỹ, Ngân Dạ, cộng thêm Ngô Hiểu Xuyên, rõ ràng tổng cộng là năm người mới đúng...

Sao lại nói chỉ có bốn người lên xe buýt?

Y lập tức nhìn về phía những người khác, nói:” Các người... Các người không thấy đồng bạn đó của chúng tôi sao? Là một người cao lớn, mặc áo sơ mi sọc ca rô trắng đen, lông mày hơi rậm, mặt thì vuông vuông... Thật sự các người không nhìn thấy?”

Lúc này, nữ nhân váy đỏ đeo kính mát cũng bật cười, nói:” Thật thú vị, chẳng lẽ hôm nay là ngày Cá tháng tư?”

Ngân Dạ lập tức đi tới, nói với Lương Băng:” Cậu làm sao vậy? Uống rượu say? Nói linh gì đấy.”

Ngay sau đó ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói:” Ngô Hiểu Xuyên đã chết... Bây giờ chúng ta phải nghĩ biện pháp sống sót!”

Ngân Dạ căn bản không quan tâm đến trí nhớ bị xóa đi của mấy hành khách này. Y ở nhà trọ đã được một năm rưỡi thời gian, phân tích qua lượng lớn các loại hiện tượng của huyết tự chỉ thị, thức đêm là chuyện thường như cơm bữa, liên tục tìm hiểu các mô thức mà nhà trọ an bài huyết tự.

Dù sao, hiện tượng khủng bố, cũng chỉ có mấy loại như vậy. Người sống biến thành quỷ, quỷ truy đuổi người sống, trong gian phòng trống rỗng đột nhiên xuất hiện quỷ hồn, huyết động vô danh, trí nhớ bị sửa đổi, lời nguyên có pháp tắc...

Vì ra đời dưới sự sắp đặt, nên tuyệt đối không thể xuất hiện kết cục buộc phải chết. Đồng thời... Trong lúc chấp hành huyết tự chỉ thị cũng sẽ không xuất hiện tình huống mà chủ hộ hoàn toàn không có lực kháng cự. Tỷ như sẽ không có chuyện xe buýt trễ giờ, hoặc là trên đường đi bị tắc nghẽn giao thông đại loại vậy, vì giải quyết vấn đề phí dụng giao thông nên thẻ giao thông trả trước của bọn họ luôn ở mức gần như vô hạn, người không có xe riêng cũng không cần lo lắng chi phí đi lại. Cho nên, nếu huyết tự quy định trước khi xe buýt đến trạm cuối không được rời khỏi xe buýt...

Như vậy tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống vì có người mất tích, mà xe buýt phải dừng lại.

Như vậy, nhất định chỉ có một chiêu là xóa đi trí nhớ của hành khách và tài xế. Dĩ nhiên nếu chủ hộ thực sự ngu ngốc tiếp tục truy cứu, xảy ra chuyện gì thì cũng không trách được nhà trọ.

Dù sao nhà trọ cũng không hề tích cực bảo vệ bọn họ.

Ngân Dạ mới vừa rời chỉ chú ý hành khách, mà bỏ qua về mặt Ngô Hiểu Xuyên. Vì vậy y thấp giọng hỏi mấy người:” Thế nào... Mới vừa rời Ngô Hiểu Xuyên có gì thay đổi? Có ai trong các người chú ý tới không?”

Lâm Linh suy tư một lát, nói:” Tôi... Tôi không nhớ rõ, bởi vì mới vừa rời tôi đang nói chuyện với lão bà bà che dù...”

“Tôi cũng không có chú ý...” Hạ Tiểu Mỹ lắc đầu một cái nói:” Tôi...”

“Như vậy à...”

Ngân Dạ lại quay đầu nhìn về phía bảy hành khách kia.

Gọi ý huyết tự sinh lộ ắt hẳn đã thông qua cách gì đó nói cho chúng ta biết, cho nên mới bắt đầu giết chóc. Bất quá, cũng có thể là... Chỉ có bản thân Ngô Hiểu Xuyên mới nhận được gọi ý đặc biệt này.

Y có thể đã phát hiện được gì đó.

Lúc này, Lâm Linh bên cạnh Ngân Dạ, thân thể liên tục run lên, thoát nhìn tương đối sợ hãi. Ngô Hiểu Xuyên đột nhiên biến mất, làm cô rơi vào hố sâu khủng hoảng.

Lúc này, Hạ Tiểu Mỹ cầm tay cô ta, nói:” Đừng sợ nữa, Lâm tiểu thư. Kha tiên sinh hẳn nhất định có thể tìm ra... Huyết tự sinh lộ.”

Đối với Hạ Tiểu Mỹ mà nói đây là lần đầu tiên hấp hành huyết tự, cho nên quỷ hồn chắc chắn không lấy cô làm mục tiêu ưu tiên. Cộng thêm Hạ Tiểu Mỹ tính tình lạc quan, cho nên cũng không sợ cái gì.

“Mẫu thân của tôi đã từng nói, bà thích nhất hoa hướng dương.”

Chợt Hạ Tiểu Mỹ nói một chuyện hoàn toàn không ăn nhập gì.

“Hừ?” Lâm Linh nghi hoặc hỏi: “Hoa hướng dương?”

“A.” Hạ Tiểu Mỹ gật đầu một cái nói: “Lúc tôi năm tuổi bà bị mắc bệnh máu trắng. Phụ thân và tôi đều có tủy không thích hợp, lún đó thật sự rất tuyệt vọng. Nhưng mà mẫu thân luôn không muốn buông bỏ hy vọng, cho dù thân rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng, mẫu thân vẫn thích giống như hoa hướng dương, vĩnh viễn hướng về phía ánh mặt trời. Thời thời khắc khắc, cũng sẽ không chịu vùi mình vào bóng tối buông xuôi tất cả. Nhưng mà, mẫu thân muốn ngắm hoa hướng dương, sân vườn bệnh viện lại không có. Thân thể của bà cũng không thích hợp ra ngoài... Cho nên tôi bắt đầu đi học hội họa.”

“Tôi vẽ hơn một trăm bức a... Sau khi tìm thấy hoa hướng dương, một bức lại một bức mà vẽ... Ha ha, khi đó thật đúng là ngốc, không phải có thể dùng máy ảnh chụp hình sao, hoàn toàn không nghĩ ra. Bức họa vẽ cũng không đẹp mắt, nhưng mà lại cảm thấy hình ảnh kiên cường của mụ mụ ở trong đó... Mụ mụ bà, chính là một nữ nhân giống như hoa hướng dương vậy.”

“Vậy mụ mụ cô...”

“Cuộc sống hiện tại của bà rất tốt,” Hạ Tiểu Mỹ nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Vẫn như cũ... Yên nghỉ ở một nơi luôn được mặt trời chiếu rọi. Một khắc kia tôi đã thề, bất cứ lúc nào, cũng không được từ bỏ phải hướng đến mặt trời. Giống như hoa hướng dương vậy... Nên sau này, tôi bắt đầu học hội họa, bởi vì tôi cho là, vẽ có thể đem đến hạnh phúc và ấm áp.”

Cô nắm chặt lấy tay Lâm Linh, nói: “Chúng ta sẽ không chết... Hãy nghĩ đến hoa hướng dương, sẽ không còn sợ hãi...”

“Ừ... Tôi biết...” Lâm Linh gật đầu một cái, mặc dù run rẩy trên người cô không hoàn toàn ngừng lại, nhưng mà, rõ ràng trên mặt đã dần hồng hào lên.

“Tôi...” Lâm Linh chợt nhẹ giọng nói: “Tôi vẫn rất thích bác sĩ Đường. Kể từ sau khi anh ấy cứu tôi... Đã thích bác sĩ. Nhưng mà bác sĩ không đón nhận tôi, y tựa hồ vẫn không cách nào mở rộng tâm lòng. Tôi cảm giác được trong nội tâm bác sĩ có chôn giấu sự thống khổ, lúc ban đầu tôi cho nó là sự sợ hãi mà nhà trọ mang đến. Nhưng sau khi nghe Liên Thành và Y Hàm kể lại, mới biết được... Bác sĩ Đường có một đoạn quá khứ như vậy.”

Lâm Linh nói tới đây, lỗ mũi có chút cay cay.

“Tôi thật, thật tình rất thích bác sĩ... Nhưng mà khi đó, thời điểm bác sĩ đi trung tâm thương mại Hân Hân, tôi cũng rất sợ, tôi không dám đi... Cho dù biết sẽ không có nguy hiểm, nhưng mà tôi vẫn rất sợ. Tôi thật sự hối hận, một khắc thống khổ và sợ hãi cuối cùng của bác sĩ, tôi lại không có cách nào ở bên cạnh anh ấy...”

Lúc này, Ngân Dạ khẽ ngẩng đầu lên, sau đó...

Y rõ ràng phát hiện, trên trần xe, có hai dấu vết khá mờ nhạt...

Dấu tay!

Dấu tay kia thoạt nhìn giống như là do mồ hôi và dầu mỡ lưu lại, không phải dễ nhận thấy, nhưng Ngân Dạ có thị lực cũng không kém. Ngay sau đó y bắt đầu liên tưởng...

Dấu tay này là chuyện gì?

Ngân Dạ đi tới gần dấu tay đó, muốn nhìn rõ một chút. Nhưng dấu tay lúc này quá mờ nhạt, vân tay và chi tay đều không rõ. Trừ phi có thiết bị rà quét đặc biệt.

Nhưng mà không có.

Vị trí dấu tay này... Khoảng cách gần đây nhất, chính là bé trai mặc áo bệnh nhân kia. Bé trai vẫn giữ khuôn mặt lạnh như băng, không có chút sức sống.

Dấu tay kia... Thoạt nhìn không nhỏ, ắt hẳn không phải của bé trai này. Bàn tay của bé trai rõ ràng không thể gọi là to.

Loại bỏ một người?

Không, Ngân Dạ lắc đầu một cái. Vẫn chưa xác định dấu tay này có phải do lệ quỷ lưu lại hay không, có lẽ là gợi ý của nhà trọ, cũng có thể là... Là gat người.

Huống chi ai có thể bảo đảm quỷ hồn sẽ không phóng đại hai tay?

Lúc này, ngồi sau lưng bé trai mặc áo bệnh nhi, trung niên trắng hán mặt sẹo kia, đã hút xong điếu thuốc ở trên tay. Ngay sau đó lại rút một điếu ra khỏi hộp thuốc lá.

Chẳng qua là, thời điểm cầm bật lửa lên, lại không tài nào đánh được lửa.

“Hừ!” Trung niên trắng hán ngay sau đó hướng sang Ngân Dạ kêu: “Này này, vị tiểu ca bên đó, đúng, chính là cậu... Có thể mượn bật lửa không?”

Sau khi Ngân Dạ nghe thấy, đi tới, móc ra bật lửa trên người, ghé sát điếu thuốc đang ngậm trên miệng trung niên trắng hán.



Thời điểm đốt thuốc, Ngân Dạ cũng khẽ chú ý nữ nhân váy đỏ đeo kính mát kia, cô gái ngồi bên cạnh trắng hán mặt sọc, khoảng cách gần như vậy, loáng thoáng có thể thấy ánh mắt sau cặp kính.

Bây giờ là đêm khuya, người bình thường không lý gì đi đeo kính mát. Bất quá có vài người đeo kính mát lại là vì tác dụng muốn che đi vết thương hoặc quảng thâm, cũng không phải là không có.

Đó là... Một đôi mắt vô cùng xinh đẹp. Mặc dù không nhìn thấy quá rõ ràng, nhưng mà Ngân Dạ xác định, bỏ kính mát xuống, đây tuyệt đối là một mỹ nữ.

Thu lại cái bật lửa, trắng hán mặt sọc nói:” Cảm ơn nhiều nha.”

Mà đi tới chỗ này... khoảng cách với lão bà bà che dù ngồi hàng cuối cùng, cũng đã rất gần.

Ngân Dạ nhưng lại không nhìn lão bà bà kia cái nào, xoay người đi về phía bọn người Lương Băng.

Sinh lộ đến tột cùng là cái gì?

Ngân Dạ bắt đầu cảm giác được áp lực mà trước nay chưa từng có. Đây mới chỉ là lần huyết tự chỉ thị thứ tư mà thôi, còn hiện tại Lý Ân đang chấp hành huyết tự chỉ thị lần thứ sáu đây... Lại còn chấp hành cùng Ngân Vũ.

Sự thay đổi của nhà trọ, quá đáng sợ, ai cũng không biết tương lai sẽ phát sinh cái gì.

Đúng lúc đó...

Ngân Dạ chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Y cảm thấy, có thứ đang tiến đến gần mình. Giống như y chỉ cần hơi xoay đầu một chút, là có thể nhìn thấy một khuôn mặt quỷ kinh khủng.

Ngân Dạ cắn chặt môi, cơ hồ cắn đến bật máu, móng tay cũng đã cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Còn tiếp tục như vậy nữa... Bốn người nội trong một giờ, sẽ toàn bộ bị giết chết!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Q.7 - Chương 6: Thập tự

Xe buýt tiếp tục đi về phía trước. Mãn đêm xuống thấp, phụ cận đều là đường nhỏ thôn quê, cơ hồ không nhìn thấy bóng người nào. Ngay cả ánh trăng, cũng rất yếu ớt.

Ngân Dạ thoáng ổn định lại tâm tình, quyết định sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu.

Gợi ý sinh lộ khẳng định đã xuất hiện... Phải có cách bắt được đầu mối mới có thể tìm ra sinh lộ, đó là điểm mấu chốt!

Ba lần huyết tự chỉ thị trước, Kha Ngân Dạ cũng rất nhạy cảm phát hiện ra huyết tự sinh lộ, chẳng qua là, thường đều mất thời gian.

Mà lúc này, lực chú ý của Hạ Tiểu Mỹ, đang tập trung trên người nữ nhân váy đỏ đeo kính mát kia.

“Lệ quỷ”, có một loại thuyết pháp chính là người chết mặc áo đỏ biến hóa thành, mặc dù không biết có đạo lý hay không, nhưng nữ nhân toàn thân mặc váy đỏ kia, đúng là khiến cho người ta không thể không chú ý.

Bởi vì cô bé cứ nhìn chăm chăm vào nữ nhân đeo kính mát kia, nên đã bị nữ nhân đeo kính đó chú ý.

“Vị tiểu thư này,” cô ta dùng giọng vô cùng lạnh lẽo nói:” Sao cô lại nhìn chăm chăm vào mặt tôi hoài vậy? Lại còn trợn trừng mắt.”

“A... Tôi...” Hạ Tiểu Mỹ vội vàng khoát tay nói:” Tôi, tôi đâu có nhìn chăm chăm cô...”

“Hừ! Đồ thần kinh.” Sau đó nữ nhân đeo kính không nói nữa.

Mà Ngân Dạ vẫn còn nhìn chăm chăm vào đầu tay kia...

Ngân Dạ lấy điện thoại di động ra, mở một đoạn video. Bởi vì y sớm đã dự liệu sẽ xuất hiện tình huống trí nhớ bị xóa đi như thế, cho nên lúc đầu đã có chuẩn bị. Thực tế y đã đục một lỗ nhỏ trên túi xách vừa vận cho camera của điện thoại di động lộ ra, đặt điện thoại di động vào bên trong, tiến hành ghi hình.

Từ lúc lên xe đến khi ngồi vào chỗ, quá trình ghi hình thủy chung vẫn tiếp tục, lúc này y lấy điện thoại di động ra mới cho ngừng lại. Sau đó, y từ trong túi xách lấy ra một bọc khoai tây chiên, xé miệng bọc, thừa dịp những người khác không chú ý liền bỏ điện thoại đã mở video vào trong bọc, sau đó làm bộ như lấy khoai tây, để xem video. Dĩ nhiên, điện thoại đang ở chế độ im lặng.

Một chiều này, là học tập theo Yagami Raito. Giờ phút này Ngân Dạ đang thật tâm biết ơn Yagami Raito... Không, phải nói là biết ơn tác giả Obata Takeshi mới đúng. Mảnh khế ước này không thể để người khác lấy được, cho nên cũng không thể để người khác phát hiện ra nội dung của đoạn video, chưa nói nếu không may bị hành khách ở hàng sau phát hiện cũng rất nguy hiểm. (Yagami Raito: nhân vật chính trong manga Death Note của tác giả Obata Takeshi- cóc)

“Không phải chứ?” Hạ Tiểu Mỹ nhìn Ngân Dạ ở bên cạnh, nói:” Kìa tiên sinh anh còn có tâm tình ăn khoai tây chiên?”

“Ừ, ăn vặt một chút để buông lỏng cũng tốt mà.”

Bởi vì biết tài xế không phải là quý, cho nên ngồi ở hàng đầu tiên, có thể ghi hình toàn bộ hành khách, sẽ không xuất hiện chuyện bỏ sót.

Rất nhanh, điện thoại di động đã chiếu đến đoạn mấu chốt.

Ngân Dạ miệng nhai miếng khoai tây, nhưng trong lòng lại khẩn trương đến cực điểm. Có thể quay được cảnh quý hôn xuất hiện không đây?

Ngô Hiểu Xuyên ở trên màn ảnh, giờ phút này đang nhìn chung quanh. Bất quá quay được chỉ là đằng sau lưng, cho nên không nhìn rõ được vẻ mặt của hắn. Nhưng rất rõ ràng, thần thể hắn đang phát run.

Sau đó, đầu của hắn rõ ràng xoay qua xoay lại, hơn nữa còn tiếp tục xoay thêm nhiều lần.

Phát hiện cái gì... Tại sao lại không ngừng xoay đầu.

Ngay sau đó, hắn chợt ngẩng đầu lên, nhất thời cả người ngã nhào xuống sàn! Ngẩng đầu lên, lúc này, đã thấy được mặt của hắn.

Mặt của hắn... Thoạt nhìn cực kỳ sợ hãi, hơn nữa cứ nhìn chăm chăm lên trần xe, nhưng mà... Trên màn ảnh thì trần xe cái gì cũng không có. Hơn nữa, bảy người hành khách kia toàn bộ đều ngồi ngay ngắn, không có ai chú ý tới sự khác thường của Ngô Hiểu Xuyên.

Liền ngay sau đó, vẻ sợ hãi trên mặt Ngô Hiểu Xuyên càng lúc càng dữ dội, đột nhiên hắn đưa ngón trỏ tay phải lên cắn rách, ngay sau đó vẽ cái gì đó bên dưới móng!

Ngay sau đó... Trong nháy mắt màn ảnh tối sầm!

Thời điểm nó sáng trở lại, đã không thấy Ngô Hiểu Xuyên.

Ngân Dạ hít một hơi khí lạnh...

Quả nhiên trên trần xe có một lệ quý!

Y lập tức nắm chắc bọc khoai tây, từ trong túi quần lấy ra ba bốn viên cầu pha lê, mấy viên cầu pha lê đó chính là vì đề phòng tình huống này mà y đã đặc biệt chuẩn bị, cô ý làm rơi xuống sàn, chân thì làm như không cần thận giật nảy một cái, viên cầu pha lê lăn đi đến phía sau.

Không thể để cho lệ quý phát hiện, mình muốn đi tra xét Ngô Hiểu Xuyên viết cái gì...

Ngân Dạ lập tức đứng lên, nói:” Ay da, viên cầu pha lê của tôi...” Sau đó từng bước một đi đến vị trí bên dưới cái dẫu tay kia. Cúi người xuống, bắt đầu nhặt lấy viên cầu pha lê, đồng thời tra xét sàn xe...

Tiếp theo... Y phát hiện một vệt đỏ nho nhỏ.

Đó là...

Một cái huyết hồng thập tự.

Thập tự? Đây chính là dấu mới mà Ngô Hiểu Xuyên lưu lại? Nghĩ tới đây, Ngân Dạ vừa nhặt viên cầu pha lê lên, vừa dùng chân xóa đi hết dấu vết, bởi vì Ngô Hiểu Xuyên vừa mới chết không lâu, huyết dịch còn chưa có đông cứng lại, rất nhanh đã hoàn toàn được xóa sạch.

Cái thập tự này, bất luận là hành khách hay là những chủ hộ khác, cũng không thể để cho bọn họ thấy. Nhất là lệ quý, không may lệ quý kia phát hiện mình nhìn thấy được thập tự này, nhất định sẽ giết mình đầu tiên.

Bỏ viên cầu pha lê trở vào túi, Ngân Dạ bắt đầu suy tư...

Thập tự? Đại biểu cái gì? Thập tự giá? Bất quá, Ngô Hiểu Xuyên rất có thể còn chưa kịp viết xong thì đã...

Nắm chắc bọc khoai tây chiên trên tay, Ngân Dạ trở lại chỗ ngồi.

Thập... Không thể nào là tên người. Ngô Hiểu Xuyên căn bản không nhận ra bất kỳ ai trong bảy người hành khách này. Như vậy là đại biểu cái gì?

Nam nhân đeo mặt nạ? Không đúng.

Thiếu nữ nghe walkman? Cũng không đúng.

Bé trai bệnh nhi? Vẫn không đúng.

Có khi nào là... Bồn bồn? Chữ “bồn” (本) hai nét đầu tiên trùng hợp cũng là chữ “十”! Hơn nữa bồn bồn so với máy vi tính xách tay xác thực số nét phải viết ít hơn rất nhiều, lúc đó tình huống nguy cấp, cho nên buộc lòng phải nhanh chóng viết hết ý... (Bồn bồn: notebook – cốc)

Cầm notebook là một nam nhân! Chính là thanh niên cầm máy vi tính xách tay kia!

Chẳng lẽ gã chính là lệ quý?

Ngân Dạ nhất thời đưa ánh mắt nhìn về phía thanh niên đang cầm máy vi tính xách tay kia, lúc này gã vẫn như cũ đang chăm chăm dán mắt vào máy tính, ra dáng vẫn còn đang phân tích thị trường chứng khoán.

Lại đưa mắt trở về bọc khoai tây chiên ở trên tay, thì chợt nghe thấy sau lưng có tiếng hét to:”Lên! Rút cục lên!”

Lên? Không thể nào? Lúc này thị trường chứng khoán còn chưa dừng giao dịch sao?

Ngân Dạ vừa quay đầu lại, thì thấy thanh niên kia lập tức rút điện thoại di động ra, bấm mấy con số, nói:”Hello, James, my stock...”

Thanh niên kia liên tục nói tiếng Anh một cách lưu loát, mà Ngân Dạ là một bác sĩ, tự nhiên trình độ tiếng Anh rất cao, rất dễ dàng nghe hiểu lời gã nói.

Thì ra là gã đang giao dịch cổ phiếu nước ngoài, khó trách thị trường chứng khoán vẫn còn chưa đóng cửa. Hiện tại hình như gã đang thông báo cho nhà đầu tư ngoại quốc cùng đầu tư với mình, cổ phiếu của một công ty Hoa Kỳ mà gã đã mua đang tăng lên, đầu tư thành công. Ngày mai gã sẽ trở về Los Angeles. Hiện tại gã định cư ở Hoa Kỳ, bất quá đối với quê nhà cũng rất có tình cảm, cha mẹ lại đều sống tại Trung Quốc, cho nên thỉnh thoảng sẽ đến thăm bọn họ.

Chẳng lẽ... Không phải là lệ quý sao?

Nhưng mà, nhìn thấy cũng không thể tin, rất có thể đây là cố tình ngụy trang.

Hơn nữa, nữ nhân đeo kính mát... Nam nhân mặt sẹo... Lão bà bà che dù... Hai nét đầu tiên đều có thể viết thành hình chữ thập, nhưng lúc đó Ngô Hiểu Xuyên hiểu được thời gian của mình không nhiều lắm, thời gian viết một chữ “Bồn” là nhanh nhất mà cũng dễ hiểu được nhất. Vì vậy... Phù hợp nhất, chính là gã thanh niên này.

Không... Cái chữ thập này, cũng chưa chắc là nói đến đặc thù bộ dáng bên ngoài của bọn họ. Cũng có thể là ám chỉ gì đó khác.

Ngân Dạ một lần nữa xem lại video trong điện thoại di động, tiếp tục tiến hành quan sát.

Thanh niên cầm notebook...

Vào thời điểm Ngô Hiểu Xuyên kinh hãi ngã xuống sàn, vẫn như cũ đang thao tác trên máy tính xách tay, thoạt nhìn vô cùng tập trung tinh thần.

Như vậy... Những người khác...

Ngay vào lúc này...

Đột nhiên, một bàn tay thối rửa, chợt xuất hiện trên màn ảnh điện thoại di động, sau đó bao trùm cả màn ảnh! Ngân Dạ bị dọa sợ đến nỗi cảm nguyên bọc khoai tây chiên, ném ra ngoài buồng xe buýt!

Lần trước mới xem xong... Căn bản không có xuất hiện một màn này!

Ngân Dạ nhất thời kinh sợ quay đầu lại nhìn... Vẫn là cảnh tượng bình thường như cũ. Nhưng mà, sắc mặt của y đã bắt đầu trắng bệch.

Thập tự...

Thập tự...

Thập tự là có ý gì?

Thập tự giá đối với Cơ đốc giáo mà nói, tượng trưng cho thượng đế. Mà cái thập tự mới vừa rồi, tựa hồ hơi nghiêng nghiêng... Có khi nào, đúng là thập tự giá?

Thập tự giá ngã xuống, tượng trưng a quý...

Nói lệ quý là ma quý sao? Nhưng mà, cái này có ý nghĩ gì? Là lệ quý hay là ma quý, không phải đều giống nhau sao.

Lúc này, chợt Ngân Dạ nghĩ đến một khả năng kinh khủng hơn...

Y đưa ánh mắt...

Nhìn về phía Lâm Linh!

Chữ Lâm (林)... Hai nét đầu tiên cũng là chữ “十”!

Chẳng lẽ, lúc đó, lúc đó Ngô Hiểu Xuyên thấy người... không, thấy quý... Là Lâm Linh sao? Nếu quả thực là như vậy, trong nháy mắt đó, Ngô Hiểu Xuyên muốn lưu lại cho những chủ hộ còn lại một hy vọng, liền quyết định cắn rách đầu ngón tay dùng máu viết xuống chính là tên Lâm Linh. Không, e là chỉ viết một chữ Lâm cũng đủ rồi, trên xe này hẳn biết tên hơn nữa còn họ Lâm đích thị chỉ có một!

Lâm Linh... Dĩ nhiên chủ hộ Lâm Linh trong nhà trọ, nhất định là người. Nhưng mà có khi nào cô ta cũng giống như Hạ Uyên, ngay từ ban đầu đều đã là do quý biến hóa thành? Lâm Linh thật sớm đã bị lệ quý giết chết?

Ngay từ lúc ban đầu, Ngân Dạ đã không có loại trừ các chủ hộ ra khỏi danh sách hoài nghi. Y chỉ có thể khẳng định mình và tài xế không phải là lệ quý.

Đáng tiếc điện thoại di động đã ném đi, nếu không, có thể quan sát bộ dáng Lâm Linh trên màn ảnh vào lúc đó.

Giờ phút này Lâm Linh đang nắm lấy tay vịn, vị trí đứng cách mình không tới một thước, đang quan sát hành khách.

Cô ta không phải là lệ quý?

Nhớ lại, từ nhà trọ đi ra, cùng nhau ngồi tàu điện đến ngoại ô, rồi đổi xe buýt tới Đông Minh trấn, trong khoảng thời gian này cô ta thủy chung không nói lời nào. Có thể là đang khấn tụng...

Nhưng mà, có khi nào vào một đoạn thời gian nào đó, bị lệ quý giết chết sau đó giả dạng?

Mới vừa rồi cô ta khấn tụng và sợ hãi như vậy, cũng là nguy trang sao? Hạ Tiểu Mỹ sau khi an ủi cô ta, cô ta còn nói, mình thật ra từng thăm thích bác sĩ Đường...

Lâm Linh từng thăm thích bác sĩ Đường?

Ngân Dạ suy nghĩ một chút, lấy một hơi dừng khí nói với Lâm Linh:” Lâm... Lâm Linh, cô đến đây một chút.”

Sau khi Lâm Linh nghe được, lập tức đi tới, nói:” Kha tiên sinh... Anh tìm được sinh lộ? Có đúng không? Có đúng vậy không?”

Bộ dáng đích thực là ngập tràn sợ hãi và hốt hoảng, nếu đây là nguy trang, thì cô ta hoàn toàn xứng đáng sở hữu một tượng vàng oscar.

“Có...” Ngân Dạ giờ phút này tim đập rất nhanh, không may cô ta thật sự là lệ quý... Mà mình đã nhìn thấu cô ta, như vậy hậu quả tiếp theo thiết tưởng gánh không nổi.

Cho dù thẳng mặt giết mình, cô ta cũng có thể xóa sạch trí nhớ của hành khách, sẽ không có ai phản ứng.

Bình tĩnh... Bình tĩnh...

Ngân Dạ liên tục tự nói với mình: cứ coi như cô ta thực sự là lệ quý, cũng chưa chắc đã phát hiện mình đã nhìn thấu. Bình tĩnh, bình tĩnh...

Không được hoảng hốt!

Tiếp theo, y cố gắng hết sức tự nhiên hỏi:” Cô có vẻ rất khấn tụng đó, đừng hốt hoảng như vậy, không bằng uống thuốc giảm stress đi.”

Các chủ hộ vì muốn dẹp bỏ sự sợ hãi, cũng thường hay uống rất nhiều thuốc giảm stress, mỗi lần ra ngoài cũng hay đem theo một ít. Sau khi Lâm Linh nghe được, biết không phải là sinh lộ, thần sắc rõ ràng lộ ra vẻ vô cùng thất vọng.

Hỏi cô ta một vài chuyện trong nhà trọ để phán đoán phân biệt thật giả căn bản không có ý nghĩa, chuyện của Hạ Uyên trước đây là minh chứng...

Làm sao phán đoán cô ta không phải là lệ quý? Chỉ có một biện pháp.

“Tôi... Không cần đâu, tôi không uống...”

“Quạt cường cái gì? Đến trạm cuối còn một đoạn thời gian đó, cô phải giữ vững tinh thần.” Ngân Dạ nói rồi liền đứng lên, đi về phía ba lô của Lâm Linh để dưới sàn, kéo dây kéo ra, làm bộ như tìm thuốc...

Chỉ có một biện pháp...

Xác nhận trên người cô ta có hay không có mảnh địa ngục khế ước...

Lúc này tìm Ngân Dạ đã nhảy lên đến cổ họng, nếu quả thật xác nhận là có y cũng không lấy, nếu không chính là muốn chết, bất quá xác nhận trước đã, mới có thể sống đến trạm cuối mà thoát thân.

Tại Nguyệt Hoa thôn kia, đã gọi sẵn một chiếc taxi chờ ở đó, vừa đến trạm lập tức lên xe thoát đi.

Về phần tại sao không tìm ở trong túi xách của mình, thì chỉ cần nói mình không có đem theo thuốc là được rồi, trên thực tế đúng là mình cũng không đem, Ngân Dạ vốn tự tin tố chất tâm lý của mình rất mạnh.

Lúc này, đã tìm thấy lọ thuốc, Ngân Dạ đang đưa lưng về phía Lâm Linh, mồ hôi tuôn như mưa.

Còn Lâm Linh, đi tới sau lưng Ngân Dạ, nâng tay, ở phía sau cổ của y từ từ vươn đến...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.7 - Chương 7: Gương

Giờ phút này, bên trong tòa nhà số 1 hoang phế.

“Bỏ hoang bao lâu rồi? Sao có thể bẩn như vậy.” Dương Lâm không khỏi che lỗ mũi, mạng nhện chung quanh nhiều đến đếm không xuể, mặt đất phủ một lớp tro bụi dày ít nhất mấy cm, tay vịn cầu thang thì bám đầy gỉ.

“Tôi đã điều tra,” Lý Ân vừa lên cầu thang, vừa nói với Dương Lâm ở sau lưng: “Công ty bất động sản trước đây thầu xây dựng khu cư xá này, bởi vì vấn đề vách thạch cao bong tróc mà vướng vào kiện tụng hết hai năm, đại bộ phận cư dân đang sinh sống, và chủ đầu tư phát sinh mâu thuẫn, thậm chí còn xảy ra chuyện rất nhiều người bị thương. Cuối cùng cơ hồ tất cả cư dân đã phải dời đi, chuyện này xảy ra cũng rất lâu rồi. Nhưng sau đó công ty bất động sản vẫn gặp phải rất nhiều vấn đề về thủ tục pháp lý, đến cuối cùng lại nộp đơn xin phá sản và phát mãi tài sản, nơi này cũng bị bỏ mặc luôn. Trước mắt thủ tục phát mãi tài sản vẫn còn đang được xử lý, đoán chừng tương lai khu cư xá này sẽ có kế hoạch xây mới.”

“Vậy sao lại không phái người đến quản lý một cái?” Dương Lâm vẫn rất nghi ngờ: “Chúng ta đi vào quá dễ dàng..”

“Chuyện này không có gì lạ,” Ngân Vũ chột nói chuyện: “Nhà trọ... Có thể giải quyết tất cả vấn đề. Cho nên, không thể xảy ra tình huống bởi vì vấn đề quản lý mà khiến chúng ta không có cách nào tiến vào đây.”

“Cũng, cũng đúng a.” Dương Lâm sờ sờ cái ót, bất quá lại hỏi: “Nhưng mà Lý Ân... Tại sao chúng ta không ở tầng trệt? Như vậy chạy trốn cũng tiện...”

“Trốn? Trốn đi đâu?” Lý Ân nói: “Chúng ta nhận chỉ thị đợi đến sáng đây, trong đoạn thời gian đó cho dù là gặp phải quỷ hồn cũng không có biện pháp rời khỏi đây, ở dưới tầng trệt hay chỗ khác không phải cũng giống nhau sao? Không bằng đi chuyển ở bên trong tòa nhà, nói không chừng có thể tìm được mảnh địa ngục khế ước.”

“Đúng vậy.” Từ Dạ tiếp tục nói: “Tôi đã điều tra xem nơi này có từng xảy ra sự kiện linh dị hay không, nhưng tất cả đều không có đầu mối... Chẳng qua chỉ tìm thấy được lượng lớn tin tức về vấn đề vách thạch cao bong tróc. Bất quá chúng ta có thể yên tâm, chủ yếu là các vách tường gặp vấn đề, còn kết cấu khung chủ yếu của tòa nhà vẫn đạt yêu cầu. Chúng ta không đi sát các vách tường, cũng sẽ không gặp phải vấn đề gì quá lớn.”

Tòa nhà này tổng cộng có mười tám tầng. Bởi vì tòa nhà bỏ hoang, đương nhiên thang máy không có cách nào dùng được, chỉ có thể đi thang bộ. Giờ phút này đã qua khỏi nửa đêm không giờ, trong thời khắc tối tăm yên tĩnh lại leo thang bộ trong tòa nhà quỷ ám, cho dù là ai thì cũng tim đập chân run.

Bất quá địa phương như cầu thang bộ, thật ra coi như là nơi an toàn nhất, bởi vì tùy thời đều có thể chạy trốn.

Vào lúc này, đã leo lên đến tầng thứ mười. Theo lệ, bốn người tiến vào tầng này bắt đầu tiến hành tra xét.

Tìm kiếm mảnh địa ngục khế ước, quả thật rất cần thời gian, cũng may bọn họ quả thật không thiếu thời gian. Hơn nửa thời gian cần thiết để lục soát cũng không nhiều, bởi vì ở khóa các căn hộ sớm đã giết đến không thể giết hơn được nữa, đá một cước là có thể mở ra, hơn nữa vật gia dụng bên trong căn hộ cũng chỉ lác đác vài thứ, không tới một phút là có thể tra xét hết cả hộ. Vì vậy, mới đến tầng thứ mười nhanh như thế.

“Hai người đến mấy căn hộ bên trái tìm, chúng tôi đi bên phải.” Lý Ân sau khi phân công xong, liền cùng Từ Dạ đi về bên phải. Dương Lâm thì nhìn bóng lưng hai người, nói: “Kha tiểu thư, cô có cảm giác được hai người kia hình như... Từ bao giờ đã ra dáng một cặp đôi rồi? Chẳng lẽ hai người bọn

họ giống như rùa nhìn thấy đậu xanh – hợp nhãn nhau sao?

Dương Lâm và Ngân Vũ cùng đi tới trước một gian phòng, y đá một cước văng cửa ra, đi vào.

Trong phòng hoàn toàn không có vật gia dụng, nếu như không phải chân đang đạp lên sàn gỗ, thì còn tưởng ở đây không phải là một căn hộ. Bởi vì chỉ cần lướt qua một cái liềm biết không tìm thấy gì, nên Dương Lâm có chút ừ rừ.

“Lý Ân thật có lòng riêng a, cố ý tách ra tìm, như thế nếu phát hiện sẽ có thể độc chiếm.” Dương Lâm lắc đầu một cái, nhưng y cũng không dám phản đối Lý Ân, dù sao đầu óc Lý Ân so với y cũng tốt hơn nhiều, trò trốn tìm lần trước là dựa vào hần mới sống sót, vạn nhất đắc tội với hần đến khi hần phát hiện sinh lộ lại không thém nói ỉnh thì không biết làm sao? Tuy nói Lý Ân không phải loại người như vậy, nhưng hiện tại liên quan đến việc tranh đoạt địa ngục khế ước, lòng người không thể dò được, tin tưởng chính mình vẫn tốt hơn.

“Không sao cả,” Ngân Vũ nói: “Nếu mà nói như thế, thì chúng ta cũng cơ hội giống như vậy. Chúng ta cũng có thể phát hiện mảnh khế ước, rồi không nói cho hần.”

Dương Lâm gật đầu một cái, không hồ là Kha Ngân Vũ, một huyền thoại trong các chủ hộ khi vẫn sống sót trong tình huống “kết cục ắt phải chết” a!

Hần từng nghe Lý Ân kể qua, một lần Lý Ân và Kha Ngân Dạ, Kha Ngân Vũ cùng nhau đi chấp hành huyết tự. Lần đó, địa điểm là hồ câu cá Diệp Sơn thành phố K. Thời gian quy định ở đây 3 ngày, mỗi một ngày nhất định phải buông câu tám tiếng. Quý dĩ là ba ngày đó, khu câu cá Diệp Sơn ít người đến khác thường.

Tình huống, cũng tương tự tình như lần đó ở Ngân Nguyệt Đào.

Lần chấp hành huyết tự đó tổng cộng có sáu người, mà trừ bỏ Lý Ân, huynh muội nhà họ Kha, ba người còn lại đều chết hết.

Hồ Diệp Sơn, có rất nhiều loại cá sinh sống, vốn là chỗ yêu thích của dân câu. Mà có vài người, nếu câu được loại “cá” không nên câu, thì lúc chết rồi vẫn không biết vì sao mình chết. Lúc đó Lý Ân cũng hoàn toàn mù tịt phương hướng giải đáp sinh lộ.

Mà Kha Ngân Vũ vào ngày thứ ba, câu lên một con “quỷ”.

Bất quá lúc Lý Ân kể lại cho y nghe, lại kể không được căn kẽ, Dương Lâm vẫn có chút không hiểu, cho nên hỏi: “Kha tiểu thư, cái lần ở hồ câu cá Diệp Sơn... Làm thế nào cô phát hiện ra sinh lộ? Rốt cục nó là loại quỷ gì a?”

“Oán linh.”

Vừa tiến vào phòng bếp tra xét Ngân Vũ vừa thuận miệng đáp lại: “Oán linh của người chết đuối. Sau đó, một khi cắn câu, sẽ kéo luôn người thả câu vào trong nước, biến mất không còn thấy bóng dáng. Mặc dù khi đó chúng tôi tập trung câu cá vào ban ngày, nhưng phát hiện hiệu quả rất kém, vẫn sẽ có chủ hộ mất mạng, đương nhiên nếu vận may tốt mà câu được cá thật, thì không sao cả.”

“Lý Ân lúc ấy nói, địa điểm câu cá tuyệt đối là một vấn đề lớn. Nhưng mà bất kể đổi sang nơi nào, đều vẫn có người ngộ hại, nhưng lại không thể không câu cá. Thậm chí có người bắt chước Khương thái công, câu cá nhưng không gắn mồi, cũng hoàn toàn vô dụng. Khi đó, các chủ hộ không có ý thức rõ ràng lắm về ‘huyết tự sinh lộ’, cho nên đương nhiên rơi vào khủng hoảng, vì vậy, có một chủ hộ lựa chọn tự sát. Mà vào ngày thứ ba, thời điểm tôi cảm thấy có cá cắn câu, tôi đã nhìn thấy được oán linh bên dưới mặt nước.”

“Đã như vậy, vứt bỏ cần câu không phải là được sao?” Dương Lâm đi vào phòng bếp, nói: “Nếu như những chủ hộ khác cũng thấy...”

“Cái này sao...” sắc mặt Ngân Vũ tối sầm xuống, nói: “Không thể kịp. Bởi vì trong nháy mắt nhìn thấy oán linh, thì suy nghĩ liền lập tức không thể khống chế, hoàn toàn mất đi tự chủ, mặc cho người bị kéo vào trong nước.”

“Như vậy... Sinh lộ là...”

“Tôi...” Ngân Vũ nói ra một câu khiến cho Dương Lâm cực kỳ hoảng sợ: “Đem thi thể của chủ hộ tự sát kia dùng dây thừng trói chặt lại, gắn vào một cần câu đặc biệt chắc khỏe, làm mồi câu oán linh. Mỗi câu bình thường căn bản không thỏa mãn được oán linh, khát vọng của bọn chúng chẳng qua là... Kéo thêm nhiều người xuống chết chung thôi.”

Con người chính là sinh vật như thế đấy.

Quý hồn, là loài người chết đi biến hóa thành.

Ích kỷ, tàn nhẫn, đố kỵ. Chết đi rồi, cũng muốn nhân loại toàn thể giới phải chôn theo mình. Lựa chọn lúc ấy của Ngân Vũ chính là vì có suy nghĩ như vậy.

“Cô...” Dương Lâm nhất thời cảm thấy buồn nôn, Ngân Vũ vậy mà dùng thi thể làm mồi câu?

“Quả nhiên, tôi không có bị kéo vào trong nước, sau khi thu hồi cần câu, thi thể biến mất. Không lâu sau đó... Thời gian quy định của huyết tự chấm dứt. Ca ca và Lý Ân, đúng là vận may quá tốt, không có bị oán linh cắn câu.”

Thật là kinh khủng... Dương Lâm tự hỏi không thể làm được chuyện kinh khủng như vậy. Kha Ngân Vũ... Nữ nhân này...

Ngân Vũ giờ phút này trong giọng nói đã có chút nghẹn ngào.” Khi đó tôi không tiếc làm như thể để sống sót, thời điểm cảm lấy cần câu mặc dù tôi không ngừng cảm thấy buồn nôn, nhưng tôi cắn răng kiên trì vì muốn sống sót. Bất quá... Mục tiêu khiến cho tôi bất chấp tất cả đã không còn tồn tại...”

“Phòng bếp không có, tôi qua nhà vệ sinh xem một chút.” Sau khi Ngân Vũ nói xong, đi ra khỏi phòng bếp. Mà Dương Lâm vẫn còn đang rung động với huyết tự sinh lộ mà Ngân Vũ vừa kể, trong lòng không ngớt sợ hãi.

Nhà vệ sinh rất lớn, có một bồn cầu, chẳng qua là nắp bồn cầu đã không còn, nước bên trong đương nhiên cũng khô cạn.

Phía trước tấm gương hơi rạn nứt, có một bồn rửa tay đơn giản. Vặn vòi một cái, đương nhiên không có nước chảy ra.

“Ở đây không có... Mảnh địa ngục khế ước...”

Ngân Vũ thở dài, lúc đang định rời đi...

Bên trong gương, phản chiếu ở phía sau lưng của Ngân Vũ, ở vị trí bên trái cửa ra vào. Giờ phút này... Một nữ nhân khỏa thân đang nằm ngã ở đó, đầu gần như bị đập nát, ngực bị xé toạc! Trên đất, tràn đầy máu tươi.

Ngân Vũ lập tức quay đầu lại nhìn... Song trước cửa ra vào, cái gì cũng không có.

Cô lại xoay mặt trở về, nhìn vào gương...

Sau đó...

Cánh cửa ra vào ở trong gương, chợt xuất hiện một cánh tay khô gầy xương xẩu tái nhợt, tóm lấy cổ thi thể kia, từ từ kéo ra khỏi cửa.

Ngân Vũ lại một lần nữa quay đầu lại, cửa ra vào... Vẫn như cũ cái gì cũng không có!

Nhìn lại trong gương... Cánh tay tái nhợt kia đã kéo thi thể ra đến hành lang bên ngoài cửa. Một đôi chân kéo lê vệt máu dài, từ từ biến mất khỏi tầm mắt...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.7 - Chương 8: Gương mặt thật của lệ quỷ

Ngân Dạ nhanh chóng tìm trong ba lô của Lâm Linh, mỗi lần chấp hành huyết tự, chủ hộ cũng sẽ chuẩn bị lượng lớn đồ dùng phòng thân, như dao găm bén nhọn, thuốc men, một ít pháp khí và phù chú trong dân gian (dĩ nhiên đa số đều là gạt người), đèn pin cá nhân, thực phẩm đóng lon, pin sạc dự phòng... Cho nên vật phẩm bên trong túi xách nhiều vô cùng.

Vừa lúc đó...

Tay Lâm Linh chạm đến phía sau cổ Ngân Dạ.

Mặc dù nhịp tim đập nhanh không ngừng, nhưng Ngân Dạ vẫn cố gắng trấn định, không để nỗi sợ trong lòng lộ ra ngoài một chút nào, hỏi: “Thế nào? Lâm Linh?”

“Tôi quả thật không cần uống thuốc...”

Nếu như Ngân Dạ còn tiếp tục kiên trì, hẳn rất rõ ràng, một khi Lâm Linh thật là lệ quỷ, thì có thể giết mình bất cứ lúc nào.

Thôi...

Tựa hồ mình cũng hơi gấp gáp, từ giờ đến trạm còn một đoạn thời gian, cho dù lúc này có lấy được mảnh khế ước, không may bị phát hiện, thì bên trong buồng xe buýt chật hẹp này chẳng có chỗ nào để trốn, căn bản chính là kết cục phải chết.

Thật hâm mộ Lý Ân nha... Có thể trực tiếp trở về nhà trọ...

Y rút tay ra khỏi ba lô, cười cười nói: “Vây bỏ đi, xem ra tôi đã nhiều chuyện.” Ngay sau đó liền kéo dây kéo ba lô của cô ta lại.

Lúc này, khỏe mắt y lại bất chợt nhìn thấy... Nữ nhân váy đỏ đeo kính, bỗng lấy ra khỏi túi, một phong kẹo cao su, tiếp theo xé ra, lấy một thanh kẹo cao su bỏ vào miệng, bắt đầu nhai.

Cùng lúc đó, bé trai bệnh nhi kia, cũng có hành động.

Lúc này nó cầm trên tay một tờ giấy trắng, sau đó bắt đầu gấp lại, rõ ràng, là đang xếp origami. Bất quá, nó mới bắt đầu xếp, cho nên cũng không nhìn ra là đang xếp thứ gì.

Giấy trắng...

Có khi nào... Đó chính là mảnh địa ngục khế ước?

Thật ra thì, những người khác cũng nghĩ đến điều này, cơ hồ tất cả chủ hộ đều đang nhìn về phía bé trai bệnh nhi kia. Thậm chí Lương Băng còn đang tiếp cận, ở vị trí cách bé trai bệnh nhi khoảng chừng hai thước thì dừng lại, tiếp theo cẩn thận quan sát tờ giấy trên tay nó. Đến gần hơn nữa, y lại không dám. Dù sao không may đúng thật là lệ quỷ, hậu quả thiết tưởng không gánh nổi...

Hàm nghĩa của nét vẽ hình chữ thập vẫn hoàn toàn chưa thể lý giải. Giờ phút này trong lòng Ngân Dạ nóng như lửa đốt, thời gian đang không ngừng trôi qua...Lệ quỷ kia, rất nhanh sẽ bắt đầu hạ thủ với chủ hộ thứ hai! Mà bây giờ, vẫn chưa có đầu mối nào!

Tĩnh táo... Tĩnh táo...

Ngân Dạ hít thở vài hơi, để đầu óc thoáng thanh tỉnh một chút...

Mới vừa rồi, trên màn ảnh điện thoại di động xuất hiện bàn tay quỷ, đây còn không phải lệ quỷ đã để ý đến y rồi sao? Có lẽ, mục tiêu kế tiếp chính là mình.

Nếu như vẫn không thể tìm ra sinh lộ, sợ rằng chiếc xe buýt này sẽ trở thành quan tài của y mất.

Nhưng mà, nếu nghĩ kỹ lại thì rất có thể... Lúc đó điện thoại di động hắn là đang chiếu tới chứng có máu chốt. Nếu vậy... Lúc ban đầu Ngô Hiểu Xuyên xoay qua xoay lại nhìn hai bên hành khách, hơn nữa còn nhìn đi nhìn lại nhiều lần, sau đó hắn mới ngẩng đầu lên giống như nhìn thấy cái gì, mới ngã nhào xuống sàn xe...

Lúc đó hắn đang nhìn cái gì? Tại sao cứ nhìn qua lại hành khách hai bên? Chẳng lẽ phát hiện cái gì?

Vẫn còn một vấn đề... Trên trần xe lúc đó, nhất định là xuất hiện thân ảnh của lệ quỷ, chẳng qua là chỉ có Ngô Hiểu Xuyên mới thấy được. Nhưng lúc đó Ngân Dạ có chú ý một chút, không hề phát hiện có vị hành khách nào biến mất.

Nhưng mà lệ quỷ nhất định là ẩn ở bên trong hành khách, huyết tự chỉ thị không thể nào nói dối, quá lắm chỉ là lừa gạt người ta bằng câu chữ ngữ nghĩa.

Như vậy...

Tại sao lại không phát hiện có hành khách biến mất? Ngân Dạ đã ghi tạc khuôn mặt những hành khách này vào trong đầu, cho dù là bỏ đi người nào cũng sẽ lập tức nhận ra a...

Chẳng lẽ là... Phân thân?

Trong rất nhiều huyết tự chỉ thị trước đây đều đã từng xuất hiện qua tiền lệ quỷ hồn phân thân, lúc đầu trên núi Hoa Nham Doanh Từ Dạ cũng có đề cập đến vấn đề phân thân với Đường Lan Huyền.

Loại khả năng này đúng là không phải không có...

Nhưng nếu thật là như vậy, tại sao trên màn ảnh lại xuất hiện bàn tay của con quỷ kia che lại? Rõ ràng là... Không để cho Ngân Dạ thấy được thứ không nên thấy...

Có thật là, có thứ gì đó mình không nên thấy?

Nếu quả thật là như vậy thì giả thiết Lâm Linh là quỷ đã không thành lập, bởi vì lúc đó màn ảnh chỉ ghi hình các hành khách, còn Lâm Linh lại không có trên màn ảnh.

Lúc này, bé trai bệnh nhi kia đã xếp giấy gần được một nửa, tựa hồ... Là xếp một con ve sầu. Còn nữ nhân váy đỏ đeo kính, thì từ trong miệng thối ra một cái bong bóng to, thoát nhìn rất nhàn nhã.

Còn phong kẹo cao su màu xanh, thì để ở trên đầu gối.

Có khi nào... Mảnh khế ước được gấp nhỏ lại giấu bên trong phong kẹo cao su?

Ngân Dạ không ngừng nhìn bé trai bệnh nhi và nữ nhân váy đỏ đeo kính, dần dần cảm giác cả hai người đều có điểm khả nghi. Mà tráng hán mặt sẹo kia, vẫn đang hút thuốc, lúc này điều thuốc trên tay gã cũng sắp hút xong rồi. Nhưng mà bật lửa của gã đã hỏng, lát nữa đừng nói muốn nhờ mình mồi lửa tiếp nha?

Mà nam nhân đeo mặt nạ quỷ, thiếu nữ nghe walkman, nam nhân cầm máy vi tính, cùng hành khách quỷ dị nhất là lão bà bà che dù, trên căn bản đều rất



an tĩnh.

Nhưng mà, nam nhân đeo mặt nạ quỷ thật ra cũng rất quý dị.

Cái mặt nạ quỷ mà gã đang đeo, có vẻ là mua ở cửa hàng bán đồ hóa trang Halloween. Ngân Dạ nhớ mấy năm trước, bởi vì một số cửa hàng bán đồ hóa trang halloween này quảng cáo ầm ĩ trước các cổng trường học, nên đã bị báo chí lên án, cho rằng ảnh hưởng không tốt đến thanh thiếu niên, nên được hạn chế. Tỷ như mặt nạ xác sống a, nhìn cũng rất dọa người. Bất quá Ngân Dạ cũng không cho là có vấn đề gì, đối với thanh niên 9x bây giờ, những thứ đồ này cũng rất bình thường.

Huống chi... Ác tâm của loài người, so với những thứ mặt nạ quỷ này, còn kinh khủng hơn vô số lần!

Nam nhân đeo mặt nạ quỷ vẫn ngồi không nhúc nhích, khoảng cách gần đối gần với Ngân Dạ, nhưng lại hoàn toàn không nghe thấy âm thanh hô hấp. Quá lẩm là thỉnh thoảng lại co duỗi ngón tay hai cái, chỉ vậy thôi. Còn hình tượng của cái mặt nạ quỷ kia, chính là một mặt quỷ há to miệng đầy răng nanh, con ngươi trắng bạch, mô phỏng bộ dáng của oan hồn.

Về phần lão bà bà che dù kia...

Bà ta thủy chung nắm thật chắc cây dù trong tay, không nhúc nhích, chỉ có cây dù thỉnh thoảng chao nghiêng mấy cái, nhìn từ phía trước, thì nửa người lão bà hoàn toàn bị che khuất. Chiếc dù kia cũng không có gì đặc biệt, cũng không có hoa văn gì, chỉ là một cây dù màu xanh thông thường, cán dù thì thẳng tắp. Cũng không rõ vì sao ở trong xe buýt lại che dù? Nếu như bà ta không phải là lệ quỷ, thì nói không chừng có thể là mắc bệnh già đãng trí, nhưng nếu vậy sao lại ở trên xe buýt một mình?

Ngay vào lúc này, Lương Băng chợt đi tới bên cạnh Ngân Dạ, nói với y: "Ngân... Ngân Dạ..."

"Hả, chuyện gì?"

"Cậu, cậu không phát hiện ra sao?" Lương Băng giờ phút này quét mắt qua lại hành khách hai bên, bộ dáng ngập tràn sợ hãi nhìn về phía Ngân Dạ, nói: "Ngân... Ngân Dạ, hành khách, số lượng hành khách..."

"Số lượng?" Ngay sau đó Ngân Dạ như ý thức được cái gì, lập tức chụp lấy tay hắn chạy lui về phía sau!

Ngu ngốc a! Tại sao có thể nói ra, tối thiểu phải nói thầm vào lỗ tai a!

Song...

Chỉ trong chớp nhoáng này, Ngân Dạ nhận ra cái cảm giác cánh tay của Lương Băng đang bị mình siết chặt... Biến mất.

Quay đầu lại nhìn... Hắn biến mất.

Biến mất... Hắn biến mất.

Ngân Dạ nhanh chóng chạy về phía đằng trước xe, tim không ngừng đập loạn.

Số lượng... Số lượng hành khách thay đổi...

Là nhiều lên, hay ít đi?

Có khả năng.

Hành khách nhiều thêm, hoặc ít đi đó... Khẳng định chính là lệ quỷ!

Là ai?

Nhưng mà, Ngân Dạ căn bản không dám đi đếm. Chẳng qua là, y cũng không có phát hiện hành khách nào biến mất. Mỗi hành khách đều ngồi ngay ngắn tại vị trí của mình.

Khoảng cách đến trạm... Càng lúc càng gần.

Tốc độ giết chóc của lệ quỷ cũng sẽ càng điên cuồng hơn!

Có lẽ, qua thêm năm phút nữa, mình cũng sẽ...

Sinh lộ, sinh lộ rốt cuộc là cái gì!

Số lượng hành khách... Phát sinh biến hóa, cho nên lúc đó Ngô Hiểu Xuyên mới xoay qua xoay lại xác nhận số lượng hành khách, đúng rồi...

Bất luận gia tăng hay giảm bớt, tựa hồ lệ quỷ đều khiến cho chủ hộ không thể nhận ra được thân phận của hành khách nhiều thêm (hoặc biến mất) đó.

Tại sao phải như vậy...

Nam nhân đeo mặt nạ quý... Thiếu nữ nghe walkman... Nam nhân cầm máy vi tính... Bé trai bệnh nhi... Tráng hán mặt sẹo... Nữ nhân váy đỏ đeo kính... Lão bà bà che dù...

Không có lý nào không nhận ra được a...

Khoan, đợi chút...

Ngân Dạ chợt nhận thấy một cảm giác tà ác rất cổ quái.

Lúc này, nữ nhân váy đỏ đã nhai hết một thanh kẹo cao su, vừa bỏ vào miệng một thanh mới.

“Ngân Dạ...” Hạ Tiểu Mỹ bị dọa sợ đến nỗi kiểu xưng hô “Kha tiên sinh” cũng không dùng, nói với hắn.” Lương Băng... Lương Băng hắn...”

“Đừng sợ... Không có việc gì...” Ngân Dạ vừa an ủi cô bé, vừa nhìn về phía những hành khách kia...

Giờ phút này đại não Ngân Dạ không ngừng vận chuyển với tốc độ cao, thời gian đã lâu như vậy, khuôn mặt của bảy người này, đã bị mỗi người chúng ta ghi tạc ở trong đầu. Đã như vậy, bất luận là nhiều thêm một người, hay là ít đi một người, đều phải nhận ra hành khách nhiều thêm (ít đi) kia là ai. Nhưng mà, Lương Băng cũng chỉ nói” số lượng hành khách”, hoàn toàn không có nói hành khách nhiều thêm (ít đi) bộ dáng như thế nào. Hoặc nói cách khác, mặc dù phát hiện số lượng hành khách có biến hóa, nhưng hắn căn bản không thể nhận ra người nhiều thêm (ít đi) kia là ai! Chuyện này là tại sao vậy?

Giả thiết là số lượng tăng lên. Như vậy nói cách khác, cho dù nhìn thấy gương mặt hành khách kia, cũng sẽ không phát sinh cảm giác “xa lạ” đối với hành khách đó. Giả thiết là số lượng giảm đi, như vậy, chẳng lẽ hành khách biến mất đó, cho dù là nhìn thấy mặt của hắn, cũng sẽ không coi hắn là một trong những hành khách?

Bất luận là giả thiết nào thành lập, đều vô tình củng cố một giả thiết trước đây của Ngân Dạ -- Lâm Linh là lệ quý biến hóa mà thành! Chẳng lẽ, Lâm Linh thật ra ngay từ đầu cũng giống như “Tur Thần”, căn bản là không tồn tại? Nhưng mà, cứ cho đó là thật, thì làm sao mới thoát được địa ngục khế ước trên người cô ta?”

Bất quá, trong lòng Ngân Dạ lúc này còn có một người khác, là thông qua đầu mối “thập tự” mà suy ra, giả thiết này càng thêm đáng sợ. Y dự tính trước tiên thử đi dò xét giả thiết này một chút.

Tiếp theo, Ngân Dạ liền nhắc chân sai bước, hướng hàng ghế cuối cùng trong xe buýt đi tới!

“Lão bà bà,” Ngân Dạ đi tới trước mặt lão bà bà che dù kia, nói:” Bà...”

Lời còn chưa nói hết, trong tích tắc này, Ngân Dạ chợt lộ ra vẻ mặt vô cùng hoảng sợ!

Tiếp theo y lập tức vươn tay ra, một chiêu bắt trúng ngay cán dù, rút nhanh ra khỏi tay lão bà bà, nhắm ngay cửa sổ xe buýt đang mở rộng bên cạnh mà ném cả cây dù ra ngoài!

Sau khi ném cây dù đi, lão bà bà kia vẫn như cũ không nói một lời, xem ra thật sự là một người mắc bệnh già đãng trí. Mà bởi vì lão bà bà ngồi ở hàng cuối cùng, trừ hạ Tiểu Mỹ và Lâm Linh ra, những hành khách khác trên xe buýt cũng không hề phát hiện hành động ném cây dù đi của Ngân Dạ.

Lúc này, trong lòng bàn tay của Ngân Dạ, một mảnh da dê nhỏ đang bị siết chặt!

Ở phía sau xe buýt, cây dù bị ném xuống đường kia, vị trí cán dù đột nhiên phát sinh biến hóa, không ngừng kéo dài, hơn nữa còn nứt ra...

Hóa thân của lệ quý, thật ra chính là cây dù này!

Lúc đó Ngô Hiểu Xuyên muốn viết... Chính là một chữ “dù” (傘)

Nhưng mà viết quá mau, cho nên hai nét đầu tiên bên trên, nét bên phải hơi lú ra ngoài, nhìn giống như một chữ thập nghiêng. Ngân Dạ cho đó là chữ 十 bị viết nghiêng, thật ra thì Ngô Hiểu Xuyên vốn chính là viết nghiêng như vậy!

Ngô Hiểu Xuyên và Lương Băng, bọn họ phát hiện, lúc đó vậy mà đếm được tám hành khách! Đó là bởi vì, trong tích tắc, bọn họ đều nhìn thấy cây dù trong tay lão bà bà này, biến hóa thành hình tượng lệ quý!

Mới trong nháy mắt vừa rồi, Ngân Dạ cũng nhìn thấy khoảnh khắc cây dù kia biến hóa thành lệ quý. Cho dù chỉ là trong tích tắc có hai giây ngắn ngủi, nhưng y vẫn nhận ra.

Cảnh tượng mà y thấy lúc đó là – cây dù trong tay lão bà bà, đột nhiên biến thành một nam nhân dữ tợn toàn thân thối rửa, máu tươi nhỏ tong tong, hai tay quấn lấy cổ lão bà bà, còn hai chân thì giồng như giò cháo quẩy dính lại với nhau, lớn đúng bằng cán dù, đang bị lão bà bà nắm trong tay! Có một mảnh da dê, đang bị kẹp chặt ở giữa đôi chân đó!

Cho nên Ngô Hiểu Xuyên và Lương Băng đều không phát hiện hành khách tăng thêm kia là ai. Bởi vì cho dù nhìn thấy được lệ quý này, mặc dù cũng

tính vào số lượng hành khách, nhưng mà tựa hồ đã bị lệ quỷ “mê hoặc”, sẽ không nảy sinh cảm giác “xa lạ”!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.7 - Chương 9: Lý Ân chết?

Lão bà bà và lệ quỷ kia, hẳn là không có bất cứ quan hệ nào. Bản thân bà lão là một người đáng trí, nên cơ hội để lệ quỷ giả dạng thành cây dù của bà lão, là rất nhiều. Nếu không, mảnh khế ước địa ngục, bỏ ở trong túi áo của bà bà, sẽ càng thêm khó phát hiện.

Mà hình như, cũng chỉ trong thời gian rất ngắn ước chừng hơn một giây, mới có thể nhận biết cây dù hóa thành hình tượng lệ quỷ, và tính nó là “hành khách thứ tám”. Sau khi khoảnh khắc cực ngắn đó trôi qua, sẽ hoàn toàn quên mất loại cảm giác này. Bởi vì Ngân Dạ đứng sát trước mặt bà lão, cho nên mới có thể phản ứng kịp thời, ngay trước khoảnh khắc lệ quỷ biến hóa trở lại thành cây dù, đã đem nó ném ra ngoài cửa sổ! Bởi vì nếu không làm vậy, kết quả của mình nhất định sẽ đồng dạng với Ngô Hiểu Xuyên và Lương Băng!

Mà sau khi ném ra, y lại một lần nữa bị “mê hoặc”, không hiểu vì sao mình phải ném cây dù ra ngoài, nếu không phải y phát hiện thứ ở trong lòng bàn tay của mình, chính là mảnh da dê thuận tay giắt lại trong khoảnh khắc đoạt lấy cây dù trong tay lão bà bà, y sợ rằng bản thân mình cũng không thể nào dám tin, thì ra cây dù đó chính là do lệ quỷ hóa thân!

Lâm Linh và Hạ Tiểu Mỹ cùng chạy tới, không hiểu hỏi:” Xảy ra chuyện gì? Ngân Dạ? Tại sao lại ném dù ra ngoài?”

“Cây dù kia là do lệ quỷ hóa thân đấy!” Ngân Dạ trầm mặt nói:” Chẳng lẽ trong con mắt của nhà trọ, lúc ở ngôi nhà ma lần trước, ‘Hạ Uyên’ bị coi là ‘đồ vật’, mà bây giờ ‘dù’ cũng có thể coi là ‘hành khách’?”

Nhất thời Lâm Linh và Hạ Tiểu Mỹ đều bị dọa sợ đến mặt không còn hột máu!

“Sao... Làm sao bây giờ?” Lâm Linh hoảng sợ cực độ nói với Ngân Dạ:” Lệ quỷ kia... Có đuổi theo không?”

“Đừng quá lo lắng. Bất kỳ quỷ hồn nào, cũng chỉ khi chúng ta đến gần nhà trọ mới đem hết toàn lực công kích, dĩ nhiên, nếu như tìm không ra sinh lộ sẽ rất khó chạy trốn...”

“Cái đó, sinh lộ đó là cái gì?”

“Tạm thời còn chưa biết...”

Nhất định phải có... đầu mối của sinh lộ!

Mà trên xe buýt, không có một người nào đối với sự biến hóa của lão bà bà che dù mà cảm thấy kỳ quái, vẫn như cũ làm chuyện riêng của bọn họ.

Ngân Dạ nắm thật chắc mảnh địa ngục khế ước kia... Cho dù một giây tiếp theo đây y lập tức chết đi, y cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Ngân Vũ... Em, nhất định phải bình an nha!

Cùng thời gian, ở bên trong tòa nhà số 1 bỏ hoang bị quỷ ám

Tại căn phòng Lý Ân và Doanh Tử Dạ đang tra xét, thời điểm hai người đang tìm kiếm mảnh địa ngục khế ước, chợt nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài truyền đến.

Ngân Vũ chạy vào, nói:” Mau... Rời khỏi tầng lầu này, tầng này có quỷ!”

Nhất thời Lý Ân và Tử Dạ khản trương hẳn lên..

Quý... Xuất hiện?

Chẳng lẽ tầng lầu này thật sự có mảnh địa ngục khế ước? Không, cũng có thể chỉ là ngẫu nhiên...

“Cô nhìn thấy quỷ?” Tử Dạ lập tức hỏi:” Ở nơi nào?”

“Ồ... Trong gương. Tôi nhìn thấy quỷ ở trong gương, nó đang ló một thi thể nữ nhân...”

Gương...

Trong những câu chuyện ma, nó là đạo cụ bị lạm dụng nhiều nhất. Quỷ mị thường mượn thứ này hiện hình, làm người ta lún sâu vào sợ hãi.

Giương...

Sợ rằng, có liên quan đến gọi ý về sinh lộ.

Lý Ân chợt ý thức được gì đó, lập tức nói: "Thi thể nữ nhân? Trong thực tế cô có nhìn thấy thi thể kia không?"

"Không, không nhìn thấy."

"Như vậy sao? Nói như vậy, con quỷ này cũng không phải bị gương phản chiếu chân thân, mà bản thân nó chính là quỷ tồn tại ở trong gương!"

Ngay vào lúc này, Từ Dạ chợt chú ý thấy, trên mặt đất một mảnh vụn giống như mảnh thủy tinh. Nhưng mà... Đây không phải là mảnh vụn ly thủy tinh vỡ...

Là mảnh vụn của gương!

"Đi! Lập tức rời khỏi nơi này!"

Sau khi ba người xông ra ngoài, thì gặp Dương Lâm ở trên hành lang, cũng đang xông về phía cầu thang. Tiếp theo, cũng không gặp phải bất kỳ sự kiện quỷ quái gì. Sau khi chạy vào lối cầu thang bộ, bốn người tiếp tục hướng phía trên chạy lên.

Dù sao, trong tình huống không thể nào rời khỏi tòa nhà này, chạy lên hay chạy xuống cũng không có gì khác nhau, nhưng chạy lên, thì còn có cơ hội lấy được mảnh địa ngục khế ước.

Đại khái chạy năm sáu tầng lầu, mới tiến vào một tầng lầu mới.

Tầng lầu mới này, có vẻ không đồ nát lắm, nhưng cũng không khá hơn bao nhiêu.

"Mọi người nhất định phải cẩn thận không được đến gần gương." Từ Dạ lập tức nói: "Đúng rồi, người nào có đem theo gương trong người thì lập tức bỏ đi nó! Tiếp theo nếu như thấy gương thì tận lực rời xa!"

"Doanh... Doanh tiểu thư..." Dương Lâm chợt vô cùng hoảng sợ nói: "Các người, các người nhìn..."

Trên vách tường đối diện hành lang y đứng, có treo một tấm gương oval thật lớn!

Lý Ân phản ứng cực nhanh, lập tức mở ba lô, lấy ra một cái hộp thuốc chuyên dụng, sau đó liền nhắm cái gương treo tường kia mà ném!

Bốn người cách gương treo tường, ước chừng hai mươi thước, khoảng cách này, độ chính xác rất khó bảo đảm. Kết quả cái hộp thuốc chuyên dụng hơi lệch đi một chút, không có đập trúng gương.

Trong nháy mắt tung ra cú ném, Lý Ân cũng hô to: "Tiến vào trong phòng, không được đi trên hành lang!"

Vừa mới dứt lời thì bốn người đã chia nhau hành động, tự chọn một căn phòng ỳnh rồi vọt vào.

Ngân Vũ sau khi vào trong một gian phòng, mới thoáng an tâm, ngẩng đầu lên, phát hiện bên trong gian phòng này không có gương, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tấm gương treo tường trên hành lang kia, khiến cho bọn họ không cách nào rời phòng tiến vào bên trong hành lang. Một khi thân ảnh phản chiếu ở trong gương, ai cũng không biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Trước kia Ngân Vũ từng xem một bộ phim kinh dị Hàn Quốc ◇, trong bộ phim kinh dị này, gương có lực lượng quỷ dị khủng bố, hình ảnh phản chiếu của người đứng trước gương, sẽ tự làm ra hành động tự sát, tiếp theo thì người ở trong thế giới thực cũng vì vậy mà chết đi...

So với phương pháp mà nhà trọ khổng chế cái bóng người ta, căn bản là hoàn toàn giống nhau.

Tìm! Nhất định phải tìm ra mảnh địa ngục khế ước!

Lý Ân xông vào một căn phòng sát vách căn phòng mà Ngân Vũ đã vào. Cánh cửa nơi này bây giờ đã mục nát lung lay muốn sập, thoáng va chạm là có thể rụng vỡ.

Song, vận may của Lý Ân, lúc này lại rất kém..

Khoảnh khắc hần xông vào gian phòng, đã nhìn thấy... Đối diện với mình, là một tấm gương thay đồ!

"Hồngбет..." Lý Ân vội vàng né tránh, ngay lập tức hần trốn vào góc phòng, chỗ đó gương không rọi tới. Tiếp theo hần cầm cái ba lô hung hăng ném đi, làm cho nguyên tấm gương thay đồ ngã xuống, nhất thời gương vỡ vụn, mảnh gương rải đầy đất.

Lý Ân rúc người trong góc không dám nhúc nhích, mảnh gương gần nhất cách hần khoảng hai thước.

Không thể động... Vừa động, có lẽ sẽ vạn kiếp bất phục...

Còn căn phòng mà Từ Dạ vọt vào, thì tương đối chật hẹp, sau khi tiến vào lập tức chạy sâu vào trong nhà. Bên trong phòng có để một tủ treo quần áo và một giá sách trống.

Cô không ngừng hồn hồn thở dốc, dựa vào vách tường để mình không phải ngã xuống...

Song ngay vào lúc này...

Cô rất sốc khi nhìn thấy, bên trên cái giá sách kia, hàng thứ hai từ dưới đếm lên, có... Một mảnh giấy vụn!

Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là...

Từ Dạ vội vàng chạy tới kéo cánh cửa giá sách ra, cầm lấy mảnh giấy bên trong. Quả nhiên... Là một mảnh da dê, trên đó viết một loại chữ viết không thể nào đọc hiểu.

Quả nhiên là mảnh địa ngục khế ước.

Cô lập tức cầm lấy mảnh khế ước, bỏ vào túi áo trong, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Song ngay vào lúc này, cái tủ quần áo ngay sau lưng cô, cánh cửa bên trái rõ ràng khê hé ra...

Vẫn là cánh tay trắng bệch khô gầy trơ xương, từ bên trong thò ra ngoài! Sau đó, cửa tủ treo quần áo cũng mở hẳn ra...

Mặt trong của cửa tủ quần áo, thì ra là có gắn một mặt gương!

Sau khi Từ Dạ cất xong mảnh địa ngục khế ước, mới vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy một gương mặt trắng bạch như tờ giấy đang nhìn chăm chăm gắt gao quan sát mình!

Sau đó, Lý Ân, Ngân Vũ và Dương Lâm cũng nghe được Từ Dạ phát ra một tiếng kêu thảm thiết!

Chỗ của Dương Lâm cũng cách căn phòng của Ngân Vũ một vách tường, sau khi y nghe được tiếng kêu thảm thiết kia cũng phi thường hoảng sợ, nhưng mà... Y không dám đi ra, một khi ra ngoài hành lang, tấm gương treo tường kia...

Doanh Từ Dạ...

Cô ấy chắc là xong rồi?

Khoảnh khắc Lý Ân nghe thấy tiếng kêu thảm của Từ Dạ, liền không do dự lập tức đứng lên, lao ra gian phòng, nhắm cửa phòng mà cô tiến vào mà lao tới!

Không... Không.. Không!

Giờ phút này Lý Ân nghiêng răng nghiêng lợi xông thẳng vào phòng, sau đó thì thấy thân thể Từ Dạ đang đứng sát một mặt gương, mà trong gương... Một cánh tay trắng đang nắm lấy tay cô, muốn... kéo cô vào bên trong gương!

“Dừng tay!”

Phải cứu cô ấy... cứu cô ấy!

Lý Ân nhào tới, hung hăng chụp lấy cánh tay trắng kia, sau đó đẩy mạnh Từ Dạ ra, song chỉ trong khoảnh khắc này... Cánh tay kia chợt rút mạnh vào trong gương...

Cả người Lý Ân, cũng bị kéo theo vào trong mặt gương!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.7 - Chương 10: Quyết định

Dương Cảnh Huệ mở mắt, từ trong cơn ác mộng choàng tỉnh.

Bà chợt cảm thấy tim mình đập rất nhanh... Lần này Lý Ân trở về, bà mơ hồ cảm giác được, Lý Ân hình như có gì đó gât mình.

Rốt cục là có chuyện gì?

“Lý Ân... Sẽ không sao chứ?”

Thời điểm Lý Ân khôi phục thần trí, phát hiện... Mình đang ở trong một gian phòng.

Trước mặt, là cái tủ quần áo mà mình bị kéo vào.

Trên cửa tủ treo quần áo là tấm gương, nhưng lại không có phản chiếu hình ảnh của mình.

Tiếp theo hẳn phát hiện... Tủ treo quần áo và giá sách đã đảo lộn vị trí, hoàn toàn ngược lại so với trước đây.

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ nơi này là...

Thế giới trong gương?

Từ Dạ, trân trân nhìn vào tấm gương trước mặt. Trong gương, chỉ nhìn thấy thân ảnh của chính cô.

“Đây là tôi ghi đây... Căn cứ vào kinh nghiệm một năm qua mà tôi tổng kết ra một chút quy luật. Cô có thể xem một chút, tham khảo một ít...”

Chỉ mới gặp mặt, người đàn ông đó đã đem bút ký đúc kết kinh nghiệm trân quý của bản thân tặng mình.

“Có muốn ăn bánh quy không?”

“Có muốn làm bạn gái anh không?”

“Thỉnh thoảng cứ dựa vào anh đi...”

“Thật tốt quá... Em không sao rồi...”

Lời nói khi xưa của Lý Ân không ngừng vang dội trong đầu, nam nhân này vừa chất phác lại vừa thâm tình...

Không... Không!

Giờ khắc này, Từ Dạ như bị đẩy xuống tầng cuối cùng của địa ngục, cho dù lúc nhỏ khi cha mẹ chết đi, cho dù là khi tiến vào tòa nhà trọ này, thì cô cũng không thống khổ đến mức độ như vậy.

Lý Ân...

Chợt... Trong lòng Từ Dạ lóe linh quang, lập tức đóng kín cửa tủ treo quần áo!

“Không... Không, Lý Ân hẳn... Hẳn nhất định còn sống. Cho dù, bị kéo vào trong gương cũng không có nghĩa là tuyệt vọng! Ngân Vũ từng nhìn thấy bên trong gương có một cô thi thể, nói cách khác Lý Ân chẳng qua là tiến vào thế giới trong gương, chứ không phải chết... Trong trường hợp này, hẳn chỉ cần chờ tới lúc sáu giờ rưỡi sáng, là có thể tự động trở về công ngu, cho dù là thế giới trong gương thì cũng không có gì khác biệt! Lý Ân, hẳn nhất định có thể tìm được sinh lộ trở về công ngu đây...”

Từ Dạ đi ra phía sau tủ treo quần áo, hơi do dự một chút, tiếp theo dùng khí lực toàn thân, đẩy nguyên cái tủ treo quần áo ngã xuống mặt đất! Nhất thời chỉ nghe thấy bên trong tủ treo quần áo truyền đến âm thanh gương vỡ vỡ cùng chất chứa.

Không có gương, gian phòng này tạm thời an toàn.

Tiếp theo, Từ Dạ lấy điện thoại di động ra, bấm số Ngân Vũ. Lúc này cô rất cần nghe ý kiến của Ngân Vũ. Mặc dù đều ở cùng một tầng lầu, cách nhau cũng rất gần, nhưng nếu muốn nói chuyện với nhau vẫn phải hô lớn tiếng, như vậy không dẫn quỷ hồn tới mới lạ.

“A lô,” Sau khi nói máy, Từ Dạ nói: “Ngân Vũ? Là tôi.”

“Ừ, Doanh tiểu thư...” Ngân Vũ quan tâm hỏi: “Lý Ân, hẳn thế nào?”

“Hắn bị kéo vào thế giới trong gương. Bất quá, tôi tin hắn còn sống.”

“Hả?” Ngân Vũ không hiểu hỏi: “Tại sao? Tại sao cô biết Lý Ân còn sống?”

“Cô đã nhìn thấy một cô thi thể trong gương đó thôi?”

“Chuyện này, đúng vậy...”

“Thì thể kia tồn tại ở thế giới trong gương, chứng minh sau khi tiến vào thế giới trong gương vẫn cần phải giết chết đối phương... Lý Ân, hẳn nhất định có thể tìm được sinh lộ trở về công ngũ đây...”

Lý Ân...

Van cầu anh... Nhất định phải sống sót, nhất định phải sống!

Cô tiếp tục nói: “Trước mắt... phân tích tình cảnh của chúng ta một chút đi. Nếu quý đã bắt đầu phát động tập kích chúng ta, vậy thì chứng minh... Gọi ý sinh lộ đã xuất hiện. ‘Gương’, chẳng lẽ chỉ cần không soi gương thì có thể thoát khỏi đây sao?”

“Có khả năng này. Nhưng mà, không ai biết trong tòa nhà này có bao nhiêu tấm gương. Không giống như Lý Ân, chúng ta muốn chạy về thì nhất định phải dùng thang lâu để đi xuống đây. Mà tôi nhớ...”

Lâu một... Có một tấm gương rất lớn!

Cũng rất khó lách qua mà không bị tấm gương rọi trúng.

“Từ lầu hai nhảy xuống không biết có được không đây... Hoặc là dùng dây thừng để tuột xuống...”

“Không được.”

“Hả?”

“Thời gian chúng ta có thể rời đi là sáu giờ rưỡi sáng. Thời điểm đó ánh sáng mặt trời sẽ rất mạnh, cửa sổ tòa nhà trước mặt, sẽ phản chiếu thân ảnh của chúng ta, biến thành ‘gương’. Đây cũng là lý do nhà trọ bắt buộc chúng ta đến buổi sáng mới có thể rời đi.”

“Này...”

“Hơn nữa không ai biết nhà trọ sắp xếp bao nhiêu tấm gương ẩn dấu bên trong tòa nhà bỏ hoang này. Cho dù đột nhiên xuất hiện lượng lớn các tấm gương cũng không có gì kỳ quái.”

“Đúng rồi... Cô có tìm được mảnh địa ngục khế ước không?” Ngân Vũ đột nhiên hỏi.

“Không có.” Từ Dạ không chút do dự lắc đầu đáp đối.

Lúc này, bầu không khí giữa Từ Dạ và Ngân Vũ, cực kỳ vi diệu.

Ngân Vũ từ giọng nói của Từ Dạ, nhất thời cũng không cách nào đoán chắc, cô ấy có đang nói dối hay không.

Cô đương nhiên biết những chủ hộ tìm được mảnh địa ngục khế ước có thể dấu riêng. Cứ cho là bốn người cùng nhau tìm, cũng không tránh khỏi trường hợp một chủ hộ sau khi tìm thấy thì lập tức giấu ngay. Đã như vậy còn không bằng tạo cơ hội để riêng mình có thể thuận lợi độc chiếm mảnh khế ước. Mà cho dù có chủ hộ độc chiếm mảnh khế ước...

Chỉ cần tương lai còn có những chủ hộ khác đoạt được mảnh khế ước, thì chủ hộ đã độc chiếm mảnh khế ước trước đó ắt sẽ có hành động kỳ quái. Huống chi, cái mục đích cuối cùng là một bản khế ước đầy đủ, không bằng cứ để cho các mảnh khế ước tập trung lại trước đã rồi hãy nói.

Hơn nữa, huyết tự Ma Vương, cũng không phải trọng điểm mà cô quan tâm. Ai nấy cũng đều thấy được đây là bẫy rập mà nhà trọ cố ý sắp đặt, dẫn dụ các chủ hộ nhảy vào. Cho dù dùng vàng để xây, thì nhà tù vẫn là nhà tù.

Lòng người chẳng đủ rắn nuốt voi, Ngân Vũ không phải là không hiểu. Có được khế ước với rủi ro thấp nhất, đó mới là thỏa đáng nhất.

Hiện tại thứ phải tính toán trước nhất, chính là đi xuống mà vẫn còn sống. Sau đó, mới tính nên làm thế nào để lấy được mảnh khế ước.

“Được rồi, tôi tin tưởng cô, Doanh tiểu thư. Bất quá cô nhớ nhé...” Ngân Vũ kéo dài giọng nói: “Những chủ hộ khác, chưa chắc sẽ tin cô.”

Để sinh tồn trong nhà trọ tàn khốc này, Ngân Vũ cũng dần dần bỏ đi bản tính thiện lương vốn có của mình, mà đã bắt đầu trở nên tính toán. Huống chi, cô còn nhất định phải bảo vệ ca ca.

Kế tiếp...

Chính là vấn đề mặt gương treo tường kia.

“Khoảng cách đến cầu thang ước chừng hơn bốn mươi thước, mà từ phòng chúng ta đến mặt gương đó chỉ có chừng hai mươi thước. Thang máy lại không có cách nào sử dụng, vừa ra đến bên ngoài hậu quả chắc không cần phải nói.”

“Đúng vậy,” Từ Dạ tán đồng quan điểm của Ngân Vũ, nói: “Một khi chúng ta xuất hiện ở trước gương thì hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi đâu.

Trước mắt nếu đặt giả thiết sinh lộ là ‘không xuất hiện ở trước gương’, thì phải nghĩ biện pháp phá hủy mặt gương treo tường kia.”

Mới vừa rồi, Lý Ân bỏ lỡ cơ hội tốt để phá hủy tấm gương. Bây giờ thì phiền toái rồi.

“Tôi muốn liên lạc với Dương Lâm một chút, cúp máy trước đã.”

Ngay sau khi Từ Dạ bấm số di động của Dương Lâm thì điện thoại đã nổi thông, sau đó, cô hỏi: “Dương Lâm hả? Tình huống bên đó thế nào?”

“Hoàn hảo, bên trong gian phòng không có gương, tôi không sao.”

“Khoảng cách từ phòng cậu đến mặt kính treo tường...”

Mới vừa rồi chạy thật cũng quá nhanh, không nhìn rõ Dương Lâm đã vào gian phòng nào.

“Khoảng chừng mười lăm thước, tôi đoán đại thể thôi. Cũng không dám lộ đầu ra nhìn kỹ.” Dương Lâm nói tiếp: “Doanh tiểu thư... Cô có đối sách gì sao?”

Không phá hủy mặt kính treo tường thì không có cách nào rời khỏi tầng lầu này đâu, hơn nữa không ai biết được quý có thể từ bên trong mặt kính đi ra ngoài hay không.

Không thể kéo dài thời gian quá lâu!

Có biện pháp gì để phá hủy mặt gương treo tường cuối hành lang?

Song ngay vào lúc này...

Chợt nghe thấy một tiếng vang thật lớn!

Là từ cuối hành lang truyền tới!

Tiếp theo, một loạt thanh âm vỡ vụn liên tiếp truyền tới.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là...

Từ Dạ đánh bạo, thò nhanh đầu ra ngoài quan sát... Mặt kính treo tường cuối hành lang kia, đang vô cớ không ngừng vỡ vụn, cuối cùng, hoàn toàn bể nát thành trăm mảnh, rơi hết xuống mặt đất!

Ở thế giới trong gương, Lý Ân đang xách một cái ghế, nhắm mặt gương treo tường trước mặt đập đến nát vụn. Sau đó, quăng cái ghế đi. Dĩ nhiên, thời điểm đập phá, hân cũng không quên chú ý sau lưng, không để cho quý có cơ hội đến gần mình...

“Chống cự đến sáu giờ rưỡi là được... Từ Dạ... Chúng ta, nhất định phải còn sống trở về, còn sống... Trở lại nhà trọ!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.7 - Chương 11: Lên? xuống?

Từ Dạ lập tức đi ra ngoài hành lang, hội họp cùng Ngân Vũ, Dương Lâm.

Lúc này, thời gian đến lúc rạng sáng còn hơn một giờ nữa.

Song ngay vào lúc này... Doanh Từ Dạ rõ ràng thấy trên vách tường xuất hiện một... Một hàng chữ nghiêng ngả.

“Gương ở tầng lầu này đã bị tôi đập nát hết, không tìm được mảnh khế ước địa ngục --- Lý Ân.”

Những con chữ nghiêng ngả này...

Là Lý Ân viết ở thế giới trong gương!

Quả nhiên... Hân quả nhiên còn sống! Lý Ân còn sống!

Từ Dạ nhất thời hô lên, vui mừng như thể chính mình được tái sinh.



“Lý Ân thật... còn sống ở thế giới trong gương a...” Ngân Vũ ngạc nhiên nhìn mấy con chữ này, chuyện này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của cô.

“Kể tiếp chúng ta nhất định phải cẩn thận, bởi vì gương vẫn có thể còn xuất hiện.” Từ Dạ nhìn Ngân Vũ và Dương Lâm một cái, rồi hỏi Dương Lâm: “Dương Lâm, cậu... Có tìm thấy mảnh địa ngục khế ước không?”

“Không, không có.” Dương Lâm lắc đầu một cái, nhìn hai mỹ nữ trước mặt, xem ra các cô ấy cũng không tìm được a. Đương nhiên họ có nói dối hay không cũng không ai dám chắc.

Từ Dạ gật đầu một cái, sau đó nói: “Đi thôi.”

“Chuyện này...” Dương Lâm tỏ ra hoảng sợ: “Tôi... Tôi cho là đứt khoát đợi ở tầng lầu này đi, không phải toàn bộ gương đều bị đập hết rồi sao? Như vậy nơi này đã...”

“Không,” Từ Dạ lắc đầu một cái, nói: “Địa phương không có gương ngược lại càng thêm nguy hiểm. Bởi vì biến thân của quý có thể từ trong gương ở những tầng lầu khác đi ra ngoài sau đó trở về cái tầng lầu này. Một khi lối cầu thang bị quý chặn chết, chúng ta lập tức xong đời!”

Suy nghĩ cẩn thận lại thì, loại chấp hành huyết tự trong toà kiến trúc cao tầng cố định thế này, trước đây có rất ít tiền lệ. Mà chấp hành huyết tự chỉ thị trong toà kiến trúc cao tầng, thứ đáng sợ nhất chính là không có đường chạy trốn. Giống như con ác mộng tại Trục Vĩnh trấn lần trước, Triệu Ngọc San cũng là vì tiến vào một toà kiến trúc cao tầng nên mới không cách nào chạy trốn.

Dương Lâm chợt bừng tỉnh.

“Nhìn thấy gương ngược lại có khi còn an tâm hơn. Bất kể thế nào, thì cầu thang tuyệt đối không thể bị phong tỏa! Bên trong toà kiến trúc này không có cách nào sử dụng thang máy, cầu thang bộ là lối duy nhất có thể thoát đi, dù sao thì chúng ta cũng không thể trực tiếp trở về nhà trọ giống như Lý Ân!”

Về phần dùng dây thừng để thoát đi, tuyệt đối càng không thể thực hiện được. Chỉ cần quý có khả năng cắt đứt được dây thừng, thì hậu quả rất đáng sợ đấy.

Một khi không thể dùng cầu thang bộ để chạy trốn, thì đúng là đã lâm vào tuyệt cảnh!

“Nhưng mà...” Dương Lâm lại hỏi: “Nhưng nếu tiếp tục chạy lên tầng lầu phía trên lấy gì đảm bảo, cầu thang bộ sẽ không bị phong tỏa?”

“Sẽ không,” thời điểm Từ Dạ nói câu này thì đã tiến vào cầu thang bộ, cô nói: “Bởi vì... Trên lối đi cầu thang bộ không có gương. Quý chỉ có thể thông qua các mặt gương ở các tầng lầu đi ra ngoài, mà muốn tập kích chúng ta thì nó phải tiến vào bên trong tầng lầu. Nói cách khác, chỉ cần chúng ta không đợi ở một tầng cố định, thì quý cũng không thể khur khur canh giữ lối cầu thang bộ.”

“Có thật là vậy không?” Dương Lâm hồ nghi nói: “Nếu tôi là quý, thì tôi hoàn toàn có thể ở dưới cầu thang bộ, ôm cây đợi thỏ a. Như vậy không phải chúng ta sẽ...”

“Không thể nào.” Bây giờ là Ngân Vũ lên tiếng: “Căn cứ theo quy tắc của nhà trọ, chỉ cần không rời khỏi nhà trọ quá bốn mươi tám tiếng, thì sẽ không sao cả. Nếu như quý làm như vậy, thì Lý Ân ở thế giới trong gương hoàn toàn có thể trốn thoát. Đối với Lý Ân mà nói thì đây là lần huyết tự thứ sáu, cho nên chỉ cần Lý Ân còn sống, chắc chắn quý sẽ không thể rời khỏi thế giới trong gương thời gian quá dài, ôm cây đợi thỏ là chuyện không thể thực hiện được đâu. Dù sao Lý Ân cũng chỉ cần vừa hết thời gian hạn định là có thể trở về nhà trọ, kéo được hán vào bên trong không có nghĩa là có thể giết chết hán.”

“Đúng,” Từ Dạ tán thành phân tích của Ngân Vũ, nói: “Hơn nữa căn bản cũng có thể loại bỏ khả năng quý có thể phản thân, bởi vì mới vừa rồi chúng ta bị công kích, đều là có thứ tự trước sau, đều cùng xuất hiện một loại quý thủ như nhau. Dĩ nhiên đó cũng có thể là cố ý mê hoặc chúng ta, nhưng tôi cho là khả năng đó không cao. Huống chi, Hạ Uyên trước kia từng có đề cập, từ lần huyết tự thứ nhất đến thứ năm, xác suất xuất hiện quý hồn phức tạp là rất nhỏ. Đối với Lý Ân thì là lần thứ sáu, nhưng còn chúng ta thì lại không phải.”

“Bất quá, đây là...”

“Hơn nữa... Đại sảnh lầu một còn có một mặt gương lớn, cứ cho là chúng ta bỏ qua mảnh địa ngục khế ước thì cũng không thể đi xuống dưới lầu... Mặt gương lớn như vậy, trong nháy mắt rất khó phá hủy nó.”

“Không,” Dương Lâm lắc đầu một cái nói: “Tôi quyết định bỏ qua mảnh địa ngục khế ước, quá nguy hiểm. Cho dù lấy được, thì muốn tập hợp sáu mảnh khác cũng sẽ rất khó khăn. Nhưng tôi muốn đi xuống bên dưới, dù sao sự phân bố của các mặt gương ở các tầng dưới chúng ta đều tương đối nhớ rõ. Cố gắng đợi ở bên trong cầu thang bộ thì sẽ...”

“Không thể!” Ngân Vũ xen vào nói: “Dương Lâm cậu điên à? Đã nói ‘cầu thang bộ’ tuyệt đối không thể bị phong tỏa! Chỉ cần chúng ta đi lên, quý sẽ khó có khả năng ở bên trong lối cầu thang bộ ôm cây đợi thỏ. Nhưng nếu mà đi xuống, thì khác biệt rất lớn. Bởi vì nó có nghĩa là chúng ta không có đường để rút lui! Nếu như nó ở phía trên chờ chúng ta, chúng ta có thể chạy xuống dưới rồi trốn thoát, nhưng nếu nó ở bên dưới chờ chúng ta, chúng ta chỉ còn cách chạy ngược lên trên! Không may trốn thoát trễ một chút thì sẽ thế nào? Vậy thì xong đời!”

Sinh lộ...

Mấu chốt vẫn là sinh lộ a.

Nghe Ngân Vũ phân tích, y chỉ còn biết tán đồng. Mà chưa tìm được sinh lộ, nói chung là sẽ tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng mà... Cảnh tượng kinh khủng hơn vẫn còn ở phía sau.

Đi lên đến tầng lầu bên trên, đầu tiên ba người đứng ở đằng sau cánh cửa lối vào tầng lầu ngay đầu cầu thang đợi một chút. Dù sao nếu không may mở cửa ra nhìn thấy chính là một mặt gương, thì đúng là chết rồi cũng không biết mình chết như thế nào đấy.

Thật ra thì ba người vẫn rất lo lắng... Không may, quý thật sự có phân thân thì làm sao đây?

Lời của Hạ Uyên, cũng đâu thể đảm bảo trăm phần trăm không có sai sót a.

Còn nữa... Lý Ân hẳn bây giờ...

Từ Dạ hỏi hai người còn lại: "Hai người có đem theo cây kim không?"

"À, tôi có đem theo." Dương Lâm mở ba lô lấy ra cây kim.

Từ Dạ cũng mở ba lô, lấy ra một cây đèn pin. Sau đó, bật lên, đi tới bên cạnh cánh cửa ra vào, vặn nắm cửa, mở cửa, đưa cây kim đang kẹp chặt lấy đèn pin ra trước cửa.

Sau đó... Lắc lư đèn pin mấy cái, quan sát vách tường đối diện.

"Ánh sáng không có phản xạ trở lại, ít nhất thẳng hướng phía trước không có gương." Từ Dạ thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo lúc này là buổi tối, ánh sáng có phản xạ hay không rất dễ dàng nhìn ra.

Ba người tiến vào bên trong tầng lầu. Quả nhiên, phương hướng thẳng phía trước không có gương. Hai bên hành lang, cũng không có mặt gương nào bên trên.

Sau khi đi vào tầng lầu này, ai nấy đều lo lắng đề phòng. Dù sao kinh nghiệm mới vừa rồi của Từ Dạ đã chứng minh, quý có thể từ trong gương đi ra ngoài.

Quét mắt xuống mặt đất, đừng nói mảnh địa ngục khế ước, ngay cả tờ giấy vụn cũng không có.

Đĩ nhiên là sẽ không có, bởi vì mảnh khế ước đã ở trong tay Từ Dạ rồi.

Thật ra thì cũng không phải là không thể soát người lẫn nhau, nhưng mà làm như vậy sẽ có ba vấn đề.

Một, không xác định được đối phương có hay không có mảnh khế ước, không may lần này lục soát rồi, lần sau cũng không tiện mở miệng đòi lục soát tiếp.

Hai, lục soát người đối với bất kỳ chủ hộ nào, đều không có lợi.

Ba, nếu soát người lẫn nhau mà phát hiện ra được, thì có nghĩa là cho đối phương biết mảnh khế ước đang nằm trong tay mình, đến lúc trở về nhà trọ tin tức sẽ nhanh chóng lan truyền, lập tức sẽ trở thành mục tiêu cho những chủ hộ khác.

Lúc này, ba người lại nhìn thấy chữ viết của Lý Ân xuất hiện ở trên vách tường, đã phá hủy toàn bộ gương, không tìm thấy mảnh địa ngục khế ước.

Trong lúc quay lại lối vào cầu thang bộ, thời điểm chuẩn bị tiếp tục đi lên tầng trên... Chợt Từ Dạ đột ngột dừng bước chân. Cô chợt phát hiện, mình đã bỏ sót một chuyện vô cùng trọng yếu!

Từ Dạ quay đầu lại, nhìn về phía Dương Lâm và Ngân Vũ.

Làm sao tin được hai người kia là chính họ, mà không phải là quý đây? Thời điểm bọn họ tiến vào mấy căn phòng kia, rất có thể đã bị quý giết chết rồi giả dạng a, thì thể bị kéo vào trong gương thì còn cách gì phát hiện ra được.

Thiếu chút nữa đã phạm phải một sai lầm lớn rồi! Nếu vô tư lang thang khắp nơi với bộ đôi này, rất có thể là thảm họa.

Vấn đề là, không có cách để phân biệt hai người bọn họ là người hay là quý a.

Nhưng mà, Từ Dạ cũng rõ ràng, nếu như cô nói ra nghi điểm này, ngược lại bọn họ có khả năng hoài nghi chính cô mới là quý, sẽ gây bất lợi cho cô...

Đối với các chủ hộ, thì có một biện pháp để xác định chắc chắn một người có phải là quý hay không. Đó chính là người này có thể tiến vào nhà trọ được hay không.

Nhưng ở địa phương bên ngoài nhà trọ, phương pháp này căn bản là không thể dùng được.

Lúc này, Từ Dạ lập tức nghĩ tới một biện pháp.

Đánh cược thử đi...

Cô đi tới khúc ngoặt lối đi cầu thang bộ, ngừng lại, lấy ra một tờ giấy vụn cùng hai cây viết mực, sau đó xé mảnh giấy thành ba tờ, nói:” Phiên mọi người một chút, vẽ giúp tôi sơ đồ bố trí phòng tắm nhà mọi người bên trong nhà trọ, còn nữa, liệt kê ra tất cả các vật dụng trong phòng tắm kèm theo nhãn hiệu của nó. Tôi cũng sẽ vẽ cùng hai người. Như vậy, có thể loại bỏ được trường hợp lúc chúng ta ở tầng dưới đã có người bị giả dạng.”

Ngân Vũ thoáng sững sốt, ngay sau đó thì đã kịp phản ứng, nói:” Đúng... Là, là có khả năng đã bị giả dạng! Nếu như thực là quý... Thì không thể tiến vào nhà trọ. Không thể tiến vào nhà trọ... thì sẽ không thể biết được bố cục cụ thể trong phòng tắm! Mặc dù vật dụng bên trong phòng tắm thường đều giống nhau, nhưng sự sắp đặt bồn rửa tay, gương, bồn tắm, bồn cầu cũng không hoàn toàn thống nhất, huống chi còn bao gồm cả thương hiệu của mấy thứ này.”

Ví dụ như bồn tắm nhà Ngân Vũ chính là bồn tắm hiệu Kohler, đầu gội hiệu Rejoice, dầu xả thì hiệu Vidal Sassoon.

Nhà trọ cũng cho rất nhiều tiện nghi a... Hơn nữa, phòng khách và phòng ngủ thì có thể nhìn thấy từ ngoài cửa sổ, còn phòng tắm thì tuyệt đối không thể, phòng tắm trong nhà trọ cũng không có cửa sổ.

“Khả năng này rất có thể xảy ra...” Dương Lâm cũng đã phản ứng kịp, nhưng lại hỏi:” Nhưng Doanh tiểu thư cô... Biết bố cục phòng tắm nhà chúng tôi và cả nhãn hiệu mấy thứ đó hay sao?”

“Không biết. Nhưng mà, chúng ta có thể liên lạc với người trong nhà trọ, phá cửa vào nhà mọi người tra xét.”

Nói đến mức này, hai người cũng đã đồng ý vẽ.

Không thể ngờ, mới chỉ vừa vẽ nét đầu tiên, Từ Dạ đã đột ngột chớp lấy tay Ngân Vũ, nói:” Chạy!” Sau đó thì lập tức kéo Ngân Vũ chạy nhanh xuống dưới lầu!

Đề lại Dương Lâm một mình ngơ ngác ở trên cầu thang.

“Vì... Vì sao...” Ngân Vũ không hiểu hỏi:” Còn chưa bắt đầu vẽ mà...”

“Dương Lâm không thuận tay trái, nhưng vừa rồi hấn lại vẽ bằng tay trái! Vẽ cái loại sơ đồ đó, không ai đi dùng tay không thuận để vẽ cả. Bởi vì, quý ở trong gương, cho nên tay trái sẽ đồng nghĩa là tay phải!”

“Vậy cô bắt chúng tôi vẽ...”

“Đương nhiên là vì không muốn hai người phát hiện ra ý đồ thực sự của tôi. Nếu thật sự biết được bố cục phòng tắm của hai người, thì cũng chẳng thể suy đoán được gì. Quý không thể nào ngay cả năng lực đọc tâm cũng không có!”

Lúc này... Ngân Vũ ngẩng đầu nhìn hướng lên trên... Hoảng hồn nhìn thấy, một bạch thủ khô gầy, gắt gao bám lấy tay vịn cầu thang lướt xuống phía dưới!

“Nhưng mà... Chúng ta làm gì bây giờ? Lại không thể chạy ra khỏi tòa nhà này!” Ngân Vũ bắt đầu hốt hoảng, bất giác cô lại dựa dẫm vào Từ Dạ:” Có biện pháp gì có thể...”

“Không sao đâu.” Doanh Từ Dạ lắc đầu một cái nói:” Nếu thật sự muốn giết chúng ta thì có cả tá biện pháp. Nhà trọ nhất định sẽ cho chúng ta một khoảng thời gian để suy nghĩ tìm ra sinh lộ, sẽ không đuổi tận giết tuyệt đâu.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu.” Từ Dạ nắm chặt tay của Ngân Dạ, nói:” Chúng ta...”

Song, con quỷ gương kia vẫn bám sát không rời!

Một khi xuống đến lầu một, sẽ phải đối diện với mặt gương lớn kia! Mà bây giờ vẫn chưa đến thời điểm có thể rời khỏi tòa nhà này a!

Tình huống cực kỳ nguy hiểm!

Doanh Từ Dạ thật ra rất hy vọng, cuộc khảo nghiệm vừa rồi cho ra kết quả hai người đều là thật. Nhưng tình huống thực tế lại quá nguy hiểm. Hiện tại không còn biện pháp, hai người chỉ có cách chạy xuống tầng lầu không có gương bên dưới!

Chỉ còn biết trông cậy vào Lý Ân!

Sau khi chạy vào, vừa đúng có một cửa phòng khép hờ, hai người đẩy cửa lao vào. Khóa cửa rõ ràng là bị người ta cố ý làm hư, xem ra là Lý Ân làm.

Quả nhiên mặt đất bên trong gian phòng vương vãi rất nhiều mảnh vụn, xem ra cũng là do Lý Ân làm.

Tiến sâu vào trong phòng, còn có một phòng tắm. Bên trong có một bồn tắm dơ dáy, và một rèm che. Hai người xông vào bên trong bồn tắm, kéo rèm kín lại!

Tiếp theo Doanh Tử Dạ và Ngân Vũ đều ngừng thở....

Ngàn vạn... Đừng bị phát hiện a....

Chỉ cần là địa phương không có gương, thì sẽ không có vấn đề. Bên trong phòng tắm này vốn là không có gương, càng khiêng cho người ta buông lỏng. Hơn nữa Tử Dạ đã đặc biệt chú ý quan sát, bên trong bồn tắm, một giọt nước cũng không có. Các vách tường đều là vách xi măng, chứ không phải là gạch men bóng loáng. Tấm rèm che kia cũng không thể in bóng thân ảnh người ta, nó bám rất nhiều bụi. Bên trong phòng tắm ánh sáng không đủ, cho dù tiến vào phòng tắm, e là cũng khó có thể nhìn ra bóng người ở đằng sau tấm rèm.

Tiếp theo...

Phía ngoài hành lang, mơ hồ truyền đến tiếng bước chân!

Thật tình hy vọng đây là ảo giác! Thế nhưng tiếng bước chân, từng nhịp từng nhịp lại rất rõ ràng.

Hai nữ nhân không tự chủ được bất giác run rẩy toàn thân, thậm chí há to miệng ra để hô hấp, tránh cho tiếng hít thở có thể dẫn quỷ hồn kia tới.

Đừng vào đây...

Vạn lần đừng vào đây...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.7 - Chương 12: Quỷ ảnh đoạt mạng

Trong lúc đó, Lý Ân vô cùng cảnh giác. Hắn liên tục tiến lên những tầng lầu cao hơn, lúc này đột nhiên nhìn thấy bên trong lối đi cầu thang bộ, Dương Lâm nằm ngả nơi đó!

Hắn vội vàng đi tới tra xét một chút, vẫn còn hơi thở. Vì vậy lập tức lay người làm cho y tỉnh lại.

“Dương Lâm! Cậu thế nào rồi?”

Dương Lâm chậm rãi mở mắt, nhìn Lý Ân, nhất thời cả kinh, ngay sau đó hỏi: “Đây... Là nơi nào?”

“Nơi này là... thế giới trong gương...”

Lúc này Lý Ân và Dương Lâm, đã đến gần tầng cuối cùng. Mà tầng cuối cùng tuyệt đối không thể lên, một khi cầu thang bộ bị chặn lại, lập tức không có đường để trốn.

Hơn nữa đây là thế giới trong gương, chắc chắn sẽ không có mảnh địa ngục khế ước.

Tiếp theo, là đi trở xuống. Nhưng, thời gian đi xuống không thể quá dài tránh cho quỷ hồn có thời gian phản ứng, ở mỗi tầng lầu nhất định phải đợi một khoảng thời gian ngắn.

Lý Ân đã phá hư toàn bộ các mặt gương ở các tầng lầu mà hắn đã đi qua. Mỗi một mảnh vỡ bảo đảm chỉ nhỏ cỡ đầu ngón tay. Mỗi lần hắn đập gương, đều tận lực di chuyển đến gần lối vào cầu thang bộ, chuẩn bị sẵn đường lui.

Lúc này, sự sợ hãi của Tử Dạ và Ngân Vũ đã lên đến đỉnh điểm.

“Tử Dạ...” Ngân Vũ nhẹ giọng hỏi: “Sinh lộ rốt cuộc là gì?”

“Cái này...”

Nói miễn cưỡng, thì đó là đập nát tất cả mặt gương. Nhưng mà, đến gần mặt gương thì bản thân lập tức sẽ gặp nguy hiểm, chỉ sợ còn chưa kịp đập nó bề đã bị quỷ kéo vào bên trong gương rồi.

Dương Lâm cũng không rõ là chết hay sống, nếu như kẹt ở thế giới trong gương không thể trở ra, e là cũng sẽ xong đời.

Sinh lộ... Sinh lộ là cái gì? Không được đến gần gương? Nhưng mà quỷ có thể từ trong gương ra ngoài a!

Lại còn không thể rời khỏi toà nhà này, hơn nữa tầng trệt còn có một mặt gương cực lớn nữa chứ.

Tiếng bước chân của quý, vẫn loáng thoáng vọng tới, bất quá, khoảng cách đường như đã khá xa. Đây cũng là nhờ mặt đất có quá nhiều cát bụi, bước đi sẽ khó mà không phát ra âm thanh.

Rốt cục, tiếng bước chân kia cũng dần dần đi xa...

Cám ơn trời đất a...

Nhưng mà, ngay vào lúc này, một thanh âm cực kỳ kinh khủng vang lên.

Là ở bên trong áo khoác của Ngân Vũ... Chuông điện thoại di động!

Cô bị dọa sợ chết điếng, lập tức rút điện thoại di động ra nhấn vào nút nguồn tắt máy! Nhưng mà, mặc dù chỉ ngấn ngủi trong cái chớp mắt...

Tiếng bước chân đang dần rời xa kia, lại bắt đầu đến gần!

“Cậu sao lại gọi điện thoại cho Ngân Vũ chứ hả!” Lý Ân lập tức đoạt lấy điện thoại di động đang ở trên tay Dương Lâm, nói:” Muốn quý nghe được à!”

“Tôi...” Dương Lâm nhất thời cũng cảm thấy hành động của mình đúng là không ổn.

Mà lúc này Ngân Vũ thật sự đang có ý nghĩ giết chết cái tên chết tiệt đã gọi điện thoại tới kia, đồng thời cũng hối hận sao mình lại không chuyển điện thoại sang chế độ rung!

Nhưng hối hận cũng vô dụng.

Gian phòng này là từ lối vào cầu thang bộ đi thẳng tới, gian phòng thứ hai bên tay trái.

Quan sát một vòng... Căn bản không có chỗ để ẩn nấp!

Tiếng bước chân, từng nhịp từng nhịp tiến tới gần... Hơn nữa... Càng lúc càng rõ ràng!

Cuối cùng, là thanh âm cánh cửa bị mở ra!

Con quý kia cứ thế trực tiếp đi vào!

Xem ra tiếng chuông trong nháy mắt vừa rồi, đã giúp cho nó biết rõ vị trí của bọn họ.

Từ cửa lớn đi vào nhà tiến vào phòng tắm, không cần đến một phút. Bên ngoài không có bất kỳ chướng ngại vật nào, căn bản không cần tra xét, cứ tiến thẳng vào phòng tắm là được! Sau đó chỉ cần kéo tấm màn này ra là sẽ nhìn thấy bồn tắm...

Căn bản là một cái tử cục!

Nhảy cửa sổ trốn cũng không thể, trước khi đến sáu giờ rưỡi, nhất định phải đợi ở bên trong toà nhà hoang phế này!

Tiếng bước chân kia... rất nhanh tiến vào trong nhà!

Xong rồi...

Hai người lúc này cảm thấy vô cùng tuyệt vọng! Giống như là bị tuyên án tử hình vậy, trừ phi hiện tại lập tức nghĩ ra sinh lộ, nếu không căn bản chẳng còn hy vọng sống sót!

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Liều chết cược một lần? Trực tiếp đối mặt với quý? Có cơ hội nào không!

Bất luận là cầu chúa hay cầu phật, thì hôm nay cũng không có khả năng trốn.

Huyết tự chỉ thị lần thứ ba, mới tới huyết tự chỉ thị lần thứ ba thì đã xong rồi...

Còn Ngân Vũ là lần thứ năm chấp hành huyết tự, cô cũng rất rõ ràng... Hết thấy kết thúc rồi.

Tiếng bước chân... Đến cửa phòng tắm.

Từ Dạ biết đại cục đã định, lúc này liền nắm chặt tay Ngân Vũ.

Tại sao... Lúc sắp chết, bên cạnh mình lại không phải là Lý Ân chứ?

Hiện tại, họ và con quý này, chỉ cách nhau...

Một tấm rèm che!

Tiếng bước chân lại tiếp tục vang lên...

Từ cửa tiến tới trước bồn tắm, nhiều lắm cũng chỉ là năm sáu bước, nhưng mà... Con quý này tự nhiên lại bước chậm vô cùng!

Cố ý...

Là cố ý muốn hành hạ bọn cô!

Trước khi chết, còn muốn đùa giỡn bọn cô!

Kế tiếp...

Tại một góc tấm rèm che, rõ ràng xuất hiện một bàn tay khô gầy, những ngón tay trắng bệch túm lấy góc rèm che! Chỉ cần bàn tay này khẽ kéo, hai người các cô chết là cái chắc!

Trong khoảnh khắc nháy mắt này...

Một tiếng rầm đĩnh tai nhưc ọc phát ra... Chính là ở vị trí lối vào cầu thang bộ!

Bàn tay kia lập tức thu trở về. Ngay sau đó, tiếng bước chân cũng dần dần đi xa...

Được cứu?

Vậy mà... Được cứu?

Lúc này, ở thế giới trong gương, Lý Ân cắn chặt hàm răng, khiêng một cái bàn xếp, vừa hung hăng đập vào tay vịn cầu thang vừa đi xuống phía dưới!

Hắn vừa đi xuống vừa khiêng bàn xếp, liên tục đập vào cầu thang, tiếng rầm rầm không ngừng phát ra!

Trong nháy mắt Lý Ân đoạt lấy điện thoại, đã nhìn thấy thông báo quay số thất bại.

Ngân Vũ cúp điện thoại?

Hắn lập tức hiểu tình huống không ổn. Hiện tại Từ Dạ quá nửa là ở cùng một chỗ với Ngân Vũ, cho nên, Ngân Vũ gặp chuyện cũng có nghĩa là Từ Dạ gặp chuyện!

Chiếc bàn xếp phát ra tiếng động cực lớn, thời điểm xuống tới tầng lầu ngay bên trên tầng lầu có quý, rốt cục bị nó nghe được.

Dĩ nhiên Dương Lâm bị hành động này của hắn làm cho sợ đến hồn phi phách tán, nhưng mà cũng chỉ có thể theo sau Lý Ân, dù sao nếu Lý Ân không dẫn quý tới, thì con quý kia khẳng định cũng sẽ trở lại tìm giết mình!

Mặc dù muốn cản hắn, nhưng ánh mắt muốn giết người kia của Lý Ân khiến cho y không dám mở miệng.

Thời điểm Lý Ân chuẩn bị tiếp tục khiêng cái bàn lên đập xuống, đột nhiên, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân!

Ở thế giới bên trong gương... Xuất hiện tiếng bước chân, như vậy quá nửa chính là...

Bất hạnh nữa là, tiếng bước chân lại từ phía dưới truyền lên.

Lý Ân và Dương Lâm lập tức hướng lầu trên bỏ chạy!

Mười phút trôi qua, thời điểm đó Từ Dạ và Ngân Vũ mới dám khẳng định con quý kia không còn ở trước rèm, dần dần thở phào nhẹ nhõm...

“Là... Lý Ân...” Từ Dạ lập tức hiểu rõ: “Là hắn! Nhất định là hắn!”

Cô vội kéo tấm màn, đi ra khỏi bồn tắm, nói: “Nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra sinh lộ... Con quý kia rất nhanh sẽ trở lại nơi này, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây!”

Sau khi Lý Ân và Dương Lâm tung chân chạy như gió cuốn lên tầng lầu bên trên, thì liền xông vào bên trong một gian phòng.

Trước mắt Lý Ân là một gian phòng có khá nhiều vật dụng. Trong đó, có một cái giường rộng ruột, chỉ cần lật chiếc gối lót nệm lên là có thể trốn vào. Mà từ bên ngoài nhìn thoáng qua, cũng không dễ nhận ra chiếc giường này là rộng ruột.

Sau khi lật nệm lên, hai người đều trốn vào.

Không gian bên dưới rất nhỏ, hơn nữa còn bám đầy tro bụi. Hiện tại hai người cảm thấy rất chật chội, nhưng cũng hết cách rồi.

So với Ngân Vũ, Tử Dạ thì bọn họ may mắn hơn, quỹ không có tiến vào tầng lầu này, mà cứ thế đuối thẳng lên tầng trên.

Lần nữa quay trở lại lối đi cầu thang bộ, Tử Dạ và Ngân Vũ vẫn còn cảm thấy nhịp tim đập nhanh đến lợi hại.

“Tôi... Xém bị hù chết...” Ngân Vũ vuốt vuốt ngực, nói: “Tôi...”

“Đừng nói chuyện, không chừng con quỷ kia còn chưa đi xa.”

Nghe Tử Dạ nói vậy, Ngân Vũ lập tức bị dọa sợ đến cứng mồm.

Rất rõ ràng... Nếu không tìm được sinh lộ, muốn sống đến sáu giờ rưỡi căn bản là chuyện viễn vông.

Tử Dạ giơ cánh tay lên, nhìn vào mặt đồng hồ.

Rạng sáng... Một giờ ba mươi phút.

Vẫn còn... Đứng năm giờ đồng hồ!

Bên trong thế giới gương.

Lý Ân và Dương Lâm vẫn nằm trốn ở dưới sàn, đã qua được gần nửa giờ.

Song, Lý Ân có thể không vội, nhưng gã Dương Lâm thì không thể không gấp. Lý Ân có thể chờ đến thời điểm sáu giờ rưỡi, tự động trở về nhà trọ, nhưng mà... Dương Lâm vẫn sẽ kẹt bên trong thế giới gương.

Có biện pháp rời khỏi thế giới gương này không?

Vừa nghĩ tới khả năng vĩnh viễn không thể rời khỏi, Dương Lâm lập tức nảy sinh cảm giác sợ hãi cực độ, dù sao chuyện này cũng quá đáng sợ...

“Đừng lo lắng...” Lý Ân sát bên Dương Lâm nói: “Xe tới trước núi ắt có đường... Chỉ cần tìm ra sinh lộ, liền lập tức có thể thoát ra.”

“Cậu nói nghe dễ quá,” Dương Lâm nói: “Lý Ân... Tôi, sẽ không bị mắc kẹt ở nơi này vĩnh viễn chứ?”

“Tôi nghĩ sẽ không...” Lý Ân mới vừa nói được mấy từ, thì chợt nghe nơi nào đó, truyền đến thanh âm thủy tinh vỡ nát!

Nhất thời, hai người đều ngừng thở, không nhúc nhích.

Tới?

Hay là có khi nào mấy người Tử Dạ, đang đập phá gương? Không đúng a, gương ở tầng lầu này đã bị phá nát hết rồi, như vậy... Là ai?

Tiếp theo, tiếng thủy tinh vỡ lần nữa vang lên.

Thanh âm càng ngày càng gần rồi.

Lòng bàn tay Lý Ân đã ướt đẫm mồ hôi, nhịp tim cũng không ngừng tăng nhanh. Còn Dương Lâm thì run rẩy toàn thân, con ác mộng ở núi Hoa Nham lần nữa tái hiện.

Ngay vào lúc này... Lý Ân chợt thấy ở trên mặt đất, mơ hồ xuất hiện mấy con chữ!

Muốn viết chữ trên sàn nhà này quả thực rất dễ dàng, bởi vì bám đầy tro bụi, nên chỉ cần dùng ngón tay quẹt quẹt trên mặt đất là chữ viết liền hiện ra.

Mặc dù tia sáng vô cùng yếu ớt, nhưng vì chữ tương đối lớn, nên Lý Ân nhìn thấy rất rõ ràng.

Chữ hiện ra là: “Em là Tử Dạ, anh ở chỗ này à? Nếu ở đây thì gạch chân bên dưới.”

Lúc này Tử Dạ và Ngân Vũ đang ở thế giới thực cũng ở bên trong căn phòng này, đem tấm ván lót nệm lật lên, viết chữ xuống dưới đất. Bởi vì không dám cầm theo gương tới để xác nhận xem Lý Ân có ở đây hay không, nên chỉ có thể làm như vậy.

Tử Dạ chính là căn cứ vào vị trí tầng lầu có tiếng động phát ra do đập cái bàn, rồi suy đoán tầng lầu mà Lý Ân có khả năng trốn, sau đó xác định gian phòng dễ tiếp cận nhất, bên trong đó vị trí chiếc giường này chính là chỗ thích hợp nhất để ẩn nấp.

Sau khi lật tấm ván lót nệm lên, cô liền viết xuống sàn nhà mấy chữ này.

Thời điểm viết chữ cô vô cùng cảnh giác, không phát ra một thanh âm nào.

Sau đó... Tro bụi bên dưới tự động dịch chuyển, hiện ra một nét ngang! Quả nhiên Lý Ân đang ở dưới sàn nhà này bên trong thế giới gương!

Lau đi những chữ đã viết, Từ Dạ lại viết tiếp:” Quý còn ở đó không?”

Lý Ân trả lời:” Đang ở tầng này, đập bẻ gương.”

Lúc này, Từ Dạ và Lý Ân, đồng thời nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ nát. Từ Dạ chợt quay đầu lại... Thứ bị vỡ, là ở ngoài phòng khách bên trong gian phòng này.... Một khay trà bằng thủy tinh!

Khay trà thủy tinh kia vỡ vụn trên mặt đất.

Nói cách khác...

Bên trong thế giới gương, con quý kia đang ở ngoài phòng khách!

Từ Dạ nhất thời cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, cô nhìn phòng khách bên ngoài, tưởng tượng tình cảnh ở thế giới gương, con quý kia e là đang đứng ngay chỗ đó...

Nếu như quý đi vào, lật tấm ván lót nệm lên thì...

Từ Dạ không dám tưởng tượng!

May mắn, gian phòng này không có gương...

Từ Dạ đột nhiên dứt khoát đứng lên với vẻ mặt vô cùng kiên quyết, bất luận thế nào cô cũng không để Lý Ân rơi vào tay con quý kia rồi chết ở nơi này. Cô muốn mình và Lý Ân cùng nhau rời khỏi toà nhà quý ám này!

Từ Dạ lập tức đi ra ngoài phòng khách, quan sát xem thứ gì có thể lợi dụng...

Chợt, cô phát hiện một việc. Những mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, thoạt nhìn có chút không được tự nhiên. Đó chính là... Mỗi một mảnh thủy tinh đều nằm ở một góc khác nhau, không có bất kỳ nơi nào có hai mảnh thủy tinh nằm chung một chỗ.

Thậm chí, khoảng cách giữa các mảnh vụn, ít nhất cũng phải lên đến ba bốn thước. Cho nên, trên mặt đất gần như góc nào cũng có mảnh thủy tinh.

Chuyện này là thế nào?

Bất quá, hiện tại không có nhiều thời gian để suy nghĩ chuyện này. Từ Dạ nhanh chóng giờ ba lô lên cao, sau đó dùng hết sức bình sinh, hung hăng đập vào một vách tường!

Các vách tường thạch cao của toà nhà này, quả thực mềm như đậu hủ, một cú đập hung hăng như thế, đã phá ra một cái lỗ thủng to trên vách.

Tình trạng này, chắc chắn có thể hấp dẫn sự chú ý của con quý kia.

Ngay sau đó Từ Dạ và Ngân Vũ chạy ra khỏi gian phòng này, tiếp tục chạy về phía lối đi cầu thang bộ!

Mới vừa rồi, nhìn thấy những mảnh thủy tinh vụn kia, không khỏi khiến Từ Dạ cảm thấy, rất có khả năng nó là đầu mối liên quan đến sinh lộ....

Cẩn thận suy nghĩ kỹ thì, dần dần phát hiện một chút chuyện không bình thường.

Tất cả gương bên trong toà nhà này, tựa hồ đều có một điểm chung...

Vị trí giữa các mặt gương, không bao giờ quay mặt vào nhau. Cuối hành lang treo gương, thì vị trí gương ở trong phòng là... tỷ như một căn phòng Lý Ân đã tiến vào, mặt gương chính là đối diện cửa ra vào... Còn căn phòng ở chỗ Ngân Vũ, tủ treo quần áo đối diện với giá sách, như vậy, mở cửa tủ treo quần áo, mặt gương gắn trên đó tuyệt đối không thể rơi tới giá sách... Nhà vệ sinh mới vừa rồi cũng vậy, bên trong căn bản không có gương trang điểm, đáng lẽ bồn rửa mặt, vốn phải có một mặt gương trang điểm ở bên trên thì chỉ là vách xi măng, ở đối diện... Chính là cửa sổ.

Mà mới vừa rồi cái khay thủy tinh bị đập nát, các mảnh vụn văng tung toé, có một số mảnh vụn tựa vào vách tường, vậy mà ở hướng đối diện nó lại không có bất kỳ mảnh vỡ thủy tinh nào.

Giá sách... Đúng rồi, cái giá sách kia, cửa kéo của nó chính là cửa kính...

Gương, và gương...

“Ngân Vũ,” Từ Dạ vừa chạy vừa hỏi:” Lần đầu tiên cô thấy mặt gương có quý kia, là ở trong phòng vệ sinh đúng không?”

“Ừ... Đúng rồi...”



“Trong phòng vệ sinh đó, vị trí của gương và cửa sổ thế nào?”

“Phòng vệ sinh đó rất lớn, đối diện gương là vách tường, cửa sổ ở phía đối diện gương nhưng hơi xéo...”

“Trong gương có thể nhìn thấy cửa sổ không?”

“Rất khó thấy, phòng vệ sinh đó lớn lắm, cho dù nhìn nghiêng cũng rất khó thấy cửa sổ...”

Là như vậy sao?

Chẳng lẽ sinh lộ là...

“Trốn tới...” Từ Dạ chợt nói với Ngân Vũ: “Tới... địa phương có gương!”

Ngay từ lúc bắt đầu nhà trọ đã lừa gạt bọn họ.

Không thể đến gần “gương”, rõ ràng là một cái bẫy rập. Mục đích là làm cho bọn cô, càng lúc càng chạy xa khỏi... Sinh lộ!

Sau khi chạy tới một tầng lầu có gương, mới vừa bước vào tầng lầu. Thì chứng kiến một cánh cửa bất ngờ đóng lại!

Đó là... gió đóng cửa, hay người đóng cửa?

Không... Phải nói là hay quỷ đóng cửa?

Hai người đều do dự một hồi, ngay sau đó quyết định tiếp tục chạy trốn, không ngờ... Trên đường chạy trốn, đã chứng kiến một màn rất sốc, một màn không khác gì phim kinh dị đã mãn.

Trên vách tường, là một đồng huyết nhục bầy nhầy trộn lẫn vào nhau, lòi ra mấy cọng gân, tổ hợp lại thì thành một nửa con người.

Nửa người kia chính là nửa thân trên của một người đàn ông, lồng ngực gần như bị xé toác ra, máu tươi không ngừng nhiều giọt, cái đầu lặc lè cực kỳ kinh dị, mặt thì xoắn lại và chảy xệ...

Đây chính là gã khách làng chơi tìm gà kia đấy!

Hai người đều bị dọa sợ muốn hét lớn lên, Ngân Vũ thậm chí còn ngã phịch ngồi xuống đất, há mồm muốn nôn ói. Từ Dạ cũng kinh hồn tựa người vào vách tường, vừa mới phục hồi lại khả năng phản ứng, khoé mắt đã bắt chợt bắt được, một thứ màu trắng trắng...

Tiếp theo, cô quay đầu sang bên phải...

Nơi cánh cửa ra vào lối đi cầu thang bộ, một thân ảnh màu trắng tràn ngập khung bố, đang tròn to hai mắt như hai quả chuông đồng, gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, dường như đã khoá chặt toàn bộ khuôn mặt Từ Dạ...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.7 - Chương 13: Hiện hình

Quay ngược thời gian lại một chút.

Xe buýt cuối ngày số 145, đang không ngừng tăng tốc trên con đường nhỏ, khoảng cách tới trạm cuối ở Nguyệt Hoa thôn càng lúc càng gần.

Lệ quý kia, giờ phút này hoàn toàn không thấy bóng dáng. Nhưng mà ba người Ngân Dạ, Hạ Tiểu Mỹ và Lâm Linh, không dám buông lỏng một chút nào, mỗi phút mỗi giây đều cảm thấy hết sức khẩn trương.

Ngay vào lúc này, Hạ Tiểu Mỹ vô tình liếc về phía bên cạnh, kế tiếp... Xém chút nữa đã bật ra tiếng hét!

Thiếu nữ đeo tai nghe kia... Biến mất! Mới vừa rồi cô ta vẫn ngồi ở ghế, giờ phút này... Biến mất!

Đương nhiên, chẳng có bất kỳ hành khách nào phát hiện, thiếu nữ đeo tai nghe biến mất.

Tới... Tới rồi!

Hầm răng Ngân Dạ cắn vào môi, cắn đến bật máu.

Thật ra thì hẳn cũng biết, khám phá ra chân thân của lệ quý đối với mình thật ra không có lợi, ngược lại còn làm nó thoải mái giết chóc mà chẳng kiêng kị điều gì. Nhưng mà, nếu không khám phá ra, lệ quý sớm muộn cũng sẽ động thủ. Khám phá ra xong, còn có hy vọng đoạt được mảnh địa ngục khế ước.

Hôm nay...

Đã lâm vào tuyệt cảnh. Trừ phi, tìm ra được huyết tự sinh lộ.

Cứ thế chết ở đây sao? Mảnh địa ngục khế ước kia xử lý thế nào? Làm sao mới giao được cho Ngân Vũ?

Mặc dù khoảng cách đến trạm cuối, nhiều lắm chỉ còn hai ba phút, nhưng trong khoảng thời gian này, cũng đủ để lệ quý kia giết chết bọn họ vô số lần!

Nhưng còn có thể làm gì? Chưa tới Nguyệt Hoa thôn không thể xuống xe được! Khoảng thời gian hai ba phút này... Ở bên trong buồng xe buýt chật hẹp...

Bọn họ cũng giống như chim trong lồng không cách nào chạy trốn!

Ngân Dạ liên tục toát mồ hôi lạnh trên trán, tay y cũng lạnh như băng. Đây mới là lần huyết tự chỉ thị thứ tư mà thôi, chẳng lẽ đã bó tay chịu thua?

Thời khắc này ở bên trong buồng xe buýt tràn ngập không khí sợ hãi.

Sau một khắc... Ngân Dạ phát hiện, người trung niên mặt sẹo kia, cũng không thấy nữa!

Gần như ngay lập tức Ngân Dạ nhích người rời xa khu vực phục cận ghế ngồi của gã mặt sẹo, y liên tục thở hổn hển, hai tay run rẩy rút ra chiếc bật lửa, đốt một điều thuốc đưa lên miệng.

Sau khi rít một hơi thật sâu, y nhìn Lâm Linh và Hạ Tiểu Mỹ trước mắt nói:” Các cô... Tin tôi không?”

Hai người nhất thời gật đầu như trống bỏi, giờ phút này Hạ Tiểu Mỹ đã bị dọa bay hết hồn phách, làm sao cũng không nghĩ tới một cây dù vậy mà lại chính là lệ quý, hiện giờ lần nữa lên trở vào bên trong buồng xe buýt...

Tiếp theo, Ngân Dạ rút mảnh địa ngục khế ước ra khỏi túi áo, sau đó đặt ở trên sàn.

“Nhất định nó sẽ tới lấy... Các cô giúp tôi canh chừng sát sao mảnh khế ước này...”

Tiếp theo, Ngân Dạ liên quan sát động tĩnh chung quanh. Những hành khách khác đều đang rất bình thản, song, đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão lớn mà thôi...

Khung bố thực sự sắp lũ lượt kéo tới.

Mảnh địa ngục khế ước, Ngân Dạ khẳng định muốn lấy. Nhưng nếu như chết, vậy cũng chẳng còn ý nghĩa. Trước mắt ưu thế lớn nhất của lệ quý là ở trong tôi, bên trong buồng xe buýt chật hẹp này, bất cứ lúc nào nó cũng có thể ra tay giết y đoạt lại mảnh khế ước.

Nhưng bây giờ không giống nữa... Nhà trọ nhất định sẽ đem toàn lực ngăn cản các chủ hộ đoạt được mảnh khế ước!

Cho nên...

Lệ quý khẳng định sẽ xem mảnh khế ước là mục tiêu cấp thiết, tiếp sau đó mới là giết người.

Lúc này, Ngân Dạ bắt đầu cảm giác được không khí quý dị. Rõ ràng không có bất kỳ người nào tiếp cận mảnh khế ước trên mặt sàn, nhưng dự cảm nguy hiểm càng lúc càng mãnh liệt...

Khoảng chừng năm phút nữa, sẽ đến trạm Nguyệt Hoa thôn. Tài xế đã bắt đầu nhắc nhở:” Các vị, trạm cuối là thôn Nguyệt Hoa, mọi người chuẩn bị xuống xe đi.”

Tới rồi...

Còn chưa động thủ sao?

Rốt cuộc nấp ở nơi nào?

Ngân Dạ lại rít một hơi thuốc, còn Hạ Tiểu Mỹ và Lâm Linh bên cạnh thì càng lúc càng khẩn trương. Nhất là Hạ Tiểu Mỹ, đôi mắt của cô cứ nhìn chăm chăm vào mảnh khế ước một khắc cũng không rời, dường như còn hận không thể trừng đến con người lòi ra ngoài.

Ngay vào lúc này, dị biến bắt đầu xảy ra.

Hai bàn tay đầm máu và rửa nát, từ sau ót vòng qua lỗ tai của Lâm Linh, chụp xuống mảnh khế ước trên mặt sàn!

Trong nháy mắt này, bên ngoài cửa sổ nổi lên một trận gió, thổi mảnh khế ước bay lên giữa không trung!

Ngân Dạ lập tức vung tay ra bắt lấy mảnh khế ước đang bay, thờ phào nhẹ nhõm.

Song, kế tiếp Ngân Dạ bất ngờ nhận thấy... Lâm Linh đã biến mất không còn bóng dáng! Mà Hạ Tiểu Mỹ chỉ tập trung chú ý mảnh khế ước, căn bản không để ý cô ta biến mất vào lúc nào! Hai người, căn bản không thấy được đôi bàn tay kia!

Lúc này, rốt cục xe đã đến trạm, dừng lại.

Ngoài cửa sổ, đã có thể nhìn thấy chiếc taxi mà Ngân Dạ gọi trước.

Ngân Dạ cắn răng một cái, hung hăng nhặt lấy mảnh khế ước lên, lập tức xông tới cánh cửa xe đã mở!

Song, trong nháy mắt này, toàn bộ xe buýt bất chợt bị bóng tối bao trùm! Tiếp theo, cánh cửa lên xuống xe buýt vừa mở cũng như các cửa sổ, đều bất ngờ tự động đóng lại, tất cả rèm cửa đều buông xuống! Trong nháy mắt, cả buồng xe đều chìm vào trong bóng tối tĩnh mịch!

Không chỉ như vậy... Tài xế và những hành khách khác, toàn bộ đều biến mất không còn bóng dáng! Bên trong buồng xe buýt, chỉ còn lại hai người Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ!

Ngân Dạ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, huyết dịch tựa hồ đã chảy ngược...

Y thừa đến vị trí lái xe khởi động công tắc đóng mở cửa, nhưng căn bản không có tác dụng. Chạy đến cửa sổ, dùng hết sức bình sinh, cũng không có cách nào mở một cái cửa sổ ra, thậm chí lấy hộp thuốc chuyên dụng trong ba lô ra đập thật mạnh lên cửa sổ, nó cũng không vỡ! Trong lúc đó Hạ Tiểu Mỹ cũng đi mở thử cửa xe, nhưng căn bản là vô dụng, cô cũng thử tông cửa, nhưng kết quả vẫn là tốn công vô ích.

Rất rõ ràng, mấy cái cửa này đã bị quỷ động tay động chân...

“Không-----“

Trong tình huống tuyệt vọng này, còn có sinh lộ gì nữa đây?

Hạ Tiểu Mỹ toàn thân co quắp ngã xuống sàn, cô bất chợt ý thức được, đã xong rồi... Xong rồi! Tuyệt vọng cùng cực ập đến, nhưng cô căn bản không khóc nổi, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới này trong nháy mắt hoàn toàn biến mất, đại não... Chỉ còn lại sự trống rỗng.

Ngân Dạ cũng quỳ trên mặt sàn.

Y dường như cũng đã tuyệt vọng.

Ở bên trong buồng xe buýt tối tăm, lệ quý kia tiền bọn họ đến chỗ chết, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Lần huyết tự này... Mình đã không thể tìm ra được sinh lộ...

Ngay vào lúc này...

Khoan... Chờ đã...

Huyết tự?

Đúng rồi, tài xế! Là tài xế a!

Tại sao không để tài xế trở thành một trong số những người bị tình nghi là lệ quý?

Y lập tức đứng lên, xông đến vị trí ghế ngồi của tài xế, vòng tay xuống gầm ghế, kế tiếp, y mò được một thứ đen đen!

Vật này giấu ở sâu trong góc bên dưới ghế lái, là một cái rương hình hộp chữ nhật màu đen.

Lúc này Ngân Dạ kích động cảm thấy... Cái rương này mười phần chắc chắn là có quan hệ tới sinh lộ!

Y lập tức mở cái rương màu đen này ra, đồng thời hô to gọi Hạ Tiểu Mỹ đang ở sau lưng:” Mau! Cô, mau lấy một cây đèn pin qua đây!“

Hạ Tiểu Mỹ lúc này mới phục hồi phản ứng, cô lập tức mở ba lô của mình, lấy đèn pin ra, xông tới đưa cho Ngân Dạ.

Bật đèn pin lên, đồ trong rương đã có thể thấy rõ, đó chính là... Năm món đồ có kích thước giống nhau, chế tác tinh xảo, là búp bê đồ chơi!

Mà mấy con búp bê này... Hình tượng không ngờ lại hoàn toàn giống Ngân Dạ, Hạ Tiểu Mỹ, Lâm Linh, Ngô Hiểu Xuyên và Lương Băng!

“Cái này, là...” Hạ Tiểu Mỹ vô cùng kinh ngạc nhìn mấy con búp bê trong rương.

Còn Ngân Dạ ngay sau đó phát hiện... Mấy con búp bê này cả về phong cách và kỹ thuật chế tác, đều hoàn toàn giống với những con búp bê thể thân trong Tết con gái ở Nhật Bản!

“Đúng! Những con búp bê này chính là sinh lộ mà nhà trọ đã an bài! Nhật Bản vào thời kỳ Heian, đã bắt đầu chế tác búp bê, chúng được đặt trên thuyền cỏ thả trôi theo dòng sông, tượng trưng cho việc mang đi tất cả tai họa. Nói cách khác, búp bê là để thay thế cho người thật nhận lấy tai họa, nói như vậy, nếu đem những con búp bê này giao cho lệ quý, những con búp bê này sẽ chết thay chúng ta, chúng ta cũng không cần chết!”

Chắc là không sai...

Nhà trọ cố ý an bài như thế! Vì không muốn bọn họ chú ý đến tài xế, nên mới không để tài xế trở thành người bị hiềm nghi là lệ quý. Cứ như vậy, còn ai có thể phát hiện cái rương màu đen dưới chân tài xế? Càng không có cách nào liên tưởng thứ đồ trong rương, chính là sinh lộ!

Những con búp bê đó, sợ rằng sẽ thay thế bọn họ, nộp mạng cho lệ quý!

Ngay từ lúc bắt đầu... Y đã hoàn toàn bị nhà trọ lừa gạt...

Trong bảy hành khách có một người là lệ quý, thật ra thì lệ quý là một trong các hành khách hay là một tồn tại vô hình có quan trọng hay không? Có lẽ cũng không quá khác nhau? Mảnh khế ước địa ngục, Ngân Dạ là cứu tử nhất sinh mà có được, hoàn toàn nhờ vào vận may tốt, chỉ cần sai một ly thì cái mạng nhỏ lập tức bỏ lại trên chiếc buýt này.

Nếu như ngay từ đầu đã để ý đến tài xế, phát hiện cái rương màu đen, mở nó ra, kết hợp với truyền thuyết búp bê Nhật Bản, Ngân Dạ lập tức có thể suy đoán ra đây chính là sinh lộ! Nhưng mà, để bọn họ chú ý vào hành khách xem ai trong đó là lệ quý, nhà trọ đã cố ý dẫn dắt sự chú ý của bọn họ rời xa địa phương tồn tại sinh lộ!

Nhà trọ đúng thật là kinh khủng... Chỉ với mấy dòng huyết tự ngắn gọn, lập tức có thể đẩy bọn họ vào một cái bẫy đáng sợ, không để ý mà bỏ qua sinh lộ ngay trước mắt!

Ngân Dạ đã hoàn toàn đúng. Trên thực tế, tài xế này lúc mới đi làm đã thấy bên dưới ghế ngồi có để một cái rương đen, nhưng không biết tại sao, gã căn bản không muốn mở nó ra, cũng không muốn ném nó xuống, vẫn cứ để nó ở đó đến bây giờ...

Hạ Tiểu Mỹ vừa nghe có thể cầu sinh trong tuyệt cảnh, thì kích động đến gần rơi nước mắt!

Thời điểm Ngân Dạ đang muốn lấy con búp bê ra... Chợt một trận gió thổi qua, làm cho cái nắp rương lần nữa đóng lại! Ngân Dạ muốn mở ra trở lại, thì phát hiện hình như nắp đã bị kẹt, mở mãi không ra!

Mà đúng lúc này, Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ rõ ràng nhìn thấy... Ở hàng ghế cuối cùng trong buồng xe buýt, xuất hiện một thân ảnh màu đen! Trong nháy mắt nó xuất hiện, ánh sáng đèn pin phụt tắt!

Thân ảnh màu đen kia, liên tục vận vận thân thể một cách kỳ quái, từ từ nhắm hướng Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ tiến tới!

“Mở... Mở, mở ra a!”

Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ cùng lúc dùng đến khí lực toàn thân bật mở cái nắp rương, nhưng dù có dùng bao nhiêu sức, nó vẫn không nhúc nhích.

Bóng đen ngày càng gần... Rất nhanh, đi tới địa phương cách Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ khoảng chừng hai thước!

Không... Không... Không!

Mấy ngón tay của Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ thi nhau liều mạng bật mở nắp rương, nhưng vẫn vô ích!

Không... Không... Không!

Bóng đen kia, rốt cục đi tới trước mặt hai người, rồi đứng lại.

Ngân Dạ hung hăng đập cái rương xuống đất, đập, đập, đập! Nhưng cái rương này cực kỳ chắc chắn, đập làm sao nó cũng không mở ra!

Vị trí của Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ là bên cạnh ghế tài xế, đã... không thể trốn vào đâu nữa!

Chợt, bóng đen kia giơ hai tay lên cao, sau đó... Giống như là tia chớp chụp về hướng hai người!

Trong nháy mắt đó, hai mắt Ngân Dạ cũng hoàn mất đi hy vọng sống, chẳng qua tay vẫn theo quán tính hung hăng đập cái rương kia xuống sàn một lần nữa!

Đồng!

Đồng thời với tiếng vang, cái nắp của chiếc rương màu đen kia rốt cục bị đập bung ra! Năm con búp bê chứa bên trong, lăn ra rơi xuống, phân tán trên mặt sàn!

Cả một chuỗi sự việc phát sinh, cơ hồ chưa tới một giây. Trong nháy mắt những con búp bê lăn ra, bàn tay của cái bóng đen này dừng lại giống như là bị bấm nút pause! Lúc này, đôi tay mang theo mùi hôi thối mãnh liệt kia, cơ hồ đã dán sát vào mặt của Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ, thậm chí khoảng cách còn chưa tới một li!

Một giây... Hai giây... Ba giây... Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ vẫn không nhúc nhích. Bọn họ biết, sống hay chết, sắp được phán quyết! Thời gian mấy giây ngắn ngủi, lại dài giống như mấy thế kỷ!

Sau đó, đôi tay kia, lại bắt đầu động! Bóng đen chậm chậm, rút hai tay trở về, động tác giống như là đang chiếu chậm. Mỗi một giây một khắc đôi tay kia rút về, Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ cứ như đang vòng qua vòng lại giữa biên giới địa ngục và thiên đường!

Kế tiếp, bóng đen nhặt lên hai con búp bê rơi trên mặt sàn, bóng đen kia bắt đầu chậm chậm lui về phía sau, lui về phía sau...

Cuối cùng, biến mất ở trong bóng tối.

Cùng lúc đó, cửa xe lần nữa mở ra.

Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ vẫn còn ngây ngốc nhìn về phía trước, tựa hồ vẫn không có cách nào tiếp nhận, sự thật là bọn họ đã sống sót, thân thể vẫn cứ đơ như cũ, giống như bị hoá đá...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.7 - Chương 14: Vô hạn tuần hoàn

Thời gian cùng bối cảnh lại trở về bên trong toà nhà hoang phế của khu dân cư Trữ Phong.

Giờ phút này toàn thân Tử Dạ xụi lơ, cơ hồ muốn ngã xuống đất.

Thân ảnh màu trắng kinh khủng kia rõ ràng ở ngay bên cạnh mình!

Vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Tử Dạ nhanh chóng lấy mảnh khế ước địa ngục từ trong người ra, sau đó vò thành một cục, nhắm chuẩn hướng cửa sổ bên trong lối đi cầu thang bộ rồi hung hăng ném nó đi!

Ánh mắt quét trở về địa phương xuất hiện thân ảnh màu trắng kia, đã trống trơn như cũ.

Hiển nhiên... Là bạn đi xuống dưới để nhặt mảnh khế ước địa ngục rồi.

Kế tiếp Tử Dạ chạy tới nắm chặt tay Ngân Vũ, nói: "Chạy! Chạy mau!"

Đồng thời, bên trong thế giới gương, Lý Ân và Dương Lâm rời khỏi tầng lầu kia để tiến vào lối đi cầu thang bộ, sau khi phát hiện không có gì, mới dần dần thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần ở địa phương có gương, nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Nên ngược lại, tại địa phương không có gương, thì thoáng có thể an tâm một chút.

Dương Lâm nhìn thế giới gương bên ngoài cửa sổ, chợt có ý nghĩ kỳ quái: "Cái thế giới này... Có khi nào cũng có toà nhà trọ kia hay không?"

"Ai mà biết... Bất quá, tựa hồ nhà trọ xem toà nhà hoang bên trong thế giới gương này, cũng là địa điểm nằm trong phạm vi quy định của huyết tự chi thị. Bằng không chúng ta đều đã bị cái bóng điều khiển, tự sát chết hết rồi."

Đây cũng là một chuyện may mắn.

"Lý Ân... Cậu nghe đây." Dương Lâm chợt trịnh trọng một cách kỳ lạ nói: "Hắn cậu đã biết? Bác sĩ Đường, hẳn là ân nhân cứu mạng của tôi. Lúc đó ở núi Hoa Nham, nếu không phải bác sĩ Đường xả thân cứu giúp, căn bản hiện giờ tôi không thể đứng ở chỗ này. Bác sĩ đối với tôi ơn nặng như núi, tôi tuyệt đối không khoan tay bỏ qua... Tôi nhất định phải phong ấn Ma Vương, vì bác sĩ Đường báo thù! Cho nên, Lý Ân... Nếu như, mảnh địa ngục khế ước ở trên người cậu thì..." Dương Lâm chợt nói: "Thì... xin cậu, bất luận thế nào cũng nên báo thù rửa hận cho bác sĩ Đường! Dĩ nhiên tôi biết, cho dù thực sự nó ở trên người cậu, cậu cũng sẽ không thừa nhận. Chẳng qua là tôi nói nhiều một câu vậy thôi."

Cùng lúc này, Tử Dạ và Ngân Vũ, đi tới một tầng lầu vẫn còn gương khác.

"Tử Dạ..." Ngân Vũ đã cùng với Tử Dạ trải qua nhiều lần vào sinh ra tử, tình cảm cũng đã sâu hơn trước nhiều, cô nói: "Như vậy là sao? Đến gần gương thì sẽ..."

“Thời gian còn lại không nhiều lắm, cho dù không đến gần gương, chúng ta vẫn là trốn không thoát.”

Còn mấy tiếng đồng hồ, cứ cho là không đến gần gương, thì con quý kia vẫn sẽ tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng cũng sẽ kiếm được các cô. Chỗ này dù sao cũng không phải là núi Hoa Nham có diện tích rộng lớn, mấy giờ, trong tình huống không cách nào rời khỏi toà nhà, cơ hội chạm mặt quá cao. Bất quá Từ Dạ và Ngân Vũ cũng dần khẳng định, con quý này rất có thể đã bị nhà trọ hạn chế, không cách nào rời khỏi thế giới gương trong thời gian dài. Nếu không, thời gian còn rất dài, trong tình huống các cô cố ý tránh xa gương, không có lý do gì nó không chọn cách rời khỏi hẳn thế giới gương đi tìm các cô. Chuyện này làm hai cô thoáng cảm thấy một chút may mắn.

“Ngân Vũ, tôi muốn hỏi cô một câu.”

“Ừ...”

“Nếu như đem hai mặt gương đặt chúng đối diện nhau, sẽ xuất hiện hiện tượng gì?”

“Đương nhiên... Hình ảnh sẽ phản chiếu một lần rồi lại tiếp một lần ở trong gương, cứ tuần hoàn đến vô hạn a...”

Vô hạn tuần hoàn...

“Đúng.” Từ Dạ tiến vào tầng lầu này, nói: “Mẫu chốt nằm ở điểm này. Như vậy kết quả, sẽ có vô số thế giới gương tồn tại. Vậy... Bọn người Lý Ân ở cái thế giới gương nào đây?”

“Cái này...”

“Nếu hình ảnh phản chiếu trong gương, lại chính là hình ảnh phản chiếu từ mặt gương đối diện, thì có nghĩa là, ở trong thế giới gương, còn có một tầng thế giới gương sâu hơn, cứ thế mà tiếp tục không dứt, một tầng... Lại một tầng, một tầng... Lại một tầng... Thế giới gương vốn tưởng là giống nhau, nhưng trên thực tế hoàn toàn không phải như thế. Thế giới gương... Có thể tuần hoàn phát triển tiếp đến vô hạn, căn bản, sẽ không có kết thúc.”

“Nhưng mà, con quý kia không thể nào cùng lúc tồn tại ở trong nhiều thế giới gương như vậy. Quý có thể đến thế giới thực của chúng ta, nhưng từ đầu đến cuối cũng chưa hề xuất hiện nhiều hơn một con quý. Nếu như nó có nhiều phân thân ở thế giới gương, thì toà nhà này sớm đã đầy rẫy quý ảnh. Đúng không nào?”

“Chẳng lẽ...” Ngân Vũ bắt đầu dần hiểu ý tứ của Ngân Dạ!

“Không sai.”

“Nếu như đem hai mặt gương tương đồng đặt đối diện nhau thì, thế giới gương sẽ nhân lên vô hạn. Con quý sẽ mắc kẹt bên trong thế giới gương, như vậy căn bản không thể biết được chúng ta đang ở nơi nào. Cũng tức là hoàn toàn không có cách giết chết chúng ta.”

“Đây chính là sinh lộ duy nhất!”

Cho nên, những mặt gương bên trong toà nhà này, đều cố gắng sắp đặt sao cho hai mặt gương tránh đối diện nhau, thậm chí những chương ngại vật ở trung gian, cũng chính là cố gắng bảo đảm không phát sinh tình huống như thế.

Mục đích là để hiện tượng thế giới gương tuần hoàn vô hạn không thể xuất hiện, để cho quý không bị lạc mất đường đi đến thế giới thực.

“Vậy... Lý Ân thì sao? Còn Dương Lâm nữa...” Ngân Vũ hỏi: “Hai người bọn họ bây giờ phải làm sao?”

“Dương Lâm e là không còn cách cứu, bởi vì con người không có cách nào từ thế giới gương đi đến thế giới thực a. Nhưng mà Lý Ân thì vẫn còn cứu được, chỉ cần trước sáu giờ rưỡi, khiến cho quý rời xa thế giới gương mà hắn đang mắc kẹt là được.”

“Ý của cô là...”

“Dụ con quý kia, đến những tầng thế giới gương khác! Làm con quý đó mất cảm giác phương hướng và hoàn toàn bị lạc!”

Đối với Từ Dạ mà nói, thì người trọng yếu nhất là Lý Ân, còn Dương Lâm, có thể cứu được thì cứu, không cứu được cũng không còn cách nào, cô không phải là thần, không thể nào bảo đảm mỗi một chủ hộ đều không xảy ra chuyện.

“Vậy...” về mặt Ngân Vũ có chút thất vọng nói: “Đành bỏ qua mảnh địa ngục khế ước thôi. Kệ, từ lúc bắt đầu tôi đã biết, đây căn bản là chuyện không thể nào thực hiện được.”

Đi tới trước một cánh cửa, đầu tiên là phải xác định bên trong có gương hay không. Nhẹ nhàng vận tay nắm cửa đã hoàn toàn lỏng lẻo, đẩy nhẹ, rồi dùng đèn pin chiếu vào...

Một vách tường xuất hiện ánh sáng phản xạ.

Bên trong có gương!

Còn cần thêm một mặt gương...

Vì vậy, lại tiến tới một gian phòng phía trước, không ngờ nó lại không có cửa. Nhìn một cái là dễ dàng thấy được vách tường xi măng bên trong. Hai người đi vào.

“Haiz, phải khản trương a...” Ngân Vũ lúc này quả thật rất lo lắng... Nhất định phải tìm thêm một mặt gương nữa mới được.

Nhưng mà một khi xuất hiện ở trước gương, hậu quả cũng dễ dàng tưởng tượng ra.

Cùng thời gian, Lý Ân và Dương Lâm bên trong thế giới gương, đang ở trong một tầng lầu không có gương.

“Cậu còn nhớ rõ những tầng lầu nào bên dưới có gương không?”

“Trên hành lang chắc không có,” Dương Lâm nói rất chắc chắn.” Lý Ân, tôi... Rốt cuộc làm sao mới có thể ra ngoài a?”

“Chuyện này...”

Ngay vào lúc này, đôi mắt của Dương Lâm, chợt thấy... Trên bệ cửa sổ gần đó, không ngờ... Có đặt một mảnh da dê!

Địa ngục khế ước!

Dương Lâm lập tức đẩy Lý Ân ra, phóng đi như mũi tên, tới trước bệ cửa sổ, muốn chụp lấy mảnh khế ước!

Ai mà biết, tay của y mới vừa chụp lấy mảnh khế ước, thì ở phía dưới cửa sổ đột nhiên một bàn tay trắng vươn tới, chụp vào cổ họng của y!

Trong chớp mắt này, Dương Lâm quyết định cực nhanh, vò mảnh khế ước thành một cục, lập tức ném về phía Lý Ân!

Kế tiếp, cả người y bị cánh tay trắng kia, lôi ra khỏi cửa sổ, rơi xuống dưới lầu!

Lý Ân cũng lao đi như một mũi tên tới trước bệ cửa sổ, nhìn xuống dưới... Xong, hoàn toàn trống trơn. Dương Lâm... trong khoảnh khắc rời khỏi toà nhà này, y đã là người chết. Bất kể con quỷ kia có giết hay không kết thúc của y đều giống nhau.

Hắn mở tấm da dê trong lòng bàn tay ra, từ từ xuất hiện, những chữ viết hoàn toàn không thể đọc hiểu.

Mảnh địa ngục khế ước!

Dương Lâm vào một khắc cuối cùng, ném mảnh khế ước cho Lý Ân, có phải là hy vọng Lý Ân sẽ vì bác sĩ Đường mà báo thù rửa hận?

Lúc trước, Dương Lâm và Đường Lan Huyễn cứu từ nhất sinh ở núi Hoa Nham, một cú điện thoại của mình đã cứu bọn họ từ vực sâu địa ngục trở về với nhân gian. Sinh mạng bọn họ, là do mình và Từ Dạ cùng nhau cứu lại a!

Nhưng mà... Hiện tại, cả hai người đều đã...

Bất quá, bây giờ nói những thứ này, cũng vô ích. Đã như vậy, thì không thể phụ tâm ý cuối cùng của Dương Lâm!

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đêm, dần dần sáng.

Buổi sáng, sáu giờ.

Vẫn còn... Nửa giờ!

Từ Dạ cố gắng lần cuối cùng. Cô và Ngân Vũ phải dùng hai mặt gương, để tạo ra thế giới gương tuần hoàn vô hạn!

Hao phí nhiều thời gian như vậy, rốt cục, tìm được hai mặt gương thử đồ hình chữ nhật có kích thước tương đối giống nhau.

Hai người dùng vải phủ kín mặt gương, sau đó đem hai mặt gương đến một gian phòng ở một tầng lầu khác, đặt hai mặt gương đối diện với nhau. Bởi vì không thể nhìn vào mặt gương, nên hai người mất thời gian rất lâu, mới đặt được hai mặt gương, hoàn toàn chỉ phản chiếu mặt gương đối diện.

Cái toà nhà này, lần đầu tiên xuất hiện hai mặt gương đối diện nhau. Hai mặt gương phản chiếu ra vô số mặt gương giống nhau! Cứ như vậy, quý ở thế giới gương bất luận là từ mặt gương nào đi ra, cũng sẽ tiến vào một thế giới gương trong một mặt gương khác!

Kế tiếp, chính là phải dẫn dụ quỷ đến nơi này.

Phóng theo cách đã làm trước đây, Từ Dạ cùng với Ngân Vũ, tiến hành đập nát các vách tường mềm như đậu hũ của gian phòng này, sau khi tiếng động phát ra, hai người cùng nhau chạy trốn!

Xin làm ơn làm phúc!

Thành công giùm cái a!

Song lúc này, nghe được tiếng động này, không chỉ riêng có quý.

Còn có Lý Ân!

Hắn lập tức vọt tới lối đi cầu thang bộ, lần theo thanh âm xuống phía dưới tìm xem là tầng nào!

“Từ Dạ... Từ Dạ không sao chứ?”

Có vết xe đổ vừa rồi, Lý Ân không dám gọi điện thoại cho Từ Dạ. Nhưng không ngờ hắn lại tìm được đúng cái tầng lầu kia!

Hắn chạy tới, thì thấy hai mặt gương kia ở bên trong phòng.

Lý Ân, nghi ngờ đi vào, đi tới giữa hai mặt gương, nhìn vô số bản thân mình phản chiếu ở trong gương...

Đây là chuyện gì?

Trong nháy mắt, Lý Ân đã kịp phản ứng...

Đây là... Chân chính huyết tự sinh lộ! Nếu như là quý đứng ở nơi này thì, muốn từ trong gương đi ra ngoài, sợ rằng căn bản không thể phân biệt rõ ràng nơi nào mới thật sự là thế giới thực. Một tầng lại một tầng thế giới gương...

Làm sao mới có thể xác định được đâu mới là chân chính thế giới thực? Trái đảo thành phải, rồi đảo ngược lại, cứ tuần hoàn như thế, cứ đảo tới đảo lui...

Nhưng mà, thời điểm Lý Ân kịp hiểu ra, thoáng chậm một nhịp.

Một cái tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Lúc này, là sáu giờ hai mươi lăm phút.

Từ Dạ cùng với Ngân Vũ đang ở lối đi cầu thang bộ tầng hai, Từ Dạ phụ trách cảnh giới, còn Ngân Vũ lại gắt gao nhìn chăm chăm vào đồng hồ đeo trên cổ tay! Kim giây chuyển động được một vòng, khoảng cách sinh tồn của hai người bọn họ cũng gần hơn một bước! Chờ thời gian vừa đến, hai người sẽ từ cửa sổ trong lối đi cầu thang bộ nhảy xuống! Trước đó hai người đã đem lượng lớn chăn mền trong ba lô ném xuống dưới, tăng khả năng chịu đựng lực va chạm lên lớn nhất! Sau đó, sẽ dùng hết sức chạy trốn!

Dĩ nhiên, nếu như quý không sập bẫy của các cô thì, cho dù Từ Dạ và Ngân Vũ chạy ra khỏi khu dân cư Trữ Phong cũng vô ích!

Ở bên trong toà nhà này, cơ hồ không có bao nhiêu đồ thủy tinh, nước sớm đã bị cất, đồ nội thất gần như không có, có thể dùng để phản chiếu cũng chỉ có thể là những mặt gương bình thường! Nhưng mà, bên ngoài lại không giống vậy, có rất nhiều vật dụng làm từ thủy tinh, có thể dùng để phản chiếu còn có đủ thứ kim loại, đương nhiên là bao gồm cả gương... Như vậy đủ để hai người chết được vô số lần!

Lúc này, Lý Ân lập tức quay đầu lại, nhưng mà... Chẳng có gì cả!

Lý Ân mắt hôn đang cố gắng ép ình tỉnh táo lại... Quý đã tiến vào tầng lầu này! Lý Ân rất rõ ràng... Mình không thể trốn. Nếu không quý chưa chắc sẽ rơi vào trong cái bẫy này!

Chỉ cần tùy ý đi vào một trong hai mặt gương này, quý sẽ bị lạc trong thế giới gương tuần hoàn vô hạn.

Một khi chạy trốn, lập tức sẽ đưa Từ Dạ vào tình cảnh nguy hiểm! Ra đến bên ngoài, bất luận là đi đến đâu cũng rất khó hoàn toàn tránh khỏi gương a!

Hắn nhìn đồng hồ tay một chút... Còn chưa đến năm phút, còn chưa đến năm phút, là có thể trở về nhà trọ rồi!

Vì Từ Dạ... Liều mạng!

Lý Ân lập tức co người ở một góc phòng, lo lắng chờ đợi thời gian trôi qua...

Mau, mau a!

Nhanh đến giờ a!

Chỉ cần vừa đến sáu giờ rưỡi, là có thể trở về nhà trọ rồi!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng quý lại chậm chạp không xuất hiện.

Xảy ra chuyện gì?

Tại sao không xuất hiện?



Từ Dạ lần nữa giờ cổ tay lên, nhìn đồng hồ một cái...

Vẫn còn một phút!

Cây kim giây, đang chậm chạp hoàn thành một vòng quay.

Lúc này Lý Ân hận không thể chụp lấy kim giây vặn cho hết một vòng này a!

Mau... Mau... Mau a!

Thời khắc trong lòng Lý Ân như đang có lửa đốt, chột...

Một gương mặt treo ngược, trắng bệch âm trầm, đột ngột xuất hiện ngay vị trí trước mặt vài centimet...

Con quỷ này, không ngờ lại trốn ở trên trần nhà!

Trong khoảnh khắc Lý Ân còn đang kinh ngạc, thì cảm thấy thân thể nhẹ đi...

Vị trí bụng của hắn, chậm rãi xuất hiện một đường chỉ máu đỏ tươi, ngay sau đó, nửa thân trên của Lý Ân cùng với nửa thân dưới... Hoàn toàn chia lìa...

\*\*\*HẾT QUYỂN 7\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.8 - Chương 1: Huynh đệ

Biện Tinh Long tỉnh dậy.

“Có nên... trở về thăm đại ca một chút không?”

Tiến vào nhà trọ này, cũng đã tròn nửa năm.

Lúc đầu, quả thật vô cùng sợ hãi và bất an, thậm chí là tuyệt vọng. Nhất định phải trải qua mười lần đối mặt với vô số u linh quỷ hồn, mới có thể rời khỏi toà nhà trọ này. Bất quá, cũng may có những chủ hộ khác an ủi, nên đã dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng mà bây giờ nghĩ lại, thì thật ra các chủ hộ làm vậy cũng là đang tự an ủi chính mình, tự mình gạt mình.

Căn bản không có gì bảo đảm có người có thể bình yên rời khỏi nhà trọ.

Y ở tầng 25 của nhà trọ, hàng xóm đối diện, là một cô bé tên Mẫn. Cô bé kia lúc nào cũng để mái tóc dài che kín hoàn toàn một bên mắt trái, gương mặt không có một chút sinh khí, âm trầm quý dị, nhưng mà lại rất xinh đẹp.

Nhìn đồng hồ trên tay một cái, bây giờ là sáu giờ rưỡi sáng rồi.

Biện Tinh Long lấy y phục để trên ghế dựa mặc vào.

Lúc này, máy vi tính đặt ở đầu giường, truyền đến âm báo, có email mới. Tinh Long lúc này mới phát hiện, ngày hôm qua không tắt máy vi tính trước khi đi ngủ.

Cầm lấy con chuột mở email lên, người gửi là... đại ca.

“Tinh Long: dạo này ra ngoài sống thế nào? Đệ không nói cho ta biết địa chỉ và số điện thoại, di động thì lại tắt máy, nên cũng chỉ có thể gửi email thôi. Cũng chẳng biết đệ có thường xuyên check mail không nữa. Ba mẹ vừa lui lại thời gian về nước, có thể sang năm mới có thể trở về. Nghe nói đệ bỏ học đại học rồi hả? Nếu như đệ có kế hoạch mới, thì cứ thực hiện, nhưng đừng quá miễn cưỡng bản thân. Thời tiết trở lạnh, chú ý giữ ấm a.”

Tinh Long lặng lẽ tắt email, nặng nề ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu nhìn trần nhà...

Y, vươn tay, sờ sờ lên mắt phải của mình...

Mắt phải của Tinh Long, vào một năm trước đã hoàn toàn mất đi thị lực.

Sau khi biến thành người khuyết tật, y ý thức rất rõ cuộc sống của mình đã trở nên cực kỳ ảm đạm. Mặc dù hiện tại gắn liền một con mắt giả, nhưng mà mắt phải mình bị mù là sự thật không thể thay đổi.

Bị người cười nhạo, châm chọc... Đến cô bạn gái đang yêu, cũng chia tay y, cô ta căn bản không cách nào tiếp nhận một bạn trai “độc nhãn long”. Cuộc sống dường như đã hoàn toàn mất đi ánh sáng, mà cha mẹ cũng không quan tâm đến tình cảnh của y. Vẫn kéo dài cuộc sống ở hải ngoại, thỉnh thoảng mới trở về một lần.

Mặc dù, sống ở trong căn biệt thự mà cha mẹ lưu lại trong quốc nội, nhưng thực sự lại rất cô tịch.

Toà biệt thự đó, đủ để mười người sinh sống, nhưng lại chỉ có mình và đại ca ở đó. Mà đại ca thì lúc nào cũng chuyên tâm nghiên cứu học thuật, cũng rất ít cùng y tâm sự. Đại ca đáng về anh tuấn, có vô số người mến mộ, mỗi năm đều có không biết bao nhiêu thư tình dồn dập gửi tới, thậm chí không ít nữ sinh nghe nói mình là đệ đệ của giảng viên Biện Tinh Viêm thì, chạy tới nhờ mình hẹn giúp với Biện giảng viên.

Học đến năm cuối đại học, nhưng vẫn không cách nào tốt nghiệp được. Thường xuyên đi trễ, mất vô số bài, bị cấm thi thì như cơm bữa, tín chỉ nợ quá nhiều. Giảng viên thường nói: “Cậu có đúng là đệ đệ của Biện giảng viên đại học Hồng Ung không đó? Sao kém xa quá?”

Cái đó và ca ca có quan hệ gì? Có một giảng viên ca ca thì nhất định phải có một giảng viên đệ đệ à?

Hy vọng phục hồi thị lực của mắt phải là rất nhỏ. Cha mẹ đã liên lạc với bác sĩ nước ngoài, rất nhiều người đều nói, cả đời này có lẽ sẽ cứ như vậy. Vốn cũng đang trông cậy vào phẫu thuật cấy ghép mô, ôm một chút hy vọng, nhưng mà...

Tình huống của mình, không ngờ lại tương đối nghiêm trọng.

Thậm chí nếu tiếp nhận giải phẫu, thì hy vọng cũng sẽ không vượt qua một phần trăm. Ca ca mặc dù cũng tích cực hỏi thăm giúp y, nhưng mà Tinh Long rất rõ ràng... Cả đời mình đã thực sự trở thành “Độc Nhãn Long” rồi.

Vậy thì cứ như thế đi! Dù sao vẫn còn một con mắt trái.

Tinh Long tắt máy vi tính, đi vào phòng vệ sinh.

Cuộc sống vốn ảm đạm, tưởng rằng sẽ chẳng còn chuyện gì xấu hơn nỗi nữa... Thế mà, còn tiến vào một cái nhà trọ như vậy. Trước mắt y mới thì hành một lần huyết tự, vượt qua cũng tương đối nhẹ nhàng, nhưng cũng vì vậy mà không biết bao nhiêu lần y gặp phải ác mộng.

Còn phải kéo dài thêm chín lần...

Ban đầu, sau khi xuất hiện cái gọi là “Huyết tự ma vương”, Tinh Long vốn hy vọng dựa vào đó mà đoạt được tự do. Nhưng mà cái chết của bác sĩ Đường Lan Huyền khiến mọi người nhìn thấy mà chùn bước.

Vặn mở vòi nước rồi hắt nước liên tục lên mặt, Tinh Long nhìn mình trong gương.

Bất luận như thế nào cũng không muốn mất đi một người... Chính là ca ca.

Nhất định phải sống sót... Tuyệt đối không thể chết!

Mở cửa, y muốn đi ra ngoài một chút. Lúc này, y thấy cánh cửa đối diện cũng mở ra.

Cái cô bé tên là Mẫn kia cũng đi ra. Cũng giống như trước đây, mặc một cái áo màu trắng và váy ngắn, con mắt trái... Bị cái mái tóc dài che kín.

Cô ta che kín con mắt trái như vậy, có thể nhìn thấy đường sao?

Vậy không phải cũng giống như mình, chỉ có thể dùng một con mắt nhìn đường?

“Sao cô ở đây?” Tinh Long hơi ngạc nhiên. “Cô không xuống đại sảnh tầng trệt, chờ bọn người Lý Ân, Kha Ngân Dạ trở lại à?”

“Không cần,” Mẫn hồ hững trả lời. “Dù sao, đến lúc đó cũng sẽ biết thôi.”

Giờ phút này... Ở khu dân cư thượng lưu thành phố K, nơi đó tọa lạc vô số biệt thự, được bao bọc bởi rất nhiều hồ nhân tạo cũng như cây xanh.

Mà ở vị trí trung tâm của khu đất, là ngôi biệt thự lớn nhất, cũng là vị trí ở giữa hồ nhân tạo, diện tích vô cùng lớn, tổng cộng hai tầng, xây dựng theo phong cách kiến trúc Châu Âu thời phục hưng, đặc biệt lại là ở trung tâm hồ nước, giá cả đương nhiên ở mức trên trời. Nhưng mà, nó lại hoàn toàn nằm trong phạm vi chi trả của cha mẹ Biện Tinh Viêm.

Bên trong thư phòng ở lầu hai trong toà biệt thự, một nam tử đeo kiếng, bộ dáng nho nhã, mái tóc xoăn nhẹ, đang ngồi trước bàn đọc sách, cầm lên sổ tay ghi chú một vài định lý vật lý phức tạp. Tuần trước, y đã triển khai một phòng thí nghiệm tại học viện. Rất nhiều học sinh ngưỡng mộ y đến tham gia, nhưng mà trước mắt người có thể phụ tá lại khá ít.

Lúc này, điện thoại di động ở trên bàn, bắt đầu rung.

Nam tử nho nhả mắt mấy giây mới có phản ứng, cầm điện thoại lên, hỏi: “Ah... Tỉnh Long hả?”

“Đúng... Ca ca.”

Y dựa lưng vào vách tường, ngồi bệt trên sàn nhà lạnh lẽo, Tỉnh Long cùng ca ca của y Biện Tinh Viêm trò chuyện qua điện thoại.

Đã một tháng rồi chưa nghe thấy giọng nói của ca ca.

“Ta gửi mail cho đệ, đệ nhận được không?”

“Ừ...” Tỉnh Long gạt đầu một cái, hồi đáp: “Ca ca không cần lo lắng cho ta. Hiện tại ta sống trong nhà trọ, hoàn cảnh cũng không tệ lắm. Tạm thời không có kế hoạch học tiếp đại học...”

“Đệ phải có kế hoạch mới được a,” nam tử nho nhả lấy mắt kiếng xuống, nói: “Tinh huống của đệ muốn tốt nghiệp có lẽ gặp chút khó khăn... Dĩ nhiên nếu như đệ muốn đi làm trước để rèn luyện, ta sẽ ủng hộ. Không bằng đến trường đại học mà ta đang công tác phụ trách quản lý một số công việc trong phòng thí nghiệm được không? Không cần đến kiến thức chuyên nghiệp gì đâu, đệ chỉ cần...”

“Cảm ơn anh, ca ca.”

Tỉnh Long cười buồn một tiếng, Đại học Hồng Ưng... Đó là trường đại học tề danh với Đại học Bắc Kinh, Đại học Thanh Hoa đó a. Lúc trước thành tích thi tốt nghiệp trung học của y, vẫn còn kém điểm chuẩn tuyển sinh vào trường đến mười điểm, đối với y Đại học Hồng Ưng đơn giản là một tồn tại cao xa không thể với tới.

Ca ca thì sao? Từ lúc còn chưa tốt nghiệp trung học, đã được trường Đại học Hồng Ưng đặc cách tuyển thẳng vào học, nhưng ca ca lại nói muốn trải nghiệm kỳ thi tốt nghiệp trung học, kết quả thành tích vượt điểm chuẩn tuyển sinh của Đại học Hồng Ưng đến hơn năm mươi điểm, sau khi tốt nghiệp liền được giữ lại làm giảng viên. Mấy năm nay, trường Đại học Hồng Ưng phát hành sách tuyên truyền chiêu sinh, phần giới thiệu sơ lược giảng viên nòng cốt, tuyệt đối sẽ không thiếu phần tư liệu của ca ca. Lại còn nhiều lần được lên ti vi, do đó “Giảng viên Đại học Hồng Ưng Biện Tinh Viêm” cũng biến thành nhân vật có chút danh tiếng. Dù sao, nhìn thấy y chưa tới ba mươi tuổi mà đã đảm nhiệm vị trí giảng viên nòng cốt của Đại học Hồng Ưng, hơn nữa tướng mạo lại anh tuấn, thì người ta ai mà không ngưỡng mộ và tán thưởng.

“Đệ tính toán thế nào? Tỉnh Long?”

“Ta tạm thời không gặp khó khăn về kinh tế,” Tỉnh Long tiếp tục nói: “Cho nên ca ca không cần phải lo lắng. Ta nghe nói, ca ca sắp vinh dự đạt được chức danh giáo sư. Chúc mừng ca ca...”

“Cái này... Cũng không có gì, hư danh thôi.”

Hư danh? Tỉnh Long trong lòng cười mỉa mai, xã hội ngày nay người ta coi trọng không phải là mấy thứ hư danh này sao?

“Tỉnh Long...” Đầu dây bên kia hơi trầm mặc một chút, tiếp tục nói: “Hay là... đệ quay về đi. Ở bên ngoài thuê nhà trọ sống, lúc nào cũng phải tiêu tiền, nếu đệ tạm thời không có kế hoạch tìm việc làm, cũng không tiếp tục đi học, vậy thì về nhà trước cái đi. Chúng ta là huynh đệ mà, vẫn phải cùng nhau thương lượng cho kỹ mới được.”

Ngay vào lúc này, bất chợt, Tỉnh Long chuyển đổi đề tài.

“Ca ca...”

“Hả?”

“Anh, có biết Doanh Tử Dạ không? Trước kia, cô ấy chẳng phải là giảng viên ở trường đại học của anh sao?”

“A... Chuyện này...” Biện Tinh Viêm tựa hồ suy nghĩ một phen, nói: “Đệ là nói đến nữ nhi của Doanh Thanh Li giáo sư đó sao? Cô ấy làm giảng viên ở trường đại học của ta được một năm, trước đây ta có gặp qua mấy lần, nhưng mà ta và cô ấy không tính là quen thân. Năm ngoái, cô ấy lấy lý do chuyện cá nhân đã từ chức, từ đó về sau ta không có gặp lại cô ấy.”

“Anh cảm thấy cô ấy là người như thế nào?”

“Cái này... Có lẽ là người tốt. Mẫu thân cô ấy là giáo sư tiền bối Doanh Thanh Li, hiệu trưởng bây giờ lúc xưa cũng là học trò của bà a, đáng tiếc cô ấy lại nghỉ sớm... Bất quá học sinh của cô ấy đều rất thích cô giáo của mình, đến giờ tựa hồ vẫn còn hoài niệm bộ dáng của cô ấy, ta nghĩ cô ấy phải là một giảng viên rất tốt đấy. Đệ hỏi chuyện này làm cái gì?”

“Không có gì...” Tỉnh Long nói tới đây, cảm thấy hơi nửa cũng không được gì, vì vậy nói: “Đêm giao thừa đón năm mới, chắc ta sẽ về nhà.”

“Tốt, vậy thì tốt. Ta đang lo lắng đến lúc đó không có cách nào cùng đệ ăn cơm đoàn viên đây này...”

“Có khác gì đâu... Không phải cha mẹ không thể về được đó sao? Yên tâm, ta sẽ trở về.”

Sau khi cúp điện thoại, tâm tình Tỉnh Long vô cùng nặng nề.

Nếu như đến lúc đó... Mà ta còn sống...

Sau khi cúp điện thoại, Biện Tĩnh Viêm tiếp tục ghi chép tài liệu trong trường học.

Lúc này, sau lưng y có một giá sách. Cái giá sách đó, cao chừng năm sáu thước, không dùng đến thang thì mấy cuốn sách trên cao sẽ không lấy được. Đa số đều là sách vật lý nghiên cứu quang học, điện từ học. Cũng có vài bộ sách về hoá học, sinh học, y học.

Lúc này, ở tầng cao nhất của giá sách. Ổ khe hở giữa hai cuốn sách, bất chợt chảy ra dòng máu đỏ!

Máu theo giá sách liên tục chảy xuống, ngay sau đó... Những bộ sách bên cạnh cũng không ngừng chảy ra máu tươi, vết máu cơ hồ nhuộm đỏ toàn bộ cả giá sách!

Lượng lớn máu tươi chảy xuống, nhưng mà Biện Tĩnh Viêm vẫn như cũ tập trung toàn bộ tinh thần ghi chép tài liệu.

Máu tươi lưu động trên mặt đất, không ngừng tiếp cận sau lưng Biện Tĩnh Viêm, càng lúc... càng gần...

Rốt cục, huyết dịch chảy tới bên dưới chân Biện Tĩnh Viêm.

Ngay vào lúc này, Biện Tĩnh Viêm quay đầu lại một cái.

Song... Cảnh tượng phía sau lại vô cùng bình thường. Đại lượng vết máu trên giá sách và trên mặt đất, giống như chưa hề tồn tại, biến mất không còn chút tăm hơi.

Lý Ân... Cảm giác ý thức vô cùng hỗn loạn. Toàn thân tựa hồ cũng hết sức rã rời.

Mình...

Mình thế nào?

Ở toà nhà số 1 hoang phế trong khu dân cư Trữ Phong, mình bị kéo vào thế giới gương... Bị, con quỷ kia, chém đứt thân thể...

Còn sống?

Mình còn sống?

Sau khi Lý Ân mở mắt, cũng phát hiện ra, hai người Kha Ngân Dạ và Doanh Tử Dạ đều đang ở cạnh bên giường của mình. Hắn, đang ở căn hộ của mình, căn hộ 404 bên trong nhà trọ.

“Này... Đây là...”

“Cậu đúng là mạng lớn a.” Ngân Dạ nói” Sau khi tôi trở lại nhà trọ, thì vẫn ở dưới tầng trệt đợi các người. Đến sáu giờ rưỡi, bất chợt, cậu thình lình xuất hiện trên nền đá hoa cương ở đại sảnh tầng trệt. Nhưng mà... Khi đó thân thể của cậu đã bị cắt thành hai khúc! Đoán chừng, thân thể cậu mới vừa bị chém đứt ngang eo, cho nên trong khoảnh khắc còn chưa kịp chết. Vì vậy sau khi trở về nhà trọ, nửa thân trên cùng nửa thân dưới, nhìn giống như con giun, hoàn toàn tự động trườn đến hợp nhất lại thành một thể! Năng lực tự lành bệnh bên trong nhà trọ này mạnh đến đáng sợ a.”

Lúc này, Lý Ân đang hoảng sợ ở trong lòng...

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa...

Nếu như con quỷ kia mà giết mình sớm năm sáu giây thì...

Nếu như không phải mình đang thi hành huyết tự chi thị lần thứ sáu, có thể trực tiếp trở về nhà trọ thì...

Nếu như bên trong nhà trọ không có năng lực tự lành bệnh thì...

Thì lần này mình tuyệt đối phải chết không thể nghi ngờ a!

Lúc này, Tử Dạ ở bên cạnh, chợt ôm lấy Lý Ân.

“Em... Em quả thật rất sợ... Nếu như anh chết...” Tử Dạ vừa nói, vừa liên tục rơi nước mắt.” Nếu quả thật anh chết... Em, em phải làm gì bây giờ...”

Đây là lần đầu tiên, Lý Ân nhìn thấy cô rơi lệ. Cho dù trước kia đối diện với bao nhiêu kinh khủng trong khi chấp hành huyết tự chi thị, cũng chưa từng thấy cô ấy rơi giọt lệ nào.

“Em cũng sống sót a, Tử Dạ... Cái bẫy của em thành công rồi. Nếu như em còn sống sót quay về, liền chứng minh, sau đó, con quỷ kia nhất định đã tiến vào thế giới gương tuần hoàn vô hạn. Không ngờ được em vậy mà có thể nghĩ ra một chiêu lợi hại đến thế a...”

Chính vì không thể để cái bầy này của Tử Dạ thất bại, Lý Ân mới cam tâm liều chết đợi ở trong cái phòng đó, cùng sánh vai với tử thần tới cùng! Mà lúc này, ôm chặt người yêu vẫn còn sống ở trong lòng, Lý Ân cảm thấy hết thảy đều rất đáng giá...

Ngân Dạ đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lý Ân lập tức ngồi dậy, ôm lấy Tử Dạ, hân mỗi phút mỗi giây, đều không muốn buông thứ hạnh phúc ngắn ngủi này ra khỏi lòng ngực...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.8 - Chương 2: Ngày bình yên ngắn ngủi

Lý Ân và Tử Dạ cùng nhau thả bước trên một con đường mưa sấm. Chỉ có lúc này, hai người mới có thể thực sự ở bên nhau như một đôi tình nhân, an tâm tay trong tay, mà không cần lo lắng tuy thời tuy lúc đều có u hồn quỷ quái đột nhiên xuất hiện.

Chỉ khi đã trải qua khủng bố thật sự, mới có thể cảm nhận được sự bình yên thường ngày là hạnh phúc lớn đến cỡ nào.

Bây giờ đã sắp sang xuân, cho nên trên đường không ít người mua, kẻ bán những món hàng Tết.

“Một cái Tết không bình yên lại sắp đến rồi a...” Lý Ân cười buồn nói: “Em tính thế nào? Tử Dạ? Ý của Liên Thành là cho dù sống trong nhà trọ, thì cũng phải đón Tết đó. Y còn muốn mời chúng ta đến ăn bữa cơm đêm giao thừa nữa...”

“Ừ.” Tử Dạ gật đầu một cái nói: “Không tệ đâu. Cho dù sống ở trong nhà trọ, cũng không phải là hoàn toàn tuyệt vọng mà. Vui được thì cứ vui hết mình đi.”

“Nếu vậy, em có muốn đi mua mấy thứ như pháo trúc và câu đối không?”

“Cũng được a...”

Cuộc sống bình yên, hạnh phúc này... Có thể kéo dài thật dài thì tốt quá rồi...

Cùng thời gian, bên trong căn hộ tại nhà trọ, Ngân Dạ cùng với Ngân Vũ đang thảo luận về chuyện mảnh địa ngục khế ước: “Ngân Vũ, trước mắt anh đã thi hành bốn lần huyết tự chi thị, còn em đã thi hành năm lần, có thể nói con đường dài đằng đẵng này đã đi được một nửa rồi... Hơn nữa, anh còn lấy được một mảnh địa ngục khế ước!”

Mảnh địa ngục khế ước, một mảnh đã bị Ngân Dạ đoạt lấy. Còn, mảnh khế ước trong khu dân cư Trữ Phong kia, sau khi bị Tử Dạ ném đi, vì cơ duyên xảo hợp mà rơi vào trong tay Lý Ân, đương nhiên chuyện này hoàn toàn được hắn giấu kín. Còn Hạ Tiểu Mỹ cũng không nói ra chuyện trên người Ngân Dạ có mảnh khế ước. Những chủ hộ khác đều bán tính bán nghi với vấn đề khế ước này, thủy chung đều cho rằng có chủ hộ đã độc chiếm nó. Nhưng hoài nghi cũng vô ích, chuyện này dù sao cũng cần có chứng cứ mới nói được. Lý Ân, Ngân Dạ hay Ngân Vũ đều là một trong những chủ hộ có chỉ số IQ cao, đặc biệt bọn họ, không may sau này trong lúc thi hành huyết tự chi thị bọn họ không thêm giúp đỡ mình tìm kiếm sinh lộ, thì không xong mất.

Dù sao, khế ước tổng cộng có bảy mảnh, chỉ cần đoạt được một mảnh, cũng đồng nghĩa với việc có tư cách giao dịch cùng những người khác. Cho nên những chủ hộ còn lại, cũng không nóng nảy. Nếu quả thật không có ai đoạt được mảnh khế ước, thì những huyết tự chi thị sau này của nhà trọ thế nào cũng sẽ tiếp tục thông báo về nó.

Nhưng có thể khẳng định là... Mỗi chủ hộ, đối với địa ngục khế ước, đều cực kỳ thêm muốn. Cho nên trong những ngày tiếp theo, Ngân Dạ đã phát hiện, sau khi mình ra khỏi cửa thì lúc nào cũng có người ở phía sau theo dõi. Xem ra mấy chủ hộ khác đã hoài nghi y độc chiếm mảnh khế ước. Không chừng, mấy ngày nay cũng đã có chủ hộ cường ngạnh đột nhập vào nhà của y lục soát rồi? Dù sao thì cửa lớn nếu bị phá vỡ, cũng sẽ tự động phục hồi như cũ. Bất quá đương nhiên y không ngu đến vậy, mảnh khế ước, y đã chọn một ngân hàng nổi tiếng uy tín để thuê một két bảo hiểm lưu giữ nó. Thậm chí để tránh rủi ro, y và Ngân Vũ mỗi người chỉ cất giữ một nửa mật mã.

Ngân Dạ cũng không cho là mảnh khế ước còn lại, không bị bất cứ kẻ nào đoạt được.

Đầu tiên y cẩn thận hỏi lại Ngân Vũ, sau khi Doanh Tử Dạ ném mảnh khế ước ra ngoài, thủy chung có lúc nào không ở cùng một chỗ với cô không, có giây phút nào rời khỏi tầm mắt cô không. Ngân Vũ vô cùng chắc chắn khẳng định bảo đảm không có.

Trước giờ, Ngân Dạ đối với Ngân Vũ chính là tin tưởng tuyệt đối trăm phần trăm, cho nên hoàn toàn không nghi ngờ lời của cô. Nếu đã như vậy...

Dương Lâm đã chết, hiểm nghi lớn nhất... Chính là Lý Ân rồi. Bất quá, nếu như mảnh khế ước kia thực sự nằm trong tay của quý, Lý Ân thật có thể đoạt được nó sao? Khả năng này không phải nhỏ mà là rất nhỏ. Nhưng mà, vẫn không thể nào loại trừ khả năng này.

Thực ra Ngân Dạ cũng rất hy vọng, mình có thể tập hợp tất cả các mảnh khế ước.

Còn Lý Ân, chuyện mà mình có được mảnh khế ước, trước mặt Tử Dạ, cũng không hề giấu diếm.

“Anh định xử lý mảnh khế ước đó thế nào?” Tử Dạ hỏi: “Không phải... kè kè mang theo người đó chứ?”

“Không... Nếu kè kè mang trên người, sau này đi thi hành huyết tự, có khả năng sẽ bị quý đoạt mất, vậy thì tức chết. Bất quá để trong căn hộ tại nhà trọ thì không bảo đảm, cho nên anh đã giấu ở nhà của mình. Hơn nữa, đó là một ngăn kéo vô cùng bí mật, chìa khoá... Tử Dạ, em bảo quản nó đi, nếu đến thời điểm em phải đi thi hành huyết tự chỉ thị thì đưa chìa khoá lại cho anh. Nhưng mà cũng không cần quá lo lắng, cái ngăn kéo bí mật đó, lỗ khoá cũng không phải dễ tìm đâu.”

“Phải không đó? Vậy thì có thể yên tâm. Bên phía Kha Ngân Dạ, mặc dù y và Hạ Tiểu Mỹ đều nói không có lấy được mảnh khế ước, nhưng em cảm thấy, lời bọn họ nói không thể hoàn toàn tin tưởng.”

“Hả? Nói nghe thử?”

“Về sau em đặc biệt đến hỏi Hạ Tiểu Mỹ. Cô bé nói, lệ quý là một cây dù, lúc đó nó biến hoá thành một lão bà bà che dù, mà Ngân Dạ thì nhìn thấu điểm này nên đã ném cây dù kia đi. Còn sau đó, Ngân Dạ có đoạt được mảnh khế ước hay không, cô bé không biết? Dù sao thì nhà trọ cũng có thể sắp đặt tình huống cho dù phát hiện được lệ quý thì cũng chưa chắc đoạt được mảnh khế ước? Dĩ nhiên, còn có một khả năng đó là Hạ Tiểu Mỹ đang nói dối. Cô bé, hoặc là Kha Ngân Dạ đã lấy được mảnh khế ước nhưng không tiết lộ ra ngoài. Cũng có thể là cô bé biết mảnh khế ước đang ở trên người Kha Ngân Dạ, nhưng lại không muốn để người khác biết chuyện này, rắp tâm lặng lẽ cướp lấy mảnh khế ước.”

“Đúng vậy. Hơn nữa Kha Ngân Dạ chắc chắn cũng có đề phòng với anh. Phiền toái nhất chính là, lần huyết tự chỉ thị tiếp theo, nếu số thứ tự của mảnh khế ước được thông báo, thì lập tức ai cũng biết là đã có người đoạt được mảnh khế ước rồi! Như vậy chuyện anh nói dối không lấy được mảnh khế ước không cần làm gì cũng tự lòi đuôi. Dù sao địa ngục khế ước cũng cần phải tập hợp hết bảy mảnh mới có hiệu lực, nhà trọ không có khả năng bỏ qua mảnh khế ước không chủ hộ nào đoạt được, nếu huyết tự bỏ qua và tiếp tục thông báo mảnh khế ước tiếp theo, như vậy hoàn toàn không có ý nghĩa. Với IQ của Kha Ngân Dạ thì y rất dễ dàng nhìn thấy được điểm này, sau đó, y sẽ nghĩ biện pháp đoạt lấy mảnh khế ước ở trên người của anh.”

“Vậy anh...”

“Bất quá không sao, y không có khả năng đến nhà anh để tìm kiếm mảnh khế ước đâu. Y cũng không phải là siêu trộm hay đạo soái, nhà anh chính là một biệt thự cao cấp, thiết bị phòng trộm trong khu dân cư cũng vô cùng hiện đại. Hơn nữa ngăn kéo bí mật kia, là anh tự thiết kế, ngay cả cha mẹ anh cũng không biết, chìa khoá cũng chỉ có một cái. Ngân Dạ muốn lấy được mảnh khế ước kia, thì không phải khó mà là muôn khó vạn khó. Vì đề phòng rủi ro, anh còn để mẫu thân nhìn hình hai huynh đệ họ, nói với bà, nếu như một trong hai người này đến bãi phóng, bất luận thế nào cũng không thể cho bọn họ vào nhà.”

Mặc dù như thế, Lý Ân vẫn không yên lòng.

Dù sao thì đối thủ lần này... Là Kha Ngân Dạ và Kha Ngân Vũ a!

Hơn nữa, Kha Ngân Vũ đã thi hành năm lần huyết tự, là người tiếp theo chạm đến cái ngưỡng này! Tiếp sau mình, lại có một người bất kịp kỷ lục của Hạ Uyên!

Kha Ngân Dạ, cũng chỉ cần thêm một lần nữa là vượt qua huyết tự chỉ thị lần thứ năm!

Lúc này, hai người đã thấm mệt, ngồi xuống một băng ghế công cộng bên lề đường. Lúc này khí trời vẫn còn hơi lạnh, bất quá không khí đón Tết trên đường phố đã rất náo nhiệt, người bán hàng đều trưng bảng chúc mừng năm mới, treo lên mấy câu đối Tết.

Năm 2011...

Một năm mới lại đến...

“Buổi tối đêm giao thừa...” Tử Dạ ngập ngừng một chút lại nói: “Em có thể cùng anh về thăm gia đình anh không?”

Trong lúc nhất thời, không gian chung quanh bỗng chốc trở nên tĩnh lặng giống như không tồn tại một tiếng động nào khác.

“Em muốn đến thăm cha mẹ anh.”

Lý Ân sững sờ một chút, ngay sau đó mừng rỡ nói: “Em muốn cùng anh về thăm cha mẹ thật sao?”

“Ừ.” Tử Dạ khẽ gật đầu, trên hai má đã thoáng ửng hồng.

“Tuyệt! Lúc đó chúng ta sẽ cùng đi!”

Thời gian trôi đi, rất nhanh đã đến buổi tối.

Khu mua sắm này có một quảng trường lớn bán thức ăn rất ngon, Lý Ân và Tử Dạ lựa chọn một quán ăn đi vào. Món ăn bên trong phần lớn đều rất đắt, chủ yếu là món Tây, thời điểm Lý Ân cầm lấy thực đơn, hần lại chẳng suy tính gì cả. Lần đầu tiên mời Tử Dạ ăn cơm, dĩ nhiên không thể quá keo kiệt. Thứ cô ấy thích, đắt bao nhiêu lần cũng sẽ mua. Cũng may nhuận bút tháng này đã chuyển vào tài khoản, thẻ thanh toán cũng có đem theo. Mặc dù mình không phải là tiểu thuyết gia nổi tiếng, nhưng gần đây lượng view của tác phẩm có xu hướng tăng lên, chưa kể trong tài khoản, cũng còn một khoản

không nhỏ.

“Em ăn gì? Từ Dạ?”

Doanh Từ Dạ cầm lấy thực đơn lật qua lật lại, ngẩng đầu lên nhìn Lý Ân nói: “Nhà hàng này đồ ăn mắc quá, anh không sót hả?”

“Không thành vấn đề, anh có tiền. Em cứ việc gọi đi, mì Ý và sốt nghêu thế nào? Ủ, món com Ý đút lò này nhìn cũng không tệ. Còn món bánh pizza...”

Sau khi chọn xong, Từ Dạ phát hiện Lý Ân gọi cho hân cũng không nhiều.

“Anh ăn ít nhĩ?”

“Ừ.” Lý Ân gật đầu một cái nói: “Thật ra thì anh không thích ăn món Tây. Chủ yếu là vì lúc trước phụ thân từng đi du học, rất mê món Tây, kết quả từ nhỏ đến lớn gần như hôm nào anh cũng phải ăn món Tây, càng về sau càng ngán...”

Nhắc tới phụ thân... thân sắc Lý Ân chợt ảm đạm. Không khí nhất thời trở nên gượng gạo.

“Từ Dạ...” Lý Ân trầm mặc một hồi cuối cùng mở miệng: “Chúng ta nhất định phải sống sót. Sau đó... Anh sẽ cưới em, chăm sóc em cả đời, vĩnh viễn rời xa những thống khổ và tai họa nơi này... Cho nên chúng ta tuyệt đối không được chết. Em hiểu không?”

Từ Dạ nghe Lý Ân nói những lời này, lập tức hiểu được ý tứ trong đó.

“Chúng ta phải đoạt lấy toàn bộ các mảnh khế ước. Cho dù phải cùng những chủ hộ khác, thậm chí cùng Kha Ngân Dạ, Kha Ngân Vũ trở thành địch nhân, cũng không hối tiếc!”

Dù sao, con người ai cũng rất ích kỷ, nếu liên quan đến chuyện có thể rời khỏi nhà trọ này hay không, thì gần như tất cả mọi người đều sẽ biến thành địch nhân!

Cùng thời gian, Biện Tinh Long, đang ngồi trên một cây cầu bên trong cư xá gần nhà trọ. Bên trong cư xá này có một con sông chảy qua, cơ hồ nối liền hai đầu nam bắc thành phố K.

Biện Tinh Long thỉnh thoảng nhặt lên một hòn đá, ném nó xuống sông.

Trên cầu, một nửa đang chìm trong bóng râm âm trầm, bóng râm tối tăm đó đồng thời cũng đang gặm nhấm nội tâm Tinh Long.

Nắm chắc hòn đá rồi lần nữa ném nó vào trong dòng nước, Tinh Long quay đầu lại, nhìn về hướng nhà trọ.

Trước mắt, bên phải y chính là bóng râm, đó cũng chính là phương hướng của nhà trọ ở đằng xa, bóng râm đó lúc này chợt giống như biến thành một bóng ma hắc ám đang giương nanh múa vuốt, bắt đầu lan toả, giống như muốn thôn phệ chút ánh sáng ở phía bên trái y...

Tinh Long gắt gao che kín mắt phải của mình.

Gió lạnh không ngừng thổi lật phất, mặt nước bên dưới cầu gợn lên từng đợt sóng nhỏ.

Đã thật lâu, Biện Tinh Long cũng không thấy ai qua cầu, bốn phía, yên tĩnh tới cực điểm khiến cho y không khỏi cảm giác thấy, hình như mình đã bước vào một bãi tha ma...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.8 - Chương 3: Tinh Long và Mẫn

Gió càng lúc càng lớn.

Tinh Long hiện tại cũng không mặc nhiều quần áo.

“Đêm giao thừa... Đi thăm đại ca vậy.”

Sau đó, y liền hướng về phía nhà trọ tiến tới.

Cái khu dân cư này không có nhiều cây xanh, ở khắp nơi, đều là cỏ dại và cây khô. Bởi vì không có nhân viên vệ sinh quét dọn, nên trên mặt đất có hàng đồng rác rưởi.

Ngay vào lúc này, Tinh Long chợt nhìn thấy Mẫn. Lúc này... Cô đang đứng ở bên bờ sông của khu dân cư.

Thực tế, bên dưới cây cầu này, có một đoạn bờ sông hoàn toàn không có lan can rào chắn, có thể dễ dàng đi xuống phía dưới. Các hộ dân trong khu dân cư cũng đã phản ánh lên cơ quan quản lý về vấn đề an toàn, nhưng đến giờ vẫn không có bất cứ hồi âm nào.

Mẫn vẫn mở to mắt nhìn xuống sông, ngay sau đó, bất chợt đưa chân bước tới một bước... Tiến vào dòng sông!

Tinh Long nhất thời ngây người! Ngay sau đó y lập tức hiểu ra... Cô, muốn tự sát!

Chuyện này cũng không có gì quá ngạc nhiên, các chủ hộ sống ở trong nhà trọ này, mỗi ngày đều phải đấu tranh với nỗi sợ hãi và bị nhấn chìm trong cực hạn thống khổ, nhưng bởi vì các chủ hộ ở đây đều có chung một thứ để bám víu, đó chính là vẫn còn có hy vọng sống sót, nên mới miễn cưỡng cầm cự được, nhưng mà loại chuyện như vậy, bất luận kẻ nào cũng đều rất khó chấp nhận. Đứng nhìn từng chủ hộ một đi thi hành huyết tự chỉ thị nhưng lại không cách nào trở về, ai cũng sẽ nghĩ, người tiếp theo có phải là mình hay không?

Loại tâm tình tiêu cực này tích lũy đến một mức độ nhất định, sẽ sinh ra ý niệm quyền sinh, cũng không phải là lạ. Trên thực tế, trước kia cũng từng xuất hiện qua trường hợp chủ hộ tự sát.

Trong khoảng thời gian Tinh Long đang ngây người, thì cái chân còn lại của Mẫn cũng đã ngập trong dòng sông.

Nơi dòng sông tiếp giáp với bờ, nước tạm thời chỉ cao qua khỏi đầu gối, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì...

Tinh Long ba bước rút còn hai bước, băng qua khoảng trống không được rào chắn kia, chạy xuống bờ sông, lúc này Mẫn đã bị nước ngập hết nửa người!

“Uy! Cô... Cô đừng làm chuyện điên rồ!”

Tinh Long đã nhảy vào trong nước, thật ra y cũng không biết bơi, nhưng chẳng lẽ lại trơ mắt đứng nhìn Mẫn tự sát ngay trước mắt mình?

Cũng may đoạn sông này cũng còn khá nông, cuối cùng y cũng chụp được người của Mẫn, không ngừng kéo cô ta ngược trở về, hét lớn:” Tôi... Tôi hiểu tâm trạng của cô, tôi biết cô rất sợ tương lai thế nào cũng đến một ngày phải chết... Nhưng mà, không phải chúng ta đều giống nhau sao? Tại sao chúng tôi ai cũng sống tốt, còn cô lại muốn chết!”

Thân thể Mẫn tuy vẫn còn vẫy vẫy trong nước, nhưng mà, dần dần cũng không phản kháng nữa. Không giống với những nhân vật nữ trong tiểu thuyết ngôn tình ba xu kia, lúc tự sát mà bị người khác ngăn cản thì liền hét lên “Đề cho tôi chết, đề cho tôi chết đi”, làm vậy căn bản là nhầm nhứ.

Người tự sát, đa phần đều cảm thấy hối hận trong lúc tự sát. Không có ai thật sự tình nguyện đi tìm cái chết cả.

Sau khi kéo Mẫn lên bờ, Biện Tinh Long gắt gao giữ chặt cô, chỉ sợ cô lại tiếp tục làm chuyện điên rồ.

“Được rồi...” Mẫn vừa vượt nước ở trên mặt mình, vừa nói:” Cậu buông tôi ra đi. Tôi... Không xuống đó nữa đâu.”

Nhìn ánh mắt của cô không giống như là giả, lúc này Tinh Long mới buông tay ra, thở phào nhẹ nhõm. Lúc này hai người đều đang nằm ở trên thảm cỏ dọc bờ sông, chung quanh vẫn không có một bóng người qua lại.

“Cô... Hình như đã thi hành một lần huyết tự chỉ thị rồi? Chắc giống tôi? Đều là chủ hộ mới gia nhập trong năm nay.”

“Ừ.” Cô gật đầu một cái, nói:” Đúng, đúng vậy.”

“Sợ đến mức không muốn tiếp tục nữa hả? Mẫn tiểu thư... Tôi nói thật, tôi là người không biết bơi đó. Nếu cô đang vùng vẫy ở giữa sông, tôi tuyệt đối sẽ không cứu cô, tôi không phải thẳng ngu! Mạng chỉ có một cái, mất là hết. Nếu đã thi hành một lần chỉ thị, tại sao lại không thể làm thêm chín lần?”

“Tôi mệt mỏi.” Cô chợt nói:” Thật tình mệt chết được. Gánh nặng này không biết phải gánh đến năm nào tháng nào, đến sinh tử bản thân cũng không thể nắm trong tay. Biết rõ ràng là nguy hiểm, nơi đó sẽ khiến mình chết không đất chôn thân, nhưng vẫn nhất định phải đi. Nhất định phải đi...”

“Đi thôi.” Tinh Long đứng lên, nói:” Về nhà trước đã. Bộ dáng cô thế này, phải thay y phục mới được. Thật là, không chịu nổi... Ra ngoài hóng gió một chút cũng đụng phải loại chuyện thế này! Được rồi được rồi, đừng làm bộ mặt khóc tang thế nữa...”

“Nếu sợ chết đến vậy, cố gắng hết sức sống sót không phải tốt hơn sao!”

Tầng 25 nhà trọ, Tinh Long trở vào nhà, thay một bộ quần áo mới. Sau đó đi ra cửa, thấy Mẫn đã thay y phục xong đang đi ra.

“Thật là...” Tinh Long đến gần Mẫn, nói:” Sau này đừng làm trò đó nữa, biết không?”

“Ừ.” Cô khẽ gật đầu, ngay sau đó lại im lặng.

“Có muốn tán gẫu với tôi một chút không?” Tinh Long chợt nói:” Mặc dù chúng ta là hàng xóm cách vách, nhưng mà... Hình như cô rất ít tán gẫu với tôi a. Cùng sống trong nhà trọ này, các chủ hộ cũng nên trao đổi với nhau nhiều thêm một chút đúng không?”



“Sao cũng được.” Cô lầm bầm nói.” Bất quá, phải cảm ơn cậu. Đã... Cứu tôi.”

“Đừng cảm ơn tôi... Đầu thế trở mắt đứng nhìn cô tự sát chứ. Vào đi, ừm, bộ y phục này của cô đẹp đấy, mua ở đâu...”

Nói tới đây Tinh Long liền ý thức được mình nói sai. Tất cả y phục ở đây, đều tự động xuất hiện bên trong tủ quần áo, đầu cần phải đi mua. Trên thực tế chủ hộ chỉ cần dán ảnh y phục lên tủ quần áo, trang phục của hãng thời trang nổi tiếng nào cũng có thể xuất hiện. Nhưng mà, chẳng có chủ hộ nào có tâm tình để ý chuyện này a.

Tiến vào trong căn hộ của Tinh Long, căn hộ của y gồm bốn phòng trong đó có một phòng khách, so với căn hộ của Mẫn thì lớn hơn nhiều, trong ba phòng ngủ đều có trang bị truyền hình, máy vi tính cũng có hai cái. Cho dù là ở bên trong nhà trọ kỳ quái này, vẫn có thể bắt được tín hiệu truyền hình, có thể kết nối mạng internet, điện thoại di động cũng có thể sử dụng. Thật sự rất là quý dị.

Trên thực tế nguồn cấp điện nước cho nhà trọ này cũng là một bí ẩn. Rõ ràng không có nhà cung cấp nào có thể cung cấp điện nước cho nơi này, nhưng mà điện nước vẫn có thể tự động tồn tại, hơn nữa còn không bao giờ gián đoạn.

“Lần trước cô đi chấp hành huyết tự... Tôi nhớ, hình như là đến công viên giải trí? Chỉ thị là phải ngồi trong cabin vòng đu quay một ngày. Có đúng không?”

“Ừ.” Mẫn gật đầu một cái, nói.” Lúc đó tổng cộng có sáu chủ hộ đi chấp hành huyết tự, chia nhau ngồi vào trong các cabin khác nhau. Rồi... Quý sẽ xuất hiện gần cabin của chúng tôi, rất khó tin và phi logic. Chiếc vòng đu quay chuyển động thì đặc biệt chậm. Kế tiếp, quý sẽ không hề báo trước mà hiện ra ở bên trong một cabin... Không ngừng áp sát đối phương... Kết quả, tổng cộng chết ba chủ hộ. Đầu là biến mất ở bên trong cabin...”

Ở bên trong cabin của vòng đu quay, căn bản chẳng khác nào ở trong một nhà lao hoàn toàn bị phong kín không cách nào chạy trốn, đúng là quá mức kinh khủng.

Mà đây mới chỉ là độ khó của huyết tự chỉ thị lần thứ nhất.

Cuối cùng, chỉ có Mẫn và hai chủ hộ khác, may mắn chạy thoát.

“Tôi hiểu tâm trạng của cô.” Tinh Long nói.” Bất quá, chuyện này chủ hộ nào cũng phải trải qua. Lúc này, huyết tự Ma vương đối với chúng ta mà nói đúng là một cơ hội cực tốt. Chỉ cần có thể nắm lấy địa ngục khế ước, thì có lẽ chúng ta sẽ có một con đường sống. Đúng không nào?”

Đúng vậy...

Vẫn còn một con đường sống...

“Người nhà của cậu...” Mẫn đột nhiên hỏi.” Người nhà của cậu phản ứng thế nào? Cậu giải thích thế nào về chuyện mình dọn ra ngoài ở?”

“Cha mẹ tôi cả năm đều ở hải ngoại, trong nước tôi sống cùng với ca ca. Ca ca là một giảng viên đại học, tôi... Chỉ là một người rất bình thường, không, thậm chí là một thằng tàn phế. Đối với cha mẹ mà nói, tôi có lẽ là thứ thừa thãi, bởi vì đã có ca ca... Nên sự tồn tại của tôi cũng không đáng để ý nữa.”

“Không có chuyện đó đâu... Đối với cha mẹ thì con cái chính là...”

“À. Cô là con gái độc nhất, chắc sẽ không hiểu. Đối với cha mẹ có hai đứa con thì, không thể nào không có sự thiên vị trong cách đối xử với chúng, nhất là một đứa trong đó lại đặc biệt xuất sắc. Tôi không những không xuất sắc, mà lại còn...”

“Đừng nói vậy.” Mẫn lắc đầu, nói.” Tôi cho rằng cậu là một người rất tốt. Sống bên trong cái nhà trọ này, mà cậu vẫn có thể chạy đi cứu tôi, an ủi tôi, giúp đỡ tôi... Những thứ này đều là những phẩm chất rất trân quý.”

“Có lẽ vậy...” Tinh Long cười khổ một tiếng.

Nhưng cũng vô ích. Ít nhất là mẫu thân tôi, vẫn sẽ không coi trọng tôi.

Xuất thân của mẫu thân cũng không tốt, là một người lẩn lộn chốn phong trần. Còn phụ thân lại là người mang hai dòng máu, gia tộc của ông ở nước ngoài có sản nghiệp khá lớn. Thời điểm ông và mẫu thân đến với nhau, đã bị gia tộc nhất trí phản đối, thậm chí từng tuyên bố nếu ông kết hôn với mẫu thân, thì sẽ lập tức bị trục xuất khỏi gia môn.

Nhưng mà phụ thân vẫn quyết tâm kết hôn với mẫu thân, đồng thời bỏ ra gần hai năm công sức để dàn xếp ổn thỏa trong nội bộ gia tộc, mới có thể khiến cho tổ phụ và tổ mẫu đồng ý chuyện này. Bất quá, ông bà nội đều nói rõ yêu cầu, trong vòng một năm sau khi cưới nhất định phải có cháu đích tôn thừa kế gia nghiệp.

Dưới tình huống đó, trưởng tôn nhà họ Biện đã ra đời, cũng chính là ca ca. Tinh Long thì mãi sáu năm sau mới chào đời.

Sau khi mẫu thân sinh ca ca, bà không tiếc công sức dành cho anh ấy sự giáo dục tốt nhất. Trong gia tộc cơ hồ tất cả mọi người đều dùng ánh mắt lạnh nhạt bàng quan nhìn bà, chờ bà trở thành trò cười cho thiên hạ. Thấy bà sinh con trai, tự nhiên lại càng phẫn hận. Mẫu thân vì muốn bồi dưỡng ca ca trở thành người tiếp quản gia tộc trong tương lai, nên từ nhỏ đã cho ca ca tiếp xúc với vô vàn kiến thức văn hoá cũng như lễ nghi giao tiếp, thậm chí lúc ca ca mới có mười tuổi bà đã ép y tìm hiểu về quản lý học.

May mà ca ca tư chất thông minh sáng dạ, học cái gì cũng đều dễ dàng hiểu rõ, điều này làm cho ông bà nội vốn phản đối hôn sự cũng phải hài lòng ra mặt. Thậm chí thái độ đối với mẫu thân, cũng hoà hoãn hơn trước kia rất nhiều. Có thể nói, sự ra đời của ca ca cũng với tài năng thiên phú sớm bộc lộ của y, chính là một nguyên nhân cực kỳ trọng yếu cho sự thay đổi đó.

Điều này cũng khiến mẫu thân đặt ra mục tiêu rất cao cho ca ca, nhất định phải cho ca ca vào học ở trường đại học tốt nhất, tương lai tiếp quản sự nghiệp gia tộc, làm cho bà có thể ngẩng cao đầu trong nhà họ Biện, không cần vì quá khứ phong trần của mình, mà bị người khác khinh rẻ. Bà hiểu rất rõ... Nếu ca ca không có tài năng thiên phú, hoặc chỉ là một thoáng buông thả phóng túng, thì nhất định có người sẽ nói bởi vì y di truyền từ bà.

Đây là chuyện mà mẫu thân tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Thời điểm mình chào đời, ban đầu mẫu thân cũng có kỳ vọng nhất định. Mời rất nhiều gia sư kèm cặp ỉnh, mới ba bốn tuổi đã bắt mình học tiếng Anh, hơi lớn một chút thì học lịch sử và chính trị. Nhưng mình và ca ca hoàn toàn khác nhau, không có tài năng thiên phú gì cả, học thứ gì cũng rất khó tiêu hóa, trí nhớ cũng rất kém. Nếu so thành tích với ca ca, đúng là cách xa một trời một vực. Chuyện này làm ầu thân vô cùng nhức đầu, sau mỗi một lần nhìn thấy mình thì ánh mắt lại tăng thêm một phần xem thường lẫn căm ghét.

Cũng may phụ thân đối với mình rất tốt, thường dẫn mình đi chơi nhiều hơn là ép mình học tập, mỗi khi có trò chơi nào mới, đều dẫn mình đến khu giải trí để chơi. Nhưng mà, mẫu thân thì lúc nào cũng lãnh đạm với mình, bởi vì mình hoàn toàn kém cỏi so với ca ca, chẳng có ích lợi gì đối với mẫu thân trong việc củng cố địa vị trong gia tộc, thậm chí có khi còn trở thành đề tài, để cho những cô cô, thúc thúc, lấy ra châm chọc mẫu thân. Điều này làm ầu thân càng ngày càng ghét mình, thậm chí còn hối hận đã sinh ra mình chẳng khác nào vẽ rắn xong rồi còn vẽ thêm chân.

Dù sao... Có ca ca cũng đã đủ rồi. Có ca ca, quyền thừa kế gần như nắm chắc trong tay. Bản thân là đầu trưởng trong gia tộc, cũng có thể nở mày nở mặt.

Ca ca đối với mẫu thân có chỗ hữu dụng... Nhưng, mình đối với mẫu thân thì, chỉ là một thứ vô dụng.

Cho nên, lần gặp phải tai nạn xe cộ đó, cả hai anh em đều cùng được đưa đến bệnh viện, đều phải mau chóng tiến hành điều trị. Lúc đó phụ thân không có ở quốc nội, chỉ có mẫu thân mà thôi. Ca ca và mình lúc đó đều hôn mê bất tỉnh, ca ca bị chấn thương vùng đầu, còn mình thì bị mảnh kính vỡ đâm vào mắt phải, tình trạng cả hai đều rất nguy hiểm.

Lúc đó bệnh viện cũng đang kẹt máy ca phẫu thuật nghiêm trọng, số lượng bác sĩ ngoại khoa không đủ, thậm chí số lượng máu dự trữ trong kho cũng không còn nhiều. Nhưng mà người bệnh thì không thể đợi được, vì vậy mẫu thân ra mắt chỉ đích danh bác sĩ ngoại khoa tốt nhất của bệnh viện tiến hành phẫu thuật cho ca ca. Còn mình... Bị mẫu thân bỏ qua. Bởi vì bối cảnh của mẫu thân, nên bệnh viện cũng chỉ có thể theo sự sắp xếp của bà mà làm.

Thật ra thì tình huống của mình lúc đó nghiêm trọng hơn ca ca một chút. Sau khi ca ca chụp CT kiểm tra não bộ, kết quả không phải là tình huống đặc biệt nguy cấp, còn tình huống của mình lúc đó nếu tiếp tục kéo dài, thì có nguy cơ mất thị giác.

Nhưng mẫu thân vẫn lựa chọn ca ca, mà không phải mình. Nếu như lúc đó để vị bác sĩ ngoại khoa tốt nhất bệnh viện kia phẫu thuật ỉnh, có lẽ sẽ giữ được con mắt.

Tai nạn xe đã trôi qua rất lâu, nhưng đến nay, y vẫn có thể nghe thấy ở bên tai, văng vẳng thanh âm va chạm kính hồn kia.

Người lái xe là mình, xảy ra tai nạn là vì tránh né mấy người đi đường. Sau khi giải phẫu, biết mình có thể không nhìn thấy ánh sáng nữa, thế mà mẫu thân còn oán giận mình, nếu ca ca gặp phải chuyện gì, bà sẽ đối xử với mình thế nào đây.

Một lời an ủi mình căn bản cũng không có.

“Không phải còn một con mắt sao? Có ảnh hưởng gì đâu. Ca ca mày là bị chấn thương vùng đầu đó, không may có chuyện gì, là không ổn đâu a!”

Ca ca... Ca ca... Trong lòng mẫu thân chỉ có một mình ca ca là con thôi sao?

Vậy còn mình thì là gì?

Nếu chỉ cần ca ca... Vậy vì sao lại còn sinh ra ta làm gì?

Sau đó, thì mắt phải hoàn toàn mất đi thị giác, nó giống như một cái lỗ đen, thời thời khắc khắc nuốt lấy nội tâm của Tinh Long.

“Thế nào?” Mẫn nhìn thấy bộ dáng xuất thần của y, hỏi: “Về mặt cậu... hình như rất đau buồn a. Cậu, mắt phải của cậu hoàn toàn không thấy gì à?”

“Ừ. Đang chờ tìm được người cấy ghép giác mạc, nhưng mãi cũng chẳng có tin tức. Bạn gái cũng vì vậy mà ruộng bỏ tôi, chia tay rồi. Thật ra tôi cũng biết, cô ta coi trọng chính là tiền bạc của nhà họ Biện thôi. Còn yêu tôi, chắc một chút cũng không có.”

Mẫn trầm mặc một phen, nói: “Cậu... Rất dễ tâm chuyện này sao? Đau khổ lắm hả?”

“Bỏ đi. Cho dù oán trách hay đau khổ, con mắt cũng không thể sáng trở lại. Thay vì như thế còn không bằng cố gắng sống sót, cho dù tôi nghĩ thế nào... Thì những người xung quanh cũng dùng ánh mắt lạnh nhạt khi dễ nhìn tôi thôi, trên cái thế giới này, số người coi thường người khuyết tật, đúng là đếm không xuể...”

“Không phải đâu!” Mẫn chột nói: “Không phải... Thật sự không phải. Đây không phải là khuyết tật gì cả... Có một con mắt không nhìn thấy, căn bản

không phải là khuyết tật gì... Thứ thật sự khuyết tật, chính là những kẻ mất đi linh hồn và nhân tính kia đó...”

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Mẫn rung lên.

Mẫn vừa cầm lấy điện thoại vừa nhìn màn hình... Người gọi là “Thâm Vũ”.

Sau khi nói máy, nghe được âm thanh quen thuộc đó vang lên. Mẫn bị kích động đến gần rơi nước mắt...

“Cậu, sau này đừng kiếm tở nữa...”

Nhưng mà, câu nói ở đầu bên kia điện thoại, giống như đã đập Mẫn rơi xuống vực sâu thăm thẳm

Mẫn rời khỏi căn hộ, đi ra hành lang

“Thâm Vũ...” Mẫn ngăn ngăn nước mắt, nói” Cậu... Thật sự không muốn gặp lại tở sao? Thật sự mong muốn vạch rõ giới tuyến với tở sao?”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu.

“Tở đã cố gắng để hiểu và thử chấp nhận quá khứ của cậu.”

“Nhưng mà... Tở không làm được. Cứ cho đó không phải là lỗi của cậu, nhưng tở vẫn không cách nào chấp nhận được. Tở căn bản không có cách nào đối mặt với cậu... Chỉ cần nhìn thấy cậu, tở sẽ vô cùng căm phẫn và chán ghét bản thân mình.”

“Thâm Vũ...”

“Chỉ thế thôi, nếu như cậu đã hiểu, vậy tở cúp máy.”

“Đợi... Đợi chút!”

Mẫn cắn răng, nói với Thâm Vũ” Được... Tở đáp ứng, sau này tở sẽ không xuất hiện trước mặt cậu nữa... Nhưng mà, xin cậu đáp ứng tở một việc được không? Cho tở một bức tranh, cho tở một bức tranh do cậu vẽ... Nếu như sau này tở nhớ cậu, tở có thể nhìn bức tranh đó mà sống tốt. Như vậy, có được không? Coi như tở cầu xin cậu...”

Một lát sau, đầu dây bên kia nói:”Ừ... Được rồi. Tở sẽ chọn một bức gửi cho cậu. Nói cho tở biết địa chỉ của cậu.”

Địa chỉ? Nhà trọ này có địa chỉ hay sao?

“Tở... Tự mình đến lấy. Đến lúc đó, coi như chúng ta gặp mặt lần cuối cùng đi...”

“...”

“Cầu xin cậu...”

“Được rồi. Như vậy, sáng hôm giao thừa, cậu đến cô nhi viện, tở đưa tranh cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Q.8 - Chương 4: Tính toán của Lý Ân

Thời gian trôi đi, rất nhanh, đã đến ngày cuối năm

Tĩnh Long ngủ thẳng đến gần mười giờ sáng mới thức dậy, y đã cùng ca ca giao hẹn, buổi chiều sẽ về nhà, cùng ăn bữa con đoàn viên cuối năm. Về phần cha mẹ... Đoán chừng lại là phụ thân gửi bưu thiệp về thôi.

Từ trên giường nhồm dậy, dụi dụi con mắt, mới xỏ chân vào dép, thì bất thành linh lồng ngực cảm thấy nóng rực như lửa đốt, trong lòng Tĩnh Long vô cùng căng thẳng!

Đến rồi!

Lần huyết tự chỉ thị thứ hai đã được tuyên bố!

Tĩnh Long không đợi con đau nơi lồng ngực thuyên giảm, lập tức bật người nhanh chóng chạy ra ngoài phòng khách! Ra đến ngoài thì thấy, huyết tự trên

vách tường mới chỉ xuất hiện một nửa, có mấy chữ còn chưa hiện ra rõ ràng lắm.

Địa ngục khế ước... Có địa ngục khế ước không?

Mấy giây sau, huyết tự chỉ thị hoàn toàn hình thành.

“Ngày 4 tháng 2 năm 2011, chiều tối từ 20:00 đến đúng 0:00, lưu lại bên trong khu phố dọc theo đường Chân Điền ngoại ô phía bắc thành phố K, sau khi hết thời gian chỉ định thì được trở về nhà trọ. Lần huyết tự chỉ thị này không tuyên bố tung tích của các mảnh địa ngục khế ước.”

Nội dung rất đơn giản, nhưng lại không có thông báo về địa ngục khế ước... Thật là khiến Tinh Long có chút thất vọng.

Đường Chân Điền... Ngoại ô phía bắc?

Tinh Long nhớ lại, đó hình như là... Khu phố ổ chuột trong thành phố K. Năm ngoái, đơn vị di dời, giải tỏa đã thuyết phục được ba hộ dân cuối cùng, rời khỏi khu ổ chuột đã di dời gần hết này. Hiện tại gần cuối năm, quá trình giải tỏa đoán chừng đã tạm nghỉ, đợi đến năm sau mới lại tiếp tục tiến hành...

Khu phố ổ chuột đó, hẳn là không còn ai ở đó nữa, quá trình giải tỏa cũng đã hơn phân nửa, đoán chừng nơi đó toàn là phế tích gạch ngói, theo phong cách của nhà trọ, khẳng định thời điểm chấp hành huyết tự, sẽ không có bất kỳ kẻ nào lai vãng đến.

Đường Chân Điền ngoại ô phía Bắc, phạm vi tương đối lớn, dù sao thì khu phố ổ chuột này cũng có rất nhiều nhà. Nếu không phải kẹt mấy hộ dân cứng đầu không đi, thì năm ngoái có lẽ đã giải tỏa xong, chứ không đến nỗi kéo dài tới hiện tại.

Trong lúc Tinh Long còn đang suy tư, huyết tự đã dần dần tan biến không vết tích.

Y mở cửa ra, lập tức đến trước thang máy, muốn xuống tầng trệt để xác định các chủ hộ đồng hành.

Nếu như có Lý Ân hoặc Kha Ngân Dạ, thì sinh cơ sẽ lớn hơn rất nhiều... Lần trước Hạ Tiểu Mỹ lần đầu tiên chấp hành huyết tự là đi cùng Kha Ngân Dạ, vậy đoán chừng lần này...

Thời điểm tiến vào thang máy, Tinh Long cũng rất khẩn trương, không biết sẽ gặp những chủ hộ nào?

Lúc cửa thang máy mở ra, thì chỉ thấy có một người ngồi ở ghế sa lon trong phòng khách.

Người đó đeo mắt kính, là một nữ nhân buộc tóc đuôi ngựa, thoạt nhìn chưa tới ba mươi tuổi, Tinh Long nhớ mặt cô, nhưng nhất thời lại không nhớ tên.

“Chào cậu, “nữ nhân kia thấy Tinh Long đi ra, vội hỏi:” Cậu cũng... chấp hành huyết tự chỉ thị lần này?”

“Ừ.” Tinh Long gật đầu một cái, ngay sau đó hỏi:”Xin lỗi, cô là...”

“A, tôi tên là Ôn Tuyết Tuệ, chủ hộ 1210. Thật ra thì, tôi cũng không nhớ tên cậu là gì...”

“Biện Tinh Long, chủ hộ 2504. Chúng ta sống ở hai tầng cách xa như vậy, không nhớ rõ cũng không có gì kỳ quái.”

Đừng nói là chỉ có hai người đi thôi chứ? Không, không thể nào, nhất định là còn người chưa xuống tới.

Nữ chủ hộ Ôn Tuyết Tuệ này, thoạt nhìn có vẻ hướng nội, cũng không biết cô đã trải qua mấy lần huyết tự chỉ thị rồi? Gần đây nhà trọ có thêm không ít chủ hộ mới, đoán chừng cô cũng là một trong số đó.

“Cô... Chấp hành mấy lần huyết tự rồi?” Biện Tinh Long ngồi xuống bên cạnh Ôn Tuyết Tuệ, tùy ý hỏi.

Ôn Tuyết Tuệ vẻ mặt cứng lại, nói:” Mới... Mới một lần... Huyết tự lần đầu tiên, tương đối nhẹ nhàng...”

“Như vậy à...”

“Còn cậu? Hai lần? Ba lần?”

“Không phải.” Tinh Long lắc đầu một cái, nói:” Giống cô, mới một lần thôi.”

“A... Như vậy à... Đúng rồi, huyết tự của cậu, cũng nói là không tuyên bố tung tích địa ngục khế ước đúng không?”

“Ừ... Đúng vậy.”

Lúc này, cửa thang máy lại lần nữa mở ra. Lúc này, đi ra chính là một thanh niên đầu tóc chân mày rậm, người này Tinh Long cũng nhớ, tên của y là Lục Diệp, là một vận động viên bơi lội, thân thể rất cường tráng.

Đợi thêm một thời gian, cửa thang máy lại tiếp tục mở ra, lần này có hai người bước ra.

Một người trong đó, là Liễu Tương!

Tĩnh Long ngạc nhiên một lúc, ngay sau đó lập tức đi tới, nhìn Liễu Tương có bộ dáng cao kều nói:” Cậu... A Tương cậu cũng...”

“Tĩnh Long?” Liễu Tương cũng cảm thấy giật mình.” Không ngờ lần này cũng là cùng cậu...”

Liễu Tương gia nhập nhà trọ chưa quá nửa năm, quen với Tĩnh Long trong lần chấp hành huyết tự chi thị đầu tiên. Tĩnh Long không ngờ được, lần thứ hai cũng là đi cùng y. Lần trước, hai người hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau trở về nhà trọ, vì vậy quan hệ cũng trở nên rất tốt, cũng trở thành người gần gũi với Tĩnh Long nhất bên trong nhà trọ.

Ở sau lưng Liễu Tương, là một người mặc áo khoác, tóc nhuộm màu vàng kim, thoát nhìn là một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Cậu thiếu niên nói:” Chào, tôi tên Tôn Tiến, chủ hộ 1308.”

Nửa giờ tiếp theo cũng không có thêm ai xuống.

Xác định... Huyết tự chi thị lần này có năm người chấp hành.

“Tốt, một lát nữa chúng ta đến gặp lầu trưởng Lý Ân ở tầng bốn.” Giọng Liễu Tương vô cùng ôn hòa và điềm đạm, cho nên bốn người khác nghe thấy đều cảm thấy tin tưởng, bất tri bất giác đã lấy y làm trung tâm.

Không bao lâu, năm người đi tới căn hộ 404, nhà của Lý Ân.

“Phải không?” Sau khi Lý Ân nghe năm người thuật lại, hần bắt đầu lo lắng một việc.

Lần này... Không có tuyên bố tung tích mảnh địa ngục khế ước. Rất có thể khiến Ngân Dạ cho là, thật ra mình căn bản không có lấy được mảnh khế ước.

Mà Ngân Dạ hoặc là Hạ Tiểu Mỹ, có lẽ có một mảnh địa ngục khế ước trên người!

Ngân Dạ trời sinh bản tính cẩn thận, có khả năng vẫn sẽ cất giữ mảnh khế ước chờ xem diễn biến tiếp theo. Nhưng không may mảnh khế ước là do Hạ Tiểu Mỹ lấy được thì sẽ thế nào? Cá tính cô tương đối đơn giản, nói không chừng thật sự cho là mảnh khế ước thứ hai chắc chắn không có chủ hộ nào lấy được, cho nên...

Rất có khả năng sẽ vứt bỏ mảnh khế ước của mình!

Nghĩ tới đây, Lý Ân lập tức quay đầu lại nói với bọn họ.” Các người... Có đem nội dung huyết tự nói cho những chủ hộ khác biết không?”

“Không có.” Tĩnh Long lắc đầu, nói:” Chỉ có mấy người chúng tôi.”

Những người khác cũng trả lời như vậy.

Nói cách khác, Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ còn chưa biết chuyện này... Nhưng mà, cũng chẳng lừa họ được bao lâu. Mỗi một lần tuyên bố huyết tự chi thị các chủ hộ trong nhà trọ sớm muộn đều biết rõ nội dung. Tất cả mọi người đều cố gắng thu thập càng nhiều tin tức về huyết tự càng tốt, nhằm mục đích gia tăng kinh nghiệm sinh tồn lẫn khả năng truy tìm sinh lộ. Mà nội dung huyết tự, khẳng định chính là thứ khiến người ta tò mò nhất.

Cho nên chuyện này bị Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ biết được, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Nhưng mà, nếu bảo năm người này không tiết lộ, thì càng không được tự nhiên. Có khi còn là không đánh tự khai, thừa nhận trên người mình có địa ngục khế ước.

Nếu như nội dung huyết tự bị hai người kia biết... Không biết bọn họ sẽ hành động thế nào?

Thật ra mà nói, khả năng Ngân Dạ vứt bỏ địa ngục khế ước là rất thấp, nhưng mà... Chỉ cần khả năng là một thành, Lý Ân cũng không dám mạo hiểm. Mảnh địa ngục khế ước là chỗ dựa lớn nhất để hần và Từ Dạ có thể rời khỏi toà nhà trọ này, giống như là người sắp chết đuối dưới sông, cuối cùng gặp được một khúc cây đang trôi...

Quyết không để vuột mất!

Nếu vậy... thì hợp tác với Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ? Dù sao còn tới năm mảnh khế ước không rõ tung tích, hoàn toàn có cơ hội để hợp tác. Dĩ nhiên làm như vậy, có nguy hiểm nhất định. Đầu tiên, nhất định phải nói cho đối phương biết trên người mình cũng có mảnh địa ngục khế ước, như vậy, đã để lộ nhược điểm của mình, không may mảnh khế ước không có trong tay đối phương, ngược lại mình sẽ bị thua thiệt. Bởi vì đối phương có thể không thèm kiêng nể đem tin tức mình có mảnh địa ngục khế ước truyền ra khắp nhà trọ.

Hơn nữa... Hợp tác với Ngân Dạ, Lý Ân thật không dám đảm bảo vào một lúc nào đó y sẽ không ở sau lưng chọc ỉnh một dao. Loại chuyện dính tới khả năng rời khỏi nhà trọ, sẽ không có ai nói đến chuyện tình cảm, khả năng xấu nhất, chính là phát sinh án mạng cũng rất bình thường.

Bất quá...

Lý Ân nhìn về phía năm người kia, quan sát về mặt từng người bọn họ.

Có thể hay không...

Bọn họ cùng nhau cấu kết che giấu sự thật về việc tuyên bố mảnh khế ước trong huyết tự chỉ thị?

Khả năng này rất lớn đây. Trên thực tế chỉ cần bọn họ thống nhất với nhau, thì sẽ không khó làm được chuyện này. Bởi vì huyết tự sau khi bị chủ hộ đọc qua sẽ biến mất, không ai có thể chứng minh bọn họ nói láo. Hơn nữa, giấu diếm chuyện này cũng có chỗ tốt, bởi vì làm như vậy thì các chủ hộ khác sẽ không biết bên trong huyết tự còn bao gồm cả mảnh khế ước. Dĩ nhiên khuyết điểm là sẽ bại lộ trong lần huyết tự tiếp theo, bởi vì trong huyết tự sẽ tiết lộ mảnh khế ước là mảnh thứ mấy.

Nhưng mà, làm vậy sẽ tranh thủ được không ít thời gian. Tỷ như, có thể giảm bớt sự giám thị của các chủ hộ khác, thừa dịp đem mảnh khế ước đi cất giấu. Chủ hộ thông minh một chút rất có thể sẽ nêu ra điểm này. Hơn nữa, tỷ lệ sống sót khi chấp hành huyết tự rất thấp, nếu mà vận may tốt, chỉ có một người trở về, vậy thì không còn chủ hộ nào khác biết mình đang sở hữu mảnh khế ước.

Năm người này đều là những chủ hộ mới gia nhập, lâu nhất là Biện Tĩnh Long cũng mới được nửa năm thôi. Lúc này Lý Ân rất khó phán đoán trong năm người này có ai có tâm cơ sâu đến mức đó hay không.

Nên dò xét thế nào, để thực sự biết được lần huyết tự này có hay không có tung tích của mảnh khế ước? Nếu như có, thì phải đối phó thế nào với vấn đề Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ? Không, chính xác mà nói thì phải cộng thêm Ngân Vũ vào, Ngân Dạ đối với Ngân Vũ sẽ không có bất kỳ giấu diếm nào đâu.

“Tôi hỏi lần nữa.” Lý Ân thần sắc nghiêm nghị nhìn năm người ở trước mặt, hỏi: “Các người... Có đúng là, lúc nhận được huyết tự chỉ thị, trong nội dung không hề tuyên bố tung tích mảnh khế ước địa ngục?”

“Đúng.” Liễu Tương là người lên tiếng trước nhất. “Lão trưởng không tin chúng tôi?”

“Không, xác nhận lại một cái thôi.”

Trong lúc trả lời Liễu Tương thần thái tự nhiên ung dung, thoát nhìn không giống như nói láo. Nhưng mà, lòng người khó dò, Lý Ân cũng không có học qua kỹ năng phát hiện nói láo, cho nên cũng rất khó kết luận. Bất quá mới vừa rồi y rõ ràng không hốt hoảng, bốn chủ hộ khác thoát nhìn cũng rất bình thường.

Quả thật không có thông báo mảnh khế ước?

Nếu quả thật là như vậy, thì Ngân Dạ và Hạ Tiểu Mỹ sẽ...

Lý Ân suy nghĩ một chút, đã có quyết định...

Chỉ còn cách, làm như vậy thôi. Bất luận thế nào, tạm thời vẫn không thể bại lộ chuyện mình sở hữu mảnh khế ước. Có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian là tốt rồi...

Nhưng mà, vẫn còn một vấn đề nghiêm trọng hơn chờ đợi Lý Ân.

Nếu như... Ngân Dạ hoặc là Hạ Tiểu Mỹ chết thì sẽ thế nào?

Tương lai khi chấp hành huyết tự, nếu như trong bọn họ có một người chết...

Ngân Dạ tính tình cẩn thận, nói không chừng địa điểm cất giấu mảnh khế ước, y cũng không có nói cho Ngân Vũ biết. Hạ Tiểu Mỹ đương nhiên càng không có lý do để nói cho những chủ hộ khác biết...

Trường hợp không may trong bọn họ có một người chết, thế thì mảnh khế ước đó, vĩnh viễn sẽ không có ai biết nó ở nơi nào!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Q.8 - Chương 5: Thăm dò

Nhà trọ phòng 301, căn hộ của Hạ Tiểu Mỹ.

Lúc này cô đứng đối diện với giá vẽ, tay cầm bảng màu, thực hiện lên màu cho bức tranh mới vừa vẽ.

“Thiệt là...” Cô vẽ được mấy cọ thì đặt bút xuống, thờ dài nói: “Thiệt là... không biết vẽ cái gì vậy a.”

Tình cảnh kinh khủng trên chuyến xe buýt nửa đêm đó, đến bây giờ vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt cô. Lúc đó, từng người từng người bên cạnh lần lượt biến mất... Cuối cùng chìm vào bóng đêm, chỉ chút xíu nữa... Chỉ thiếu chút xíu nữa thì đã bị lệ quỷ kia...

Nếu không phải Ngân Dạ kịp thời phát hiện cây dù kia là chân thân của lệ quỷ, hơn nữa rốt cuộc tìm được sinh lộ, thì e rằng mình sớm đã không còn ở trên đời này rồi.

Hạ Tiểu Mỹ đặt cọ về xuống.

Ngân Dạ có thể coi là ân nhân cứu mạng cô, từ vực sâu địa ngục kéo cô trở về với cuộc sống này. Từ lúc đó, mỗi khi Hạ Tiểu Mỹ tỉnh mộng lúc nửa đêm, thì lại nhớ tới thân ảnh của Ngân Dạ.

Cho đến bây giờ, cô phát hiện mỗi lần mình cầm cọ vẽ, bất giác không tự chủ được mà vẽ ra bộ dáng của Ngân Dạ.

“Minh... Minh suy nghĩ gì thế này...”

Cô xé tờ giấy trên giá vẽ xuống, vò lại thành một viên tròn, ném vào sọt rác.

“Minh... Yêu Ngân Dạ sao?”

Hạ Tiểu Mỹ quả thật phát hiện mình cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều tưởng nhớ Ngân Dạ, cho nên thỉnh thoảng sẽ lấy một lý do nào đó để đến tầng mười bốn tìm y. Đến lúc không tìm được lý do, thì sẽ vô cùng buồn bực.

Giờ phút này, cô đã không còn hoài nghi tâm ý của bản thân mình nữa. Bởi vì chỉ cần vừa nghĩ tới Ngân Dạ, tim cô lập tức đập loạn nhịp, chỉ cần nhìn thấy y, tim cô lại cảm thấy ngọt ngào không thể diễn tả bằng lời.

Căn bản, không có biện pháp quên y.

Hạ Tiểu Mỹ. Cũng vì vậy, mà che giấu sự thật Ngân Dạ đã đoạt được mảnh khế ước địa ngục.

Nhưng cô cũng nghe nói... Ngân Dạ, là vì em nuôi Ngân Vũ, mới chạy vào tòa nhà trọ này. Bởi vì y yêu sâu đậm cô em nuôi này, mới liều mạng đoạt lấy mảnh khế ước địa ngục như thế sao?

Có thể yêu một người đến mức độ này... Hạ Tiểu Mỹ cảm thấy phiền muộn trong lòng. Nếu như vậy, vẫn còn khả năng để Ngân Dạ tiếp nhận mình sao? Bất quá, chuyện duy nhất đáng mừng, chính là tình cảm này của Ngân Dạ tựa hồ chỉ là tình yêu đơn phương.

Minh, vẫn còn cơ hội.

Sau này vẫn còn chín lần huyết tự, tình huống sinh tử không biết thế nào mà lường, lại mơ tưởng có tình yêu, có lẽ là quá xa xỉ. Nhưng mà, tình cảm là thứ không thể nào khống chế được mà.

Hạ Tiểu Mỹ hạ quyết tâm

“Được... Minh tuyệt đối không dễ dàng buông bỏ! Nhất định, phải cùng với Ngân Dạ rời khỏi nhà trọ này, sau đó can đảm thổ lộ trước mặt y! Ngân Vũ ngốc kia, loại hảo nam nhân như Ngân Dạ, lại còn không vừa mắt sao?”

Hơn nữa, Hạ Tiểu Mỹ còn có một tư tâm..

Nếu, nếu... Trong tương lai khi đi chấp hành huyết tự mà Ngân Vũ chết đi thì... Không phải mình vẫn còn cơ hội sao?

Mặc dù ý nghĩ này có hơi độc ác, nhưng mà Hạ Tiểu Mỹ không cách nào áp chế ý nghĩ vừa mới manh nha trong đầu này lan rộng ra.

Trước mắt, chỉ có bản thân mình biết, khế ước địa ngục mảnh thứ nhất đang ở trong tay Ngân Dạ. Bất quá, chuyện này mình tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho người khác biết. Chỉ cần cô không nói ra, như vậy, tương lai đối tượng mà các chủ hộ khác hoài nghi sẽ không tập trung hết vào người Ngân Dạ. Minh cũng sẽ là một đối tượng bị hoài nghi.

Như vậy là đủ rồi.

Về phần Lý Ân, Doanh tỷ tỷ và Ngân Vũ... Ba người đó đều nói không đoạt được mảnh khế ước địa ngục, ai mà biết là thật hay giả? Ngân Dạ khẳng định là sẽ ngày thơ tin tưởng lời cô em nuôi, tin tưởng cô ta không đoạt được mảnh khế ước...

Nhưng mà, cho dù là anh em ruột, thì sống ở trong tòa nhà trọ này, cũng không thể không có tư tâm, huống chi là anh em không máu mủ ruột rà? Nói không chừng cô ta căn bản là đang nói láo. Cũng có khả năng, mảnh khế ước ở trên người của Doanh tỷ tỷ và Lý Ân.

Đúng rồi...

Hạ Tiểu Mỹ chợt nghĩ đến, nếu mình trợ giúp Ngân Dạ, đoạt lấy khế ước địa ngục mảnh thứ hai, y nhất định cảm kích mình... Đến lúc đó, có lẽ sẽ đối với mình...

Nhưng mà, làm thế nào đoạt đây?

Còn nữa, Ngân Dạ, có khi nào đã nói cho Ngân Vũ biết, y đã đoạt được mảnh địa ngục khế ước rồi không? Không may là như vậy, thì phiền toái. Hạ Tiểu Mỹ một chút cũng không tin Ngân Vũ có thể bảo toàn bí mật.

Chỉ có mình... Chỉ có mình mới có thể thật lòng vì Ngân Dạ mà lo lắng.

Phải nghĩ biện pháp, thử xem có cơ hội đoạt được khế ước địa ngục mảnh thứ hai hay không...

Ngay vào lúc này, chột chuông cửa vang lên. Hạ Tiểu Mỹ vội vàng chạy đi mở cửa, đứng trước cửa, là Từ Dạ.

“Doanh... Doanh tỷ tỷ...” Hạ Tiểu Mỹ có điểm vui mừng, vội vàng mời cô vào, sau đó đóng cửa lại hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Ừ.” Từ Dạ đi vào phòng khách, nhìn thấy giá vẽ, hỏi: “Em đang vẽ tranh hả?”

“Đúng... Đúng vậy,” Hạ Tiểu Mỹ hơi bối rối trả lời, thiếu chút nữa thì bị phát hiện mình đang vẽ Ngân Dạ...

“Tôi có chuyện muốn nói với em.” Từ Dạ và Hạ Tiểu Mỹ cùng ngồi xuống, cô vào thẳng vấn đề: “Lại có chủ hộ nhận được huyết tự chỉ thị. Lần này, đều là các chủ hộ mới gia nhập nhà trọ chưa đến nửa năm.”

Hạ Tiểu Mỹ đang căng thẳng trong lòng, sắc mặt lập tức lộ ra thần sắc mừng rỡ, hỏi: “Vậy, có thông báo về khế ước địa ngục mảnh thứ ba không chị?”

Cô căn bản không ngờ được, lời của mình vừa thốt ra, cũng tức là đã rơi vào trong bẫy rập.

Dù sao, Hạ Tiểu Mỹ... Quá đơn thuần mà. Đối lại là Ngân Dạ, thì sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng thế này.

Từ Dạ lập tức xoáy vào chỗ sơ hở trong câu nói của cô bé: “Hạ tiểu thư, lời của em rất kỳ lạ.”

“Hả? Kỳ lạ? A...”

Hạ Tiểu Mỹ lập tức ý thức được mình đã nói sai lời thoại rồi...

Nếu như, mình và Ngân Dạ không đoạt được mảnh khế ước địa ngục, như vậy, thì tự nhiên sẽ cho là huyết tự của nhà trọ sẽ không tiếp tục thông báo mảnh khế ước tiếp theo. Cho dù thật sự ra thông báo, thì cũng sẽ không cần thiết phải lộ ra thần sắc mừng rỡ như thế đúng không?

Xong rồi! Hoàn toàn bị nhìn thấu.

Hạ Tiểu Mỹ lập tức ổn định tinh thần, tự nhủ trong lòng: “Đừng... Đừng hoảng hốt! Dù sao, mình có nói là không đoạt được, các chủ hộ khác cũng không tin tưởng. Doanh tỷ tỷ cũng không có khả năng tiết lộ chuyện này ra ngoài... Tiếp theo, mình không thể để lộ ra sơ hở gì, quyết không để cho Lý Ân nhìn ra, mảnh khế ước không có ở trên người mình...”

Từ Dạ nói tiếp: “Chẳng lẽ, Hạ Tiểu thư em đã lấy được mảnh khế ước địa ngục?”

Trả lời câu hỏi này thế nào đây?

Hạ Tiểu Mỹ lại bắt đầu khăn trương lên.

Trả lời “Không có trong tay em”, vậy không phải đã chỉ rõ “là trong tay Ngân Dạ” sao? Hạ Tiểu Mỹ tuyệt đối không để Từ Dạ hướng mũi giáo nghi ngờ về phía Ngân Dạ. Nhưng mà, chẳng lẽ trả lời “là trong tay em”?

Trả lời sáng khoái như vậy, ngược lại chị ấy sẽ nảy sinh nghi ngờ? Kết cục giống nhau đều sẽ hoài nghi Ngân Dạ a...

Hạ Tiểu Mỹ mình đúng là một tên ngu ngốc, ngu ngốc, siêu cấp ngu ngốc!

Nhất thời không có cách nào, Hạ Tiểu Mỹ quyết định nói: “Chuyện này sao... Doanh tỷ tỷ chị không bằng đoán thử xem?”

Không có biện pháp... Trước mắt không thể làm gì khác hơn là thử giả bộ cao thâm một chút, nói không chừng có thể ừ ừ cạc cạc mà lướt qua... Nhưng hiệu quả thực tế đạt được thế nào cũng không ai biết, dù sao có sách lược ứng phó tạm thời trước đã.

Còn Từ Dạ vừa nghe thấy cô bé nói như vậy, nhất thời cũng khó phán đoán.

Mảnh khế ước là cô bé đoạt được hay là Ngân Dạ đoạt được?

Thật ra thì còn có một khả năng, đó chính là Ngân Dạ và cô bé liên thủ. Trên thực tế, chuyện mà Từ Dạ không hiểu là, nếu một trong hai người đoạt được mảnh vụn, mà người còn lại biết, như vậy người không đoạt được mảnh khế ước, tại sao không tiết lộ chuyện này cho các chủ hộ khác biết?

Ngân Vũ là bởi vì không biết mình lấy được mảnh khế ước, mới giữ thái độ trầm mặc. Nhưng mà, dựa vào phản ứng lúc này của Hạ Tiểu Mỹ mà phán



đoán, cô bé ít nhất phải biết mảnh khế ước địa ngục kia hiện ở trong tay chủ hộ nào.

Vậy tại sao cô bé và Ngân Dạ đều không nói?

Giải thích tương đối hợp lý chính là, hai người đã đạt thành hiệp nghị. Tỳ như, cùng bảo quản chung một mảnh khế ước này, tạm thời kết minh, tương lai sẽ cùng đoạt lấy sáu mảnh khế ước còn lại.

Nếu như là thật, vậy thì hơn phân nửa là do Ngân Dạ đưa ra lời đề nghị. Tỳ như, y có thể nói, đem mảnh khế ước đến cất giữ trong rương bảo hiểm của ngân hàng, hai người sẽ giữ một nửa mật mã đại loại thế...

Nếu thật sự là như vậy, mảnh khế ước kia ở trong tay người nào sẽ không còn ý nghĩa, bởi vì mảnh khế ước này chẳng khác nào cùng lúc nằm trong tay hai người.

Nhưng mà Từ Dạ làm sao cũng không nghĩ ra được, chuyện này căn bản là do Hạ Tiểu Mỹ phát sinh tình cảm với Ngân Dạ, mới có hành động bảo vệ bí mật này.

“Bỏ đi.” Từ Dạ không tiếp tục đề tài này nữa.” Dù sao em không nói, tôi cũng không biết. Lần thông báo huyết tự này, không có nội dung về địa ngục khế ước.”

Hạ Tiểu Mỹ lập tức sắc mặt trắng bệch...

Không thể nào?

Chẳng lẽ, mảnh khế ước trong khu dân cư Trữ Phong, đúng là không có ai đoạt được?

Nhưng ngay lúc này Từ Dạ lại nói tiếp:” Bất quá, mặc dù như thế, cũng không thể xác định lời bọn họ nói là thật. Một khả năng không nhỏ chính là, trong huyết tự có đề cập tung tích mảnh khế ước địa ngục, nhưng năm người liên kết nói láo, nói không có đề cập tới.”

Đây là ý mà Lý Ân muốn Từ Dạ truyền đạt. Ở vị trí của hắn không tiện nói những lời này, bởi vì nói ra cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận trong tay mình có mảnh khế ước địa ngục.

“Hả? Chuyện này...” Hạ Tiểu Mỹ lập tức nói:” Nói như vậy, Doanh tỷ tỷ chị cho là... Lý Ân hoặc Kha Ngân Vũ, đã lấy được mảnh khế ước địa ngục?

“Ừ, tôi cũng chỉ suy đoán thôi.”

Tiếp theo Từ Dạ bắt đầu phân tích tường tận cho Hạ Tiểu Mỹ, đoạn phân tích này, mục đích để cho Hạ Tiểu Mỹ tin tưởng, năm người Biện Tinh Long giấu giếm thông báo về mảnh khế ước địa ngục là khả năng rất cao. Như vậy, trong trường hợp cô bé thật sự nắm mảnh khế ước địa ngục trong tay, cũng sẽ không có khả năng đem nó vứt bỏ.

Dù sao cũng là hy vọng lớn nhất để bảo vệ tánh mạng, không nắm chắc trăm phần trăm thì ai lại dám vứt bỏ? Dù sao giữ lại trong tay cũng đâu có nỗi mối.

Bất quá, đoạn văn này mà nói với Kha Ngân Dạ, hiệu quả khẳng định giảm bớt rất nhiều. Kha Ngân Dạ gã đàn ông này, căn bản không phải là thằng ngốc dễ bị qua mặt. Nếu thực sự mà nói như thế, ngược lại chính là không đánh tự khai. Chưa kể, căn cứ vào tình cảm của mình và Lý Ân hiện tại, nói Lý Ân không tiết lộ tung tích khế ước địa ngục ỉn biết, y sẽ vạn lần không tin tưởng. Nếu như đi nói với Kha Ngân Dạ những lời này, thì chẳng khác nào là nói cho y biết khế ước địa ngục mảnh thứ hai đang ở trên người Lý Ân.

Trên thực tế, ban đầu lúc hai phần thân thể của Lý Ân xuất hiện ở tầng trệt nhà trọ, sau khi kết hợp lại, không ít chủ hộ xông lên, mắt nhìn chăm chăm vào Lý Ân, có ý đồ thừa dịp hấn hôn mê mà lục soát người. Nhưng lúc đó các chủ hộ đều giám thị lẫn nhau, cho nên không ai hạ thủ, nếu không mảnh khế ước địa ngục trên người hắn sớm đã bị người đoạt mất.

Cũng may, nếu như Kha Ngân Dạ đoạt được mảnh khế ước địa ngục, thì khả năng vứt bỏ nó sẽ là rất thấp. Hơn nữa, nhìn vẻ mặt của Hạ Tiểu Mỹ, khả năng mảnh khế ước ở trong tay cô bé cũng rất cao. Hơn nữa nếu như hai người thật sự có quan hệ đồng minh, thì Hạ Tiểu Mỹ không đồng ý vứt bỏ, cũng có thể đem đến hiệu quả rất lớn.

Tóm lại, lúc này đã là nỗ lực tối đa. Chuyện sau này, không ai có thể tính chính xác được.

Sau khi Từ Dạ rời đi, Hạ Tiểu Mỹ cảm thấy toàn thân như thoát lực.

“Thật... Thật là...” Cô liên tục vuốt ngực, ngay sau đó lại xuyên qua mắt mèo trên cửa nhìn ra ngoài một chút, xác định Từ Dạ đã khuất hẳn, mới mau chóng chạy vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại.

Lập tức liên lạc Ngân Dạ!

Cô cầm lấy điện thoại di động ở trên bàn, nhanh chóng bấm số di động của Ngân Dạ. Không bao lâu, đã nổi máy.

“Ngân Dạ sao? Tôi là Hạ Tiểu Mỹ.”

“A... Chuyện gì thế?”

“Nghe kỹ nha... Doanh tỷ tỷ chị ta, chị ta đã biết, anh và tôi, một trong hai người có mảnh khế ước địa ngục ở trong tay!”

Sau khi câu chuyện vừa rồi được thuật lại một cách đơn giản, đầu dây bên kia nói:” Tôi đã hiểu. Không quan trọng, dù sao cô ấy cũng chỉ biết những chuyện vặt vãnh thôi mà.”

“Tôi... Không đem thêm phiền toái đến cho anh chứ? Ngân Dạ?”

“Không... Cô chịu giữ bí mật giúp tôi, tôi đã rất cao hứng.”

“Thật... Thật?”

“Ừ.” Sau đó Ngân Dạ lại nói:” Hơn nữa tôi còn phải cảm ơn cô. Cô... Cô đã cung cấp cho tôi một tin tức tình báo trọng yếu.”

Những lời này, lọt vào tai Hạ Tiểu Mỹ nhất thời trở thành những âm thanh ngọt ngào... Minh, đã vô tình giúp được Ngân Dạ?

“Cảm ơn cô. Hẹn gặp lại.”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Tiểu Mỹ vẫn như cũ nắm chắc lấy điện thoại di động, không dám tin những lời mới vừa được nghe chính là sự thật...

“Trời... Trời ơi! Ngân Dạ, Ngân Dạ... Nói ‘cảm ơn’ với mình!”

Sau khi cúp điện thoại, Ngân Dạ nhìn về phía Ngân Vũ ngồi ở đối diện, nói:” Đã có thể xác định được... Lý Ân, khẳng định hắn đang nắm trong tay khế ước địa ngục mảnh thứ hai!”

Nước tính sai lầm lớn nhất của Lý Ân và Từ Dạ, chính là không nghĩ tới Hạ Tiểu Mỹ yêu Ngân Dạ. Nếu không, cô bé không thể nào gọi điện cho Ngân Dạ, đề phòng Từ Dạ, chuyện này đối với cô bé không có lợi.

Mà hành động của Từ Dạ, làm cho Ngân Dạ lập tức có kết luận --

Lý Ân sợ, hắn sợ mình sẽ vứt bỏ mảnh địa ngục khế ước!

“Tốt quá rồi, Ngân Vũ,” Ngân Dạ tiến lên một bước ôm lấy Ngân Vũ, nói:” Chúng ta... Nhất định có thể rời khỏi tòa nhà trọ này! Nhất định có thể!”

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.8 - Chương 6: Đêm giao thừa

Đêm nay là giao thừa.

Bên trong nhà trọ, cũng loáng thoáng không khí lễ tết.

Vợ chồng Hoa Liên Thành và Y Hàm là hai người tích cực nhất, vì muốn các chủ hộ thoát khỏi tâm trạng sợ hãi và bất an, mà không ngừng khuấy động không khí, mua khá nhiều chữ “Phúc” mang về, lần lượt dán lên cửa chính các căn hộ bên trong nhà trọ, thậm chí còn mua không ít pháo hoa.

“Không biết chương trình đón xuân năm nay thế nào a...” Liên Thành sau khi cẩn thận dán chữ “Phúc” lên cửa sổ nhà mình, thì nói với Y Hàm ở sau lưng:” Em hẹn mọi người tám giờ lên nhà chúng ta ăn cơm giao thừa đúng không?”

“Đúng vậy.” Y Hàm cười nói:” Đáng tiếc Lý Ân nói hắn phải về nhà. Bất quá rất nhiều chủ hộ khác sẽ tới, đúng là không uổng công bỏ thời gian đi mua sắm đồ Tết, chẳng qua, đến lúc đó chúng ta đốt pháo hoa trong cư xá, hay là bên ngoài sân nhà trọ?”

“Vậy thì, ở trong cư xá đi. Thời điểm đốt pháo hoa, chẳng muốn nhìn thấy cái nhà trọ này.” Liên Thành vừa mở ti vi, vừa nói:” Xem ti vi trước đã, chúng ta đều một nguyên cả ngày rồi.”

Lúc này trên màn hình ti vi, là các tiết mục chào mừng năm mới. Hai người dẫn chương trình mặc lễ phục màu đỏ, đang nói chuyện trên màn ảnh truyền hình.” Tiếng chuông báo hiệu năm mới 2011 sắp vang lên, người dân cả nước đều đang tất bật chuẩn bị cúng giao thừa để tiễn đưa năm cũ! Chúc mọi người một năm con thỏ thật nhiều may mắn a!”

Ở trong nhà Lý Ân, hắn cũng đang cùng với Từ Dạ xem một vài tiết mục đón năm mới trên ti vi.

“Chương trình đón xuân cái gì... Anh chẳng thấy hứng thú.” Lý Ân ở bên cạnh nói:” Năm ngoái cũng chỉ có tiết mục ảo thuật của Lưu Khiêm anh còn

xem một chút, kết quả không bao lâu thì trên mạng đã truyền đi mấy đoạn clip bất mí ảo thuật gì đó. Quá nhảm, ảo thuật mà, không biết nguyên lý xem mới thú vị chứ. Đứng rồi, Từ Dạ... Năm nay là năm thỏ, là năm tuổi của em phải không? Em sinh năm 87, vậy là Đinh Mão rồi.”

“Đúng vậy.” Từ Dạ vừa nhìn vào ti vi, người dẫn chương trình mặc lễ phục màu đỏ, trên tay đang cầm một búp bê hình con thỏ chúc mừng năm mới, vừa nói:” Không nhắc em cũng quên luôn cả chuyện này...”

Năm nay, đã hai mươi bốn tuổi.

Lại một năm trôi qua.

Lý Ân giờ tay lên, nhìn đồng hồ, nói:” Ừ... Tới giờ rồi, chúng ta đi thôi, Từ Dạ.”

Đã giao hẹn với Từ Dạ, đêm giao thừa dẫn cô về thăm cha mẹ.

Khi sắp nhấc người dậy, điện thoại di động của hắn nhận được cuộc gọi từ mẫu thân.

“Mẹ xin lỗi, tiểu Ân,” Mẫu thân nói trong điện thoại:” Đã hẹn con đêm giao thừa về nhà ăn cơm đoàn viên với mẹ, nhưng bệnh viện lại bất ngờ muốn triệu tập mở hội nghị, lúc này đang là thời điểm mấu chốt đàm phán với Trữ An Đường, e là mấy ngày Tết cha mẹ không có thời gian gặp con rồi. Chờ công việc giãn ra, rảnh rỗi chúng ta gặp sau nhé.”

Lý Ân không khỏi cảm thấy thất vọng, hắn đang rất hào hứng muốn dẫn Từ Dạ ra mắt mẫu thân a! Vì muốn cho bà một niềm vui bất ngờ, nên hắn không báo trước là dẫn bạn gái về. Nhưng mà, nếu là chuyện công việc thì cũng không có biện pháp. Hắn biết, Trữ An Đường là công ty được phẩm cung cấp thuốc men lớn nhất cho các bệnh viện, đối với bệnh viện Chính Thiên mà nói, hợp tác với Trữ An Đường là chuyện vô cùng trọng yếu đối với việc kinh doanh của bệnh viện sau này.

“Dạ, con biết... Mẹ ừ, vậy, sau này có dịp sẽ gặp...”

Cúp điện thoại, hắn cười khổ nói với Từ Dạ:” Chúng ta... Hay là đến nhà Liên Thành ăn cơm giao thừa đi. Thật xin lỗi a... Không thể thực hiện lời hứa với em.”

“Không sao mà.” Từ Dạ khẽ cười, nói:” Sau này vẫn còn nhiều dịp khác.”

Sau này...

Lý Ân tự hỏi, hắn và Từ Dạ... Đến tết cùng còn có bao nhiêu “sau này” đây?

Còn lúc này, Hạ Tiểu Mỹ lại đang rảnh rỗi nằm dài xem ti vi. Rất nhiều đài truyền hình bởi vì chào mừng năm mới, đã sản xuất liên tục mấy bộ phim truyền hình, có bộ thì năm tập có bộ thì mười tập, nhưng mà nội dung tình tiết đều rất nhảm.

“Buổi tối đến nhà Liên Thành ăn cơm giao thừa... Không bằng bây giờ ra ngoài đi dạo mua sắm trước một chút nhì? Nhà trọ đúng là cần dùng loại không khí lễ tết này, để giải tỏa tâm tình áp lực của mọi người bấy lâu.”

Rời khỏi nhà trọ, ra đến con đường đi bộ bên ngoài, Hạ Tiểu Mỹ ghé vào trạm xe buýt, thì phát hiện người đứng bên cạnh, là một người nhìn rất quen mắt.

Nhìn kỹ... Chính là Biện Tinh Long.

“Cậu... Cậu tên là... là Biện Tinh...” Hạ Tiểu Mỹ lập tức đi tới, chỉ vào Tinh Long nói:” Tinh gì nhì...”

“A,” Tinh Long nhìn về phía Hạ Tiểu Mỹ, nói:” Tôi tên Biện Tinh Long.”

Tinh Long đang định về nhà ăn cơm giao thừa cùng với ca ca. Cho dù trong lòng có chuyện hiềm khích gì với ca ca, đến giao thừa, vẫn mong được ăn bữa cơm đoàn viên, Tinh Long làm người lòng dạ vốn không hẹp hòi.

Chẳng qua là, cha mẹ vẫn ở hải ngoại không về nước. Không lẽ bọn họ sống lâu dài ở nước ngoài, sớm đã dùng lễ giáng sinh thay cho đêm giao thừa, không còn coi trọng Tết cổ truyền Trung Hoa nữa rồi?

“Cậu về nhà ăn cơm giao thừa sao?” Hạ Tiểu Mỹ hỏi.

Tinh Long gật đầu một cái, nói:” Đúng. Cô cũng vậy?”

“Hà... Tôi có chuyện khác. Nhà cậu ở đâu?”

Nói chuyện một lúc thì biết, xe buýt mà hai người muốn đón là cùng một số.

Không lâu sau, xe buýt tới, hai người lần lượt lên xe. Sau khi ngồi xuống, Hạ Tiểu Mỹ đột nhiên hỏi y:”Này... Này, tôi nghe nói. Cậu, phải đi chấp hành huyết tự? Hơn nữa còn là vào ngày mấy ngày Tết.”

“Ừ.” Tinh Long khẽ gật đầu một cái, nói:” Bất quá là đi cùng a Tương, cũng yên tâm không ít.”

“Như vậy à...”

Lúc này Tinh Long nhìn về phía Hạ Tiểu Mỹ, chú ý thấy nét mặt cô không được tự nhiên.

“Cô... Không hỏi tôi về chuyện mảnh khế ước địa ngục sao?”

“Hả?”

“Đại khái cô cũng biết là lần huyết tự này không thông báo mảnh khế ước đúng không? Nói cách khác, rất có thể, hai mảnh khế ước đó đúng là không có bị ai đoạt được.”

“Chuyện này... Tôi đã nghe nói. Bất quá chuyện này cũng rất bình thường a, dù sao bên phía tôi và Ngân Dạ đúng là không lấy được mảnh khế ước địa ngục...”

“Tôi lại cảm thấy... Thái độ của lầu trưởng Lý Ân có chút kỳ quái đấy.” Tinh Long tiếp tục nói:” Hửn, hỏi chúng tôi, tung tích mảnh khế ước địa ngục có thật sự là không được thông báo hay không. Câu hỏi của hửn, thật là cổ quái a...”

“Hả? Cổ quái? Quái chỗ nào thế?”

“Bản thân của hửn nói, không có lấy được mảnh khế ước địa ngục, nhưng mà... Nếu quả thực là như thế, thì cho dù cô hoặc là Kha Ngân Dạ có một người đoạt được mảnh khế ước địa ngục, như vậy chuyện huyết tự mà chúng tôi nhận được không thông báo tung tích mảnh khế ước, chính là một chuyện rất bình thường. Nhưng rõ ràng hửn hoài nghi lời nói của chúng tôi, không chỉ đặt câu hỏi, mà còn cố ý quan sát về mặt của chúng tôi...”

Những lời này làm tinh thần Hạ Tiểu Mỹ rung lên...

Đúng vậy, chẳng lẽ... Chẳng lẽ Lý Ân đã nắm trong tay mảnh khế ước địa ngục?

“Bất quá, chuyện này cũng không quá khó hiểu.” Biện Tinh Long tiếp tục nói:” Căn cứ những gì bọn họ thuật lại, lúc đó Lý Ân bị kéo vào thế giới gương, còn Doanh Tử Dạ và Kha Ngân Vũ cùng ở chung một chỗ. Hai người kia nói không đoạt được mảnh khế ước địa ngục, đương nhiên cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Chẳng qua là... Thật sự không hợp đạo lý chút nào khi nghĩ Doanh Tử Dạ và Kha Ngân Vũ vì đối phương mà giấu giếm chuyện đoạt được mảnh khế ước a, hai người họ từ đầu tới cuối đều ở chung một chỗ với đối phương.. Không thể nào hai người đồng thời nói dối. Nếu như suy luận theo cách nghĩ này...”

“Không chừng lầu trưởng Lý Ân, thật ra chính là người lấy được mảnh khế ước địa ngục đấy.”

Những lời này vừa thốt ra, Hạ Tiểu Mỹ nhất thời kích động không thôi... Nếu quả thật là như thế, chuyện này nhất định phải nói cho Ngân Dạ a.

Nhưng mà, cô chợt cảm thấy rất kỳ quái. Tại sao Biện Tinh Long cố ý nói những chuyện này với mình?

Phân tích một chút thì...

Chẳng lẽ Biện Tinh Long muốn làm ngư ông đắc lợi? Có thể a. Trước mắt y không chiếm được mảnh khế ước địa ngục, nhưng mà, nhất định y đã hoài nghi Lý Ân, Ngân Dạ và cả mình nữa đang có trong tay mảnh khế ước.

Như vậy, y cố ý nói với mình những chuyện này, mục đích là muốn tiết lộ ình một tin tức, rất có thể Lý Ân đang cầm một mảnh khế ước, còn mình cũng có khả năng đang cất giấu một mảnh, ở trong tình huống này, mình sẽ lập tức tiếp cận Lý Ân, nghĩ biện pháp đi đoạt lấy mảnh khế ước.

Biện Tinh Long... Người này thật có bản lĩnh a.

Trên thực tế Tinh Long đúng là có loại tâm tư này.

Y cố ý đem phản ứng của Lý Ân nói cho Hạ Tiểu Mỹ biết, mục đích chính là vì... Có thể lợi dụng tình huống bọ ngựa bắt ve, mình có thể làm hoàng tước phía sau.

Hôm nay sau khi tiếp xúc với Lý Ân, y liền gọi điện thoại cho ca ca. Sau đó nói với y, mình đang cùng người khác chơi một trò chơi, trò chơi chính là cùng nhau tranh đoạt mấy phần vật phẩm gì đó. Sau khi sửa đổi một vài chi tiết thực tế, y hỏi thăm ca ca có biện pháp gì có thể đoạt được mấy phần vật phẩm đó.

Sau đó, ca ca Biện Tinh Viêm đã nói với y:” Ừ, trước mắt hoàn cảnh của Tinh Long đệ thật sự rất bất lợi. Chẳng qua, đệ có thể lợi dụng một chút việc hai tổ đầu tiên có khả năng đã đoạt được vật phẩm. Đầu tiên, căn cứ theo đệ thuật lại, ta cho là cái người tên Lý Ân kia có khả năng rất lớn đã cầm trong tay vật phẩm, nếu không sẽ không đặt câu hỏi như vậy. Nếu như muốn đoạt lấy vật phẩm thì, đệ có thể đem phản ứng của y, báo cho tổ còn lại biết, đồng thời quan sát phản ứng của đối phương, rồi phán đoán...”

Ca ca quả thật là rất ưu tú, đối với bất cứ chuyện gì cũng có thể bình tĩnh phán đoán đưa ra những phân tích hợp lý nhất. Thờì còn đi học, Tinh Long vẫn thường đem mấy vấn đề đại số phức tạp làm y nhức đầu đi hỏi ca ca, kết quả đều bị ca ca dùng thời gian ngắn nhất để giải ra.

Hạ Tiểu Mỹ xuống xe sớm hơn Tinh Long ở trạm số bốn, sau đó cô lập tức quyết định đem chuyện mới vừa rồi nói cho Ngân Dạ. Nhưng mà, suy nghĩ một chút... Có khi nào tên Biện Tinh Long kia đang nói kéo gạt mình? Ý nói Lý Ân hỏi y câu đó, ai biết là thật hay giả? Chờ quay trở về nhà trọ, đi hỏi mấy người Liễu Tương một chút, xem lời của y có đúng là thật hay không đã.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.8 - Chương 7: Thâm vũ

Thời gian... Quay ngược trở lại lúc mười giờ sáng hôm nay.

Cô nhi viện Tinh Tề, một cô nhi viện tư nhân trong thành phố K.

Mẫn khẽ đẩy nhẹ cửa.

Căn phòng tối tăm chật chội này, có vẻ rất ngột ngạt.

“Cậu... Muốn ăn chút đồ không?” Mẫn đi về phía trung tâm căn phòng, nhìn một người ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía cô.

Người ngồi trên xe lăn, nhìn từ phía sau là một nữ nhân, tựa hồ còn rất trẻ, tóc để suôn dài, nhưng cũng chỉ chớm ngang vai mà thôi. Cô không trả lời Mẫn, mà lại chăm chú nhìn bức họa treo trên vách tường.

“Thiệt là... Lâu rồi tớ mới quay trở lại hơn nữa còn là ngày cuối năm, cậu đừng có thái độ như vậy được không?”

Mẫn đưa tay về phía công tắc đèn điện trên vách tường, bật lên... Ngay sau đó căn phòng đã trở nên sáng rõ. Người ngồi trên xe lăn, chậm rãi xoay người lại.

Đó là một cô gái ước chừng mười tám tuổi, dung mạo cực kỳ xinh đẹp. Thiếu nữ mặc một bộ quần áo vải xô màu trắng trông giống như một búp bê, cô dùng ánh mắt trống rỗng nhìn Mẫn ở trước mặt.

“Đừng như vậy...” Mẫn thở dài, nói: “Tớ biết cậu không muốn nhìn thấy tớ. Bỏ đi... Thật ra tớ cũng biết, cho dù hôm nay là giao thừa, cậu cũng sẽ không bằng lòng gặp tớ.”

Thiếu nữ xinh đẹp ngồi trên xe lăn đó, khẽ giơ tay lên. Tay áo bộ y phục kia dài quá cỡ, cơ hồ che phủ mất cả cánh tay, có thể thấy được bộ y phục này căn bản là may rất tùy tiện không hề đo theo kích cỡ người mặc. Trên thực tế, bộ y phục này là thiếu nữ tự mình thiết kế làm ra.

“Tranh tớ đã đưa cho viện trưởng. Cậu lập tức đi ra ngoài, tắt đèn đi.”

Thiếu nữ chỉ lạnh lùng nói một câu như vậy.

Trong ánh mắt của cô không có oán hận, cũng không có vui sướng, thuần túy chỉ là trống rỗng. Chính vì như vậy, mới càng khiến cho Mẫn khó có thể chịu được. Nhưng mà, cô vẫn quyết định đối mặt.

Cô thật sự không cách nào cắt đứt quan hệ cùng người thiếu nữ này.

Sau khi đóng cửa lại rồi đi, cô một lần nữa đi ra gian phòng bên ngoài. Trên ghế sa lon phòng khách, có một người đeo mắt kính, là một trung niên đại khái khoảng bốn năm mươi tuổi. Nam nhân này mái tóc muối tiêu, gương mặt rất hiền lành hòa ái.

“Viện trưởng...” Mẫn ngồi xuống, nói: “Thâm Vũ cô ấy... Xem ra không muốn gặp mặt con. Vẫn phải nhờ chú giúp đỡ cô ấy nhiều một chút, cuộc sống sau này của cô ấy e là càng lúc sẽ càng thêm khó khăn.”

“Chuyện đó không có gì đáng ngại, thật ra thì cô bé vẽ rất đẹp, nhưng mà... Không có tiền và người tài trợ, rất khó để mở triển lãm cá nhân quy mô lớn. Đạo gần đây con bé cố gắng rất nhiều...” Nam nhân trung niên nói tới đây, lại bồi thêm một câu: “Còn nữa, mặc dù cô bé vẫn không muốn tiếp nhận con, nhưng mà... Thịnh thoảng cũng hỏi tình hình hiện nay của con. Hiện tại, con làm việc ở địa phương nào?”

“Con, công việc hiện tại, cũng có thể gọi là có thu nhập ổn định. Viện trưởng, khuya hôm nay con phải trở về rồi. Thâm Vũ nếu không muốn gặp con, con còn đợi ở chỗ này, cũng chẳng có ý nghĩa.”

“Cũng đúng, đã như vậy, ta không lưu con lại lâu hơn nữa... Đây là bức tranh mà Thâm Vũ nhờ ta đưa cho con...” Viện trưởng cô nhi viện lấy ra một kiện hàng vuông vức được bao kín kỹ càng.

Sau đó, Mẫn rời khỏi nơi này. Nơi này... Là cô nhi viện mà cô đã sống hơn hai mươi năm. Xuất thân cô nhi như mình, bất luận là cuộc sống hay là sự nghiệp, đều rất khó khăn. Vì là người tàn tật, nên đến nay Thâm Vũ vẫn còn sinh sống ở bên trong cô nhi viện, chỉ nhờ vào khả năng hội họa của mình,

tiền có thể kiếm được căn bản không cách nào trang trải cuộc sống. Đúng như lời viện trưởng nói, không có nhà tài trợ ủng hộ, Thâm Vũ căn bản không có biện pháp mở triển lãm tranh cá nhân, nâng cao danh tiếng.

Còn mình... Thì lại tiến vào tòa nhà trọ này.

Ngày đó, cô thật sự muốn đi tìm cái chết. Mặc dù do dự, mặc dù nghĩ đến Thâm Vũ... Nhưng mà, nếu như mình thật sự chết đi, Thâm Vũ sẽ cảm thấy đau khổ hay sao?

Không thể nào?

Bởi vì cô ấy đối với mình hờ hững đến vậy, thậm chí mình chẳng hề tồn tại trong mắt cô ấy. Ngay cả oán hận mình cũng không luôn.

Trong lòng Thâm Vũ, hoàn toàn không có mình.

Như vậy, thời điểm hiện tại, đi chỗ nào đây? Trở về nhà trọ sao? Không, căn bản chẳng muốn đi đến đâu cả a.

Cùng thời gian, Tinh Long cũng trở về đến nhà.

Bên trong phòng khách rộng lớn và xa hoa, khắp nơi đều là hàng gia dụng nhập khẩu có thương hiệu nổi tiếng, cuộc sống của ca ca, đúng là thoải mái, sinh hoạt hàng ngày đều do chính y tùy ý sắp xếp.

“Tinh Long...” Tinh Viêm mặc một bộ y phục ở nhà đơn giản nói với đệ đệ: “Đệ thật sự không tính trở về nhà sống sao? Ta biết, chuyện con mắt của đệ, đệ vẫn còn hận ta... Nhưng mà...”

“Đừng nói, ca ca.” Tinh Long khoát tay áo nói: “Hôm nay là giao thừa, nói chuyện gì cao hứng đi. Ba mẹ đâu? Sao cả bữa tiệc cũng không có?”

“Đoán chừng mừng một mừng hai gì đó bữa tiệc sẽ tới thôi. Ta đã gọi điện đường dài cho cha mẹ, nhưng mà... Nghe giọng của phụ thân, có vẻ không tốt lắm...”

“Thế nào?”

“Mặc dù nói chuyện có ý giấu giếm, nhưng mà, tựa hồ... Sức khỏe của mẫu thân không được tốt lắm.”

“Cái gì? Không tốt thế nào?”

“Ta muốn hỏi phụ thân tình huống cận kề, nhưng mà phụ thân nói, tạm thời mẫu thân còn muốn kiểm tra thêm một thời gian, nói ta yên tâm, điều kiện y tế và chữa trị bên Mỹ quốc là rất tốt, sẽ không có vấn đề. Nhưng rõ ràng, phụ thân cũng rất lo lắng. Ta hỏi ông có muốn ta đi Mỹ quốc xem một chút không, nhưng phụ thân một hơi cự tuyệt, nói không cần.”

“Cho nên mới không trở về sao?” Tinh Long nghe đến đó, nội tâm có chút phiền muộn.

Mặc dù đối với mẫu thân, Tinh Long thủy chung có tâm oán giận, nhưng mà dù sao cũng là mẹ đẻ, sức khỏe bà không tốt, trong lòng tự nhiên cũng không được thoải mái.

“Không phải là bệnh nặng là tốt rồi...”

“Phụ thân nói không rõ ràng lắm a... Tinh Long, nếu không đệ dọn về nhà ở đi? Hai huynh đệ chúng ta ở chung một chỗ, cũng tương đối dễ dàng, phòng ốc nhiều như vậy, chỉ có một mình ta ở, cũng không quen lắm a.”

Tòa biệt thự này quả thật có diện tích tương đối lớn, phòng ốc cũng nhiều đến dọa người, thậm chí trước đây Tinh Long đã từng bị lạc đường ở trong này. Phòng ốc vừa lớn vừa nhiều, chỉ có một mình ca ca sống, quả thật có chút tịch mịch.

Nhưng vấn đề là... Mình có thể trở về sao?

“Xin lỗi, ca ca...” Tinh Long lắc đầu một cái nói: “Trước mắt chỗ ở hiện tại, ta rất hài lòng, tạm thời chưa muốn trở về. Ca ca anh cũng đừng suy nghĩ nhiều quá...”

“Được rồi, bỏ đi, đệ đã đến là tốt rồi. Khuya hôm nay ở nơi này một đêm đi, ngày mai mừng một rồi hãy đi.”

Người thân nhà họ Biện đều ở nước ngoài, cho nên mấy ngày tết cũng sẽ không có thăm viếng họ hàng thân thích gì cả.

“Ca ca anh có mua pháo hoa không?”

“Cái đó a... Ta cảm thấy không cần thiết, nên chưa có mua. Dù sao người nhà ở chung một chỗ, ăn bữa cơm đoàn viên là tốt rồi. Sáng sớm nay ta đã ra ngoài mua thức ăn, để một lát ta vào phòng bếp chuẩn bị...”

“Một mình anh sao? Để ta tới giúp đi...”

“Cũng được. Ủ, vậy đệ tới tù lạnh, lấy con gà trong đó ra trước đi...”

Cái phòng bếp trong nhà này cũng thật là lớn, chỉ tính dân bếp thôi cũng có mười mấy cái, tù lạnh thì cái này nối tiếp cái kia. Tinh Long ở phòng bếp, hỗ trợ xắt một ít rau thịt, lúc nhìn thấy ca ca đang loay hoay nấu canh, nói: “Ca, anh không tính kết hôn sớm một chút sao? Ở một mình, người giúp việc cũng không thuê, mặc dù kỹ thuật nấu ăn của anh rất tốt, nhưng mà bình thường anh có rất nhiều công việc cần làm, không phải có một cô vợ hiền phụ giúp nội trợ sẽ tốt hơn sao?”

“Trong lúc này, ta còn chưa tính đến chuyện kết hôn, còn Tinh Long đệ, thích cô bé nào rồi phải không?”

“Làm gì có... Chẳng có ai lại đi thích một tên ‘độc nhãn’ như ta...”

Ca ca đang khuấy canh, động tác nơi tay chợt dừng lại. Y trầm mặc một hồi, chợt nói: “Tinh Long, chuyện con mắt của đệ, ta...”

“Đừng nói.” Tinh Long lắc đầu nói: “Đó không phải là lỗi của ca.”

Đúng vậy, không phải lỗi của ca ca. Tinh Long rất rõ ràng điểm này, nhưng mà... Thời điểm nói những lời này, y lại cảm thấy mình thực sự quá giả dối. Nếu đem nỗi oán hận ở trong lòng đặt lên bàn cân, mẫu thân so sánh cùng ca ca, thật ra thì bên phía ca ca còn có phần nặng hơn. Cho dù biết loại ý nghĩ này là tiêu cực, là tồi tệ, thì cũng không có cách nào làm mình không cảm thấy như thế.

Màn đêm phủ xuống, tất cả thức ăn đã chuẩn bị xong. Ở bên trong phòng ăn, hai huynh đệ ngồi đối diện nhau. Một bàn thức ăn ngon, chính là thành quả lao động chuyên cần của cả hai

Nội tâm Tinh Long chợt buồn bã...

Đây, có phải là bữa cơm cuối cùng ăn với ca ca hay không? Mấy ngày nữa, đã phải đi chấp hành huyết tự chi thị...

“Ca...” Sau khi động đũa, trong mắt Tinh Long rõ ràng có chút u buồn. “Sau này, ba ba mẹ mẹ, đều nhờ anh chiếu cố...”

“Ủ, đó là đương nhiên... Nhưng sao đệ lại nói như vậy? Đệ không chiếu cố ba mẹ sao?”

“Ta? Ta làm gì có bản lĩnh như ca ca anh chứ... Ta à, thật, thật thật hâm mộ anh a, ca ca... Có thể được mẹ mẹ yêu thương như thế...”

Tinh Viêm gấp một miếng thịt kho, cho Tinh Long, nói: “Đệ nói cái gì vậy, còn chưa có uống rượu đầy, say rồi sao? Hâm mộ ta cái gì hả, ăn cơm đi.”

Bữa cơm này, cũng coi như là ấm áp.

Hơn mười giờ tối, hai người cũng không có ý ngồi xem chương trình đón xuân, Tinh Viêm muốn đến thư phòng làm một số công việc, qua năm mới sẽ rất bận rộn, trường học muốn tiến hành mấy buổi hội thảo nghiên cứu khoa học, còn Tinh Long cũng không có tâm trạng xem truyền hình. Vốn đã tính là trở về nhà trọ, nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn quyết định ở lại đây một đêm.

Sau khi tách khỏi ca ca, y dọc theo hành lang thật dài, đi tới lầu hai, theo trí nhớ đến trước gian phòng của mình.

Căn biệt thự to lớn trống trải, giờ phút này có vẻ vô cùng tịch liêu, thời gian lại còn trẻ như vậy...

Tinh Long không khỏi có cảm thấy một chút rờn rợn.

“Thiệt là... Cũng không phải là đang chấp hành huyết tự chi thị, sợ cái gì hả...”

Lúc này... Ở sau lưng Tinh Long, tại một khúc quanh trên hành lang, xuất hiện một thứ đang chuyển động chính là một đạo huyết tuyến!

Vết máu kia ở trên mặt đất không ngừng mở rộng, đi theo phía sau lưng Tinh Long!

Hơn nữa, đường viền của vết máu kia rõ ràng tạo thành... Hình dạng một người đang trườn đi trên mặt đất!

Giờ phút này, Mẫn đang ở bên trong căn hộ của mình tại nhà trọ. Hôm nay đi gặp Thâm Vũ, là hành động mà cô phải lấy hết dũng khí mới có thể quyết định.

Nhưng mà, sự thật chứng minh, Thâm Vũ, khi đối mặt với mình, không cách nào tháo bỏ khúc mắc đó ở trong lòng.

Chuyện này có thể hiểu được, dù sao mình và cô ấy là loại quan hệ đó...

Giờ phút này, cô một thân đơn độc nằm ở trên giường, mặc dù biết không ít chủ hộ đến nhà Hoa Liên Thành ăn cơm giao thừa, nhưng cô hoàn toàn không đói bụng.

Nếu không phải cùng Thâm Vũ ở chung một chỗ, cô ăn cái gì cũng không nuốt trôi.

Cô cầm lên bức tranh được bao gói kỹ càng đang đặt ở trên bàn, từng chút từng chút, xé bỏ lớp giấy bao bên ngoài ra, cô muốn nhìn một chút, Thâm Vũ, hình một bức tranh như thế nào...

## Q.8 - Chương 8: Lời khuyên nặc danh

Ngày 4 tháng 2 đã đến.

Lúc này Liễu Tương đang ở trong căn hộ của Tinh Long, ba người kia cũng ở đây, tất cả mọi người đang thảo luận phương pháp ứng phó.

“Điều tra sơ bộ thế nào?” Liễu Tương hướng qua Lục Diệp hỏi: “Có đầu mối gì không?”

“Không có...” Lục Diệp lắc đầu một cái nói: “Không có địa phương đặc biệt nào khiến người ta phải chú ý. Khu ổ chuột đó, trong quá trình di dời giải tỏa quả thật có một chút tranh chấp, chủ yếu là do mấy hộ cứng đầu chết cũng không đi...”

Khu vực đó, trong quá trình di dời giải tỏa, cũng không có phát sinh sự cố tử vong gì cả, hiện tượng linh dị thì càng không có.

Vẫn là như thế a...

“Thật là kỳ lạ a...” Lục Diệp có phần cảm khái nói: “Trong phim điện ảnh hay tiểu thuyết kinh dị, quỷ hồn đều có một chút lai lịch đặc biệt. Nhưng mà, huyết tự mà nhà trọ thông báo, đa số hình như là...”

“Không...” Liễu Tương lắc đầu, nói: “Lục Diệp cậu cuối năm ngoái mới tiến vào nhà trọ, có thể không rõ lắm. Thật ra thì điểm này cũng không tuân theo một quy luật rõ ràng, thời điểm tôi gia nhập, có đi gặp lầu trưởng Lý Ân hỏi qua vấn đề này, hắn nói với tôi, lầu trưởng đời trước Hạ Uyên đã nói, quỷ hồn trong huyết tự có và không có lai lịch thường đan xen, tỷ lệ ước chừng là năm mươi - năm mươi. Nhưng gần một năm qua, tựa hồ quỷ hồn không có lai lịch càng lúc càng nhiều hơn...”

“Tôi cho là, quỷ hồn gì đó, có thể là năng lượng ba động của đại não con người.” Lục Diệp chợt tiếp tục nói: “Thật ra thì quỷ hồn gì đó nghe có vẻ siêu nhiên, nhưng trên thực tế có thể là do sự thiếu hiểu biết của con người nên mới cho là như vậy. Nếu đem đèn điện ném về mấy trăm năm trước, chắc mọi người cũng tưởng đó là ma pháp, hay vụ thuật gì đó đại loại vậy, là một thứ không thể nào tồn tại. Quỷ hồn cũng tương tự... Có thể là thời điểm những người đó chết đi thì chấp niệm quá sâu, đại não phóng ra sóng điện não hình thành tàn ảnh hoặc cũng có thể là do năng lượng...”

“Loại giả thuyết này trong tiểu thuyết khoa huyền đã có người đề cập tới rồi...” Biện Tinh Long xen vào nói: “Hơn nữa, có thể dùng khoa học để giải thích hay không cũng không có gì khác biệt... Đối với nhà trọ mà nói, trừ khi tìm được sinh lộ hoặc là vận may tốt kịp thời trở về nhà trọ, thì chẳng còn cách nào khác đâu...”

Cái khu ổ chuột đó cách cư xá chỗ nhà trọ cũng không phải là quá xa, ngồi tàu điện ngầm khoảng nửa giờ là đến. Nói chung, các chủ hộ ai cũng muốn sau khi hoàn thành huyết tự có nhiều thời gian để trở về nhà trọ, nên đều quyết định đến chiều tối mới rời khỏi nhà trọ đi chấp hành huyết tự. Dù sao, trừ thời gian trong quá trình chấp hành huyết tự chỉ thị, thì những đoạn thời gian khác ở bên ngoài nhà trọ đều được tính vào thời hạn bốn mươi tám tiếng.

Cũng bởi vì như thế, từ huyết tự từ lần thứ nhất đến lần thứ năm, địa điểm chỉ định gần như không cách quá xa thành phố K. Tương tự trên tuyến đường từ nhà trọ đến nơi chấp hành huyết tự cũng sẽ có phương tiện giao thông hiện đại, giúp cho giới hạn bốn mươi tám tiếng có thể được tận dụng đến mức tối đa. Cho nên, quá lắm thì nơi đó cũng chỉ ở các tỉnh lân cận.

Nhưng mà từ lần thứ sáu đến lần thứ mười, có thể sẽ bố trí một địa phương khá xa. Chỉ cần ngồi máy bay, thì dù xa xôi tận Âu Mỹ, cũng có thể trở về trong thời gian bốn mươi tám tiếng. Mà nhà trọ thì, muốn làm một cuốn hộ chiếu cho bọn họ khẳng định không thành vấn đề. Những chuyện này lúc khác sẽ nói sau.

Còn lần này thì là ở bên trong thành phố, để tránh tình huống ngoài ý muốn, mọi người đều quyết định, buổi chiều năm giờ chính là thời điểm xuất phát. Sau khi ăn cơm tối xong, năm người tập hợp tại tầng trệt. Đi sớm cũng không có ý nghĩa, ngược lại còn sẽ nguy hiểm.

Thời điểm gần bốn giờ chiều, Tinh Long lấy chiếc bánh pizza trong lò viba đã hâm nóng ra ngoài, đặt ở trên bàn, nói với Liễu Tương: “A Tương, ăn đi, chiếc bánh pizza này có thêm viên phô mai và nấm đông cô. Tôi nhớ cậu nói mình thích ăn pizza viên phô mai đúng không?”

“Ừ, cảm ơn cậu.” Liễu Tương là một người rất nhiệt tình, trước khi y gia nhập nhà trọ là làm nghề quan hệ công chúng, lúc nào cũng vô cùng nhiệt tình trợ giúp người khác. Sau khi gia nhập nhà trọ cũng từng rất sợ hãi, nhưng mà vẫn nhanh chóng phấn chấn trở lại.

Đối với các chủ hộ mà nói, chướng ngại tâm lý, cũng khó vượt qua không kém huyết tự chỉ thị. Rất nhiều người đều bởi vì không vượt qua được sự kinh khủng của nhà trọ này, mà phát điên hoặc tự sát.

Không kể Hạ Tiểu Mỹ thì, Tinh Long thấy Liễu Tương chính là chủ hộ lạc quan nhất.

“A Tương...” Tinh Long lấy dao cắt một miếng pizza đưa cho Liễu Tương, nói: “Lần trước cảm ơn cậu... Nếu như không phải cậu kéo tay tôi lại, nói



không chừng tôi đã bị con quỷ áo đen kia lôi xuống lòng đất rồi...”

“Được rồi... Tôi cũng bị hù giật bản người a...”

Sau khi cắn một miếng bánh pizza, Tinh Long tiếp tục nói:” Lần này... Tôi đã cẩn thận tra cứu bản đồ... Đoạn đường Chân Điền ở ngoại ô phía bắc thành phố, trên căn bản có diện tích tương đương với khu cư xá cỡ lớn, trước mắt trừ một phần ba công trình đã phá hủy, thì nơi đó có rất nhiều nhà cửa bỏ hoang, có thể dùng làm chỗ ẩn náu cho chúng ta.”

“Ừ...” Liễu Tương cũng cắn một miếng pizza, nói tiếp:” Vậy thì thế nào?”

“Tôi... Đề nghị, chúng ta không nên tụ tập cùng một chỗ, mà là phân tán ra hành động.”

Liễu Tương thiếu chút nữa mắc nghẹn, vội hỏi:” Phân... tán ra?”

“Đúng.” Tinh Long nói tiếp: Mặc dù có không ít nhà cửa bỏ hoang, nhưng bởi vì một phần công trình đã phá hủy, nên địa phương trống trải cũng có không ít. Huống chi quỷ hồn tùy lúc có thể tìm thấy mục tiêu, trong tình huống đó, nếu mà chúng ta tụ tập cùng một chỗ thì, quỷ hồn có thể thoải mái triệt hạ. Nhưng nếu, tách nhau ra thì hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều, dù sao đối thủ là quỷ, cho dù chúng ta có nhiều người hơn cũng vô ích thôi.”

“Đúng vậy...”

“Sau khi nhà trọ cho chúng ta gợi ý về sinh lộ, sẽ sai khiến quỷ hồn động thủ giết chúng ta, lầu trưởng Lý Ân đã nhiều lần đề cập đến điểm này, hơn nữa Kha Ngân Dạ kia cũng rất tán đồng. Hai người bọn họ đều cực kỳ lão luyện, một người đã chấp hành sáu lần huyết tự, người kia cũng đã chấp hành bốn lần huyết tự... Kinh nghiệm, đều là cực kỳ phong phú.”

“Nói cách khác... Nếu năm người phân tán ra thì, nhà trọ tùy theo cách sắp xếp huyết tự, sẽ sai khiến quỷ hồn đi tập kích theo thứ tự nào đó... Như vậy có thể kéo dài thêm được một đoạn thời gian nhất định. Lần này, thời gian chấp hành huyết tự chỉ thị vồn vện có bốn giờ... Đối với huyết tự có thời gian ngắn thì câu giờ chính là sách lược hữu hiệu nhất.”

“Nhưng mà, bốn giờ, cũng quá đủ để quỷ giết chết chúng ta rồi...”

“Không, tuyên bố huyết tự chẳng qua chỉ là bước đầu tiên, nhà trọ sẽ cho chúng ta thời gian nhất định để suy nghĩ. Dĩ nhiên thời gian có dài có ngắn, năng lực suy luận kém có thể sẽ được ưu tiên siêu thoát...”

Tiếp theo, đến bốn giờ, hai người tiến vào thang máy bắt đầu đi xuống.

Lúc đi vào thang máy, sau khi cánh cửa thang máy vừa khép lại, Liễu Tương chợt hỏi Tinh Long:” Được rồi... Cậu, đêm giao thừa đi gặp ca ca mình đúng không?”

“Ừ...” Tinh Long gật đầu một cái nói:” Có ý ở nhà, cho dù tôi thật sự... ra đi, tin tưởng y cũng sẽ chăm sóc tốt cho cha mẹ.”

“Đừng nói bậy...” Liễu Tương lắc đầu một cái, nắm bờ vai của y nói:” Chúng ta sẽ không chết, không phải mới là lần huyết tự thứ hai thôi sao?”

Sau khi xuống dưới lầu, cửa thang máy mở, Tinh Long và Liễu Tương đi ra, lúc này, Tôn Tiễn đã chờ ở trong đại sảnh. Y vẫn không có thay đổi trang phục, trên tai đeo bông, trước ngực lủng lẳng nịt dây chuyền đầu lâu, trong miệng thì đang ngậm điếu thuốc. Nhưng dễ dàng nhận thấy y rất khẩn trương, thân thể vẫn khẽ run rẩy, sắc mặt rõ ràng rất tái. Trên mặt đất, đã có 2 cái đầu lọc.

Tôn Tiễn thấy Tinh Long và Liễu Tương đi tới, lập tức dụi tắt thuốc, nói:” Các cậu chịu xuống rồi hả? Còn hai người nữa đâu?”

“Chắc là đang xuống... Thời gian cũng đến rồi...”

Lúc này một cánh cửa thang máy khác lại mở ra, là Lục Diệp và Ôn Tuyết Tuệ, lần này, đã đủ người.

Lúc chuẩn bị xuất phát, chợt Liễu Tương nhìn thấy, trên bàn trà trong đại sảnh, có... Một tờ giấy. Y cảm tò giấy lên, trên đó là một hàng ký tự được đánh máy in ra.

“Lời khuyên dành cho các chủ hộ trước khi đến đường Chân Điền chấp hành huyết tự, trong lúc đang chấp hành huyết tự, bất luận phát sinh chuyện gì, cũng không được quay đầu lại nhìn xem. Nhớ kỹ, là bất luận phát sinh chuyện gì!”

Trên giấy, cũng chỉ có một hàng chữ như vậy.

“Chuyện gì đây?” Liễu Tương nghi ngờ đưa tờ giấy ấy chủ hộ khác xem, tất cả mọi người đều có chút ngờ vực.

Nếu như, đây là nội dung trong huyết tự chỉ thị, thì cho dù có cổ quái hơn nữa mọi người cũng không có phản ứng gì. Nhưng đây rõ ràng là do con người làm ra, chẳng lẽ có chủ hộ nào đó đặt nó ở đây?

“Đùa quái gì thế?” Tôn Tiễn vung tay bắt lấy tờ giấy kia, nói:” Chúng ta... Chúng ta cần gì tin tưởng thứ này? Nhất định là có chủ hộ nào đó cố ý viết thế này để bầy trò.”

“Làm vậy thì chủ hộ đó có lợi ích gì chứ?” Liễu Trương không hiểu nói: “Tôi không hiểu vì nguyên nhân gì mà người ta phải làm ra trò này.”

“Quả thật rất cổ quái.” Tinh Long nhận lấy tờ giấy kia, nói: “Đây là một tờ giấy in A4 rất phổ thông, hơn nữa rõ ràng không muốn chúng ta tra ra chủ nhân, nên mới cố ý in...”

Bất luận chuyện gì phát sinh cũng không được quay đầu lại?

Căn cứ vào huyết tự để phán đoán, căn bản không thể nào cho ra cái kết luận này. Hơn nữa đã điều tra căn cứ tình huống khu phố giải tòa kia, cũng không có tin đồn linh dị gì đó, có liên quan đến “quay đầu lại”. Dĩ nhiên thời gian tương đối gấp gáp, cũng có thể là chưa kịp tra ra.

Chẳng lẽ có chủ hộ đã điều tra được cái gì?

Nắm chắc mảnh giấy trong tay, Tinh Long cảm thấy vô cùng bất an.

“Thời gian vẫn còn kịp,” y lập tức cho ra quyết định: “Triệu tập cuộc họp các chủ hộ, hỏi xem rốt cuộc là người nào in ra tờ giấy này? Hoặc là tìm Lý Ân thương lượng một chút. Nếu quả thật có chủ hộ biết nội tình gì đó thì...”

Nếu quả thật có người biết nội tình...

Dù sao huyết tự quá mức đáng sợ, sợ hãi một chút chính là chết. Ai cũng không dám lấy mạng ra đánh cược, nếu quả thật có người tra ra đầu mối có liên quan đến sinh lộ, tự nhiên không thể bỏ qua. Mặc dù khả năng là rất nhỏ.

“Được rồi...” Liễu Trương cũng đồng ý điểm này.

Vì vậy, đầu tiên là gọi điện cho Lý Ân. Sau đó Lý Ân lấy di động nhắn tin cho tất cả chủ hộ, thông báo về chuyện này. Ngay lập tức những chủ hộ còn ở trong nhà trọ đều tập trung xuống đại sảnh tầng trệt.

Đến khi mọi người tập trung đông đủ, đã là nửa giờ sau rồi.

Lý Ân cẩn thận xem xét tờ giấy kia, nói: “Đúng là một tờ giấy A4 rất phổ thông a...”

Tiếp theo hắn nhìn về phía các chủ hộ hỏi: “Là ai? Tờ giấy này là ai đặt ở đây?”

Nhưng mà các chủ hộ đều im lặng không lên tiếng, không một ai có phản ứng.

“Không ai nhận sao?” Lý Ân cẩn thận đánh dấu từng cái tên trong danh sách chủ hộ đang cầm trên tay, không có ai vắng mặt. Như vậy... Chủ hộ đó không muốn lộ mặt?

Bên trong nhà trọ không thể nào có quỷ, nếu nhà trọ muốn thông báo gì đó cho chủ hộ thì có thể dùng huyết tự hiện ra trên vách tường. Căn gì in ra giấy... Rõ ràng là do người làm.

Có chủ hộ biết được nội tình liên quan đến huyết tự! Nhưng mà, tại sao không nói?

“Chủ hộ kia, e là đã dùng đến phương pháp đặc thù nào đó, nên không thể tiết lộ cho người khác biết, chuyện này rất có thể là như vậy đây...” Ngân Dạ bất chợt lên tiếng: “Bằng không thì đã quang minh chính đại nói ra rồi.”

“Hoặc là...” Ngân Vũ ở sau lưng Ngân Dạ bổ sung: “Người đó có thù oán với chủ hộ đi chấp hành nhiệm vụ, cố ý dùng tờ giấy này gạt người, bất quá khả năng này không cao. Nhưng mà, cũng không thể không xét đến.”

Tóm lại, không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh nội dung tờ giấy là sự thật cả.

Bất luận lúc nào cũng không được quay đầu lại? Vậy không may quý ở sau lưng thì làm sao biết? Cái này căn bản là “lời khuyên” từ vong a. Còn là “trong mọi tình huống”?

“Ai đã từng xuống đại sảnh?” Lý Ân quét mắt một lượt qua các chủ hộ, nói: “Người nào?”

Không có ai phản ứng.

Có người đang nói dối. Người kia in ra nội dung này, sau đó xuống tầng trệt đặt trong đại sảnh... Đoán chừng đi kiểm tra máy tính từng chủ hộ cũng vô ích, chắc chắn văn bản sao lưu đã hoàn toàn bị xóa bỏ.

Tờ giấy này, nếu như là thật...

Nếu như là thật thì...

Nó chứng tỏ điều gì đây?

Chủ hộ, tuyệt đối đều là con người, là con người bằng xương bằng thịt. Con người không thể nào biết được nhà trọ sẽ sắp đặt cụ thể ra sao, không ai có

thể biết.

Nếu như mà điều tra ra được tin đồn linh dị có liên quan đến chuyện không thể quay đầu lại thì cũng hiểu được. Nhưng trên thực tế chỗ đó có một đội giải tỏa khá đông trú ngụ, bây giờ là cuối năm nên mới không có ai. Những người trong đội giải tỏa đó, không thể lúc nào cũng không quay đầu lại đúng không? Cho nên chuyện linh dị kiểu này không được thực tế lắm.

Kỳ quái...

Quá kỳ quái...

Lý Ân cẩn thận nhìn chăm chú tờ giấy kia, trong mắt dường như sắp phóng ra lửa rồi...

Chẳng lẽ...

Trong các chủ hộ, tồn tại một người có thể biết rõ cách sắp đặt của nhà trọ? Vì không muốn người khác biết được điểm này, nhưng lại muốn trợ giúp các chủ hộ nên mới hành động như vậy?

Nếu thật sự tồn tại một người như vậy, thì việc vượt qua huyết tự sẽ trở nên dễ dàng.

Người này...

Đến tốt cùng là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.8 - Chương 9: Là thật? Là giả?

“Các cậu khởi hành trước đi.” Lý Ân đưa tờ giấy cho Tinh Long, nói: “Nội dung trong đó các cậu đừng vội tin, nhưng có thể tham khảo một chút. Tôi sẽ tiếp tục điều tra chuyện này, có tiến triển mới sẽ lập tức gọi điện cho các cậu.”

“Được...” “Tinh Long vừa gật đầu vừa nhận lấy tờ giấy, ngay sau đó nói với những người ở phía sau:” Đây... Chúng ta lên đường trước đi.”

Đã hơn năm giờ, mặc dù còn tới ba giờ, nhưng không may xảy ra sự cố ngoài ý muốn không đến kịp lúc, vậy thì chết oan quá rồi. Ai mà biết mấy sự cố đại loại như tai nạn tàu điện ngầm chẳng hạn có xuất hiện hay không chứ ...

Sau khi rời khỏi nhà trọ, Tinh Long lúc nào cũng liếc mắt nhìn tờ giấy cầm ở trong tay. Trên giấy là câu nói đầy quả quyết, thật là làm lòng dạ người ta rối bời mà.

“Tôi cảm thấy, hay là làm theo những gì trong giấy nói đi.” Ôn Tuyết Tuệ lên tiếng: “Tôi nghĩ... Chắc không phải là giả đâu...”

“Đừng nói bừa!” Tôn Tiến trợn mắt hung ác nhìn cô một cái, ngay sau đó lấy ra một điều thuốc châm lửa.

Khoảng năm giờ rưỡi, tàu điện ngầm đã đến đường Chân Điền. Sau khi ra khỏi trạm, sắc mặt năm người đều tái nhợt, thỉnh thoảng lại nghĩ đến nội dung tờ giấy kia.

Không được quay đầu lại...

Trong bất kỳ tình huống nào cũng không được quay đầu lại...

Nếu, quay đầu lại, thì sẽ thế nào? Sẽ phát sinh chuyện gì? Chỉ mới nghĩ thôi đã cảm thấy sợ rồi. Cho nên, lúc này thiếu chút nữa năm người đã ngồi tàu vượt quá trạm.

Sau khi rời khỏi tàu điện ngầm, đi đến đường Chân Điền, bước thứ nhất là đến một cửa hàng lân cận đợi ở đó, chờ đến thời gian quy định, mới tiến vào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tinh Long và Liễu Tương không ngừng thảo luận về tờ giấy kia. Ôn Tuyết Tuệ và Lục Diệp đều không rời mắt khỏi điện thoại di động, hy vọng Lý Ân nhanh một chút gọi điện đến đây.

Lúc này, Lý Ân, Doanh Tử Dạ, Kha Ngân Dạ và Kha Ngân Vũ tổng cộng bốn người, đều ở bên trong phòng 404.

Nội dung tờ giấy kia đã được viết lên một tờ giấy khác, đang đặt ở trên bàn trà, mỗi một người, đều quan sát về mặt đối phương.

“Tôi cho là nội dung của tờ giấy này không phải là giả.” Ngân Dạ là người đầu tiên phá vỡ trầm mặc: “Cậu cũng nghĩ vậy đúng không? Là trưởng Lý

Ăn?”

Lý Ân gật đầu một cái.

“Nói dối căn bản không có ý nghĩa. Huyết tự lần này không liên quan đến việc tranh đoạt địa ngục khế ước. Nếu như nội dung tờ giấy là giả, có thể nói là hại người không lợi mình, hơn nữa nếu là giả thì đây là một lời nói dối quá vụng về.”

“Tôi cũng đồng quan điểm” Từ Dạ lên tiếng. “Những chủ hộ này nếu như vì lời nói dối đó mà chết, như vậy... Ai cũng không chiếm được chỗ tốt. Cho dù là chủ hộ đồng hành, cũng không thể có chỗ tốt. Nói cách khác...”

Nội dung tờ giấy là thật.

Trước mắt khả năng lớn nhất có thể là, có một chủ hộ, thông qua phương pháp đặc thù, có thể dự đoán trước được huyền cơ trong huyết tự chi thị, hoặc là có phương pháp tiếp xúc với nhân vật biết trước hiện tượng trong huyết tự! Chỉ cần là người, nhất định phải tra cho ra!

Nhất định phải triệu tập các chủ hộ, tra xét cẩn kẽ, những hành động gần đây trong cuộc sống. Nhưng mà, hiện tại các chủ hộ trong nhà trọ đã tăng lên quá nhiều, rất khó phán đoán, còn nếu tra xét vấn đề thông tin, lịch sử cuộc gọi và tin nhắn trên điện thoại tùy lúc đều có thể xóa bỏ, mà máy vi tính cũng như thế...

Muốn tìm được chân tướng là vô cùng khó khăn.

Mặc kệ người đó dùng phương pháp gì dự đoán, hay phương thức gì tiếp xúc. Nhất định phải điều tra cho ra!

Chủ hộ đó dùng phương pháp gì để hiểu rõ hiện tượng huyết tự... So với mảnh địa ngục khế ước e là còn khiến người ta mong muốn có được hơn a! Nói đơn giản thì không khác gì với việc chơi game mà dùng cheat code ăn gian cả!

Thời gian không ngừng trôi qua, đã gần đến tám giờ. Năm người rời khỏi cửa hàng, đi về phía dãy nhà trên đường Chân Điền.

Rất nhanh đã tới phụ cận khu giải tỏa. Nơi đó cơ hồ toàn là những ngôi nhà lụp xụp, gần như không nhìn thấy kiến trúc cao tầng. Sau khi những căn nhà ổ chuột xuất hiện hai bên đường, là đã chính thức tiến vào...

Khu cư xá hoang phế.

Chung quanh, thật sự là hoang vắng khiến người ta không rét mà run. Liếc nhìn, phụ cận đều là những căn nhà ổ chuột lụp xụp, ban đêm ở nơi này, hoàn toàn không một bóng người. Mặt đất toàn là gạch đá và bùn nhão, cùng với một vài thiết bị thi công.

Trên thực tế chung quanh đây cơ hồ không có ai buôn bán, mấy con đường phụ cận cũng không có cửa hàng hay quán ăn nào, một vài căn nhà gần đó hình như cũng không thấy ai ra vào. Mấy con đường phụ cận đó, cũng đã đủ khiến người ta có cảm giác thật là quỷ dị.

Chung quanh yên tĩnh giống như tiến vào một thế giới vô thanh. Bởi vì nơi này là khu vực giải tỏa, nên vào ban đêm, cơ hồ không có thiết bị chiếu sáng, cho dù hai người quay mặt đứng đối diện cũng nhìn không rõ mặt nhau.

Căn bản rất khó tưởng tượng đây là một nơi ở bên trong thành phố.

Một trận gió thổi qua, một ít bụi đất dưới mặt đường tung bay lên, đập lên đá vụn và bùn nhão, năm người chậm chậm tiến tới.

Theo ý tưởng của Tinh Long, là năm người tách ra hành động. Nhưng sau khi nhìn thấy tờ giấy kia, không còn ai muốn làm như vậy nữa. Không may đúng thật là không thể quay đầu lại, thì còn có thể nhờ người ở phía sau lưng nhìn giúp mình một chút a.

Nhà cửa chung quanh phần lớn đã bị phá hủy thành một đồng lộn xộn, khắp nơi đều là nhà cửa đổ nát. Con đường thật sự rất khó đi, càng tiến về phía trước, đường lại càng dốc cao lên.

Hơn nữa, không có một ai, dám quay đầu nhìn lại. Tờ giấy kia vẫn có tác động cực lớn đến bọn họ.

Năm người, trong tay đều cầm một con dao bén nhọn, Lục Diệp thậm chí còn đem theo vũ khí đối phó sắc lang của các chị em là súng kích điện, năm người cơ hồ cứ đi một bước lại dừng quan sát một lúc, đi một bước lại dừng quan sát một chút... Nhưng cũng không có ai dám quay đầu lại nhìn.

Thật ra thì, không quay đầu lại cũng không phải không được. Nếu cảm giác ở phía sau có người, có thể dùng điện thoại chụp hình cảnh tượng ở phía sau. Nếu mà quý có khả năng ẩn thân, nói không chừng điện thoại di động ngược lại có thể chụp được chân thân của quý nữa đây chứ.

Dĩ nhiên đây cũng chỉ là tự mình an ủi thôi.

“Chúng ta... Chúng ta tiến vào sao...” Ôn Tuyết Tuệ nói chuyện vẫn còn run run, dù sao cô cũng chỉ mới chấp hành qua một lần huyết tự, kinh nghiệm tích lũy chưa đủ.

Đoạn đường mười thước, năm người họ không ngờ đi mất một phút.

Cảm giác sợ hãi không ngừng đè nén thần kinh mỗi người, con dao trong tay càng nắm càng chặt. Thậm chí, thỉnh thoảng còn hướng ra phía sau quơ quơ

mấy cái.

Lúc này năm người đang cẩn thận đi sát vách tường một tòa nhà hai tầng. Vách tường kia đã bị phá hủy một lỗ to, bên trong thì cũng chỉ là một vài đồ gia dụng đổ nát. Trên vách tường còn đầy chữ phun sơn.

“Không bằng chúng ta trốn vào đây trước đi?” Lục Diệp lập tức đề nghị. “Đi lung tung ở bên ngoài rất dễ dàng bị phát hiện a...”

“Nhưng cũng không thể vào một nơi mà vách tường bị đục thủng một lỗ a,” Liễu Tương lập tức bác bỏ đề nghị này, nói: “Để tìm một căn nhà tương đối hoàn hảo một chút đi.”

Vừa đi một đoạn đường, thì thấy... Phía trước có hai căn nhà, trong đó một căn nhìn có vẻ tương đối hoàn hảo, cửa ra vào khép hờ, năm người lập tức chạy tới, tiến vào

Sau đó, đóng chặt cửa.

Căn nhà này cũng có hai tầng.

Sau khi đi vào, Liễu Tương theo bản năng muốn quay đầu lại nhìn xem cửa đã được đóng kín chưa, cổ vừa mới xoay một chút lập tức dừng lại, nhất thời thầm kêu không được.

Cầu thang nép ở một bên, bên trong phòng ốc không có vật gia dụng gì nhiều, chỉ có một cái tủ mộc nát đặt ở giữa phòng. Cửa tủ cũng mở toang hoác, không cần lo lắng bên trong có quỷ.

Liễu Tương và Tinh Long đi lên cầu thang, quyết định xem xét trên lầu một chút.

Nếu như không có vấn đề, thì tạm thời ẩn núp ở đây một lát.

Dọc theo cầu thang đi lên trên, trong lòng hai người đều rất căng thẳng... Lo lắng sẽ đụng phải một con quỷ ở bên trên. Bất quá mọi chuyện tốt đẹp, sau khi lên tới lầu trên, nơi đó hoàn toàn trống không.

Sau đó là trở xuống. Bởi vì không dám quay đầu lại, nên hai người đều phải đi giật lùi xuống cầu thang.

Sau khi xuống hết cầu thang, Liễu Tương nói: “Yên tâm đi, mọi người có thể tạm thời ở...Ở...”

Trước mắt... Lầu một trống rỗng.

Không có một ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.8 - Chương 10: Sau lưng chính là.. (1)

Tinh Long và Liễu Tương cùng trợn to hai mắt, nhìn lầu một không một bóng người.

Ba người... Toàn bộ biến mất không thấy!

Đi đâu rồi?

Tinh Long cảm giác được từng cơn ớn lạnh chạy dọc thân thể, y lao ra khỏi nhà, tra xét chung quanh, nhưng cũng không thấy bóng dáng bất cứ một ai. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tinh Long vòng trở vào trong nhà, song...

Thời điểm mở cửa ra, Liễu Tương đã biến mất.

“A Tương...”

“Uy uy, a Tương!”

Tinh Long sắc mặt trắng bệch, lập tức chạy lên cầu thang, nhưng mà... Phía trên cũng không có ai!

Biến mất... Tự nhiên đều biến mất...

Cùng lúc đó, Liễu Tương cũng vô cùng bối rối. Sau khi y nhìn thấy Tinh Long chạy ra ngoài, thì cũng theo sát lao ra, nhưng mà... Vừa ra khỏi nhà thì, căn bản không còn nhìn thấy Tinh Long.

Tinh Long cứ như vậy biến mất!

Liễu Tương tìm kiếm chung quanh, cũng không tìm thấy Tinh Long. Chẳng lẽ... Y cũng bị...

Liễu Tương ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng lập tức rút điện thoại di động ra, muốn gọi cho Tinh Long, nhưng mà... Điện thoại căn bản không cách nào kết nối. Chẳng lẽ... Bốn người họ toàn bộ đã chết?

Không thể nào!

Gọi ý sinh lộ hẳn là chưa xuất hiện mới đúng, huống chi chỉ mới vừa bắt đầu, đã một mạch giết toàn bộ bốn người là không hợp lý a! Nếu như độ khó cao như vậy, thì sẽ phải giống như trường hợp huyết tự của Hạ Uyên, đến khi thời gian gần kết thúc mới ra tay.

Liễu Tương cố gắng trấn định bản thân, bắt đầu phân tích tình huống trước mắt.

Trước khi vào nhà trọ, y từng là một chuyên viên phân tích thị trường, suy nghĩ vô cùng nhanh nhạy linh hoạt. Lần trước cùng Tinh Long đi chấp hành huyết tự, chính y là người khám phá ra sinh lộ trước tiên, nhờ đó mới cứu được Tinh Long cùng trở về nhà trọ.

“Tinh táo... Tinh táo...”

Liễu Tương thầm nói trong đầu, nếu như rơi vào khủng hoảng, sợ rằng tai họa lớn hơn nữa sẽ nhanh chóng ập xuống. Như vậy... Tinh Long đã chạy đi đâu? Còn ba người kia đang ở chỗ nào?

Lúc này, ba người Ôn Tuyết Tuệ đang chờ đợi, ở lầu một chính căn nhà đó, họ đang chờ Tinh Long và Liễu Tương đi xuống.

“Lâu dữ a, hơn năm phút rồi,” Lục Diệp nhìn đồng hồ đeo tay nói:” Hai người họ sao chưa xuống? Chẳng lẽ trên đó phát hiện được cái gì không ổn?”

“Không bằng chúng ta lên trên xem một chút?” Tôn Tiễn cũng có chút mất kiên nhẫn:” Cũng đâu thể lớn tiếng gọi bọn họ xuống, nếu không sẽ bị ‘quý’ nghe được đó.”

Chờ đợi ở một địa phương mà bất cứ lúc nào quý cũng có thể xuất hiện, ba người họ căn bản đều cảm thấy mình đang ngâm mình trong hầm băng. Có cảm giác này cũng là do bọn họ mới gia nhập nhà trọ không lâu, từ chuyện bọn họ lăm lăm cầm dao là có thể thấy rõ. Chủ hộ thâm niên tuyệt đối sẽ không có hành động dư thừa này, bởi vì tuyệt đối sẽ không có con dao nào có thể gây ra thương tích cho quý hồn.

Lục Diệp cũng tán đồng, vì vậy y nói:” Đã như vậy cả ba người cùng lên đi, Ôn tiểu thư cô một thân nữ nhi đợi ở bên dưới chắc là sẽ sợ lắm đúng không?”

Ôn Tuyết Tuệ dĩ nhiên là sợ, cô đương nhiên bám theo hai người họ, đi lên lầu hai.

Kết quả không cần phải nói, ba người ở trên lầu hai cái gì cũng không thấy.

“Không... Không thể nào?” Lục Diệp kinh ngạc vô cùng, quan sát chung quanh, nhưng cả lầu hai trông trái này chính xác là một bóng người cũng không có! Nội tâm y thoáng chốc trở nên hoảng loạn...

Đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao hai người kia đột nhiên biến mất rồi? Không lý nào bọn họ từ lầu hai nhảy qua cửa sổ bỏ trốn?

Như vậy...

Một kết luận rất đơn giản hiện lên ở trong đầu.

Tầng lầu này có quý!

“Chúng... chúng ta, chúng ta chạy mau a!”

Cũng may trong lúc nguy cấp vẫn không hề quên không được quay đầu lại, ba người đi giật lùi xuống cầu thang, chạy ra khỏi căn nhà đó, hơn nữa vẫn tiếp tục bỏ chạy.

Nhất định phải chạy cách căn nhà đó càng xa càng tốt!

Dẫn đầu chính là Tôn Tiễn, thể lực y là tốt nhất, không bao lâu đã bỏ xa căn nhà đó. Cuối cùng chạy đến lúc sức cùng lực kiệt mới dừng lại.

Đang một nhọc thở hồn hển, y chợt cảm thấy kỳ quái, phía sau... Sao không có tiếng động?

Nhưng y không dám quay đầu lại, y không còn cách nào đành nói:” Lục Diệp... Ôn Tuyết Tuệ... Các người, các người vẫn ở đó chứ?”

Không có bất cứ ai đáp lại lời của y.

“Lục... Lục Diệp, cậu đừng làm tôi sợ a, đừng dọa tôi... Còn Ôn Tuyết Tuệ, cô, sao cô cũng không lên tiếng hả... Này này, có chuyện gì cũng nói một câu đi a...”

Thời gian đã trôi qua khá lâu, vẫn không có bất kỳ hồi âm nào.

Cảm giác sợ hãi bắt đầu đè nén lên thần kinh của Tôn Tiễn, y tiến vào nhà trọ chưa được bao lâu, cũng nhờ Lý Ân thường xuyên nhắc nhở với bọn họ, huyết tự cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là nỗi sợ hãi của bản thân chủ hộ, chỉ cần tìm ra sinh lộ, thì nhất định có thể chạy thoát lấy mạng. Cộng thêm Lý Ân đã trải qua sáu lần huyết tự, lời nói của hắn cực kỳ có sức nặng, nên đã trấn an được nỗi sợ hãi của rất nhiều chủ hộ.

Phải biết, tiến vào một nhà trọ như vậy, người bình thường sớm đã phát điên, nói gì còn tỉnh táo mà suy tính sinh lộ? Lý Ân thủy chung cho là, tâm lý chủ hộ khi thi hành huyết tự là vô cùng quan trọng, cho nên mỗi một tháng cũng mở ít nhất mấy lần hội nghị, tổng kết tình huống huyết tự mỗi tháng, phân tích quy luật sinh lộ, và quan trọng nhất là... Làm công tác tư tưởng cho các chủ hộ.

Lý Ân dùng kinh nghiệm bản thân, hằng tuần thuyết phục, mới khiến cho các chủ hộ đang tuyệt vọng vì tiến vào nhà trọ, cảm thấy được một tia hy vọng, có thể tiếp tục duy trì.

Có thể nói, địa vị của Lý Ân trong nhà trọ lúc này đã hoàn toàn thay thế được Hạ Uyên ngày trước, thậm chí còn cao hơn một bậc!

Tôn Tiễn nghĩ tới đây, lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi Lý Ân. Đem tình huống nơi này báo cho hắn biết, có lẽ có một tia hy vọng. Lý Ân đã từng đề cập với bọn họ, nếu như gặp vấn đề thì lập tức gọi cho hắn, nói rõ tình huống cụ thể của huyết tự, để hắn tiến hành phân tích sinh lộ.

Song điện thoại căn bản không cách nào gọi thông!

Niềm hy vọng lớn nhất là Lý Ân đột nhiên biến mất, làm Tôn Tiễn giống như rơi xuống vực sâu! Còn chưa gặp phải thứ gì, đã sợ đến mềm nhũn hai chân.

Giờ phút này, mặc dù quý còn chưa xuất hiện, nhưng mà não bộ Tôn Tiễn đã liên tục sinh ra đủ thứ cảnh tượng rùng rợn rồi, hoàn cảnh yên tĩnh nơi đây không khác gì một nhà tù khổng lồ. Y cảm thấy nếu như mình quay đầu lại, nói không chừng đang có một mặt quỷ hung dữ đang nhìn mình!

Cùng thời gian...

Lục Diệp vốn là chạy sau lưng Tôn Tiễn và Ôn Tuyết Tuệ. Ra sức chạy thực mạng, đến khi y cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mới thoáng dừng lại cúi đầu xuống thở, thời điểm ngẩng đầu trở lên thì...

Hai người phía trước đã không thấy!

Sao lại có thể?

Chỉ trong một tích tắc thôi a!

Lục Diệp hoảng sợ liên tục lùi lại phía sau, y bắt đầu hoài nghi, ở phía trước đang tồn tại một lệ quỷ đoạt mạng!

Tốc độ lui về sau càng lúc càng nhanh, nhưng mà, y lại không dám quay đầu mà chạy.

Ôn Tuyết Tuệ, cũng ra sức chạy, cũng phát hiện Tôn Tiễn ở phía trước biến mất. Phía sau thì không dám quay đầu lại nhìn... Thế là, cô cũng rơi vào hố sâu khủng hoảng.

Năm người...

Toàn bộ bị tách ra!

Tĩnh Long lúc này đã lấy lại bình tĩnh... Y cẩn thận quan sát chung quanh, cảm thấy... Không nên tiến vào căn nhà nào nữa. Thật ra ở bên trong hay bên ngoài ngôi nhà, căn bản không có khác nhau. Chẳng lẽ quỷ không thể trốn ở bên trong nhà hay sao?

Trọng điểm là... Tìm được sinh lộ!

Đừng sợ... Đừng sợ... Sợ hãi mới chính là thứ đáng sợ nhất...

Hít thở sâu mấy cái, tim của Tĩnh Long vẫn như cũ đập rất nhanh. Y nắm chắc con dao trong tay, nói:” A Tương... Cậu ấy, nhất định còn sống...”

Mặc dù quen biết nhau chưa tới nửa năm, nhưng mà, bởi vì từng cùng nhau trải qua sinh tử, ngược lại đã trở thành huynh đệ sống chết.

Sau lần đó, y và a Tương trở nên vô cùng gần gũi, cũng nói cho cậu ta không ít chuyện. Trong đó bao gồm... Chuyện với ca ca.

Y tin tưởng a Tương nhất định còn sống.

Nắm thật chắc con dao, y nuốt khan một ngụm nước miếng, tiếp tục nhắm phía trước đi tới. Đồng thời, lấy ra một cái gương nhỏ, phản chiếu hoàn cảnh phía sau của mình.

Không thể quay đầu lại, chứ không nói không thể dùng gương soi phía sau a?

Gương là thứ mà rất nhiều chủ hộ mang theo khi chấp hành huyết tỵ, đương nhiên lần này Tinh Long cũng có mang theo.

Hoàn cảnh phía sau ở trong gương, cái gì cũng không có. Nhưng mà, cảnh tượng trong gương cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Ai biết có phải quỷ giờ trò không chứ? Lúc trước, Dương Lâm ở núi Hoa Nham đổ nước suối ra làm gương, tự cho là không thể có sơ sót, nhưng cách làm của gã khi đó căn bản là tự đào sản phẩm mộ ỉnh.

Tinh Long đối với hình ảnh trong gương cũng chỉ là nửa tin nửa ngờ.

Y cũng đã gọi điện cho Lý Ân, nhưng không cách nào thông. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Hiện tượng quỷ dị càng lúc càng nhiều rồi...

Tinh Long không ngừng suy nghĩ, nếu như quỷ xuất hiện, mình nên làm cái gì? Cầm dao xông lên? Thật ra thì dao căn bản chỉ dùng để tăng thêm can đảm. Quỷ hồn, thì làm gì có cách để gây ra sát thương vật lý?

Ngay vào lúc này....

Chợt, trên mặt gương, xuất hiện vết nứt. Tiếp... Vết nứt không ngừng mở rộng, cuối cùng hoàn toàn vỡ vụn!

Tinh Long nhìn mảnh gương kia vỡ nát, một hồi lâu không thốt nên lời...

Nếu như trước đây y còn có chút hoài nghi đối với “đừng quay đầu lại”, thì hiện tại chẳng còn gì phải lăn tăn nữa... Tờ giấy kia viết chỉ sợ đúng là thật...

Nếu không tại sao phải làm gương bể nát?

Không có gương thì chỉ còn cách quay đầu lại thôi..

Nghĩ tới đây y lấy điện thoại ra kiểm tra... Quả nhiên, thấu kính camera cũng đã vỡ vụn. Căn bản không cách nào chụp ảnh được.

Không khí nặng nề, bao trùm lấy toàn bộ phạm vi khu cư xá hoang phế.

Năm người, đều thấp thòm bất an chờ đợi thời khắc kinh khủng nhất ập đến.

Sau đó...

Rốt cục, chuyện nên phát sinh, đã phát sinh.

Ôn Tuyết Tuệ ngoặt qua một khúc quanh, trước mắt là ba căn nhà cũ sát nhau. Trong đó một căn đã bị phá mất một nửa, tường ngoài hoàn toàn không có.

Ôn Tuyết Tuệ từ từ bước qua...

Ngay vào lúc này, cô chợt nghe thấy...

“Hô ---“

Sau lưng cách đó không xa, truyền đến một tiếng thờ dài vô cùng rõ ràng!

Ôn Tuyết Tuệ nhất thời lạnh cóng toàn thân, cả người đông cứng ở đó, đôi chân chẳng qua là theo quán tính vẫn còn đang bước.

Lúc này đã là tám giờ rưỡi, trên bầu trời ngay cả vầng trăng cũng bị mây đen bao phủ, một vệt sáng nhỏ cũng không có. Rõ ràng là mừng hai tết, vậy mà phụ cận không thấy ai đốt pháo hoa, tịch liêu quá mức khiến người ta cảm thấy vô cùng âm trầm.

Ôn Tuyết Tuệ lập tức bước nhanh hơn...

Không, không được quay đầu lại... Không được quay đầu lại...

Cô không dám lập tức bỏ chạy, bởi vì... “thứ” kia ở phía sau cũng có thể sẽ lập tức đuổi theo!

Phía trước chính là một dãy kiến trúc... Đến nơi đó, nói không chừng có thể dựa vào chướng ngại vật cản trở mà chạy thoát...

“Hô ---“



Lại là một tiếng thở dài vô cùng rõ ràng!

Ôn Tuyệt Tuệ không do dự nữa, lập tức liều mạng phóng về phía trước! Không bao lâu, đã chạy đến phía sau một căn nhà!

Không được quay đầu lại...

Tuyệt đối không được quay đầu lại...

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trò Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Q.8 - Chương 11: Sau lưng chính là.. (2)

Tinh Long thật sự không hiểu, nếu như nội dung trong tờ giấy kia là sự thật thì... Ai là người viết tờ giấy đó đây?

Chẳng lẽ có người có thể biết được huyền cơ của huyết tự trong nhà trọ?

Thật sự tồn tại một cao nhân như vậy?

Nếu như có, vậy tại sao không quang minh chính đại ra mặt, nói rõ ràng trước mọi người chứ? Hay là có gì khó nói... Hoặc là, là một cạm bẫy?

Càng đi, Tinh Long cảm thấy càng lúc càng mờ tối. Tình trạng này đã bắt đầu ảnh hưởng đến sự phân biệt phương hướng của y... Nhưng y không dám lấy đèn pin ra dùng. Dù sao bất chợt sáng đèn, khó đảm bảo sẽ không hấp dẫn thứ gì đến...

Nếu như quay đầu lại thì sẽ thế nào? Sẽ lập tức bị quỷ giết chết? Hay là...

Lúc này, Tinh Long đang đi bên trong con hẻm chật hẹp giữa hai dãy nhà.

Con hẻm này rất dài, lúc đầu Tinh Long cho là sẽ đi không bao xa, nhưng đi về phía trước thật lâu cũng không tới đầu kia con hẻm, đoán chừng ít nhất cũng phải đến hai ba mươi thước.

Đang lúc này, y thấy dãy nhà bên phải, có một lỗ hổng. Lỗ hổng kia tương đối rõ ràng, nhưng mà diện tích lại không lớn.

Tinh Long từ từ đi tới, thông qua cái lỗ hổng này, nhìn vào bên trong...

Cảnh tượng bên trong căn phòng, thoát nhìn rất bình thường.

Cái lỗ hổng này, vừa vặn có thể ột người chui qua. Không biết vì sao, Tinh Long đã đi vào.

Sau khi tiến vào, phát hiện căn phòng rất lớn. Chung quanh rất nhiều vật gia dụng làm bằng gỗ, bất quá không nhìn ra là hãng nào sản xuất, hình dáng rất là cổ xưa. Chẳng lẽ là đặc biệt đặt hàng thợ mộc làm?

Chấn trước mặt Tinh Long là một chiếc tủ gỗ rất lớn. Cửa tủ đang đóng, mặt tủ đã có nhiều vết rạn nứt. Xung quanh chiếc tủ cũng có không ít vật gia dụng bằng gỗ khác.

Bởi vì bên trong phòng rất tối, bây giờ không cách nào ước đoán diện tích thực tế. Tinh Long từ từ bước đi trong phòng, từng khắc từng giây y đều phải kiểm chế ý định lấy đèn pin ra ngoài.

Gọi ý sinh lộ, khẳng định tồn tại ở những địa phương khác thường... Như vậy, có lẽ nơi này sẽ có?

Chậm chậm tiến sâu vào bóng tối phía trước, Tinh Long cảm thấy càng lúc càng căng thẳng...

Đột nhiên, hình như chân đạp lên thứ gì, vội vàng nhìn xuống, nhưng chỉ loáng thoáng nhìn thấy một chút đường nét. Từ cảm giác tiếp xúc có thể đoán đó là một vật gì đó cứng rắn.

Không phải là một cái cây khô đâu nhỉ...

Tinh Long cố gắng không để mình tự hù dọa mình, y vượt qua vật cứng rắn kia, tiếp tục tiến tới, mơ hồ nhìn thấy đằng trước có một cánh cửa.

Bản lề cửa hình như đã hỏng, phân nửa cánh cửa đã xệ xuống đất. Tinh Long tiến lên, kéo cửa ra. Bên trong vẫn là một vùng tối đen, không thấy rõ thứ gì.

Bất quá, hẳn cảm giác được căn phòng này hình như không nhỏ.

Từng bước... Từng bước chậm chậm đi, Tinh Long ngay cả hít thở cũng không dám tạo ra thanh âm quá lớn.

Chợt, y cảm thấy chân đạp vào khoảng không, chân trái không ngờ mắc kẹt trong sàn nhà! Y giật mình, thật lâu mới kịp có phản ứng, rút chân trở ra. Xem ra nền nhà này đã rất lâu năm, một cước đã đạp nát.

Bất quá từ cảm giác lúc té xuống, tựa hồ sàn nhà này cũng được lát gỗ.

Chân lại bước, y tiếp tục lần mò trong bóng tối tiến về phía trước. Lúc này... Ngoài cửa sổ, ánh trăng rớt cuộc cũng lọt được vài tia vào phòng, bên trong dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Gian phòng đúng là tương đối lớn. Bất quá, “lớn” thế này cũng có thể là do đã phá vỡ đi một phần vách tường. Tựa hồ là một phòng ghép, trên mặt đất rác rưởi lộn xộn, còn trên vách tường của gian phòng, có một vài hình ảnh cổ quái nha.

Trên vách tường bám không ít tro bụi, mà những hình ảnh này tựa hồ là dùng phấn hay son gì đó vẽ lên.

Nội dung hình ảnh rất đơn giản, chính là một mảng lớn màu đen. Nhưng mà, bên dưới màu đen này, mơ hồ nhận ra được lúc đầu có vẽ hình gì khác. Nhưng giờ phút này tất cả đều đã bị tô đen.

Là ai đi tô đen tất cả hình ảnh này?

Tinh Long chậm rãi đi về phía bức tường kia, cẩn thận quan sát. Thì ra là một bức tranh tường nhưng không biết về cái gì? Bởi vì màu đen đã bao trùm một diện tích quá lớn, không còn nhận ra được gì.

Màu đen kia cơ hồ bao phủ toàn bộ vách tường, hơn nữa còn tô rất là đều. trong lúc nhất thời, khiến cho Tinh Long cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Chợt, ánh trăng ngoài cửa tối sầm đi, bên trong phòng lại chìm vào bóng đêm.

Tinh Long cảm giác thân thể không rét mà run. Y đi lùi trở về đến cửa, chậm rãi đi ra ngoài.

Song, ngoài vách tường, y chợt nghe được trong phòng truyền ra một chút tiếng động.

“Lạc –“

“Lạc lạc –“

Tiếng gì vậy?

Lúc ban đầu tiếng động tương đối nhỏ, nhưng mà, theo thời gian trôi đi, tiếng động càng lúc càng rõ ràng. Sau đó, thì rõ ràng là thanh âm vỡ vụn.

Là thanh âm vách tường đang vỡ vụn...

Thanh âm kia nếu cẩn thận nghe, rất giống với thanh âm khi thú con từ bên trong quả trứng ấp nở ra, đó chính là tiếng vỡ trứng vỡ nát.

Thanh âm càng ngày càng vang rõ...

Bất quá, thay vì gọi là vỡ vụn, Tinh Long cảm thấy càng giống như là... Thanh âm này giống như là vách tường không ngừng phình trương lên, rồi sau đó mới bắt đầu vỡ nát. Hình như có thứ gì đó... Từ bên trong vách tường “nở ra” rồi!

Màu đen phủ kín vách tường kia...

Tinh Long chợt cảm thấy lạnh sống lưng, y vội vàng chạy tới lỗ hồng trên vách tường đã tiến vào, mới vừa chạy đến đó, còn chưa kịp nhấc chân bước ra ngoài...

Sau lưng truyền đến, tiếng động do cánh cửa xiêu vẹo kia, rơi xuống mặt đất!

Y căn bản không dám quay đầu lại nhìn... Quay đầu lại thì, ai mà biết sẽ phát sinh chuyện gì?

Lập tức xông ra ngoài, dọc theo con hẻm chật hẹp, cũng bất chấp phương hướng chỉ nhắm phía trước chạy đi!

Cùng lúc đó, Liễu Tương cũng đang tìm kiếm bốn người khác, cũng đang suy nghĩ sinh lộ để thoát khỏi quỷ hồn. Khu cư xá này quá lớn, đi tới chỗ nào cũng là nhà cửa hoang phế. Hơn nữa nhà cửa cũng san sát nhau, rất ít thấy khoảng đất trống trải.

Những căn nhà này, hiện lên trong bóng đêm, căn nào căn nấy cũng giống như yêu ma quỷ quái dữ tợn.

Liễu Tương đối với việc không liên lạc được với Lý Ân rất lo âu. Nhưng mà cẩn thận suy nghĩ một chút, cứ bị lệ thuộc vào Lý Ân, cũng chưa chắc là chuyện tốt. Tương lai nếu Lý Ân chết, hoặc là hoàn thành huyết tị rồi khỏi nhà trọ, lúc đó phải làm sao đây?

Chẳng lẽ vẫn còn muốn dựa vào hắn?

Liễu Tương cảm thấy, chỉ có dựa vào chính mình mới là tốt nhất.

Phía trước có một căn nhà, cơ hồ đã bị phá hủy tan tành. Vách tường hoàn toàn bị huỷ đi không nói, bên trong cũng đã hoàn toàn trở thành đồng rác rưởi. Mà lúc này Liễu Tương đang hướng về “căn nhà” đó đi tới.

Đồng rác rưởi cao ngất, chột một khối gạch vỡ lăn xuống, hù Liễu Tương sợ mất hồn.

Liễu Tương chột cảm thấy có chút cổ quái.

Trên mặt đất rác rưởi quả thật rất nhiều, cũng bốc lên không ít mùi hôi thối. Nhưng mà tại sao... Tại sao lại không có một con ruồi nào? Y đi lại một thời gian dài như vậy, đã phát hiện phụ cận đến một con ruồi cũng không có.

Chẳng lẽ... Nơi này chính là một “không gian” bài trừ sự sống của các sinh vật?

Liên tưởng đến bọn người Tinh Long bị mất tích quý dị, Liễu Tương cảm thấy khả năng này rất cao.

Liễu Tương trực tiếp đi ngang qua căn nhà hoang phế kia, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, một ánh trắng yếu ớt lộ ra. Cái bóng Liễu Tương không ngừng kéo dài, toàn thân đã hiện lên bên trên vách tường một căn nhà ven đường.

Trong hoàn cảnh này, nhìn thấy cái bóng của chính mình, ai cũng sẽ cảm thấy có chút tê cóng. Hơn nữa, ai cũng biết... Cái bóng kia, đã bị nhà trọ hạ lời nguyên.

Vừa nghĩ như thế, vừa nhìn cái bóng, lại càng khiến người ta không được thoải mái.

Trong phút chốc, ở trên vách tường đó, một cái bóng cao lớn hơn đột ngột xuất hiện ở phía sau cái bóng của Liễu Tương, gắt gao chộp lấy vị trí cổ họng của cái bóng!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.8 - Chương 12: Sau lưng chính là... (3)

Lúc này Lục Diệp có một loại cảm giác kỳ quái.

Khu vực này trở nên quá rộng lớn. Hơn nữa địa hình cũng có điểm không đúng. Theo lý mà nói, khu vực này mặc dù nhà cửa san sát, nhưng ít ra cũng nên có ngã ba hay ngã tư gì đó, nhưng mà... Hiện tại cứ đi mãi đi mãi cũng chỉ thấy nhà cửa hoang phế san sát hai bên.

Cảnh tượng cứ giống như trong tiểu thuyết khoa huyền tận thế.

Bầu trời giống như bị một màn đen khổng lồ che kín, ánh trắng dù chỉ là một tia cũng không thể lọt ra được.

Một tia cũng...

Lục Diệp vẫn liên tục bước đi chậm chậm, nhưng mà... Vẫn thường hay đụng phải vách tường. Hơn nữa, khoảng trống giữa căn nhà này với căn nhà kia càng lúc càng nhỏ hẹp, nơi này đơn giản đã bị các căn nhà chen kín toàn bộ.

Nhiều lần muốn bật đèn pin lên, nhưng làm sao cũng không dám. Không may bị “quỷ” chú ý thì...

Giờ phút này y cảm thấy, hai bên phải trái đều là vách tường nhà cửa. Cũng không biết đi bao lâu, ở trong bóng tối, căn bản một chút phương hướng cũng không thể phân biệt được. Y thậm chí còn sợ trong lúc vô tình mình đã ra khỏi khu vực đường Chân Điện mất rồi.

Nhưng mà... Chắc không có khả năng đâu?

Từng trận gió rét căm căm thổi qua, cảm giác sau lưng lạnh buốt. Mà Lục Diệp đối với sau lưng vô cùng nhạy cảm, thỉnh thoảng sẽ đưa tay ra sau lưng quơ một cái, còn quay đầu lại, thì thế nào cũng không dám.

Tờ giấy kia... Ai biết là thật hay giả?

Lúc này, y vẫn đang len lỏi giữa những căn nhà, chột đầu đụng phải thứ gì, té xuống. Đứng lên thì phát hiện, là đụng vào một cánh cửa, thì ra đã tiến vào

bên trong một căn nhà.

Trong tình huống không cách nào quay đầu lại, chỉ có thể đi thật lùi, thế nhưng đi kiểu đó đúng là phiền toái.

Lục Diệp quyết định nghỉ ngơi ở nơi này một chút.

Hoàn cảnh tối đen, thật sự khiến y sợ tới cực điểm. Nhưng mà, sợ cũng không làm gì được, chỉ có tìm ra sinh lộ mới được. Nhưng mà... Tối đen như mực, có thể thấy được cái gọi ý sinh lộ quý gì a...

Lục Diệp mò mẫm, thật sự cảm thấy không cách nào đi chuyên, trong bụng bức bối, nghĩ, hay là mò quách đèn pin. Sợ đen, thì đứng trước mặt mình chính là một nữ quý, còn hơn mò mẫm không thấy gì.

Từ trong ba lô đeo trên lưng lấy ra đèn pin, bật công tắc, quang cảnh được chiếu sáng hiện ra trong tầm mắt.

Đây là tầng trệt một căn nhà nhỏ của dân lao động bình thường, kỳ quái chính là nơi này lại có không ít vật gia dụng. Hơn nữa đa số đều là vật gia dụng làm bằng gỗ, những vật dụng này đều tương đối cổ xưa cũ kỹ, bàn ghế và sàn nhà thoạt nhìn đều là kiểu cổ.

Góc kia, là cầu thang.

Lục Diệp chậm rãi hướng phía cầu thang đi tới, tay vịn nhiều chỗ đã gãy lìa, mạng nhện giăng đầy.

Bước lên bậc thang, Lục Diệp cẩn thận từng ly từng tí đi lên, một bước, hai bước... Ba bước...

Mặc dù không có bất kỳ căn cứ gì, nhưng y thời khắc đều cảm thấy lo lắng, sau lưng có phải có “người” đang đi theo y. Loại cảm giác này đã tồn tại ngay từ lúc mới bắt đầu rồi, và vẫn bám theo đến tận bây giờ. Mặc dù y rất rõ ràng là do mình tự dọa mình, nhưng mà vẫn không thể nào vứt bỏ mối lo lắng đó được.

Dọc theo cầu thang lên tới bên trên, đập ngay vào mắt...

Là một mặt gương soi toàn thân thật lớn.

Bên trên mặt gương soi toàn thân, hiện ra rõ ràng hình ảnh Lục Diệp. Mà phía sau y...

Cái gì cũng không có.

Quả nhiên là mình tự hù mình a... Lục Diệp thờ phào nhẹ nhõm. Y chậm rãi hướng phía mặt gương tiến tới, lại nhìn kỹ một chút, xác định sau lưng mình đúng là cái gì cũng không có, lúc này mới yên lòng rời khỏi chỗ mặt gương.

Lục Diệp tiến vào một gian phòng bên cạnh, nhẹ nhàng vặn nắm cửa mở ra, bên trong, không có một bóng người.

Sau khi nhìn qua mặt gương kia, cảm giác sợ hãi của Lục Diệp đã giảm bớt rất nhiều, sau lưng y rõ ràng không có ai cả.

Bất quá, cảm giác căng thẳng vẫn không cách nào xua đi. Bởi vì quý vẫn như cũ có thể bất ngờ xuất hiện ở bất cứ đâu. Đèn pin quét sáng từ phía gian phòng, như cũ là cảnh tượng vô cùng bình thường.

Lúc này, chợt một tiếng vang thật lớn truyền đến, Lục Diệp bị hù đến hồn phi phách tán, vội vàng nhìn qua, là cánh cửa sổ bị gió thổi, vừa mới đập vào.

“Làm tao sợ muốn chết...” Lục Diệp liên tục vỗ ngực, phun ra một hơi thật dài.

Bất quá, dù là như thế, tim vẫn cứ đập nhanh liên hồi, Lục Diệp trong lòng khẩn vãi thời gian làm ơn trôi nhanh một chút, mỗi phút mỗi giây ở lại nơi này, chính là đang bị tra tấn hành hạ.

Tiếp theo, y nhìn về phía một vách tường. Cánh cửa sổ kia, đã ở đằng sau lưng y.

Gió vẫn như cũ liên tục thổi vào, khiến cho Lục Diệp cảm thấy rét run cả người. Lúc này, cảnh tượng trước mắt hình như cũng trở nên mơ hồ. Y kéo cao cổ áo, lấy đèn pin rọi lên vách tường trước mặt...

Không có phát hiện bất kỳ cái gì. Xem ra, bên trong các căn nhà có lẽ không tìm thấy được gọi ý sinh lộ nào.

Lục Diệp lại tiếp tục hướng phía ngoài đi ra, lần nữa đi ngang qua mặt gương soi toàn thân kia. Lần này, y cũng đứng trước gương soi soi chiếu chiếu. Hoàn toàn giống như vừa rồi, phía sau y, vẫn không có ai.

Quả nhiên là đa nghi a...

Lục Diệp lại tiếp tục đi về hướng cầu thang.

Song... Nếu như lúc vừa rồi y nhìn kỹ một chút, thì sẽ phát hiện, ở phía sau hai chân y, có thêm... Một đôi chân khác!

Bên trong một gian phòng khác...

Một thiếu nữ, đối diện với giá vẽ, cầm lấy bảng màu, dùng cọ vẽ nhúng vào màu nước, vẽ một bức tranh. Bức tranh này đã hoàn thành bước phác thảo, bây giờ đang là bước lên màu.

Cảnh nền bức tranh là một mảng màu đen.

Chung quanh, đều là gạch vụn và ngói vỡ.

Trung tâm bức tranh, là một người đàn ông, trên ngực gĩa... Đeo một mặt dây chuyền đầu lâu. Còn sau lưng gĩa... Có một bóng mờ không rõ ràng.

Thiếu nữ không ngừng thờ dốt, tay cũng khễ run, nhưng vẫn tiếp tục vẽ.

Lúc này, chiếc điện thoại di động đặt trên ghế bên cạnh reo lên.

Thiếu nữ cầm lấy điện thoại di động, sau khi liếc nhìn số điện thoại gọi tới, lập tức đặt trở xuống, mặc kệ nó tiếp tục reo vang.

Tôn Tiễn chạy đến không còn thở nổi.

Y nắm thật chắc mặt dây chuyền sợ người đã mua được từ chợ đồ cổ, nghe nói mặt dây chuyền sợ người này thoát nhìn ghê rợn, nhưng có thể phóng ra sát khí, khiến cho quỷ hồn không dám đến gần. Nếu không Tôn Tiễn đã vào sống trong nhà trọ quỷ quái này, làm gì còn dám đeo thứ đồ trang sức kinh khủng như thế. Dĩ nhiên lời nói của ông chủ tiệm bán đồ cô kia, ai mà biết là thật hay giả? Nhưng hiện tại y cũng chỉ biết coi ngựa chết thành ngựa sống mà thôi.

Giờ phút này, y tiến vào sân trống bên trong một căn nhà. Bên trong sân trống có một gốc cây hòe cao vút. Tôn Tiễn nằm dưới gốc cây hòe đó, nghĩ thầm: đám người ngu ngốc kia... Không biết tìm thứ gì dựa vào để không sợ quỷ ở phía sau đánh lên sao?

Gốc cây hòe này vô cùng to lớn, ba bốn người ôm cũng chưa chắc ôm hết.

Tôn Tiễn nằm ở đó, tạm thời an tâm một chút.

Tầm nhìn trước mặt, không có bất kỳ góc chết nào, quỷ không thể đột ngột ở đâu đó nhảy ra được. Bất quá, con dao bén nhọn trong tay chốc chốc lại được huơ lên, đồng thời lắc lắc cái mặt dây chuyền đầu lâu, y hy vọng thật sự có thể phóng ra một chút “sát khí”, trấn áp quỷ hồn.

“Tạm thời... Chắc không có vấn đề gì nhỉ?”

Giờ phút này, thiếu nữ đang vẽ tiếp bức tranh.

Trong bức vẽ, người thanh niên kia có sắc mặt thoát nhìn vô cùng tái nhợt.

Vẽ tới đây... Thiếu nữ chợt vung tay, quẹt qua quẹt lại làm cho bức họa mơ hồ kia hoàn toàn lộn xộn, ngay sau đó thì cầm nguyên bảng màu nước ném vào trang giấy!

“Mình... Mình, đang làm gì...”

Thiếu nữ xé giấy vẽ xuống, vò thành một viên tròn.

Song, giống như bị ma nhập vậy, khi lần nữa cô cầm cọ lên, thì lại tiếp tục vẽ bức tranh vừa rồi.

Bối cảnh đó lại tiếp tục hiện lên, kể cả... cái bóng mơ hồ sau lưng gĩa thanh niên kia. Chẳng qua là... So với mới vừa rồi, hiện tại nó đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Xé xuống trang giấy vẽ, lại vẽ tiếp...

Từng chút, từng chút một, càng ngày càng rõ ràng..

Cùng lúc đó, Tôn Tiễn càng lúc càng cảm thấy có gì đó không đúng. Y thỉnh thoảng vòng tay sờ lên cây hòe ở phía sau, mặc dù cảm giác không có vấn đề gì, nhưng trong lòng vẫn cứ nao nao.

Phía sau... Thật sự là cây hòe sao?

Không phải là... Quỷ chứ?

Y đứng lên, tận lực rời xa cây hòe.

Trong bức họa, thứ phía sau gĩa thanh niên càng lúc càng rõ ràng.

Thiếu nữ vừa liên tục thờ dốt, vừa vẽ tranh.

Là...

Là cái gì?

Sau lưng gã rốt cục là cái gì?

Cái bóng kia càng lúc càng rõ ràng..

Cái bóng đó không chỉ là càng lúc càng rõ ràng. Mà còn, càng lúc càng, áp sát gã thanh niên kia...

Quay đầu lại nhìn xem đi..

Tôn Tiễn đột nhiên cảm giác được có thứ gì đang đến gần mình...

Tờ giấy kia chưa chắc là thật a...

Cảm giác kia càng ngày càng mãnh liệt, Tôn Tiễn rất chắc chắn, nếu như quay đầu lại, nhất định sẽ thấy gì đó...

Quay đầu lại.. Không quay đầu lại..

Quay đầu lại.. Không quay đầu lại..

Rốt cục, trong lúc bông bột, Tôn Tiễn đột ngột xoay đầu về sau!

Cái gì, cũng không có.

Chỉ có gốc cây hòe bình thường kia.

Tôn Tiễn thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, nói: "Tờ giấy kia... Quả nhiên là gạt người nha."

Lúc này, bức tranh của cô gái kia cuối cùng cũng rõ ràng.

Gã thanh niên đeo mặt dây chuyền đầu lâu trong bức họa, xoay đầu ngược lại, nhìn về phía sau lưng mình.

Mà cái bóng sau lưng gã vốn mơ hồ không rõ, rốt cục đã được vẽ thành thân ảnh một người đàn ông rất rõ ràng.

Gã đàn ông đó... Rõ ràng chính là hình dáng của Tôn Tiễn!

Giờ phút này, Tôn Tiễn xoay đầu trở về phía trước.

Một gã đàn ông ngực đeo dây chuyền đầu lâu, gương mặt trắng bệch, đang quay đầu lại, nhìn Tôn Tiễn!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Q.8 - Chương 13: Sau lưng chính là... (4)

Dưới ánh trăng âm đạm.

Đường Chân Điền ngoại ô phía bắc, vắng yên tĩnh giống như một bãi tha ma.

Không có hơi thở của bất kỳ sinh linh nào.

Tĩnh Long đang đi bộ trên đường lớn, mặc dù không quay đầu lại, nhưng y vẫn chú ý nhìn hai bên.

"Bọn người Lục Diệp đang ở đâu? A Tương đang ở đâu a..."

Y hy vọng có thể sớm một chút tìm được một người trong bọn họ!

Chợt, Tĩnh Long nhìn thấy đối diện, xuất hiện một người đang tiến tới!

Người nọ tựa hồ cũng đã thấy mình!

Vừa hay lại lộ ra một chút ánh trắng.

Trước mặt Tinh Long, xuất hiện một người, là Liễu Tương!

Tinh Long nhất thời vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy tới. Còn Liễu Tương ở đối diện, cũng đã nhận ra Tinh Long.

“A Tương!” Tinh Long chạy tới bắt lấy tay Liễu Tương, vội vàng nói: “Tôi... Sau lưng tôi có thứ gì bám theo không? Mau nói cho tôi biết!”

“Không... Không có.” Liễu Tương nhìn ra phía sau lưng Tinh Long, nói: “Cái gì cũng không có.”

Câu nói của Liễu Tương, khiến cho trong bụng Tinh Long vui đi phần nửa nỗi lo. Mặc dù quỷ hồn có thể tồn tại dưới dạng vô hình, nhưng đối với những chủ hộ gia nhập nhà trọ mới được nửa năm, chỉ vừa chấp hành qua một lần huyết tự như Tinh Long thì, những chuyện không cách nào dùng lý lẽ thông thường để phán đoán trong nhà trọ hoàn toàn chưa hiện hữu trong suy nghĩ của bọn họ, cho nên, “Không nhìn thấy” đối với y mà nói cũng giống như là “không tồn tại” vậy.

“Tinh Long...” Liễu Tương cũng rất lo lắng nói: “Tôi, sau lưng của tôi thì sao? Không có thứ gì bám theo chứ?”

Tinh Long lắc đầu một cái, nói: “Không có. Tuyệt đối không có.”

“Làm tôi sợ muốn chết... Mới vừa rồi sau lưng đột nhiên xuất hiện một cái bóng chụp lấy cổ họng tôi, tôi liều chết mới thoát ra được, nếu không, bây giờ căn bản không thể nhìn thấy cậu a...” Tinh Long...

Hai người gặp nhau, cảm giác sợ hãi của mỗi người giảm đi không ít. Hơn nữa, cũng đã xác nhận được sau lưng không có quỷ hồn bám theo.

Kế tiếp, hai người bắt đầu đồng hành.

“Không biết Ôn Tuyết tuệ, Lục Diệp và Tôn Tiễn ba người họ giờ thế nào...” Liễu Tương và Tinh Long, lúc này đang thay phiên nhau hoán đổi vị trí, một lúc thì Tinh Long đi ở phía trước Liễu Tương, một lúc thì Liễu Tương đi ở phía trước Tinh Long, mọi lúc đều có thể xác nhận sau lưng không có “quỷ”. Dù sao, hai người đều không thể quay đầu về sau.

Cứ thế, sau một thời gian hoán đổi liên tục, cả hai người đều cảm thấy có chút váng đầu, nhưng, dù sao làm như vậy, mới có cảm giác an toàn. Biết rõ đi sau lưng mình, là một huynh đệ sinh tử chi giao!

“A Tương!” Khóe mắt Tinh Long đột nhiên có dòng lệ chảy ra, nói với Liễu Tương bên cạnh: “A Tương, cậu đúng là anh em tốt của tôi! Chỉ cần có thể bình yên trở về nhà trọ, tôi... Tôi nhất định...”

“Đừng nói,” Liễu Tương lắc đầu một cái, nói: “Chúng ta nhất định cùng nhau trở về. Tinh Long, chúng ta tuyệt đối không chết.”

Đi tới đi tới, hai người lại bắt đầu nói tới tờ giấy kia.

Tờ giấy kia đến tột cùng là người nào để ở đó?

“Tinh Long, có một điểm cần đặc biệt chú ý, đó là tờ giấy kia mặc dù nhấn mạnh ‘Không được quay đầu lại’, nhưng hoàn toàn không có giải thích tại sao ‘không được quay đầu lại’. Nếu như muốn lời khuyên của mình thuyết phục được người khác, thì nói rõ lý do ra, không phải hiệu quả tốt hơn sao? Chỉ cần hợp tình hợp lý, là sẽ có người chấp nhận thôi.

“Đúng vậy...” Tinh Long cũng gật đầu một cái, đáp: “Vì sao chứ?”

“Nếu như nói có người muốn giả thần giả quỷ, tôi lại không thấy bất kỳ người nào có lợi. Thành thật mà nói. Nếu huyết tự lần này có thông báo tung tích của mảnh địa ngục khế ước thì, có lẽ tôi sẽ cho rằng, đây là vì có chủ hộ muốn cướp lấy khế ước mà sắp đặt mưu kế. Nhưng không có sự tồn tại của mảnh khế ước thì, mối quan hệ lợi hại giữa các chủ hộ tự nhiên đều giống nhau cả thôi.”

“Cái này... Cũng đúng a...”

“Suy luận tiếp theo lối này, tôi cho là, chỉ sợ cái lý do kia cho dù có nói hay không, thì cũng không giúp cho chúng ta có khả năng làm ra thay đổi gì trong thực tế. Nói cách khác, là chúng ta hoàn toàn bất lực trong tình huống này.”

Nếu như, “Không được quay đầu lại”, là nội dung bên trong huyết tự chỉ thị của nhà trọ, tất cả chủ hộ ai cũng không thêm nghĩ nhiều, dù sao đây là chỉ thị nhất định phải chấp hành mà.

Song, người viết tờ giấy kia, căn cứ vào cái gì mà ngay cả bên trong nội dung huyết tự cũng không đặt ra lệnh cấm, lại có thể viết ra lời khuyên như chém đinh chặt sắt như thế?

“Thật ra thì, tôi cảm thấy...” Liễu Tương tiếp tục nói: “‘Không được quay đầu lại’ có khả năng chính là sinh lộ hay không. Nói cách khác, chỉ cần không quay đầu lại, thì tuyệt đối sẽ không chết. Nhưng mà điểm này căn bản không cách nào chứng minh, hoặc nói một cách chính xác thì... Chỉ có thể dùng biện pháp phản chứng. Nói cách khác, ‘cho dù không quay đầu lại’ mà vẫn bị chết, thì chứng minh ‘không quay đầu lại’ đối với khả năng sống sót không hề có ý nghĩa.”

“Đúng vậy a,” Tinh Long vô cùng tán đồng gật đầu.” A Trương cậu thật lợi hại a, không ngờ suy nghĩ được nhiều chuyện như vậy.”

“Trước mắt, chúng ta bị tách ra, khiến cho biện pháp phản chứng này không cách nào dựa vào tình hình thực tế để chứng minh.” Liễu Trương thở dài nói.” Bất luận như thế nào, việc chứng minh ‘không quay đầu lại’ là đúng hay không đúng, đối với chúng ta mà nói có ý nghĩa rất trọng yếu. Bởi vì... Còn có một khả năng, đó chính là ‘không quay đầu lại’, ngược lại sẽ dẫn chúng ta đến cái chết!”

Tinh Long nghe được câu này, cực kỳ ngạc nhiên nói.” A Trương, cậu... Cậu nói cái gì a? Không thể nào?”

“Tại sao cậu lại cho rằng không thể?”

“Bởi vì... Tờ giấy kia được phát hiện ở bên trong nhà trọ a. Nói cách khác viết tờ giấy đó nhất định là người, bản thân là một chủ hộ, mọi người lại không có thâm thù đại hận, huống chi chúng ta đều mới vừa gia nhập nhà trọ không lâu, không lý nào có người đối với chúng ta hận thấu xương a...”

“Không sai, kẻ viết tờ giấy, nhất định là con người.” Liễu Trương nói tới đây thì ngừng lại một chút, tiếp đó, nói ra một câu làm người khác phải rợn cả tóc gáy.” Nhưng mà, không ai biết người viết tờ giấy đó, là thông qua kênh nào có được cái thông tin ‘không được quay đầu lại’ này? Chẳng lẽ cậu có thể đảm bảo người đó nhất định là từ trong nhà trọ, lấy được tin tức này sao?”

Tinh Long sững sờ...

Chẳng lẽ cậu muốn nói...

“Tiếp theo đây là giả thiết của tôi, Tinh Long cậu thông thả nghe...” Liễu Trương tiếp tục nói.” Một chủ hộ nào đó, ở một địa phương nào đó bên ngoài nhà trọ, đã tiếp xúc và trao đổi với ‘quý’. ‘Quý’ vì muốn giết chết chúng ta, nhất định phải chặt đứt sinh lộ. Vì vậy, ‘quý’ lợi dụng chủ hộ đó, truyền đạt cho chúng ta một tin tức. Về phần lợi dụng như thế nào thì vô cùng đơn giản, tỷ như hóa thân thành thầy bói hay thầy tướng số gì đó, nói rằng điểm mấu chốt trong huyết tự lần này của chúng ta chính là ‘không được quay đầu lại’.”

“A... A Trương, cậu, cậu đừng nói...” Giờ phút này sắc mặt Tinh Long đã trở nên trắng bệch. “Tôi nói đây chỉ là giả thiết, nhưng giả thiết này rất có khả năng thành lập. Nếu, ‘sinh lộ’ của lần huyết tự này chính là ‘phải quay đầu nhìn ra sau’. Như vậy quý lợi dụng chủ hộ kia truyền đạt cho chúng ta tin tức giả ‘không được quay đầu lại’, để chúng ta hành động ngược lại hoàn toàn với sinh lộ, như vậy là thành công chặt đứt sinh lộ của chúng ta! Hơn nữa chủ hộ bị lợi dụng tuyệt đối không thể nào quang minh chính đại nói cho chúng ta biết, dù sao, cái loại cao nhân ‘thần tiên sống’ đó, bảo đảm chủ hộ nào cũng hy vọng chỉ một mình mình biết, để tương lai khi tranh đoạt địa ngục khế ước, chiếm được ưu thế bất bại!”

“Đừng nói! Đừng nói!”

Tinh Long đã sợ đến không thể đi nổi nữa. Còn Liễu Trương lúc nói tới đây, y đang ở sau lưng Tinh Long.

Cái giả thiết này quả thật rất hợp lý.

Rất nhiều ví dụ trong quá khứ đã chứng minh, “Quý” hoàn toàn có thể trong đoạn thời gian trước khi bắt đầu huyết tự, đã gây ra chuyện rồi. Cái chết của Hạ Uyên, chính là một vết bánh xe rõ ràng nhất! Nếu như muốn chặt đứt sinh lộ của bọn họ, làm như vậy quả thật là vô cùng hữu hiệu. Cứ cho là tờ giấy kia không rõ lai lịch, nhưng bởi vì các chủ hộ khi tiến vào nhà trọ, đều có cảm giác sợ hãi đối với tất cả những sự vật quý dị khác thường, nên thái độ của họ sẽ là ‘không thể không tin, nhưng lại không tin hoàn toàn’.

Hơn nữa... Cho dù có nghĩ tới giả thiết này đi nữa, thì trong tình huống chưa chứng minh được đây là sai lầm bằng phương pháp phản chứng như vừa nói, thì vẫn như cũ không có ai dám quay đầu lại. Dù sao, đây cũng chỉ là giả thiết, hoàn toàn không có bằng chứng nào ủng hộ. Dù sao, không có chủ hộ nào, dám đem cái mạng mình đi đánh cược.

Lúc này, Tinh Long thiếu chút nữa đã quay đầu ra sau, muốn nhìn Liễu Trương.

A Trương không ngờ thông minh như vậy?

“Đúng như tôi mới vừa nói, chỉ có ‘phản chứng’ mới có thể biết, cái giả thiết này là đúng, hay là sai. Nhưng mà không có biện pháp phản chứng a...”

“Không... A Trương,” lúc này Tinh Long vẫn đang đi ở phía trước Liễu Trương nói.” Thật ra thì muốn phản chứng lại rất dễ dàng. Vô cùng là dễ dàng. Đó chính là... đem gương mặt một người, cưỡng chế xoay trở ra sau nhìn thử một cái. Nếu như người này chết, liền chứng minh ‘không được quay đầu lại’ là lời khuyên chính xác, khả năng ‘không được quay đầu lại’ chính là sinh lộ cũng đồng thời tăng lên. Nhưng mà, ngược lại, nếu như không có chết, thì giả thiết mới vừa rồi của cậu, cũng đã hoàn toàn được chứng minh.”

“Tinh... Tinh Long!” Liễu Trương vượt lên phía trước Tinh Long, nói.” Cậu, sao cậu lại có thể nói như vậy chứ... Chẳng lẽ cậu hoài nghi tôi muốn làm như vậy với cậu? Chúng ta đã cùng nhau chấp hành huyết tự chỉ thị lần thứ nhất, là hảo huynh đệ cùng chung hoạn nạn a! Tôi sao có thể làm như vậy...”

“Không...” thanh âm lạnh lùng của Tinh Long truyền đến.” Trong tình huống bình thường, tình cảm sinh tử chi giao của chúng ta, quả thật là rất khăng khít. Nhưng mà, thân là một chủ hộ trong cái nhà trọ này, muốn vượt qua được một lần lại một lần huyết tự chỉ thị, buộc phải tìm cho ra sinh lộ! Vì có thể tìm ra sinh lộ, hy sinh một người để tiến hành thí nghiệm, chắc cũng không có gì kỳ quái đúng không?”

“Tôi đã nói rồi... Đây chẳng qua là giả thiết mà thôi. Tinh Long, cậu và tôi sống chung mấy ngày này, chẳng lẽ cậu cho rằng, tôi là loại người chỉ vì một cái giả thiết, mà làm ra loại chuyện đó sao?”



“Loại chuyện như vậy... Không ai biết được! Lòng người cách lớp da bụng, người ta vẫn nói họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm!”

“Tĩnh Long, cậu... Cậu đừng nói bậy! Cậu nghĩ xem, nếu như tôi có ý này, thì cần gì nói ý nghĩ của mình cho cậu biết chứ? Thừa dịp cậu không có phòng bị động thủ luôn không phải được rồi sao?”

“Chuyện này sao... Tôi cũng khó hiểu một chút. Nãy giờ cậu kiên nhẫn nói với tôi những thứ này, là có dụng ý thế nào? Cậu nói nhiều như vậy, tờ giấy kia có thể đúng là kiệt tác của ‘quý’, nhưng mà, cậu nói những thứ này, có khi nào cũng là có mưu đồ riêng hay không?”

Sự tín nhiệm của hai người như mảnh băng vỡ vụn. Ánh mắt của Tĩnh Long, càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

Mà lúc này... Liễu Tương đã đi trở ra sau lưng Tĩnh Long.

Sau lưng Tĩnh Long..

Sau lưng chính là...

Đúng..

Là Liễu Tương.

“Cậu...” Tĩnh Long lập tức giận dữ lớn tiếng nói: “Cậu muốn làm cái gì?”

“Không có gì a, chúng ta thay phiên hoán đổi, cậu ở phía trước tôi một lúc, tôi ở phía trước cậu một lúc, lần này tới lượt a... Tĩnh Long, cậu đừng suy nghĩ lung tung...”

“Phải vậy không? Tôi thấy cậu, là sợ tôi ở phía sau, tiên hạ thủ vi cường đấy! A Tương, cái đuôi hồ ly của cậu chịu bại lộ rồi sao?”

“Cậu... Cậu nói những cái gì đó a, Tĩnh Long! Được, tôi lên phía trước cậu!”

Vì vậy, Liễu Tương lại lần nữa vượt lên phía trước Tĩnh Long.

Nhìn bóng lưng Liễu Tương trước mặt, Tĩnh Long, chợt chậm rãi vươn hai tay, áp sát sau lưng Liễu Tương..

Tiếp, Tĩnh Long đột ngột chộp lấy gò má Liễu Tương ở trước mặt, sau một khắc, đầu Liễu Tương bị đôi tay kia vịn mạnh, đã xoay trở ra sau..

Một giây kế tiếp, một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên!

Thân thể Liễu Tương té ngã trên mặt đất, còn Tĩnh Long thì đứng trước mặt của y.

Đầu của Liễu Tương, một nửa đã, biến mất..

Tĩnh Long đứng ở trước mặt y... Gương mặt không có điểm nào giống Tĩnh Long, miệng thì mở to đến mức có thể nuốt trọn quả bóng đá, lại còn vô cùng tanh hôi mùi máu, còn nữa... Khuôn mặt hoàn toàn biến dạng..

Cùng thời gian, ở một nơi gần đó.

“Tiếng kêu thảm thiết này... Là, là a Tương! Chuyện gì xảy ra?”

Người lên tiếng, nhìn về phương hướng phát ra tiếng kêu thảm thiết, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ. Người này...

Mới thật sự là Biện Tĩnh Long!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Q.8 - Chương 14: Sau lưng chính là.. (5)

Tĩnh Long.. Biện Tĩnh Long chân chính, giờ phút này lòng dạ đang rối như tơ vò.

Từ lúc ra khỏi căn nhà kia, vẫn luôn cảm thấy, sau lưng hình như có thứ gì đó bám sát theo sau. Nhưng mà, cho dù y đoán chắc là có, thì lúc này cũng không dám quay đầu lại nhìn.

Trong đầu thì luôn suy nghĩ...

Rốt cuộc phải dùng cách nào mới tìm ra sinh lộ.

Trên tờ giấy kia viết, không được quay đầu lại cụ thể là sao. Hiểu theo nghĩa thông thường, là cái đầu chuyển động tới một góc độ nhất định, hay là xoay nguyên cả người ra sau?

Nếu là ca ca, sẽ phân tích thế nào? Ca ca sẽ hành động ra sao?

Trên thực tế, thời điểm y đến đây, đã gọi một cú điện thoại cho Tinh Viêm. Tinh Viêm nói mình cần một đoạn thời gian để suy nghĩ, đợi khi nghĩ ra được sẽ cho y một câu trả lời chắc chắn. Dĩ nhiên, Tinh Long vẫn như trước nói đây là một trò chơi, thậm chí còn nói mình gần đây vừa gia nhập một câu lạc bộ.

Dĩ nhiên y cũng nói rất rõ ràng trò chơi này rất trọng yếu, nếu như thắng, thì có thể đạt được rất nhiều tiền thưởng đại loại vậy.

Nhưng mà vẫn chưa có hồi âm.

Tinh Long chán nản lấy điện thoại di động ra mở màn hình lên nhìn... Nhất thời, con mắt tròn tròn... Có tin nhắn mới! Rõ ràng mình đã cài đặt âm báo tin nhắn rồi a, sao lại không biết? Không lẽ, lúc vào tàu điện ngầm thì có tin nhắn, âm báo tin nhắn đã bị tiếng tàu át mất?

Tin nhắn là do Biện Tinh Viêm gọi tới. Hơn nữa còn là mấy cái tin nhắn, nội dung có vẻ rất dài.

“Hình như đệ đang ở trong tàu điện ngầm, tín hiệu không tốt, đành phải gọi tin nhắn cho đệ vậy. ‘Không được quay đầu lại’ điều kiện bí ẩn này là thật hay giả thì không cách nào xác định, suy nghĩ của ta là thế này, cứ coi điều kiện bí ẩn đó là một ẩn số cùng với một ẩn số khác chính là sinh lộ thì sẽ có các trường hợp sau. Đầu tiên, trường hợp thứ nhất, giả thiết đệ có mang theo gương, nếu nó bị ‘người quản trò’ rập tâm làm bể, như vậy, liền chứng minh gương là thứ bị cho là ‘có thể’ soi thấy vai diễn ‘quý’ ở sau lưng người chơi. Nếu không làm như vậy trò chơi sẽ không còn ý nghĩa, do đó đệ có thể tính toán, dùng một thứ khó bị vỡ làm mất gương để thử thăm dò. Lý do rất đơn giản, nếu như trong quá trình chơi ‘người quản trò’ vô hiệu hóa tác dụng của gương, liền chứng minh thứ mà gương soi được ở sau lưng sẽ giúp người chơi chiến thắng, còn nếu không phải như thế, thì lý do làm bể gương là vì để người chơi không còn gương để soi đằng sau nên buộc phải quay đầu lại nhìn, vi phạm điều kiện bí ẩn ‘không được quay đầu lại’, bởi vì đối với ‘người quản trò’ thì ‘quay đầu lại’ rất có khả năng chính là ‘cơ hội’ để ‘giết chết’ người chơi.

Lại nói tới trường hợp thứ hai, giả thiết nếu sau khi trò chơi bắt đầu, người quản trò bố trí ‘bẫy rập’ làm đệ và những người chơi khác tách nhau ra, như vậy thì phải cố gắng tìm được những người chơi đó. Căn cứ theo những gì đệ đã kể, thì trong trò chơi luôn tồn tại sinh lộ, như vậy gặp mặt những người chơi khác rất có thể là một trong các sinh lộ. Những người chơi khác có thể giúp đệ xác nhận sau lưng mình có hay không có ‘quý’ theo đuôi. Bất quá đệ từng nói, ‘người quản trò’ có khả năng giả trang thành người chơi, mà căn cứ quy tắc của trò chơi thì lại không có cách nào biết đối phương là giả mạo. Ở trong tình huống này, ta đề nghị đệ đi phía sau lưng ‘người chơi’ mà đệ đã tìm được. Nếu đệ không nhìn thấy sau lưng ‘người chơi’ có bất cứ thứ gì, thì phải lập tức nghĩ ngay người chơi này là ‘giả mạo’. Bởi vì ‘người chơi’ trong giai đoạn này của trò chơi, đoán chừng sau lưng đã có ‘quý’ theo đuôi, còn nếu sau lưng không có ‘quý’, thì rất có khả năng đó chính là ‘quý’ giả mạo đấy. Nhưng mọi thứ cũng chỉ là tương đối, giả thiết sau lưng ‘người chơi’ nào cũng có ‘quý’ theo đuôi, cũng chỉ là một giả thiết có khả năng xảy ra, đồng thời đệ cũng có thể hỏi thăm người cùng chơi, sau lưng đệ có hay không có ‘quý’ tồn tại.”

Lợi hại!

Tinh Long nhìn đoạn phân tích dài ngoằng này, càng thêm bội phục ca ca. Chỉ dựa vào những thông tin do mình cung cấp, ca ca đã cho ra nhiều kết luận như vậy.

Đoạn tiếp theo, càng làm cho Tinh Long thêm bội phục Tinh Viêm.

“Phân tích ở trên chẳng qua chỉ là giả thiết, kế tiếp ta nói một chút kiến giải của chính mình. Bởi vì Tinh Long đệ nói trò chơi này đối với đệ là cực kỳ trọng yếu, cho nên ta đã dốc hết sức cố gắng phân tích giúp đệ. Đầu tiên là, ta đề nghị Tinh Long không được nằm xuống mặt đất, hoặc tựa vào tường hay các phương thức đại loại như vậy, thì mới có thể thành công chơi tới lúc kết thúc, giành được thắng lợi trong trò chơi. Lý do rất đơn giản, đó chính là đệ đã đặc biệt nhắc tới lần huyết tự này không có thông báo tung tích của một đạo cụ mấu chốt. Đổi lại cách nói khác... Người quản trò có thể cố ý làm như vậy để khơi dậy sự nghi ngại của người chơi, bởi vì ai nấy đều sẽ lo lắng gặp phải ‘quý’, nên sẽ chủ động hạn chế khu vực hoạt động của mình, thậm chí vì ‘không được quay đầu lại’, mà lựa chọn cách thức dựa lưng vào thứ gì đó để cho ‘quý’ không cách nào đến gần. Nhưng mà nếu như có thông báo tung tích của cái đạo cụ mấu chốt kia thì sẽ thế nào đây? Các người chơi tuyệt đối sẽ không lựa chọn làm như vậy. Rõ ràng đó là phương pháp khiến cho các người chơi buộc phải mở rộng phạm vi hoạt động, vậy tại sao không làm? Rất đơn giản, người quản trò cố ý muốn các đệ thu hẹp lại phạm vi hoạt động.”

“Đệ nhiều lần nhấn mạnh với ta, cái điều kiện ‘không được quay đầu lại’ này không thể nào do người quản trò trực tiếp đưa ra. Đã như vậy, thì gần như đã rõ ràng. ‘Không được quay đầu lại’ có khả năng là chính xác, nhưng mà tuyệt đối không thể vì vậy mà thu hẹp lại phạm vi hoạt động. Địa điểm mà các đệ tiến hành trò chơi vốn đã là một không gian nhỏ, hơn nữa thời gian cũng tương đối ngắn, trong tình huống này, còn cố ý muốn các đệ thu hẹp phạm vi lại... Ta đại khái có thể cho ra một cái kết luận...”

“Người quản trò, cố ý muốn các đệ chỉ đi quanh quẩn một nơi, hoặc trốn ở trong một căn nhà nhỏ! Như vậy nhà cửa nguyên vẹn có thể trốn được chắc chắn sẽ rất ít? Và một khi các đệ trốn ở đó, nhất định sẽ nằm trong tầm mắt của quý.”

Cái gì?

Tinh Long lập tức nhớ lại, mới vừa rồi chính mình đã tiến vào căn nhà kia, mới bị... Không chỉ riêng mình, mà tất cả mọi người tiến vào căn nhà đều...

“Suy đoán của ta là, ‘quý’ có thể đã ẩn nấp sẵn ở bên trong những căn nhà còn nguyên vẹn. Như vậy số lượng những căn nhà nguyên vẹn, chắc sẽ tương đối ít, và chỉ cần bố trí bên trong mỗi căn nhà một ‘quý’, thế là sau khi các đệ tiến vào, lập tức đã bị quý giám sát.”

Mình bị theo dõi?

Tinh Long nhất thời hận mình sao không sớm một chút phát hiện mấu tin nhắn này!

Lúc này, cái cảm giác sau lưng bị theo đuôi càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng Tinh Long cũng không thể làm gì, camera trên điện thoại đã bị vỡ vụn, không cách nào chụp ảnh được.

“Bất quá, nếu sau khi đệ tiến vào căn nhà nào đó rồi mới phát hiện tin nhắn, nhưng đệ vẫn chưa bị loại khỏi trò chơi, vậy thì không cần quá khẩn trương. Điểm này chứng minh ‘quý’ sẽ không lập tức ‘giết chết’ đệ, đồng thời cũng cho thấy lời khuyên ‘không được quay đầu lại’ có độ tin cậy nhất định. Đã như vậy, đầu tiên ta đề nghị đệ dù lâm vào bất kỳ tình huống nào cũng không được quay đầu lại, sau đó, thử thăm dò xem, trường hợp thứ hai mà ta đã nói, có thể thực hiện được hay không.”

“Đầu tiên nói về trường hợp thứ nhất đã. Vì đối với đệ mà nói thì trường hợp này đệ có một thứ hữu dụng. Đệ đang dùng con người nhân tạo đúng chứ? Đệ có thể dùng con người nhân tạo đó, để làm ‘gương’.”

Nhất thời Tinh Long vỡ lẽ!

Con người nhân tạo... Con người nhân tạo a!

Mất phải của y, sau khi bị hủy, vẫn luôn mang con người nhân tạo. Mà con người nhân tạo này, có thể dùng làm gương! Hơn nữa tựa hồ cũng không dễ vỡ...

Nhưng mà, có khi nào vừa tháo xuống, thì lập tức bị bể nát?

Vấn đề là Tinh Viêm chỉ biết đó là một trò chơi a, làm sao tính tới điểm này.

“Sau đó là trường hợp thứ hai, về việc tìm kiếm những người chơi khác. Giả thiết đệ và những người chơi khác thật sự bị thất lạc, vậy thì đệ hãy trở về địa điểm ban đầu lúc thất lạc đi. Đoán chừng, sẽ có lối đi bí mật đến được địa phương của những người chơi đó. Sau khi tìm được bọn họ, thì cứ theo kế hoạch của ta mà thực hiện. Dĩ nhiên đây chỉ là ý kiến của ta, chỉ để cho đệ tham khảo mà thôi.”

Tin nhắn đến đây là hết.

Tinh Long cảm thán, chuyện phức tạp như vậy, đổi lại là mình tuyệt đối không nghĩ ra được.

Y lần đầu tiên cảm thấy... May mắn mình là một “Độc Nhãn Long”.

Nhưng mà... Trở lại chỗ ban đầu, hay là dùng con người nhân tạo?

Chọn biện pháp nào đây?

Không có cách nào dùng điện thoại di động liên lạc với bọn người A Tương, có lẽ... Chỉ có thể chọn một trong hai cách thôi. Nhưng mà y gần như khẳng định, con người nhân tạo vừa lấy ra sẽ vỡ vụn.

Lại nói...

Thấy chân thân của “quý” có thể là sinh lộ?

Mình hoàn toàn không nghĩ tới điểm này nha.

Nâng cổ tay lên, chạm vào mắt phải.

Có tháo nó xuống hay không?

Trong lòng cực kỳ khẩn trương. Đối với Tinh Long mà nói, con mắt phải bị mất đi này, có lẽ chỉ có vào thời khắc này mới có thể mang đến cho y một chút an ủi.

Bất quá, ngay sau đó y đã buông tay mình xuống.

Thật ra thì vẫn còn một trường hợp.

Mẫu tin nhắn này... Là “quý” nhắn cho y. Điểm này căn bản không cách nào chứng minh a. Như vậy, đi đến căn nhà lúc ban đầu bị tách ra, không phải sẽ là cực kỳ nguy hiểm sao?

Ai biết là “quý” ở sau lưng, hay là...

Nghĩ đến đây, trong lòng Tinh Long lại bắt đầu căng thẳng... Rốt cuộc lời khuyên “không được quay đầu lại” là thật hay là giả đây? Bởi vì mình không thể kể chuyện nhà trọ với ca ca, cho nên y cũng không có cách nào đứng ở vị trí một chủ hộ để tiến hành phân tích.

Cũng đúng a... Một giáo sư đại học khoa vật lý, tuyệt đối sẽ không tin tưởng loại chuyện như vậy.

Đổi lại là mình, bất luận kẻ nào nói với mình chuyện này, mình cũng sẽ lập tức bác bỏ.

Cầm điện thoại di động, Tinh Long nói thầm” Cảm ơn anh... Ca ca.”

Mặc dù không xác định được người gửi tin nhắn này có phải thực là ca ca hay không, nhưng mà, Tinh Long vẫn nói “cảm ơn”.

Tại sao lúc trước lại oán giận ca ca cơ chứ? Thật ra thì ca ca không sai, mà là mình không có năng khiếu học thuật, nên hết lần này đến lần khác đều không bằng ca ca. Mẫu thân yêu thương ca ca hơn, cũng là bình thường.

Thật ra nếu như không có chuyện con mắt, thì Tinh Long cũng không phải là không có oán giận ca ca.

Nhưng mà, ca ca đúng là thực sự quan tâm mình, vẫn đang vì mình mà lo lắng.

Lần này nếu có thể sống sót quay về... Nhất định phải trở lại gặp mặt ca ca, mặc dù sống trong nhà trọ, nhưng mà, hy vọng có thể thường xuyên đến thăm ca ca.

Cảm giác sợ hãi ở trong lòng bị xua tan không ít.

Cảm giác sau lưng có “quý” theo đuôi, cũng bắt đầu giảm đi.

Có lẽ mới vừa rồi căn bản là bị ảnh hưởng bởi sự lo lắng trong lòng thôi.

Tinh Long quyết định trước tiên khoan tháo con nguiơi nhân tạo xuống, dù sao không may con nguiơi nhân tạo cũng bể nứt, thì mình hết cách. Hay là, trở về căn nhà kia đi, thử xem có thể tìm được A Tương ở đó hay không.

Giờ phút này, bên trong cô nhi viện Tinh Tế.

Mẫn gần như là phá cửa xông vào cô nhi viện, giờ phút này cô chỉ muốn nhìn thấy Thâm Vũ!

Lúc này, vừa đứng lúc viện trưởng đang đi tới, sau khi nhìn thấy Mẫn, sững sờ một chút, hỏi:” Thế nào? Mẫn? Có chuyện gì sao?

Mẫn vội vàng chạy tới hỏi:” Viện trưởng, Thâm Vũ, Thâm Vũ ở đâu rồi? Con muốn lập tức nhìn thấy cô ấy! Mau lập tức cho con gặp cô ấy!”

“Xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại gấp đến như vậy?” Viện trưởng sững sờ, hỏi:” Thâm Vũ nó... Mới vừa lấy giấy ra ngoài rồi. Con gọi di động cho nó đi.”

“Cô ấy căn bản không chịu nhận điện thoại của con a! Con, con phải làm gì bây giờ...”

Mẫn lúc này như có lửa đốt ở trong lòng, mới vừa rồi ở trong nhà trọ, lúc bị Lý Ân triệu tập hỏi thăm, đúng là vô cùng khản trương, chỉ sợ bị hấn nhìn ra gì đó. Bất luận như thế nào, chuyện của Thâm Vũ tuyệt đối không thể nói cho bất kỳ chủ hộ nào a!

Ngày đó, sau khi nhìn thấy bức họa của Thâm Vũ, Mẫn cực kỳ khiếp sợ, vào khuya ngày 3 tháng 2, in ra tờ giấy có nội dung “Trong quá trình chấp hành huyết tự chỉ thị tuyệt đối không được quay đầu lại”, len lén xuống đại sảnh tầng trệt, đặt ở trên bàn trà!

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Q.8 - Chương 15: Con của ác ma

Bức họa Thâm Vũ đưa ỉnh, trên đó vẽ mấy người.

Mà mấy người đó... Lại rõ ràng là Biện Tinh Long, Liễu Tương mấy người bọn họ! Còn xung quanh rõ ràng là những căn nhà cũ nát chờ phá hủy, nơi xa, một trụ tên đường thẳng tắp rõ mồn một, trên đó viết “Đường Chân Điền”.

Cảnh tượng bức họa này, làm người ta cảm thấy khiếp sợ cực độ.

Theo như lời Tinh Long nói thì lúc nhận được huyết tự chỉ thị là mười giờ sáng ngày giao thừa, mà bức họa này, cũng là vào lúc mười giờ, Mẫn đến cô nhi

viện lấy đi!

Nói cách khác... Thâm Vũ không ngờ lại có khả năng tiên đoán chính xác, nội dung huyết tự chỉ thị do nhà trọ ban bố!

Mẫu hoàn toàn không có cách nào hiểu được sự trùng hợp này, trong những ngày kế tiếp cô không ngừng gọi điện cho Thâm Vũ, nhưng cô ấy không một lần nhận điện thoại. Cuối cùng, cô đã tự mình chạy đến cô nhi viện. Dù sao... Nếu quả thực Thâm Vũ có thể vẽ ra cụ thể từng người tham gia huyết tự, như vậy trong tương lai mình cũng rất có khả năng thành công vượt qua mười lần huyết tự, rời khỏi nhà trọ này!

Dĩ nhiên, chuyện này tuyệt đối không thể để cho bất kỳ chủ hộ nào biết. Bức họa kia cô đã thiêu hủy sạch sẽ, tro bụi đều trút hết vào bồn cầu xối đi. In ra lời cảnh báo trên tờ giấy kia, cũng là vì cô muốn báo đáp một lần, ân tình Tĩnh Long cứu mạng cô trước đó.

Mà nếu “năng lực” này của Thâm Vũ bị các chủ hộ biết được, hậu quả thiết tưởng thật kinh khủng! Vụ tranh đoạt địa ngục khế ước đã khiến ọi người đều giương cung bạt kiếm, bây giờ mà thêm “năng lực” của Thâm Vũ bị lộ ra, hậu quả sẽ là cực kỳ nghiêm trọng!

Cô quyết định đi ra ngoài tìm gặp Thâm Vũ một lần! Bất luận thế nào cũng phải tìm được cô ấy!

Đồng thời, trong lòng cô cũng rất khó chịu.

Đến cuối cùng... Minh vẫn còn muốn lợi dụng Thâm Vũ sao? Cô ấy vừa mới chào đời, thì đã bị mình lợi dụng rồi. Mặc dù, cô vẫn luôn cho là, sự ra đời của Thâm Vũ đã hủy hoại cuộc đời mình, nhưng bản thân Thâm Vũ là vô tội a. Cô ấy không có bất kỳ tội nghiệt gì cả!

Kết quả, cô ấy lại bị người ta gọi là “đứa con của ác ma”. Bản thân là một con người, lại bị đối đãi như một ác ma, không được con người ở xã hội này thấu hiểu và tiếp nhận, rõ ràng bản thân không gây ra tội nghiệt, nhưng lại phải gánh chịu hậu quả của tội nghiệt đó.

Hôm nay, mình vẫn còn nghĩ đến chuyện lợi dụng cô ấy... Dù biết là như vậy, nhưng cô vẫn phải tới. Vẫn phải... Tới...

Lúc này, bên trong một thư viện gần cô nhi viện Tĩnh Tề.

Thâm Vũ ngồi trước một chiếc bàn, đang cầm đọc một quyển sách.

Cô vẫn mặc bộ đồ vải sô đó, ống tay áo vẫn dài đến đầu ngón tay. Thỉnh thoảng cô lại vén mái tóc lên, tiếp tục đọc sách trước mắt.

Quyển này tên là << Phi Đạn >>, là một quyển tiểu thuyết đề tài quân sự. Cô đọc nó rất nhanh, cuốn tiểu thuyết gần ba trăm trang, một nửa đã bị cô xem hết.

Cô rất thích quyển tiểu thuyết này, nội dung là một câu chuyện tình cảm diễn ra trong thời đệ nhị thế chiến, trước đây nó là tiểu thuyết mạng, sau này đã được xuất bản in thành sách.

Tác giả cuốn sách... Tên là “Thập Thử Huyết Tự”

Đây đương nhiên là bút danh, các tác phẩm tiểu thuyết mạng của tác giả này, cô hầu như đều đã đọc qua. Gần như toàn bộ đều là đề tài chiến tranh, có thể thấy tác giả này đối với lịch sử quân sự vô cùng quen thuộc và am hiểu.

Tác giả này... Thật sự muốn gặp một lần a.

Thâm Vũ nhắm hai mắt lại.

Đáng lẽ mình không nên tồn tại trên cái thế giới này. Ngay từ lúc bắt đầu, mình đã không cần phải sinh ra rồi, đối với mẫu thân mà nói, mình... Có lẽ là người bà hận nhất?

Không được chào đón, không được yêu thương, không được coi trọng, còn... Không được bất cứ ai chấp nhận.

Năm đó, sau khi cô biết rõ chân tướng, cô vẫn thường nghe thấy những lời nói đó quanh quẩn trong đầu...

“Này này này, mọi người biết gì chưa? Thâm Vũ nó, là con của tên tội phạm cường gian đấy!”

“Không thể nào? Thật hay giả?”

“Tớ cũng nghe vậy, viện trưởng vẫn đang cố hết sức giấu giếm đấy...”

“Đúng vậy hả, không ngờ trong người cô ta lại chảy thứ máu ghê tởm đó a...”

“Không chỉ là cường gian thôi đâu a...”

“Hả, còn cái gì nữa?”

“Cô ta hả, là cha con loạn luân đẻ ra đấy!”

“Không phải chứ, thiệt hay giả? Phụ thân và nữ nhi? Đúng là quá độc ác a!”

“Nếu tớ là nó, đã sớm chạy đi tự sát, thân thể nó đúng là quá dơ bẩn!”

Không riêng gì những đứa trẻ bên trong cô nhi viện, dù là đến bất cứ đâu, đều có người dùng thứ ánh mắt khác thường kia nhìn cô. Hình như... Đang nhìn một thứ gì đó rất dơ bẩn.

Mẫu thân của cô thật ra còn sống.

Chẳng qua là, phụ thân của cô, đồng thời cũng là ông ngoại cô. Mẫu thân của cô, đồng thời cũng là tỷ tỷ cô.

Mối quan hệ thác loạn này làm người ta rợn hết tóc gáy, trong khoảnh khắc hiểu rõ chân tướng, Thâm Vũ ngay lập tức bị sốc nặng. Loạn luân sinh ra hài tử, máu mủ của loại quan hệ tội lỗi này, chính là mình.

Quay cuồng, hỗn loạn, mình mới sinh ra đã là “nghiệt chủng”.

Thâm Vũ không cách nào khống chế mình thoát khỏi cảm giác tội lỗi. Không có ai mới sinh ra đã là tội nhân, nhưng mà... Cô thì khác. Bản thân cô chính là sản phẩm của tội ác, tội lỗi tuyệt đối sẽ không bao giờ rời khỏi cuộc đời cô.

Phải đối mặt với “cha mẹ” thế nào?

Đó chính là “cha mẹ” mình sao?

Phải yêu thương “cha mẹ” sao? Nếu như không có tội lỗi của phụ thân, đồng thời cũng là ông ngoại, thì cô cũng sẽ không ra đời. Từ xuất phát điểm này mà nói, cô căn bản không có cách nào đi chỉ trích tội lỗi của “phụ thân”. Cũng không cách nào an ủi “mẫu thân”, càng không thể nào tâm bình khí hòa sống chung với bà.

Nhưng mà, thời khắc nào, bà cũng tồn tại, ở bên cạnh mình.

Mẫn là mẫu thân của Thâm Vũ.

Đồng thời, cũng là tỷ tỷ của cô. Vào lúc Mẫn sáu tuổi, đã bị phụ thân cô cưỡng bức. Mẫu thân của Mẫn, sớm đã qua đời vì lao lực. Còn phụ thân của Mẫn, dường như mắc chứng nghiện tình dục, nhu cầu của y về phương diện đó vô cùng cao. Nhưng mẫu thân lại không còn. Y không cách nào phát tiết dục vọng của mình, vào cái năm Mẫn sáu tuổi, y đã xâm hại thân thể cô, gây ra tội ác loạn luân!

Chuyện kinh khủng này như đẩy Mẫn xuống vực sâu địa ngục. Bị cha ruột của mình xâm hại! Đây quả thực so với bị cưỡng bức thông thường còn thống khổ hơn vô số lần!

Mà đáng sợ hơn chính là...

Mẫn mang thai. Nhưng lúc đó cô lại không hề biết, chỉ biết mình thường xuyên buồn nôn và khó thở. Căn bản... Là không có liên tưởng đến chuyện như vậy. Ngay cả cái bụng to lên, cô cũng chỉ cho là mình mắc bệnh gì đó. Căn bản không có đi khám qua, còn phụ thân thì căn bản là bỏ mặc cô, cả ngày say xỉn.

Trên lý thuyết, phái nữ chỉ cần bắt đầu rụng trứng, thì đã có khả năng mang thai. Cho nên, mặc dù mới có năm sáu tuổi, khả năng mang thai vẫn là có thể.

Chẳng qua là... Nghĩ đến chuyện này thật sự cảm thấy kinh khủng. Một cô bé chỉ mới sáu tuổi, đã mang trong người một bào thai! Hơn nữa, còn là của chính cha ruột mình!

Có thể tưởng tượng Mẫn đã thống khổ đến thế nào.

Sau đó Mẫn rốt cục cũng biết hành động của phụ thân là hành vi phạm pháp, trong tình huống cái bụng càng ngày càng lớn lên, cô đã đi báo cảnh sát. Tiếp theo, Mẫn một mình ở nhà sinh đứa nhỏ ra, bởi vì... Đứa nhỏ đó chính là chứng cứ tốt nhất để chứng minh hành vi phạm tội của phụ thân. Hơn nữa đây cũng chính là bằng chứng duy nhất. Cuối cùng thông qua giám định ADN, rốt cục đã tố giác phụ thân vào trong nhà lao. Mẫn cũng trở thành cô nhi, và con gái mà cô sinh hạ... Thâm Vũ cũng giống như vậy.

Bởi vì Mẫn căm hận phụ thân, muốn phụ thân phải bị pháp luật trừng phạt, nên mới sinh hạ Thâm Vũ. Bởi vì chỉ có Thâm Vũ mới có thể chứng minh tội ác mà phụ thân đã gây ra, mới giúp cô thoát khỏi bàn tay ma quỷ của phụ thân. Khi đó cô chỉ nghĩ được như thế, mà đã bỏ qua cảm giác của Thâm Vũ rồi. Cô bé không phải là công cụ, mà là con người. Nhưng mà Mẫn... Vẫn sinh ra cô bé. Tiếp theo, cô được viện trưởng cô nhi viện Tĩnh Tề ở thành phố K cứu mạng. Viện trưởng biết rõ chân tướng nhưng đã giúp Mẫn giấu kín tất cả, đồng thời làm giấy tờ cho Thâm Vũ như một đứa bé sơ sinh bị bỏ rơi, cũng giống như những đứa trẻ khác sống trong cô nhi viện.”

Nhưng mà, lúc đó, bất luận là cảnh sát hay bác sĩ, đều đối với chuyện này có điểm khó hiểu. Lúc đó Mẫn mới gần sáu tuổi, thân thể căn bản chưa có phát dục hoàn toàn, hơn nữa còn là một mình ở trong nhà, không có bất kỳ người nào trợ giúp sinh đẻ, vậy mà thành công sinh hạ Thâm Vũ! Đây căn bản chính là “kỳ tích” mà! Thâm Vũ sau khi sinh, lại cực kỳ khỏe mạnh! Một hài tử sinh ra do cận hôn, không ngờ lại không có chỗ nào không trọn vẹn!

Trường hợp này không cách nào hiểu nổi, đối với Mẫn mà nói, đến nay chính cô cũng không cách nào giải thích được. Chỉ có thể cho là, vẫn còn trường hợp ngoại lệ mà y học hiện đại vẫn chưa giải thích được.

Thâm Vũ lúc này đang nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục nhớ đến Mẫn nữa.

Khi còn bé cô vẫn luôn cho rằng, mình là một bé bị bỏ rơi từ lúc mới sinh, là một đứa bé bị cha mẹ vứt bỏ.

Sau khi phụ thân của Mẫn vào tù, Mẫn theo viện trưởng đến thành phố K, viện trưởng giúp cô làm lại toàn bộ giấy tờ trước đây, hơn nữa vì cô là trẻ vị thành niên, nên tên dùng trong án kiện cũng không phải là tên thật, cho nên thuận lợi lừa gạt tất cả mọi người. Gồm cả ... Thâm Vũ.

Tình cảm của Mẫn đối với Thâm Vũ thật ra rất phức tạp.

Thâm Vũ lúc nào cũng lao vào lòng Mẫn xem cô như là một người có thể dựa dẫm, coi cô như là một tỷ tỷ của mình. Nhưng mà, Mẫn đối với cô, ánh mắt lại luôn vô cảm, thậm chí còn có một tia sợ hãi.

Không phải Mẫn không muốn đem Thâm Vũ đi cho. Nhưng mà, trong lúc nhất thời không tìm được nhà nào nhận con nuôi. Huống chi nếu như người ta điều tra ra thân thế của Thâm Vũ, thì nhà nào lại muốn nuôi dưỡng một đứa bé sinh ra do loạn luân? Huống chi đứa trẻ sinh ra do cận hôn, rất dễ mắc phải các loại bệnh tật bẩm sinh, chẳng ai muốn nhận đứa trẻ như thế làm con nuôi cả.

Cuối cùng, viện trưởng không thể làm gì khác hơn là cuơ mang cả cô bé ở trong cô nhi viện Tĩnh Tề.

Mẫn và Thâm Vũ, vừa là tỷ muội vừa là mẹ con, loại quan hệ kỳ quái này vẫn luôn theo hai người lớn lên.

Từ nhỏ Thâm Vũ đã rất thích Mẫn, có lẽ là do mối liên kết tự nhiên của tình mẫu tử, cô lúc nào cũng quấn lấy Mẫn, thời thời khắc khắc. Song Mẫn lại luôn cố ý tránh xa Thâm Vũ, không muốn ở cùng một chỗ với cô bé.

Thời điểm, cô thực sự quan tâm và có tình cảm với Thâm Vũ là vào lúc... Thâm Vũ được chẩn đoán mắc bệnh bại liệt, khi đó cô bé đã hoàn toàn tê dại. Cô cần bản không có tiền để chữa chạy, tình huống lúc đó, tính mạng của Thâm Vũ bị đe dọa nghiêm trọng.

Nếu như Thâm Vũ chết, thì sẽ thế nào đây?

Đối với mình mà nói thì là chứng tích tội ác và bóng đen tội lỗi, sẽ biến mất không còn.

Có lẽ mình sẽ được giải thoát.

Đó là... Ý nghĩ đầu tiên trong lòng Mẫn. Nhưng mà sau đó thì không phải vậy. Cô không có tư cách hận Thâm Vũ, bởi vì... Thâm Vũ là do cô quyết định sinh ra. Là chính cô mang Thâm Vũ đến thế giới này.

Bất luận thế nào, Thâm Vũ cũng là con gái của cô. Chảy dòng máu của cô.

Có thể cả thế giới này ai cũng nhìn Thâm Vũ bằng con mắt ghê lạnh và khinh bỉ, chỉ riêng mình là không thể. Mình nhất định phải thời thời khắc khắc ở sau lưng bảo vệ cho cô bé, cho cô bé cảm giác an toàn và ấm áp.

Người hủy hoại đời mình không phải là Thâm Vũ, mà là phụ thân không bằng loài cầm thú kia.

Nhìn Thâm Vũ đau đớn trên giường bệnh, Mẫn hạ quyết tâm. Cô lên mạng mở một trang blog, đăng lên tình huống và bệnh trạng của Thâm Vũ, hy vọng mọi người trên mạng xã hội động lòng nhân ái mà quyên góp chi phí chữa trị. Bởi vì trang blog viết rất cảm động khiến người người rơi lệ, nên đã có hàng ngàn lượt view và share, hấp dẫn cả giới truyền thông.

“Trẻ mồ côi mắc bệnh bại liệt”, là chủ đề khá hấp dẫn để các nhà báo mạng xã hội khai thác. Bọn họ cơ hồ vận dụng hết mọi ngôn từ để bi kịch hóa tin tức này, kết quả sau khi đăng lên báo, tài khoản quyên góp chi phí chữa trị. Trải qua quá trình trị liệu, mạng sống của Thâm Vũ được bảo toàn, nhưng nửa thân dưới vẫn bị liệt, không thể không ngồi xe lăn.

Khoảng thời gian sau đó, bên trong cô nhi viện, lúc nào cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng, Mẫn đẩy xe lăn cho Thâm Vũ, hai người cùng nhau nói nói cười cười.

Khi đó, thật, đúng là hạnh phúc.

Một năm nối tiếp một năm trôi đi, Thâm Vũ dần lớn lên. Mà ngay vào lúc này...

Thân thế của Thâm Vũ... Bị bại lộ.

Sau đó, cô bé bị mọi người gọi là, “con của ác ma”.

Đó chính là ngọn nguồn của tất cả bi kịch.

\*\*\*HẾT QUYỂN 8\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Nhà Trọ Địa Ngục* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

